ROBERT LUDLUM

COMPLOTUL GENERALILOR

ROBERT LUDLUM

COMPLOTUL GENERALILOR

Traducător: **ANCA IRINA IONESCU**

V.2.0

www.virtual-project.eu

I.S.B.N.
973-8117-20-8

THE AQUITAINE PROGRESSION
Copyright © 1984 by Robert Ludlum
EDITURA LIDER
2007

1

Geneva. Oraş scăldat în soare, cu pânzele albe ale bărcilor de pe lac umflate de vânt, cu clădirile masive reflectate în luciul apei, plin de flori care înconjoară petele verzui ale fântânilor, arteziene cu explozii de culoare, cu podeţe mici care se arcuiesc deasupra heleşteelor făcute de mâna omului care duc spre nişte insuliţe – locuri propice pentru îndrăgostiţi şi pentru negocieri discrete.

Geneva, cea nouă şi cea veche. Oraşul cu ziduri medievale înalte şi geamuri strălucind, în culori pale, cu catedrale sacre şi instituţii mai puţin sfinte. Cu cafenele pe trotuare şi cu concerte pe malul lacului, cu debarcadere miniaturale şi bărci în culori vesele care stau ciorchine lângă debarcaderele lungi, unde ghizii ridică în slăvi virtuţile – şi valorile estimative – ale domeniilor care fără îndoială ţin de un alt timp şi sunt privite cu nostalgie de turişti.

Geneva. Oraş care ştie ce vrea, în care frivolitatea este tolerată tacit. Râsul este cu măsură, controlat – privirile transmit aprobarea pentru reţinere sau admonestarea pentru exces. Cantonul de pe malul lacului este conştient de sine. Frumuseţea lui coexistă cu industria, iar echilibrul nu-i numai acceptat, ci şi păstrat cu străşnicie.

Urmează apoi bubuitul tunetului; cerul se întunecă şi vine ploaia. Un potop care prăvale ape furioase, creând viziuni distorsionate, zdrobindu-se de ţâşnitoarea gigantică, simbolul Genevei de pe lac, vestitul *Jet d'Eau*, acel gheizer făcut de om ca să-l uimească pe om. Când revelaţia se produce, gigantica fântână moare. Toate fântânile mor şi florile se ofilesc când soarele dispare.

Geneva. Oraşul nestatorniciei.

Avocatul Joel Converse, ieşi din hotelul Richmond în lumina orbitoare a dimineţii din grădina Brunswick. Clipi din ochi, apoi se întoarse spre stânga, mutându-şi valiza-diplomat în mâna dreaptă, conştient de valoarea conţinutului ei, dar concentrându-se asupra omului pe care urma să-l întâlnească şi cu care avea să bea o cafea la *Le Chat Botte*, o cafenea aflată pe trotuar,

vizavi de malul lacului. Mai exact, să se reîntâlnească, îşi spuse Converse, dacă nu cumva omul îl confundase cu altcineva.

A. Preston Halliday era adversarul american al lui Joel la negocierile privind finalizarea ultimelor detalii legate de fuzionarea unor firme elveţiene şi americane, care îi adusese pe amândoi bărbaţii la Geneva. Deşi era vorba doar de mărunţişuri, de formalităţi, deoarece se stabilise că acordurile sunt în conformitate cu legile din ambele ţări şi acceptabile pentru Curtea Internaţională de la Haga, Halliday fusese totuşi o alegere ciudată. Nu făcuse parte din echipa de jurişti americani acceptată de elveţieni ca să ţină piept firmei lui Joel. Acest lucru nu l-ar fi exclus de la sine, căci uneori o privire proaspătă poate fi un mare avantaj, dar ca să-l ridici până la înălţimea misiunii cerute, adică de principal purtător de cuvânt era ceva neobişnuit, ca să nu spunem mai mult. Şi oarecum neliniştitor.

Reputaţia lui Halliday – adică ceea ce ştia Converse despre ea – era aceea de om care produce necazuri, un fel de mecanic din San Francisco în stare să vadă cea mai mică sârmuliţă nelegată bine într-un motor şi să tragă imediat de ea pentru a-l bloca. Negocieri care duraseră luni de zile şi costaseră mii de dolari se duseseră de râpă din cauza apariţiei lui; cam asta era ceea ce îşi amintea Converse despre A. Preston Halliday. Altceva nimic. Şi totuşi, Halliday spusese că se cunosc.

— Aici Press Halliday, anunţase vocea de la telefon. Reprezint firma Rosen în negocierile pentru fuziunea Comm Tech-Bern.

— Ce s-a întâmplat? întrebase Joel, cu aparatul electric de râs în mână, în timp ce mintea lui încerca să identifice personajul.

— Sărmanul de el a avut o criză de inimă, aşa că partenerii lui au apelat la mine. Avocatul făcuse o pauză. Se vede că ai fost foarte rău, domnule avocat, continuă el.

— Dimpotrivă, nu ne-am contrazis aproape deloc. O, Dumnezeule, îmi pare tare rău, îmi place Aaron. Cum se simte?

— O să se descurce. L-au băgat în pat şi îi dau supă de pui în vreo duzină de variante. Mi-a spus că avea de gând să verifice rapoartele finale să vadă dacă n-ai scris ceva cu cerneală simpatică.

— Ceea ce înseamnă că acum dumneata o să fii cel care le va verifica. În ce mă priveşte, nu am aşa ceva şi nici Aaron nu avea. Această fuziune este bazată pe lăcomie şi dacă ai studiat hârtiile, ştii lucrul acesta la fel de bine ca şi mine.

— Furtul de creanţe de la investiţii, fu de acord Halliday,

combinat cu o mare parte din piaţa tehnologică. Nu e nevoie de cernealã invizibilă. Dar, din moment ce sunt nou venit aici, am şi eu câteva întrebări de pus. Hai să luăm micul dejun împreună.

— Mă gândeam să comand ceva la room-service.

— E o dimineaţă aşa de frumoasă, de ce să nu ieşim undeva, la aer? Sunt la hotelul President, aşa că hai să ne întâlnim la mijlocul drumului. Ce zici de *Chat Botte*?

— Au cornuri şi cafea americană. Cheiul Mont Blanc.

— Îl ştii. Peste douăzeci de minute?

— Să zicem o jumătate de oră, bine?

— Bine. Halliday făcu din nou o pauză. O să-mi facă plăcere să te revăd, Joel.

— Oh? Să mă revezi?

— S-ar putea să nu-ţi mai aminteşti. S-au întâmplat foarte multe de atunci… mai multe în ceea ce te priveşte pe tine decât pe mine.

— Nu te înţeleg.

— Ei bine, e vorba de Vietnam şi de faptul că ai fost mult timp prizonier acolo.

— Nu la asta m-am referit şi oricum au trecut mulţi ani de atunci. De unde ne cunoaştem? Din ce caz?

— Nu e vorba de cazuri, nici de afaceri. Am fost colegi de clasă.

— La Duke? Este o facultate de drept foarte mare.

— Mai înainte. Poate că o să-ţi aduci aminte când o să ne vedem. Dacă nu, am să-ţi amintesc eu.

În timp ce păşea pe cheiul Mont Blanc, bulevardul zgomotos care înconjura lacul, Converse încerca să introducă numele lui Halliday într-un cadru concret, în anii de şcoală, căutând un chip uitat care să se potrivească cu un coleg de clasă de care nu-şi aducea aminte. Nu reuşi, deşi *Halliday* nu era un nume chiar comun, iar diminutivul Press şi mai puţin… Era de fapt unic. Dacă ar fi cunoscut pe cineva cu numele de Press Halliday nu l-ar fi putut uita. Totuşi, tonul vocii lui sugera o oarecare familiaritate, ba chiar o anumită apropiere.

O să-mi facă plăcere să te revăd, Joel. Rostise cuvintele cu căldură, la fel ca atunci când se referise fără nici un sens la statutul lui Joel de prizonier de război. Dar astfel de cuvinte se rosteau pe vremea aceea cu simpatie, chiar dacă aceasta nu era făţişă. Converse înţelese de ce Halliday se simţise obligat să amintească despre Vietnam în împrejurările actuale, fie şi numai

în treacăt, în general lumea îşi închipuia că cei care fuseseră deţinuţi în lagărele din Vietnamul de Nord o perioadă mai îndelungată erau în mod obligatoriu scrântiţi – asta se înţelegea de la sine – căci o parte a minţii lor fusese alterată de experienţa respectivă, iar amintirile li se estompaseră. Într-un anume sens, unele aspecte erau imposibil de negat, dar nu şi în ceea ce privea memoria. Amintirile erau mai vii, pentru că oamenii le căutau cu ardoare, uneori chiar fără milă. Anii scurşi, straturile de experienţă suprapuse... feţele cu urechi şi voci, trupurile cu dimensiuni şi forme; scenele care străfulgerau pe ecranul interior, viziunile şi sunetele, imaginile şi mirosurile – pipăitul şi dorinţa de a pipăi... nimic din ceea ce aparţinea trecutului nu putea fi neimportant când încercai să explorezi şi să-ţi depeni gândurile. Adesea, asta era tot ce aveau, mai ales noaptea, întotdea*una noaptea*, când umezeala rece şi pătrunzătoare îţi înţepenea trupul, iar frica infinit mai rece te paraliza aproape total – atunci amintirile erau totul. Te ajutau să ţii departe de tine vuietul nopţii, să amuţeşti zgomotele ascuţite ale armelor de foc, explicate în mod inutil dimineaţa drept execuţii necesare ale celor necooperanţi şi recalcitranţi. Sau ale prizonierilor încă şi mai nefericiţi siliţi să joace jocuri atât de obscene încât nici nu le puteai descrie, cerute de cei care îi ţineau în captivitate şi erau dornici să se amuze.

Ca mulţi alţi oameni ţinuţi izolaţi în cea mai mare parte a detenţiei lor, Converse examinase şi reexaminase fiecare etapă din viaţa lui, încercând să le lege, să înţeleagă... *să* a*ccepte...* întregul. Erau multe lucruri pe care nu le înţelegea – sau care nu-i plăceau dar se împăcase cu produsul acelor investigaţii intense. Putea să trăiască şi să şi moară cu el dacă era nevoie; în felul acesta obţinuse pacea interioară de care avea nevoie. Fără ea, frică ar fi fost insuportabilă.

Şi pentru că aceste autoinvestigaţii se petreceau nopţi la rând, una după alta şi impuneau disciplină şi acurateţe, Converse descoperi că îi este mai uşor decât multor altor oameni să-şi amintească segmente întregi din viaţa lui. Ca un CD pus într-un computer care se opreşte brusc, mintea lui putea să izoleze un anumit loc, o anumită persoană sau un nume, chiar dacă i se dădea numai informaţia de bază. Prin repetiţie, procesul se accelerase şi de aceea era atât de nedumerit acum. Doar dacă Halliday se referea la o perioadă de timp foarte îndepărtată, din copilăria lui, la o cunoştinţă întâmplătoare; nu-şi ducea aminte

de nimeni cu acest nume care să facă parte din trecutul lui.

O să-mi facă plăcere să te revăd, Joel. Să fi fost cuvintele acestea vreun şiretlic, un truc avocăţesc?

Converse dădu colţul şi zări balustradele strălucitoare ale cafenelei *Le Chat Botte*, care parcă explodau în mii de steluţe sub soarele strălucitor. Bulevardul era plin de viaţă, plin de nenumărate maşini mici şi autobuze curate. Trotuarele erau proaspăt spălate, iar trecătorii înaintau mai mult sau mai puţin grăbiţi, dar în mod ordonat. Dimineaţa era o perioadă a energiilor pozitive la Geneva. Chiar şi ziarele de pe mesele de la cafenea erau împăturite cu precizie, nu şifonate şi înghesuite. Vehiculele şi pietonii nu se aflau încă în război: lupta era acum înlocuită de priviri şi gesturi cu capul, opriri şi gesturi de invitare. În timp ce Joel se ducea spre uşa mare de alamă de la *Le Chat Botte*, se întrebă pentru o clipă dacă Geneva nu şi-ar putea exporta dimineţile la New York. Dar mai mult ca sigur că tot Consiliul Municipal ar respinge propunerea, conchise el, cetăţenii New York-ului nu puteau suporta un asemenea grad de civilizaţie.

Un ziar se închise chiar lângă el, în stânga, ca şi când ar fi fost dat la o parte pentru ca Joel să poată vedea un chip pe care îl cunoştea. Era o… faţă cu trăsături regulate; spre deosebire de a lui, aici toate trăsăturile se aflau la locul lor şi erau compatibile una cu alta. Părul, lins şi negru, cu cărare îngrijită, era bine periat, iar nasul ascuţit trona deasupra unor buze subţiri şi bine definite. Chipul acesta făcea parte din trecutul lui, îşi spuse Joel, dar numele pe care şi-l amintea nu aparţinea acestui chip.

Bărbatul cu înfăţişare cunoscută ridică privirile; ochii lor se întâlniră şi „A. Preston Halliday” se ridică în picioare, lăsând să se ghicească trupul musculos de sub costumul scump.

— Joel, tu eşti? spuse o voce acum foarte cunoscută, iar mâna se întinse pe deasupra mesei.

— Bună… Avery, răspunse Converse, parcurgând stângaci ultimii paşi şi schimbând din nou valiza-diplomat dintr-o mână în alta. Avery, aşa te numeşti, nu-i aşa? Avery Fowler. Taft, începutul anilor ’60. Nu ai mai revenit pentru ultimul an, nimeni n-a ştiut de ce; am vorbit cu toţii despre asta. Erai sportiv, campion la lupte.

— De două ori campion în New England, spuse avocatul râzând şi făcu un semn spre scaunul din faţa lui. Stai jos şi hai să recuperăm timpul pierdut. Am considerat că va fi o surpriză pentru tine şi de aceea am vrut să ne întâlnim înainte de şedinţa

din dimineaţa asta. Ar fi fost îngrozitor dacă te-ai fi ridicat în picioare şi ai fi ţipat la mine: *Impostorule!* În momentul în care aş fi intrat în sală, aşa e?

— Nici acum nu sunt foarte sigur că n-am s-o fac, dar în orice caz n-am să ţip. Converse se aşează, îşi puse diplomatul la picioare şi continuă să-l studieze pe adversarul lui. Ce e cu numele ăsta de Halliday? De ce nu mi-ai spus nimic la telefon?

— Ei, haide, ce era să-ţi spun? Apropo, bătrâne, mă cunoşteai drept Joe Tinichea – cu siguranţă că nici n-ai fi vrut să mă vezi.

— Nu cumva Fowler este pe undeva, prin închisoare?

— Ar fi fost dacă nu şi-ar fi zburat creierii, răspunse Halliday, fără să zâmbească.

— Nu încetezi să mă uimeşti. Eşti cumva o clonă?

— Nu, sunt fiul lui.

Converse ezită înainte de a vorbi.

— Poate ar trebui să-mi cer scuze.

— Nu-i nevoie, n-aveai de unde să ştii. De aceea nu m-am mai întors să-mi termin ultimul an… şi, la naiba, doream tare mult trofeul acela. Aş fi fost singurul care l-ar fi câştigat trei ani la rând.

— Îmi pare rău. Ce s-a întâmplat? Sau poate este o informaţie secretă? Accept şi această explicaţie, domnule avocat.

— Nu pentru dumneavoastră, domnule avocat. Îţi mai aminteşti când am şters-o la New Haven şi am agăţat pipiţele alea în staţia de autobuz?

— Spuneam că suntem de la Yale…

— Dar nu le-am făcut nimic.

— Am ridicat doar din sprâncene.

— Oare să fi fost pe atunci chiar aşa de emasculaţi?

— Suntem mai modeşti, dar o să ne revenim. Suntem ultima minoritate, aşa că până la urmă o să dobândim simpatii… Ce s-a întâmplat, Avery?

Se apropie un chelner şi discuţia fu întreruptă. Comandară cafea americană şi cornuri. Chelnerul înfăşură două şervete roşii în formă de con şi puse câte unul în faţa fiecăruia.

— Ce s-a întâmplat? rosti liniştit Halliday, după plecarea chelnerului. Frumosul tâlhar care era tatăl meu a delapidat patru sute de mii de dolari de la Chase Manhattan în timp ce era administrator şi când a fost prins, poc! Cine putea să creadă că un navetist respectat din Greenwich, Connecticut, avea două neveste în oraş, una pe East Side, cealaltă pe Bank Street. Era un

bărbat frumos.

— Şi foarte ocupat. Dar tot nu înţeleg de unde numele ăsta, Halliday.

— După ce s-a întâmplat – adică, sinuciderea, vreau să spun mamă s-a repezit la San Francisco ca să se răzbune. Noi eram din California, ştii… adică n-ai de unde să ştii. Şi ca să se răzbune, s-a măritat cu tatăl meu vitreg, John Halliday; orice urmă de Fowler a fost ştearsă cu grijă în următoarele câteva luni.

— Chiar şi numele tău de botez?

— Nu, am rămas tot Press şi la San Francisco. Noi, californienii, avem fel de fel de nume caraghioase. Tab, Troy, Crotch… sindromul Beverly Hills 1950… La Taft, în carnetul meu de student scria Avery Preston Fowler, aşa că ai început să-mi spui Avery sau „Ave”, ceea ce era îngrozitor. Întrucât mă transferasem, nu m-am grăbit să povestesc nimic, nimănui.

— Toate bune şi frumoase, spuse Converse, dar ce se întâmplă când dai peste unul ca mine?

— Ai să fii uimit aflând cât de rar mi s-a întâmplat. La urma urmelor, asta a fost cu mult timp în urmă, iar oamenii din California cu care am crescut au înţeles. Acolo copiii îşi schimbă numele după cum le vine părinţilor, iar eu am fost în Est doar câţiva ani, exact atât cât a trebuit să fac clasa a cincea şi a şasea. Nu cunoşteam pe nimeni de la Greenwich cu care să stau de vorbă şi nu făceam parte din vechea societate de la Taft.

— Dar ai avut prieteni acolo. Şi noi am fost prieteni.

— N-am avut chiar aşa de mulţi. Hai să spunem lucrurilor pe nume, eram un intrus şi nici tu nu mi-ai dat prea multă atenţie, De fapt, nu m-am remarcat în mod deosebit.

— Ba te-ai remarcat pe salteaua de lupte.

Halliday râse.

— Nu se întâmplă prea des ca foştii luptători să devină jurişti, e ceva pe saltea care îţi arde creierii… Oricum, ca să-ţi răspund la întrebare, e drept că s-a mai întâmplat de vreo cinci sau şase ori în ultimii zece ani să-mi mai spună câte cineva „Hei, nu eşti tu cutare şi cutare, indiferent cum spui că te cheamă acum?” Când se întâmplă aşa, spun adevărul: mama s-a recăsătorit când eu aveam şaisprezece ani. Şi aici, întrebările încetează.

Chelnerul sosi cu cafeaua şi cornurile. Joel îl rupse pe al său în două.

— Şi te-ai gândit că o să pun întrebările astea într-un moment nepotrivit, exact atunci când o să te văd la şedinţă.

— E vorba de o politeţe profesională. Nu voiam să-ţi abat gândurile în timp ce trebuia să te concentrezi asupra problemei clientului. La urma urmelor, am încercat împreună să ne pierdem virginitatea în acea noapte de la New Haven.

— Vorbeşte numai pentru tine, spuse Joel zâmbind.

Halliday zâmbi şi el.

— Ne-am supărat rău de tot şi amândoi am fost de acord cu asta, nu-ţi mai aminteşti? Apropo, ne-am jurat să păstrăm secretul în timp ce vomitam în găleată.

— Voiam numai să te pun la încercare, domnule avocat. Sigur că ţin minte. Aşadar, ai părăsit mulţimea celor cu pulovere cenuşii pentru cămăşile portocalii şi medaliile de aur?

— Exact. M-am dus la Berkeley şi apoi vizavi, la Stanford.

— Bună şcoală... Dar cum de ai ajuns în domeniul internaţional?

— Mi-a plăcut să călătoresc şi mi-am imaginat că este cel mai bun mod de a-mi plăti cheltuielile de transport. Exact aşa a început totul... Dar tu? Cred că ai călătorit până te-ai plictisit.

— Am fost dezamăgit curând de serviciile externe, de corpul diplomatic, de toate astea. Aşa am început... sincer.

— După cât de mult ai călătorit?

Converse îşi ridică ochii albaştri şi se uită la Halliday, conştient de răceala din privirile lui.

— Da, după cât am călătorit. Erau prea multe minciuni şi nimeni nu ne spunea nimic despre ele decât atunci când era prea târziu. Ne-au păcălit tot timpul şi n-ar fi trebuit s-o facă.

Halliday se aplecă înainte, peste masă, privindu-l în ochi pe Joel.

— Nu mi-am dat seama, spuse el blând. Când am citit numele tău în documente şi apoi te-am văzut la televiziune, m-am simţit îngrozitor. Nu te cunoşteam foarte bine, dar îmi plăcuseşi.

— A fost o reacţie firească. Şi eu aş fi simţit la fel dacă aş fi fost în locul tău.

— Nu sunt sigur de asta. Vezi tu, eu am făcut partea din mişcarea protestatară.

— Ţi-ai ars carnetul de recrutare, spuse Converse blând, iar gheaţa din priviri i se topi imediat. Eu n-am fost atât de curajos.

— Nici eu. Era un permis de bibliotecă expirat.

— Mă dezamăgeşti.

— Şi eu am fost dezamăgit... de mine însumi. Dar m-am făcut remarcat. Halliday se lăsă pe spătarul scaunului şi apucă ceaşca

de cafea. Dar cum te-ai făcut *tu* remarcat? Nu cred că erai genul ăsta de om.

— Nu, nu eram. Am fost forţat.

— Parcă spuneai că ai fost păcălit.

— Asta a venit mai târziu.

Converse ridică ceaşca de cafea şi sorbi, deranjat de întorsătura pe care o luase conversaţia. Nu-i plăcea să discute despre anii aceia, dar fusese de multe ori silit. Îl făcuseră să pară ceva ce nu era.

— Am făcut anul doi la Amherst şi nu eram un student prea strălucit… La naiba, mă aflam sub linie şi indiferent ce aş fi făcut nu mai puteam să mă menţin. O cam luasem razna încă de pe când aveam paisprezece ani.

— N-am ştiut, îl întrerupse Halliday.

— Tatăl meu nu era un bărbat frumos şi nici nu întreţinea mai multe concubine. A fost însă pilot de linie şi mai târziu a ajuns în conducerea companiei Pan Am. În familia Converse era ceva obişnuit să înveţi să zbori cu avionul înainte să-ţi iei permisul de conducere.

— Mai ai fraţi şi surori?

— O soră mai mică. A pilotat singură înaintea mea şi nu m-a lăsat niciodată să uit acest lucru.

— Îmi aduc aminte. A dat şi un interviu la televiziune.

— Două, preciză Joel zâmbind. Era în alt domeniu şi puţin îmi păsa cine o cunoştea sau nu. Cei de la Casa Albă mi-au spus să stau departe de ea: să nu trădezi cauza şi verifică-i scrisorile când eşti împreună cu ea.

— De asta îmi aduc aminte de ea, spuse Halliday. Aşadar, un student slab a plecat de la colegiu, dar Marina a câştigat un pilot de nădejde.

— Nu tocmai, nici unul din noi nu era aşa. Nu prea aveai la cine să te dai. Cei mai mulţi dintre noi am ars pe dinăuntru.

— Cu toate acestea, presupun că îi urai pe cei ca mine, care rămăseseră acasă. Evident, nu şi pe sora ta.

— Ba da şi pe ea, îl corectă Converse. Îi uram, îi detestam, îi dispreţuiam… eram furios. Dar numai atunci când era omorât cineva sau îşi pierdea minţile în lagăr. Nu pentru ce spui tu – toţi ştim cum a fost la Saigon – dar pentru că o faci fără nici un fel de teamă. Voi toţi stăteaţi în siguranţă şi ne făceaţi pe noi să ne simţim ca nişte tâmpiţi.

— Te înţeleg.

— Drăguţ din partea ta.

— Îmi pare rău, n-am vrut să sune aşa.

— Cum a sunat, domnule avocat?

Halliday se încruntă.

— Cam condescendent, aşa mi se pare.

— Să nu ţi se pară, spuse Joel. Exact aşa a sunat.

— Tot mai eşti furios?

— Nu pe tine, dar nu pot suferi subiectul ăsta care mi se tot învârte prin cap.

— Dă vina pe Pentagon. Câtva timp ai fost un adevărat erou la ştirile de noapte. Parcă ai evadat de trei ori, aşa e? După primele două ai fost prins şi băgat la carceră, dar a treia oară ai reuşit. Te-ai târât câteva sute de kilometri prin jungla inamică până ai ajuns la liniile noastre.

— N-au fost decât o sută de kilometri şi am avut noroc. În primele încercări din cauza mea au murit opt oameni. Nu sunt foarte mândru de treaba asta. Am putea să revenim la afacerea Comm Tech-Bern?

— Mai acordă-mi câteva minute, spuse Halliday, împingând cornul la o parte. Te rog. Nu încerc să tergiversez discuţia. Dar este ceva care îmi apasă mintea, dacă consideri că am minte.

— Preston Halliday are, dosarul lui confirmă acest lucru. Dacă au dreptate colegii mei, eşti un adevărat rechin. Dar eu am cunoscut pe cineva care se numea Avery, nu Press.

— Atunci poţi să-mi spui chiar Fowler, dacă asta te aranjează.

— Despre ce e vorba?

— Mai întâi două întrebări. Vreau să fiu foarte precis, pentru că ai şi tu o anumită reputaţie. Se spune că eşti unul dintre cei mai buni în dreptul internaţional, dar oamenii cu care am stat eu de vorbă nu pot să înţeleagă de ce Joel Converse continuă să activeze la o firmă relativ mică, deşi este suficient de bun pentru a viza ceva mai de soi. Eventual chiar o afacere pe cont propriu.

— Vrei să mă angajezi?

— Eu nu, nu vreau parteneri. Mă recomand: John Halliday, avocat, San Francisco.

Converse se uită la jumătatea de corn din faţa lui şi se hotărî să n-o mai mănânce.

— Care era întrebarea, domnule avocat?

— De ce eşti aici unde eşti?

— Sunt plătit bine şi, practic, conduc secţia; nu mă bate nimeni la cap. Şi nici nu vreau să risc. Este vorba de o mică

pensie alimentară, nu cine ştie ce, dar serioasă.

— Ai şi copii de întreţinut?

— Nu, slavă Domnului.

— Ce s-a întâmplat după ce ai plecat din Marină? Cum te-ai simţit? Halliday se aplecă în faţă, cu coatele sprijinite pe masă şi îşi cuprinse bărbia în mâini.

— Cu cine ai vorbit? întrebă Converse.

— Deocamdată, informaţia este secretă, domnule avocat. Accepţi?

Joel zâmbi.

— Eşti un adevărat rechin... Ei bine, m-am întors din acel episod al vieţii mele furios şi cu dorinţa de a avea totul. Studentul indolent de altădată a devenit un cercetător asiduu şi aş minţi dacă n-aş recunoaşte că am beneficiat de un oarecare tratament preferenţial. M-am întors la Amherst şi am făcut doi ani şi jumătate în trei semestre şi o vară. Apoi Duke mi-a oferit un program rapid de studii şi m-am dus acolo, după care am făcut o specializare la Georgetown, la un birou.

— Ai fost funcţionar la Washington?

— Da, încuviinţă Converse.

— La ce firmă?

— Clifford.

Halliday fluieră uşor admirativ şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— E un teritoriu de aur, paşaportul pentru raiul de la Blackstone şi pentru companiile multinaţionale.

— Ţi-am spus că am beneficiat de un tratament preferenţial.

— Atunci ţi-a venit gândul să treci la Externe? Când erai la Georgetown? La Washington?

Joel dădu din nou din cap, clipind din ochi din cauza luminii puternice a soarelui.

— Da, răspunse el calm.

— Era normal, spuse Halliday.

— Dar mă voiau din motive greşite, numai din motive greşite. Când şi-au dat seama că am în minte un alt set de reguli, n-am mai putut nici măcar să mă apropii de Departamentul de Stat.

— Dar ce e cu firma Clifford? Erai extraordinar, chiar şi pentru ei. Californianul ridică mâinile. Ştiu, ştiu, făcu el, tot din motivele acelea.

— Din cauza cifrelor, spuse Converse. Erau peste patruzeci de jurişti la sediu şi alţi două sute pe statele de plată. Mi-au trebuit zece ani ca să găsesc toaleta şi alţi zece ca să găsesc cheia. Nu

era tocmai ce-mi doream.

— Şi ce îţi doreai?

— Cam ceea ce am obţinut. Ţi-am spus, sunt bani buni şi conduc secţia internaţională. Şi acest lucru este foarte important pentru mine.

— Dar nu aveai de unde să ştii asta, când ai venit aici, obiectă Halliday.

— Ba da. Cunoşteam câte ceva. Când Talbot, Brooks şi Simon – firma asta mică, cum spui tu, la care lucrez acum – au venit la mine, am ajuns la o înţelegere. Dacă în patru sau cinci ani mă afirm, voi prelua afacerile lui Brooks. El era cel care se ocupa de chestiunile de dincolo de ocean şi se săturase să tot schimbe fusele orare şi să se adapteze la ele. Converse mai făcu o pauză. Se pare că m-am afirmat.

— Şi tot aşa de clar este că pe aici, pe undeva, te-ai şi căsătorit.

Joel se lăsă pe spătarul scaunului.

— E nevoie de asta?

— Nu este absolut necesar, dar mă interesează enorm.

— De ce?

— Consider-o o curiozitate firească, spuse Halliday, cu o privire amuzată. Cred că ai simţi acelaşi lucru dacă ai fi în locul meu şi dacă eu aş fi trecut prin tot ce ai trecut tu.

— Rechinul e mort, murmură Converse.

— Evident că nu eşti obligat să-mi răspunzi, domnule avocat.

— Ştiu, dar deşi poate părea curios, nu mă supără. A avut şi ea partea ei de suferinţă pentru necazurile prin care am trecut eu. Joel rupse cornul, dar nu-l luă de pe farfurie. „Confortul, convenienţele şi o vagă imagine de stabilitate”, spuse el.

— Poftim?

— Astea sunt cuvintele ei, continuă Joel. Spunea că m-am căsătorit ca să am pe cineva unde să mă duc şi pe cineva care să-mi facă de mâncare, să-mi spele rufele şi să scap de bătaia de cap, de consumul de timp şi de nervi necesare pentru a găsi pe cineva cu care să te culci. Şi că dându-i ei o situaţie legitimă, îmi îmbunătăţeam şi propria imagine… şi, Dumnezeule, eu a trebuit să fiu cel care a jucat toate aceste roluri… tot cuvintele ei.

— Şi avea dreptate?

— Ţi-am spus, când m-am întors, voiam să am totul, iar ea făcea parte din acest tot. Da, avea dreptate. Bucătăreasă, servitoare, spălătoreasă, tovarăşă de pat şi o însoţitoare

acceptabilă, atrăgătoare. Mi-a spus că n-a putut niciodată să stabilească în ce ordine veneau toate rolurile astea.

— Pare să fi fost o fată de toată isprăvă.

— A fost. Este.

— Mi se pare mie sau există o speranţă de posibilă reconciliere?

— Nici vorbă. Converse scutură din cap, schiţând un zâmbet. A fost păcălită şi ea şi n-ar fi trebuit să se întâmple acest lucru. Oricum, îmi place statutul meu actual; chiar îmi place. Unii dintre noi nu sunt făcuţi pentru focul din cămin şi curcanul umplut, chiar dacă uneori îşi doresc aşa ceva.

— Nu e o viaţă prea rea.

— Ai şi tu parte de ea?

— Da, alerg pe la ortodontişti şi la teste de aptitudini şcolare. Cinci copii şi o nevastă. Dar n-aş fi vrut să fie altfel.

— Călătoreşti mult, nu-i aşa?

— E minunat când te întorci acasă. Halliday se aplecă din nou în faţă, ca şi când ar fi studiat un martor. Aşadar, în momentul de faţă nu ai nici un fel de legătură, nu ai la cine să te grăbeşti să te întorci.

— Talbot, Brooks şi Simon ar putea considera ofensator ceea ce spui. La fel şi tata. De când a murit mama, luăm masa împreună o dată pe săptămână, asta când nu zboară pe undeva.

— Mai zboară şi acum?

— O săptămână e la Copenhaga, cealaltă la Hong Kong. Îi place. Îi place să se mişte mereu. Are şaizeci şi opt de ani şi este îngrozitor de răsfăţat.

— Cred că mi-ar plăcea bătrânul.

Converse ridică din umeri şi zâmbi din nou.

— Nu e chiar aşa de sigur. Consideră că toţi avocaţii sunt nişte pisălogi afurisiţi, inclusiv eu.

— Sunt sigur că mi-ar plăcea… dar în afară de patronii tăi şi de tatăl tău nu ai nici un fel – cum să spun – de prioritate în viaţă?

— Dacă vrei să spui femei, pot să te informez că am câteva prietene bune, dar oricum consider că discuţia a mers prea departe.

— Ţi-am spus că am un motiv, zise Halliday.

— Atunci de ce să nu vorbim despre el? S-a terminat cu interogatoriile.

Californianul încuviinţă din cap.

— Foarte bine, aşa vom face. Oamenii cu care am discutat eu

doreau să ştie dacă eşti liber ca să poţi călători.

— Răspunsul este că nu sunt liber. Am o slujbă şi o răspundere faţă de compania pentru care lucrez. Astăzi este miercuri; până vineri încheiem afacerea cu fuziunea, urmează weekend-ul şi luni o iau de la capăt… acolo unde sunt aşteptat.

— Dar dacă am presupune că am aranja ceva cu Talbot, Brooks şi Simon?

— Ar însemna să presupunem cam multe.

— Şi tu vei găsi că aranjamentul este foarte greu de respins.

— Exagerezi.

— Să vedem, spuse Halliday. Cinci sute de mii de dolari dacă accepţi să te ocupi de caz şi un milion dacă îl rezolvi.

— Acum chiar că vorbeşti aiurea.

O altă străfulgerare de lumină îl orbi pe Converse; de astă dată dură ceva mai mult decât prima oară. Ridică mâna stângă ca să-şi apere ochii de soare şi se uită fix la omul din faţa lui, pe care îl cunoştea sub numele de Avery Fowler.

— Şi apoi, lăsând la o parte etica, pentru că trebuie să câştigi ceva în dimineaţa asta, momentul pe care ţi l-ai ales nu mi se pare foarte potrivit. Nu-mi place să primesc oferte – şi mai ales oferte nebuneşti – de la avocaţi pe care urmează să-i întâlnesc ca adversari.

— Sunt două lucruri separate şi ai dreptate, nu am nimic de câştigat, sau de pierdut. Tu şi Aaron aţi perfectat totul, iar eu fac atâta caz de morală. Îi taxez pe elveţieni numai pentru timpul meu – baza minimă – pentru că nu mi s-a cerut nici un fel de expertiză. Recomandarea mea din această dimineaţă va fi să accepte documentele aşa cum sunt, fără să schimbăm nici măcar o virgulă. Unde e conflictul?

— Dar unde e raţionamentul bunului-simţ? întrebă Joel. Ca să nu mai vorbim de acele aranjamente pe care Talbot, Brooks şi Simon le vor găsi acceptabile. Vorbeşti despre doi ani şi jumătate de salariu maxim plus bonificaţiile ca să spun da.

— Spune da, zise Halliday. Noi avem nevoie de tine.

— *Noi?* Asta e ceva nou, nu-i aşa? Credeam că e vorba de *ei*. Ei fiind oamenii cu care vorbeşti. Spune tot, Press.

A. Preston Halliday îl privi fix în ochi pe Joel.

— Sunt şi eu unul dintre ei şi aici se întâmplă ceva ce n-ar trebui să se întâmple. Vrem să scoţi din afaceri o anumită firmă. E nu numai o veste proastă, ci şi ceva foarte periculos, dar o să-ţi dăm uneltele de care ai nevoie.

— Ce firmă?

— Numele ei nu înseamnă nimic, nu-i înregistrată. Să spunem că este un guvern în exil.

— *Ceee?*

— Un grup de oameni care au gânduri asemănătoare şi sunt pe cale să-şi construiască un portofoliu atât de extins încât le va asigura influenţă acolo unde n-ar trebui să aibă… şi autoritate.

— Şi unde e asta?

— În locuri în care această lume amărâtă nu poate să-şi permită. Dar ei pot să acţioneze pentru că nimeni nu se aşteaptă la aşa ceva.

— Eşti cam criptic.

— Sunt înspăimântat. Îi cunosc.

— Dar ziceai că ai mijloacele necesare ca să-i ataci, spuse Converse. Presupun că asta înseamnă că sunt vulnerabili.

Halliday încuviinţă din cap.

— Aşa credem şi noi. Posedăm anumite fire, dar trebuie să mai săpăm şi să punem apoi bucăţelele la un loc. Avem toate motivele să credem că încalcă legile, că se angajează în activităţi şi tranzacţii interzise de guvernele lor.

Joel rămase tăcut câteva clipe, studiindu-l pe californian.

— Guverne? întrebă el. Vorbeşti la plural?

— Da. Halliday scăzu vocea. Sunt de naţionalităţi diferite.

— Şi e o singură companie? spuse Converse. O singură corporaţie?

— Într-un fel, da.

— Ce-ar fi să spui simplu: da.

— Nu e chiar aşa de simplu.

— Uite ce este, îl întrerupse Joel. Ai nişte fire, aşadar eşti pe urmele unor lupi răi şi graşi. În ce mă priveşte, pentru moment am un serviciu care mă satisface.

Halliday făcu o pauză, apoi vorbi din nou:

— Nu, nu ai, spuse el blând.

Se lăsă din nou tăcere, cei doi bărbaţi cântărindu-se din priviri.

— Ce-ai spus? întrebă Converse cu privirile reci ca gheaţa.

— Firma ta înţelege. Îţi dă concediu fără plată.

— Ticălos încrezut ce eşti! Cine ţi-a dat dreptul să te apropii de…

— Generalul George Marcus Delavane, îl întrerupse brusc Halliday. Rostise numele pe un ton monoton, fără inflexiuni.

Era ca şi când tunetul s-ar fi abătut asupra lui Joel, iar gheaţa

din ochi i se transformă instantaneu în vâlvătăi. Tunetul bubui imediat şi îi explodă în creier.

Piloţii şedeau în jurul unei mese rectangulare din camera de gardă şi sorbeau din cafea, privind lichidul maroniu din ceşti sau pereţii cenuşii; nimeni nu avea chef să rupă tăcerea. Cu o oră mai devreme trecuseră peste Pak Song, trăgând în jos şi opriseră batalioanele vietnameze care înaintau spre sud; în felul acesta, dăduseră timp trupelor americane să se regrupeze, în vederea asediului brutal care avea să urmeze. Îşi terminaseră misiunea şi se întorseseră la portavion. Toţi, cu excepţia unuia, îşi pierduseră comandantul. Locotenentul Gordon Ramsey fusese lovit de o rachetă rătăcită care se abătuse de la traiectoria ei şi se fixase pe fuzelajul lui Ramsey; explozia nimicise avionul, iar viaţa dispăruse cât ai clipi din ochi. Un front atmosferic sever urmă acestui raid, astfel încât în următoarele câteva zile puţin probabil să mai fie misiuni.

Vor avea timp să se gândească şi asta nu era deloc plăcut.

— Domnule locotenent Converse, rosti un marinar apărut în uşa deschisă a încăperii.

— Da?

— Domnul căpitan doreşte să vă prezentaţi la biroul lui.

„Invitaţia e frumos formulată”, mormăi Joel în sinea lui, în timp ce se ridica de pe scaun şi privea feţele sumbre ale celor din jur. Era o invitaţie aşteptată, dar nu şi bine venită. Promovarea reprezenta o onoare pe care ar fi fost foarte bucuros să n-o primească. Totuşi, fusese în aer mai mult decât oricine altcineva şi avea acum experienţa necesară pentru a fi comandant de escadron.

În timp ce urca scările înguste spre punte, văzu contururile unui imens helicopter Cobra ce cobora şovăielnic spre portavion. În aproximativ cinci minute va ajunge deasupra punţii şi va coborî: cineva de pe uscat venea în vizită pe portavion.

— Este o pierdere cumplită, Converse, spuse căpitanul ridicându-se în picioare în faţa mesei cu hărţi. Trebuie să scriu o scrisoare pe care o urăsc înainte de a o începe. Numai Dumnezeu ştie cât de greu este să scrii astfel de scrisori, dar asta parcă e mai dureroasă decât toate.

— Toţi simţim la fel, domnule.

— Sunt sigur că dumneata aşa simţi, încuviinţă din cap căpitanul. Sunt sigur că ştii şi de ce eşti aici.

— Nu tocmai, domnule.

— Ramsey spunea că eşti cel mai bun şi asta înseamnă că va trebui să preiei comanda unuia din escadroanele din Marea Chinei de Sud.

Telefonul sună şi ofiţerul superior ridică receptorul.

Ceea ce urmă fu o surpriză pentru Joel. Căpitanul ridică mai întâi din sprâncene, apoi muşchii feţei i se crispară brusc, iar în ochi îi apăru o privire alarmată şi furioasă în acelaşi timp.

— Ce? exclamă el ridicând vocea. S-a anunţat ceva, s-a primit ceva la cabina radio?

După o altă pauză, căpitanul trânti receptorul în furcă şi strigă:

— Iisuse Hristoase! Se uită la Converse şi continuă: Se pare că avem o vizită inopinată a Comandamentului de la Saigon.

— Mă întorc jos, domnule, spuse Joel, schiţând salutul.

— Nu încă, locotenente, spuse căpitanul liniştit, dar ferm. Primeşti ordine şi întrucât acestea afectează operaţiile aeriene de pe această navă, o să le asculţi până la sfârşit. Cel puţin o să-l facem pe Marcus Nebunul să înţeleagă că tulbură mersul lucrurilor de pe navă.

În următoarele treizeci de secunde fură ocupaţi cu ritualul de numire în comandă, ofiţerul superior îl investi pe subordonatul său cu răspunderi noi. Apoi se auziră două bătăi energice în uşă, aceasta se deschise şi un general lat în spate, George Marcus Delavane îşi făcu intrarea, spărgând parcă spaţiul din faţa lui cu prezenţa sa impunătoare.

— Căpitane? făcu Delavane politicos, salutând primul, deşi comandantul navei era mai mic în grad.

Vocea piţigăiată se străduia să fie politicoasă, dar privirea trăda ostilitate şi era rece ca gheaţa.

— Domnule general, spuse la rândul lui căpitanul, răspunzând la salut împreună cu Converse. Este o vizită inopinată a Comandamentului din Saigon?

— Nu, este vorba de o convorbire urgentă între dumneata şi mine – între Comandamentul de la Saigon şi una din unităţile sale.

— Înţeleg, făcu căpitanul cu patru trese. Furia se ghicea sub calmul aparent. În momentul de faţă, transmit ordine urgente acestui om...

— Ţi se pare potrivit să le contramandezi pe ale mele? interveni Delavane, ridicând vocea.

— Domnule general, am avut o zi grea şi tristă, spuse

căpitanul. Ne-am pierdut unul dintre cei mai buni piloţi, acum o oră...

— A fugit? interveni din nou Delavane, iar brutalitatea observaţiei lui fu accentuată de vocea piţigăiată. L-a împuşcat cineva în coadă?

— Vă rog să-mi permiteţi să vă spun că nu sunt de acord! spuse Converse, incapabil să se controleze. Eu îl înlocuiesc pe acest om şi resping ceea ce aţi afirmat, domnule general!

— Tu? Dar cine naiba mai eşti şi tu?

— Uşurel, locotenente, eşti liber.

— Cu respect cer permisiunea să răspund domnului general, domnule! strigă Joel, refuzând să se clintească, de furie.

— Ce ceri, zburător nenorocit?

— Numele meu este...

— Mai slăbeşte-mă! Nu mă interesează! Delavane întoarse brusc capul spre căpitan. Aş vrea să ştiu ce te face să crezi că poţi să nu te supui ordinelor mele – ordinelor de la Comandamentul din Saigon! Am ordonat un atac pentru ora cincisprezece, iar dumneata „ai refuzat respectuos" să aduci la îndeplinire acest ordin!

— Un front atmosferic neprielnic a pătruns aici; ştiţi şi dumneavoastră acest lucru la fel de bine ca şi mine.

— Meteorologii mei spun că există condiţii perfecte de zbor!

— Presupun că dacă le-aţi cere părerea în timpul unui muson din Birmania v-ar spune la fel.

— Asta este o insubordonare foarte gravă!

— Asta este nava mea şi regulamentele militare arată cât se poate de clar cine comandă aici.

— Vrei să-mi faci legătura cu camera radio? Am să vorbesc cu Biroul Oval şi o să vedem cât timp ai să mai fii comandant pe nava asta!

— Sunt sigur că vreţi să aveţi o convorbire particulară. Am să ordon să fiţi însoţit acolo.

— Să te la naiba, am patru mii de oameni care se deplasează spre sectorul cinci! Avem nevoie de un atac la joasă altitudine de pe uscat şi de pe mare şi am să-l obţin, chiar dacă o să fiu nevoit pentru asta să-ţi mişc fundul de aici peste o oră! Şi să ştii că pot s-o fac, căpitane!... Am venit aici ca să câştigăm, să câştigăm tot! Poate că n-ai aflat până acum, căpitane, dar orice război înseamnă un risc! Nu poţi câştiga dacă nu rişti!

— Sunt aici de mult timp, domnule general. Bunul-simţ spune

că trebuie să ai cât mai puţine pierderi şi dacă ai cât mai puţine pierderi poţi să câştigi următoarea bătălie.

— Eu am s-o câştig pe asta, cu sau fără dumneata, laşule!

— Vă sfătuiesc respectuos să vă controlaţi limbajul, domnule general.

— Ce faceee? Chipul lui Delavane era desfigurat de furie, ochii îi ieşiseră din orbite şi aruncau priviri ucigaşe. Mă sfătuieşti? Sfătuieşti Comandamentul de la Saigon! Ei bine, n-ai decât să faci ce vrei, laş cu chiloţei de mătase, dar incursiunea în susul văii a şi început.

— Se numeşte Tho, îl întrerupse Converse. Este primul tronson al rutei Pak Song. L-am atacat de patru ori. Cunosc terenul.

— Îl cunoşti? urlă Delavane.

— Îl cunosc, dar primesc ordine numai de la comandantul acestei nave, domnule general.

— Căcăcios neruşinat şi obraznic, ai să primeşti ordine de la preşedintele Statelor Unite! El este comandantul suprem! Şi am să te fac să auzi aceste ordine!

Faţa lui Delavane se afla la numai câţiva centimetri de a lui, iar expresia de maniac îi punea la grea încercare răbdarea de care mai dispunea Joel. Ura se amesteca cu sila. Aproape fără să-şi dea seama ce spune, Converse vorbi din nou:

— Şi eu v-aş sfătui, domnule general, să aveţi grijă cum vorbiţi.

— De ce, rahat cu ochi ce eşti? Aţi băgat microfoane pe aici?

— Uşurel, locotenente, am spus că eşti liber! interveni comandantul.

— Îmi spui mie să am grijă cum vorbesc, că eşti mare sculă cu o tresă de aur? Nu, ascultă-mă bine, tu să ai grijă cum vorbeşti şi ce faci! Dacă la ora cincisprezece escadronul nu este în aer, am să declar această navă drept cea mai mare adunătură de laşi din Asia de Sud-Est! Ai înţeles, laşule cu chiloţi de mătase de rangul trei?

Şi Joel răspunsese din nou, mirându-se singur de unde avea atâta curaj:

— Nu ştiu de unde aţi venit, domnule, dar sper în mod sincer că ne vom mai întâlni şi în alte împrejurări. Cred că sunteţi un porc!

— Nesupunere! Am să-ţi rup gâtul.

— Locotenente, eşti liber!

— Nu, domnule căpitan, urlă generalul. Va fi omul care va

conduce acest atac. Ei bine, ce părere ai? Te ridici în aer sau vorbim cu preşedintele – ori poate vrei să vă declar pe toţi nişte laşi?

La ora 15.20, Converse decolase cu escadronul de pe punte. La 15.38 primii doi oameni fură doborâţi de-a lungul coastei. La 15.46, incapabil să-şi mai stabilizeze avionul, Converse se aruncase cu paraşuta în furtuna de afară şi fusese prins imediat în vârtejul puternic al vântului. În timp ce se răsucea violent, apropiindu-se tot mai rapid de pământ şi fiecare smucitură îi înfigea mai adânc în carne curelele paraşutei, o imagine îi apărea mereu în faţa ochilor: chipul de maniac al generalului George Marcus Delavane. Tocmai era pe punctul de a-şi începe un sejur nelimitat în iad din cauza unui ţicnit. Şi după cum aflase mai târziu, pierderile fuseseră infinit mai mari la sol.

Delavane! Măcelarul de la DaNang şi Pleiku. Cel din cauza căruia pieriseră mii de oameni, cel ce aruncase batalion după batalion în junglă şi pe coline fără pregătire şi instrucţie adecvată, fără suficientă forţă de foc. Copii speriaţi şi răniţi fuseseră mânaţi în lagăre, înspăimântaţi, încercând să nu plângă şi, atunci când în cele din urmă înţeleseseră ce e cu ei, izbucniseră în lacrimi fără a se mai putea controla. Povestirile pe care le istoriseau erau mii de variaţii pe aceeaşi temă înnebunitoare. Soldaţi fără experienţă şi insuficient instruiţi trimişi la luptă la numai câteva zile după debarcare, în speranţa că numărul mare al trupelor avea să învingă duşmanul cel mai adesea invizibil. iar atunci când numărul nu s-a dovedit suficient, s-au trimis trupe şi mai numeroase. Timp de trei ani, Comandamentul a ascultat de cuvântul unui maniac! *Delavane!* Seniorul de la Saigon, producătorul de morţi, cel care nu ştia ce înseamnă chipurile smulse de pe capete şi membrele dislocate, aducătorul de moarte fără sens! Un om care se dovedise a fi prea periculos chiar şi pentru zeloşii de la Pentagon. Un zelos care se depăşise pe sine însuşi, reuşind să-i facă pe propriii oameni să se revolte, rechemat şi trimis în retragere ca să scrie diatribe citite de fanaticii în căutare de motive pentru a-şi defula propriile furii.

Oamenii asemeni ăstuia n-au ce căuta în armată, nu înţelegeţi? El era duşmanul, duşmanul NOSTRU! Acestea fuseseră cuvintele strigăte de Converse, în faţa unei echipe de anchetatori în uniformă care priviseră descumpăniţi unul la altul,

evitându-i privirile şi nedorind să comenteze acele afirmaţii. Îi mulţumiseră formal, îi spuseseră că ţara îi datorează lui şi altor mii de oameni asemeni lui foarte mult, iar în ceea ce priveşte ultimele sale comentarii ar trebui să încerce să înţeleagă că adesea lucrurile aveau mai multe faţete şi că actul de comandă nu era întotdeauna atât de complex pe cât părea. În orice caz, preşedintele face apel la naţiune să-şi oblojească rănile; ce rost ar avea să alimentăm controversele? Şi apoi, lovitura finală, ameninţarea.

— Şi dumneata ţi-ai asumat teribila responsabilitate a conducerii, domnule locotenent, spusese un jurist palid, fără să se uite la Joel, scrutând cu privirea paginile unui dosar. Înainte de a reuşi să evadezi – de unul singur, printr-un tunel săpat în pământ departe de lagărul principal – ai condus două alte tentative de evadare, în care au fost implicaţi şaptesprezece prizonieri de război. Din fericire, dumneata ai supravieţuit, dar alţi opt oameni n-au avut norocul ăsta. Sunt sigur că dumneata, în calitate de comandant, de tactician, nu ai anticipat nici o clipă un procentaj de aproape cincisprezece la sută morţi. Se spune adesea, deşi nu suficient de des: comanda e un lucru uluitor, domnule locotenent!

Traducerea: nu mai face pe grozavul, soldat. Ai supravieţuit, dar alţi opt au murit. Despre ce împrejurări este vorba pe care armata nu le cunoaşte? A fost vorba de o tactică ce îi proteja pe unii mai mult, pe unul mai mult decât pe ceilalţi? Un om care a reuşit să scape – de unul singur – evitând paznici care trăgeau noaptea în prizonieri fără somaţie. E suficient să ridici această chestiune şi un anume dosar se va redeschide şi vei avea parte de un stigmat care te va urmări tot restul vieţii. Înapoi, soldat. Te avem la mână, este suficient să formulăm o simplă întrebare pe care ştim că nu trebuie s-o punem, dar o s-o facem pentru că am înghiţit destule. O să tăiem în carne vie oriunde putem. Fii fericit să ai scăpat cu viaţă şi cară-te. Cară-te!

În acel moment Converse fusese pe punctul de a-şi distruge viitorul în mod conştient. Îi venise să sară la ipocriţii aceia din faţa lui care făceau pe mironosiţele… studiase chipul fiecăruia, iar vederea periferică prinsese rândurile de trese şi petliţe, de medalii, stelele căpătate în diverse lupte. Şi atunci se petrecuse ceva ciudat cu el… fusese cuprins de un amestec de dezgust şi scârbă… dar şi de milă. Erau nişte oameni cuprinşi de panică, nişte oameni care îşi consacraseră vieţile luptei şi răspunseseră

la chemarea patriei lor la război… numai pentru a fi amăgiţi, aşa cum fusese amăgit şi el însuşi. Dacă a proteja ceea ce e bine însemna să protejezi tot ce e mai rău, cine putea spune că nu au dreptate? Unde erau sfinţii? Sau păcătoşii? Putea fi vreunul din ei, când de fapt erau cu toţii victime?

Dar dezgustul fu cel care avu câştig de cauză în cele din urmă. Locotenentul Joel Converse nu fu în stare să acorde salutul final grupului de superiori. Se întoarse în tăcere, fără nici un fel de ţinută militară şi părăsi încăperea de parcă ar fi scuipat pe podea în faţa lor.

O altă reflexie luminoasă venind dinspre cheiul Mont Blanc îl orbi din nou. Era la Geneva şi nu în lagărul din Vietnamul de Nord unde îi ţinea în braţe pe copiii care vomitau în timp ce îşi relatau povestea. Era la Geneva… şi bărbatul din faţa lui ştia exact ce gândeşte şi ce simte el.

— Dar de ce *eu*?

— Pentru că, aşa cum spun ei, s-ar putea să ai o motivaţie. Este un răspuns foarte simplu. S-a relatat o întâmplare. Căpitanul unui portavion a refuzat să-şi ridice avioanele în aer pentru un atac ordonat de Delavane. Fuseseră mai multe furtuni şi căpitanul susţinuse că e vorba de o adevărată sinucidere. Dar Delavane l-a forţat, l-a ameninţat că telefonează la Casa Albă şi că-l va înlătura de la comandă. iar tu ai condus acel atac. Asta este.

— Sunt în viaţă, spuse Converse sec. O mie două sute de copii n-au mai apucat să vadă ziua următoare şi poate că alţi o mie şi-au dorit să n-o fi văzut.

— Te aflai în biroul căpitanului atunci când Marcus Delavane Nebunul şi-a rostit ameninţările.

— Da, eram acolo, încuviinţă Converse, pe un ton neutru. Apoi dădu din cap uimit. Aşadar, tot ce ţi-am povestit despre mine auziseşi deja.

— Citisem, îl corectă avocatul din California. La fel ca şi tine – şi cred că suntem cei mai buni în domeniul ăsta dintre cei sub cincizeci de ani – nu pun mare bază pe cuvântul scris. Trebuie să aud o voce, să văd un chip.

— Dar *tu* trebuie să-mi răspunzi. *Acum*… Nu ai venit aici pentru fuziunea Comm Tech-Bern, aşa e?

— Oarecum, spuse Halliday. Numai că n-au venit elveţienii la mine, m-am dus eu la ei. Te urmăream şi aşteptam momentul propice. Trebuia să fie un moment potrivit, absolut firesc, logic

chiar şi din punct de vedere geografic.

— De ce? Ce vrei să spui?

— Pentru că şi eu sunt urmărit… Rosen a avut într-adevăr o criză de inimă. Am auzit de ea, am luat legătura cu Bern şi am creat o situaţie plauzibilă pentru mine însumi.

— Reputaţia ta ar fi fost suficientă.

— Ajută şi ea, dar aveam nevoie de ceva mai mult. Am spus că ne cunoaştem, că ne ştim de foarte multă vreme – ceea ce este adevărat – şi că te respect foarte mult; am lăsat să se înţeleagă că eşti abil în privinţa acordurilor finale… şi că eu îţi cunosc metodele şi am cerut şi un preţ destul de piperat.

— O combinaţie irezistibilă pentru elveţieni, spuse Converse.

— Mă bucur că eşti de acord cu mine.

— Dar nu sunt, spuse Joel. Nu sunt absolut deloc de acord cu tine şi în nici un caz cu metodele *tale*. Nu mi-ai spus nimic, ai făcut numai nişte aluzii misterioase despre un grup neidentificat de oameni care zici că sunt periculoşi şi ai adus în discuţie numele unui om la care ştiai cum voi reacţiona. La urma urmelor, poate că nu eşti decât un impostor.

— A numi pe cineva impostor este o atitudine subiectivă extrem de jignitoare, domnule avocat şi nu se va trece la dosar.

— Dar ideea a fost preluată de juraţi, domnule jurist, spuse Converse cuprins de o furie rece.

— Nu supraaprecia siguranţa în care te afli, continuă Halliday, calm. Nu sunt deloc în siguranţă şi în afară de o reputaţie de laş care mi-ar displăcea, mai există o soţie şi cinci copii la Sân Francisco pe care îi iubesc foarte mult.

— Aşadar, ai venit la mine pentru că nu am… cum ziceai? „Nici un fel de angajamente prioritare?”

— Am venit la tine pentru că eşti invizibil, neimplicat în nimic şi cel mai bun, iar eu nu pot s-o fac! Nu pot s-o fac pe cale *legală* şi totul trebuie făcut în mod *legal*!

— De ce nu spui o dată clar ce vrei? întrebă Converse. Dacă n-ai de gând să vorbeşti, mă ridic şi o să ne vedem la o altă masă.

— L-am reprezentat pe Delavane, şopti repede Halliday. Dumnezeu mi-e martor că nu ştiam ce fac şi puţini oameni au fost de acord cu mine, dar mi-am spus, aşa cum ne spunem foarte des: şi oamenii şi cauzele nepopulare au dreptul la un reprezentant.

— Aici nu pot să te contrazic.

— Dar nu ştii care e cauza. Eu ştiu. Am aflat.

— Ce cauză?

Halliday se aplecă în faţă.

— Generalii, spuse el abia auzit. Se întorc generalii.

Joel se uită mai atent la californian.

— De unde? N-am ştiut că au plecat undeva.

— Din trecut, spuse Halliday. Din anii de demult.

Converse se rezemă de spătarul scaunului şi-l privi amuzat.

— Dumnezeule mare, credeam că specia ta a dispărut de mult. Vrei să spui, ameninţarea Pentagonului, Press…

— Nu mai glumi, te rog. Eu nu glumesc.

— Bineînţeles că nu. Au fost *Cele şapte zile din mai* – sau poate că erau *Cele cinci zile din august?* Acum suntem în august, aşa că hai să-i zicem *Tunurile de odinioară din august*. Sună bine, cel puţin aşa mi se pare.

— Încetează, şopti Halliday. Nu e nimic amuzant aici, iar dacă ar fi, aş descoperi asta înaintea ta.

— Asta presupun că vrea să fie un comentariu, spuse Joel.

— Bineînţeles că este, naiba să te ia, pentru că eu n-am trecut prin ce ai trecut tu. Am stat departe de tot şi asta înseamnă că pot să râd de fanatici pentru că nu mă pot jigni niciodată şi continuu să cred că aceasta este cea mai bună armă împotriva lor. Dar nu acum. Aici nu-i nimic de râs.

— Dă-mi voie măcar să zâmbesc, spuse Converse fără să o facă. Nici în momentele mele de paranoia nu am luat în considerare posibilitatea unei conspiraţii conform căreia armata să conducă Washingtonul. Nu se poate aşa ceva.

— Poate că la noi se vede mai puţin decât în alte ţări, dar asta e tot ce pot să-ţi spun.

— Adică?

— Fără îndoială că asta e mult mai vizibil în Israel, la Johannesburg, foarte posibil în Franţa şi la Bonn, ba chiar şi în Anglia, dar nici una din aceste ţări nu ia în serios o asemenea teorie. S-ar putea să ai şi tu dreptate, într-un anume sens. Washingtonul o să-şi înfăşoare robele constituţionale în jurul lui până când acestea or să se răărească şi or să se destrame de tot şi atunci vor ieşi la iveală uniformele, aşa, ca din întâmplare.

Joel privea fix la chipul bărbatului din faţa lui.

— Nu glumeşti, nu-i aşa? Şi eşti prea deştept ca să încerci să mă tragi pe sfoară.

— În nici un caz, adăugă Halliday. N-aş face aşa ceva.

— Înclin să-ţi dau crezare… ai vorbit de mai multe ţări, de

anumite ţări. Unele dintre ele nu ridică vocea, altora abia dacă li se aude; altele au sângele stricat şi memoria proastă. O fac intenţionat?

— Da, spuse californianul dând din cap aprobator. Nu are nici o importanţă, pentru că grupul despre care vorbesc eu consideră că luptă pentru o cauză care îi va uni în ultimă instanţă pe toţi. Şi îi va conduce pe toţi… aşa cum vor ei.

— Generalii?

— Şi amiralii şi generalii de brigadă şi feldmareşalii… soldaţi bătrâni care şi-au întins cortul acolo unde trebuie. Atât de bine, încât nu li s-a mai atribuit nici o etichetă de la Reic*hstag înc*oace.

— Haide, dragă Avery! Converse dădu din cap consternat. O mână de mârţoage bătrâne…

— Care recrutează şi îndoctrinează comandanţi tineri, capabili şi sârguincioşi, îl întrerupse Halliday.

— … care tuşesc dând ultimele ordine… îl opri Joel. Ai vreo dovadă? întrebă el în şoaptă rostind apăsat fiecare cuvânt.

— Nu destule… dar dacă mai facem ceva săpături, s-ar putea să mai apară.

— La naiba, nu mai fi aşa de evaziv.

— Printre posibilii recruţi, vreo douăzeci de nume sunt de la Departamentul de Stat şi de la Pentagon, spuse Halliday. Bărbaţi care acordă licenţe de export şi care cheltuiesc milioane pentru că au voie s-o facă ceea ce, evident, le lărgeşte continuu cercul de prieteni.

— Şi influenţa, adăugă Converse. Dar ce spuneai de Londra, Paris, Bonn… Johannesburg şi Tel Aviv?

— Tot nume.

— Cât de sigure?

— Erau acolo, le-am văzut eu însumi. A fost un accident. Nu ştiu câţi au depus jurământ, dar erau acolo şi figurile lor se potrivesc cu acest model filosofic.

— *Reichstag-ul?*

— Tot ce le mai trebuie este un Hitler.

— Şi ce face Delavane în toată povestea asta?

— El ar putea să numească unul. Ar putea fi cel care să-l desemneze pe Fuhrer.

— E ridicol. Cine o să-l ia în serios?

— A mai fost luat în serios şi altă dată. Şi ai văzut cu ce s-a soldat.

— Asta a fost atunci, nu acum. Şi nu mi-ai răspuns la

întrebare.

— Oamenii care au crezut şi atunci că are dreptate. Şi nu te amăgi singur, din ăştia sunt cu miile. Ceea ce face să-ţi stea mintea în loc este faptul că există şi câteva zeci de oameni cu suficienţi bani ca să finanţeze această amăgire a lor şi a lui – pe care, evident, ei n-o consideră o amăgire, ci ca pe o evoluţie firească a istoriei, deoarece toate celelalte ideologii au eşuat în mod jalnic.

Joel dădu să spună ceva, apoi se opri, căci îi venise altceva în minte.

— Şi de ce nu te-ai dus la cineva care poate să-i oprească? Să-l oprească pe el.

— La cine?

— Nu trebuie să-ţi spun eu asta. Sunt o mulţime de oameni în guvern – aleşi şi numiţi – şi peste o duzină de ministere. Pentru început, de exemplu, Ministerul Justiţiei.

— Ar râde toţi de mine la Washington, spuse Halliday. Dincolo de faptul că nu am nici un fel de dovezi, aşa cum ţi-am spus, ci numai nume şi presupuneri – nu uita că am purtat cândva eticheta de laş. O să mi-o lipească din nou în frunte şi o să mă facă să dispar.

— Dar l-ai *reprezentat* pe Delavane.

— Ceea ce nu a fost decât o relaţie profesională, nu-i cazul să-ţi explic tocmai ţie acest lucru.

— Relaţia client-avocat, completă Converse. Dai de necaz înainte să poţi face cea mai mică mişcare. Doar dacă nu ai dovezi solide împotriva clientului tău din care să reiasă că are intenţia să mai comită şi alte crime şi că ajuţi la comiterea lor păstrând tăcerea.

— Dovezi pe care nu le am, îl întrerupse californianul.

— În acest caz nimeni nu s-ar putea atinge de tine, adăugă Joel şi cu atât mai puţin avocaţii ambiţioşi de la Justiţie. Nu vor să-şi taie căile de acces după ce nu vor mai fi la minister. Aşa cum spuneai, tipii de genul lui Delavane au şi ei „circumscripţiile” lor în lume.

— Exact, spuse Halliday. iar când am început să pun întrebări şi să încerc să ajung la Delavane, n-a vrut să stea de vorbă cu mine, nici măcar să mă vadă. În schimb, am primit o scrisoare prin care mi s-a adus la cunoştinţă că sunt concediat. Dacă ar fi ştiut cine sunt, nu m-ar fi angajat niciodată: „Fuma droguri şi trăgea înjurături în timp ce tinerii curajoşi răspundeau chemării

patriei lor”.

Converse fluieră încetişor.

— N-ai impresia că ai fost tras pe sfoară? Îi asiguri reprezentarea în faţa legii, o unealtă pe care o poate folosi cum vrea în cadrul legalităţii şi dacă ceva începe să pută, tu eşti ultima persoană care îşi poate permite să dea alarma. O să se înfăşoare în steagul patriei şi o să spună că eşti un ticălos răzbunător.

Halliday încuviinţă din cap.

— În scrisoarea aia nu exista nimic care să-mi poată face rău acolo unde era implicat şi el, dar existau altele. A fost foarte dur.

— De asta sunt convins. Converse scoase un pachet de ţigări şi îi oferi lui Halliday, care refuză dând din cap. Şi cum l-ai reprezentat în instanţă?

— Am înfiinţat o corporaţie, o mică firmă de consultanţă în Palo Alto, specializată în importuri şi exporturi. Ce este permis, ce nu este permis, care sunt cotele, cum să ajungi pe cale legală la tipii din Washington presupunând că vor să te asculte. În esenţă, era mai mult o acţiune de lobby, arunci un nume, aminteşti de cineva. La vremea respectivă mi s-a părut interesant.

— Parcă ai spus că nu a fost receptată, observă Converse, aprinzându-şi o ţigară.

— Nu despre asta este vorba. Ar fi o pierdere de timp.

— Dar de aici ai obţinut pentru prima dată informaţiile, nu-i aşa? Firele alea?

— A fost un accident şi nu se va mai repeta. Este cât se poate de legal şi curat.

— Dar reprezintă un front de luptă, insistă Joel. Nu poate fi altfel dacă ceea ce ai spus, sau măcar o parte din ce ai spus este adevărat.

— Ai dreptate. Dar nu există nimic scris. Este un pretext pentru călătorii, un pretext de care are nevoie Delavane şi oamenii lui ca să circule dintr-un loc în altul, pentru a face afaceri legale, în clipa în care ajung într-o anumită zonă, îşi fac şi treaba lor.

— Adunările generalilor şi ale feldmareşalilor? întrebă Converse.

— Credem că este vorba de o operaţiune de misionariat. Foarte discretă, dar intensă.

— Cum se numeşte firma lui Delavane?

— Palo Alto Internaţional.

Joel strivi ţigara cu un gest brusc.

— Cine sunt aceştia? Cine se joacă cu asemenea sume de bani cu care poţi ajunge la oricine din Washington?

— Te interesează?

— Nu mă interesează să lucrez pentru oameni pe care nu-i cunosc… şi cu care nu sunt de acord. Nu, nu mă interesează.

— Eşti de acord cu obiectivele aşa cum ţi le-am prezentat eu?

— Dacă ceea ce mi-ai spus e adevărat şi nu văd nici un motiv pentru care să mă fi minţit, bineînţeles că sunt de acord. Ştiai că o să fiu de acord. Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Să zicem că ţi-aş da o scrisoare în care se stipulează că ţi s-a alocat suma de cinci sute de mii de dolari dintr-un cont secret de pe insula Mykonos, de către un client al meu al cărui nume şi reputaţie sunt mai presus de orice îndoială. Adică…

— Stai puţin, Press, interveni dur Converse.

— Nu mă mai întrerupe, *te rog*! Halliday îl privi rugător pe Converse. Nu există altă posibilitate, cel puţin *deocamdată*. Îmi pun numele şi reputaţia profesională în joc. Ai fost angajat să prestezi o activitate confidenţială conform specializării tale de către un om pe care eu îl cunosc, care este un cetăţean cu totul remarcabil, care doreşte să rămână anonim. Garantez pentru omul care te-a angajat şi pentru treaba pe care doreşte s-o faci şi jur că acţiunea este cât se poate de legală şi că vei avea beneficii extraordinare de pe urma ei. Eşti acoperit total, ai primit cinci sute de mii de dolari şi ceea ce sper că este la fel de important pentru tine – ai şansa să opreşti un maniac, nişte maniaci şi să le contracarezi planul odios. În cel mai bun caz, acest plan va crea tulburări, crize politice şi suferinţe enorme, atât individuale, cât şi de grup. În cel mai rău, ar putea să schimbe cursul istoriei ajungându-se până acolo încât să nu mai existe nici un fel de istorie.

Converse şedea ţeapăn pe scaun şi privea fix.

— Ce discurs! L-ai exersat mult?

— Nu, ticălosule! N-a fost nevoie să-l exersez. Nu mai mult decât ai exersat tu acea mică explozie de la San Diego, acum doisprezece ani. „Oameni ca acesta n-au ce căuta în armată, nu înţelegeţi? El era duşmanul, duşmanul *nostru*.”… Astea au fost cuvintele, nu-i aşa?

— Ţi-ai făcut bine temele, domnule avocat, spuse Converse, stăpânindu-şi furia. Şi de ce insistă clientul tău să rămână

anonim? De ce nu încearcă să contribuie la un fond, să discute cu directorul CIA, cu Consiliul Securităţii Naţionale, cu cei de la Casa Albă? Cinci sute de mii de dolari nu înseamnă chiar un fleac nici în ziua de astăzi.

— Pentru că nu se poate implica în mod oficial. Halliday se încruntă şi oftă adânc. Ştiu că ţi se pare ciudat, dar aşa stau lucrurile. Este un om excepţional; m-am dus la el pentru că eram foarte îngrijorat. Ca să fiu sincer, m-am temut că o să pună mâna pe telefon şi o să facă exact ceea ce ai spus tu. Să telefoneze la Casa Albă. A preferat însă această cale.

— Cu *mine*?

— Îmi pare rău, pe tine nu te cunoştea. Mi-a spus un lucru ciudat: să găsesc pe cineva care să-i anihileze fără a le acorda onoarea de a reprezenta o preocupare pentru guvern. La început n-am înţeles, dar după aceea mi-am dat seama ce voia să spună. Se potrivea perfect cu teoria mea conform căreia dacă îţi baţi joc de cei asemeni lui Delavane îi anihilezi mai eficient decât recurgând la alte metode.

— Şi elimină şi postura martiriului, adăugă Converse. Dar de ce face acest... acest cetăţean excepţional... ceea ce face? De ce îl interesează atât de mult?

— Dacă ţi-aş spune, ar însemna să încalc regula confidenţialităţii.

— Nu te-am întrebat cum îl cheamă. Vreau să ştiu numai de ce.

— Dacă îţi spun, ai să-ţi dai seama despre cine e vorba. Nu pot face lucrul ăsta. Crede-mă pe cuvânt, ai fi de acord cu el.

— Următoarea întrebare, spuse Joel, cu vocea tot mai ascuţită. Ce naiba le-ai spus lui Talbot şi celorlalţi de s-au declarat de acord?

— N-au avut încotro, îi explică Halliday. Am primit ajutor. Îl cunoşti pe judecătorul Lucas Anstett?

— De la Curtea de Apel? Trebuia să fie numit la Curtea Supremă cu ani în urmă.

— Aşa spune toată lumea. Este prieten cu clientul meu şi, din câte am înţeles, s-a întâlnit cu John Talbot şi Nathan Simon – Brooks era plecat din oraş – şi, fără a dezvălui numele clientului meu, le-a explicat că era vorba de o problemă care poate da naştere unei crize naţionale dacă nu se întreprinde rapid o acţiune pe cale legală împotriva ei. Le-a explicat că este vorba de mai multe firme din SUA, dar că problema se află, în esenţă,

în Europa, fapt ce necesită talentul şi experienţa unui avocat specializat în dreptul internaţional. Dacă partenerul lor mai tânăr, Joel Converse, va fi de acord să preia cazul, ei sunt rugaţi să-i acorde un concediu fără plată pentru a se putea ocupa de această problemă în mod confidenţial. Evident, judecătorul a lăsat să se înţeleagă că sprijină foarte ferm acest proiect.

— Şi, evident, Talbot şi Simon au fost de acord, spuse Joel. Nu poţi să-l refuzi pe Anstett. Este al naibii de rezonabil, ca să nu mai vorbim de puterea tribunalului său.

— Nu cred că a recurs la această pârghie. Uite. Halliday scoase din buzunarul hainei un plic alb, lunguieţ. Asta e scrisoarea. Aici scrie tot ce ţi-am spus. Mai există şi o hârtie cu schema insulei Mykonos. După ce vei face aranjamentele la bancă – cum să fii plătit sau unde vrei să ţi se transfere banii – ţi se va da numele celui care locuieşte pe insulă. Trăieşte retras. Dă-i un telefon. O să-ţi spună unde şi când să vă întâlniţi. Posedă toate instrumentele de care ai nevoie. Ştie numele, legăturile – aşa cum ne închipuim noi că funcţionează – şi activităţile în care se bănuieşte că sunt angajaţi şi care încalcă legile propriilor guverne, trimiţând arme, echipament şi informaţii tehnologice acolo unde acestea n-ar trebui să ajungă. Construieşte-ţi două sau trei cazuri care să ducă la Delavane – chiar şi indirect – şi va fi de ajuns. O să facem astfel încât totul să pară ridicol. Va fi suficient.

— Ce te face să fii atât de sigur? spuse Converse supărat. Încă nu m-am declarat de acord! N-o să iei tu decizii în locul meu, nici Talbot sau Simon şi nici măcar Sfinţia sa judecătorul Anstett, sau clientul tău, naiba să-l ia! Ce-ţi închipui că poţi să faci? Mă evaluezi ca pe o fleică, faci aranjamente pe la spatele meu! În fond cine vă credeţi?

— Nişte oameni îngrijoraţi care consideră că l-au găsit pe cel potrivit pentru treaba potrivită la momentul potrivit, spuse Halliday, lăsând plicul să cadă în faţa lui Joel. Numai că nu prea mai avem timp. Ai fost acolo unde vor ei să ne ducă şi ştii ce înseamnă asta. Californianul se ridică brusc în picioare. Gândeşte-te. O să vorbim mai târziu. Apropo, elveţienii ştiu că ne-am întâlnit în dimineaţa aceasta. Dacă te întreabă cineva despre ce am discutat, spune-le că ne-am pus de acord în privinţa dispoziţiilor pentru acţiunile din clasa A. Este în favoarea noastră, chiar dacă nu crezi. Mulţumesc pentru cafea. Peste o oră voi fi de partea cealaltă a mesei... Mi-a făcut plăcere să te

revăd, Joel.

Californianul păşi repede printre mese şi ieşi pe uşa de alamă în lumina strălucitoare a soarelui de pe cheiul Mont Blanc.

Consola cu telefonul se afla la celălalt capăt al unei mese lungi de conferinţă. Sunetul lui discret era în armonie cu atmosfera sobră. Arbitrul elveţian, reprezentantul legal al cantonului Geneva, ridică receptorul şi vorbi încet, dând de două ori afirmativ din cap, apoi puse receptorul în furcă. Se uită de jur-împrejurul mesei; şapte din cei opt avocaţi se aflau deja pe locurile lor şi vorbeau încet între ei. Al optulea, Joel Converse, stătea în faţa unei ferestre enorme, flancată de draperii, care dădea spre cheiul Gustave Ador. Uriaşul *Jet d'eau* izbucni în spate, umplând parcă tot spaţiul, aplecându-se uşor spre stânga sub forţa vântului. Cerul se întunecase; o furtună de vară venea dinspre Alpi.

— Domnilor, rosti arbitrul şi conversaţiile se întrerupseră, iar capetele se întoarseră spre el. A fost domnul Halliday. Este reţinut de o anumită problemă, dar ne roagă să începem. Asociatul său, domnul Rogeteau, are toate recomandările; în plus, s-a întâlnit în dimineaţa aceasta cu domnul Converse pentru a rezolva unul din ultimele detalii. Aşa este, domnule Converse?

Capetele se întoarseră din nou, de astă dată în direcţia opusă, spre silueta de la fereastră. Nu se auzi nici un răspuns; Joel continua să privească în jos, spre lac.

— Domnule Converse?

— Poftim? Joel se întoarse ridicând oarecum nedumerit din sprâncene, cu gândurile departe, foarte departe de Geneva.

— E adevărat?

— Despre ce este vorba?

— V-aţi întâlnit mai devreme cu domnul Halliday?

Converse făcu o pauză.

— Aşa este, răspunse el.

— *Şi?*

— Şi… ne-am pus de acord asupra dispoziţiilor finale cu privire la acţiunile din clasa A.

Se auzi un oftat general de uşurare abia perceptibil din partea americanilor şi un altul de acceptare calmă din partea elveţienilor. Nici una din cele două reacţii nu-i scăpă lui Joel şi, în alte împrejurări, ar fi acordat acestui fapt ceva mai multă

consideraţie. Lăsând la o parte părerea lui Halliday despre avantajul Bernei, elveţienii îşi dăduseră totuşi prea uşor acordul. Ar fi vrut să mai analizeze câte ceva, ar mai fi fost de discutat cel puţin o oră. Naiba să-l ia! gândi Converse.

— Atunci să procedăm aşa cum a sugerat domnul Halliday, spuse arbitrul, privindu-şi ceasul.

O oră, două, trei, murmurul vocilor se amestecă în timp ce paginile treceau de la unul la altul. Punctele erau clarificate, paragrafele aranjate. Halliday tot nu apăruse. Se aprinseră luminile, pentru că cerul se întunecase dincolo de ferestrele uriaşe; furtuna părea iminentă.

Apoi, pe neaşteptate, ca un fulger din senin, se auziră urlete din spatele uşii groase de stejar a sălii de şedinţe. Acestea crescură în intensitate, până când nişte imagini de groază umplură minţile tuturor celor care ascultau sunetele prelungi, sfâşietoare. Câţiva dintre cei aflaţi în jurul mesei lungi se ascunseseră repede sub ea, alţii se ridicaseră de pe scaune şi rămăseseră ca paralizaţi, câţiva dintre ei, printre care şi Converse, se repeziră spre uşă. Arbitrul răsuci clanţa şi smuci uşa cu atâta forţă încât aceasta se izbi de perete. Ceea ce văzură fu o privelişte pe care nici unul din ei n-avea s-o uite. Joel se repezi înainte, făcându-şi loc cu mâinile şi cu coatele printre ceilalţi, trăgând, împingând şi croindu-şi drum printre cei din faţa lui.

Sacoul în dungi al lui Avery Fowler căzu din mâna lui albă ca varul; cămaşa albă era plină de sânge, iar pieptul perforat de nenumărate găuri mici, sângerânde. Căzu, apucându-se de masa secretarei, iar gulerul i se depărtă de gât, lăsând să se vadă alte găuri prin care ţâşnea şi mai mult sânge. Respiraţia ieşea şuierătoare din gâtlejul lui Joel. Privelişte a îi era foarte cunoscută de pe vremea când îi ţinea în braţe pe copiii din lagăre care plângeau înspăimântaţi înainte să-şi dea duhul. Acum ţinea capul lui Avery Fowler.

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat? strigă Converse.

— S-au… întors, tuşi colegul lui de clasă din tinereţe. Liftul. M-au prins în lift!… Au spus că este pentru Aquitania, ăsta e numele pe care l-au folosit… Aquitani*a… O, Dumne*zeule! Meg… copiii… Capul lui Avery Fowler se răsuci spasmodic spre umărul drept, apoi din gâtlejul lui însângerat ieşi ultimul jet de aer.

A. Preston Halliday era mort.

Converse stătea în ploaie, cu hainele ude leoarcă şi privea la locul nevăzut de pe apă unde cu numai o oră în urmă fântâna arteziană ţâşnea spre înaltul cerului, anunţând că aceasta este Geneva. Lacul era furios, o infinitate de valuri albe spumoase înlocuiseră bărcile elegante. Nu se mai vedeau nici un fel de reflexe strălucitoare. Se auzea în schimb tunetul, în depărtare, înspre nord. Înspre Alpi.

Joel era incapabil să mai gândească.

2

Trecu pe lângă ghişeul lung, placat cu marmură al hotelului Richmond şi se îndreptă spre scara în spirală din partea stângă. Aşa se obişnuise. Apartamentul lui se afla la etajul al doilea. Lifturile cu grilaje de alamă şi cu interioarele căptuşite cu catifea erau foarte frumoase, dar nu excelau în privinţa vitezei. În plus, îi făcea plăcere să treacă pe lângă vitrinele în care erau expuse bijuterii extrem de valoroase – diamante strălucitoare, rubine sângerii, coliere în filigran de aur. Îi aminteau cumva de schimbări, de schimbările bruşte. Pentru el. Pentru o viaţă despre care crezuse că se va încheia violent la câteva mii de kilometri distanţă, în vreuna din cele câteva zeci de celule diferite, dar la fel de pline de şobolani, în ropot de arme de foc şi ţipete de copii răzbătând din depărtare. Diamantele, rubinele şi aurul reprezentau simbolul unei lumi inaccesibile şi ireale, dar erau acolo, trecea pe lângă ele, le observa, zâmbea cu gândul la existenţa lor, iar ele păreau să-l recunoască: nişte ochi mari, deschişi spre adâncurile infinite, care îi confirmau că se află acolo, îi confirmau *schimbarea*.

Acum însă nu le vedea şi nici ele nu-i sesizau prezenţa. Nu vedea nimic, nu simţea nimic, se găsea suspendat într-un spaţiu atemporal. Un bărbat pe care îl cunoscuse în copilărie sub un nume murise ani de zile mai târziu în braţele lui sub alt nume, iar cuvintele pe care le şoptise în momentul morţii brutale erau pe cât de neinteligibile, pe atât de paralizante. *Aquitania. Au spus că este pentru Aquitania... Ce* aiureală mai era şi asta, ce ascundeau de fapt? Ce semnificaţie aveau şi de ce fusese atras el în acel joc ambiguu? Pentru că simţea că fusese atras, că exista un motiv în această teribilă manipulare. Magnetul era un nume, un om, George Marcus Delavane, războinicul din Saigon.

— *Monsieur*! strigătul înăbuşit venea de jos; se întoarse spre scări şi îl văzu pe directorul îmbrăcat în ţinută de gală traversând grăbit holul şi urcând apoi scările. Omul se numea Henri şi cei doi se cunoşteau de vreo cinci ani. Prietenia lor depăşea limitele relaţiilor dintre un director de hotel şi un client: jucaseră împreună adesea la Devonne, dincolo de frontiera franceză.

— Bună, Henri.

— *Mon Dieu,* ai păţit ceva, Joel? Cei de la biroul tău din New York au sunat de mai multe ori. Am auzit la radio, toată Geneva vuieşte! *Narcotiques!* Droguri, crimă, arme… asas*inat! Au* ajuns chiar şi aici!

— Aşa se spune?

— Se spune că sub cămaşa lui s-a găsit un pacheţel de cocaină; un *avocat internaţional* celebru şi o filieră suspectă…

— E o minciună, îl întrerupse Converse.

— Asta e ceea ce se vorbeşte, eu ce pot să spun? A fost menţionat şi numele tău; s-a spus că a murit în momentul în care ai ajuns la el… Bineînţeles, n-ai fost implicat în nici un fel; pur şi simplu erai acolo, împreună cu ceilalţi. Am auzit numele tău şi am fost îngrozitor de îngrijorat! Pe unde ai umblat?

— Am fost la poliţie să răspund la o mulţime de întrebări fără răspuns. *Întrebări care aveau răspuns, dar nu de la el, nu de la autorităţile din Geneva. Avery Fowler – Preston Halliday – merita ceva mai mult. Îi acordase încrederea cu limbă de moarte.*

— Dumnezeule, eşti ud leoarcă! exclamă Henri, privindu-l îngrijorat. Ai mers prin ploaie, nu-i aşa? Nu erau taxiuri?

— Am simţit nevoia să merg pe jos.

— Da, bineînţeles, şocul. Înţeleg. Am să-ţi trimit sus nişte coniac, un armagnac pe cinste. Şi poate vrei să mănânci. Am să eliberez masa de la *Gentilhommes*.

— Mulţumesc, lasă-mă o jumătate de oră, apoi spune centralistei să-mi facă legătura cu New York-ul, se poate? Eu nu reuşesc niciodată să formez numărul corect.

— Joel?

— Ce este?

— Pot să te ajut? Am câştigat şi am pierdut împreună de prea multe ori ca să te las singur când ai nevoie de ceva. Eu cunosc bine Geneva, prietene.

Converse privi atent chipul crispat ce exprima îngrijorare.

— De ce spui asta?

— Pentru că ai respins imediat acuzaţiile poliţiei referitoare la cocaină, de ce altceva? Te-am privit cu atenţie. Felul în care ai spus-o exprima mai mult decât cuvintele rostite.

Joel clipi din ochi şi strânse o clipă pleoapele, simţind o durere acută în mijlocul frunţii. Inspiră profund înainte de a vorbi:

— Te rog, Henri, nu face nici un fel de speculaţii. Fă-mi legătura cu biroul meu peste o jumătate de oră, bine?

— *Mais oui, Monsieur,* spuse francezul, dând din cap în timp ce

cobora scara. Le Directeur de Richmond este aici ca să-şi servească clienţii, iar clienţii speciali se bucură de servicii speciale, bineînţeles... Dacă ai nevoie de mine, sunt aici, prietene.

— Ştiu. Dacă trag o carte greşită din pachet, am să te anunţ.

— Dacă ai de tras vreo carte cât timp eşti în Elveţia, cheamă-mă. Jocurile depind de jucători.

— Am să ţin minte. Treizeci de minute? OK?

— *Certainement, Monsieur.*

Făcu un duş atât de fierbinte încât aburii îi umpleau plămânii, tăindu-i respiraţia. Apoi se strădui să îndure şi unul rece ca gheaţa, până când începu să dârdâie de frig. Spera că şocul provocat de aceste două temperaturi extreme îl va ajuta să-şi limpezească gândurile sau cel puţin să mai micşoreze amorţeala. Trebuia să gândească. Trebuia să ia decizii.

Ieşi din baie cu halatul flauşat înfăşurat în jurul trupului, pentru a-i absorbi picăturile de apă rămase pe piele şi îşi înfundă picioarele într-o pereche de papuci aflaţi lângă pat, pe podea. Luă ţigările şi brichetă de pe birou şi se îndreptă spre living. Henri se ţinuse de cuvânt: pe măsuţa joasă, chelnerul de serviciu pe etaj pusese o sticlă de armagnac, foarte scump şi două pahare pentru a salva aparenţele, nu pentru a fi folosite. Se aşeză pe canapeaua moale, plină cu perne mici, îşi turnă în pahar şi îşi aprinse ţigara. Ploaia rapidă de august lovea în ferestre, într-un răpăit dur, fără pauze. Se uită la ceas. Trecuse de şase – aşadar la New York era ora douăsprezece. Joel se întreba dacă Henri reuşise să stabilească legătura transatlantică. Avocatul Converse dorea să audă cuvintele rostite de la New York, care să-i confirme sau să-i infirme dezvăluirile făcute de cel care era acum mort. Trecuseră douăzeci şi cinci de minute de când Henri îl oprise pe scară; va mai aştepta încă cinci şi apoi va suna la centrală.

Telefonul se auzi imediat, iar zgomotul vibrant, strident al soneriei europene îl făcu să tresară enervat. Ridică receptorul, începu să gâfâie, mâna îi tremura.

— Da? Alo?

— Sunteţi chemat de New York, domnule, spuse operatoarea. Biroul dumneavoastră. Să anulez convorbirea pe care aţi comandat-o pentru ora şase şi cincisprezece?

— Da, vă rog. Şi vă mulţumesc.

— Domnul *Converse?* Vocea agitată, piţigăiată aparţinea secretarei lui Lawrence Talbot.

— Bună, Jane.

— Dumnezeule mare, de la ora zece tot încercăm să dăm de tine! Eşti teafăr? Am primit veştile cam pe la zece. A fost oribil!

— Sunt foarte bine, Jane. Mulţumesc de întrebare.

— Domnul Talbot nu mai ştie unde îi e capul. Nu-i vine să creadă!

— Să nu dai crezare celor spuse despre Halliday. Nu e nimic adevărat. Pot să vorbesc cu Larry, te rog?

— Dacă ar şti că stau de vorbă cu tine la telefon m-ar concedia imediat.

— Nici vorbă. Cine i-ar mai scrie scrisorile?

Secretara făcu o pauză, apoi vocea îi deveni mai calmă:

— O, Dumnezeule, Joel, eşti nemaipomenit. După toate prin câte ai trecut tot mai găseşti ceva nostim de spus.

— Nu e cine ştie ce, Jane. Fă-mi te rog legătura cu şeful, vrei?

— Eşti formidabil.

Lawrence Talbot, partener principal la firma Talbot, Brooks şi Simon, era un avocat excelent, dar ascensiunea lui se datora în egală măsură faptului că fusese unul dintre cei mai buni jucători de fotbal american de la Yale cât şi succeselor lui din sălile de judecată. Era un tip cumsecade, mai degrabă un fel de antrenor coordonator decât o forţă motrice a firmei de avocatură foarte competitivă, dar destul de conservatoare. Se comporta şi gândea corect. Se ţinea întotdeauna de cuvânt. Prezenţa lui acolo constituise unul din motivele pentru care Joel venise la această firmă. Un altul fusese Nathan Simon, un bărbat uriaş şi un avocat excelent. Converse învăţase de la Nate Simon mai mult drept decât de la toţi ceilalţi avocaţi şi profesori pe care îi cunoscuse. Se simţea apropiat de Nathan, dar acesta era omul de care cu greu reuşeai să te apropii; Lawrence Talbot izbucni la telefon:

— Dumnezeule mare! Sunt îngrozit. Nici nu ştiu ce să spun. Ce pot să fac?

— Pentru început, să negi aiurelile alea despre Halliday. Nu era câtuşi de puţin un traficant de droguri.

— A, deci n-ai auzit ultimele noutăţi? Au retractat declaraţia asta. Acum versiunea oficială este jaf cu violenţă. A opus rezistenţă şi i-au vârât drogurile sub cămaşă după ce l-au împuşcat. Cred că Jack Halliday a ars toate punţile cu San Francisco şi şi-a pus în minte să scoată totul de la guvernul

elveţian... A jucat la Stanford, ştii.

— Exagerezi, şefule.

— N-aş fi crezut că am să mă bucur să aud asta de la tine, tinere.

— Tânăr şi nu prea, Larry... Vrei să mă lămureşti într-o chestiune?

— Dacă pot, sigur că da.

— Anstett. Lucas Anstett.

— Am stat de vorbă. Nathan şi cu mine l-am ascultat şi a fost foarte convingător. Am înţeles.

— Aţi înţeles?

— Nu şi elementele de amănunt, evident. Nu a intrat în detalii. Credem că eşti cel mai bun în acest domeniu şi n-a fost greu să-i satisfacem cererea. T, B şi S *au* tot ce e mai bun, iar când un judecător ca Anstett confirmă acest lucru, nu putem decât să ne felicităm, nu-i aşa?

— Aţi făcut asta pentru că e judecător?

— O, nu, Doamne fereşte! Ne-a spus chiar că o să fie şi mai dur cu noi în apeluri dacă suntem de acord. E un tip dat naibii când vrea ceva. Îţi spune că o să-ţi fie şi mai rău dacă faci ce vrea el.

— Şi l-aţi crezut?

— Păi Nathan a spus ceva despre nişte ţapi care au anumite semne de identificare ce nu pot fi îndepărtate decât cu mare greutate şi multe ţipete, aşa că trebuie să fim de acord. Nathan o mai dă în bară uneori, dar, la naiba, Joel, de regulă are dreptate.

— Dacă ai la dispoziţie trei ore ca să asculţi ceva ce se poate rezuma în cinci minute, spuse Converse.

— Ca să vezi, tot timpul gândeşte tânărul nostru prieten.

— Tânăr şi nu prea. Totul e relativ.

— A telefonat soţia ta... scuză-mă, fosta ta soţie.

— Oh?

— Ţi-a auzit numele la radio sau la televizor şi voia să ştie ce se întâmplă.

— Şi ce i-ai spus?

— Că încercăm să dăm de tine. Nu ştiam nimic în plus faţă de ea. Părea foarte îngrijorată.

— Dă-i un telefon şi spune-i că sunt bine. Ai numărul?

— Îl are Jane.

— În concluzie, o să plec.

— Cu salariul întreg, preciză Talbot de la New York.

— Nu e nevoie, Larry. Mi se dau o mulţime de bani, aşa că poţi să faci economii. Mă întorc peste trei sau patru săptămâni.

— Aş putea proceda cum spui tu, dar n-am s-o fac. Sunt conştient când pun mâna pe un om bun şi am intenţia să-l păstrez. Talbot făcu o pauză, apoi vorbi calm, dar cu o uşoară îngrijorare în voce: Joel, trebuie să te întreb ceva. Ceea ce s-a întâmplat acum câteva ore are vreo legătură cu Anstett?

Converse strânse atât de puternic receptorul încât simţi că-l dor degetele.

— Absolut nici una, Larry, spuse el. Nu există nici o legătură.

Mykonos, insula albă, scăldată în soare, din arhipelagul Cicladelor, se află în apropiere de templul din Delos. După ce a cucerit-o Barbarossa, servise drept refugiu mai multor piraţi, care navigau pe aici – turci, ruşi, ciprioţi şi, în cele din urmă, greci. Oamenii se stabiliseră aici de-a lungul secolelor, apoi fuseseră alungaţi de pe această bucăţică de uscat, când venerată, când dată uitării, până când au sosit iahturile zvelte şi avioanele strălucitoare, simboluri ale unei alte epoci. Automobile lungi şi elegante – Porsche, Mercedes, Jaguar – alergau acum pe drumurile înguste, trecând pe lângă morile de vânt albite de faină şi bisericile de alabastru. A apărut şi un nou tip de locuitor alături de nativul care îşi câştiga existenţa din ceea ce îi ofereau marea şi comerţul. Liber-cugetători de toate vârstele, cu cămăşile descheiate şi pantaloni strâmţi, cu pielea bronzată servind drept fundal pentru podoabele din aur masiv îşi găsiseră aici un nou teren de joacă. Şi vechiul Mykonos, cândva un port al semeţilor fenicieni, a devenit un St. Tropez al Mării Egee. Converse luase prima cursă a companiei Swiss Air spre Atena şi de acolo, cu un avion mic, ajunsese pe insulă. În ciuda faptului că pierduse o oră din cauza diferenţei de fus orar, la ora patru după-amiază taxiul luat de la aeroport se târa pe străzile portului încins de căldură, de un alb orbitor. Maşina opri în faţa intrării de un alb mai blând a băncii. Banca se afla pe faleză şi nenumăratele cămăşi înflorate şi rochii în culori vii, ca şi ambarcaţiunile care săltau pe apă, ancorate la cheiul principal, constituiau o dovadă a faptului că uriaşele motonave de croazieră din port erau exploatate de oameni cu experienţă. Mykonos mişuna de turişti care lăsau sume uriaşe pe insula albă, scăldată în soare; tavernele şi magazinele erau pline din zori până noaptea târziu. Uzo curgea din belşug şi când se lăsa

noaptea şi ultimele *efharisto* şi *parakalo* erau rostite stângaci de vizitatori, începeau alte jocuri, cele ale curtezanilor şi ale curtezanelor, iar copiii frumoşi, răsfăţaţi şi fără vârstă ai Mării Egee începeau să se joace. Se auzeau hohote cristaline de râs în timp ce se numărau şi se cheltuiau drahmele – cel mai adesea se cheltuiau – în cantităţi care i-ar fi lăsat muţi de uimire pe cei care deţineau apartamentele cele mai luxoase şi vasele cele mai elegante. Mykonos se adapta la noul mod de viaţă într-un fel care i-ar fi făcut invidioşi pe turci cu mulţi ani în urmă…

Joel telefonase la bancă de la aeroport, căci nu ştia care sunt orele lor de lucru cu publicul. Ştia numele omului pe care voia să-l contacteze. Kostas Laskaris îl salutase rezervat la telefon, dându-i clar de înţeles că nu se va mulţumi numai cu un paşaport care să-i confirme numele, ci va avea nevoie de scrisoarea originală a lui A. Preston Halliday, cu semnătura acestuia, pe care o va scana şi o va compara cu semnătura pe care o avea banca de la răposatul.

— Am auzit că a fost ucis la Geneva. Este o mare pierdere.

— Am să-i transmit soţiei lui că durerea dumneavoastră mă copleşeşte.

Converse plăti taxiul şi urcă cele câteva trepte albe de la intrare, încântat să constate că uşa îi este deschisă de un paznic în uniformă a cărui înfăţişare îi reaminti fotografia de mult uitată a unui sultan care îşi biciuia femeile din harem când acestea nu reuşeau să-l excite.

Kostas Laskaris nu arăta aşa cum şi-l imaginase Joel după scurtă conversaţie confuză de la telefon. Avea un început de chelie, ochi negri, un chip plăcut şi se apropia de şaizeci de ani. Vorbea fluent engleza, fără a se simţi însă la largul lui când conversa în această limbă. Primele cuvinte rostite când se ridică şi îi oferi fotoliul din faţa biroului fură în contradicţie cu prima lui impresie.

— Îmi cer scuze pentru ceea ce vi s-ar fi putut părea formal în legătură cu domnul Halliday, dar a fost într-adevăr o mare nenorocire. Totuşi, este greu să fii îndurerat de moartea unui om pe care nu l-ai cunoscut niciodată.

— Nu are nici o importanţă. Vă rog, să nu mai vorbim despre asta.

— Sunteţi foarte amabil, dar mi-e teamă că nu pot uita aranjamentele… recomandate de domnul Halliday şi de asociatul lui de aici, din Mykonos. Trebuie să-mi daţi paşaportul şi

scrisoarea.

— Cine este? întrebă Joel, băgând mâna în buzunar să scoată paşaportul şi scrisoarea. Vreau să spun, asociatul lui.

— Sunteţi avocat, domnule şi fără îndoială ştiţi că nu puteţi primi informaţia pe care o doriţi până când nu se înlătură… barierele, ca să zic aşa. Cel puţin aşa cred eu că este corect.

— Şi eu. Am făcut doar o tentativă.

Scoase paşaportul şi scrisoarea şi i le întinse bancherului.

Laskaris luă telefonul, apăsă pe un buton şi vorbi în greacă, lăsând impresia că cere să vină cineva. Câteva secunde mai târziu uşa se deschise şi o femeie brunetă frumoasă şi bronzată intră în încăpere şi înaintă cu un mers graţios spre birou. Ridică ochii şi se uită la Joel. Acesta ştia că bancherul îl urmăreşte cu atenţie. Un semn de la Converse, un schimb de priviri – între el şi Laskaris, un compromis acceptat tacit şi o informaţie foarte importantă ar fi intrat în dosarul bancherului. Joel nu făcu acel semn. Nu dorea să intre astfel în joc. Nu luai o jumătate de milion de dolari doar ca să dai din cap.

O sporovăială incoerentă despre zborurile avioanelor, vamă şi înrăutăţirea generală a condiţiilor de călătorie acoperiră următoarele zece minute, după care paşaportul şi scrisoarea îi fură înapoiate, însă nu de femeia brunetă şi înaltă, ci de un Adonis care înaintă spre birou cu un mers de balerin. Hoţomanul de Laskaris nu voia să scape nici o ocazie. Era dispus să ofere orice şi-ar fi dorit acest vizitator bogat.

Converse privi în ochii grecului, apoi zâmbi, iar zâmbetul se transformă într-un hohot de râs. Laskaris zâmbi şi el şi ridică din umeri, concediindu-l apoi pe băiat dintr-o privire.

— Sunt director principal al acestei sucursale, domnule, spuse el, după ce se închise uşa, dar nu stabilesc politica pentru toată banca. La urma urmelor, suntem în Mykonos.

— Şi pe aici trec sume mari de bani, adăugă Joel. Pe care din ei ai pariat?

— Pe nici unul, răspunse Laskaris scuturând din cap, ci exact pe atitudinea dumitale. Ar fi fost o prostie să procedezi altfel şi nu te consider prost. Pe lângă faptul că sunt şeful băncii de pe faleză, mă pricep şi la oameni.

— De aceea ai fost ales ca intermediar?

— Nu, nu acesta este motivul. Întâmplarea face să fiu prieten cu asociatul domnului Halliday de pe această insulă. Se numeşte Beale. Dr. Edward Beale… După cum vezi, totul e în ordine.

— Un doctor? întrebă Converse aplecându-se în faţă să ia scrisoarea şi paşaportul.

— Nu e medic, îi explică Laskaris. Este un om de ştiinţă, fost profesor de istorie în Statele Unite. Are o pensie frumoasă şi a venit aici din Rhodos acum câteva luni. Este un om foarte interesant, ştie o mulţime de lucruri. Eu îi conduc operaţiunile financiare – la care nu se pricepe prea bine. Este un om deosebit de interesant. Bancherul zâmbi din nou şi ridică din umeri.

— Aşa sper şi eu, spuse Joel. Avem de discutat o mulţime de lucruri.

— Aceasta nu este problema mea, domnule. Să trecem la aceea a fondurilor. Unde şi cum doriţi să vi se plătească?

— O mare parte în bani gheaţă. Mi-am cumpărat de la Geneva una din centurile acelea speciale cu senzori – bateriile sunt garantate pentru un an. Dacă cineva o smulge de pe mine, porneşte o sirenă care îţi sparge timpanele. Prefer dolari şi câteva mii în moneda folosită aici.

— Centurile acestea sunt foarte eficiente, domnule, cu condiţia să nu-ţi pierzi cunoştinţa şi să nu fie cineva în preajmă ca să audă. Aş putea să vă sugerez cecuri de călătorie?

— Da şi probabil că aveţi dreptate, dar nu-mi convine. S-ar putea să nu vreau să-mi pun semnătura nicăieri.

— Cum doriţi. Aşadar, cât să vă dau momentan şi unde vreţi să fie trimis restul de bani?

— Este posibil să se deschidă conturi nu pe numele meu, dar accesibile mie? întrebă Converse vorbind rar.

— Bineînţeles, domnule. Ca să fiu sincer, e o practică frecventă la Mykonos, în Creta, Rhodos, Atena, Istanbul şi în multe părţi ale Europei. Se transmite o descriere, însoţită de câteva cuvinte scrise de mâna dumneavoastră – alt nume, sau cifre... un cunoscut al meu folosea un cântec de leagăn – şi după acea sunt confruntate. Evident, trebuie să folosiţi o bancă sofisticată.

— Spuneţi-mi câteva.

— Unde?

— La Londra... Paris... Bonn... poate şi la Tel Aviv, spuse Joel, încercând să-şi amintească cuvintele lui Halliday.

— Cu Bonnul nu este aşa de uşor; nemţii sunt foarte prudenţi. Un apostrof pus greşit şi cheamă imediat autorităţile. La Tel Aviv e simplu; banii trec cu aceeaşi uşurinţă cu care trec şi legile prin Knesset. La Londra şi Paris băncile sunt foarte lacome. O să vi se

aplice taxe mari pentru transferuri, deoarece ştiu că nu vreţi să faceţi tapaj.

— Vă pricepeţi la bănci, după cum văd.

— Am ceva experienţă, domnule. Acum, în legătură cu plata.

— Vreau o sută de mii de dolari pentru mine – dar nu în bancnote mai mari de cinci sute de dolari. Restul puteţi să-l împărţiţi şi să-mi spuneţi cum pot să primesc bani dacă am nevoie de ei.

— Nu e prea greu, domnule. Ce parole scriem, numere, nume… sau poate ghicitori?

— Numere, spuse Converse. Eu sunt avocat. Numele şi ghicitorile îmi solicită prea mult creierul şi nu mă simt în stare să mi-l încarc acum cu aşa ceva.

— Cum doriţi, spuse grecul, luând o foaie de hârtie. Aveţi aici numărul de telefon al domnului Beale. După ce terminăm ce avem de făcut aici, îi puteţi telefona… sau nu. Cum doriţi. Nu e treaba mea.

Dr. Edward Beale, rezident pe insula Mykonos, vorbea rar, măsurat, în ritmul obişnuit al unui profesor universitar. Nu se grăbea, nu accelera nici o clipă ritmul; totul era bine gândit.

— Există o plajă – mai mult stânci decât plajă, pustie în timpul nopţii – cam la şapte kilometri de faleză. Mergeţi spre ea. Luaţi-o la stânga pe lângă coastă până când vedeţi luminile mai multor geamanduri care plutesc pe valuri. Coborâţi până la malul mării. Am să vă găsesc.

Norii alergau pe cer, împinşi de vânturile de altitudine, iar razele lunii nu pătrundeau decât sporadic printre ei, iluminând fâşia pustie de plajă care era locul întâlnirii. Departe de ţărm se vedeau plutind pe suprafaţa mării luminile roşii a patru geamanduri care când săltau, când coborau. Joel coborî de pe stânci pe nisipul moale, către malul mării; vedea şi auzea valurile mici care se loveau de ţărm şi se retrăgeau apoi grăbite. Îşi aprinse o ţigară, presupunând că lumina ei îi va semnala prezenţa. Aşa se şi întâmplă; câteva clipe mai târziu se auzi o voce, ce venea din spatele lui. „Salutul” care-i fu adresat nu era cel la care s-ar fi aşteptat din partea unui bătrân profesor universitar la pensie.

— Stai pe loc şi nu te mişca, fu prima comandă, rostită încet, dar pe un ton autoritar. Pune ţigara în gură şi trage din ea, apoi

ridică braţele şi ţine-le întinse în faţa dumitale… Bine. Acum fumează; vreau să văd fumul.

— Dumnezeule, mă înec! strigă Joel, tuşind. Fumul aruncat înapoi de briza ce bătea dinspre ocean îi intră în ochii. Apoi simţi brusc mişcările rapide ale unor mâini care îl pipăiau pe piept, sub braţ, între picioare şi apoi până jos, la glezne. Pentru Dumnezeu, ce naiba *faci*? strigă el, scuipând ţigara din gură.

— Nu eşti înarmat.

— Bineînţeles că nu!

— Dar eu sunt. Acum poţi să laşi braţele jos şi să te întorci.

Converse se răsuci continuând să tuşească şi să se frece la ochi, care începuseră să-i lăcrimeze.

— Nebun tâmpit ce eşti! strigă el.

— Ţigările astea sunt un obicei îngrozitor. În locul dumitale, aş renunţa. În afară de tot ceea ce îţi provoacă în organism, acum ai constatat cum pot fi folosite împotriva ta în diverse moduri.

Joel clipi din ochi şi privi la cel ce se afla în faţa lui. Era un bărbat zvelt, cu părul alb şi de înălţime medie, îmbrăcat într-un costum de în alb. Chipul – atât cât putea vedea în lumină intermitentă a lunii – era brăzdat de cute adânci. Buzele schiţau un zâmbet uşor. În mână ţinea un pistol, îndreptat spre capul lui Converse.

— Dumneata eşti *Beale*? întrebă Joel. Dr. *Edward* Beale?

— Da. Acum te-ai liniştit?

— Dacă fac abstracţie de primirea extrem de „călduroasă”, pot spune că da.

— Bine. Atunci am să las asta jos. Profesorul lăsă în jos arma şi se aplecă spre o husă de pânză aflat pe nisip. Băgă arma înăuntru şi se ridică. Îmi cer scuze, dar trebuia să fiu sigur.

— Sigur de ce? Dacă eram sau nu membru unui comando?

— Halliday a fost ucis. S-ar fi putut ca în locul dumitale să fie trimis altcineva. Cineva care să se răfuiască cu bătrânul din Mykonos. În acest caz, respectiva persoană ar fi avut o armă.

— De ce?

— Pentru că nu ar fi avut de unde să ştie că eu sunt un om bătrân. Ar fi putut fi vorba de un comando.

— Ştii, s-ar fi putut ca şi eu să am o armă. În acest caz mi-ai fi zburat creierii?

— Un avocat respectat care vine pe insulă pentru prima dată trecând prin sistemul de securitate de la aeroportul din Geneva? De unde s-o fi luat? Pe cine ar fi trebuit să cunoşti în Mykonos ca

să-ţi facă rost de armă?

— Ar fi putut exista anumite aranjamente, protestă Converse cu mai puţină convingere, dându-şi seama că discuţia nu avea nici un rost.

— Am pus să fii urmărit chiar din momentul în care ai sosit. Te-ai dus direct la bancă, apoi la hotelul Kouneni unde ai stat în grădină şi ai băut ceva înainte să urci în cameră. În afară de şoferul de taxi, de prietenul meu Kostas, de recepţionerul de la hotel şi de chelnerii din grădină n-ai vorbit cu nimeni. În măsura în care erai adevăratul Joel Converse, nu mă aflam în primejdie.

— Pentru un produs al turnului de fildeş vorbeşti cam ciudat, semeni mai degrabă cu un pistolar din Detroit.

— N-am lucrat întotdeauna în mediul academic şi ai dreptate, îmi iau anumite măsuri de precauţie. Când ai de-a face cu George Marcus Delavane este singura strategie sănătoasă. Beale băgă mâna în buzunarul interior al hainei sale şi scoase o hârtie împăturită. Ai aici numele, spuse el, întinzându-i-o lui Joel. În operaţiunea lui Delavane există cinci personaje principale. Câte unul din fiecare ţară: Franţa, Germania Occidentală, Israel, Africa de Sud şi Anglia. Am identificat patru dintre ei – primii patru – dar nu putem să-l descoperim pe englez.

— Cum ai obţinut datele astea?

— Iniţial, din câteva însemnări găsite de Halliday printre hârtiile lui Delavane pe vremea când generalul era clientul lui.

— Ăsta e accidentul despre care vorbea el, nu-i aşa? A spus că a fost un accident care nu se va mai repeta.

— Nu ştiu ce ţi-a spus dumitale, dar în mod sigur a fost un accident. O scăpare din partea lui Delavane, o deficienţă care, te asigur, se accentuează o dată cu vârsta. Generalul a uitat pur şi simplu că are o întâlnire cu Halliday şi când acesta a sosit, secretara l-a lăsat în biroul lui ca să pregătească hârtiile pentru Delavane. Preston a văzut atunci un dosar pe biroul generalului; cunoştea acel dosar, ştia că sunt materiale pe care ar trebui să le verifice. Fără să stea pe gânduri, a început să caute. A găsit numele şi având cunoştinţă de călătoria recentă a lui Delavane prin Europa şi Africa a înţeles imediat totul. Pentru orice om care ştie ceva despre politică, aceste patru nume sunt înspăimântătoare – trezesc amintiri de-a dreptul înfricoşătoare.

— Delavane a aflat că Preston găsise aceste nume?

— După părerea mea, n-a fost niciodată sigur. Halliday şi le-a notat şi a plecat înainte să se întoarcă generalul. Dar ceea ce s-a

întâmplat la Geneva ne face să ne schimbăm părerea, nu-i aşa?

— Şi anume să acceptăm că Delavane a aflat, spuse Converse posomorât.

— Sau să elimine orice risc, mai ales dacă e vorba de un anumit plan, iar noi suntem convinşi că aşa ceva există şi că sunt fixate chiar anumite termene. A început deja numărătoarea inversă.

— Pentru ce anume?

— Judecând după modul în care operează, se pare că este vorba de o serie de conflagraţii de proporţii, orchestrate, destinate să destabilizeze guvernele ca acestea să scape total situaţia de sub control.

— Este un proiect cam ambiţios. Cum îl vor pune în practică?

— Nu facem decât să emitem ipoteze, spuse profesorul, încruntându-se. Probabil că este vorba de răbufniri coordonate de violenţă pe suprafeţe întinse, conduse de terorişti de pretutindeni – terorişti susţinuţi de Delavane şi de oamenii lui. Când haosul va deveni insuportabil, vor profita de situaţie pentru a intra în forţă cu armata şi a prelua controlul, iniţial prin introducerea legii marţiale.

— Asta s-a mai făcut şi altă dată. Aprovizionezi şi înarmezi un presupus inamic, apoi trimiţi nişte provocatori…

— Cu sume uriaşe de bani şi materiale, interveni Beale.

— Iar când aceştia se ridică, completă Converse, le tragi preşul de sub picioare, îi zdrobeşti şi preiei puterea. Cetăţenii le sunt recunoscători şi îi numesc pe salvatori eroi, iar aceştia încep să mărşăluiască în răpăit de tobe. Dar cum vor proceda?

— Tocmai asta este ceea ce ne frământă. Care sunt ţintele? Unde sunt ei, cine sunt? Nu avem nici cea mai mică idee. Dacă am avea un fir, am putea să ne apropiem din capătul celălalt, dar nu ştim care este acesta şi nici nu ne putem permite să pierdem timpul alergând după necunoscuţi.

— Din nou factorul timp, interveni Joel. Dar de ce eşti aşa de sigur că a început numărătoarea inversă?

— Peste tot se constată o activitate mai intensă – în multe cazuri, o adevărată frenezie. Transporturi de arme din SUA sunt trimise spre Anglia, Irlanda, Franţa şi Germania – destinate unor grupuri de insurgenţi – dar şi în alte zone tulburi. Se aud tot felul de zvonuri despre Munchen, zona mediteraneană şi statele arabe. Discuţiile se duc de parcă ar fi vorba de pregătirile finale, dar nimeni nu ştie exact în ce scop. Ştiu doar că trebuie să fie

gata. Toate grupările de tipul Baader Meinhoff, Brigăzile Roşii, OLP, legiunile roşii din Paris şi din Madrid par a fi angajate într-o cursă, despre care nimeni nu ştie ce ţintă are; se cunoaşte, însă, momentul când se va declanşa.

— Când va fi acesta?

— Rapoartele pe care le-am primit noi diferă, dar se încadrează în aceeaşi marjă de timp – trei până la cinci săptămâni.

— O, Dumnezeule! Joel simţi cum îl cuprinde un val de furie şi teamă. Brusc îşi aminti ceva. Avery – *Halliday* mi-a şoptit ceva chiar înainte să moară. Cuvintele pe care i le spuseseră cei care îl împuşcaseră. „Aquitania… au spus că este pentru Aquitania.” Acestea au fost ultimele lui cuvinte. Ce semnificaţie au?

Bătrânul profesor tăcu o clipă şi ochii îi scânteiau în bătaia lunii. Întoarse apoi încet capul şi rămase pe gânduri, privind luciul apei.

— E o *nebunie*, şopti el.

— Asta nu-mi spune nimic.

— Nu, bineînţeles că nu, zise Beale repede, pe un ton se scuză şi se întoarse spre Converse. E vorba de amploarea acestei chestiuni. Este de-a dreptul incredibil.

— Nu înţeleg.

— Aquitaine… Aquitania, aşa cum îi spunea Iulius Caesar… era numele dat unei regiuni din sudul Franţei despre care se spunea în primele secole ale creştinismului că se întindea de la Oceanul Atlantic, peste Pirinei până în Mediterana, ajungând în nord până la gurile Senei, la vest de Paris, tocmai pe coastă…

— Am mai auzit ceva vag despre asta, spuse Joel, care nu avea răbdare să asculte toată această expunere academică.

— Dacă este aşa, eşti de lăudat. Cei mai mulţi oameni au auzit numai de secolele târzii, să zicem cam din al VIII-lea, când Carol cel Mare a cucerit regiunea şi a format regatul Aquitaniei, pe care l-a lăsat moştenire fiilor săi: Ludovic, Pepin I şi Pepin al II-lea. De fapt, secolul acesta şi următoarele trei sunt cele mai importante.

— Din ce punct de vedere?

— Al legendei Aquitaniei, domnule Converse. Ca şi mulţi alţi generali ambiţioşi, Delavane se consideră un fel de istoric – în tradiţia lui Caesar, Napoleon, Von Clausewitz… ba chiar şi Patton.

— Ce vrei să spui?

— Legenda Aquitaniei revine în zilele noastre, sindromul „ce-

ar fi fost dacă” devine precumpănitor asupra faptelor şi distorsionează realitatea. Vezi dumneata, istoria Aquitaniei este plină de expansiuni bruşte, masive, urmate de retrageri grăbite. Mai simplu spus, un om care studiază istoria şi are imaginaţie ar putea să concluzioneze că, dacă nu ar fi existat acele greşeli politice, maritale şi militare din partea lui Carol cel Mare şi a fiilor săi, cei doi Pepin şi apoi ale lui Ludovic al VII-lea al Franţei şi Henric al II-lea al Angliei, ambii căsătoriţi cu acea extraordinară Eleanor, regatul Aquitaniei ar fi cuprins astăzi cea mai mare parte, dacă nu chiar toată Europa. Beale făcu o pauză. Începi să înţelegi? întrebă el.

— Da, spuse Joel, pe Dumnezeul meu, da.

— Şi asta încă nu e tot, continuă profesorul. Întrucât Aquitania a fost considerată cândva o posesiune legitimă a Angliei, cu timpul această ar fi putut cuprinde toate coloniile ei, evident şi pe primele treisprezece de pe cealaltă coastă a Atlanticului, adică Statele Unite ale Americii… Evident, cu sau fără greşeli de calcul, acest lucru nu s-ar fi putut întâmpla niciodată, datorită unei legi fundamentale a civilizaţiei occidentale, aflată în vigoare încă de la detronarea lui Romulus Augustulus şi de la prăbuşirea Imperiului Roman. Nu poţi să zdrobeşti, apoi să reuneşti prin forţă şi să conduci popoare cu culturi diferite – oricum, nu pentru o perioadă lungă de timp.

— Dar cineva încearcă acum să facă exact acest lucru, spuse Converse. George Marcus Delavane.

— Da. În mintea lui a construit deja acea Aquitanie care nu a existat niciodată şi care nici nu poate să existe. Este înspăimântător.

— De ce? Ai spus că aşa ceva nu se poate întâmpla.

— În conformitate cu regulile vechi nu se poate întâmpla, nu s-a putut niciodată după căderea Romei. Dar trebuie să ţii cont de faptul că istoria nu a mai cunoscut niciodată o perioadă că cea de acum. Niciodată nu au existat asemenea arme, o asemenea anxietate. Delavane şi oamenii lui ştiu acest lucru şi contează pe aceste arme, pe aceste spaime. Pe asta se bazează şi în momentul de faţă. Bătrânul arătă spre foaia de hârtie din mâna lui Joel. Ai chibrituri. Aprinde unul şi citeşte numele.

Converse despături hârtia, băgă mâna în buzunar şi scoase bricheta. O aprinse şi flacăra lumină hârtia, în timp ce el studia numele.

— Dumnezeule mare, spuse el, încruntându-se. Se potrivesc

perfect cu Delavane. Este o reuniune de mari generali şi seniori ai războiului dacă aceştia sunt oamenii care cred eu că sunt. Joel stinse bricheta.

— Aşa sunt, începând cu generalul Jacques Louis Bertholdier din Paris, un om remarcabil, absolut extraordinar. Un luptător din timpul Rezistenţei care a obţinut gradul de maior înainte să împlinească douăzeci de ani. A fost în spatele unei încercări de asasinare a lui de Gaulle, în august ’62, căci se considera adevăratul conducător al Republicii. Şi era cât pe-aci să reuşească. Credea şi atunci, aşa cum crede şi acum, că generalii algerieni sunt cei care au salvat Franţa slăbită. A supravieţuit nu numai pentru că a devenit o legendă vie, ci şi pentru că vocea lui nu-i singulară. Şi este cel mai convingător dintre toţi, mai ales când e vorba de elita de comandanţi deosebit de promiţători produşi de şcoala de la St Cyr. Pur şi simplu este un fascist, un fanatic care se ascunde în spatele unui ecran de respectabilitate.

— Dar cel care se numeşte Abrahms? Nu cumva este israelianul acela care se plimbă peste tot în costum de safari şi încălţat cu cizme? Scandalagiul care organizează raliuri în faţa Knessetului şi pe stadioane, spunând tuturor că o să fie o baie de sânge în Iudeea şi Samaria dacă fiii lui Abraham sunt respinşi. Nici măcar israelienii nu pot să-i închidă gura.

— Sunt mulţi cărora le e teamă; a început să aibă priză, a devenit un fel de simbol. În comparaţie cu Chaim Abrahms şi adepţii lui, regimul lui Begin pare un guvern de pacifişti sfioşi şi reticenţi. Evreimea europeană îl tolerează pentru că este un soldat strălucit şi-a dovedit meritele în două războaie şi s-a bucurat de respectul – chiar dacă nu şi de afecţiunea – tuturor miniştrilor Apărării, încă de la început, de pe vremea Goldei Meir. Nu se ştie când s-ar putea să mai fie din nou nevoie de el pe câmpul de luptă.

— Şi ăsta, spuse din nou Joel reaprinzând bricheta, van Headmer. Este din Africa de Sud, nu-i aşa? Era supranumit „călăul în uniformă”, sau cam aşa ceva.

— Jan van Headmer, sau „măcelarul din Soweto”, cum îi spun negrii. Îi execută pe *delincvenţi* fără să stea pe gânduri şi se bucură de toleranţă din partea guvernului. Provine dintr-o veche familie de *afrikaaner*, ai căror strămoşi au ajuns acolo încă de pe vremea războiului cu burii şi nu vede de ce ar trebui să aducă Pretoria în secolul al XX-lea. Întâmplător este foarte bun prieten cu Abrahms şi merge des la Tel Aviv. Este unul dintre cei mai

erudiţi şi mai fermecători ofiţeri care participă la conferinţele diplomatice. Înfăţişarea şi comportamentul contrazic imaginea publică şi reputaţia pe care le are.

— Şi Leifhelm, completă Converse lista, stingând bricheta. Un fel de corcitură, dacă nu mă înşel. Un soldat bun care a ascultat de prea multe ordine diferite, dar se bucură încă de respect. Aici stau cel mai prost cu informaţiile.

— Este de înţeles, spuse Beale, dând din cap. Într-un anumit fel, povestea lui este cea mai stranie – cea mai monstruoasă, deoarece adevărul a fost ascuns în mod consecvent pentru a nu se crea situaţii stânjenitoare. Feldmareşalul Erich Leifhelm a fost cel mai tânăr general din anturajul lui Adolf Hitler. A prevăzut prăbuşirea Germaniei şi a făcut brusc o întoarcere de 180 de grade. Dintr-un ucigaş brutal şi adept fanatic al teoriei arianismului, s-a transformat într-un luptător activ împotriva crimelor naziste, atunci când i-au fost „dezvăluite”. A reuşit să-i păcălească pe toţi şi a fost absolvit de orice vină. Nu a fost convocat la curtea de la Nurenberg. În timpul războiului rece, Aliaţii l-au folosit intens acordându-i acces la operaţiunile cele mai secrete; mai târziu, în anii ’50, când au început să fie pregătite noile divizii germane pentru forţele NATO, au avut grijă să-l numească la comanda lor.

— Parcă au fost câteva reportaje în ziare despre el acum câţiva ani, spuse Joel. A avut mai multe altercaţii cu Helmut Schmidt, nu-i aşa?

— Exact, încuviinţă soldatul pensionar. Dar reportajele de atunci au fost blânde şi nu prezentau decât o jumătate din poveste. S-a subliniat doar faptul că ar fi spus că poporul german nu poate purta povara vinovăţiei trecutului în generaţiile viitoare. Lucrul acesta trebuia să înceteze. Mândria trebuie reabilitată în moştenirea naţiunii. A zăngănit puţin din sabie la adresa sovieticilor, dar asta a fost totul.

— Şi care este cealaltă jumătate? întrebă Converse.

— Voia să se ridice toate restricţiile armate împotriva *Bundestag*-ului şi a luptat pentru extinderea serviciilor de informaţii, modelate după fostul *Abwehr*, inclusiv pentru sentinţe de reabilitare în favoarea unor oameni care provocaseră mari necazuri. De asemenea, a cerut să se şteargă multe capitole din manualele de istorie a Germaniei. „Trebuie să se restabilească mândria”, spunea el întruna şi susţinea toate acestea în numele unui anticomunism virulent.

— Aceasta a fost prima strategie a celui de-al treilea Reich după ce a preluat Hitler puterea.

— Ai perfectă dreptate. Schimdt a înţeles acest lucru şi ştia că va urma un adevărat haos dacă va fi aşa. Bonnul însă nu-şi poate permite spectrul amintirilor dureroase. Schimdt l-a obligat pe Leifhelm să-şi dea demisia şi l-a scos apoi din toate problemele guvernamentale.

— Dar continuă să vorbească.

— Nu pe faţă. Oricum, este bogat şi are prieteni şi contacte importante.

— Printre care şi pe Delavane şi oamenii lui.

— Mai ales.

Joel îşi aprinse încă o dată bricheta, ca şi când şi-ar fi adus aminte de ceva şi examină cu privirea partea de jos a paginii. Existau două liste de nume, cea din stânga sub titlul *Departamentul de Stat*, cea din dreapta intitulata *Pentagon*. Erau vreo douăzeci şi cinci de oameni în total.

— Cine sunt americanii? Eliberă clapeta brichetei şi flacăra muri. Apoi o puse în buzunar. Mie numele astea nu-mi spun nimic.

— Unele dintre ele ar trebui să-ţi spună, dar nu contează. Problema este că printre aceşti oameni se află discipoli ai lui Delavane. Ei îi aduc la îndeplinire ordinele. Câţi sunt – asta e greu de spus, dar există cel puţin câţiva din fiecare secţie. Vezi dumneata, unii iau deciziile, iar alţii nu li se opun. Fără ei Delavane şi oamenii lui nu ar putea face nimic.

— Explică-te mai clar.

— Cei din stânga sunt personajele-cheie din Oficiul pentru Controlul Muniţiilor din cadrul Departamentului de Stat. Ei stabilesc ce se poate exporta, cine poate primi, sub pretextul „interesului naţional”, arme şi tehnologii care sunt refuzate altora. În coloana din dreapta sunt ofiţerii superiori din Pentagon la ordinul cărora se cheltuiesc multe milioane de dolari pentru procurarea de arme. Toţi sunt factori de decizie… şi o parte din aceste decizii au fost puse sub semnul întrebării, unele dintre ele în mod deschis, altele mai discret, de către diplomaţi sau de alţi militari. Cam atâta am aflat.

— De ce au fost puse sub semnul întrebării? îl întrerupse Converse.

— Au existat nişte zvonuri – întotdeauna există – despre nişte transporturi care nu au primit licenţa corectă pentru export. Apoi

mai sunt şi echipamente militare excedentare – furnizări excedentare – care se pierd prin transferuri, folosindu-se depozite temporare şi magazii din zone periferice. Echipamentul excedentar nu trebuie decontat; este o adevărată povară în aceste zile în care bugetele sunt enorme şi cifrele de afaceri uriaşe. Toţi se grăbesc să scape de el fără prea multe formalităţi. E un adevărat „noroc” dacă într-o astfel de împrejurare – printr-o pură coincidenţă – apare un membru al Aquitaniei şi se arată dispus să le cumpere cu toate actele în regulă. Şi astfel depozite întregi de arme sunt trimise acolo unde nu ar trebui să ajungă.

— Filiera libiană!

— Fără îndoială. Dar şi multe altele.

— Halliday mi-a vorbit despre aceasta şi mi-ai amintit şi dumneata de acelaşi lucru – legi încălcate, arme, echipamente, informaţii tehnologice trimise unor oameni care nu ar trebui să fie în posesia lor. Aceştia îşi pierd cumpătul, se declanşează revoltele, terorismul…

— Ceea ce justifică intervenţia militară, interveni bătrânul Beale. Aceasta este concepţia lui Delavane. Intervenţia justificată a puterii armate, comandanţii militari preiau conducerea, civilii sunt neputincioşi, obligaţi să-i asculte şi să le îndeplinească ordinele.

— Dar spuneai că s-au iscat anumite discuţii.

— Dar s-a răspuns cu fraze demodate cum ar fi „securitatea naţională” şi „dezinformarea adversarului” pentru a-i înlătura pe curioşi.

— Asta înseamnă obstrucţie. Nu pot fi prinşi şi daţi în vileag?

— De către cine? Cu ce?

— Naiba să-i ia, zise Converse. Licenţele acelea false de export, transferurile de armament care s-au pierdut, mărfurile care îşi pierd urma.

— De către oameni care nu au acces la chestiunile secrete sau care nu au suficientă experienţă pentru a înţelege cât de complexă este problema licenţelor de export.

— Asta e o prostie, zise Joel. Ai spus că unele întrebări au fost puse de membri ai personalului diplomatic, de colegi militari, de oameni care fără îndoială au şi acces şi experienţă.

— Şi care, pe neaşteptate, în mod miraculos, n-au mai pus nici un fel de întrebări. Evident, mulţi dintre ei au putut fi convinşi că aceste întrebări depăşeau sfera lor de competenţă; alţii poate că s-au temut să pătrundă prea adânc pentru a nu fi implicaţi şi ei,

iar unii probabil că au fost siliţi să dea înapoi sau au fost ameninţaţi direct. Indiferent care ar fi situaţia, în spatele tuturor acestor maşinaţii sunt cei se ocupă de muncă de convingere, iar numărul lor se află în creştere pretutindeni.

— Dumnezeule… este o adevărată *reţea,* spuse Converse încet.

Profesorul îl privi pe Joel drept în ochi; strălucirea palidă a apei se reflecta pe chipul palid, zbârcit al bătrânului.

— Da, domnule Converse, o „reţea”. Cuvântul acesta mi-a fost şoptit de un om care credea că fac şi eu parte dintre ei. „Reţeaua”, mi-a spus el. „Reţeaua va avea grijă de dumneavoastră.” Se referea la Delavane şi la oamenii lui.

— Şi de ce a crezut că faci parte dintre ei?

Bătrânul făcu o pauză, privi o clipă spre luciul Mării Egee, apoi se întoarse către Converse:

— Pentru că omul acela îşi închipuia că e ceva logic… Acum treizeci de ani mi-am scos uniforma şi am schimbat-o pe surtucul demodat şi părul dezordonat al unui profesor universitar. Puţini dintre colegii mei au înţeles acest gest, pentru că ştii, făceam şi eu parte din elită, un fel de versiune americană a lui Erich Leifhelm – am fost general de brigadă la treizeci şi opt de ani, iar şeful Statului Major Inter-Arme ar fi trebuit să fie următorul meu post. Dar aşa după cum prăbuşirea Berlinului şi dezmembrarea buncărului au avut un anumit efect asupra lui Leifhelm, evacuarea Coreei şi dezmembrarea Panmunjong-ului au avut alt efect asupra mea. Nu mai vedeam decât pierderile, nu mai reuşeam să desluşesc şi cauza, ca înainte; nu vedeam decât inutilitate acolo unde cândva crezusem că există motive sănătoase. Am văzut moartea, domnule Converse, nu moartea eroică împotriva unor hoarde ucigaşe şi nici măcar moartea dintr-o după-amiază spaniolă când mulţimea strigă *Ole!* – ci moartea ca atare. Moartea urâtă, cutremurătoare şi am înţeles că nu mai pot să fac parte din aceste strategii… Dacă aş fi avut pregătire şi chemare, poate că aş fi devenit preot.

— Dar colegii dumitale care n-au înţeles, spuse Joel, fascinat de cuvintele lui Beale, cuvinte care însemnau atât de mult pentru el. Ei au crezut că e vorba despre altceva?

— Bineînţeles. Fusesem lăudat în rapoartele de evaluare de însuşi marele MacArthur. Primisem chiar şi o poreclă: Vulpea Roşie de la Inchon – pe atunci părul meu era roşcat. Ordinele mele se remarcau prin acţiuni rapide, decisive şi contraofensive,

toate bine gândite şi executate cu abilitate. Într-o bună zi, pe când mă aflam la sud de Chunchon, am primit ordinul să ocup trei dealuri adiacente care înconjurau un teren nefolositor – nişte puncte de supraveghere care nu foloseau nici unui scop strategic – şi atunci am răspuns prin radio că nu este vorba decât de o proprietate funciară fără însemnătate, iar pierderile pe care le vom suferi nu meritau efortul de a o ocupa. Am cerut clarificări, care în limbajul unui ofiţer combatant de pe câmpul de luptă înseamnă „Ce, ai înnebunit? De ce să fac aşa ceva?”… Răspunsul a venit în mai puţin de cincisprezece minute: „Pentru că este acolo, generale”. Asta a fost tot. „Pentru că este acolo.” Un pas simbolic care trebuia făcut pentru ca cineva să poată raporta ceva la Seul… Am ocupat dealurile, dar am irosit vieţile a peste trei sute de oameni – iar pentru eforturile mele mi s-a oferit încă o panglică a Crucii pentru merite în serviciu.

— Şi atunci ai plecat?

— O, nu. Eram prea tulburat. Dar începuse să-mi fiarbă creierul. Apoi a venit sfârşitul, am privit Panmunjong-ul şi am fost trimis acasă, cu şanse foarte mari de avansare pentru faptele de glorie… Cu toate acestea, mi s-a refuzat o avansare minoră pentru un motiv foarte întemeiat: nu vorbeam limba unei ţări europene unde era un post foarte important, în timp ce altcineva o vorbea. Între timp însă mintea îmi făcuse explozie; am profitat de această situaţie ca să mă retrag. Am demisionat discret şi mi-am văzut apoi de treabă.

Era rândul lui Joel să-l studieze pe bătrân în lumina nopţii.

— Nu am auzit niciodată de dumneata, spuse el în cele din urmă. De ce n-am auzit niciodată de dumneata?

— N-ai recunoscut nici numele de pe cele două liste de jos, nu-i aşa? Ai întrebat: cine sunt americanii ăştia? Numele lor nu-mi spun nimic. Aceste au fost cuvintele dumitale, domnule Converse.

— Nu sunt tineri generali decoraţi într-un război.

— O, ba nu, unii dintre ei sunt, îl întrerupse Beale, în mai multe războaie. Au avut clipe de strălucire în cariera lor, după care au fost daţi uitării; de acele clipe nu-şi mai amintesc decât ei. În permanenţă.

— Parcă ai încerca să le găseşti scuze.

— Evident! Crezi că nu simt nimic pentru ei? Pentru oameni ca Chaim Abrahms, Bertholdier, chiar şi pentru Leifhelm? Apelăm la aceşti oameni atunci când se prăbuşesc baricadele, când trebuie

înfăptuite lucruri dincolo de puterile noastre.

— Dumneata ai fost capabil. Ai făcut astfel de lucruri.

— Ai dreptate şi de aceea *îi înţeleg*. Când baricadele se reconstruiesc, îi condamnăm la o uitare foarte dureroasă. Mai rău, îi silim să se uite la civilii incapabili care nu ştiu să mânuiască pârghiile raţiunii şi prin cuvintele lor ambigue pun explozive la baza respectivelor baricade care vor sări din nou în aer. iar când acestea se prăbuşesc din nou, apelăm iarăşi la ei.

— Dumnezeule, dumneata de ce parte eşti?

Beale strânse puternic din pleoape, amintindu-i lui Joel de modul în care obişnuia şi el să facă atunci când anumite amintiri îi năpădeau memoria.

— De partea ta, prostuţule, spuse rar profesorul universitar. Pentru că ştiu de ce sunt în stare atunci când li se cere să intervină. Ceea ce am spus mai adineauri e cât se poate de serios. N-a mai existat niciodată o perioadă că aceasta în toată istoria omenirii. Este mult mai bine ca nişte civili nepricepuţi să stea la palavre decât ca unul dintre noi… te rog să mă ierţi, unul dintre ei, să…

O rafală de vânt mai puternică veni dinspre mare; nisipul se răsuci în spirale la picioarele lor.

— Omul acela, spuse Converse, cel care ţi-a vorbit dumitale despre această reţea, de ce crezi că a făcut-o?

— Credeau că se pot folosi de mine. Era unul dintre comandanţii pe care i-am cunoscut în Coreea. A venit pe insula mea – nu ştiu din ce motive – poate în vacanţă, poate ca să mă caute – cine ştie – şi m-a întâlnit pe faleză. Tocmai îmi scoteam barcă din portul Plati când a apărut pe neaşteptate, înalt, drept şi foarte milităros. „Avem ceva de discutat”, a spus el cu acelaşi ton categoric pe care îl folosea şi pe câmpul de luptă… L-am invitat la bord şi am ieşit încet din golf. Când am ajuns la câteva mile bune de ţărm şi-a prezentat cazul. *Cazul lui Delavane.*

— Şi după aceea ce s-a întâmplat?

Bătrânul tăcu preţ de două secunde, apoi răspunse simplu:

— L-am omorât. Cu un cuţit de curăţat solzii. Apoi l-am aruncat într-un grup de rechini care stau dincolo de apele scăzute din Stephanos.

Uluit, Joel privea la bătrânul din faţa lui, iar lumină palidă a lunii făcea povestea şi mai macabră.

— Aşa simplu? întrebă el pe un ton plat.

— Asta am fost pregătit şi antrenat să fac, domnule Converse.

Am fost Vulpea Roşie de la Inchon. Nu am ezitat niciodată când a trebuit să câştig teren, sau să elimin un adversar.

— L-ai *omorât?*

— A fost o decizie necesară, nu un capriciu. Era însărcinat cu recrutarea şi răspunsul meu se putea citi în privirile şi în furia mea tăcută. A văzut-o şi eu am înţeles asta. Nu m-ar fi lăsat să supravieţuiesc ştiind cele ce-mi spusese. Unul dintre noi trebuia să moară; pur şi simplu, eu am fost cel care a reacţionat mai rapid.

— Este un raţionament foarte rece.

— Eşti avocat, ai de-a face cu opţiuni în fiecare zi. Nu sunt şi ele alternative?

Joel dădu din cap, nu drept răspuns, ci de uimire.

— Cum te-a găsit Halliday?

— Ne-am găsit unul pe altul. Nu ne-am întâlnit niciodată faţă-n faţă, n-am stat de vorbă, dar avem un prieten comun.

— La San Francisco?

— Merge frecvent acolo.

— Cine este?

— Nu-ţi pot spune. Îmi pare rău.

— De ce nu? De ce e secret?

— Aşa doreşte el. Date fiind împrejurările, consider că cererea lui este logică.

— Logică? Unde vezi dumneata vreo logică în toate astea? Halliday ajunge la un om din San Francisco care întâmplător te cunoaşte pe dumneata, un fost general aflat la mii de kilometri depărtare pe o insulă grecească şi care, întâmplător, tocmai a fost contactat de unul din oamenii lui Delavane. Poţi să-i spui coincidenţă dacă vrei, dar al naibii să fiu dacă văd vreun pic de logică!

— Nu scormoni prea adânc. Acceptă lucrurile aşa cum sunt.

— Dar dumneata ai accepta?

— În împrejurările faţă, da. Vezi, nu există alternativă.

— În mod sigur trebuie să fie. Aş putea pleca de aici cu cinci sute de mii de dolari în buzunar, plătite de un străin anonim care nu ar putea să mă tragă la răspundere decât dacă îşi dezvăluie identitatea.

— Ai putea, dar n-ai s-o faci. Ai fost ales cu foarte multă grijă.

— Pentru că am o motivaţie personală? Asta este ceea ce mi-a spus Halliday.

— Ca să fiu sincer, da.

— Nu sunteţi zdraveni.

— Unul dintre noi a murit. Ai fost ultima persoană care a vorbit cu el.

Joel simţi un val de mânie. Imaginea omului muribund îi stăruia în amintire.

— Aquitania, spuse el încet. *Delavane*... Foarte bine, am fost ales cu foarte multă grijă. De unde încep?

— De unde crezi că ar trebui să începi? Dumneata eşti avocat, trebuie ca totul să fie făcut pe căi legale.

— Tocmai asta este, eu sunt avocat, nu sunt poliţist, nici detectiv.

— Nici un poliţist din cele patru ţări unde trăiesc aceşti oameni nu ar putea să facă ceea ce poţi dumneata, chiar dacă ar fi de acord să încerce, lucru de care mă îndoiesc. Mai mult chiar, ar alerta reţeaua lui Delavane.

— Foarte bine, am să încerc, spuse Converse, împăturind pagina cu lista de nume şi punând-o în buzunarul interior al sacoului. Am să încep chiar din vârf. De la Paris. Cu acest Bertholdier.

— Jacques Louis Bertholdier, adăugă bătrânul, aplecându-se spre sacoşa de pânză şi scoţând un plic gros. Aici se găseşte tot ce am putut afla despre aceşti patru oameni, poate că o să-ţi fie de vreun folos. Adresele lor, maşinile cu care umblă, asociaţii şi partenerii de afaceri, cafenelele pe care le frecventează, preferinţele sexuale care reprezintă o latură vulnerabilă... orice ar putea să-ţi ofere un fir. Foloseşte-l, foloseşte tot ce poţi. Adu-ne informaţii împotriva oamenilor care s-au compromis, care au încălcat legea, dar mai ales dovezi care să arate că nu sunt acei cetăţeni respectabili care par a fi, judecând după modul lor de viaţă. Stânjeneală, domnule Converse, stânjeneală. Aceasta duce la ridiculizare, iar Preston Halliday avea absolută dreptate în această privinţă. Ridiculizarea este primul pas.

Joel intenţionă să răspundă afirmativ, apoi se opri, cu privirea aţintită asupra lui Beale.

— N-am pomenit despre faptul că Halliday ar fi spus ceva de ridiculizare.

— Oh? Profesorul clipi de câteva ori în lumina slabă şi şovăi o clipă, luat prin surprindere.

— Dar, fireşte, am vorbit...

— Nu v-aţi întâlnit niciodată, nu aţi stat niciodată de vorbă! interveni Converse.

— … prin intermediul prietenului nostru comun despre strategiile pe care le-am putea folosit, completă bătrânul, privindu-l acum, fără să clipească. Aspectul ridiculizării este esenţial. Evident am discutat despre aceasta.

— Dar ai şovăit.

— M-ai uimit cu această afirmaţie aparent lipsită de sens. Reflexele mele nu mai sunt la fel de prompte ca altădată.

— Dar au fost în barca aceea de la Stephanos, îl contrazise Joel.

— Era o situaţie cu totul diferită, domnule Converse. Din acea barcă nu putea coborî decât o singură persoană. În seara aceasta, amândoi vom pleca teferi de pe această plajă.

— Foarte bine, cred că încep să înţeleg. Cred că aşa ai proceda şi dumneata în locul meu. Converse scoase un pachet de ţigări din buzunarul cămăşii, luă o ţigară şi o duse la buze. Un bărbat pe care l-am cunoscut în copilărie sub un alt nume vine la mine după atâţia ani şi îşi spune altfel. Joel scăpără bricheta şi-şi aprinse ţigara. Trase cu sete un fum şi continuă: îmi spune o poveste suficient de credibilă ca să n-o resping total. Aspectul credibil este un maniac pe nume Delavane. Zice că eu pot să contribui la stoparea lui – a lor, de fapt – şi că pentru aceasta mi se oferă o sumă mare de bani – de către un om din San Francisco, care nu vrea să spună cine este – bani transmişi printr-un fost general aflat pe o insulă pierdută de lume în mijlocul Mării Egee. Şi pentru eforturile lui, acest om pe care l-am cunoscut sub două nume este ucis în plină zi, împuşcat de zece ori în lift şi îşi dă duhul în braţele mele şoptind un nume: „Aquitania”. Apoi vine celălalt om, fostul soldat, doctor în ştiinţe, cărturarul care îmi povesteşte altă istorioară terminată cu un „recrutator” de-al lui Delavane ucis cu un cuţit de curăţat peşte şi aruncat apoi peste bord într-o crescătorie de rechini de dincolo de Stephanos – cam asta ar fi.

— Aghios Stephanos, spuse bătrânul. O plajă foarte drăguţă, mult mai cunoscută decât asta.

— Naiba s-o ia, m-am cam săturat, domnule Beale, sau profesore Beale, sau *generale* Beale! Prea mult de digerat în numai două zile! Încep să mă îndoiesc. Mă simt copleşit, incapabil să fac faţă… şi al naibii de speriat.

— Atunci nu mai complica lucrurile şi mai mult în mod inutil, spuse Beale. Aşa le spuneam întotdeauna studenţilor mei. Le propuneam să nu încerce să cuprindă tot ansamblul dintr-o dată,

ci s-o ia treptat, urmărind fiecare fir până când ajung să se întretaie sau să se împletească cu altele, iar dacă ansamblul tot nu li se dezvăluie, atunci greşeala le aparţine. Pas cu pas, domnule Converse.

— Eu aş fi renunţat la cursul dumitale.

— Acum nu mă mai exprim aşa de bine, înainte o făceam excelent. Când predai istoria, firele conducătoare sunt extrem de importante.

— Când practici avocatură reprezintă totul.

— Atunci urmăreşte firele, unul câte unul. Evident, eu nu sunt avocat, dar n-ai putea considera acest caz ca fiind acela al unui client atacat de forţe care îi încalcă drepturile, îi afectează modul de viaţă, îi încalcă dreptul la o existenţă paşnică, în esenţă, îl distrug?

— Nu prea, răspunse Joel. Am un client care nu vrea să stea de vorbă cu mine, nu vrea să mă vadă, nici măcar nu vrea să-mi spună cine este.

— Nu acesta este clientul la care mă gândeam.

— Dar cine? Sunt banii lui.

— Nu este decât omul de legătură al adevăratului dumitale client.

— Şi ăsta cine e?

— Ceea ce a mai rămas din lumea civilizată.

Joel îl studie atent pe bătrânul învăţat, în lumina slabă a lunii.

— Parcă spuneai să nu mă gândesc deocamdată la ansamblu, ci numai la fiecare fir în parte. M-ai speriat îngrozitor.

Beale zâmbi.

— Dumnezeule, ai fost ales cu atâta grijă. Nu poţi să-i îngădui unui om bătrân să mai şi greşească din când în când?

Converse zâmbi şi el.

— Eşti un tip simpatic, generale… sau doctore. N-aş fi dorit să mă întâlnesc faţă în faţă cu dumneata dacă ai fi studiat dreptul.

— Ar putea fi vorba de o încredere prost plasată, spuse Edward Beale încetând să zâmbească. Tocmai eşti pe punctul de a face acest lucru.

— Dar acum ştiu ce să caut. Fir după fir… până când firele se întâlnesc şi se împletesc şi atunci toată lumea va putea vedea limpede modelul final. Am să mă concentrez asupra licenţelor pentru export, asupra celor care se ocupă de controale, apoi am să fac legătura între trei sau patru nume şi am să ajung până la Delavane, la Palo Alto. După aceea distrugem totul pe căi legale.

Nici un fel de martiri, nici cauze, nici militari crucificaţi de trădători, ci numai nişte profitori ordinari care au făcut pe marii patrioţi în timp ce se îndeletniceau să-şi umple buzunarele într-un mod cu totul lipsit de patriotism. Căci de ce altceva ar fi făcut acest lucru? Există vreun alt motiv?... Aceasta înseamnă ridiculizare, domnule Beale. Pentru că nu vor putea să se explice.

Bătrânul dădu din cap cu sprâncenele ridicate a mirare.

— Acum profesorul devine student, spuse el şovăielnic. Cum poţi face acest lucru?

— Aşa cum am procedat de zeci de ori în timpul negocierilor dintre corporaţii... numai că de astă dată am să fac un pas mai departe. La acele şedinţe sunt doar un avocat ca oricare altul şi încerc să-mi dau seama ce va cere tipul din faţa mea şi de ce doreşte acel lucru. Nu numai ce vrea partea mea, *ci* şi ceea ce vrea el... Ce *îi* trece lui prin minte? Vezi, doctore, încerc să gândesc aşa cum gândeşte el; mă pun în locul lui şi nu-l las să uite nici o secundă că fac acest lucru. Este enervant, ca atunci când îţi iei notiţe în timp ce adversarul tău spune ceva şi chiar şi atunci când nu spune nimic... Dar de astă dată va fi altfel. Acum nu caut adversari, caut aliaţi. Într-o anumită cauză, cauza lor. Am să încep de la Paris, apoi mă duc la Bonn, Tel Aviv şi după aceea probabil la Johannesburg. Numai că, atunci când îi voi întâlni pe aceşti oameni, nu voi încerca să gândesc ca ei, ci voi fi unul dintre ei.

— Este o strategie foarte curajoasă, felicitările mele.

— Apropo de opţiuni, a mai rămas una deschisă. Am o mulţime de bani de cheltuit, nu pentru huzurul personal, ci în mod eficient, aşa cum se cuvine pentru clientul meu fără nume. Fără nume, undeva foarte departe, în fundal, dar mereu prezent. Joel făcu o pauză, căci îi venise în minte un gând: Ştii ceva, doctore Beale, retrag ce am spus. Nu vreau să ştiu cine este clientul meu, vreau să zic, ăla din San Francisco. Am să-mi creez propriul client şi cunoscându-l poate că o să-mi dispară imaginea pe care mi-am făcut-o despre cel real. Apropo, te rog să-i transmiţi că va primi decontul complet al cheltuielilor mele; restul îi va fi înapoiat pe aceeaşi cale pe care i-am primit: prin intermediul prietenului dumitale Laskaris, la banca de aici, din Mykonos.

— Dar ai acceptat banii, obiectă Beale. Nu există nici un motiv să...

— Am vrut să ştiu dacă este real. Este şi ştie foarte bine ce

face. O să am nevoie de foarte mulţi bani, pentru că va trebui să devin o persoană deosebită, ceea ce nu sunt, iar banii reprezintă modul cel mai convingător de a face acest lucru... Nu, doctore. Nu vreau banii prietenului dumitale. Îl vreau pe Delavane. Îl vreau pe comandantul de la Saigon... Am să mă folosesc însă de banii lui, aşa cum mă folosesc şi de el – aşa cum vrea de fapt şi el, pentru a pătrunde în interiorul reţelei.

— Dacă Parisul este prima dumitale escală şi Bertholdier va fi primul dumitale contact, există un transfer special de muniţie care este legat direct de el. Poate că merită să faci o încercare. Dacă am avut dreptate, avem de-a face cu o imagine a ceea ce doresc să facă pe scară largă în altă parte.

— E aici? întrebă Converse, bătând cu palma în plicul gros.

— Nu, informaţia a sosit abia azi de dimineaţă, foarte devreme. Nu cred că ai ascultat ştirile.

— Nu ştiu nici o altă limbă în afară de engleză. Nu mi-aş fi dat seama că sunt ştiri chiar dacă aş fi ascultat. Ce s-a întâmplat?

— Toată Irlanda de Nord e în război; s-au înregistrat cele mai sălbatice crime din ultimii cincisprezece ani. La Belfast şi Ballyclare, Dromora şi în Mourne Mountains, militarii furioşi – de ambele părţi – bântuie pe străzi şi împuşcă pe toată lumea, fără discriminare. Este un adevărat haos. Guvernul de la Ulster a intrat în panică, parlamentul e neputincios, dezbinat, toată lumea încearcă să găsească o soluţie. Şi soluţia ar fi o infuzie masivă de trupe în frunte cu comandanţii lor.

— Dar ce legătură are asta cu Bertholdier?

— Ascultă-mă cu atenţie, spuse profesorul, făcând un pas înainte. Acum opt zile un transport de muniţii conţinând trei sute de lăzi cu bombe şi două mii de cutii cu explozive a plecat pe calea aerului de la Beloit, Wisconsin. Destinaţia lor era Tel Aviv, dar prin Montreal, Paris şi Marsilia. Nu a ajuns la destinaţie şi o investigaţie a israelienilor cu ajutorul Mossadului a descoperit că numai hârtiile însoţitoare ale transportului au ajuns la Marsilia, atât şi nimic mai mult. Transportul a dispărut fie la Montreal, fie la Paris şi suntem convinşi că a fost trimis la extremiştii din Irlanda, din ambele tabere.

— Ce te face să crezi?

— Primii morţi – peste trei sute de femei, bărbaţi şi copii – au fost sfâşiaţi în bucăţi de aceste bombe. Nu e un mod prea plăcut să mori, dar şi mai neplăcut este să fii rănit; bombele smulg bucăţi întregi din corp. Reacţiile au fost foarte puternice şi isteria

s-a răspândit rapid. Ulsterul a fost scăpat de sub control. Guvernul este paralizat. Şi totul într-o singură zi, *într-o singură zi*, domnule Converse!

— Îşi dovedesc lor înşile că sunt în stare, spuse Joel încet.

— Exact, încuviinţă Beale. Este un test, o experienţă la scară mică pentru ceea ce intenţionează să facă la scară mare.

Converse se încruntă.

— În afară de faptul că Bertholdier locuieşte în Paris, ce altceva îl mai leagă de acest transport?

— După ce avionul a pătruns în spaţiul aerian francez, compania de asigurări a fost reprezentată de o firmă al cărei director este Bertholdier. Putea fi cineva suspectat mai puţin decât compania care trebuia să plătească pentru pierderea transportului, companie care, din întâmplare, are acces la marfă pe care o acoperă? Pierderea a fost de peste patru milioane de franci, nu atât de mare încât să apară în ziare cu titluri de-o şchioapă, dar suficientă pentru a crea suspiciuni.

— Şi cum se numeşte această companie de asigurări?

— *Compagnie Solidaire*. Acesta este unul dintre cuvintele operaţionale, aşa cred. *Solidaire*. Şi poate Beloit şi Belfast.

— Să sperăm că voi avea ocazia să-l confrunt pe generalul Bertholdier cu ele. Dar pentru asta trebuie să ajung să le rostesc la momentul potrivit. Am să iau avionul de la Atena mâine dimineaţă.

— Ia cu dumneata şi cele mai bune şi mai sincere urări din partea unui bătrân, domnule Converse. Acţionează rapid. Trei până la cinci săptămâni, asta e tot ce mai avem până ca totul să sară în aer. Indiferent ce este, indiferent unde se va produce, va fi de zece ori mai violent decât în Irlanda de Nord.

Valerie Charpentier se trezi brusc. Ascultă încordată câteva secunde zgomotul înfundat care întrerupea zumzetul monoton al valurilor din depărtare. Se aştepta să audă din clipă în clipă sunetul strident al sistemului de alarmă instalat la toate ferestrele şi la toate uşile casei. Nu se întâmplă nimic, dar urmară alte sunete suspecte. Dădu pătura la o parte şi coborî din pat. Porni încet, temător, spre uşile cu geamuri care se deschideau spre balcon – spre dig şi spre plajă stâncoasă, a Oceanului Atlantic.

Auzi din nou zgomotele. Luminile slabe, care se mişcau în sus şi în jos, marcau locul unde era ancorată barca; exact acelaşi loc.

Era aceeaşi barcă de acum două zile, care se plimbase în sus şi în jos de-a lungul coastei, totdeauna la vedere, fără a avea altă destinaţie decât patrularea acestei părţi a ţărmului din Massachusetts. În amurgul celei de-a două seri aruncase ancoră la mai puţin de un sfert de milă marină, chiar în faţa casei ei. Acum era iarăşi acolo. După trei zile se întorsese.

Cu trei nopţi în urmă chemase poliţia, care la rândul ei luase legătura cu patrulă de coastă de la Cape Ann şi îi dăduse apoi o explicaţie pe cât de absurdă, pe atât de nesatisfăcătoare. Barca era înregistrată în Maryland, proprietarul ei era un ofiţer din armata Statelor Unite şi nu făcea nimic suspect care să necesite intervenţia patrulei.

— Pentru mine este cât se poate de suspect, spusese ferm Val, că o barcă străină se plimbă în sus şi în jos în faţa aceleiaşi porţiuni de plajă două zile la rând, după care se opreşte în faţa casei mele la o distanţă de la care se poate trage cu pistolul – adică de la care se poate ajunge până aici înotând.

— Drepturile asupra apei proprietăţii pe care aţi închiriat-o nu depăşesc şaptezeci de metri, doamnă. Acesta fusese răspunsul oficial. Nu putem face nimic.

În ciuda acestui răspuns, a doua zi când se lumină, Valerie se hotărâse să întreprindă ceva. Privi barca cu binoclul, dar se trase imediat înapoi, înspăimântată. Pe punte erau doi bărbaţi înarmaţi cu două binocluri, fără îndoială mult mai puternice decât al ei, care se uitau spre casa ei, spre dormitorul de sus, spre ea. O vecină care locuia ceva mai departe pe străduţa înfundată îşi instalase de curând un sistem de alarmă. Era şi ea divorţată şi soţul ei se dovedise un tip impulsiv. Considerase că sistemul de alarmă e necesar. Val vorbise deja cu firma Watchguard Security. Astăzi i se instalase un sistem temporar de alarmă, în timp ce se proiecta unul permanent.

Un clopot – nu strident, ci dimpotrivă, melodios şi plăcut. Era clopotul unui vas aflat undeva departe, pe marea întunecată. Acesta fusese sunetul care o trezise şi se simţi oarecum uşurată, deşi spaima nu-i trecuse. Oamenii aflaţi departe, în noapte, care intenţionau să facă rău nu-şi anunţau prezenţa. Pe de altă parte, aceiaşi oameni veniseră înapoi, în faţa casei ei, iar barca se afla la numai câteva sute de metri de clădire. Se întorseseră pe întuneric, căci luna era acoperită de un strat gros de nori. Era ca şi când ar fi vrut ca ea să ştie că sunt acolo şi că o urmăresc. Aşteptau.

Ce anume? Ce se întâmpla? Acum o săptămână, telefonul nu-i funcţionase timp de şapte ore şi sunase la compania de telefoane de la prietena ei, iar supervizorul îi spusese că nu există nici un deranjament. Linia era operaţională.

„Poate pentru dumneavoastră, dar nu şi pentru mine, iar factura eu o plătesc.”

Se întorsese acasă. Telefonul era tot mort. Un apel încă şi mai furios la compania de telefoane îi adusese acelaşi răspuns: „Nu există nici un deranjament”. După două ore, tonul apăruse ca din senin, iar telefonul începuse să funcţioneze. Pusese totul pe seama echipamentului rudimentar al companiei de telefoane din mediul rural. Acum nu ştia ce să creadă despre prezenţa acestei bărci mai mult decât supărătoare în faţa casei ei.

Dintr-o dată, în lumina slabă de pe punte, văzu o siluetă care ieşea din cabină. O clipă, aceasta rămase ascunsă în umbră, apoi zări o lumină. Un chibrit. Omul îşi aprinsese o ţigară. Stătea nemişcat pe punte şi fuma. Stătea cu faţa spre casa ei, ca şi când ar fi studiat-o. Aştepta.

Val fu scuturată de un fior şi trase un scaun greu în dreptul uşii de la balcon – dar nu prea aproape, nu lipit de geam. Luă pătura de pe pat şi se aşeză pe scaun, înfăşurându-se în ea. Se uita fix la apă, la barcă, la bărbat. Dacă bărbatul sau barca vor face cea mai mică mişcare către ţărm, va apăsa pe butoanele care îi fuseseră indicate pentru cazuri de urgenţă. Când era activat, uriaşul sistem de sonerii de alarmă – atât din interior cât şi din exterior – îţi spărgea timpanele, făcea un zgomot asurzitor care depăşea vuietul valurilor ce se zdrobeau de dig şi se auzea la sute de metri distanţă – singurul sunet de pe plajă – înspăimântător, copleşitor. Se întreba dacă îl va declanşa în noaptea sau în dimineaţa aceea.

Nu trebuia să intre în panică. Joel o învăţase să nu intre în panică, chiar dacă îşi închipuia că un strigăt ascuţit şi la timpul oportun era recomandabil pe străzile întunecoase din Manhattan. Din când în când, inevitabilul se producea. Se întâlneau cu drogaţi sau punkişti şi Joel rămânea calm – rece ca gheaţa – îi împingea la perete şi le oferea un portmoneu ieftin, de rezervă, cu câteva bancnote în el, pe care îl ţinea în buzunarul de la spate. Dumnezeule, ce calm era! Poate că tocmai de aceea nu-i atacase de fapt nimeni, niciodată, căci nu ştiau ce se ascunde în spatele acelei priviri reci, necruţătoare.

— Ar fi trebuit să ţip, spusese ea o dată.

— Nu, o contrazisese el. Atunci l-ai fi speriat şi ar fi intrat în panică. În astfel de situaţii ticăloşii ăştia pot deveni foarte periculoşi.

Oare omul de pe barcă era periculos? Adică oamenii? Sau erau pur şi simplu nişte marinari începători care se plimbau de-a lungul coastei şi ancoraseră în apropierea ţărmului ca să se simtă ei înşişi în siguranţă şi erau curioşi, ori îngrijoraţi că stăpânul proprietăţii ar putea să aibă obiecţii? Bărbatul de pe punte care fuma acum o ţigară era poate un tânăr ofiţer care începea să navigheze cu pânze şi se simţea mai în siguranţă departe de apele foarte adânci ale oceanului. S-ar putea, firește, orice era posibil şi nopţile de vară predispuneau la un fel anume de singurătate care dădea naştere unor trăiri stranii. Se plimba prea mult timp singură pe plajă şi se gândea prea mult.

Joel ar fi râs de ea şi ar fi spus că ăştia sunt demonii creaţi de mintea ei de artistă şi fără îndoială că nu greşea. Bărbaţii de pe barcă erau probabil chiar mai îngrijoraţi decât ea. Într-un anume fel, încălcau o proprietate străină, se opriseră în preajma unor oameni care le erau ostili. Investigaţiile Gărzii de Coastă dovedeau acest lucru. Şi permisiunea, aşa cum le fusese dată, îi determinase să se întoarcă în locul unde, chiar dacă nu fuseseră salutaţi, cel puţin nu fuseseră hărţuiţi. Dacă Joel s-ar fi aflat aici ar fi ştiut cum să procedeze. S-ar fi dus pe plajă, i-ar fi strigat şi i-ar fi invitat să vină înăuntru ca să le ofere o băutură.

Dragul de Joel, nebunul de el, Joel cel rece ca gheaţa. Au fost momente când mă simţeam aşa de bine cu tine, ne simţeam aşa de bine. Şi erai aşa de amuzant, teribil de amuzant, chiar şi atunci când nu ne simţeam foarte bine. Într-un fel, îmi lipseşti, mi-e dor de tine, dragul meu. Dar nu chiar atât de mult, nu, mulţumesc lui Dumnezeu.

Şi totuşi de ce continua să persiste acest sentiment? Barca aceea o atrăgea ca un magnet, o târa în câmpul ei de atracţie, spre un loc unde ştia că nu doreşte să ajungă.

Prostii! Demoni în căutarea unei logici! Era o proastă – *Joel nebunul, rece ca gheaţa* – încetează, pentru Dumnezeu, fii rezonabilă!

Apoi o trecu un nou fior. Marinarii începători nu navighează noaptea de-a lungul unor coaste necunoscute.

Rămase trează multă vreme, apoi, pleoapele îi deveniră grele şi căzu într-un somn agitat.

Se trezi din nou, uimită de razele soarelui care străbăteau prin

fereastră, învăluind-o cu căldura lor. Se uită spre apă. Barca dispăruse şi o clipă se întrebă dacă fusese cu adevărat acolo.

Da, fusese. Dar acum nu mai era.

3

Avionul 747 se ridică de pe pista aeroportului Hellikon din Atena, virând spre stânga, în timp ce câştiga rapid înălţime. Jos, lângă uriaşul câmp al aeroportului, se vedea clar baza navală a SUA, a cărei prezenţă fusese acceptată printr-un tratat, dar care fusese redusă că personal şi număr de nave în ultimii ani. Cu toate acestea, ochii ageri ai americanilor scrutau încă Mările Mediterană, Ionică şi Egee prin amabilitatea unui guvern neliniştit şi cât se poate de conştient de existenţa altor ochi spre nord. Privind pe hublou, Converse recunoscu formele familiare ale echipamentului de la sol. Erau două rânduri de Phantom F-4T şi A-6E de o parte şi de alta a pistei, versiuni aduse la zi ale aparatelor F-4G şi A-6A cu care zburase cu ani în urmă.

Cât de uşor poţi să aluneci în trecut, îşi spuse Joel, în timp ce privea cele trei aparate Phantom care ieşeau din formaţia de la sol şi se îndreptau spre capătul pistei – în câteva clipe o nouă patrulă se va ridica în aer. Converse simţi cum i se încordează muşchii mâinilor şi ai braţelor – mânuia în minte comenzile avionului, apăsa levierele şi răsucea butoanele, cu ochii pe cadrane, în căutarea semnalelor corecte şi a celor greşite. Apoi simţea cum vine puterea, forţa tonelor presurizate din urmă lui, simţea cum devine o părticică din uriaşa masă care încearcă să se rupă de pământ, pentru a ajunge în mediul ei natural.

Ultima verificare, totul e în ordine; permisiune de decolare; dă frâu liber puterilor bestiei, dă-i libertate. Aleargă! Mai repede, mai repede; pământul se estompează, puntea portavionului este o masă cenuşie, albastrul mării se desfăşoară sub tine, albastrul cerului se află deasupra ta. Dă-i libertate! Câştigă-ţi propria libertate!

Se întreba dacă ar mai fi în stare să zboare, dacă ceea ce învăţase pe vremea când fusese tânăr îi mai rămaseră întipărit în memorie. După ce plecase din Marina Militară, cât timp fusese student la Massachusetts şi în Carolina de Nord, se dusese deseori pe la aeroporturile mici şi mai luase câte un avion cu un singur motor ca să se mai deconecteze, să mai scape de tensiunea din creier în libertatea albastră a cerului; dar acele avioane nu-i puneau nici un fel de probleme, nu se comparau cu

îmblânzirea uriaşei bestii atât de puternice. Şi după aceea totul se terminase… pentru foarte, foarte mult timp. S-a terminat cu micile aeroporturi unde se ducea în weekend, cu joaca cu avioanele companiilor aviatice de agrement. Promisese. Soţia lui era îngrozită de ideea că Joel zbura cu avionul. Valerie nu se putea împăca cu acest gând. Făcând unul din puţinele gesturi de cedare din căsnicia lui, Joel îi dăduse cuvântul că nu se va mai urca în nici o carlingă. Promisiunea aceasta nu-l deranjase prea tare până în momentul în care îşi dăduse seama că lucrurile nu mai mergeau între ei. Atunci începuse să se ducă din nou la un aeroport din New Jersey şi profita de orice şansă i se oferea ca să zboare cu orice fel de avion, indiferent de vreme, de oră, în căutarea acelei libertăţi albastre. Dar chiar şi atunci, ba chiar atunci mai mult ca oricând, nu erau nici un fel de probleme, nici un fel de bestii puternice… nici una în afară de el însuşi.

Terenul de dedesubt dispăru, avionul se stabiliză şi începu să urce spre altitudinea de croazieră. Converse se instală mai comod în fotoliul lui. Anunţul – *Nu fumaţi!* – se stinse. Joel îşi aprinse o ţigară şi fumul dispăru instantaneu în vârtejul aerului condiţionat de deasupra capului. Îşi privi ceasul; era ora 12.20. Urmau să ajungă la Orly la 3.35, ora locală. Era un zbor de trei ore, timp în care va încerca să-şi fixeze în memorie tot ce putea despre generalul Jacques Louis Bertholdier care, dacă Beale şi răposatul Halliday aveau dreptate – era braţul Aquitaniei de la Paris.

La aeroportul Hellikon îşi permisese ceva ce nu mai făcuse niciodată, ceva ce nici nu i-ar fi trecut prin cap, un gest întâlnit de regulă în romanele de aventuri sau propriu stelelor de cinema. Teama, precauţia şi suma mare de bani de care dispunea îl determinaseră să cumpere două locuri alăturate la clasa întâi. Nu voia ca cineva să-şi arunce ochii pe paginile pe care intenţiona să le citească el. Bătrânul Beale îi precizase că acele pagini nu trebuie să cadă în mâinile altcuiva, indiferent cine ar fi. Ele trebuia distruse imediat deoarece conţineau informaţii detaliate despre oameni care puteau ordona nenumărate execuţii printr-un singur apel telefonic.

Se aplecă să-şi ia servieta-diplomat, al cărei mâner de piele era încă ud de transpiraţia mâinii lui. Pentru prima dată înţelesese importanţa şi valoarea unui dispozitiv pe care îl văzuse în filme şi despre care citise în romane. Dacă ar fi putut să-şi fixeze servieta cu un lănţişor de încheietura mâinii s-ar fi

simţit mult mai liniştit.

Jacques Louis Bertholdier, cincizeci şi nouă de ani, singurul copil al lui Alphonse şi Marie Therese Bertholdier, se născuse la spitalul militar din Dakar. Tatăl, ofiţer de carieră în armata franceză, avea o reputaţie de autocrat şi adept al unei discipline foarte riguroase. Despre mamă se cunosc puţine date, însuşi Bertholdier nu vorbeşte niciodată despre ea, ca şi când ar vrea să-i nege existenţa. Bertholdier s-a retras din armată în urmă cu patru ani, la vârsta de cincizeci şi cinci de ani, iar acum este director al firmei *Juneau et Cie*, din cadrul Bursei de valori de la Paris.

Anii copilăriei au fost tipici pentru fiul unui comandant militar care se muta dintr-un loc în altul, în funcţie de gradele şi privilegiile care i se acordau. A fost obişnuit să aibă servitori şi un personal militar de deservire. Ceea ce constituie o trăsătură aparte, este faptul că la vârsta de cinci ani ştia să execute toate comenzile instrucţiei militare şi la zece ani recita pe dinafară regulamentul.

În 1938, familia Bertholdier s-a întors la Paris, căci tatăl fusese numit în Statul Major. Vremurile erau tulburi, războiul cu Germania devenise inevitabil, iar Bertholdier senior se găsea printre puţinii comandanţi care îşi dădeau seama că linia Maginot nu va rezista. Sinceritatea lui îi înfuriase atât de tare pe colegi încât fusese transferat pe câmpul de luptă, în calitate de comandant al Armatei a 4-a staţionată de-a lungul frontierei de nord-est.

Războiul a izbucnit şi tatăl a fost ucis în cea de-a cincea săptămână de luptă. Tânărul Bertholdier avea pe atunci şaisprezece ani şi frecventa o şcoală din Paris.

Căderea Franţei în iunie 1940 a însemnat maturizarea tânărului. A intrat în Rezistenţă unde a îndeplinit la început rolul de curier. Apoi a luptat timp de patru ani, avansând în ierarhia ilegală şi a ajuns să comande sectorul Calais-Paris. Călătorea frecvent în Anglia pentru a coordona operaţiunile de spionaj şi de sabotaj ale Franţei libere şi a Intelligence Service-ului. În februarie 1944, de Gaulle i-a conferit gradul de maior. Avea atunci douăzeci de ani.

Cu câteva zile înainte ca Aliaţii să ocupe Parisul, Bertholdier a fost rănit grav într-o confruntare de stradă dintre luptătorii Rezistenţei şi trupele germane în retragere.

Spitalizarea l-a scos din activitate până la sfârşitul războiului. După capitulare, a fost numit la Academia militară naţională de la St Cyr, recompensă considerată bine meritată de către de Gaulle pentru tânărul erou din Rezistenţă. După ce a absolvit Academia de la St Cyr a primit diverse funcţii de comandă la Dra Hamada, în Marocul francez, în Algeria, apoi în celălalt capăt al lumii, în garnizoana de la Haiphong şi, în cele din urmă, în sectorul Aliaţilor din Viena şi Berlinul de Vest. (De reţinut acest ultim post datorită legăturii cu feldmareşalul Erich Leifhelm. Aici s-au cunoscut şi au devenit prieteni. După ce amândoi s-au retras din serviciul militar activ, au negat că ar fi avut vreo legătură).

Lăsându-l pentru moment la o parte pe Erich Leifhelm, Converse se concentră asupra legendei vii care era Jacques Louis Bertholdier. Deşi lui Joel nu-i plăcea câtuşi de puţin spiritul milităros, înţelegea, ba chiar se identifica cu fenomenul militar descris în aceste pagini. Cu toate că nu fusese erou, la întoarcere l-au întâmpinat cu aclamaţii, căci provenea din rândurile celor care petrecuseră mai mult timp în lagărele de prizonieri decât pe câmpul de luptă. În ciuda acestui fapt, atenţia – simpla atenţie care ţi se acordă – este un privilegiu deosebit de periculos. La început te simţi stânjenit, ca apoi să o accepţi, ba chiar s-o aştepţi. Curând, poţi ajunge să consideri privilegiile ca pe ceva de la sine înţeles. iar când atenţia care ţi se acordă începe să scadă, te cuprinde un fel de mânie; vrei să te bucuri din nou de ea şi te simţi nedreptăţit.

Acestea sunt sentimentele cuiva care nu mai este însetat de putere, ci doar de succes. Dar ce se poate spune despre un om a cărui întreagă viaţă a fost modelată dintr-un amalgam de autoritate şi putere, un om ale cărui prime impresii şi amintiri din copilărie sunt legate de privilegii şi grade şi a cărui ascensiune meteorică s-a produs la o vârstă atât de tânără? Cum va reacţiona un astfel de om la recunoaşterea şi afirmarea ascendenţei sale? Unui astfel de om nu-i poţi lua prea uşor ceea ce a câştigat. Mânia lui se poate lesne transforma în furie. Totuşi, Bertholdier renunţase la toate acestea la vârsta de cincizeci şi cinci de ani, o vârstă deloc înaintată pentru o personalitate atât de proeminentă. Ceva nu mergea. Ceva lipsea din portretul acestui Alexandru Macedon modern. Cel puţin deocamdată.

Coordonarea şi sesizarea momentului oportun jucaseră un rol esenţial în creşterea reputaţiei lui Bertholdier. După posturile de la Hamada şi din Algeria înainte de izbucnirea crizei, fusese transferat în Indochina franceză unde situaţia se deteriora rapid pentru forţele coloniale, aflate pe atunci într-o încleştare violentă cu gherilă. Faptele lui de arme pe câmpul de luptă au făcut curând vâlvă la Saigon şi la Paris. Trupele comandate de el au reuşit să obţină câteva victorii, de care era mare nevoie, căci, deşi nu au reuşit să schimbe cursul războiului, i-au convins pe militariştii duri că forţele asiatice inferioare pot fi înfrânte de curajul şi strategia galică superioară, cu condiţia să primească materialele reţinute la Paris. Capitularea de la Dienbienphu a fost o pilulă amară pentru aceşti oameni care au susţinut că trădătorii de pe Quai d'Orsay au provocat umilirea Franţei. Din această înfrângere, colonelul Bertholdier a ieşit ca un personaj eroic, dar a fost suficient de înţelept să nu profite de această aureolă, cel puţin în aparenţă. Mulţi au spus atunci că a aşteptat un semnal care n-a mai venit niciodată. Şi a fost din nou transferat, la Viena, apoi în Berlinul de Vest.

Patru ani mai târziu, a dărâmat zidul de discreţie pe care îl ridicase cu atâta grijă în jurul său. După cum se exprima chiar el, era „furios şi deziluzionat" de acordurile lui de Gaulle cu adepţii independenţei Algeriei şi s-a alăturat forţelor rebele ale generalului Raoul Salan, care s-au opus violent politicii considerate trădătoare. Când Salan a fost arestat în aprilie 1962 şi insurecţia a eşuat, Bertholdier a ieşit încă o dată intact din înfrângere. Prin ceea ce se poate considera o mişcare extraordinară – care nu a fost niciodată înţeleasă destul de bine – de Gaulle l-a eliberat pe Bertholdier din închisoare şi l-a adus la Quai d'Orsay. Ce au discutat cei doi bărbaţi nu s-a aflat niciodată, dar Bertholdier a fost repus în drepturi. Singurul comentariu al lui de Gaulle a fost rostit în timpul unei conferinţe de presă din 4 mai 1962. Ca răspuns la o întrebare referitoare la reabilitarea ofiţerului rebel, de Gaulle a spus (traducere literală): „Unui mare soldat-patriot trebuie să i se îngăduie şi să i se ierte un interludiu eronat. Am discutat. Suntem satisfăcuţi." Asta a fost tot.

Timp de şapte ani, Bertholdier a ocupat o serie de funcţii importante. Ajungând general, a fost „însărcinat cu afaceri militare al Franţei” la mai multe ambasade în timpul participării Franţei la Alianţa NATO. Era chemat adesea în Quai d’Orsay, îl însoţea pe de Gaulle la conferinţe internaţionale, numele şi fotografia îi apăreau frecvent în ziare, uneori la doar câţiva centimetri distanţă de cele ale preşedintelui. Curios este faptul că deşi avea contribuţii remarcabile, după conferinţe sau summit-uri era în mod invariabil trimis înapoi, la vechiul lui post, în timp ce dezbaterile interne continuau, iar deciziile se luau fără participarea lui. Se crea impresia că nu este convocat niciodată pentru o chestiune permanentă. Oare acesta să fi fost semnalul pe care îl aşteptase şi cu şapte ani în urmă la Dienbienphu? Este o întrebare la care nu avem răspuns, dar pe care trebuie s-o analizăm.

O dată cu demisia dramatică a lui de Gaulle în legătură cu cererea acestuia de a se introduce o reformă constituţională în 1969, cariera lui Bertholdier a intrat într-o perioadă de declin. Posturile lui erau din ce în ce mai departe de centrul puterii şi aşa au rămas până în momentul în care a trecut în rezervă. Cercetările efectuate la bănci şi agenţiile de voiaj arată că în ultimele optsprezece luni subiectul nostru a efectuat călătorii în următoarele oraşe: Londra, 3; New York, 2; San Francisco, 2; Bonn, 3; Johannesburg, 1; Tel Aviv, 1 (combinată cu Johannesburg). Itinerarul este compatibil cu punctele geografice de maximă presiune ale operaţiunii generalului Delavane.

Converse se frecă la ochi şi sună să i se aducă ceva de băut. În timp ce aştepta paharul de scotch, parcurse cu privirea următoarele paragrafe. Erau date istorice cunoscute, fără o relevanţă deosebită pentru persoana în discuţie. Numele lui Bertholdier fusese rostit de mai multe facţiuni ultraconservatoare care speraseră să-l scoată din rândul armatei şi să-l aducă în cel al războaielor politice, dar încercările nu dăduseră nici un rezultat. Apoi fusese lăsat în pace. La cincizeci şi cinci de ani trecuse în rezervă din serviciul activ şi devenise directorul unei mari firme de la Bursa de mărfuri din Paris. Prin puterea covârşitoare a legendei sale, era capabil să-i domine pe cei avuţi

şi să-i ţină la respect pe cei cu înclinaţii socialiste.

> Se deplasează întotdeauna cu o limuzină a companiei (a se citi: maşină de serviciu) şi oriunde se duce, i se organizează o primire festivă. Vehiculul, un Lincoln continental american, de culoare albastru închis, are numărul de înmatriculare 100-1. Restaurantele pe care le frecventează cu precădere sunt: Taillevent, Ritz, Julien şi Lucas Carton. Prânzul îl la cu regularitate la un club particular numit *Les Etalons Blancs*, cam de patru ori pe săptămână. Este un local mai retras, iar membrii săi sunt ofiţeri de rang superior, ceea ce a mai rămas din nobilimea bogată sau susţinătorii bogaţi ai acestora, care suplinesc cu bani ceea ce le lipseşte din arborele genealogic.

Joel zâmbi; autorul raportului avea simţul umorului. Şi, totuşi, simţea că lipseşte ceva. Mintea lui de avocat căuta ceea ce nu fusese explicat. Ce fel de semnal aşteptase generalul Bertholdier la Dienbienphu? Ce îi spusese impulsivul de Gaulle ofiţerului rebel şi ce îi comunicase acesta marelui om de stat? De ce fusese mereu în preajma puterii – doar în preajma ei – şi nu solicitat să facă parte din ea? Un Alexandru cel Mare ridicat în slăvi, apoi uitat, ridicat din nou ca apoi să fie marginalizat? În paginile acestea era îngropat un anumit mesaj, pe care Joel nu-l putea descifra.

Converse ajunse la un pasaj pe care autorul raportului îl considera relevant în măsura în care completa portretul, fără a adăuga prea multe informaţii la cele spuse mai sus.

> Viaţa particulară a lui Bertholdier nu pare a fi interesantă pentru activităţile care ne privesc pe noi. Căsătoria lui fusese de convenienţă: un aranjament convenabil din punct de vedere social, profesional şi financiar pentru ambele părţi. Nu avuseseră copii şi cu toate că doamna Bertholdier apare frecvent alături de soţul ei la evenimentele sociale, nu par să fie foarte intimi. De asemenea, la fel ca şi în cazul mamei sale, Bertholdier nu vorbeşte despre soţia sa. S-ar putea să existe o anumită legătură psihologică, dar nu avem nici un fel de dovezi în sprijinul acestei presupuneri. Se ştie în schimb că Bertholdier este foarte afemeiat, întreţine câteodată două sau trei amante în acelaşi timp, la

care se adaugă numeroase aventuri trecătoare. Printre colegi are o poreclă care nu a ajuns niciodată în presă: Marele Timon; dacă cititorul are nevoie aici de o traducere, îi recomandăm să bea un pahar în Montparnasse.

Raportul se încheia cu această invitaţie provocatoare. Era un dosar care formula mai multe întrebări decât răspunsuri. În linii mari, spunea *ce* şi *cum*, însă foarte puţin despre *de ce*; motivele rămâneau ascunse şi era nevoie de foarte multă imaginaţie şi speculaţii pentru a reuşi unele deducţii. Totuşi, existau suficiente fapte concrete cu care să se poată opera. Joel se uită la ceas: trecuse o oră; mai avea încă două ore la dispoziţie ca să recitească, să gândească, să rumege acele informaţii. Ştia deja cu cine va lua legătura la Paris.

Rene Mattilon nu era numai un avocat abil, solicitat adesea de firma Talbot, Brooks şi Simon când aceasta trebuia să fie reprezentată în tribunalele franceze, ci şi un bun prieten al lui Converse. Deşi mai în vârstă cu zece ani, începutul prieteniei lor se regăsea undeva departe, în trecut, în experienţa comună. În urmă cu treizeci de ani, Mattilon era un tânăr avocat, recrutat de guvernul lui şi trimis în Indochina franceză ca jurist militar. Fusese martorul unor situaţii inevitabile şi nu înţelesese niciodată de ce poporul lui atât de mândru şi inteligent nu reuşise să-şi dea mai repede seama de ceea ce se întâmplă. Se dovedise adesea destul de incisiv la adresa implicării americanilor.

„*Mon Dieu!* Credeaţi că veţi putea face cu armele ceea ce n-am fost noi în stare să facem cu forţă şi cu mintea? *Deraisonnable!”*

De câte ori Mattilon venea la New York sau Joel la Paris îşi făceau timp să ia o dată masa împreună. Francezul era deosebit de tolerant faţă de cunoştinţele foarte limitate ale lui Converse în domeniul limbilor străine. Joel pur şi simplu nu putea învăţa nici o altă limbă. Până şi răbdarea ieşită din comun a lui Valerie capitulase în faţa auzului lui absolut inert şi a creierului total nereceptiv. Timp de patru ani, fosta lui soţie, al cărei tată era francez şi mama germană, încercase să-l înveţe cele mai simple fraze, dar totul fusese zadarnic.

— Cum naiba poţi să te numeşti avocat internaţional când nu reuşeşti să te faci înţeles dincolo de graniţele SUA?

— Angajez un interpret pregătit de băncile elveţiene şi îl pun la curent cu chestiunea, răspunsese Joel. Nu-i scapă nici un tertip.

De câte ori venea la Paris ocupa un apartament luxos cu două camere la renumitul hotel George V, un favor din partea firmei Talbot, Brooks şi Simon menit în primul rând să-i impresioneze pe clienţi. Nathan Simon îi spusese:

— Ai un salon foarte elegant. Foloseşte-l pentru şedinţe şi în felul acesta poţi să eviţi dejunurile alea franţuzeşti ridicol de scumpe şi – Doamne fereşte – cinele.

— Şi dacă vor să mănânce?

— Le spui că ai o altă întâlnire. Clipeşti şiret din ochi lăsând să se înţeleagă că e ceva personal; la Paris, nimeni nu obiectează în faţa unui asemenea argument.

Acest lux mi-ar putea prinde bine acum, îşi spuse Converse zâmbind pe sub mustaţă, în timp ce taxiul făcea un slalom nebunesc prin aglomeraţia de pe Champs-Elysees, pentru a ajunge în bulevardul George V. Dacă ajungea la vreun rezultat – şi era decis să ajungă – cu oamenii din anturajul lui Bertholdier sau chiar cu Bertholdier însuşi, hotelul luxos se va potrivi foarte bine cu imaginea unui client necunoscut care şi-a trimis avocatul personal să facă anumite cercetări foarte confidenţiale. Evident, nu avea nici o rezervare, greşeală care urma s-o pună pe seama unei secretare distrate.

Directorul adjunct îl salută iniţial surprins, apoi se scuză. Nu se primise nici un telex de la firma Talbot, Brooks şi Simon pentru rezervare, dar fireşte, se va găsi un loc pentru un client vechi. Şi s-a găsi: apartamentul obişnuit, două camere la etajul al doilea. Înainte ca Joel să apuce să-şi despacheteze bagajele, un chelner îi aduse o sticlă de whisky, din marca lui preferată, înlocuind-o pe cea existentă în barul apartamentului. Uitase de fişele extrem de amănunţite pe care acest hotel le întocmea despre clienţii săi frecvenţi. Etajul doi, whiskyul preferat şi, fără îndoială, diseară i se va aduce aminte că, de regulă, solicita să fie trezit dimineaţa la ora şapte. Exact aşa va fi.

Era aproape cinci după-amiază. Dacă voia să-l prindă pe Mattilon înainte ca acesta să plece de la birou, trebuia să-i telefoneze imediat. Spera să bea un pahar cu Rene, ar fi un început bun. Nu era convins că Mattilon este omul de care are

nevoie şi gândul de a pierde chiar şi numai o oră îl neliniştea. Luă cartea de telefon de pe noptieră, căută firmă şi formă numărul.

— Dumnezeule mare, Joel! exclamă francezul. Am citit veştile alea îngrozitoare de la Geneva! Am aflat din ziarul de dimineaţă şi am încercat să dau de tine – la Le Richmond, bineînţeles – dar mi s-a spus că ai plecat. Ai păţit ceva?

— Nu, sunt viu şi nevătămat, pur şi simplu am fost şi eu acolo.

— Era american. Îl cunoşteai?

— Numai de la procese. Apropo, chestia aia cu narcoticele e o aiureală şi nimic mai mult. Aiureală. A fost încolţit, împuşcat şi apoi s-a făcut o înscenare post-morten ca să producă confuzie.

— Un prefect suprazelos s-a grăbit să tragă concluzii ca să protejeze imaginea propriului oraş. Ştiu, e clar… Dar este oribil. Crimă, ucigaşi, terorismul se răspândeşte peste tot. Mai puţin aici, la Paris, slavă Domnului!

— N-aveţi nevoie de terorişti, şoferii de taxiuri le ţin locul cu succes, atâta doar că sunt mult mai obraznici.

— Ca întotdeauna eşti *impossible*, prietene! Când putem să ne vedem?

— Eu speram că în seara aceasta. După ce pleci de la birou.

— M-ai anunţat cam în pripă, *mon ami*. Dacă ai fi telefonat mai înainte…

— Am sosit de câteva minute.

— Dar ai plecat de la Geneva…

— Am avut nişte afaceri la Atena, îl întrerupse Joel.

— A, da, banii vin de la greci în ultimul timp.

— Ce-ai zice de un aperitiv, Rene? Este foarte important.

Fu rândul lui Mattilon să facă o pauză; era clar că sesizase nuanţa de nerăbdare din vocea lui Converse.

— Bineînţeles, spuse francezul. Presupun că eşti la George V?

— Da.

— Vin acolo cât pot de repede. Să zicem patruzeci şi cinci de minute.

— Mulţumesc foarte mult. Am să rezerv o masă în galerie.

— Te găsesc eu.

Holul uriaş de marmură aflat dincolo de uşile masive cu vitralii de la barul hotelului George V era cunoscut de obişnuiţii locului sub numele de „galerie”. Aceasta se datora faptului că acolo există într-adevăr o galerie, pe un coridor îngust, cu geamuri, pe partea stângă. Oricum, denumirea se potrivea foarte bine cu

încăperea luxoasă. Fotoliile adânci, tapiţate cu catifea, canapelele comode şi măsuţele joase, din lemn de esenţă închisă, înşirate de-a lungul pereţilor de marmură, se aflau sub adevărate opere de artă – nişte tapiserii uriaşe provenind din diverse castele de mult uitate şi pânze de mari dimensiuni, cu subiecte eroice, aparţinând atât unor pictori clasici, cât şi contemporani. Pardoseala din gresie era acoperită de covoare orientale uriaşe, iar din tavan atârnau candelabre somptuoase, care aruncau o lumină blândă prin filigranul dantelat al abajururilor aurii.

Femei şi bărbaţi cu influenţă purtau aici conversaţii liniştite, în lumina discretă, reflectată de picturile vechi. Adesea începeau dialoguri, puneau întrebări la care de cele mai multe ori continuau să răspundă în sălile consiliilor de conducere, populate de preşedinţi, înalţi funcţionari, trezorieri şi de elita avocaţilor. Iniţiatorii proiectelor preferau discreţia – explorările neoficiale la primele întâlniri în această încăpere foarte oficială. Mediul luxos şi ceremonios conferea un aer de oarecare incertitudine negocierilor – astfel încât era uşor să le negi mai târziu. „Galeria” se ridica la înălţimea reputaţiei sale: în comunitatea celor care repurtaseră succese pe scena internaţională se spunea că dacă cineva petrece mai mult timp în această atmosferă elegantă, mai devreme sau mai târziu va întâlni aproape toţi cunoscuţii săi. Ca atare, dacă nu voiai să fii văzut, trebuia să te duci în altă parte.

Încăperea se umplea încetul cu încetul, iar chelnerii de la barul discret din colţ soseau să ia comenzile, căci ştiau de unde vin banii adevăraţi. Converse găsi două fotolii în colţul cel mai îndepărtat, unde lumina era şi mai slabă. Se uită la ceas – abia dacă distingea ora. Trecuseră patruzeci de minute de când vorbise cu Rene, făcuse un duş şi îşi schimbase cămaşa în care transpirase tot drumul de la Mykonos până aici. Îşi puse ţigările şi bricheta pe masă, apoi comandă ceva de băut unui chelner plin de solicitudine, rămânând cu ochii aţintiţi la intrarea în încăpere.

Douăzeci de minute mai târziu îl văzu. Mattilon păşi hotărât din lumina strălucitoare a holului în cea blândă a galeriei. Se opri o clipă, miji din ochi, apoi dădu din cap. Porni pe covorul din mijloc, ţintă spre Joel, arborând un zâmbet larg şi sincer. Rene Mattilon se apropia de şaizeci de ani, dar mersul lui, la fel ca şi înfăţişarea, erau cele ale unui tânăr. Avea acea aură specifică a avocaţilor cărora le merge bine. Încrederea în sine i se citea pe

chip, fiind esenţa succesului lui; acesta era şi rezultatul sârguinţei, nu numai al personalităţii şi al performanţelor. Era un actor sigur pe sine şi pe rolul chemat să-l joace; părul lui argintiu, trăsăturile bărbăteşti întăreau această impresie. Dar dincolo de aceste aparenţe mai exista ceva. Rene era un om deosebit de cumsecade: aceasta era concluzia dezarmantă la care ajunsese Joel. Cei doi îşi cunoşteau defectele, dar erau oameni oneşti; poate că tocmai de aceea se simţeau atât de bine împreună.

Îşi strânseră scurt mâinile după care se îmbrăţişară. Francezul se aşează în faţa lui Converse, iar Joel făcu semn unui chelner, care aştepta.

— Comandă în franceză, spuse el. Dacă dau eu comanda, cine ştie ce ne aduce.

— Omul acesta vorbeşte engleza mai bine decât noi. Campari cu gheaţă, te rog.

— *Merci, Monsieur.*

Chelnerul plecă.

— Îţi mulţumesc încă o dată că ai venit, spuse Converse. Vorbesc foarte serios.

— Sunt sigur… arăţi foarte bine, Joel, obosit, dar bine. Probabil că mai ai şi acum coşmaruri de pe urma afacerii ăleia nefericite de la Geneva.

— Nu tocmai. Cum ţi-am spus, s-a nimerit să fiu acolo.

— Da, dar puteai să fii tu în locul lui. Ziarele au spus că a murit în braţele tale.

— Pentru că eu am ajuns primul la el.

— Ce oribil!

— Am mai văzut lucruri dintr-astea oribile, Rene, spuse Converse, fără nici o inflexiune în voce.

— Da, sigur că da. Cred că ai fost mai bine pregătit decât toţi ceilalţi.

— N-aş spune că cineva poate fi cu adevărat pregătit pentru aşa ceva… Tu ce mai faci? Cum mai merg treburile?

Mattilon dădu din cap, afişând o expresie de exasperare:

— În Franţa e o adevărată nebunie, dar supravieţuim, evident. De luni de zile se elaborează o mulţime de planuri, dar cei care le fac se ciocnesc unul de altul pe holurile guvernului. Tribunalele sunt pline, afacerile prosperă.

— Mă bucur să aud asta, spuse Joel. Chelnerul se întoarse cu paharele de campari; cei doi bărbaţi dădură din cap în tăcere, iar Mattilon îl fixă pe Joel. Vorbesc serios, spuse Converse, în timp ce

chelnerul se îndepărta. Auzi atâtea poveşti pe aici.

— De asta ai venit la Paris? Francezul îl studia pe Joel. Din cauza zvonurilor despre aşa-zisa noastră răzmeriţă? Nu sunt chiar aşa de cutremurătoare, ştii şi tu şi nici nu se deosebesc prea mult de cele de dinainte. Deocamdată. Cele mai multe industrii particulare au fost finanţate de guvern. Dar, din păcate, nu au fost conduse de oamenii cei mai competenţi şi pentru asta s-ar putea să plătim. Asta este ceea ce te nelinişteşte, sau, mai precis, ce-l nelinişteşte pe clientul tău?

Converse sorbi din băutură.

— Nu, nu de asta sunt aici. E vorba de altceva.

— Eşti tulburat, asta se vede de la o poştă. Nonşalanţa ta nu mă păcăleşte. Te cunosc prea bine, aşa că spune-mi ce este aşa de important? Parcă aşa te-ai exprimat la telefon.

— Poate că am exagerat.

Joel îşi bău paharul şi luă ţigările.

— Din câte îmi spun ochii tăi, nu e aşa. Sunt întunecaţi.

— Greşeşti. Aşa cum ai spus, sunt obosit, mi-am petrecut ziua în avioane. Aprinse bricheta.

— Pierdem timpul cu fleacuri. Despre ce este vorba?

Converse îşi aprinse ţigara şi, încercând să pară cât mai indiferent, întrebă:

— Cunoşti un club particular numit *Les Etalons Blancs?*

— Îl cunosc, dar nu pot să mă apropii nici de uşă, răspunse francezul râzând. *Les Etalons Blancs* este un refugiu pentru *les grands militaires*... şi pentru cei suficient de bogaţi sau de nebuni ca să stea să-i asculte cum trâmbiţează.

— Vreau să mă întâlnesc cu cineva care ia masa acolo cam de trei-patru ori pe săptămână.

— Nu poţi să-i dai telefon?

— Nu mă cunoaşte şi nu ştie că vreau să-l cunosc. Trebuie să fie ceva spontan.

— Serios? Pentru firma Talbot, Brooks şi Simon? E ceva cam neobişnuit.

— Ai dreptate. Este vorba de o persoană cu care s-ar putea să nu vrem să avem de-a face.

— Aha, faci muncă de misionar. Cine este persoana?

— Poţi să ţii secretul? Adică să nu sufli nici un cuvinţele nimănui?

— Evident. Dacă respectivul se află în vreun fel în conflict cu dosarele noastre îţi spun sincer şi, cu părere de rău, că nu-ţi voi

putea fi de folos.

— E foarte corect. Persoana se numeşte Jacques Louis Bertholdier.

Mattilon îşi arcui sprâncenele, prefăcându-se uimit.

— Ţinteşti sus de tot, prietene, cum se spune la New York. Nu este nici o situaţie conflictuală, *mon ami*; nu joacă pe partea mea, cum ziceţi voi.

— Ce vrei să spui?

— Omul tău se mişcă printre sfinţi şi seniori ai războiului. Seniori ai războiului care ar putea fi sfinţi şi sfinţi care ar putea fi seniori ai războiului. Cine are timp pentru asemenea fleacuri?

— Vrei să spui să nu este luat în serios?

— O, ba cum să nu! Şi încă foarte tare, de cei care au timp şi înclinaţii să mute din loc nişte munţi abstracţi. Este un pilon, Joel, turnat în marmura eroismului şi e inamovibil. A fost un de Gaulle care n-a mai ajuns niciodată la cârma ţării şi unii spun că e păcat.

— Şi tu ce spui?

Mattilon ridică din sprâncene.

— Nu ştiu ce să spun. E drept că ţara avea nevoie de cineva şi poate că Bertholdier ar fi putut interveni şi impune un curs mult mai bun decât cel pe care l-au luat lucrurile, dar nu era momentul potrivit. Elysee-ul devenise o curte imperială şi oamenii se săturaseră de edicte regale, de decizii imperiale. Ei bine, acum nu le mai avem pe astea, le-am înlocuit cu banalităţile cenuşii şi anoste ale crezului muncitoresc. Dar cine ştie. Poate că ar mai fi în stare de asta şi acum. Şi-a început ascensiunea pe Olimp când era foarte tânăr.

— Nu a făcut parte din trupele rebele ale lui Salan din Algeria? Au fost discreditaţi, s-a spus că sunt o ruşine naţională.

— Este o afirmaţie despre care chiar şi cei mai reticenţi intelectuali sunt nevoiţi să admită că trebuie revizuită. Modul în care a evoluat toată Africa de Nord şi Orientul Mijlociu arată că o Algerie franceză ar fi putut reprezenta un atu important în prezent. Mattilon făcu o pauză, îşi rezemă bărbia în palmă şi se încruntă din nou. Şi de ce Dumnezeu n-ar vrea firma Talbot, Brooks şi Simon să lucreze cu Bertholdier? E drept că s-ar putea să fie monarhist în fundul sufletului, dar, Dumnezeu mi-e martor, e onoarea personificată. Are o atitudine regală, ba chiar pompoasă, dar este un client cât se poate de acceptabil.

— Am auzit anumite lucruri, spuse Converse calm, ridicând din

umeri, ca şi când n-ar fi dat mare crezare celor auzite.

— *Mon Dieu*, cred că nu e vorba de femeile lui? exclamă Mattilon râzând.

— Nu e vorba de femei.

— Atunci ce este?

— Să zicem că e vorba de unii dintre asociaţii lui, de cunoştinţele lui.

— Sper că faci distincţia, Joel. Un om ca Bertholdier poate să-şi aleagă fără îndoială asociaţii, nu însă şi cunoştinţele. Intră într-o încăpere şi toţi vor să fie prieteni cu el; mulţi pretind chiar că sunt prieteni cu el.

— Tocmai asta este ceea ce dorim să aflăm. Vreau să pomenesc câteva nume, să văd dacă sunt asociaţi… sau numai nişte cunoştinţe de care nici nu-şi aduce aminte.

— *Bien*. Acum înţeleg. Aici pot să te ajut. Şi am să te ajut. O să luăm dejunul la *Les Etalons Blancs* mâine şi poimâine. Este mijlocul săptămânii şi fără îndoială că într-una din aceste zile Bertholdier va veni să ia prânzul aici. Dacă nu, aşteptăm până poimâine.

— Parcă ziceai că nu poţi nici să te apropii de uşă.

— Nu, eu nu pot. Dar cunosc pe cineva care poate şi o să fie foarte încântat, sunt sigur.

— De ce?

— Pentru că doreşte să stea de vorbă cu mine oriunde şi oricând. Este un individ al naibii de plicticos şi, din păcate, vorbeşte foarte prost engleza – ştie numai cifre şi câteva mărci de automobil şi de băuturi.

— E pilot?

— A zburat iniţial pe Mirage – trebuie să spun că a fost foarte bun şi nu uită niciodată să amintească tuturor de acest lucru. Voi fi nevoit să fac pe interpretul, ceea ce mă va scuti să găsesc un subiect de conversaţie. Ştii ceva despre Mirage?

— Avionul e avion, spuse Joel. Dar de ce e aşa de dornic să vorbească cu tine? Presupun că e membru în clubul ăsta.

— Aşa este. Îl reprezentăm într-un proces împotriva unui fabricant de aparate de zbor. Are avionul lui şi şi-a pierdut laba piciorului stâng într-una din aterizările alea ale voastre forţate…

— Nu ale mele, bătrâne.

— Uşa s-a înţepenit. Nu a putut să se ejecteze atunci când a vrut.

— N-a apăsat pe butoanele pe care trebuie.

— El zice că a apăsat.

— Există cel puţin două de rezervă, inclusiv o comandă manuală instantanee, chiar şi la echipamentul personal.

— Ştim şi noi toate astea. Înţelegi, aici nu e vorba de bani, căci este foarte bogat, ci de mândria lui. Incidentul pune sub semnul îndoielii calităţile lui personale, ca să zicem aşa.

— Se vor ridica mult mai multe semne de întrebare când va fi interogat. Presupun că i-aţi spus asta.

— Cu foarte multă grijă, aşa vom proceda.

— Iar până atunci orice întâlnire este taxată serios.

— Dar îi facem şi economii. Dacă am fi procedat prea dur de la început, ne-ar fi concediat şi s-ar fi dus la altcineva cu mult mai puţine principii. Cine ar prelua un caz ca acesta? Uzina se află acum în proprietatea guvernului şi se ştie că acesta nu plăteşte niciodată.

— Corect. Şi ce ai să-i spui despre mine? Despre club?

Mattilon zâmbi.

— Că în calitate de fost pilot şi avocat deţii o anumită experienţă care ar putea să-i fie de folos. Cât despre *Les Etalons Blancs*, am să-i spun că o să fii deosebit de impresionat. Am să te descriu ca pe un adevărat Attila al cerurilor. Ce părere ai?

— Nu tocmai formidabilă.

— Poţi să te împaci cu gândul ăsta? întrebă francezul. Întrebarea era sinceră. Este o cale de a te întâlni cu Bertholdier. Clientul meu îi este prieten.

— Atunci mă împac.

— Faptul că ai fost prizonier de război o să ne fie de foarte mare ajutor. Dacă îl vezi intrând pe Bertholdier şi îţi exprimi dorinţa de a-i fi prezentat – ei bine, unui fost prizonier de război, asemenea dorinţă nu-i poate fi refuzată.

— N-aş pedala prea mult pe chestia asta.

— De ce?

— Dacă se fac săpături ceva mai adânci s-ar putea da peste un bolovan care nu face parte din peisaj.

— Oh? Sprâncenele lui Mattilon se arcuiră din nou, de astă dată exprimând o mirare sinceră, neprefăcută. „Săpături”? Asta implică ceva mai mult decât o întâlnire spontană cu nişte nume aruncate ca din întâmplare.

— Oare? Joel răsucea paharul în mâini, supărat pe el însuşi, ştiind că orice argument n-ar fi făcut altceva decât să accentueze suspiciunile.

— Scuză-mă, a fost o reacţie instinctivă. Ştii cum văd eu subiectul ăsta.

— Da. Ştiu, dar am uitat, ce neglijenţă din partea mea. Te rog să mă scuzi. De fapt, aş prefera să nu-mi folosesc numele adevărat. Te deranjează?

— Tu eşti misionarul, nu eu. Şi cum vrei să-ţi spunem? Francezul îl privi atent pe Converse.

— Nu contează.

Mattilon miji din ochi.

— Ce-ar fi să folosim chiar numele patronului tău, Simon? Dacă faci cunoştinţă cu Bertholdier, s-ar putea să-i facă plăcere. Ducele de St Simon a fost cel mai înfocat cronicar al monarhiei… Henry Simon. Trebuie să fie vreo zece mii de avocaţi cu numele de Henry Simon în SUA.

— Simon să fie.

— Mi-ai spus totul, prietene? întrebă Rene privindu-l prieteneşte. Tot ce voiai să-mi spui?

— Da, ţi-am spus tot, zise Joel susţinând privirea prietenului său. Hai să mai luăm un pahar.

— Nu, e târziu şi actuala mea soţie se enervează dacă se răceşte mâncarea. Întâmplător, găteşte excelent.

— Eşti un bărbat fericit.

— Da, aşa este. Mattilon îşi termină băutura, puse paharul pe masă şi spuse ca din întâmplare: Aşa era şi Valerie. N-am să uit niciodată raţa aceea fantastică cu portocale pe care ne-a pregătit-o acum trei sau patru ani la New York. Ai mai auzit ceva despre ea?

— Am auzit şi am şi văzut-o, răspunse Converse. Am luat masa cu ea la Boston luna trecută. I-am dat cecul cu pensia alimentară. Apropo, tablourile ei au început să se vândă!

— Eu nu m-am îndoit nici o clipă de asta.

— Spre deosebire de ea.

— N-avea de ce… Întotdeauna mi-a plăcut Val. Dacă o mai vezi, te rog să-i transmiţi toată afecţiunea mea.

— Aşa voi face.

Mattilon se ridică din fotoliul tapiţat.

— Te rog să mă ierţi, întotdeauna am crezut că… că sunteţi o pereche foarte potrivită, cred că aceasta este expresia. Pasiunea descreşte, bineînţeles, dar nu şi ceea ce urmează, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Înţeleg şi, vorbind pentru amândoi, îţi mulţumesc. Am să-i

transmit toată afecţiunea ta.

— Merci. Îţi telefonez mâine de dimineaţă.

Les Etalons Blancs era un adevărat coşmar al pacifiştilor. Pereţii acoperiţi cu lambriuri masive de lemn erau plini de fotografii şi tăieturi din ziare, de citate înrămate, de medalii – panglici roşii, discuri de aur şi de argint care reflectau lumina şi atrăgeau privirile. O amintire vizuală a tuturor măcelurilor eroice care avuseseră loc în ultimii două sute de ani. Desenele lineare evoluau în produse mai sofisticate, cum ar fi imaginile de film, pe măsură ce caii, chesoanele şi săbiile erau înlocuite de motociclete, tancuri, avioane şi mitraliere, dar scenele nu difereau, iar temele nici atât. Bărbaţi în uniforme, înfăţişaţi în momentele lor de glorie; imaginile suferinţei erau absente. În privirile ferme se citea doar bucuria victoriei. Oamenii aceştia nu pierdeau, nu existau schilozi, nici feţe mutilate; erau seniori privilegiaţi ai războiului, pătrunşi de aroganţa autentică pe care le-o dădea misiunea lor de o viaţă.

Joel simţi o teamă profundă în timp ce studia această expoziţie. Nu erau oameni obişnuiţi şi nici nu se străduiseră să fie; dispreţuiau ceea ce era obişnuit, iar cuvântul „capacitate” parcă le era scris în frunte. Ce spusese Beale pe Mykonos? Care fusese raţionamentul Vulpoiului Roşu de la Inchon?

… „Eu ştiu de ce sunt în stare când le cerem să facă ceva.” Dar ce-ar fi în stare să facă atunci când îşi impuneau singuri un anumit lucru, se întrebă Joel. Fără impedimentele supărătoare, stânjenitoare ale autorităţilor civile?

— A venit Luboque, spuse Mattilon calm, în spatele lui Converse. I-am auzit vocea în hol. Ţine minte, nu trebuie să te chinuieşti prea tare, oricum am să traduc aşa cum cred eu că e mai bine, dar să încuviinţezi din cap când face câte un gest furios. Şi să râzi când spune bancuri; sunt groaznice, dar lui îi plac.

— O să mă străduiesc.

— Am să-ţi ofer o motivaţie serioasă. Bertholdier şi-a făcut o rezervare pentru dejun. Masa numărul unsprezece, lângă fereastră.

— Şi noi unde suntem? întrebă Joel, văzând zâmbetul triumfător de pe chipul prietenului său.

— La masa doisprezece.

— Dacă o să am vreodată nevoie de un avocat, la tine am să

apelez.

— Suntem foarte scumpi. Haide, aşa cum spuneţi voi în filmele alea faimoase ale voastre, v-a venit rândul, domnule Simon. Intraţi în pielea lui Attila, dar nu exageraţi.

— Ştii, Rene, pentru cât de bine vorbeşti engleza, utilizezi nişte expresii nu tocmai ortodoxe.

— Dragul meu, limba engleză şi expresiile americane au foarte puţine lucruri în comun.

— Deştept băiat.

— Să continuu?… Ah, *Monsieur* Luboque, Serge, *mon ami!*

Mattilon îl zărise pe Serge Luboque la intrare; se răsuci pe călcâie, când bocănitul se auzi mai puternic pe pardoseală. Luboque era un bărbat scund, silueta lui amintind de începuturile aviaţiei, când erau preferaţi ca piloţi bărbaţi îndesaţi. Nu era departe de a reprezenta o adevărată caricatură a propriului chip. Avea o mustaţă mică, fixată pe o faţă miniaturală, ce aborda o expresie vag ostilă. Ostilitatea lui era îndreptată spre toată lumea, fără a viza pe cineva în mod special. Ceea ce conta era efectul, nu conţinutul. Indiferent ce fusese mai înainte, Luboque devenise pozeur şi, ştia să pozeze; asta era tot ce dorea să ştie. Pentru el, trecutul strălucit şi emoţionant dispăruse; nu mai avea decât amintiri, restul era mânie.

— *Et voici l’expert legal des compagnies aeriennes*, spuse el, uitându-se la Converse şi îi întinse mâna.

— Serge este încântat să facă cunoştinţă cu tine şi crede că ne vei putea ajuta.

— Voi face tot ce-mi stă în puteri, spuse Converse. Şi îmi cer scuze că nu vorbesc franceza.

Avocatul traduse, Luboque ridică din umeri şi spuse ceva repede, ininteligibil. Cuvântul *anglais* se repetă de câteva ori.

— Şi el îşi cere scuze că nu vorbeşte engleza, spuse Mattilon, privind la Joel cu o expresie jucăuşă în ochi. Dacă minte, domnule Simon, suntem buni de puşi la zidul ăsta şi împuşcaţi printre decoraţii.

— Nici vorbă, spuse Converse zâmbind. Plutonul de execuţie ar putea să strice ornamentele şi tablourile. Toată lumea ştie că sunteţi trăgători foarte slabi.

— *Qu ’est-ce que vous dites?*

— *Monsieur Simon tient a vous remercier de ce dejeuner*, spuse Mattilon, întorcându-se spre clientul lui. *Il en est tres fier car il estime que l’officier francois est le meilleur du monde.*

— Ce i-ai spus?

— I-am explicat că te simţi onorat de faptul că eşti aici, pentru că eşti convins că militarii francezi, în special corpul ofiţeresc, sunt cei mai buni din lume.

— Nu numai nişte trăgători de doi bani, ci şi piloţi la fel de prăpădiţi, spuse Joel zâmbind şi încuviinţând din cap.

— *Est-il vrai que vous avez pris part a de nombreuses missions dans l'Asie du Sud? întreb*ă Luboque, cu ochii aţintiţi asupra lui Converse.

— Poftim?

— Vrea să ştie dacă eşti într-adevăr un Attila al cerurilor, dacă ai avut multe misiuni de zbor.

— Destul de multe, răspunse Joel.

— *Beaucoup*, spuse Mattilon.

Luboque vorbi din nou repede, încă şi mai neinteligibil şi pocni din degete spre chelner.

— Acum ce a mai zis?

— Vrea să-ţi povestească despre isprăvile lui, evident, în interesul procesului.

— Bineînţeles, spuse Converse, cu un zâmbet fix. Trăgători de doi bani, piloţi prăpădiţi şi încrezuţi cum nu se poate.

— Ah, dar bucătăria noastră, femeile noastre, felul incomparabil în care înţelegem viaţa.

— Asta-i cât se poate de clar – este unul din puţinele cuvinte pe care le-am învăţat de la fosta mea soţie – dar nu cred că o să-l folosesc.

— Aşa este, am uitat, spuse Mattilon. Obişnuiam să vorbesc cu ea în această *belle langue*... da şi asta te scotea din sărite... dar acum abţine-te. Aminteşte-ţi de motivaţie.

— *Qu 'est-ce que vous dites encore? La belle langue?*

Luboque vorbi în timp ce chelnerul stătea lângă el.

— *Notre ami, monsieur Simon, suivra un cours a l'ecole Berlitz et pourra ainsi s'entretenir directement avec vous.*

— *Bien!*

— Ce?

— I-am spus că ai să faci franceză la Berlitz, ca să poţi lua masa cu el când mai vii la Paris. Acuma dă şi tu din cap... fii deştept.

Converse dădu din cap.

Şi lucrurile merseră tot aşa. Serge Luboque se ţinu tare cât luară aperitive în sala de jocuri; Mattilon traducea şi îi indica de

fiecare dată lui Converse ce expresie trebuie să ia, precum şi răspunsul cel mai potrivit, pe care el oricum îl traducea aşa cum trebuie.

În cele din urmă, Luboque descrise accidentul de avion în care îşi pierduse laba piciorului stâng şi deficienţele evidente ale echipamentului pentru care cerea să fie recompensat. Converse făcu o mutră indignată şi furioasă, se oferi să elaboreze o expertiză pentru tribunal, pe baza experienţei lui ca pilot. Mattilon traducea, Luboque radia şi dădu drumul unei răpăieli de vocale şi consoane pe care Joel le luă drept mulţumiri.

— Îţi rămâne îndatorat pe vecie, spuse Rene.

— Nu şi dacă scriu expertiza aia, spuse Converse. S-a încuiat în carlingă şi a aruncat cheia.

— Scrie-o oricum, contră Mattilon zâmbind. O să-mi plăteşti în felul acesta pentru timpul pierdut cu tine, iar noi o s-o folosim pentru a deschide uşa pe care să batem în retragere. În plus, n-o să te invite niciodată să iei masa cu el când ai să fii la Paris.

— Apropo, la ce oră se serveşte dejunul? Nu mai am nici un subiect de conversaţie.

Veni şi dejunul sau, mai exact, pătrunseră ei cu un mers şovăielnic în restaurant, ca să ţină pasul cu şchiopătatul lui Luboque, care bocănea greoi pe parchetul dur. Ridicola conversaţie tripartită continuă în timp ce li se turna vin dintr-o a doua sticlă – prima fusese trimisă înapoi după ce „cunoscătorul” o respinsese – iar privirile lui Converse alunecau mereu spre intrarea în restaurant.

Şi, în sfârşit, momentul sosi. Bertholdier îşi făcu apariţia. Rămase o clipă sub arcada intrării, cu capul întors uşor spre stânga, în timp ce un alt bărbat îmbrăcat într-un costum de gabardină cafenie îi şoptea ceva. Generalul încuviinţă din cap şi subordonatul acestuia se retrase. Bătrânul soldat pătrunse apoi în încăpere, plin de vitalitate, impunător, fapt datorat încrederii în sine, care nu avea nevoie de nici un fel de alte suporturi. Capetele se întorceau în direcţia lui, iar el acceptă toate privirile aşa cum un delfin care urmează să fie curând rege acceptă atenţiile miniştrilor unui monarh pe ducă. Efectul era extraordinar. Deşi nu mai existau regate, monarhii, pământuri care să fie împărţite între cavalerii de Crecy sau oricare alţii, *acestui bărbat* i se făcea o primire… *la naiba,* îşi zise Joel… o primire de adevărat împărat.

Jacques Louis Bertholdier era un bărbat de înălţime mijlocie,

dar ţinuta lui – spinarea perfect dreaptă, umerii largi şi traşi înapoi, gâtul zvelt îl făceau să pară mult mai înalt, mult mai impunător decât ar fi părut altul în locul lui. Era printre ai lui, dar de fapt deasupra tuturor, înălţat mai sus prin consensul celor prezenţi.

— Spune ceva politicos, îi şopti Mattilon în timp ce Bertholdier se apropia de ei, în drum spre masa vecină cu a lor. Priveşte în sus şi fă o figură uluită. Eu mă ocup de rest.

Converse făcu aşa cum i se spusese, şoptind numele întreg al lui Bertholdier ca pentru sine, dar suficient de tare ca să fie auzit. După această exclamaţie se aplecă spre Mattilon şi şopti:

— Iată un om pe care mi-am dorit întotdeauna să-l cunosc.

Urmă un scurt schimb de cuvinte în franceză între Rene şi clientul său, după care Luboque dădu afirmativ din cap, cu expresia omului arogant, dispus să facă o favoare unui prieten nou.

Bertholdier ajunsese în dreptul scaunului său, şeful de sală şi chelnerul şef se aflau în stânga şi în dreapta lui.

— *Mon general,* spuse Luboque, ridicându-se în picioare.

— *Serge,* răspunse Bertholdier, făcând un pas înainte cu mâna întinsă, ca un ofiţer superior conştient de handicapul unui subordonat valoros. *Comment ca va?*

— *Bien, Jacques. Et vous?*

Salutul fu scurt, direcţia conversaţiei fiind schimbată rapid de către Luboque, care făcu un gest către Converse în timp ce vorbea fără încetare. În mod instinctiv, Joel se ridică în picioare, luă poziţie de drepţi, fără să clipească, uitându-se la Bertholdier cu o privire plină de admiraţie… Avusese dreptate – într-un mod cu totul neaşteptat. Asia de Sud-Est însemna mult şi pentru Bertholdier. Şi de ce nu? Şi el avea amintiri. Mattilon fu prezentat în grabă şi oarecum în trecere, în timp ce marele soldat dădu din cap şi o luă prin spatele lui Rene ca să dea mâna cu Joel.

— Este o plăcere pentru mine, *monsieur* Simon, spuse Bertholdier în engleza lui ireproşabilă, strângându-i mâna ferm, ca un camarad care recunoaşte un alt camarad de arme, făcând imediat uz şi de farmecul lui, de altfel mai mult decât vizibil.

— Sunt sigur că aţi auzit acest lucru de o mie de ori, domnule, spuse Joel, păstrându-şi aceeaşi privire arzătoare, dar este o ocazie cu totul neaşteptată pentru mine. Dacă îmi permiteţi, domnule general, este o mare onoare pentru mine să vă cunosc.

— Este o onoare *pentru mine* să vă cunosc, spuse Bertholdier.

Dumneavoastră, vitejii văzduhului, aţi făcut tot ce aţi putut şi ştiu şi eu câte ceva despre împrejurările de acolo. Atâtea misiuni! Cred că pe pământ era mai uşor. Generalul râse încet, aşa cum se cuvine unui bărbat celebru care la notă de existenţa unui tovarăş de arme valoros, dar deloc celebru.

Vitejii văzduhului, îşi spuse Joel; omul ăsta e rupt de *realitate*. Dar legătura era clară; cât se poate de reală, Joel o simţea, ştia că e aşa. Combinaţia de cuvinte îşi făcuse efectul. Ce simplu fusese: viclenia unui avocat care îşi îmblânzeşte adversarul – în cazul de faţă duşmanul. Inamicul.

— Nu ştiu dacă pot fi de acord, domnule general. În aer era mult mai curat. Dar dacă ar fi fost mai mulţi ca dumneavoastră în Indochina, n-ar fi existat niciodată un Dienbienphu.

— O declaraţie măgulitoare, nu sunt sigur că poate trece testul adevărului.

— Eu sunt sigur, spuse Joel cu convingere.

Luboque, ţinut de vorbă de Mattilon, care ştia foarte bine ce trebuie să facă, îi întrerupse.

— *Mon general, voulez-vous vous joindre a nous?*

— *Je m'excuse. Je suis occupe... mes invites,* răspunse Bertholdier, întorcându-se din nou către Converse. Sunt nevoit să declin invitaţia lui Serge, aştept nişte oaspeţi. Mi-a spus că sunteţi avocat, specialist în litigii legate de aviaţie.

— Este numai o parte dintr-un domeniu mai larg, domnule. Aparate de zbor, nave, maşini... Încercăm să reprezentăm tot spectrul. De fapt, sunt oarecum nou în branşă; mi-e teamă că încă nu prea am experienţă, dar sper să fac faţă cu bine ca reprezentant.

— Înţeleg, făcu generalul, evident uimit. Sunteţi la Paris în interes de afaceri?

Asta a fost, îşi spuse Joel. Cuvintele, ochii, vocea, totul convergea spre exprimarea a ceea ce nu putea fi rostit.

— Nu, am venit aici ca să-mi mai trag sufletul. Am zburat de la San Francisco la New York şi după aceea la Paris. Mâine plec la Bonn pentru o zi sau două, apoi la Tel Aviv.

— Foarte obositor, spuse Bertholdier, întorcându-i privirea fixă.

— Şi asta încă nu e totul, adăugă Converse cu un început de zâmbet pe faţă. După Tel Aviv mă aşteaptă un zbor de noapte spre Johannesburg.

— Bonn, Tel Aviv, Johannesburg... Generalul rosti cuvintele încet, privindu-l intens. Un itinerar foarte neobişnuit.

— Dar productiv, cel puţin aşa sperăm.

— Sperăm?

— Clientul meu, domnule generalul. Noul meu client.

— *Deraisonnable!* strigă Mattilon, râzând de ceva ce îi spusese Luboque şi încercând în mod clar prin aceasta să-i dea de înţeles lui Joel că nu-l mai poate ţine de vorbă pe clientul lui nerăbdător.

Dar Bertholdier nu-şi putea lua ochii de la Converse.

— Unde locuieşti, tinere prieten?

— Tânăr şi nu prea, domnule general.

— Unde?

— La Hotel George V. Apartamentul doi-trei-doi.

— Un hotel foarte frumos.

— Este un obicei. Fosta mea firmă m-a încartiruit aici.

— Încartiruit? Ca într-o garnizoană? întrebă Bertholdier zâmbind de astă dată numai pe jumătate.

— M-a luat gura pe dinainte, spuse Joel. Dar asta spune mult, nu-i aşa?

— Da, aşa e... ah, iată că mi-au sosit oaspeţii! Îşi strânseră repede mâinile şi generalul adăugă: Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule Simon.

Bertholdier se întoarse la masa lui ca să-şi întâmpine invitaţii. Prin intermediul lui Mattilon, Joel îi mulţumi lui Luboque pentru prezentare; pilotul invalid făcu un gest cu ambele mâini, iar Converse avu sentimentul că omul îl binecuvântează. Dialogul absurd tripartit fu reluat, iar Joel se strădui din răsputeri să se concentreze cât de cât.

Realizase un progres real; îl văzuse cu ochii lui pe Bertholdier şi simţea cum generalului îi alunecă din când în când ochii spre masa lor, în pofida conversaţiei lor animate. Generalul era aşezat în diagonală, spre stânga lui Converse; cea mai mică întoarcere a capului şi privirile li se întâlneau. Prima dată, Joel simţi intensitatea privirii de parcă l-ar fi ars soarele printr-o lupă uriaşă, întorsese puţin capul şi privirile li se întâlniseră. Ochii generalului îl cercetau, pătrunzător. Al doilea schimb de priviri fu provocat chiar de Converse. Luboque şi Mattilon erau cufundaţi într-o discuţie referitoare la proces şi, ca atras de un magnet, Joel întoarse capul uşor spre stânga privindu-l calm pe Bertholdier, care explica foarte răspicat ceva unuia dintre invitaţii săi. În timp ce o voce răspundea ceva la masa de alături, generalul întoarse brusc capul în direcţia lui Converse. De astă dată ochii lui nu mai erau întrebători, ci reci ca gheaţa. La fel de brusc, apăru şi un

licăr de căldură în ei; celebrul om de arme dădu din cap, cu acelaşi început de zâmbet ca şi mai înainte.

Joel şedea în fotoliul de piele moale de lângă fereastră, în semiîntunericul salonului; singura sursă de lumină era o lampă cu abajur aflată pe masă. Privea din când în când telefonul, urmărea din nou pe fereastră circulaţia maşinilor de pe bulevard. Privirile i se întorceau mereu spre telefon, izolându-l de restul încăperii, personificându-l, aşa cum i se întâmpla adesea când aştepta să fie sunat de unul din adversarii lui pentru a-i spune că renunţă, că se dă bătut; ştia prea bine că în cele din urmă adversarul capitula. Era numai o chestiune de timp.

De astă dată nu aştepta nici un fel de capitulare, ci o comunicare, o legătură, contactul mult dorit. Nu avea nici cea mai mică idee cum se va realiza acesta, dar ştia precis că va veni. Trebuia să vină.

Era aproape şapte şi jumătate, trecuseră patru ore de când plecase de la *Les Etalons Blancs* şi îi strânsese ferm mâna generalului Bertholdier. Privirea din ochii bătrânului soldat nu lăsa nici o urmă de îndoială: dacă nu de altceva, Bertholdier va încerca să-l sune măcar pentru a-şi satisface curiozitatea.

Joel se asigurase că cei de la recepţie îl vor anunţa, împărţind cu generozitate bancnote de o sută de dolari. Gestul nu era câtuşi de puţin neobişnuit în aceste zile de tulburări sociale şi financiare – de fapt, devenise o obişnuinţă. Oamenii de afaceri aveau obiceiul să recurgă la aşa-zisele *nume comerciale* dintr-o serie de motive, mergând de la necesitatea de a păstra secretul asupra unor negocieri, până la menţinerea tăcerii asupra unor aventuri amoroase. În cazul lui Converse, faptul că recursese la alt nume, Simon, părea cât se poate de logic. Dacă firma Talbot, Brooks şi Simon prefera ca toate legăturile să fie făcute în numele unuia dintre partenerii principali, cine ar fi putut contesta acest drept? Joel mersese chiar ceva mai departe. După telefonul de la New York, spusese că i se ceruse să nu-şi folosească în nici un caz numele, deoarece nimeni nu ştia că este la Paris, aceasta fiind dorinţa firmei lui. Evident, aceste instrucţiuni de ultimă oră explicau şi faptul că nu-şi rezervase camera la hotel, unde va plăti cu bani gheaţă; nimeni nu ridică în acest sens nici un fel de obiecţii. Plata pe loc era preferabilă facturilor.

N-avea importanţă că cineva s-ar putea să nu dea crezare acestei explicaţii. Logica era suficient de solidă şi bancnotele

aveau putere de convingere; fişa iniţială de înregistrare fusese ruptă şi înlocuită cu alta. H. Simon, figura în locul lui J. Converse. Adresa permanentă a primului era rodul imaginaţiei lui Joel, o stradă şi un număr din Chicago, Illinois, stradă şi casă care mai mult ca sigur nu existau. Oricui va suna şi va întreba de domnul Converse – ceea ce era puţin probabil – i se va spune că nici un oaspete cu numele acesta nu locuieşte în momentul de faţă la George V. Nici măcar Rene Mattilon nu-i putea crea probleme, căci Joel fusese foarte clar. Întrucât nu mai avea nici o problemă la Paris, urma să ia avionul de ora şase după-amiaza spre Londra, ca să se întâlnească cu nişte prieteni cu care va sta câteva zile, după care se va întoarce la New York. Îi mulţumi călduros francezului şi îi spuse că temerile firmei lui în legătură cu Bertholdier fuseseră neîntemeiate. În timpul discuţiei lor discrete, adusese vorba despre trei nume-cheie, la auzul cărora generalul nu dăduse nici un semn că le-ar recunoaşte şi îşi ceruse scuze dacă memoria îi joacă vreo festă.

— Şi nu minţea, spusese Joel.

— Nu-mi imaginez de ce ar fi făcut-o, răspunsese Mattilon.

Eu da, îşi spusese Joel în sinea lui. Motivul se numeşte *Aquitania.*

Un pocnet! Pe neaşteptate se auzi un zgomot metalic strident, urmat de altul, zgomotul unei încuietori care se deschide. Zgomotul venea de dincolo de uşa deschisă a dormitorului. Joel sări de pe fotoliu şi se uită apoi la ceas; respiră imediat uşurat: era ora la care femeia de serviciu de pe etaj făcea paturile pentru noapte. Tensiunea provocată de apelul telefonic pe care îl aştepta şi de ceea ce putea reprezenta acesta îl sensibilizase. Se lăsă din nou în fotoliu, cu ochii aţintiţi asupra telefonului. Când va suna? Va suna oare?

— *Pardon, monsieur,* se auzi o voce de femeie, însoţită de o bătaie uşoară în cadrul uşii. Joel n-o vedea pe cea care vorbea.

— Da? Converse se strădui să-şi dezlipească privirea de la telefonul mut.

Când reuşi, ceea ce văzu nu fu o femeie în uniformă de cameristă, ci o siluetă care îl făcu să rămână pentru o clipă cu gura căscată. Era Jacques Louis Bertholdier, cu alura lui rigidă, cu capul ridicat drept înainte, având în ochi o privire în care se amestecau o admiraţie rece, condescendenţă şi – dacă Joel nu se înşela – o urmă de teamă. Generalul intră pe uşă şi rămase neclintit. Când vorbi, vocea lui era mai rece decât gheaţa.

— Tocmai mă duceam la un dineu la care sunt invitat, la etajul al patrulea, domnule Simon. Întâmplător, mi-am adus aminte că şi dumneavoastră locuiţi în acest hotel. Mi-aţi dat numărul apartamentului dumneavoastră. Vă deranjez?

— Bineînţeles că nu, domnule general, spuse Converse, sărind în picioare.

— Mă aşteptaţi?

— Nu în felul acesta.

— Dar mă aşteptaţi?

Joel rămase o clipă tăcut, înainte de a confirma:

— Da.

— Un semnal emis şi recepţionat?

Joel făcu din nou o pauză.

— Da.

— Sunteţi fie un avocat subtil, fie un bărbat dominat de o stranie obsesie. Care din două, domnule Simon?

— Dacă v-am provocat să veniţi să mă vedeţi şi am făcut acest lucru în mod subtil, accept caracterizarea cu plăcere. Cât despre faptul că aş fi obsedat, cuvântul acesta implică o grijă exagerată sau neîntemeiată. Indiferent ce preocupări aş avea, ştiu cât se poate de bine că acestea nu sunt nici exagerate şi nici neîntemeiate. Nu este vorba de nici o obsesie, domnule general. Sunt un avocat prea bun ca să cad într-o asemenea stare.

— Un pilot nu se poate autoamăgi. Dacă face acest lucru se prăbuşeşte şi îşi găseşte moartea.

— Am fost doborât. Nu m-am prăbuşit niciodată dintr-o eroare de pilotaj.

Bertholdier înaintă încet spre canapeaua tapiţată cu brocart de lângă perete.

— Bon, Tel Aviv şi Johannesburg, spuse el calm, aşezându-se pe canapea şi încrucişându-şi picioarele. Semnalul?

— Semnalul.

— Compania mea are interese în aceste zone.

— Şi clientul meu, spuse Converse.

— Şi ce aveţi *dumneavoastră*, domnule Simon?

— Un angajament, domnule general, spuse Joel privind fix în ochii lui Bertholdier.

Acesta rămase tăcut şi imobil, scrutându-l cu privirea.

— Pot să-mi torn un coniac? întrebă el în cele din urmă. Escorta mea va rămâne afară, pe coridor, dincolo de această uşă.

4

Converse se îndreptă spre barul mic aflat lângă perete, conştient de faptul că generalul îl urmăreşte cu privirea; se întreba ce curs va lua conversaţia. Era ciudat de calm, aşa cum se întâmpla adesea înainte de conferinţele de fuzionare sau în cazurile de audiere preliminară, ştiind că deţine informaţii despre care adversarul lui nu aflase – informaţii îngropate adânc, care ieşiseră la suprafaţă după ore lungi de muncă asiduă. De astă dată nu fusese munca lui, dar efectul era acelaşi. Ştia foarte multe despre această legendă vie din cealaltă parte a camerei care se numea Jacques Louis Bertholdier. Într-un cuvânt, Joel era pregătit şi de-a lungul anilor învăţase să se bizuie pe instinctele sale… aşa cum o făcuse cu ani şi ani în urmă, când se afla în misiuni de zbor.

De asemenea, meseria îl familiarizase şi cu nenumăratele complicaţii ale manipulaţiilor legate de export şi import. Era vorba de un adevărat labirint de autorizaţii care nu aveau neapărat legătură una cu alta şi puteau zăpăci uşor un neavizat. În următoarele minute avea de gând să-l zăpăcească pe discipolul lui George Marcus Delavane – marele războinic din Saigon – în asemenea hal încât acea umbră de teamă din ochii interlocutorului său să devină şi mai pronunţată.

Permisele pentru transporturile destinate străinătăţii aveau forme şi culori diferite, de la licenţele de bază pentru export, cu facturi speciale pentru încărcătură, până la cele mult mai puţin specifice. Se ajungea apoi la licenţele cele mai râvnite, care se refereau la o serie întreagă de produse supuse controalelor guvernamentale şi care erau plimbate de la un departament la altul până când se ajungea la termenele limită determinate de traficul de influenţă sau de slăbiciunea aparatului birocratic.

În sfârşit, erau autorizaţiile cele mai periculoase, documente obţinute adesea prin corupţie. Era aşa-numitul certificat al utilizatorului final, un permis cu nume inofensiv care permitea expedierea celor mai periculoase mărfuri din arsenalul ţării pe calea aerului sau pe mare, ocolindu-se exercitarea controlului de către persoanele împuternicite să-l facă.

Teoretic, aceste echipamente periculoase erau destinate

exclusiv guvernelor aliate. O dată pornite la drum, aceste transporturi erau supuse de regulă unor deturnări. Transporturile destinate golfului Haifa sau Alexandriei ajungeau în golful Sidra la un nebun din Libia, sau la un asasin pe nume Carlos care antrena echipe de ucigaşi peste tot între Beirut şi Sahara. Corporaţii fictive cu consilii executive inexistente, dar foarte influente, operau prin nişte brokeri obscuri, în umbra unor depozite înălţate în grabă în SUA şi în străinătate. Milioane de milioane de dolari se obţineau din aceste afaceri; moartea era numai una din consecinţele acestui fenomen şi se numea terorism. Numai pe această cale putea fi dusă la bun sfârşit operaţiunea Aquitania. Alta nu exista.

Toate aceste gânduri îi trecură ca fulgerul prin minte lui Converse, în timp ce turna băutura. Era gata; se întoarse şi traversă încăperea.

— Ce căutaţi, domnule Simon? întrebă Bertholdier, luând paharul cu coniac din mâna lui Converse.

— Informaţii, domnule general.

— Despre ce?

— Despre pieţele mondiale pe care le-ar putea servi clientul meu.

Joel se duse la fotoliul lui de lângă fereastră şi se aşeză.

— Şi ce fel de servicii furnizează clientul dumitale?

— Este broker.

— De ce anume?

— O gamă foarte largă de produse. Converse duse paharul la buze, bău, apoi adăugă: Cred că am pomenit despre ele, în linii generale, la clubul dumneavoastră în această după-amiază – avioane, vehicule, ambarcaţiuni, muniţie. Cam aşa ceva.

— Da, mi-ai pomenit. Dar mi-e teamă că n-am înţeles.

— Clientul meu are acces la producţie şi depozite, în măsură mai mare decât oricine altcineva.

— Foarte impresionant. Cine este?

— Nu am dezlegarea să vă spun.

— Poate că îl cunosc.

— S-ar putea, dar nu în felul în care l-am descris eu. În acest domeniu păstrează o discreţie deosebită, s-ar putea spune că nici nu există.

— Şi n-o să-mi spui cine este?

— Este o informaţie strict secretă.

— Totuşi, chiar dumneata m-ai căutat, mi-ai trimis un semnal

la care eu am răspuns şi acum zici că doreşti informaţii despre pieţe în curs de expansiune pentru tot felul de mărfuri, inclusiv la Bonn, Tel Aviv şi Johannesburg, dar nu-mi spui numele clientului dumitale care ar avea de câştigat dacă aş poseda aceste informaţii, presupunând că le-aş avea. În mod sigur, nu poate fi ceva serios.

— Ba da, dumneavoastră *deţineţi* informaţiile şi eu sunt *cât se poate de serios*. Mi-e teamă însă că aţi tras concluzii greşite.

— Nu cred. Vorbesc fluent engleza şi am auzit foarte bine ce ai spus. Ai apărut din senin. Nu ştiu nimic despre dumneata; vorbeşti foarte evaziv despre acest om deosebit de influent…

— Dumneavoastră m-aţi întrebat, domnule general, îl întrerupse Joel, fără să ridice vocea, ce anume caut.

— Şi ai spus că eşti în căutare de informaţii.

— Da, aşa este, dar n-am spus că le aştept de la dumneavoastră.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Date fiind împrejurările actuale şi din motivele pe care le-aţi menţionat chiar dumneavoastră, nu mi le-aţi da, fapt de care sunt pe deplin conştient.

— Şi atunci ce rost are… la ce foloseşte această conversaţie? Nu-mi place ca cineva să-mi consume timpul de pomană, *monsieur.*

— Este ultimul lucru pe care aş încerca să-l fac.

— Te rog să fii mai clar.

— Clientul meu doreşte încrederea dumneavoastră. Şi eu o doresc. Dar ştim că această încredere nu poate fi acordată decât în mod nejustificat. În câteva zile – o săptămână cel mult – sper să vă dovedesc seriozitatea noastră.

— După călătoriile la Bonn, Tel Aviv… şi Johannesburg?

— Să fiu sincer, da.

— De ce?

— Aţi spus chiar dumneavoastră acum câteva minute. Semnalul.

Bertholdier deveni brusc neliniştit. Ridică din umeri ostentativ. Bătea în retragere.

— Am spus acest lucru deoarece compania mea are investiţii considerabile în toate aceste domenii. Am crezut că s-ar putea să aveţi una sau mai multe propuneri interesante.

— Intenţionez să avansez astfel de propuneri. Dar te rog să fii mai concret.

— Ştiţi bine că nu pot, spuse Joel. Cel puţin deocamdată.

— Şi atunci când?

— Când va fi clar pentru dumneavoastră, pentru dumneavoastră toţi şi, prin extensie şi pentru mine, că avem motive serioase să participăm în aceeaşi măsură ca cei mai devotaţi dintre dumneavoastră.

— Să participaţi la compania mea? *Juneau et Cie?*

— Vă rog să mă iertaţi, domnule generale, la această întrebare nu mă voi osteni să răspund.

Bertholdier privi paharul cu coniac pe care-l ţinea în mână, apoi se uită din nou la Converse.

— Spuneai că ai venit de la San Francisco.

— Nu am sediul acolo, interveni Joel.

— Dar ai venit de la San Francisco. La Paris. De ce *eşti* aici?

— Am să vă răspund la această întrebare, fie şi numai pentru a vă demonstra cât de temeinic lucrăm… şi cât de temeinic lucrează şi alţii. Am dat de urma – adică eu am dat de urma unor transporturi pentru export ale căror licenţe provin din Carolina de Nord. Licenţele nu erau însoţite de nici un fel de caracteristici ale transportului, nici de informaţii referitoare la depozite, care constau din nişte simpli pereţi ridicaţi în grabă, numai de convenienţă. O seamă de confuzii care nu duceau nicăieri şi peste tot. Nume şi documente despre oameni care nu există, documente provenind dintr-un labirint birocratic, practici imposibil de depistat, ştampile de cauciuc, sigilii oficiale şi semnături de autorizare acolo unde n-ar fi trebuit să se acorde nici un fel de autorizaţii. Un personal de nivel mediu care primise ordin să urgenteze aprobările departamentale, fără a şti despre ce este vorba… Asta este ceea ce am găsit în San Francisco. O încâlceală de tranzacţii complexe, extrem de îndoielnice, care nu puteau fi cercetate temeinic.

Bertholdier privea fix.

— Nu ştiu nimic despre toate astea, spuse el.

— Bineînţeles că nu, fu de acord Converse. Dar clientul meu ştie – prin mine – şi faptul că nici eu şi nici el nu avem intenţia să atragem atenţia asupra lor trebuie să vă spună ceva.

— Ca să fiu sincer, nu-mi spune nimic.

— Vă rog, domnule general. Unul dintre primele principii ale liberei întreprinderi este să-ţi zdrobeşti rivalul şi să pătrunzi apoi în locul lui pentru a umple vidul.

Generalul bău, puse paharul jos şi vorbi:

— De ce ai venit la mine?

— Pentru că eraţi acolo.

— Ce?

— Numele dumneavoastră era acolo – prin acea încâlceală, undeva îngropat foarte adânc, dar era.

Bertholdier sări în sus.

— Imposibil! E o calomnie!

— Şi atunci eu de ce sunt aici? De ce sunteţi dumneavoastră aici? Joel puse paharul pe masa de lângă fotoliu, cu gestul unui om care încă nu a terminat de vorbit. Încercaţi să înţelegeţi poziţia mea. În funcţie de departamentul guvernamental cu care are de-a face o persoană, anumite recomandări sunt foarte necesare. Nu poţi să faci nimic dacă apelezi la cineva de la Dezvoltarea Urbană şi Locuinţe, dar dacă ai o persoană la Oficiul pentru Controlul Muniţiilor din Departamentul de Stat sau la Serviciul de achiziţii al Pentagonului, deţii o adevărată mină de aur.

— Niciodată n-am permis ca numele meu să fie utilizat în acest sens.

— Dar alţii au făcut-o. Oameni cu greutate, dar care probabil că aveau nevoie de un impuls suplimentar.

— *Qu'est-ce que vous dites?* Ce impuls?

— Un imbold final că să ia o decizie favorabilă… fără să lase impresia că se implică personal. Se numeşte sprijin în favoarea acţiunii prin alte terţe părţi viabile. De exemplu, ar putea exista un memoriu care ar suna cam aşa: „Noi – departamentul, nu persoana – nu ştim prea multe în legătură cu aceasta, dar dacă o persoană precum generalul Bertholdier este în favoarea proiectului, fapt de care avem cunoştinţă, nu considerăm necesar să argumentăm".

— *Niciodată.* Aşa ceva nu se poate întâmpla.

— S-a întâmplat, spuse Converse blând, ştiind că era momentul să aducă argumente concrete. Astfel îşi va da seama imediat dacă Beale are dreptate, dacă această legendă vie a Franţei era răspunzătoare de măcelul şi haosul din oraşele şi satele Irlandei de Nord, victime ale uriaşului val de violenţe.

— Aţi fost menţionat acolo suficient de frecvent ca să dau peste numele dumneavoastră… Aşa după cum aţi fost implicat, într-un mod diferit, atunci când un transport a fost trimis pe calea aerului din Beloit, Wisconsin, spre Tel Aviv. Bineînţeles că nu a ajuns niciodată acolo, ci a fost redirecţionat cumva către

nişte maniaci din ambele tabere de la Belfast. Mă întreb unde s-a petrecut acest lucru: La Montreal? La Paris? La Marsilia? Separatiştii din Quebec fără îndoială că vă îndeplinesc ordinele, la fel ca şi oamenii dumneavoastră din Paris şi din Marsilia. Ce păcat că o companie numită Soli*daire a t*rebuit să plătească asigurarea. O, da, sunteţi directorul firmei, nu-i aşa? Şi este atât de bine că asigurătorii transporturilor au acces la marfă pe care o asigură.

Bertholdier încremenise pe scaun, trăsăturile feţei i se crispau, ochii larg deschişi erau aţintiţi asupra lui Joel. Omul nu-şi pierduse însă controlul.

— Nu pot să cred ceea ce laşi să se înţeleagă. Este şocant şi incredibil!

— Repet, de ce sunt eu aici?

— Numai dumneata poţi răspunde la această întrebare, spuse Bertholdier, ridicându-se brusc în picioare, cu paharul de coniac în mână. Apoi se aplecă încet, cu distincţie şi lăsă paharul pe măsuţa joasă; gestul acesta marca un punct final, discuţia se încheiase. Este cât se poate de clar că am făcut o greşeală prostească, continuă el, îndreptându-se, arborând un zâmbet încordat şi ciudat de convingător pe buze. Eu sunt soldat, nu om de afaceri. Soldatul încearcă să sesizeze o iniţiativă şi m-am străduit s-o fac, numai că nu a fost – adică nu este vorba de nici un fel de iniţiativă. iartă-mă, am interpretat greşit semnalul dumitale din după-amiaza aceasta.

— Nu aţi interpretat greşit nimic, domnule general.

— Sunt, oare, contrazis de un străin – aş putea spune chiar de un străin suspect – care aranjează o întâlnire sub pretexte false şi pune sub semnul întrebării onoarea şi conduita mea? Nu-mi vine să cred. Bertholdier străbătu camera îndreptându-se spre uşă; Joel se ridică de pe fotoliu. Nu te deranja*,* domnule, cunosc drumul. V-aţi ostenit suficient, deşi nu am nici cea mai mică idee în ce scop.

— Mă duc la Bonn, îl întrerupse Converse. Spuneţi-le prietenilor dumneavoastră că sosesc. Spuneţi-le să mă aştepte. Şi vă rog, domnule general, spuneţi-le să nu mă judece greşit. Vorbesc foarte serios.

— Explicaţiile dumitale eliptice sunt lucrul cel mai supărător… domnule locotenent. Căci eşti locotenent, nu-i aşa? Numai dacă nu l-ai păcălit cumva şi pe sărmanul Luboque.

— Indiferent ce truc am folosit ca să vă cunosc pe

dumneavoastră, el are numai de câştigat. M-am oferit să-i fac expertiza legală pentru procesul lui. S-ar putea să nu-i placă, dar îl va scuti de multe scene neplăcute şi va economisi o mulţime de bani. Şi nu v-am înşelat cu nimic.

— Depinde cum priveşti lucrurile. Bertholdier se întoarse şi apucă mânerul rotund al uşii.

— *Bonn*, Germania, insistă Joel.

— Te-am auzit. N-am nici cea mai vagă idee ce…

— Leifhelm, spuse Converse calm. Erich Leifhelm.

Generalul întoarse capul încet; ochii lui aruncau flăcări şi era gata să izbucnească.

— Numele îmi este cunoscut, nu şi persoana.

— Spuneţi-i că vin.

— Noapte bună, domnule, zise Bertholdier, deschizând uşa, palid şi cu ochii scăpărând.

Joel alergă în dormitor, apucă servieta care era lângă perete şi o aruncă pe pat. Trebuia să plece imediat din Paris, chiar în noaptea aceea. În cel mai scurt timp, Bertholdier va da ordin să fie supravegheat şi dacă va fi urmărit la aeroport, paşaportul va dovedi că numele de Simon este fictiv. Nu putea risca. Nu acum.

Totul era ciudat şi tulburător. Nu fusese niciodată în situaţia să părăsească hotelul pe neaşteptate, fără să anunţe. Nu ştia precis cum va proceda, dar trebuia s-o facă. Îşi aminti de modificarea fişei de înregistrare; existau împrejurări în care negocierile trebuia ţinute în secret pentru binele tuturor – şi nu în ultimul rând pentru al manipulatorilor de stocuri. Era aşa de ciudat… Îi spusese lui Beale, la Mykonos, că avea de gând să devină altcineva decât era în realitate. Era mai uşor de spus decât de făcut.

Îşi făcu valiza, verifică bateria de la aparatul de bărbierit şi îl porni distrat, trecându-l peste bărbie în timp ce se îndrepta spre telefonul de pe noptieră. Formă numărul centralei, neştiind exact ce avea să-i spună directorului adjunct, gândindu-se însă instinctiv să invoce o chestiune de afaceri. După primul schimb de replici amabile, cuvintele îi veniră ca de la sine:

— Sunt într-o situaţie deosebit de delicată şi firma mea doreşte să plec la Londra cât mai curând cu putinţă… şi cât mai discret. Ca să fiu sincer, n-aş vrea să fiu văzut părăsind hotelul.

— Suntem discreţi, domnule, iar graba este un motiv normal. Am să vin sus să vă aduc nota de plată. Peste zece minute, e

bine?

— Nu am decât o valiză. O să mi-o duc singur, dar am nevoie de o maşină. Nu la intrarea din faţă.

— Bineînţeles. Ascensorul pentru mărfuri face legătura cu coridorul de la subsol destinat aprovizionării. Voi lua toate măsurile necesare.

— Am aranjat totul! spuse furios Jacques Louis Bertholdier vorbind la telefonul din limuzină; geamul despărţitor dintre el şi şofer era închis. Un om rămâne în galerie ca să supravegheze ascensoarele, altul la subsol, unde se face aprovizionarea. Dacă încearcă să plece în timpul nopţii, aceasta este singura ieşire posibilă.

— Îmi vine foarte greu să înţeleg, spuse vocea de la celălalt capăt al firului cu un pronunţat accent britanic. Vorbitorul era înspăimântat. Sunteţi sigur? Nu e vorba cumva de vreo altă legătură?

— Imbecilule! Repet. Ştie despre transportul de muniţie de la Beloit. Ştie traseul, chiar şi metoda de furt, a identificat şi compania *Solidaire* şi funcţia mea de membru în consiliul de conducere! A făcut o referire directă la asociatul nostru de afaceri din Bonn! S-a referit la Tel Aviv şi Johannesburg! Ce altă legătură poate fi?

— Afaceri ale corporaţiei. Nu putem exclude această variantă. Subvenţii multinaţionale, investiţii în muniţii; partenerul nostru din Germania de Vest este membru în mai multe consilii de conducere… aici e vorba de o groază de bani.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, eu despre ce vorbesc? Acum nu pot să spun mai mult, dar consideră ce ţi-am spus drept lucrul cel mai rău!

La celălalt capăt al firului urmă o scurtă pauză.

— Înţeleg, spuse vocea subordonatului dojenit.

— Sper şi eu că înţelegi. Ia legătura cu New York-ul. Se numeşte Simon. Henry Simon.

— Cum?

— Henry Simon. Este avocat la Chicago. Am adresa lui. Am luat-o din fişa de înregistrare a hotelului. Bertholdier strânse pleoapele în lumina slabă din maşină, descifrând cu poticneli numerele şi strada scrise de un recepţioner bine plătit de oamenii generalului ca să le furnizeze informaţiile despre ocupantul apartamentului doi-trei-doi. Ai notat?

— Da, se auzi răspunsul, rostit de astă dată cu o voce clară, vocea unui subordonat care doreşte să-şi răscumpere greşeala. Credeţi că a fost înţelept s-o obţineţi pe această cale, cu ajutorul unui comisionar? Un prieten sau un funcţionar lacom ar putea să-i comunice că cineva s-a interesat de el.

— Nu mai spune, inocenţă britanică ce eşti! Un recepţioner inofensiv care verifică registrul ca să trimită unui oaspete un obiect uitat în cameră?

Urmă o nouă clipă de tăcere.

— Înţeleg. Ştii, Jacques, lucrăm pentru o cauză măreaţă – evident, este vorba de afaceri – o cauză mai importantă decât oricare dintre noi, aşa cum am făcut şi cu ani în urmă. Trebuie să mă gândesc mereu la asta, pentru a suporta insultele dumitale.

— Şi ce altceva ai putea face, englezule?

— Să-ţi tai ouşoarele alea nenorocite, aici în Trafalgar Square şi să le dau la câini. Am să-ţi telefonez peste vreo oră.

Se auzi un clic şi veni tonul. Generalul schiţă un zâmbet. Erau cei mai buni, toţi! Erau speranţa, singura speranţă a unei lumi foarte bolnave.

Apoi zâmbetul dispăru, sângele îi pieri din obraji, aroganţa i se transformă în teamă. De fapt ce dorea acest Henry Simon, ce voia *cu adevărat?* Şi cine era acest necunoscut cu acces la surse extraordinare... avioane, vehicule, muniţie? Pentru numele lui Dumnezeu, oare ce ş*tiau? Ce* doreau să f*acă?*

Liftul cobora încet, căci era destinat transportului de mărfuri şi bagaje. Impasibil, directorul adjunct stătea alături de Joel, în mâna dreaptă ţinea borseta de piele în care se afla o copie după nota de plată a lui Converse şi bancnotele suficiente ca să-i rămână un bacşiş generos pentru serviciile făcute.

Se auzi o sonerie discretă după care liftul se opri. Sub semnul pe care scria subsol se aprinse lumina, iar uşile grele se dădură la o parte. Dincolo de holul larg, o armată întreagă de chelneri în haine albe, cameriste, hamali şi câţiva oameni de la întreţinere se mişcau în jurul meselor, al rafturilor cu lenjerie şi a diverselor unelte pentru întreţinerea curăţeniei. Activitatea febrilă era însoţită de zumzetul vocilor, mici hohote de râs şi exclamaţii! La vederea directorului adjunct, zgomotul scăzu brusc în intensitate, mişcările deveniră mai precise şi privirile respectuoase se îndreptară spre omul care, cu o simplă semnătură, putea să-i concedieze pe oricare dintre cei de faţă.

— Dacă îmi arătaţi în ce direcţie s-o iau, mă descurc singur, spuse Joel, nevrând să atragă atenţia asupra lui rămânând prea mult timp în compania directorului. Şi aşa v-am răpit destul timp.

— *Merci*. Dacă mergeţi pe coridorul acesta, veţi ajunge la ieşirea de serviciu, răspunse francezul, arătând spre holul din stânga. Paznicul este la biroul lui şi ştie că plecaţi. După ce ieşiţi o luaţi la dreapta şi ajungeţi în stradă, unde vă aşteaptă taxiul.

— Apreciez foarte mult – firma noastră apreciază – cooperarea dumneavoastră. Aşa cum v-am spus, nu este vorba de ceva neobişnuit… ci de o chestiune mai delicată.

Chipul francezului rămase impasibil.

— Nu are nici o importanţă, *monsieur*, nu este nevoie de nici o explicaţie. Nu v-am cerut-o şi, dacă îmi permiteţi, nici dumneavoastră nu trebuie să vă simţiţi obligat să mi-o oferiţi. *Au revoir, monsieur Simon.*

— Da, desigur, spuse Converse stăpânindu-se, deşi se simţea ca un şcolar dojenit pentru că vorbise neîntrebat; oferise o informaţie care nu-i fusese cerută.

— Ne vedem data viitoare când mai vin la Paris.

— Vă aşteptăm cu plăcere, *monsieur. Bon soir.*

Joel o porni, făcându-şi loc prin mulţimea de uniforme din hol, cerându-şi scuze de fiecare dată când valiza lui lovea pe cineva. I se dăduse o lecţie pe care ar fi trebuit s-o ştie, căci o aplica în sala de tribunal, sau de şedinţe: nu explică niciodată ceea ce nu eşti obligat să explici; ţine-ţi gura. Dar aici nu era nici la tribunal, nici în sala de şedinţe, ci se găsea într-o situaţie cu totul diferită: încerca să evadeze. Această descoperire îl înspăimântă puţin. În fond, ce era atât de ciudat? Evadarea făcea parte din experienţa lui de viaţă. Trecuse deja de trei ori în viaţă prin această experienţă, cu mulţi ani în urmă. Şi pe atunci moartea te pândea la orice pas. Îşi alungă gândul din minte şi porni grăbit pe coridor, spre uşile mari de metal.

Brusc încetini pasul: ceva nu era în ordine. În faţa lui, stând de vorbă cu paznicul de la intrare, se afla un bărbat ce purta un trenci de culoare deschisă. Joel îl mai văzuse, dar nu-şi amintea unde. Bărbatul făcu o mişcare şi lui Joel îi veni în minte o imagine. Un alt om se mişcase în acelaşi fel – retrăgându-se câţiva paşi înainte să se întoarcă – pentru ca în clipa următoare să dispară sub arcadă, iar după aceea să traverseze coridorul îngust lipindu-se de perete. Să fie acelaşi individ? Da, era cel care îl însoţise pe Bertholdier până la intrarea în restaurantul *Les*

Etalons Blancs. Joel crezuse atunci că era vorba de o cunoştinţă, dar acest om se afla acum aici din ordinul generalului.

Omul ridică privirile şi îl recunoscu imediat. Se întoarse brusc şi porni în direcţie opusă, în timp ce mâna i se îndrepta pe nesimţite spre cutele trenciului. Converse rămase perplex. Oare chiar intenţiona să scoată un pistol, când un paznic înarmat se afla la numai trei metri? Ar fi fost o nebunie! Joel se opri. O clipă se gândi să fugă spre mulţimea din preajma ascensoarelor, dar îşi spuse că nu avea sens. Dacă Bertholdier pusese un câine de pază la subsol, fără îndoială că sus mai erau şi alţii. Nu putea să se întoarcă şi s-o ia la fugă; nu avea unde să se ducă, unde să se ascundă. În consecinţă, hotărî să-şi continue drumul, direct spre omul cu trenciul de culoare deschisă, neştiind cum va proceda.

— Aici erai! strigă el cu voce tare, întrebându-se dacă el rostise acele cuvinte. Generalul mi-a spus că o să te găsesc aici!

Dacă Joel fusese uimit, omul era de-a dreptul stupefiat.

— *Le general?* spuse el, în şoaptă. El… spus dumneavoastră…?

Individul vorbea prost englezeşte şi asta era foarte bine. Înţelegea ceva, dar nu totul. Rostind câteva vorbe rapid şi cu convingere, ar putea ajunge amândoi afară, în stradă. Joel se întoarse către paznic, în timp ce îl împingea pe individ de la spate cu servieta lui diplomat.

— Numele meu este Simon. Cred că directorul v-a spus.

Alăturarea numelui şi a funcţiei fu suficientă pentru paznicul mirat. Aruncă o privire pe hârtiile lui dând din cap şi spuse:

— *Oui, monsieur. Le directeur…*

— Haide! Joel presă cu servieta spatele omului în trenci de culoare deschisă, împingându-l spre uşă. Generalul ne aşteaptă afară. Hai să mergem. Mai repede!

— *Le general*…? Mâna omului împinse instinctiv bara uşii de ieşire. În mai puţin de cinci secunde se aflau singuri în alee. Qu'e*st-ce que ca? Ou* est le *general?… Un*de?

— Aici! A spus să aştepţi aici. Tu. Tu trebuie să aştepţi aici! *Ici!*

— *Arretez!* Omul începea să-şi revină. Se opri brusc şi cu mâna stângă îl împinse pe Joel la perete, în timp ce băga dreaptă sub reverul hainei.

— Nu! Joel lăsă jos servieta diplomat, apucă valiză şi o trase în faţa lui, gata s-o ia la fugă, dar se opri. Omul nu scosese un pistol, ci un obiect mic, pătrat, îmbrăcat în piele neagră. Apăsă pe un buton şi un fir metalic lung ieşi dintr-o latură a obiectului.

O antenă... un aparat de radio!

Converse nu se mai gândi la nimic, trebuia să acţioneze. Nu putea să-i permită omului să folosească radioul şi să emită un semnal care să pună în alertă alte aparate de undeva, din hotel. Cu un gest brusc, dar puternic, lovi cu valiza genunchii individului; îi smulse radioul din mână şi îi aplică o lovitură puternică la baza gâtului făcându-l să se prăbuşească pe pardoseală. Apoi, plonjă peste soldatul lui Bertholdier şi cele două trupuri se răsuciră spre perete. Capul francezului se izbi de piatră. Sângele ţâşni, năclăindu-i părul. Joel nu se gândea la nimic, nu-şi putea *permite* să se gândească. Dacă ar începe să gândească i s-ar face rău şi nu-şi putea permite asta. Trebuia să se mişte.

Adversarul lui îşi pierduse cunoştinţa. Converse îl săltă şi îl rezemă de perete, ceva mai departe, în umbră. Se aplecă, luă radioul, rupse antena şi îl băgă apoi în buzunar. Zăpăcit, încercă să se orienteze; văzu apoi ceea ce era de văzut şi porni grăbit înainte. Înhăţă valiza şi geanta diplomat de pe jos şi porni în fugă pe alee, conştient de faptul că faţa îi era stropită de sânge. Taxiul se afla la locul lui şi şoferul fuma o ţigară pe întuneric, neavând nici cea mai mică idee de ceea ce se petrecuse la numai câţiva metri în spatele lui.

— Aeroportul de Gaulle! strigă Joel, deschizând uşa şi aruncând bagajele înăuntru. Te rog, mă grăbesc! *Presse!* Se prăbuşi pe banchetă, gâfâind, cu ceafa rezemată de spătarul capitonat. Inspira avid aerul care parcă nu voia să-i intre în plămâni.

Luminile şi umbrele mişcătoare care bombardau interiorul automobilului în mişcare îl ajutau să-şi recapete suflul şi calmul; pulsul scădea treptat, revenind la normal şi aerul îi usca transpiraţia de la tâmple şi de pe gât. Se aplecă în faţă, simţind nevoia să-şi aprindă o ţigară, dar îi era frică să nu vomite. Închise ochii şi strânse pleoapele atât de tare încât mii de steluţe multicolore îi asaltară ecranul minţii. Se simţea rău şi ştia că nu e vorba numai de frică. Era ceva deosebit, un lucru care îl paraliza la fel ca şi frica. Comisese un act de brutalitate care îl şocase, dar îl şi uluise. De fapt, agresase fizic un om, cu dorinţa de a-l pedepsi, de a-l schilodi, poate chiar de a-l ucide. Oare prezenţa unei mâini care ţinea un emiţător radio justifica un cap spart? Putea constitui un act de legitimă apărare? La naiba, Joel era un om al cuvintelor, al logicii. Niciodată sânge. Sângele fusese în

trecut, într-un trecut îndepărtat şi dureros.

Aceste amintiri făceau parte din alt timp, dintr-o epocă necivilizată, în care oamenii erau siliţi să se transforme ca să supravieţuiască. Converse nu voia să se mai întoarcă niciodată acolo. Mai mult decât orice altceva, îşi promisese lui însuşi că nu se va întoarce niciodată, promisiune pe care o făcuse atunci când teroarea şi violenţa erau peste tot împrejurul lui, în ipostaza lor cea mai urâtă. Îşi amintea clar, cu atâta durere – erau ultimele ore de dinainte de evadarea lui – de omul acela liniştit, generos, fără de care ar fi murit la şapte metri sub pământ, într-un tunel săpat pentru recalcitranţi.

Colonelul Sam Abbott, de la Forţele Aeriene SUA, avea să facă întotdeauna parte din viaţa lui, indiferent câţi ani vor mai trece. Cu riscul de a-şi pierde viaţa după ce va fi torturat, Sam se târâse noaptea afară şi aruncase o bară rudimentară de metal în „groapa de pedeapsă". Cu ajutorul ei, Joel reuşise să meşterească un fel de scară şi ieşise apoi din groapă, recăpătându-şi libertatea. Abbott şi el petrecuseră ultimele douăzeci şi şapte de luni în acelaşi lagăr, amândoi străduindu-se să nu-şi piardă minţile, atâtea câte le mai rămăseseră. Dar Sam înţelesese focul care îl mistuia pe Joel şi stătuse în umbră; în ultimele ore dinaintea evadării, Joel era chinuit de gândul ce se va întâmpla cu prietenul lui.

Nu-ţi face griji pentru mine, marinarule. Adună-ţi forţele, ţine-ţi firea şi apucă-te zdravăn de bara asta.

Ai grijă, Sam.

Tu să ai grijă. Este ultimul glonţ pe care îl mai ai.

Ştiu.

Joel se întoarse spre portieră şi coborî geamul cu câţiva centimetri, lăsând să intre aerul rece de-afară. Dumnezeule, ce multă nevoie ar fi avut acum de mintea limpede a lui Sam Abbott! Acum propriul lui creier trebuia să producă idei, toate ideile şi soluţiile de care era în stare imaginaţia lui. Fiecare lucru la vremea sa. Gândeşte-te! Radioul; trebuia să scape de el. Dar nu la aeroport... acolo putea fi găsit şi ar fi constituit o probă; l-ar fi trădat. Lăsă geamul puţin mai jos şi îl aruncă nu înainte de a privi în oglinda retrovizoare. Şoferul se uită la el îngrijorat. Joel trase de câteva ori aer în piept, ca şi când ar fi vrut să respire adânc ca să scape de o senzaţie de greaţă sau neplăcere, apoi ridică geamul. Trebuia să *gândească!* Bertholdier se aştepta ca el să se ducă la Bonn şi când soldatul lui va fi găsit – şi fără

îndoială că între timp fusese descoperit – toate zborurile spre Bonn aveau să fie supravegheate… indiferent dacă omul era mort sau viu.

Îşi va cumpăra un bilet pentru altă destinaţie, un loc de unde există multe legături spre Bonn.

După ce curentul de aer rece îi răcori faţa, Joel îşi recăpătă controlul în suficientă măsură pentru a-şi scoate batista din buzunar ca să-şi şteargă sângele de pe obrazul drept şi de pe bărbie.

— Liniile Aeriene Scandinave, spuse el ridicând vocea spre şofer. SAS. Înţele… *Comprenez?*

— Foarte bine, domnule, spuse omul cu şapcă din faţa lui, într-o engleză foarte corectă. Aveţi o rezervare pentru Stockholm, Oslo sau Copenhaga? Sunt porţi diferite.

— Nu… nu ştiu exact.

— Avem suficient timp. Cel puţin cincisprezece minute.

Vocea de la telefonul din Londra era rece, dar cuvintele rostite ca o dojană impersonală trădau o oarecare familiaritate.

— Nu există nici un avocat cu acest nume la Chicago şi oricum nu la adresa pe care mi-ai dat-o. De fapt, această adresă nici nu există. Mai ai ceva să-mi oferi sau facem abstracţie de toată chestia asta ca de multe alte fantezii paranoice ale dumitale, *mon general?*

— Eşti un prost, englezule, nu ai mai multă minte decât un iepure înspăimântat. Am auzit ce am auzit cu urechile mele!

— De la cine? De la un om inexistent?

— Un om inexistent care l-a băgat pe paznicul meu în spital! Fractură craniană cu hemoragie şi leziuni serioase pe creier. S-ar putea să moară, iar dacă va supravieţui, va fi o legumă. Aşa că să nu-mi mai vorbeşti mie de fantezii, ghiocelule! Omul este cât se poate de real.

— Vorbeşti serios?

— Telefonează la spital! *L'hopital de St Jerome.* Şi ai să auzi ce spun doctorii.

— Foarte bine, foarte bine, linişteşte-te! Trebuie să ne gândim.

— Sunt cât se poate de liniştit, spuse Bertholdier, ridicându-se de la birou şi îndreptându-se cu telefonul în mână spre fereastră; firul se întinse de-a curmezişul podelei. Se uită afară. Începuse să plouă, luminile străzii se reflectau difuze în geamul ud. Se duce la Bonn, continuă generalul. Aceasta este următoarea lui escală,

în privinţa asta a fost foarte clar.

— Interceptează-l. Telefonează la Bonn, la Koln. Dă-le semnalmentele omului. Câte zboruri pot pleca din Paris cu un singur american la bord? Înhaţă-l de la aeroport.

Bertholdier oftă sonor în receptor.

— N-am avut nici un moment intenţia să-l prind; am tăia legătura cu cei pentru care lucrează. Vreau să fie urmărit, să ştiu unde se duce, cui telefonează, cu cine se întâlneşte; asta este ceea ce trebuie să aflăm.

— Spuneai că s-a referit direct la asociatul nostru. Că avea de gând să ajungă la el.

— Nu oamenii *noştri.* Oamenii *lui.*

— Repet, insistă vocea de la Londra. Telefonează la Koln şi la Bonn. Ascultă-mă, Jacques, poate fi depistat şi după aceea urmărit.

— Da, da, am să fac aşa cum spui, dar s-ar putea să nu fie chiar aşa de uşor. Acum trei ore ţi-aş fi dat dreptate, dar acum mi-am dat seama de ce e în stare. Un individ care poate să-l izbească pe un om cu capul de un zid de piatră cu o asemenea forţă este fie un animal, fie un maniac, fie un fanatic pe care nimeni şi nimic nu-l vor opri. După părerea mea, face parte din ultima categorie. A spus că are un angajament… şi se vedea asta în ochii lui. Şi nu-i prost. A şi dovedit cât este de abil.

— Spuneai *trei* ore?

— Da.

— Atunci s-ar putea să fie deja la Bonn.

— Ştiu.

— I-ai telefonat asociatului nostru?

— Da, dar nu este acasă şi servitoarea n-a putut să-mi dea alt număr. Nu ştie unde se află şi nici când se întoarce.

— Probabil mâine dimineaţă.

— Fără îndoială… *Attendez!* Mai era cineva la club astăzi după-amiază împreună cu Luboque şi cu omul care s-a dat drept Simon. Acest cineva i-a făcut cunoştinţă cu Luboque! La revedere, englezule. Am să te ţin la curent.

Rene Mattilon deschise ochii. Razele de lumină vibrau în mii de steluţe strălucitoare pe tavan. Apoi auzi răpăitul ploii în geamuri şi înţelese: lumina de la stâlpii din stradă era interceptată în drumul ei de geam şi distorsiona imaginea plafonului pe care îl cunoştea atât de bine. Ploaia era de vină,

conchise el. De fapt ea îl trezise. Şi, poate, mâna soţiei care se odihnea între picioarele lui. Femeia se mişcă în somn, iar el zâmbi, încercând să se decidă – sau să-şi găsească energia necesară – ca s-o trezească. Umpluse în sufletul lui un gol pe care crezuse că nimeni nu-l va mai putea umple după moartea primei lui soţii. Îi era recunoscător şi se simţea în acelaşi timp excitat. Se rostogoli pe o parte şi ridică plapumă, scoţând la iveală rotunjimea sânilor ce se vedeau prin dantela de mătase a cămăşii de noapte. Lumina difuză şi zgomotul monoton al ploii care bătea în ferestre accentuau atmosfera senzuală. Întinse mâna spre ea.

Brusc, auzi un alt zgomot, nu cel al ploii, pe care deşi moleşit de somn, îl recunoscu. Îşi retrase repede mâna şi se depărtă de femeie. Auzise zgomotul cu câteva clipe mai devreme; de fapt, acesta îl trezise; un sunet insistent care rupsese ritmul monoton al ploii – soneria de la intrare.

Mattilon coborî din pat cu grijă, îşi luă halatul aflat pe un fotoliu din apropiere şi îşi strecură picioarele în papuci. Ieşi din dormitor închizând cu grijă uşa în urma lui, pipăi după întrerupător şi aprinse lumina din salon. Se uită la ceasul de deasupra căminului: era ora două şi jumătate. Cine putea să fie la ora asta? Îşi strânse cordonul în jurul taliei şi se îndreptă spre uşă.

— Da, cine este?

— *Surete, monsieur*. Inspector Prudhomme. Numărul meu de identificare este zero-cinci-şapte-doi-zero. Omul avea accent gascon. Se spunea că gasconii sunt cei mai buni poliţişti. Aştept până sunaţi la circumscripţia mea de poliţie. Numărul de telefon este…

— Nu-i nevoie, răspunse Mattilon îngrijorat şi scoase lanţul de siguranţă. Nu avea dubii în privinţa poliţistului. Oricine ar fi fost de la *Surete* şi ar fi venit la el la ora asta ştia că este avocat. Oamenii de acolo aveau mare grijă să respecte legea.

Deschise şi văzu doi bărbaţi, în trenciuri, cu pălăriile leoarcă. Unul era mai în vârstă şi mai scund. Amândoi îşi ţineau cărţile de identitate deschise pentru ca să le poată verifica. Rene îi invită pe cei doi să intre:

— Este o oră cam ciudată pentru vizite, domnilor, presupun că-i vorba de ceva foarte urgent.

— Foarte urgent, *domnule*, spuse cel ce intră primul; era cel care vorbise prin uşă şi se prezentase cu numele de Prudhomme;

părea a fi şeful. Ne cerem scuze pentru deranj, evident.

Cei doi bărbaţi îşi scoaseră pălăriile.

— Nu doriţi să vă scoateţi şi trenciurile?

— Nu va fi nevoie, *domnule*. Cu ajutorul dumneavoastră, vom zăbovi doar câteva clipe.

— Sunt foarte curios să ştiu cum pot să ajut *Surete* la această oră din noapte.

— Este vorba de o identificare, domnule. *Monsieur* Serge Antoine Luboque este clientul dumneavoastră, după câte am fost informaţi. E adevărat?

— Dumnezeule, s-a întâmplat ceva cu Serge? Am fost împreună în după-amiaza aceasta!

— *Monsieur* Luboque se bucură de o sănătate excelentă. Am plecat de la dânsul de acasă acum o oră. De fapt, tocmai întâlnirea din după-amiaza aceasta este ceea ce interesează *Surete*-ul.

— În ce sens?

— La masa dumneavoastră mai era o persoană. Dumneavoastră personal l-aţi prezentat domnului Luboque pe numitul Simon. Henry Simon, american.

— Şi pilot, spuse Mattilon îngrijorat. Cu multă experienţă în domeniul litigiilor aeriene. Presupun că Luboque v-a explicat acest lucru; acesta a fost motivul pentru care se afla acolo: domnul Luboque este reclamant într-un proces.

— Nu asta ne interesează.

— Atunci despre ce este vorba?

— Nu există nici un avocat cu numele de Henry Simon în Chicago, Illinois, Statele Unite.

— Nu-mi vine să cred.

— Numele este fals. Cel puţin, nu acesta este numele lui. Adresa pe care a dat-o la hotel, de asemenea.

— Adresa pe care a dat-o la hotel? făcu Mattilon uimit. Joel nu trebuia să dea nici o adresă la Hotel George V, toată lumea îl cunoştea perfect, toţi ştiau că este de la firma Talbot, Brooks şi Simon.

— A scris cu mâna lui, *domnule*, adăugă poliţistul mai tânăr pe un ton rigid.

— Directorul hotelului a confirmat acest lucru?

— Da, spuse Prudhomme. Directorul adjunct a fost foarte cooperant. Ne-a spus că l-a însoţit pe *monsieur* Simon cu liftul de marfă până la subsol.

— La subsol?

— *Monsieur* Simon a dorit să părăsească hotelul fără să fie văzut. Şi-a achitat nota în cameră.

— O clipă, vă rog, zise Mattilon perplex, făcând un gest de protest cu mâna. Se întoarse şi înconjură fără rost un fotoliu, sprijinindu-se apoi cu mâinile de spătarul lui. De fapt, ce doriţi de la mine?

— Vrem să ne ajutaţi, răspunse Prudhomme. Credem că ştiţi cine este. Dumneavoastră i l-aţi prezentat domnului Luboque.

— În legătură cu o problemă confidenţială legată de un proces. A fost de acord să asculte şi să facă expertiza cu condiţia ca identitatea lui să fie protejată. Nu este ceva ieşit din comun atunci când cel care cere expertiza este, cum să spun, un om atât de bogat şi de temperamental ca domnul Luboque. Aţi discutat deja cu el. Trebuie să mai adaug ceva?

— Nu despre aceasta este vorba, spuse bărbatul mai în vârstă, permiţându-şi un mic zâmbet. Domnul Luboque este convins că tot personalul guvernului lucrează pentru Moscova. Am fost înconjuraţi de câini în salonul lui şi toţi mârâiau.

— Atunci înţelegeţi de ce colegul meu american preferă să rămână necunoscut. Îl cunosc foarte bine, este un om minunat.

— Cine este? Şi unde îl putem găsi?

— Dar de ce doriţi să-l găsiţi?

— Vrem să-i punem câteva întrebări în legătură cu un incident care a avut loc la hotel.

— Îmi pare rău. Simon este clientul meu, la fel ca şi Luboque.

— Nu putem accepta această afirmaţie, date fiind împrejurările, *domnule*.

— Mi-e teamă că va trebui să vă mulţumiţi cu atât, cel puţin pentru câteva ore. Mâine am să încerc să dau de el prin biroul lui din… Statele Unite… şi sunt sigur că va lua imediat legătura cu dumneavoastră.

— Noi nu credem.

— De ce?

Prudhomme aruncă o privire spre partenerul lui şi ridică din umeri:

— S-ar putea să fi ucis un om, spuse el scurt.

Mattilon rămase cu gura căscată.

— Ce… ce a făcut?

— A fost un atac deosebit de violent, domnule. Omul a fost izbit cu capul de un zid; a suferit numeroase leziuni craniene şi

prognozele nu sunt foarte bune. La miezul nopţii starea lui era critică şi şansele de supravieţuire mici. S-ar putea să fi murit deja, ceea ce unul din doctori spunea că va fi oricum o binecuvântare pentru el.

— Nu... nu! E o greşeală! Vă înşelaţi! Avocatul strânse cu mâinile marginea fotoliului. S-a comis o eroare oribilă!

— Nu este nici o eroare. Identificarea este sigură – adică s-a stabilit clar că domnul Simon a fost ultima persoană văzută cu omul care a fost bătut. L-a împins cu forţa pe aleea din spate; peste câteva clipe s-au auzit zgomote înfundate şi omul a fost găsit cu craniul fracturat, sângerând, aproape mort.

— Imposibil! Nu-l *cunoaşteţi!* Ceea ce susţineţi dumneavoastră este de neconceput. Nu *putea face asta.*

— Vreţi să spuneţi că este handicapat, incapabil din punct de vedere fizic să atace un om?

— Nu, spuse Mattilon, scuturând din cap. Făcu o pauză şi rămase neclintit. Da, continuă el apoi cu un aer gânditor. Este incapabil, dar nu din punct de vedere fizic. *Mental.* În acest sens este handicapat. Nu poate face ceea ce spuneţi dumneavoastră.

— Suferă de tulburări mentale?

— Doamne fereşte, bineînţeles că nu! Este unul dintre cei mai lucizi oameni pe care i-am cunoscut! Trebuie să înţelegeţi. A trecut printr-o perioadă lungă de stres fizic extrem şi de anxietate. A îndurat pedepse, atât fizice, cât şi psihice. Nu a rămas cu sechele, ci cu amintiri de neşters. De altfel, sunt mulţi alţi oameni asemeni lui, oameni care au fost supuşi unor astfel de tratamente. Aceştia evită orice fel de formă de confruntare fizică. Le repugnă. Deci, nu poate aplica pedepse pentru că a suferit el însuşi mult prea multe.

— Vreţi să spuneţi că n-ar fi în stare nici măcar să se apere? Ar întoarce şi obrazul celălalt dacă el, soţia sau copiii lui ar fi atacaţi?

— Bineînţeles că nu, dar nu mi-aţi vorbit despre aşa ceva. Aţi menţionat că este vorba despre „un atac deosebit de violent”, ceea ce înseamnă cu totul altceva. iar dacă a fost ameninţat sau atacat şi s-a apărat – este absolut sigur că nu ar fi fugit de la locul faptei. Este un avocat prea bun pentru aşa ceva. Mattilon făcu o pauză. Aşa a fost? Asta vreţi să spuneţi? Omul rănit vă este cunoscut din dosarele poliţiei? Este...

— Şofer pe o limuzină, îl întrerupse Prudhomme. Un om neînarmat care îşi aştepta pasagerul din seara aceea.

— La subsol?

— Se pare că este un serviciu destul de obişnuit. Firmele acestea sunt discrete. Au trimis înainte un alt şofer ca să-l acopere pe colegul său. Clientul nu ştie acest lucru.

— Foarte şic, înţeleg. Şi ce ziceţi că s-a întâmplat?

— După cum relatează un martor, paznicul care se află în serviciul hotelului de optsprezece ani, acest Simon s-a apropiat strigând în gura mare – vorbea engleză şi paznicul crede că era furios, deşi nu înţelege engleza – şi l-a forţat pe om să iasă afară.

— Paznicul se înşală! Trebuie să fi fost altcineva!

— Simon s-a identificat. Directorul adjunct i-a confirmat plecarea. Descrierea se potriveşte; era cel care îşi spunea Simon.

— Dar *de ce?* Nu avea nici un motiv!

— Asta am vrea şi noi să ştim, *domnule!*

Rene dădu din cap uimit; nimic nu avea logică. Oricine se putea înscrie la hotel sub indiferent ce nume dorea, evident, dar erau facturi, cărţi de credit, oameni care îţi dădeau telefon; un nume fals nu servea la nimic. Mai ales la un hotel unde aproape toată lumea te cunoaşte, iar dacă într-adevăr doreşti să călătoreşti incognito, acest statut nu poate fi protejat în momentul în care recepţia hotelului este interogată de *Surete*.

— Trebuie să vă întreb din nou, domnule inspector, aţi verificat la hotel?

— Nu personal, răspunse Prudhomme, privind spre partenerul său. M-am ocupat de interogarea celor aflaţi în apropierea locului faptei.

— Eu am verificat personal, împreună cu recepţia, domnule, spuse bărbatul mai tânăr, vorbind ca un robot programat. Evident, hotelul nu doreşte să se facă prea mare vâlvă în jurul incidentului, dar conducerea a fost foarte cooperantă. Directorul de noapte este transferat de curând de la Hotel Meurice şi doreşte să reducă la minimum publicitatea în jurul acestei chestiuni, dar mi-a arătat el însuşi registrul.

— Înţeleg, spuse Mattilon şi într-adevăr înţelegea, cel puţin în ceea ce priveşte chestiunea identităţii lui Joel. În hotel sunt sute de oaspeţi, iar un proaspăt angajat se străduieşte să protejeze imaginea noului său patron. Informaţia cea mai la îndemână fusese acceptată drept adevărată, dar fără îndoială că dimineaţa vor ieşi la iveală alte informaţii, din surse mai avizate. Dar asta este tot ce înţelegea Rene, atât şi nimic mai mult.

— Sunt curios, spuse el căutându-şi cuvintele. În cel mai rău

caz poate fi vorba de un atac, indiferent cât de grave sunt consecinţele, de o încăierare. De ce nu se ocupă poliţia de caz? De ce prezintă interes pentru *Surete?*

— Această întrebare am pus-o şi eu, zise Prudhomme. Explicaţia care ni s-a oferit a fost aceea că este implicat un străin, în mod clar un străin bogat. În ziua de astăzi nu se ştie unde pot conduce astfel de incidente. Noi avem anumite posibilităţi de investigare care le depăşesc pe cele ale poliţiei din arondismentul respectiv.

— Înţeleg.

— Chiar înţelegeţi? Îmi permiteţi să vă amintesc că, în calitate de avocat, aveţi obligaţia să sprijiniţi tribunalul şi legea? V-am prezentat legitimaţiile noastre şi v-am propus să sunaţi la secţie ca să vă convingeţi. Vă rog, domnule, cine este Henry Simon?

— Eu mai am şi alte obligaţii, domnule inspector: cuvântul dat clientului meu, un prieten vechi…

— Şi puneţi aceste lucruri mai presus de lege?

— Numai pentru că ştiu că *vă înşelaţi*.

— Atunci ce importanţă are? Dacă ne înşelăm, îl vom găsi fără îndoială pe acest Simon la un aeroport, iar el ne va spune ce s-a întâmplat. Dar dacă nu ne înşelăm, s-ar putea să avem de-a face cu un om bolnav care are nevoie de ajutor de specialitate, înainte să mai facă rău şi altora. Eu nu sunt psihiatru, domnule, dar dumneavoastră ne-aţi vorbit de un om cu tulburări, care a avut cândva tulburări, în orice caz.

Mattilon se simţea stânjenit de logica dură a poliţistului. Şi mai era ceva ce nu reuşea să înţeleagă în legătură cu Joel. Să fi fost aceasta explicaţia pentru norii aceia din privirile vechiului său prieten, vorbele care îi scăpaseră fără voie despre bolovanul care nu era la locul lui? Rene se uită din nou la ceasul de pe cămin. Îi veni în minte un gând. La New York era ora opt şi jumătate.

— Domnule inspector, am să vă rog să aşteptaţi aici în timp ce eu am să mă duc să dau un telefon de pe linia mea particulară, care nu este conectată la telefonul aflat pe această masă.

— Nu era nevoie să ne precizaţi acest lucru, *domnule*.

— În acest caz, îmi cer scuze.

Mattilon se îndreptă grăbit spre o uşă din partea cealaltă a camerei, o deschise şi intră în birou. Se aşeză şi deschise agenda telefonică legată în piele. Răsfoi paginile până ajunse la T şi căută numele *Talbot, Lawrence*. Avea amândouă numerele şi de acasă şi de la birou. Era un lucru necesar, pentru că tribunalele

din Paris începeau să lucreze înainte ca oamenii de pe Coasta de Est a Americii să se scoale din pat. Dacă nu-l găsea pe Talbot, avea de gând să-l caute pe Nathan Simon, după aceea pe Brooks, dacă era nevoie. Dar nu fu necesar. Lawrence Talbot răspunse la telefon.

— Al naibii să fiu, unde eşti, Rene? La New York?

— Nu, la Paris.

— Te aud de parcă ai fi aici, după colţ.

— Şi eu. E de-a dreptul uimitor.

— Dar e destul de târziu acolo, la voi, dacă nu mă înşel.

— Da, este foarte târziu, însă avem o problemă, de asta te-am sunat.

— O problemă? Nici nu ştiam că avem o afacere împreună. Despre ce e vorba?

— Despre activitatea voastră de misionariat.

— Ce activitate?

— Bertholdier şi prietenii lui.

— Cine?

— Jacques Louis Bertholdier.

— Cine este? Am auzit de numele ăsta, dar nu pot să-l plasez…

— Nu poţi… să-l plasezi?

— Îmi pare rău.

— Am fost cu Joel. Am aranjat întâlnirea.

— Joel? Ce mai face? Acum e la Paris?

— Nu ştiai?

— Ultima dată când am vorbit cu el acum două zile era la Geneva – după nenorocirea aceea cu Halliday. Mi-a spus că se simte foarte bine, dar nu era adevărat. Părea profund afectat.

— Vreau să înţeleg foarte clar, Larry. Joel nu este la Paris cu o afacere pentru Talbot, Brooks şi Simon, asta vrei să spui?

Lawrence Talbot făcu o pauză înainte de a răspunde.

— Nu, nu este. A spus el aşa ceva?

— Aşa am presupus eu.

Talbot făcu din nou o pauză.

— Nu cred că a fost numai presupunerea ta. Cred că ar trebui să-i spui lui Joel să-mi dea un telefon.

— Tocmai asta e problema, Larry. Nu ştiu unde este. A spus că o să ia cursa de ora şase spre Londra, dar n-a făcut-o. A plecat de la George V ceva mai târziu, în împrejurări destul de ciudate.

— Ce vrei să spui?

— S-a înregistrat sub alt nume la hotel – un nume pe care eu i l-am sugerat, de fapt, pentru că nu voia să-l folosească pe cel adevărat. Apoi a plecat pe uşa de serviciu de la subsol.

— Ciudat.

— Mi-e teamă că asta este cea mai puţin stranie dintre ciudăţenii. Se spune că a atacat un om şi că l-ar fi omorât.

— *Iisuse!*

— Bineînţeles că eu nu cred, spuse Mattilon repede. N-ar fi putut face aşa ceva…

— *Sper* că nu.

— Doar nu crezi că…

— Nu ştiu *ce* să cred, îl întrerupse Talbot. Când m-a sunat de la Geneva şi l-am întrebat dacă există vreo legătură între moartea lui Halliday şi ceea ce făcea el, mi-a spus că nu, dar nu m-a convins.

— Dar *ce face…? Cu ce se* ocupă?

— Nu ştiu. N-am certitudinea că pot să aflu, dar am să fac tot ce pot. Îţi spun sincer, sunt foarte îngrijorat. I s-a întâmplat ceva. Vocea lui răsuna ca venind de undeva, de foarte departe, avea un fel de ecou, înţelegi ce vreau să spun?

— Da, înţeleg, spuse Mattilon. L-am văzut şi eu, am stat de vorbă cu el. Sunt îngrijorat.

— Caută-l, Rene. Fă tot ce poţi. Şi dă-mi de ştire. Dacă e nevoie las totul şi iau primul avion.

— Am să fac tot ce am să pot.

Mattilon ieşi din birou şi se uită la cei doi oameni de *Surete*.

— Se numeşte Converse, Joel Converse, începu el.

— Se numeşte Converse, numele de botez Joel, spuse omul mai tânăr şi mai înalt de la *Surete*, vorbind la un telefon public de pe Boulevard Raspail, în timp ce ploaia lovea în geamurile cabinei. Este angajat la o firmă de avocaţi din New York. Talbot, Brooks şi Simon; locuieşte pe Fifth Avenue. Numele fals, Simon, a fost ceva întâmplător, nu are legătură cu firma.

— Nu înţeleg.

— Afacerea în care este implicat Converse nu are nimic de-a face cu patronii lui. Mattilon a vorbit cu unul din partenerii lui din New York şi i s-a spus foarte clar acest lucru. Amândoi sunt foarte îngrijoraţi şi doresc să fie ţinuţi la curent. Dacă Joel Converse este descoperit, Mattilon insistă să i se acorde imediat

acces la el, în calitate de avocat. S-ar putea să ascundă ceva, dar după părerea mea este foarte surprins. Mai exact, de-a dreptul şocat. Nu ştie nimic în plus.

— Cu toate acestea, ascunde ceva. Numele de Simon a fost folosit din cauza mea, ca să nu aflu care este adevărata lui identitate. Mattilon ştia acest lucru; era acolo, sunt prieteni, el l-a adus la Luboque.

— În acest caz a fost manipulat, domnule general. Nu a pomenit de dumneavoastră.

— Ar putea s-o facă dacă va mai fi interogat. Nu pot să mă las implicat în nici un fel.

— Bineînţeles că nu, făcu omul de la *Surete*, cu voce calmă.

— Superiorul dumitale... cum îl cheamă? Cel care a fost însărcinat cu această problemă?

— Prudhomme. Inspector gradul întâi Prudhomme.

— Are încredere în dumneata?

— Da. Crede că sunt un fel de robot şi fost soldat ale cărui instincte depăşesc inteligenţa, dar apreciază faptul că îmi dau silinţa. Discută cu mine.

— Ai să rămâi pe lângă el un timp. Dacă va decide că vrea să revină la Mattilon şi să stea de vorbă cu el, dă-mi imediat de ştire. S-ar putea ca Parisul să piardă un avocat respectat. Numele meu nu trebuie să fie pomenit.

— Se va întoarce la Mattilon numai dacă va fi găsit Converse. iar dacă cei de la *Surete* află unde este, vă anunţ imediat.

— S-ar putea să existe şi alt motiv, colonele. Ceva care să-l provoace pe un om insistent să reexamineze dovezile sau lipsa lor, în pofida ordinelor contrarii.

— Ordine contrarii, domnule?

— Se vor emite astfel de ordine. Acest Converse ne priveşte acum numai pe noi. Tot ce ne trebuia era un nume. Ştim încotro se duce. O să-l găsim.

— Nu înţeleg, domnule general.

— Avem veşti de la spital. Şoferul nostru îşi revine.

— Veşti bune, domnule.

— Aş vrea şi eu să fie bune. Pentru orice comandant este îngrozitor să sacrifice un soldat, dar trebuie să avem în vedere tactica mai amplă şi să slujim scopurile înalte. Eşti de acord?

— Da, bineînţeles.

— Şoferul nostru nu trebuie să-şi revină. Este vorba de strategia de perspectivă, colonele.

— Dacă moare, eforturile pentru găsirea lui Converse se vor intensifica. În acest caz, Prudhomme va reexamina toate detaliile, inclusiv pe avocatul Mattilon.

— Se vor emite ordine în sens contrar. Dar fii cu ochii pe el.

— Da, domnule.

— Acum avem nevoie de experienţa dumitale, colonele. Talentele pe care ţi le-ai cultivat cu succes cât timp ai fost în serviciul legiunii, înainte să te aducem înapoi, la o viaţă mai civilizată ne vor fi utile.

— Recunoştinţa mea este profundă. Voi face tot ce pot.

— Poţi intra în spitalul St Jerome cât mai discret cu putinţă?

— Nu va şti absolut nimeni. Sunt scări de incendiu pe toate laturile clădirii, e o noapte întunecoasă şi plouă cu găleata. Chiar şi poliţiştii stau la adăpost. E o joacă de copii.

— Dar o treabă de bărbat, care trebuie făcută.

— Nu pun sub semnul întrebării astfel de decizii.

— Blocarea tubului de oxigen, o convulsie, ceva.

— Presiunea aplicată prin intermediul unui prosop, domnule. Treptat, fără să lase urme. Dar vă rog să mă iertaţi dacă mă repet. Aceasta va declanşa o vânătoare pe scară largă în Paris. Se presupune că este vorba de un american bogat, o ţintă foarte ispititoare pentru *Surete*.

— N-o să fie nici un fel de cercetări. Cel puţin deocamdată. Dacă se vor declanşa, se vor produce mai târziu – şi atunci va apărea la suprafaţă cadavrul unui condamnat... Du-te pe teren, prietene. Şoferul, colonele; trebuie să slujim strategiei măreţe.

— E ca şi mort, spuse omul din cabina telefonică şi agăţă receptorul în furcă.

5

Erich Leifhelm… născut la 15 martie 1912, la Munchen, fiu al dr. Heinrich Leifhelm şi al amantei acestuia, Marta Stoessel. Stigmatul nelegitimităţii şi-a pus amprenta asupra copilăriei lui în Germania atât de morală din acei ani, dar i-a influenţat esenţial cariera de mai târziu în cadrul mişcării naţional-socialiste. La naştere nu i se permisese să poarte numele de Leifhelm; până în 1931 fusese cunoscut sub numele de Erich Stoessel.

Joel şedea la o masă din cafeneaua în aer liber a aeroportului Kastrup din Copenhaga, străduindu-se să se concentreze. Era a doua încercare de acest fel în ultimele douăzeci de minute. Prima dată se lăsase păgubaş constatând că nu reţine nimic; vedea numai un şir de litere negre care formau nişte cuvinte vag cunoscute, undeva, într-un colţ foarte îndepărtat al minţii lui. Nu se putea concentra asupra acestui om. Erau prea multe interferenţe, reale şi imaginate. Nu reuşise să citească nici în timpul zborului care durase două ore. Îşi luase bilet la clasa turist, sperând să se piardă în mulţimea de oameni din această secţiune mare a avionului. Ideea fusese bună, însă locurile foarte apropiate unul de altul din avionul plin până la refuz făceau imposibilă studierea documentelor, atât din cauza lipsei de spaţiu, cât şi a posibilităţii ca cei de alături să tragă cu ochiul.

Heinrich Leifhelm îşi mutase amantă şi fiul în oraşul Eichstatt, la vreo şaptezeci de kilometri nord de Munchen, unde îi vizita din când în când şi le asigura o viaţă confortabilă, dar nu luxoasă. Doctorul se pare că era sfâşiat între dorinţa de a-şi menţine pacienţii din Munchen – motiv pentru care trebuia să aibă o reputaţie impecabilă – şi imposibilitatea de a părăsi definitiv mama stigmatizată şi pe copilul acesteia. După cum susţineau cei apropiaţi lui Erich Stoessel-Leifhelm, anii copilăriei au avut un efect profund asupra lui. Deşi era prea mic ca să sesizeze întregul impact al primului război mondial, o amintire avea să-l urmărească apoi mult timp – nivelul de viaţă al micii gospodării scăzuse

dramatic, o dată cu incapacitatea lui Leifhelm de a mai contribui la întreţinerea ei din cauza nenumăratelor taxe de război. Vizitele tatălui îi subliniau în subconştient faptul că nu putea fi recunoscut ca fiu legitim şi nu putea profita de privilegiile de care se bucurau cei doi fraţi şi sora lui vitregă, nişte străini pe care nu avea să-i cunoască niciodată şi în a căror casă nu putea să intre. Prin absenţa unei ascendenţe legitime, certificată de nişte documente ipocrite şi de binecuvântarea încă şi mai ipocrită a Bisericii, simţea că i se refuza ceva ce îi aparţinea de drept. Ca urmare, i s-a instalat în suflet un resentiment agresiv, competitivitatea şi o mânie cumplită împotriva regulilor sociale existente. După cum recunoştea el însuşi, prima lui dorinţă conştientă a fost să obţină cât mai mult pentru sine – atât din punct de vedere material, cât şi sub forma recunoaşterii – prin propriile sale puteri şi calităţi, pentru a lichida astfel statutul care încercase să-l emasculeze. În adolescenţă, mânia îi rodea sufletul.

Converse se opri din citit, căci sesizase brusc prezenţa femeii din cafeneaua pe jumătate goală; stătea singură la o masă şi îl privea. Ochii lor se întâlniră şi femeia întoarse capul, punând braţul pe balustradă albă care înconjura spaţiul cafenelei; studia cu privirile mulţimea din terminal, ca şi când ar fi aşteptat pe cineva. Nedumerit, Joel încercă să analizeze privirea pe care femeia i-o aruncase. Era vorba de o recunoaştere? Îl cunoştea? Ştia cum arată? Sau era vorba de o evaluare? O prostituată bine îmbrăcată care umblă prin aeroport în căutarea vreunui om de afaceri singur. Aeroporturile servesc de multe ori drept locuri de întâlnire, căci apetitul sexual creşte din cauza distanţei şi a dorului de acasă. Banii servesc adesea nu pentru conversaţii, ci pentru împreunare, un anumit gol fiind umplut în acest fel. Femeia întoarse încet capul şi se uită din nou la el, de astă dată vădit supărată că privirile lui zăboveau încă asupra ei. Brusc, cu mişcări sigure, se uită la ceas, îşi aranjă pălăria cu boruri largi şi deschise poşeta. Scoase o bancnotă de o coroană, o puse pe masă, se ridică şi porni repede spre intrarea în cafenea. Ieşi, grăbi pasul tot mai mult şi se îndreptă spre zona unde se aduceau bagajele. Converse o urmări cu privirea şi scutură capul enervat că intrase în panică. Vedea fantome peste tot. Observându-i servieta diplomat şi raportul pe care îl citea,

femeia îl luase probabil drept un angajat al aeroportului. Atunci pe cine aştepta?

Vedea prea multe fantome, conchise el, urmărind silueta graţioasă care se apropia de coloane. Prea multe fantome acolo unde nu era nimic. În avionul cu care venise de la Paris observase un om care stătuse cu câteva rânduri în faţa lui. Omul se ridicase de două ori şi se dusese la toaletă şi de fiecare dată când se întorsese la locul lui îl privise, de fapt, îl studiase. Asta fusese suficient ca să-i stimuleze adrenalina. Să-l fi identificat la aeroportul de Gaulle? Omul acesta să fi fost un agent al lui Bertholdier?… Aşa cum fusese omul de pe alee. Nu te mai gândi la el, îşi zise Joel.

— Recunosc de departe un bătrân american cumsecade! Nu mă înşel niciodată!

Aşa îl salutase americanul în timp ce aşteptau împreună bagajele la Copenhaga.

— Ei bine, o dată m-am înşelat. Era un ticălos într-un avion care plecase de la Geneva. Stătea chiar lângă mine. Arăta ca un cobai gras în costumul ăla al lui cu vestă. Vorbea englezeşte cu stewardesa şi am crezut că e unul din ştabii ăia cubanezi bogaţi, din Florida, înţelegi ce vreau să spun?

Un emisar în haine de comis-voiajor. Un diplomat.

Geneva. Totul începuse la Geneva.

Prea multe fantome. Nu descoperi nici o surpriză, nici un motiv de alarmă. Femeia dispăru sub arcade, iar Joel îşi îndreptă din nou atenţia asupra raportului despre Erich Leifhelm. Brusc, o mişcare uşoară îl făcu să se oprească din citit. Privi în direcţia femeii. Din umbră apăruse un bărbat, care îi atinse cotul. Cei doi schimbară câteva cuvinte foarte repede, apoi se despărţiră la fel de brusc precum se întâlniseră, bărbatul continuându-şi drumul spre terminal, după ce femeia dispăru din vedere. Bărbatul privise spre el? Nu-şi dădea seama. Capul acestuia se rotea în toate direcţiile, de parcă ar fi căutat pe cineva sau ceva. Apoi, ca şi când ar fi găsit ceea ce căuta, omul se apropie de ghişeul Liniilor Aeriene Japoneze, îşi scoase portofelul din buzunar şi începu să vorbească cu un funcţionar cu înfăţişare orientală.

Nici o surpriză, nici un motiv de alarmare. Un călător care ceruse informaţii despre o anumită direcţie. Conexiunile din capul lui Joel se datorau imaginaţiei. *O, Dumnezeule!* Dă-le pace! Hai să ne concentrăm!

La vârsta de şaptesprezece ani, Erich Stoessel-Leifhelm îşi terminase studiile la liceul din Eichstatt, cu rezultate excelente atât la învăţătură, cât şi pe terenul de sport, unde se făcuse cunoscut drept un adversar de temut. Era o perioadă de haos financiar total, căci prăbuşirea bursei americane din 1929 agravase şi mai mult starea disperată a economiei Republicii de la Weimar şi foarte puţini tineri cu relaţii înalte puteau urma o universitate. Într-un gest pe care îl calificase ulterior faţă de prietenii săi drept o izbucnire de furie, Stoessel-Leifhelm se dusese la Munchen să-l înfrunte pe tatăl său şi să-i ceară să-l ajute. Acolo avusese parte nu numai de un şoc, ci şi o extraordinară şansă. Viaţa confortabilă şi liniştită a doctorului era pe cale să se destrame. Căsătoria, care de la bun început se dovedise dezagreabilă şi umilitoare, îl făcuse să cadă în patima băuturii. Devenise un alcoolic notoriu şi curând băutura îi întunecase judecata. Fusese admonestat de comunitatea medicală (în care existau mulţi medici evrei), acuzat de incompetenţă şi i se interzisese să mai lucreze la spitalul Karlstor. Pacienţii îl părăsiseră, iar soţia îl dăduse afară din casă, în urma intervenţiei socrului său, o figură notabilă în comunitatea medicilor. Când Stoessel-Leifhelm îşi găsi tatăl, descoperi că acesta locuia într-un apartament ieftin de la periferia oraşului, unde câştiga câţiva pfenigi scriind reţete pentru droguri şi încasând câteva mărci pentru avorturi ilegale.

Într-un adevărat torent de lacrimi – după mărturia unor persoane apropiate – doctorul Leifhelm îşi îmbrăţişase fiul nelegitim şi îi povestise viaţa sa chinuită cu o soţie antipatică ale cărei rude dovediseră o atitudine tiranică. Era un sindrom clasic pentru un om cu ambiţii mari, dar cu talente minime şi relaţii maxime. Doctorul susţinu că nu o părăsise pe iubita lui prietenă şi pe fiul lor. În timpul acestei spovedanii lungi făcută, fără îndoială, sub influenţa băuturii, îi dezvăluise lui Stoessel-Leifhelm un fapt pe care acesta nu-l ştiuse. Soţia tatălui lui era evreică. Adolescentului asta îi fusese suficient.

Băiatul cândva respins îl luă sub ocrotirea sa pe bărbatul distrus.

La difuzoarele aeroportului, se auzi un anunţ făcut în limba

daneză. Joel se uită la ceas. Anunţul se repetă, de astă dată în germană. Ascultă cu atenţie: Hamburg – Koln – Bonn. Era primul apel pentru îmbarcarea în ultima cursă de noapte spre capitala Germaniei de Vest, via Hamburg. Un zbor de două ore. Escala la Hamburg era justificată de dorinţa diverşilor directori executivi de a fi la biroul lor a doua zi dimineaţă. Converse îşi expediase bagajul pentru Bonn, propunându-şi să înlocuiască sacul de voiaj greu din piele cu o geantă de umăr. Dorea să evite staţionarea provocată de aşteptarea bagajelor – şi asta în loc deschis, unde putea fi văzut de oricine. Puse dosarul lui Erich Leifhelm în servieta diplomat, închise capacul şi răsuci încuietoarea cu disc. Se ridică apoi de la masă, ieşi din cafenea şi se îndreptă spre terminalul companiei Lufthansa.

Transpiraţia îi năclăise părul; inima începuse să-i bată din ce în ce mai tare. Omul de lângă el îi era cunoscut, dar nu-şi dădea seama de unde îl ştie şi nici din ce etapă a vieţii. Chipul brăzdat de cute adânci, obrajii bronzaţi, ochii de un albastru intens sub sprâncenele groase şi părul presărat cu fire argintii; îi erau familiare, dar nu-i venea în minte nici un nume.

Joel aşteptă un semn de recunoaştere din partea bărbatului, iar în lipsa acestuia se trezi că priveşte cu coada ochiului la bărbatul bronzat de lângă el. „O privire fugară”, aceasta era expresia stânjenitoare care îi venea în minte. Omul nu reacţionă. Privea un teanc de foi de hârtie dactilografiate, cu litere mai mari decât cele care se folosesc de regulă în actele oficiale. Probabil că nu vede bine, îşi zise Converse şi poartă lentile de contact. Dar dacă era vorba de altceva? Dacă îl evită? Nu cumva îl văzuse pe omul acesta şi la Paris? Nu cumva fusese şi acesta alături de el la *Les Etalons Blancs?* Sau în grupul de foşti militari din sala de jocuri… Într-un colţ, ascuns printre mulţi alţii? Sau chiar la masa lui Bertholdier, stând cu spatele spre Joel? Oare acum îl urmărea? se întrebă Converse, apucând servieta diplomat, întoarse puţin capul şi îl studie pe vecinul său.

Pe neaşteptate, omul se uită la Converse. Privirea lui era neutră, nu exprima nici îngrijorare, nici curiozitate.

— Scuzaţi, spuse Converse, stânjenit.

— Nu face nimic, veni răspunsul laconic, cu un accent clar texan. Omul îşi întoarse privirea la paginile lui.

— Ne cunoaştem de undeva? întrebă Joel, neputându-se abţine.

Bărbatul ridică privirea din hârtii.

— Nu cred, răspunse el sec şi se întoarse la raportul lui sau ce or fi fost paginile acelea.

Converse privi prin hublou cerul negru şi sclipirile roşii intermitente ale luminii de pe aripă. Încercă să calculeze în gând cursul avionului, dar mintea lui de pilot refuza să funcţioneze. Îl cunoştea pe bărbatul acela, iar răspunsul pe care i-l dăduse nu făcuse decât să-l tulbure şi mai tare. Să fi fost un semnal, un avertisment? Aşa cum cuvintele lui adresate lui Jacques Louis Bertholdier constituiseră un semnal, un avertisment pe care generalul îl înţelesese şi după care îl contactase.

Vocea stewardesei îi întrerupse şirul gândurilor.

— *Herr* Dowling, este o adevărată plăcere să vă avem la bord.

— Mulţumesc, drăguţo, spuse bărbatul cu faţa ridată zâmbind larg. Dacă îmi aduci un whisky cu gheaţă am să-ţi întorc complimentul.

— Desigur, domnule. Sunt sigură că vi s-a mai spus de multe ori şi poate v-aţi şi plictisit să mai auziţi fraza asta, dar show-ul dumneavoastră de la televiziune se bucură de mare succes aici, în Germania.

— Mulţumesc, draga mea, dar nu este show-ul meu. Sunt o mulţime de fetiţe drăguţe care se fâţâie pe ecran.

Un actor. *La naiba, un actor!* îşi spuse Joel. Imaginaţia lui o lua razna.

— Sunteţi prea modest, *Herr* Dowling. Sunt toate la fel, de-a dreptul antipatice. Însă dumneavoastră sunteţi atât de chipeş, atât de… bărbat, ştiţi să vă faceţi înţeles.

— Am să-ţi spun ceva, am văzut un episod la Koln, săptămâna trecută şi n-am înţeles o iotă.

Stewardesa râse.

— Whisky cu gheaţă, da?

— Da, iubito.

Stewardesa porni spre chicineta de la clasa întâi, iar Joel rămase cu privirile aţintite asupra actorului. Apoi i se adresă cu o voce şovăitoare:

— Îmi cer scuze, ar fi trebuit să vă recunosc, fireşte.

Dowling întoarse spre el chipul bronzat, îi examină faţa, apoi coborî cu privirile la geantă diplomat şi zâmbi amuzat:

— Aş fi putut să vă pun într-o situaţie stânjenitoare dacă v-aş fi întrebat de unde mă cunoaşteţi, pentru că nu aveţi aerul de a face parte din fanii de la *Santa Fe*…

— *Santa Fe*...? A, da, sigur, aşa se numeşte show-ul.

Da, aşa era, îşi spuse Converse. Unul din acele fenomene ale televiziunii care făcea furori în mod incredibil, aducând profituri uriaşe reţelei. Apăruse de nenumărate ori pe coperta revistelor *Time* şi *Newsweek*. Joel nu se uitase niciodată la show-ul respectiv.

Stewardesa se întorcea păşind pe culoarul dintre scaune.

— Whiskyul dumneavoastră, domnule, spuse ea, întinzându-i actorului paharul.

— O, mulţumesc, draga mea! Eşti mult mai drăguţă decât toate fetiţele alea din spectacol.

— *Mein Herr*, sunteţi prea amabil.

— Puteţi să-mi aduceţi şi mie un whisky? întrebă Joel.

— Aşa e mai bine, fiule, spuse Dowling, zâmbind din nou după ce stewardesa plecă. Şi acum, când îmi cunoşti toate păcatele, spune-mi şi mie cum îţi câştigi existenţa?

— Sunt avocat.

— Cel puţin ai ceva ca lumea de citit. Scenariul ăsta mă agasează.

Deşi considerat de cei mai mulţi dintre cetăţenii respectabili din Munchen drept o adunătură de derbedei şi de neisprăviţi, Partidul Muncitoresc Naţional Socialist, cu sediul la Munchen, se făcea tot mai auzit în Germania. Mişcarea radical-populistă lua amploare, bazându-şi mesajul pe cei „răi, non-germanii”. Vina pentru relele din ţară era pusă pe seama bolşevicilor şi a bancherilor evrei, a jefuitorilor străini care violau pământul arienilor până la tot ceea ce nu era arian. Erau acuzaţi mai ales evreii, cu averile lor dobândite pe căi necinstite.

Lumea cosmopolită din Munchen şi populaţia evreiască luau în derâdere aceste absurdităţi; nu le ascultau. Însă restul Germaniei asculta; asculta şi auzea şi ceea ce dorea să audă.

Erich Stoessel-Leifhelm auzea şi el. Acesta era paşaportul lui spre recunoaştere şi spre avansare.

În câteva săptămâni, tânărul îl readuse cu forţa pe tatăl său în formă de dinainte. În ciuda protestelor vehemente ale tatălui, fiul aruncă toată băutura şi ţigările din casă şi nu-l scăpă nici o clipă din ochi. Îi impuse un regim dur de exerciţii fizice şi o dietă riguroasă. Cu zelul unui antrenor

puritan, Stoessel-Leifhelm începu să-l ducă pe tatăl său la ţară, în „Gewaltmarsche”, ajungând treptat să petreacă cu el câte o zi întreagă de drumeţie pe cărările istovitoare ale munţilor Bavariei, obligându-l pe bătrân să meargă, să meargă, să se mişte şi să se odihnească numai la comanda sa, să bea apă numai atunci când îi permitea.

Efectele acestui regim fură atât de mari încât hainele începură să atârne pe bătrân de parcă ar fi fost cumpărate de la târgul de vechituri pentru o persoană mult mai grasă. Era nevoie de o garderobă nouă, dar costumele de calitate pe vremea aceea, la Munchen, nu erau accesibile decât celor înstăriţi. Stoessel-Leifhelm voia tot ce e mai bun pentru tatăl lui, nu dintr-un spirit de devotament filial, ci, aşa cum vom vedea, din cu totul alte motive.

Trebuia să facă rost de bani – cu alte cuvinte, trebuia *u*furaţi. Îi puse nenumărate întrebări tatălui său în legătură cu casa pe care fusese silit s-o părăsească şi află tot ce avea nevoie să ştie. Într-o noapte, pe la ora trei, Stoessel-Leifhelm pătrunse prin efracţie în locuinţa de pe Luisenstrasse şi luă tot ce era de valoare, inclusiv argintăria şi întregul conţinut al seifului. În 1930 nu era greu să găseşti cumpărători pentru diverse obiecte şi când toate lucrurile fură valorificate, tatăl şi fiul rămaseră cu echivalentul a aproximativ opt mii de dolari americani, practic o avere pe vremea aceea.

Procesul de „renovare” a continuat. În Maximilianstrasse au fost comandate costume elegante, încălţămintea de cea mai bună calitate a fost cumpărată de la Odeonplatz şi, în sfârşit, s-au operat şi anumite schimbări cosmetice. Părul ciufulit al doctorului a fost tuns şi vopsit într-un blond nordic, iar barba i-a fost rasă. I s-a lăsat numai o mică mustaţă, foarte distinsă, deasupra buzei superioare. Transformarea era terminată; mai rămânea de realizat prezentarea.

În fiecare seară, în timpul săptămânilor lungi ale perioadei de refacere, Stoessel-Leifhelm îi citise tatălui său cu voce tare tot ce putuse lua de la sediul Partidului Naţional Socialist. Şi materialele de propagandă existau din abundenţă. Erau broşuri inflamatoare, pagini întregi de teorie prin care cititorul trebuia convins de superioritatea purităţii ariene şi, evident, de inevitabila deteriorare a rasei

prin căsătoriile mixte – toate diatribele naziste uzuale, plus citate generoase din *Mein Kampf*. Fiul insistă până când tatăl fu în stare să recite pe dinafară toate aberaţiile mesajelor naţional-socialiste. În tot acest timp, tânărul de şaptesprezece ani continua să-i spună tatălui său că aceasta era singura cale pe care putea să redobândească tot ceea ce îi fusese furat, să se răzbune pentru anii de umilinţă şi ridiculizare. Germania însăşi fusese umilită de restul lumii, iar acum partidul nazist era răzbunătorul, cel care va restabili tot ceea ce este cu adevărat german. Începea o nouă ordine şi era nevoie de oameni noi care să se ridice la înălţimea acestei misiuni.

Şi veni şi ziua în care Stoessel-Leifhelm află că două personalităţi de frunte urmau să vină la Munchen. Era vorba de Josef Goebbels şi de aşa-zisul aristocrat, Rudolph Hess. Fiul îşi însoţi tatăl la sediul Partidului Naţional Socialist unde doctorul arian, bine îmbrăcat şi, evident, bogat, ceru o audienţă la cei doi lideri nazişti în legătură cu o problemă confidenţială şi urgentă. Audienţa i-a fost acordată şi, după cum menţionează arhivele, primele lui cuvinte către Hess şi Goebbels au fost: „Domnilor, sunt un medic cu state de serviciu excelente. Am fost chirurg şef la spitalul Karlstor şi am avut unul din cabinetele particulare cele mai căutate din Munchen. Apoi m-au distrus evreii, care mi-au furat totul. M-am întors, mă simt bine şi sunt la dispoziţia dumneavoastră.”

Când avionul companiei Lufthansa îşi începu coborârea spre Hamburg, Joel îndoi colţul paginii din dosarul lui Leifhelm şi se aplecă spre servieta diplomat. Alături, actorul Caleb Dowling se întinse, cu scenariul în mână, după care îl îndesă într-un sac de voiaj aflat la picioarele lui.

— Singurul lucru mai tâmpit decât acest film este suma uriaşă de bani pe care mi-o dau ca să joc în el.

— Filmezi mâine? întrebă Joel.

— Astăzi, îl corectă Dowling, privindu-şi ceasul. Trebuie să fiu pe platoul exterior, undeva pe malul Rinului, la cinci şi jumătate. Cred că e un peisaj foarte romantic.

— Dar ai venit de la Copenhaga!

— Da.

— Înseamnă că n-o să te poţi odihni deloc.

— Cam aşa ceva.

— Oh! Actorul se uită la Joel, iar zbârciturile din colţul ochilor lui blânzi se adânciră când zâmbi. Soţia mea este la Copenhaga şi am avut două zile libere. Acesta a fost ultimul avion pe care am putut să-l iau.

— O, eşti căsătorit! făcu Converse şi regretă imediat cele rostite; i se păru că fraza lui sunase prosteşte.

— De douăzeci şi şase de ani, tinere. Cum crezi că m-aş fi putut descurca altfel? Este o secretară minunată.

— Aveţi copii?

— Nu poţi avea chiar totul. Nu, n-avem.

— Dar de ce e la Copenhaga? Vreau să spun, de ce nu te însoţeşte unde filmezi?

Zâmbetul dispăru de pe chipul bronzat al lui Dowling.

— E o întrebare justificată, nu-i aşa? Mai ales pentru dumneata, care eşti avocat.

— Nu e treaba mea, evident. iartă-mă că am întrebat.

— Nu, nu-i nici o problemă. Nu-mi place să vorbesc despre asta, dar uneori tovarăşii de călătorie din avion îşi povestesc unele lucruri. Nu-i mai vezi după aceea niciodată şi câteodată e bine să-ţi deschizi sufletul în faţa cuiva. Actorul încercă să schiţeze un zâmbet, dar nu reuşi. Soţia mea se numeşte Muhlstein – asta înseamnă piatră de moară. Este evreică. Povestea ei nu diferă de cea a multor alte milioane, dar pentru ea... ei bine, pentru ea reprezintă ceva personal. A fost despărţită de părinţi şi de cei trei fraţi mai mici la Auschwitz. A văzut cum sunt luaţi de lângă ea, în timp ce ţipa, incapabilă să înţeleagă ce se întâmplă. A avut noroc. Împlinise paisprezece ani şi au băgat-o într-o baracă să coase uniforme, până când va da dovadă şi de alte calităţi. Două zile mai târziu, auzind nişte zvonuri, fusese cuprinsă de isterie şi fugise de acolo, încercând să-şi găsească familia. A ajuns într-o secţie a lagărului care se numea *Abfall* – gunoaiele – aici erau cadavrele scoase din camera de gazare. A găsit acolo cadavrele tatălui, mamei şi ale celor trei fraţi. Priveliştea şi duhoarea erau atât de cumplite încât nu le-a putut uita niciodată. Nu vrea să pună piciorul în Germania, iar eu n-am să-i cer acest lucru.

Nu e nici un motiv de alarmă, nici o surpriză... O altă Cruce de Fier pentru Erich Leifhelm şi cei asemeni lui, oferită retroactiv.

— Dumnezeule, îmi pare rău, murmură Converse. N-am vrut să...

— N-ai făcut nimic. Eu ţi-am spus... Ştii şi ea îşi dă seama că nu are sens.

— Nu are sens? Poate că n-ai auzit ce ai povestit.

— Ba da, dar încă n-am terminat. Când a împlinit şaisprezece ani, a fost urcată într-un camion împreună cu alte fete pentru a fi duse la un alt fel de muncă. Fetele şi-au luat inima în dinţi şi l-au bătut măr pe caporalul *Wehrmacht*-ului care le păzea, i-au smuls pistolul, au preluat controlul asupra maşinii şi au evadat.

Dowling se opri, cu ochii ţintă la Joel. Acesta îi întoarse privirea în tăcere, nesigur de semnificaţia ei, dar profund impresionat de ceea ce auzise.

— Este o poveste extraordinară, spuse el încet. Extraordinară.

— Timp de doi ani, continuă actorul, au stat ascunse la diverse familii de nemţi, care fără îndoială ştiau ce fac şi ce li s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi fost prinşi. Fetele au fost căutate, oamenii au fost ameninţaţi, voiau să le prindă căci se temeau de mărturiile lor. Cu toate acestea, nemţii au continuat să le ascundă, să le mute de la o familie la alta, până când au trecut frontiera în Franţa ocupată, unde situaţia era mai uşoară, cu ajutorul Rezistenţei. Al Rezistenţei *germane*, înţelegi?

— Înţeleg chiar foarte bine.

— Poartă în suflet o ură şi o durere cumplită şi Dumnezeu mi-e martor că o înţeleg. Ar trebui să simtă, însă şi puţină recunoştinţă. Unii germani au fost torturaţi, doi chiar împuşcaţi pentru ceea ce au făcut. Nu vreau să întind prea mult coarda, dar cred că ar putea să simtă şi puţină recunoştinţă. Ar putea vedea lucrurile şi dintr-o altă perspectivă.

Actorul îşi prinse centura de siguranţă. Joel apăsă încuietorile servietei, întrebându-se dacă e cazul să spună şi el ceva. Mama lui Valerie făcuse şi ea parte din Rezistenţa germană. Fosta lui soţie îi povestise fel de fel de istorioare nostime relatate de mama ei despre un ofiţer francez sobru şi inhibat din serviciul de spionaj care fusese obligat să lucreze cu o tânără nemţoaică încăpăţânată şi deşteaptă, membră a mişcării ilegale, *Untergrundbewegung*. Cu cât se certau mai mult, cu cât îşi reproşau apartenenţa la naţionalităţile lor, cu atât deveneau mai apropiaţi. Francezul era tatăl lui Valerie şi aceasta se mândrea cu el, dar parcă era mai mândră de mama ei. Şi în sufletul acelei femei fusese multă durere. Şi ură. Dar exista un motiv şi acesta era lipsit de echivoc. Existase unul şi pentru Joel, cu mulţi ani mai târziu.

— Am mai spus, dar am să repet, zise Joel. Evident, nu e treaba mea, dar în locul dumitale n-aş insista. iartă-mă, e mai bine să-mi ţin gura.

— Nu, eu trebuie să-mi cer scuze. Te-am împovărat pe dumneata cu asta. Aşa este? Spune-mi, te rog!

— Foarte bine. Mai întâi a fost oroarea, după aceea a venit ura. Acesta a fost primul stagiu. Dacă acestea nu ar fi existat, nu ar fi existat nici motive de recunoştinţă. Într-un anume fel, recunoştinţa este tot atât de dureroasă, pentru că nu ar fi trebuit să existe.

Actorul îl privi cu atenţie aşa cum o făcuse la începutul convorbirii lor.

— Eşti un băiat deştept, nu-i aşa?

— Priceput profesional. Dar am fost şi eu acolo... asta e. Cunosc oameni care au fost acolo unde a fost soţia dumitale. Totul începe cu oroarea.

Dowling privi în sus, spre lumina din plafon şi când începu să vorbească cuvintele plutiră în aer, iar vocea îi era încordată:

— Când mergem la cinema, trebuie să am grijă ce film e; dacă ne uităm împreună la televizor sunt întotdeauna încordat, căci nu ştiu cum o să reacţioneze. Nu suportă să vadă o svastică, să audă pe cineva ţipând în germană sau să privească filme cu soldaţii germani mărşăluind cu pasul lor de gâscă. Nu poate. O ia la fugă, vomită şi tremură toată. Uneori are impresia că sunt şi eu unul dintre ei şi începe să ţipe. După atâţia ani... *Dumnezeule!*

— Ai încercat să recurgi la ajutorul unui profesionist, la un psihiatru?

— O, îşi revine foarte repede, spuse actorul adoptând o atitudine defensivă. Şi apoi, până acum câţiva ani nici nu aveam bani pentru aşa ceva, adăugă el cu tristeţe.

— Dar acum? Acum nu mai poate fi o problemă.

Dowling privi în jos, spre sacul de voiaj de la picioarele lui.

— Dacă aş fi întâlnit-o mai devreme... poate. Dar am fost nişte tomnatici, amândoi. Ne-am căsătorit când trecusem de patruzeci de ani – doi singuratici în căutare de ceva mai bun. Acum e prea târziu.

— Îmi pare rău.

— N-ar fi trebuit să fac niciodată filmul acela blestemat. Niciodată.

— Şi de ce l-ai făcut?

— Ea a spus că trebuie să demonstrez că sunt în stare să joc şi altceva decât roluri uşoare. I-am spus că nu contează… am făcut războiul, am fost în Marină. Am văzut câteva grozăvii în sudul Pacificului, dar nu se compară nici pe departe cu ceea ce a trăit ea, nici vorbă. Iisu*se! Poţ*i să-ţi imaginezi aşa ceva?

— Da, pot.

Actorul îşi ridică privirile şi un început de zâmbet neîncrezător apăru pe faţa lui bronzată.

— Tu, bobocule? Numai dacă n-ai fost cumva prizonier în Coreea…

— N-am fost în Coreea.

— Atunci îţi este la fel de greu să-ţi imaginezi. Erai prea tânăr, iar eu prea norocos.

— Păi, a fost…

Converse tăcu. Nu avea nici un rost. Se întâmplase atât de des încât nici nu se mai ostenea să se gândească la asta. Vietnamul fusese şters din conversaţiile curente ale americanilor. Ştia că dacă o să-i pomenească despre asta unui om ca Dowling, se va grăbi să-şi ceară scuze; nu servea la nimic să mai scormonească o amintire dureroasă. Nu-i servea nici doamnei Dowling, născută Muhlstein.

— S-a aprins semnalul *Nu fumaţi!* spuse Joel. În câteva minute vom fi la Hamburg.

— Am mers cu zborul ăsta de vreo şase ori în ultimele două luni, spuse Caleb Dowling, aşa că dă-mi voie să-ţi spun: Hamburgul este o pacoste. Nu-i vorba de vama germană, e floare la ureche, mai ales la ora asta. Ştampilele de cauciuc zboară şi în zece minute ai trecut de ei. După aia trebuie să aştepţi. De două sau de trei ori am stat mai mult de o oră până a sosit avionul de Bonn. Apropo, vrei să bem împreună un pahar?

— Ei bine… Joel se simţea măgulit. Nu numai că îi plăcea Dowling, dar a fi oaspetele unui om celebru îi făcea o plăcere deosebită. Şi în ultima vreme nu i se întâmplaseră prea multe lucruri plăcute.

— Trebuie să te avertizez că, deşi este târziu, adăugă celebritatea de lângă el, fanii se mai adună şi că cei de la Relaţii cu publicul au ceva de furcă cu ei. De regulă reuşesc să-i ţină departe pe fotografi, dar nu pentru multă vreme.

Converse îi fu recunoscător pentru acest avertisment.

— Am de dat câteva telefoane; dacă le termin la timp, mi-ar face plăcere să beau ceva cu dumneata.

— Telefoane? La ora asta?

— În America. La… Chicago nu este aşa de târziu.

— Telefonează din salonul VIP. Îl ţin deschis pentru mine.

— Poate că o să ţi se pară ciudat, dar gândesc mai bine când sunt singur. Am câteva chestiuni complicate de explicat. După ce trecem prin vamă am să caut o cabină telefonică.

— Mie nimic nu mi se pare ciudat, fiule. Doar lucrez la Hollywood. Brusc, zâmbetul dispăru de pe chipul actorului. Poate îţi mai aminteşti de filmul ăla din Skokie, Illinois? Eram în studio şi îmi învăţam replicile, când am auzit ţipete şi uşa trântită. Am alergat afară şi am văzut-o pe soţia mea cum fugea spre plajă. A trebuit s-o târăsc afară din apă. Avea şaizeci şi şapte de ani, dar redevenise fetiţa de atunci, din lagărul ăla blestemat, vedea şirurile de prizonieri cu ochii înfundaţi în orbite… Îi vedea pe tatăl şi pe mama ei, pe cei trei fraţiori. Când te gândeşti la asta, înţelegi de ce oamenii aceştia spun mereu şi mereu… „niciodată din nou”. Nu se mai poate întâmpla niciodată. Am vrut să vând nenorocita aia de casă. Nu pot s-o las singură acolo.

— Şi acuma e singură?

— Nu, spuse Dowling şi zâmbetul îi înflori din nou pe faţă. După noaptea aceea am privit adevărul în faţă. Am înţeles că nu se poate. I-am angajat o însoţitoare, asta am făcut. Vorbeşte fără încetare şi povesteşte fel de fel de istorioare despre studiouri, căci s-a învârtit prin ele vreo patruzeci de ani.

— O actriţă?

— Nu o vedetă. E o femeie cumsecade şi se înţelege foarte bine cu soţia mea.

— Mă bucur să aud asta, spuse Joel, în momentul în care avionul atinse cu roţile asfaltul pistei şi motoarele frânară puternic. Aparatul rulă înainte, apoi viră la stânga şi se îndreptă spre terminal.

Dowling se întoarse spre Joel:

— Dacă termini cu telefoanele, întreabă unde este salonul VIP. Spune-le că eşti prietenul meu.

— Am să încerc să ajung acolo.

— Dacă nu reuşeşti, spuse actorul, nu uita că mai avem de parcurs încă un tronson de drum împreună.

Avionul se opri, uşa din faţă se deschise în mai puţin de treizeci de secunde şi pasagerii emoţionaţi se înghesuiră pe culoarul din mijloc. Din şoaptele care se auzeau, din privirile aruncate şi gesturile celor care se ridicau pe vârfuri ca să vadă

mai bine era clar că atenţia le fusese atrasă de Caleb Dowling. Actorul îşi juca rolul şi împărţea generos zâmbete, clipind şiret din ochi, stârnind hohote de râs. În timp ce privea, Joel simţi un val de compasiune pentru acest bărbat ciudat, acest actor căruia îi plăcea să-şi asume riscuri şi a cărui viaţă particulară era un coşmar, trăit împreună cu femeia pe care o iubea.

Niciodată din nou. Nu se mai poate întâmpla niciodată. Vorbe.

Converse privi servieta diplomat pe care o ţinea cu ambele mâini pe genunchi. Înăuntru era o altă poveste, o poveste care bubuia ca un tunet în depărtare, departe de arcul fulgerului care umplea aerul de electricitate.

M-am întors, mă simt bine şi sunt la dispoziţia dumneavoastră. Tot vorbe, vorbe dintr-o altă lume, dar umflate de presiunea prezentului, pentru că făceau parte din povestea revenirii silenţioase a unui om. O rotiţă din angrenajul Aquitaniei.

Primul val de pasageri curioşi se scurse după starul de televiziune, iar Joel păşi printre cei mai puţin grăbiţi. Voia să treacă cât mai repede şi mai discret prin vamă, iar apoi să-şi găsească un colţişor cât mai retras şi eventual întunecos al aeroportului unde să aştepte până când difuzoarele aveau să anunţe plecarea avionului spre Koln – Bonn.

> Goebbels şi Hess au acceptat oferta dr. Heinrich Leifhelm cu entuziasm. Ni-l putem imagina foarte uşor pe Goebbels examinându-l cu privirea pe acest medic arian blond, „cu state de serviciu excelente”, care avea să apară pe nenumărate pliante şi broşuri confirmând teoriile naziste referitoare la genetică, condamnându-i pe evreii hrăpăreţi. Era o adevărată mană cerească. Pentru Rudolph Hess, care dorea ca băieţii lui să fie acceptaţi de junkeri şi de clasa avută, *Herr Doktor*, un adevărat aristocrat şi, cu timpul, cine ştie, poate chiar amant, reprezenta soluţia.
>
> Îmbinarea între momentul bine ales, pregătirea minuţioasă şi înfăţişare dăduse rezultate peste aşteptările lui Stoessel-Leifhelm. Adolf Hitler s-a întors de la Berlin pentru unul din faimoasele lui raliuri din Marienplatz şi impunătorul doctor, împreună cu fiul lui atent şi manierat, au fost invitaţi să cineze cu Fuhrer-ul. Hitler a ascultat ceea ce dorea să audă şi din acel moment până în ziua morţii sale, în 1934, Heinrich Leifhelm a fost medicul lui personal.

Nimic nu mai stătea în calea tânărului fiu. Curând a căpătat tot ce îşi dorise. În iunie 1931 s-a oficiat o ceremonie la *Heiligtum Hof*, sediul naţional-socialiştilor la care s-a declarat că prima căsătorie a lui Heinrich Leifhelm este nelegală, pentru că familia evreiască oportunistă a ascuns faptul că erau evrei. Toate drepturile şi pretenţiile asupra moştenirii formulate de copiii rezultaţi din această unire nelegală au fost declarate nule. S-a oficiat apoi o căsătorie civilă între Leifhelm şi Marta Stoessel, iar adevăratul moştenitor, singurul care avea dreptul să se numească Leifhelm, a fost declarat un tânăr de optsprezece ani, pe nume Erich.

Munchenul şi comunitatea evreiască au continuat să se amuze, chiar dacă mai puţin, de anunţul absurd publicat de nazişti în rubricile de specialitate ale ziarelor. Numele de Leifhelm era discreditat, totul era considerat o absurditate. Evident, nu putea fi vorba de nici un fel de moştenire din partea tatălui. Oricum, totul era în afara legii. Oamenii însă au început să înţeleagă că şi legile aveau să se schimbe în Germania; în următorii doi ani a rămas o singură lege, hotărârea naziştilor.

Erich Leifhelm a intrat în partid şi ascensiunea lui a fost uşoară şi rapidă. La vârsta de optsprezece ani era *Jugendfuhrer*, în mişcarea tineretului hitlerist. Chipul lui zâmbitor şi trupul robust invitau adolescenţii Noii Ordini să participe la cruciada naţională. În această perioadă a fost trimis să-şi completeze studiile la universitatea din Munchen, pe care a absolvit-o în trei ani cu înalte onoruri academice. Între timp, Adolf Hitler ajunsese la putere; controla *Reichstag*-ul şi deţinea puteri dictatoriale. Imperiul celor o mie de ani începuse, iar Erich Leifhelm a fost trimis la Centrul de instruire a ofiţerilor din Magdeburg.

În 1935, la un an după moartea tatălui său, Erich Leifhelm, acum favorit al cercului intim al lui Hitler, a fost avansat la gradul de *Oberstleutnant* în *Vergeltungswaffen Korps*, devenind cel mai tânăr feldmareşal din *Wehrmacht*. S-a implicat profund în expansiunea militarilor şi, pe măsură ce războiul se apropia, a intrat în ceea ce s-ar putea numi a treia etapă a complicatei sale vieţi, care l-a dus în cele din urmă în centrul puterii naziste, oferindu-i, în acelaşi timp, un mijloc extraordinar de a se delimita de conducerea din

care făcea parte intrinsec. Această chestiune, tratată pe scurt în următoarele câteva pagini de încheiere, reprezenta preludiul celei de-a patra etape, în care se manifestă ca un adept fanatic al teoriilor lui George Marcus Delavane.

Dar înainte să-l părăsim pe tânărul Erich Leifhelm la Eichstatt, Munchen sau Magdeburg, trebuie să mai amintim două evenimente care oferă informaţii cu privire la mentalitatea de psihopat a acestuia. S-a menţionat mai sus jefuirea casei din Luisenstrasse şi rezultatul acesteia. Leifhelm nu neagă acest lucru nici în ziua de astăzi, ba chiar se delectează vorbind cu dispreţ de prima soţie a tatălui său şi de părinţii exagerat de protectori ai acesteia. Dar ceea ce nu spune nici el – şi nimeni altcineva în prezenţa lui – este ceea ce conţine raportul original al poliţiei din Munchen, distrus prin august 1934, dată care corespunde cu moartea lui Hindenburg şi ascensiunea lui Hitler la putere, atât în calitate de cancelar, cât şi de preşedinte al Germaniei, cu titlul de *Der Fuhrer*.

Toate copiile acelui raport al poliţiei au fost îndepărtate din dosare, dar doi pensionari mai în vârstă de la poliţia din Munchen îşi amintesc foarte bine de el. Acum au amândoi aproape de optzeci de ani, nu s-au mai văzut de mult şi au fost chestionaţi separat.

Jaful a fost cea mai neînsemnată dintre faptele comise în acea noapte în Luisenstrasse; despre o faptă mult mai gravă nu s-a vorbit la insistenţele familiei: fiica lui Leifhelm, pe atunci în vârstă de cincisprezece ani, a fost violată şi bătută crunt, iar când a fost internată la spitalul Karlstor medicii i-au dat foarte puţine şanse să se refacă. Fata s-a vindecat fizic, dar a rămas cu tulburări psihice pentru tot restul scurtei sale vieţi. Bărbatul care a abuzat de ea cunoştea foarte bine casa şi ştia unde se află scara de serviciu care ducea spre camera fetei, separată de cea a mamei ei şi a celor doi fraţi care se aflau în partea din faţă; Erich Leifhelm îl chestionase îndelung pe tatăl său ca să afle planul interior al casei. El a pătruns în camera fetei conştient de codul moral strict pe care îl impuneau „socrii tiranici”. Ura lui era atât de mare încât a simţit dorinţa să aplice insulta cea mai degradantă cu putinţă, convins că familia va insista să se păstreze tăcerea asupra acestui fapt.

Al doilea eveniment a avut loc în luna ianuarie sau februarie a anului 1939. Amănuntele sunt puţin cunoscute, deoarece există puţini supravieţuitori dintre cei care cunoscuseră bine familia şi nu există nici un fel de documente oficiale. Din cele care au mai rămas şi în urma discuţiilor purtate au ieşit la suprafaţă anumite fapte. Soţia legitimă a lui Heinrich Leifhelm şi copiii acesteia au încercat fără succes timp de mai mulţi ani să părăsească Germania. Linia oficială a partidului prevedea că, întrucât medicii îşi dobândiseră calificarea în universităţile din Germania, trebuia să rămână acolo. În plus, mai erau şi anumite chestiuni nerezolvate referitoare la unele probleme generate de fosta căsătorie a răposatului doctor Heinrich Leifhelm cu un membru al familiei, chestiuni legate în special de bunuri aflate în proprietate comună şi de drepturile de moştenire care afectau pe unul dintre cei mai remarcabili ofiţeri ai *Wehrmacht*-ului.

Erich Leifhelm nu era dispus să rişte nimic. „Fosta” soţie a tatălui său şi copiii erau ţinuţi, practic, prizonieri; toate mişcările le erau supravegheate, casa de pe Luisenstrasse se afla sub observaţie. După ce depuneau o nouă cerere de viză erau ţinuţi sub supraveghere politică strictă, pentru a preîntâmpina o eventuală tentativă de evadare. Această informaţie a fost dezvăluită de un bancher pensionar care îşi aminteşte că de la Ministerul de Finanţe şi de la Berlin fuseseră trimise instrucţiuni pentru băncile din Munchen conform cărora acestea trebuia să raporteze de îndată dacă fosta doamnă Leifhelm sau un membru al familiei ei retrăgeau o sumă importantă de bani.

Nu se ştie exact în ce zi s-a întâmplat, dar prin ianuarie sau februarie 1936, doamna Leifhelm, copiii şi tatăl ei au dispărut.

Totuşi, dosarele tribunalului din Munchen, confiscate de Aliaţi la 23 aprilie 1945, oferă o imagine destul de clară, deşi incompletă, a ceea ce s-a întâmplat. Mânat fără îndoială de dorinţa de a-şi legitimiza în ochii legii averea pe care pusese mâna, *Oberstleutnant* Erich Leifhelm a pus să se întocmească un dosar cuprinzând suferinţele îndurate de tatăl său, dr. Heinrich Leifhelm, din partea familiei criminale care fugise din Reich, deşi fusese pusă sub acuzare. Acuzaţiile erau nişte minciuni sfruntate: de la furtul unor

uriaşe conturi bancare, de fapt inexistente, până la omoruri făptuite cu intenţia de a uzurpa clientela unui mare medic. Exista, de asemenea, certificatul legal al divorţului „oficial” şi o copie după testamentul lui Heinrich Leifhelm. Era un singur certificat de căsătorie valabil şi un singur fiu moştenitor: *Oberstleutnant* Erich Stoessel Leifhelm.

Cu ajutorul unor informaţii suficient de exacte, au fost găsiţi supravieţuitori care au confirmat că doamna Leifhelm, cei trei copii şi tatăl ei pieriseră la Dachau, un lagăr aflat la cincisprezece kilometri sud de Munchen.

Ramura evreiască a familiei Leifhelm dispăruse, iar cea ariană rămăsese singura moştenitoare a unei averi considerabile şi a unor proprietăţi care, în condiţiile respective, ar fi fost confiscate. Înainte de a împlini vârsta de treizeci de ani, Erich se răzbunase pentru nedreptăţile pe care considera că le suferise, în ciuda faptului că era superior prin naştere şi calităţi personale. Ucigaşul se maturizase.

— Se vede că ai un caz la naibii de interesant aici, spuse Caleb Dowling, zâmbind şi împungându-l cu cotul pe Joel. Ţigara ţi s-a stins singură în scrumieră. M-am întins peste dumneata ca să închid naibii capacul şi tot ce ai făcut a fost să ridici mâna, ca şi când aş fi vrut să te atac.

— Îmi pare rău, scuză-mă. Este… este un caz al naibii de complicat. Doamne fereşte, cum aş îndrăzni eu să ridic mâna împotriva unei celebrităţi ca dumneata, spuse Converse şi râse, conştient că asta se aştepta de la el.

— Ei bine, mai am o veste pentru dumneata, amice, anunţul cu *Nu fumaţi* s-a aprins de câteva minute bune, iar dumneata tot mai ţii o ţigară în mână. Sigur, ştiu că n-ai de gând s-o aprinzi, dar am văzut o mulţime de priviri naziste îndreptându-se spre noi.

— Naziste… Joel rosti cuvântul fără să vrea, în timp ce punea ţigara în pachet.

— E un fel de a spune şi nu foarte inspirat, spuse actorul. O să aterizăm la Koln înainte să-ţi strângi toate dosarele astea. Haide, băiatule, ne apropiem.

— Nu, îl contrazise Joel fără să vrea. Face manevre până primeşte instrucţiuni de la turn.

— Vorbeşti de parcă te-ai pricepe la chestiile astea.

— Oarecum, spuse Converse, punând dosarul lui Leifhelm în servieta diplomat. Am fost cândva pilot.

— Nu glumeşti? Pilot adevărat?

— Ei bine, am fost plătit pentru asta.

— La o companie aeriană? Vreau să spun la una din companiile aeriene adevărate?

— Mai mare decât asta, aşa cred.

— Dumnezeule, mă impresionezi. Nu mi-aş fi închipuit. Avocatura şi pilotajul nu par a fi două meserii compatibile.

— A fost cu mult timp în urmă. Joel închise servieta şi fixă încuietorile.

Avionul rula acum pe pistă; aterizarea fusese atât de lină încât pasagerii aplaudară. Dowling îşi desfăcu centura de siguranţă şi spuse:

— Auzeam uneori aşa ceva după o lecţie bună.

— Acum cred că auzi mult mai multe aplauze, spuse Converse.

— Ba dimpotrivă. Apropo, unde vei locui, domnule avocat?

Joel nu era pregătit pentru această întrebare.

— De fapt, nu prea ştiu, răspunse el, căutându-şi cu greu cuvintele. Călătoria aceasta a fost o decizie de ultim moment.

— S-ar putea să ai nevoie de ajutor. Bonnul este foarte aglomerat. Eu voi locui la Konigshof şi mă bucur acolo de oarecare trecere. Să vedem ce pot face.

— Mulţumesc mult, dar nu va fi nevoie. Converse se străduia să gândească cât mai rapid. Ultimul lucru de care avea nevoie era atenţia de care s-ar fi bucurat cineva aflat în compania actorului. Firma mea va trimite pe cineva să mă întâmpine şi să-mi asigure cazarea. De fapt, mi s-a spus să ies ultimul, ca să nu fie nevoit să mă caute prin mulţime.

— Ei bine, dacă ai timp şi chef să râzi ascultând câteva bancuri, dă-mi telefon la hotel şi lasă-mi un număr unde să te caut.

— Probabil că aşa am să fac.

Joel aşteptă. Ultimii călători părăseau avionul mulţumind din cap stewardeselor. Unii dintre ei căscau, alţii se luptau înverşunaţi cu genţile de voiaj, aparatele de fotografiat şi valizele speciale pentru costume bărbăteşti. Când ultimul pasager ieşi pe uşa concavă a avionului, Converse se ridică şi el, îşi luă servieta diplomat şi porni pe culoarul dintre scaune. Instinctiv, fără să aibă nici un motiv, aruncă o privire spre coada avionului.

Ceea ce văzu şi faptul că fusese şi el văzut – îl făcură să

încremenească. Simţi că explodează. Pe ultimul rând de scaune se afla o femeie. Faţa palidă sub pălăria cu boruri largi şi ochii înspăimântaţi care se întoarseră brusc în altă direcţie formară o imagine de care îşi aminti instantaneu. Era femeia din cafeneaua de la aeroportul Kastrup, din Copenhaga! Ultima dată o văzuse pornind repede spre zona de recuperare a bagajelor, îndepărtându-se de ghişeele liniilor aeriene. Fusese oprită de un bărbat grăbit cu care schimbase câteva cuvinte, iar acum Joel ştia că acele cuvinte se refereau la el.

Femeia se întorsese şi pătrunsese în avion după aceea, neobservată în aglomeraţie. Joel simţise, *ştiuse* tot timpul. Îl urmărise din Danemarca!

6

Converse porni grăbit pe culoarul dintre scaune şi ieşi pe uşa de metal, păşind în tunelul mochetat. Străbătu cei aproximativ douăzeci de metri prin tunel şi ajunse în zona de aşteptare, unde nu se mai afla nimeni; locul era pustiu, celelalte porţi închise, luminile stinse. Ceva mai departe, suspendate de tavan, văzu indicatoarele în germană, franceză şi engleză care îi îndrumau pe pasageri spre terminalul principal şi spre zona de recuperare a bagajelor. Nu mai avea timp pentru bagaje. Trebuia să fugă. Trebuia să dispară din aeroport cât mai repede, fără să fie văzut. Apoi îşi dădu seama de realitate: deja fusese văzut! Simţi că-i vine să vomite. Ştiau că sosise cu zborul de la Hamburg. În momentul în care va intra în zona terminalului va fi reperat; nu putea face nimic. Îl depistaseră la Copenhaga. Femeii căreia îl găsise i se ordonase să se îmbarce ca să se asigure că nu rămâne la Hamburg.

Dar *cum? Cum* făcuseră asta?

Nu mai avea timp; la asta se va gândi mai târziu. Dacă o să mai aibă posibilitatea. Trecu prin cadrul de metal al detectorului şi de banda rulantă pe care se puneau bagajele de mână pentru a fi controlate cu raze X. În faţa lui, la mai puţin de douăzeci şi cinci de metri, se aflau uşile spre terminal. Cum să procedeze, ce *trebuia* să facă?

Nur fur hier Beschaftigte
Manner

Joel se opri. Inscripţia de pe uşă era categorică, cuvintele interziceau în mod clar ceva. Parcă le mai văzuse undeva. Dar unde? Zurich! Se afla într-un magazin universal din Zurich când simţise nevoia imperioasă să se ducă la toaletă. Rugase un vânzător şi acesta îl condusese la o toaletă pentru bărbaţi. *Nur fur hier Beschaftigte Manner*.

Asta era. Împinse uşa şi intră, neştiind ce altceva ar putea face acolo decât să-şi adune gândurile. În capătul opus al încăperii văzu un bărbat în salopetă verde care stătea în faţa unei chiuvete şi se uita în oglindă. Se pieptăna şi îşi examina

chipul. Converse se îndreptă către şirul de pisoare de dincolo de chiuvete, cu aerul unui om din conducerea aeroportului. Atitudinea lui fu percepută ca atare: omul mormăi ceva politicos şi ieşi. Uşa se închise în urma lui şi Converse rămase singur.

Joel studie încăperea faianţată. Pentru prima oară auzi nişte voci… undeva, afară, dincolo de… *ferestre.* Cam la trei sferturi din înălţimea zidului, afundate în grosimea lui, se aflau trei ferestre cu geamuri mate, a căror ramă albă se confunda cu marginea zidului. Converse era nedumerit. În aceste zile în care se punea atât de mult accentul pe securitatea liniilor aeriene şi pe lupta împotriva contrabandei cu narcotice, existenţa unei încăperi unde s-ar fi putut ajunge fără a se trece pe la vamă părea un nonsens. Brusc îşi dădu seama că aceasta s-ar putea să fie singura lui scăpare. Zborul de la Hamburg fiind unul intern, în această parte a aeroportului nu exista vamă. Bineînţeles că ferestrele dădeau spre exterior într-o astfel de încăpere. Ei şi? Pasagerii trebuia să treacă oricum prin cadrul electronic şi autorităţile care doreau să pună mâna pe un anumit pasager puteau aştepta la poarta zborului respectiv.

Dar pe el nu-l aştepta nimeni. Fusese ultimul – de fapt penultimul – pasager al acestui zbor de noapte. Spaţiul din jurul porţii, delimitat cu un şnur era pustiu; dacă cineva ar fi stat pe vreunul din scaunele acelea de plastic l-ar fi văzut imediat.

Aşadar, cei care îl ţineau în colimator se aflau în altă parte, într-un loc mai îndepărtat al terminalului. N-aveau decât să aştepte. Se apropie de fereastra cea mai îndepărtată şi puse servieta diplomat jos. Pervazul se afla la câţiva centimetri deasupra capului său. Apucă cele două mânere albe şi împinse. Fereastra se ridică. Pipăi cu degetele prin spaţiul eliberat. Nu era nici un fel de grilaj. Dacă ridica la maximum fereastra va avea suficient loc să treacă.

În spatele lui se auzi un zăngănit, zgomotul unui obiect de metal lovit de lemn. Se întoarse în clipa în care uşa se deschise şi apăru un bătrân gârbovit, purtând uniforma albă a personalului de întreţinere, o găleată şi un teu de şters pe jos. Fără să se grăbească, omul scoase un ceas de buzunar, se uită la el mijind ochii, spuse ceva în germană şi aşteptă. Joel îşi dădea seama că omul aştepta să i se răspundă şi că îi spusese probabil că toaleta urma să se închidă până dimineaţa. Trebuia să gândească rapid; nu putea să plece, singura cale de ieşire din aeroport era terminalul. Dacă mai exista şi alta, el n-o cunoştea şi nu avea

timp să o caute. Fără îndoială că ar fi întâlnit patrule care l-ar fi putut aborda.

Se uită la găleata metalică. În disperarea lui înţelese ce trebuie să facă, numai că nu ştia cum anume. Cu o grimasă bruscă de durere, mormăi ceva, se apucă cu mâinile de piept şi se prăbuşi în genunchi. Strigă ceva neinteligibil, strâmbându-se de durere, cu faţa contorsionată şi se întinse pe pardoseală.

— Doctor, doctor… *Doctor!* strigă el gemând în continuare de durere.

Bătrânul lăsă jos uneltele, mormăi ceva ce, evident, Joel nu înţelese şi făcu câţiva paşi în direcţia lui. Converse se răsuci spre dreapta, cu faţa la perete, gâfâind scurt şi privindu-l pe neamţ cu ochii larg deschişi.

— Doctor… şopti el.

Bătrânul începu să tremure şi se dădu înapoi, spre uşă; se întoarse, o deschise şi ieşi în fugă, strigând după ajutor.

Avea la dispoziţie doar câteva secunde! Poarta terminalului se afla la vreo douăzeci de metri spre stânga, aşa că Joel se ridică rapid, alergă spre găleată, o întoarse cu fundul în sus şi o puse sub fereastră. Se urcă pe ea, îşi fixă ambele palme sub marginea ferestrei şi împinse în sus. Geamul se ridică câţiva centimetri şi se opri, înţepenind în pervaz. Împinse din nou cu toată forţa de care dispunea în acea poziţie incomodă. Geamul nu se clinti.

Gâfâind din greu, Joel îl examină, căutând cu privirea două mici obiecte de oţel şi dorindu-şi din tot sufletul să nu le găsească. Erau însă acolo, la locul lor: două şuruburi de protecţie fixate în pervaz împiedicau geamul să se ridice mai mult de douăzeci de centimetri. Deşi aeroportul nu era unul internaţional prevăzut cu o sumedenie de instalaţii sofisticate de securitate, existau şi aici anumite măsuri de precauţie.

Din depărtare se auzeau strigăte; bătrânul dăduse peste cineva. Sudoarea şiroia pe faţa lui Converse în momentul în care se dădu jos de pe găleată şi îşi luă servieta de jos. Decizia şi acţiunea fură simultane, amândouă guvernate în mod inconştient de instinct. Joel apucă servieta, făcu un pas înainte şi izbi de câteva ori în geam care se transformă în cioburi. În cele din urmă, reuşi să rupă şi rama de lemn din partea de jos. Se urcă din nou pe găleată şi privi afară. Clădirea era înconjurată de o alee de beton, iar în depărtare se vedeau nişte lumini. Nu era ţipenie de om. Îşi aruncă servieta afară pe fereastră, se ridică apoi în mâini, îndepărtă cu genunchiul stâng resturile de geam şi

ce mai rămăsese din rama de lemn a acestuia pe betonul de afară, se strecură anevoie, trecându-şi capul şi umerii prin deschizătura îngustă şi plonjă în gol. În momentul în care căzu pe pământ auzi zgomotele din interior ce trădau un amestec de furie şi uimire. O luă la fugă.

Câteva minute mai târziu, acolo unde aleea făcea brusc o cotitură, văzu luminile de la intrarea în terminal şi şirul de taxiuri care aşteptau ca pasagerii zborului 817 de la Hamburg să-şi recupereze bagajele pentru a-şi lua clienţii. Erau căi speciale pentru intrare şi ieşire, întrerupte de trecerile pentru pietoni, iar dincolo de acestea o parcare imensă cu mai multe gherete luminate. Converse trecu pe sub balustradă şi ajunse în dreptul şirului de taxiuri, ţinându-se în umbră. Trebuia să ajungă la un taxi, dar un taxi cu un şofer care să ştie engleză; nu putea să rămână pe jos… mai fusese prins o dată când mergea pe jos, cu ani în urmă. Se afla atunci pe un drum din junglă, unde ar fi putut să „rechiziţioneze" un jeep – un jeep al duşmanului – ar fi putut… *Încetează!* Aici nu eşti în Vietnam, ci pe un aeroport cu milioane de metri cubi de beton turnaţi între pajiştile şi straturile cu flori. Continuă să înainteze prin umbră. Era în întuneric, iar ultimul taxi din şir se afla chiar în faţa lui. Se apropie şi întrebă:

— Engleză? Vorbeşti engleza?

— *Englisch? Nein.*

Al doilea şofer răspunse tot negativ, dar al treilea îi vorbi în engleză:

— Aşa cum spuneţi voi, americanii, numai un tâmpit ar conduce aici un taxi fără să ştie o engleză acceptabilă. Am dreptate?

— Da, aşa este, spuse Joel, deschizând portiera.

— *Nein!* Nu se poate!

— De ce?

— E coadă. Trebuie să respecţi rândul.

Converse băgă mâna în buzunar şi scoase un tanc de mărci germane împăturite.

— Sunt un om generos. Poţi să înţelegi chestia asta?

— Poate fi vorba şi de o boală foarte gravă. Urcă, domnule.

Taxiul ieşi din rând şi porni spre ieşire.

— Bonn sau Koln?

— Bonn, răspunse Converse, dar nu acum. Vreau să te încadrezi pe banda cealaltă şi aştepţi în faţa intrării în parcare.

— *Was…?*

— Pe cealaltă bandă. Vreau să mă uit la intrare de aici. Cred că în avionul de Hamburg s-a aflat o persoană pe care o cunosc.

— Au ieşit foarte mulţi. Numai cei care au avut bagaje...

— Dar ea este tot înăuntru, insistă Joel. Te rog, fă aşa cum îţi spun.

— Ea... Ach, *ein Fraulein. Aş*a se întâmplă când ai atâtea mărci germane, Mein *Herr.*

Şoferul coti spre aleea care ducea în parcare şi opri în întuneric, în spatele cabinei. Uşile terminalului erau în stânga, la cel mult o sută de metri. Converse urmărea pasagerii încărcaţi de valize, saci de golf şi inevitabilele camere de luat vederi sau aparate de fotografiat; oamenii defilau prin uşile deschise, cei mai mulţi ridicând mâna după un taxi. Numai câţiva dintre ei traversară îndreptându-se spre parcare.

Trecuseră douăsprezece minute şi femeia de la Copenhaga încă nu apăruse. Nu avea bagaje, aşadar, întârzierea era voită sau comandată. Şoferul taxiului stinsese farurile, stătea cu capul pe volan şi se prefăcea că doarme. Linişte... Dincolo de ei, pe banda paralelă, şirul pasagerilor de la Hamburg se subţiase simţitor. Câţiva tineri, fără îndoială studenţi, în blugi jerpeliţi, însoţiţi de fete tinere care beau bere din cutii râdeau în timp ce îşi numărau între ei mărcile. Un om de afaceri într-un costum elegant, cu vestă, se lupta cu o valiză umflată şi o cutie uriaşă de carton învelită într-o pânză înflorată, în timp ce o pereche de oameni mai în vârstă se certau, subliniindu-şi disputa cu gesturi energice. Alte cinci persoane se aflau la capătul celălalt al platformei aşteptând, probabil, un mijloc de transport care fusese comandat dinainte. Dar unde...?

Brusc apăru şi femeia, dar însoţită. Era flancată de doi bărbaţi, iar în spatele ei venea un al treilea. Toţi patru ieşiră fără grabă pe uşa de sticlă, o luară la stânga şi grăbiră pasul până ajunseră în zona cea mai întunecoasă a intrării. Apoi cei trei bărbaţi se aşezară în formaţie de triunghi în faţa femeii, ca şi când ar fi vrut s-o protejeze. Vorbeau cu ea peste umăr, studiind în acelaşi timp mulţimea. Discuţia lor era animată, dar controlată; mânia se amesteca cu nedumerirea, dar toţi se stăpâneau. Bărbatul din dreapta ieşi din formaţie şi se duse spre colţul clădirii. Scoase un obiect din buzunar şi îl duse la buze. Joel îşi dădu seama imediat că lua legătura prin radio cu cineva din aeroport.

Câteva secunde mai târziu, jetul puternic de lumină al farurilor unui automobil străpunse întunericul luminând şi interiorul

taxiului. Converse se afundă mai adânc în banchetă taxiului, cu capul întors şi gâtul arcuit, privind pe geamul din spate. O limuzină de culoare roşu închis se oprise în dreptul cabinei de la ieşirea din parcare. Braţul şoferului era întins afară cu o bancnotă în mână. Omul din cabină o luă, se întoarse să dea restul, dar maşina se smuci din loc lăsându-l cu mâna întinsă. Automobilul coti pe lângă taxiul lui Joel şi se îndreptă spre curba care ducea la intrarea terminalului. Sincronizarea fusese perfectă; contactul radio se realizase. Joel i se adresă şoferului:

— Ţi-am spus că am să fiu generos, dar pot să fiu chiar foarte generos dacă faci ce te rog.

— Sunt un om cinstit, *Mein Herr*, spuse neamţul, cu o voce nesigură, privindu-l pe Joel prin oglinda retrovizoare.

— Şi eu la fel. Dar sunt şi foarte curios, iar în asta nu e nimic necinstit. Vezi maşina aceea roşie care s-a oprit la colţul clădirii?

— Da.

— Crezi că poţi s-o urmăreşti fără să fii observat? Trebuie să stai destul de departe de ea, fără s-o pierzi din vedere. Ce crezi, poţi să faci asta?

— Nu e o cerere foarte rezonabilă. Cât de generos doreşte să fie domnul american?

— Două sute de mărci peste preţul înregistrat.

— Sunteţi foarte generos, domnule, iar eu sunt un şofer de mare clasă.

Neamţul nu-şi supraestimase talentele la volan. Manevră discret maşina pe o scurtătură, luând-o brusc la stânga pe o altă cale de ieşire, evitând astfel intrarea în terminal.

— Ce faci? întrebă Joel zăpăcit. Vreau să urmăreşti…

— Este singura cale de ieşire, îl întrerupse şoferul, privind înapoi la platforma aeroportului şi continuând să meargă cu o viteză moderată. Am să-i las să mă depăşească. Nu sunt decât un taxi fără importanţă de pe autostradă.

Converse se afundă în locul lui din colţ, cu capul departe de geam.

— Este un raţionament foarte înţelept, spuse el.

— Superior, *Mein Herr*. Şoferul mai aruncă o privire în oglinda retrovizoare, apoi se concentră asupra drumului. Câteva clipe mai târziu acceleră, aproape pe nesimţite; o luă spre stânga, trecând pe lângă un Mercedes, rămase pe această bandă ca să depăşească un Volkswagen, apoi reveni pe banda din dreapta.

— Sper că ştii ce faci, murmură Joel.

Nu fu nevoie de nici un răspuns, căci exact în acea clipă limuzina roşie îi depăşi prin stânga.

— Mai departe drumul se desparte, spuse şoferul. Unul duce spre Koln şi celălalt spre Bonn. Aţi spus că vreţi să mergeţi la Bonn, dar ce facem dacă prietenii dumneavoastră se duc la Koln?

— Ne luăm după ei.

Limuzină o luă pe drumul spre Bonn. Converse îşi aprinse o ţigară, gândindu-se că fusese reperat, probabil după lista pasagerilor. Deci, îi cunoşteau numele. Nu-i nimic. Ar fi preferat să nu fi fost identificat, dar, întrucât luase deja legătura cu Bertholdier, nu mai era vital. Va opera în nume propriu. Trecutul lui putea să-i fie chiar de folos. Situaţia creată avea şi o parte pozitivă, ba chiar mai multe. Cei care îl urmăreau – şi care acum îl pierduseră – nu erau reprezentanţii autorităţilor. Nu aveau legătură nici cu poliţia germană, nici cu cea franceză şi nici cu Interpolul. Dacă ar fi avut, l-ar fi arestat la ieşirea din avion, sau chiar şi în avion. Joel nu era căutat pentru atacul său – Doamne fereşte – asasinatul de la Paris. Această constatare ducea la o altă probabilitate: lupta violentă şi sângeroasă de pe alee fusese muşamalizată. Jacques Louis Bertholdier nu accepta ca din cauza rănirii unui colaborator, numele său să fie pus în legătură cu un oaspete bogat al hotelului, care făcuse insinuări atât de alarmante. Protejarea Aquitaniei era primordială.

Exista şi a patra posibilitate. Oamenii din limuzină roşie care îl întâmpinaseră la avionul de Hamburg puteau face parte din organizaţie, fiind subordonaţi lui Erich Leifhelm, fantoma Aquitaniei din Germania de Vest. În ultimele cinci ore, fără îndoială că Bertholdier aflase numele adevărat al lui Henry Simon – probabil prin intermediul directorilor de la George V – şi luase legătura cu Leifhelm. Apoi, alarmaţi amândoi că numele americanului Converse nu apărea pe nici una din listele de pasageri de la Paris la Bonn, au verificat celelalte zboruri şi au descoperit că se dusese la Copenhaga. Probabil că se trăsese semnalul de alarmă. De ce la Copenhaga? A zis că merge la Bonn. De ce s-a dus omul acesta ciudat, cu informaţiile lui extraordinare, la Copenhaga? Cine sunt oamenii lui de contact, cu cine urmează să se întâlnească? Găsiţi-l! Găsiţi-i! S-a dat un alt telefon, semnalmentele au fost transmise şi o femeia a început să se uite fix la el într-o cafenea de la aeroportul Kastrup. Era limpede ca bună ziua.

Se dusese în Danemarca din alt motiv, dar atinsese totuşi un

scop. E drept că îl găsiseră, dar făcând acest lucru îşi dăduseră pe faţă panica care îi cuprinsese. Un comitet de întâmpinare foarte agitat, emiţătoare radio folosite noaptea pentru a se lua legătura cu un vehicul nevăzut, aflat la numai câteva sute de metri, o limuzină care gonea pe autostradă; toate acestea erau simptome ale neliniştii. Duşmanul îşi pierduse echilibrul şi avocatul din Converse era satisfăcut. În momentul de faţă, duşmanul se afla la o jumătate de kilometru în faţa lui, grăbindu-se să ajungă la Bonn, fără să ştie că era urmărit de un taxi, al cărui şofer foarte priceput nu-şi trăda intenţiile în circulaţia destul de rară.

Joel strivi ţigara, când şoferul încetini ca să lase să treacă un furgonet; limuzina roşie se vedea clar la curbă. Neamţul nu era amator; ştia cum să acţioneze pentru a fi în avantaj şi Converse înţelese jocul lui. Indiferent cine era persoana din limuzină aceea, putea fi un tip influent şi nici chiar două sute de mărci nu meritau să-şi atragă duşmănia unui om puternic.

Probabilităţi... totul era o probabilitate. Îşi clădise reputaţia de avocat pe studiul probabilităţilor, un proces mult mai simplu decât credeau mulţi oameni. De fapt, simplă era doar abordarea, nu munca în sine. Era nevoie de concentrare, disciplină şi de o imaginaţie bogată pentru a elabora nenumărate ecuaţii posibile. Epuizantul „ce-ar fi dacă...” era elementul fundamental al gândirii avocăţeşti. Cât se poate de simplu. Mai era vorba însă şi de capcana vorbelor, reflectă Joel, gândindu-se la trecut şi zâmbi amar. Într-unul din momentele lor de furie, Val îi spusese că dacă ar fi petrecut împreună cu ea măcar o fărâmă din timpul pe care şi-l dedica nenumăratelor probabilităţi, „probabil” că şi-ar fi dat seama că „probabilitatea” ca ei doi să poată conviețui este „foarte probabil zero”.

Lui Valerie îi plăcea să fie succintă şi nu-şi sacrificase niciodată umorul în favoarea candorii. Lăsând la o parte faptul că arăta nemaipomenit de bine, Valerie Carpentier Converse era o doamnă cu un pronunţat simţ al umorului. Neputând să se abţină, Joel zâmbise în noaptea aceea din cauza izbucnirii ei, apoi râseseră amândoi liniştiţi până când că se ridicase şi ieşise din cameră, căci în adevărul spuselor ei era multă amărăciune.

Clădirile mari, pitoreşti, luau acum treptat locul peisajului liniştit de ţară; multe dintre ele îi aminteau lui Converse de stilul victorian, specific suburbiilor bogate ale marilor oraşe americane. Apoi ajunseră în centrul oraşului Bonn, unde

străduţele mici, luminate cu gaz aerian, dădeau în bulevarde largi, iluminate modern şi în pieţe flancate de clădirile elegante ale băncilor. Era un anacronism – atmosfera veche în coexistenţă cu cele mai moderne linii arhitectonice. Nu aveai însă impresia că te găseşti într-o metropolă, ci mai curând într-un orăşel care creştea cu repeziciune şi în care edilii, dezorientaţi, nu ştiau în ce direcţie s-o ia. Oraşul natal al lui Beethoven şi poarta spre Valea Rinului nu avea aspectul unei mari capitale unde se afla un guvern deosebit de puternic. Şi totuşi era sediul redutabilului *Bundestag* şi al unei serii de prim-miniştri abili, care îl înfruntaseră pe ursul rus de dincolo de frontieră.

— *Mein Herr!* exclamă şoferul. Au luat-o spre *Bad Godesberg*. *Das Diplomatenviertel*.

— Ce înseamnă asta?

— Ambasade. Aici sunt pichete de poliţie. Am putea să fim, cum se spune, *cunoscuţi?*

— Depistaţi? făcu Joel. Nu contează. Fă ce trebuie să faci. Opreşte dacă e nevoie; parchează, dacă e cazul. După aceea mergi mai departe. Ai deja trei sute de mărci. Vreau să ştiu exact unde se duc.

Află acest lucru şase minute mai târziu şi rămase perplex. La orice s-ar fi gândit, dar cuvintele şoferului îl luară pe nepregătite:

— Aceasta este Ambasada Statelor Unite, domnule.

Joel încercă să se concentreze.

— Du-mă la Hotel Konigshof, spuse el, amintindu-şi de numele hotelului şi neştiind unde altundeva ar fi putut să se ducă.

— Da, cred că *Herr* Dowling a lăsat un mesaj în acest sens, spuse funcţionarul de la recepţie şi se aplecă sub pupitru.

— A lăsat? Converse era uimit. Menţionase numele actorului în speranţa că i se va acorda un tratament preferenţial. Nu se aşteptase la nimic altceva.

— Uitaţi. Funcţionarul scoase două mesaje telefonice din teancul pe care îl ţinea în mână. Sunteţi John Converse, avocat american.

— Cam aşa ceva.

— *Herr* Dowling a spus că s-ar putea să aveţi anumite greutăţi cu cazarea aici, la Bonn şi să încercăm să vă ajutăm. Vom face tot posibilul, *Herr* Converse, *Herr* Dowling este foarte cunoscut aici.

— Merită să fie, spuse Joel.

— Văd că v-a lăsat şi dumneavoastră un mesaj.

Funcţionarul se întoarse şi scoase un plic dintr-una din cutiile poştale din spatele lui. I-l înmână lui Converse, care îl deschise imediat.

Bună, prietene!

Dacă nu iei mesajul acesta, am să-l primesc eu înapoi, mâine de dimineaţă. iartă-mă, dar semeni foarte mult cu unii dintre prietenii mei mai puţin norocoşi care spun nu atunci când ar vrea să spună da. În cazul lor, este vorba fie de un fel de mândrie, închipuindu-şi că vreau să le întind o mână de ajutor, fie de faptul că nu vor să se întâlnească cu cineva care ar putea să se afle în preajma mea. Uitându-mă la dumneata, am decis că este vorba de a doua variantă. Este cineva aici, la Bonn, cu care nu vrei să te întâlneşti şi nici nu trebuie. Am avut grijă să-ţi reţin o cameră pe numele meu – dacă vrei, poţi s-o schimbi – dar să nu faci mofturi în legătură cu nota de plată. Îţi sunt dator un onorariu, domnule avocat şi obişnuiesc să-mi plătesc datoriile. Cel puţin în ultimii patru ani aşa am făcut.

În altă ordine de idei, trebuie să-ţi spun că n-ai fi bun de actor. Pauzele dumitale au fost foarte puţin convingătoare.

C. Dowling

Joel puse scrisoarea la loc în plic, rezistând ispitei de a se duce la o cabină telefonică să-l sune pe Dowling. Omul avea dreptul la câteva ore de somn înainte de a se duce la lucru. Mulţumirile mai puteau aştepta până dimineaţa. Sau până seara.

— Aranjamentele domnului Dowling sunt deosebit de bine venite, îi spuse el funcţionarului de la recepţie. Are dreptate, dacă clienţii mei ar fi ştiut că vin la Bonn cu o zi mai devreme, n-aş fi avut norocul să mă bucur de frumosul dumneavoastră oraş.

— Intimitatea dumneavoastră va fi respectată, domnule. *Herr* Dowling se gândeşte la toate şi este şi foarte generos. Presupun că bagajele dumneavoastră sunt afară, în taxi.

— Nu, tocmai de aceea am sosit aşa de târziu. Au fost puse din greşeală în alt avion şi vor veni aici abia mâine dimineaţă. Cel puţin asta este ceea ce mi s-a spus la aeroport.

— Ah, ce neplăcut; din păcate, se întâmplă destul de des. Doriţi ceva în mod special?

— Nu, mulţumesc, spuse Converse, ridicând uşor servieta

diplomat. Am aici strictul necesar. Aş putea comanda ceva de băut?

— Fireşte.

Joel şedea în pat rezemat de pernă cu dosarul alături şi cu paharul în mână. Avea nevoie de câteva minute ca să-şi adune gândurile, înainte de a se întoarce la lumea feldmareşalului Erich Leifhelm. Sunase la biroul companiei Lufthansa şi primise asigurări că valiza lui va fi păstrată la aeroport. Nu oferise alte explicaţii decât că venise pentru două zile şi nu doreşte să aştepte bagajul. Funcţionarul n-avea decât să-şi închipuie ce dorea; nu-i păsa. El era preocupat de cu totul altceva în momentul de faţă.

Ambasada Americană! Ceea ce îl descumpănea era realitatea dură a cuvintelor bătrânului Beale... *În spatele tuturor se află cei care se ocupă cu munca de convingere şi numărul lor este în creştere pretutindeni... A început numărătoarea inversă – mai avem numai trei, maximum cinci săptămâni... Este o realitate şi vine spre noi.*

Joel nu era pregătit pentru această realitate. Putea să-i accepte pe Delavane şi pe Bertholdier, fără îndoială şi pe Leifhelm – dar era şocat să afle că personalul ambasadei – personalul *american* – primea ordine de la reţeaua lui Delavane. Această realitate îl paraliza pur şi simplu. Cât de mult avansase Aquitania? Cât de mult se răspândise influenţa ei? câţi adepţi avea? Va reuşi să afle în seara aceasta răspunsul la cele două întrebări înfricoşătoare? O să se gândească la toate astea mâine de dimineaţă. În primul rând, trebuia să se pregătească pentru întâlnirea cu omul pentru care venise la Bonn. Puse mâna pe dosar şi îşi aminti de expresia de panică profundă şi bruscă din ochii lui Avery Fowler – Preston Halliday. De cât timp ştia? Cât de mult ştia?

Nu are sens să amintim isprăvile lui Erich Leifhelm din primii ani ai războiului; este suficient să spunem că reputaţia lui a crescut şi – lucrul cel mai important – a fost unul dintre puţinii ofiţeri superiori proveniţi din rândurile partidului nazist acceptaţi de generalii de carieră. Nu numai că aceştia l-au acceptat, dar l-au şi consultat în permanenţă. Oameni ca Rundstedt şi von Falkenhausen, Rommel şi Treskow i-au solicitat sprijinul la un moment dat.

S-a dovedit un strateg strălucit şi un ofiţer îndrăzneţ, dar mai era şi altceva. Aceşti generali erau aristocraţi, făceau parte din clasă conducătoare a Germaniei antebelice şi îi urau cumplit pe naţional-socialişti, pe care îi considerau nişte parveniţi, exhibiţionişti şi amatori. Nu este greu să ni-l imaginăm pe Leifhelm şezând în mijlocul lor şi povestind ceea ce se ştia foarte bine din dosarul lui personal. Era fiul regretatului medic munchenez Heinrich Leifhelm, care îi lăsase o avere considerabilă. A reuşit să intre în graţiile multora, aşa cum se vede din fragmentul următor, extras dintr-o discuţie cu generalul Rolf Winter, *Standortkomandant* al Wehrbereichskommando-ului din sectorul Saar…

„Şedeam la câte o cafea după-masă; discuţia era deprimantă. Ştiam că pierdusem războiul. Ordinele aberante de la Berlin – în cele mai multe cazuri ne pusesem de acord să nu le executăm – duceau la un măcel înfricoşător atât al militarilor, cât şi al populaţiei civile. Era o nebunie, o adevărată *Goterdammerung*. Şi întotdeauna, acest tânăr Leifhelm vorbea cam aşa: Poate că nebunii au să-mi dea ascultare. Ei cred că şi eu fac parte dintre ei, că sunt de-al lor, aşa au crezut de la început, de la Munchen… Şi ne întrebam şi noi. Nu cumva ar fi putut să le bage minţile în cap celor care făcuseră să se prăbuşească toate fronturile? Era un ofiţer foarte bun, foarte respectat, fiul unui doctor de renume, aşa cum ne amintea mereu. La urma urmelor, toţi tinerii din zilele acelea îşi cam pierduseră capul – urletele de Sieg *Heil, mul*ţimile de fanatici… steagurile şi marşurile în răpăit de tobe, torţele aprinse în timpul nopţii. Totul era aşa de melodramatic, aşa de wagnerian. Leifhelm, însă, era altfel; nu făcea parte dintre gangsteri. Fireşte, era patriot, dar nu huligan… Aşa că am trimis prin intermediul lui celor mai apropiaţi camarazi ai noştri de la Berlin mesaje care ar fi dus la executarea noastră dacă ar fi căzut în mâinile cui nu trebuie. Ni s-a spus că s-a străduit din răsputeri, dar nu a reuşit să alunge nebunia din minţile acelor oameni care trăiau cu frica zilnică a morţii. Şi-a păstrat însă mintea întreagă, la fel şi loialitatea. Am fost informaţi de către unul din adjutanţii lui, nu de el – nota bene – că înfruntase un colonel SS care îl urmărise pe stradă şi îi ceruse să-i arate ce are în servietă.

Leifhelm a refuzat şi când a fost ameninţat că va fi arestat, l-a împuşcat pe loc ca să nu ne trădeze. Era de-ai noştri. A fost un gest nobil şi doar un raid nocturn de bombardiere i-a salvat viaţa."

Era clar ce făcea Leifhelm şi la fel de clar faptul că mesajele lui nu au fost arătate niciodată nimănui; nici un colonel SS nu fusese împuşcat în timpul vreunui raid nocturn. După cum susţine Winter, aceste mesaje din regiunea Saar erau atât de incendiare încât nu se putea ca cineva să le fi uitat. Dar nimeni nu şi le aminteşte. Încă o dată, Leifhelm a profitat de o ocazie care i s-a ivit. Războiul fusese pierdut, iar naziştii urmau să fie identificaţi drept cei mai mari ticăloşi ai secolului al XX-lea. Dar nu şi elita militară, corpul generalilor germani – aici se făcea o distincţie netă. Ca atare, s-a alăturat „prusacilor". A reuşit atât de bine încât s-a răspândit chiar zvonul că participase la complotul vizând asasinarea lui Adolf Hitler de la Wolfsschanze şi fusese apoi invitat să facă parte din echipă care l-a arestat pe amiralului Doenitz.

În timpul războiului rece, Comandamentul Central al Aliaţilor l-a invitat să se alăture altor elemente-cheie din corpul ofiţeresc al *Wehrmacht*-ului şi ale poliţiei federale. A devenit consultant militar privilegiat cu acces la toate acţiunile secrete. Un ucigaş matur supravieţuise şi istoria, cu ajutorul Kremlinului, a avut grijă de rest.

În mai 1949 a luat fiinţă Republica Federală şi în septembrie ocupaţia Aliaţilor s-a încheiat în mod oficial. Pe măsură ce războiul rece se intensifica şi Germania Occidentală se refăcea economic, forţele NATO au cerut ajutor material şi sub formă de personal de la foştii inamici. S-au format noi divizii germane sub comanda fostului feldmareşal Erich Leifhelm.

Nimeni nu a scormonit prea adânc în sentinţele îndoielnice ale tribunalelor din Munchen, rostite cu peste douăzeci de ani în urmă. Nu existau alţi supravieţuitori, iar serviciile lui erau de folos învingătorilor. În timpul perioadei de reconstrucţie de după război, când se căutau nenumărate aranjamente şi se formulau diverse sentinţe juridice încâlcite în toată Germania, i s-au acordat tacit toate bunurile pe care le posedase anterior, precum şi câteva dintre cele mai frumoase moşii din apropiere de

Munchen. Aşa se încheie cea de-a treia etapă din povestea lui Erich Leifhelm. Cea de-a patra, care ne priveşte în mod deosebit, este cea despre care ştim cel mai puţin. Singurul lucru cert este profundă implicare în operaţiunea generalului Delavane, în care are un rol principal.

Se auzi o bătaie în uşă. Joel sări din pat şi dosarul lui Leifhelm căzu pe jos. Se uită la ceas speriat şi zăpăcit. Era aproape ora patru dimineaţa. Cine avea treabă cu el la ora asta? Oare îl şi găsiseră? O, *Dumnezeule! Dosarul! Servieta!*

— Joe... Joe, dormi? Vocea joasă era în acelaşi timp şi imperioasă. Vocea unui actor. Sunt eu, Cal Dowling.

Converse alergă la uşă şi o deschise, gâfâind. Dowling era îmbrăcat şi ridicase degetul la gură într-un gest care cerea linişte. Se uită în sus şi în jos de-a lungul coridorului, apoi intră în cameră, împingându-l pe Joel şi închizând uşa.

— Scuză-mă, Cal, spuse Converse. Adormisem. Cred că m-am speriat.

— Întotdeauna dormi îmbrăcat şi cu lumina aprinsă? întrebă calm actorul. Vorbeşte mai încet. Am verificat pe hol, nu e nimeni, dar nu se ştie niciodată.

— Ce nu se ştie?

— Unul din primele lucruri pe care le-am învăţat la Kwajalein în ’44. Patrula nu înseamnă nimic dacă nu ai ceva de raportat. Important este să fii mai bine pregătit decât ceilalţi.

— Tocmai voiam să-ţi dau un telefon, să-ţi mulţumesc...

— Las-o moartă, băiete, îl întrerupse actorul bronzat şi chipeş, cu o expresie foarte serioasă pe chip. Nu avem decât două minute la dispoziţie. Jos mă aşteaptă o maşină ca să mă ducă la locul de filmare care se afla cam la o oră de mers, de aici. N-am vrut să ies din cameră mai devreme, pentru că s-ar fi putut să dau peste cineva pe coridor şi nici n-am vrut să-ţi telefonez, gândindu-mă că centrală poate fi supravegheată sau mituită. Actorul oftă şi scutură din cap. Când am ajuns la mine în cameră, nu voiam decât să dorm şi am avut parte de un vizitator. Acum când am ieşit pe coridor speram din tot sufletul să nu te fi văzut.

— Un vizitator?

— De la ambasadă. De la Ambasada SUA. Spune-mi, Joe...

— Joel, îl întrerupse Converse. Nu că ar avea cine ştie ce importanţă.

— Scuză-mă, nu aud bine cu urechea stângă, dar nici asta nu

contează cine ştie ce… M-a ţinut vreo douăzeci şi cinci de minute şi mi-a pus tot felul de întrebări despre tine. A zis că am fost văzuţi împreună în avion şi că am stat de vorbă. Acuma spune-mi, domnule avocat, ai păţit ceva sau instinctele mele mă înşală?

Joel îi întoarse actorului privirea:

— Instinctele tale funcţionează perfect. Omul de la ambasadă a spus altceva?

— Nu tocmai. De fapt, n-a spus mai nimic, naiba să-l ia. Numai că voia să stea de vorbă cu tine, voia să ştie de ce ai venit la Bonn şi unde eşti.

— Dar ştia că m-am aflat în avion.

— Da, a spus că ai plecat de la Paris cu avionul.

— Atunci ştiau că sunt în acel avion.

— Exact asta le-am spus şi eu.

— Şi de ce nu m-au aşteptat la ieşire să mă întrebe ce voiau să ştie?

Chipul lui Dowling se încreţi şi mai mult, ochii i se îngustaseră.

— Da, chiar aşa, de ce nu te-au aşteptat? făcu el.

— A spus de ce?

— Nu, dar n-a pomenit de Paris decât când a fost pe punctul să plece.

— Ce vrei să spui?

— Parcă simţea că îi ascund ceva – şi nu greşea – dar nu era foarte sigur. Mă pricep să joc teatru, Joe… Joel.

— Dar ţi-ai asumat şi un risc, spuse Converse, amintindu-şi că stătea de vorbă cu un om căruia îi plăcea să-şi asume riscuri.

— Nu, m-am acoperit. Am întrebat în mod intenţionat dacă exista vreo acuzaţie împotriva ta sau ceva în genul acesta. Mi-a spus că nu.

— Şi totuşi…

— În plus, nu mi-a plăcut omul. Era unul din indivizii aceia încrezuţi şi ţâfnoşi. Mi-a repetat mereu acelaşi lucru şi văzând că nu o scoate la capăt a spus: ştim că a luat avionul de la Paris, ca şi când ar fi vrut să mă provoace. Eu am zis că nu ştiam că plecaseşi din Paris.

— Îmi dau seama că nu prea avem timp, dar ce altceva te-a mai întrebat?

— Ţi-am spus, voia să ştie tot ce am discutat. I-am spus că nu am bandă de magnetofon în cap, că am făcut o conversaţie de convenienţă, aşa cum se întâmplă când doi oameni stau unul lângă altul în avion. Despre spectacol, despre actorie. Dar nu s-a

mulţumit cu asta; insista mereu, ceea ce m-a făcut să-mi cam ies din pepeni.

— Cum aşa?

— Am spus, da, am discutat şi despre altceva, dar a fost o chestiune absolut personală care nu te priveşte în nici un caz pe dumneata. Individul s-a supărat şi asta m-a înfuriat şi mai tare. Am schimbat câteva lovituri de sabie, dar a lui era cam boantă. Omul era prea încordat. Apoi m-a întrebat pentru a zecea oară dacă mi-ai spus ceva despre Bonn, mai ales unde aveai de gând să locuieşti. Aşa că i-am repetat pentru a zecea oară adevărul – de fapt ceea ce mi-ai spus, că eşti avocat şi că ai venit aici ca să te întâlneşti cu nişte clienţi şi că nu ştiu unde naiba eşti. Şi era adevărat, nu ştiam unde eşti.

— Foarte bine.

— Serios? Instinctele sunt bune pentru o primă reacţie, domnule avocat, dar după aceea trebuie să începi să te gândeşti. Un reprezentant al guvernului care flutură în mână o carte de identitate de la ambasadă poate fi foarte supărător în toiul nopţii; este, totuşi, de la Departamentul de Stat. Despre ce naiba e vorba aici?

Joel se întoarse şi se duse spre capătul patului; privi dosarul lui Leifhelm aflat pe jos. Se întoarse din nou şi vorbi răspicat:

— Este vorba de ceva în care nu vreau să te implic nici în ruptul capului. Dar, în treacăt fie spus, instinctele alea ale tale funcţionează perfect.

— Am să fiu sincer, spuse actorul, cu o umbră de zâmbet în ochi. Şi eu consider la fel. I-am spus ticălosului că dacă îmi mai amintesc ceva am să-i dau telefon lui Walter şi mai nu ştiu cum şi am să-i spun.

— Nu înţeleg.

— Este ambasadorul nostru de aici, de la Bonn. Poţi să-ţi imaginezi că dă un dejun în onoarea mea, un amărât de actor de televiziune? Ei bine, această amabilitate din partea mea l-a băgat în draci pe musafirul meu. Nu se aştepta la aşa ceva. Mi-a spus de trei ori – ţin minte perfect, am numărat – că domnul ambasador nu trebuia să fie deranjat cu asemenea lucruri. Nu era o chestiune foarte importantă şi Excelenţa sa avea şi aşa destule pe cap şi că de fapt nici nu este la curent cu această problemă. Şi acum fii atent, domnule avocat, a spus că eşti de-al lor, din Departamentul de Stat, ca şi când un actor cu minte puţină n-ar fi putut înţelege cum stă treaba. Cred că atunci i-am

spus „rahat”.

— Mulţumesc, şopti Converse, neştiind ce altceva să spună, conştient de faptul că aflase ceea ce dorea.

— Şi atunci mi-am dat şi eu seama că instinctele mele nu erau chiar atât de proaste. Dowling se uită la ceas, apoi îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Joel. Am fost în Marină, continuă el, dar nu sunt stegar. Cu toate acestea, îmi place steagul. N-aş sluji sub altul.

— Nici eu.

— Atunci e clar. Lucrezi pentru el?

— Da, în singurul mod în care ştiu şi asta e tot ce pot să-ţi spun.

— Cauţi ceva aici, la Bonn? Acesta este motivul pentru care n-ai vrut să fim văzuţi împreună? Pentru care ai stat departe de mine la Hamburg…

— Da.

— Şi ticălosul ăla nu m-a lăsat să-l sun pe ambasador.

— Nu. Nu putea. Şi te rog şi eu, nu-i spune nimic.

— Nu cumva eşti – Dumnezeule mare! – nu cumva eşti unul din indivizii aceia sub acoperire despre care am tot citit? Am nimerit în avion peste un tip care nu trebuie să fie văzut când coboară.

— Nu e chiar aşa de melodramatic. Nu sunt decât un simplu avocat care urmăreşte nişte neregularităţi. Acceptă această versiune, te rog. Apreciez tot ce ai făcut pentru mine. Sunt şi eu destul de nou în povestea asta.

— Ai un sânge rece remarcabil, băiete. Dowling se întoarse şi porni spre uşă, apoi se opri şi privi înapoi, la Converse. Poate că sunt eu nebun, spuse el. La vârsta mea mi se permite, dar este un fel de luptă în tine, tinere. O parte vrea să meargă înainte, alta ar vrea să rămână pe loc. Am simţit acest lucru când am discutat despre soţia mea. Eşti însurat?

— Am fost.

— Cine n-a fost? Căsătorit. Îmi pare rău.

— Eu nu sunt, noi nu suntem.

— Cine este? Îmi pare rău, instinctul nu mă înşală. OK. Dowling puse mâna pe clanţă.

— Trebuie să ştiu un lucru, este extrem de important. Cine a fost omul de la ambasadă? Probabil că s-a prezentat.

— Da, spuse actorul. Mi-a băgat o carte de identitate în faţă, când am deschis uşa, dar nu aveam ochelarii. Dar când a plecat

i-am spus că vreau neapărat să ştiu cine este.
— Şi cine a spus că este?
— A spus că se numeşte Fowler. Avery Fowler.

7

— Stai!

— Ce este?

— Ce ai spus? Converse rămăsese năucit la auzul numelui. Se sprijini de marginea patului ca să nu se prăbuşească.

— Ce e cu tine, Joe? Ce s-a întâmplat?

— Numele ăsta! Poate că e o glumă – oricum, o glumă proastă – cât se poate de deplasată. *Cine te-a urcat* în avionul ăsta? Am dat peste tine din întâmplare. Ca să vezi! Faci parte din chestia asta, domnule *Actor?*

— Ori ai băut ceva, ori eşti bolnav! Ce tot spui acolo?

— *Camera* asta, biletul tău. *Totul! Numele* ăsta! Toată noaptea asta nenorocită să fie regizată de la un capăt la altul?

— Acum e dimineaţă, tinere şi dacă nu vrei să stai în camera asta, în ceea ce mă priveşte n-ai decât să stai oriunde.

— Oriunde...? Joel încercă să-şi reamintească sclipirile orbitoare de lumină de pe Quai du Mont Blanc şi să scape de nodul care îi strângea gâtlejul. Nu... am venit aici... rosti el răguşit. Nu aveai de unde să ştii că o să vin aici. La Copenhaga. Am cumpărat ultimul bilet de la clasa întâi; locul de lângă mine fusese vândut, cel de la margine.

— Acolo stau întotdeauna, la margine.

— O, *Iisuse!*

— Ai cam luat-o razna, spuse Dowling şi se uită la paharul gol de pe noptieră. Privi apoi bufetul unde pe o tavă de argint se afla o sticlă plină de whisky. Cât ai băut?

Converse scutură din cap.

— Nu sunt beat... te rog să mă ierţi. Dumnezeule, iartă-mă, îmi pare *aşa de rău!* N-ai nimic de-a face cu chestia asta! Dar ăştia profită de tine – profită de tine ca să încerce să dea de mine! Mi-ai salvat... mi-ai salvat *afacerea...* şi eu m-am răţoit la tine. iartă-mă. Mi-ai făcut un serviciu imens.

— Dar nu arăţi deloc ca un om foarte îngrijorat pentru afacerea lui, spuse actorul.

— Nu este vorba de slujba mea, ci de faptul... că m-ai scos din încurcătură. Joel inspiră adânc, amânând momentul când va trebui să se gândească la implicaţiile uluitoare ale celor aflate.

Avery Fowler! Vreau să duc la bun sfârşit ceea ce m-am apucat să fac. Vreau să câştig, adăugă el fără prea multă siguranţă în glas, încercând cumva să dreagă gafa pe care Dowling o sesizase. Toţi avocaţii doresc să câştige.

— Sigur că da.

— Iartă-mă, Cal.

— Să nu mai vorbim despre asta, spuse actorul cu o voce indiferentă, dar cu o privire deloc nepăsătoare.

— Nu, am exagerat, atâta tot. Ţi-am spus că n-am mai făcut asta până acum. Nu e vorba de procese, dar chestia asta… adică n-am vorbit direct, cam aşa stau lucrurile.

— Oare?

— Da, te rog să mă crezi.

— Foarte bine, dacă tu doreşti. Dowling se uită din nou la ceas. Trebuie să plec, însă cred că mai este ceva ce te-ar putea ajuta să-ţi salvezi… Actorul făcu o pauză şi-l privi pe Converse. Slujba aia a ta.

— Ce anume? întrebă Converse încordat, încercând să se controleze şi să nu-l mai ia gura pe dinainte.

— După ce a plecat acest Fowler, mi-a trecut prin minte câte ceva. De exemplu că m-am purtat prea dur cu un tip care nu-şi făcea decât meseria. De fapt, am fost egoist. N-am cooperat cu el şi asta ar putea să se întoarcă împotriva mea. Evident, dacă n-ai fi apărut aici, aş fi putut să-mi iau în dimineaţa asta biletul de avion şi să mă întorc. N-ar mai fi avut nici o importanţă. Dar, aşa s-ar putea să dau şi eu de bucluc.

— La asta trebuia să te fi gândit în primul rând.

— Poate că am şi făcut-o. Oricum, i-am spus că stând amândoi la un păhărel, te-am invitat să vii aici, dacă-ţi face plăcere. A părut foarte uimit de această ultimă parte, dar a înţeles-o pe prima. L-am întrebat dacă pot să-i dau un telefon la ambasadă în cazul în care ai să accepţi invitaţia mea şi a spus că nu, nu trebuie să fac asta!

— *Ce?*

— Pe scurt, mi-a dat foarte clar de înţeles că telefonul meu ar produce vâlvă şi mi-a spus să aştept până o să mă sune el. Urmează să telefoneze pe la ora douăsprezece.

— Dar eşti la filmare. Eşti pe platou.

— Tocmai aici este partea cea mai nostimă, naiba s-o ia. Există telefoane mobile; studiourile insistă să le folosim zilele astea.

— Nu te înţeleg.

— Ascultă-mă cu atenţie: după ce îmi telefonează, eu îţi telefonez ţie. Să-i spun că ai luat legătura cu mine?

Luat prin surprindere, Converse privi uimit la bătrânul actor căruia îi plăcea să-şi asume riscuri.

— Te afli cu un pas înaintea mea, aşa e?

— Eşti foarte transparent. Ca şi el de altfel, după ce am pus lucrurile cap la cap. Acest Fowler doreşte să ia legătura cu tine, dar vrea să fie singur, departe de oamenii ăia pe care nu vreţi voi să-i întâlniţi. Vezi tu, stătea acolo, în uşă şi ceva mă frământa... Aveam impresia că încerca să-şi joace rolul, aşa cum ai făcut şi tu în avion – dar nu eram foarte sigur. A zbughit-o ca din puşcă. Ce să-i spun, Joe?

— Să-ţi dea un număr de telefon.

— S-a făcut. Acum trebuie să dormi puţin.

— Am să încerc. Dowling băgă mâna în buzunar şi scoase o bucăţică de hârtie. Uite, spuse el, apropiindu-se de Converse şi dându-i hârtiuţa. Nu eram hotărât dacă să ţi-l dau sau nu, dar acum sunt al naibii de sigur că trebuie să-l ai. Este numărul telefonului meu mobil de pe platou, la care poţi să vorbeşti cu mine. Dă-mi telefon după ce vorbeşti cu Fowler ăsta. Am să fiu al dracului de îngrijorat până voi avea veşti de la tine.

— Ai cuvântul meu... Cal. Ce ai vrut să spui cu: „asta e partea cea mai frumoasă” ca apoi să precizezi că nu e cazul să mai vorbim despre asta?

Actorul dădu capul pe spate şi spuse:

— Ticălosul m-a întrebat cu ce îmi câştig existenţa. *Ciao,* băiete.

Converse se aşeză pe marginea patului, simţind că îi plesneşte capul. Totul trupul îi era încordat. Avery Fowler! *Iisuse Hristoase!* Avery Preston Fowler *Halliday! Press* Fowler... *Press Halliday! Num*ele îl bombardau, străpungându-i tâmplele şi zbătându-i-se în cap, iar ecoul lor îl năucea complet. Nu le mai putea stăpâni. Începu să se legene înainte şi înapoi sprijinindu-se în mâini. Balansul căpătă un ritm ciudat, însoţit de nume, nume peste nume – ale omului care murise la Geneva în braţele lui. Un bărbat pe care îl cunoscuse de copil, iar atunci când devenise adult îl manipulase în aşa fel încât îl băgase în treaba asta cu generalul George Marcus Delavane şi cu boala asta molipsitoare care se numea Aquitania.

Fowler ăsta vrea să dea de tine, dar doreşte să fie singur, departe de oamenii pe care nu vreţi să-i întâlniţi... Aşa judecă omul căruia îi plăcea să-şi asume riscuri.

Converse se opri din legănat, cu ochii la dosarul lui Leifhelm care rămăsese pe podea. Gândul îl duse la tot ce era mai rău, pentru că nu reuşea să priceapă despre ce e vorba. Ar fi putut exista o alternativă, o altă posibilitate, poate chiar o probabilitate în împrejurările de faţă. Asta era: nu reuşea să dea de urma lor, dar oamenii *erau acolo!* Numele de Avery Fowler nu însemna nimic pentru altcineva, ci doar pentru el – cel puţin nu la Bonn. Oare să fi avut Dowling dreptate? Joel îl rugase, fără prea multă convingere, să obţină numărul de telefon al omului; se gândise tot timpul la Ambasada Americană, parcă vedea şi acum limuzina roşie intrând pe poarta ambasadei. Asta îi provocase şocul la auzul numelui lui Avery Fowler. Omul care făcea uz de acest nume era de la ambasadă; cel puţin câţiva oameni din ambasadă aveau legătură cu Aquitania, deci şi impostorul făcea parte din capcană... Şi, totuşi, ceva nu se potrivea. Dacă exista, să zicem şi un alt plan intercalat aici, ceva care întrerupea progresia aritmetică? Dacă aşa stăteau lucrurile, exista o explicaţie pe care nu putea s-o găsească singur şi trebuia să aştepte până îi va fi revelată.

Şocul începea să scadă în intensitate. Îşi regăsea treptat echilibrul. Aşa cum i se întâmplase de atâtea ori în sălile tribunalelor şi ale consiliilor de administraţie, începea să accepte că asupra elementului neaşteptat care apăruse nu putea exercita nici un fel de control. Partea cea mai dificilă a procesului era să se străduiască să funcţioneze în continuare, indiferent de cele întâmplate. N-avea rost să facă speculaţii; toate probabilităţile depăşeau puterea lui de înţelegere.

Se aplecă şi luă din nou dosarul lui Leifhelm.

> Anii petrecuţi de Erich Leifhelm la *Bundes Polizei* au fost foarte importanţi şi necesită prezentarea câtorva informaţii despre organizaţie ca atare. După război, poliţia dintr-o ţară ocupată are de făcut faţă unor sarcini foarte dificile: de la cele mai simple până la înţelegerea obiceiurilor şi tradiţiilor locale. Între trupele de ocupaţie şi poporul învins trebuie creat un tampon care să asigure ordinea. Mai există încă o chestiune despre care se vorbeşte foarte rar în cărţile de istorie, dar care nu e mai puţin importantă. Armatele

învinse au anumite elemente umane de valoare şi dacă acestea nu sunt utilizate, umilinţa înfrângerii poate să dospească, transformându-se, în cel mai bun caz, într-o atitudine de ostilitate care nu contribuie câtuşi de puţin la stabilizarea climatului politic; în cel mai rău caz, poate duce la acţiuni subversive pe plan intern care pot genera violenţă şi vărsări de sânge şi în rândurile învingătorilor, indiferent de atitudinea noului guvern. Pe scurt, Statul Major al Aliaţilor şi-a dat seama că avea la dispoziţie un militar de excepţie care se bucura de popularitate şi nu era dispus să se retragă în anonimatul unui consiliu de administraţie oarecare. *Bundes Polizei* – traducerea exactă fiind Poliţia Federală ca oricare altă poliţie, era şi este o forţă paramilitară, aşadar un refugiu normal pentru oameni ca Erich Leifhelm. Aceştia erau liderii; era mai bine să profite de ei. Şi aşa cum se întâmplă de obicei, printre lideri există câţiva care ies în evidenţă pentru a conduce turma. Printre aceştia se număra pe atunci şi Erich Leifhelm.

În timpul uriaşei demobilizări din Germania, a lucrat la *Polizei* în calitate de consultant militar. Apoi a activat ca principal ofiţer de legătură între garnizoanele de poliţie şi forţele de ocupaţie aliate. După demobilizare, activitatea lui s-a concentrat în centrele cu cele mai multe tulburări din Viena şi Berlin, de unde ţinea în permanenţă legătura cu comandanţii sectoarele american, englez şi francez. Leifhelm şi-a făcut curând cunoscute puternicele sentimente antisovietice, de care au luat notă ofiţerii superiori. I s-a acordat din ce în ce mai multă încredere până când – aşa cum se întâmplase mai înainte cu prusacii – a fost considerat unul dintre ei.

La Berlin, Leifhelm a venit pentru prima oară pentru a-l întâlni pe generalul Jacques Louis Bertholdier. Între cei doi s-a legat o strânsă prietenie, de care n-au făcut foarte multă paradă, ţinând cont de animozităţile străvechi dintre militarii germani şi francezi. Am reuşit să descoperim numai trei ofiţeri din fostul comandament al lui Bertholdier care şi-au amintit – sau au putut să confirme că i-au văzut pe cei doi bărbaţi luând frecvent masa împreună în diverse cafenele şi restaurante retrase, cufundaţi în conversaţie, vizibil încântaţi unul de altul. Când Leifhelm era convocat la sediul armatei franceze din Berlin, amândoi adoptau însă o

atitudine rece şi formală. Nu-şi spuneau decât foarte rar pe nume şi absolut niciodată pe cel mic, ci se adresau unul altuia numai cu titluri şi grade. În anii din urmă, aşa cum s-a spus mai sus, au negat că s-ar fi cunoscut personal, dar au admis că nu-i exclus ca drumurile lor să se fi intersectat.

Dacă înainte era lesne de înţeles că nu puteau recunoaşte că se cunosc, date fiind prejudecăţile tradiţionale, motivele actuale sunt şi mai uşor de sesizat. Amândoi reprezintă vârfuri de lance în organizaţia Delavane. Numele lor se află în fruntea listei şi asta din motive întemeiate. Sunt oameni influenţi care fac parte din consiliile de administraţie ale unor corporaţii multinaţionale care se ocupă de produse şi tehnologii începând cu construirea de baraje până la aceea a centralelor nucleare; au nenumărate filiale în toată Africa şi Europa, care pot urgenta cu uşurinţă transporturile de armamente. Se poate presupune că Leifhelm şi Bertholdier comunică prin intermediul unei femei pe nume Ilse Fishbein, din Bonn. Fishbein este numele ei după căsătorie, mariaj pus şi el sub semnul întrebării, deoarece se destrămase, cu mulţi ani în urmă, când Yakov Fishbein, supravieţuitor al lagărelor de exterminare, a emigrat în Israel. Doamna Fishbein, născută în 1942, este fiica nelegitimă a lui Hermann Goering.

Converse lăsă dosarul şi întinse mâna după un bloc de hârtie aflat lângă telefonul de pe noptieră. Scoase apoi din buzunarul cămăşii pixul de aur marca Cartier pe care i-l dăruise Val cu ani în urmă şi notă: *Ilse Fishbein*. Se uită gânditor la pix şi la nume. Cartier era simbolul unor zile mai bune – nu, de fapt nu mai bune, îşi spuse el, ci mai complete. Valerie, la insistenţele lui, plecase de la agenţia de publicitate din New York şi devenise liber profesionistă. În ultima sa zi de lucru, se dusese la magazinul Cartier şi achitase cu o bună parte din ultimul ei salariu acest cadou. Când o întrebase ce făcuse el, în afară de ascensiunea meteorică în cadrul firmei Talbot, Brooks şi Simon pentru a primi un obiect atât de luxos, ea îi spusese: „M-ai determinat să fac ceea ce ar fi trebuit să fac de mult. Pe de altă parte, dacă n-o să meargă cu liber profesionismul, am să ţi-l fur şi am să-l amanetez... La naiba, oricum, probabil că ai să-l pierzi.”

Liber profesionismul fusese foarte rentabil, iar el nu pierduse

pixul.

Ilse Fishbein îi sugeră şi altfel de gânduri. Deşi ar fi vrut foarte mult s-o cunoască, problema ieşea din discuţie. Tot ceea ce ştia Erich Leifhelm aflase probabil de la Paris, de la Bertholdier, prin intermediul doamnei Fishbein de la Bonn. Mai mult ca sigur că informaţiile conţineau o descriere detaliată, precum şi un avertisment: americanul e periculos. Ilse Fishbein, ca o confidentă de încredere a Aquitaniei, l-ar fi putut conduce fără îndoială la alţi germani care făceau parte din reţeaua Delavane, însă dacă ar fi căutat-o, ar fi însemnat să-i provoace pe aceştia să facă ce voiau să facă şi nu era deloc pregătit pentru asta. Oricum avea un nume, o informaţie, despre care se presupunea că el n-o cunoaşte şi experienţa îl învăţase să ţină pentru sine astfel de amănunte şi să le servească numai la momentul oportun. Sau să recurgă la ele atunci când nimeni nu-şi dădea seama. Era avocat şi legile după care se conduceau avocaţii constituiau un adevărat labirint; ceea ce rămânea secret era ţara nimănui.

Totuşi ispita era mare. Descendenţii lui Hermann Goering implicaţi în reînvierea generalilor! Şi asta în *Germania*. Ilse Fishbein reprezenta un pericol iminent şi putea deschide zăgazul unor amintiri nedorite. Avea în mână un as pe care va putea să-l folosească atunci când va veni momentul.

Leifhelm lucrase timp de şaptesprezece ani în cadrul trupelor NATO din Germania de Vest, în calitate de comandant, după care fusese avansat şi trimis la sediul organizaţiei de la Bruxelles, ca purtător de cuvânt al intereselor Bonnului. Comportamentul lui a fost marcat din nou de o pronunţată atitudine antisovietică, adesea în contradicţie cu abordarea pragmatică de care dădea dovadă guvernul ţării lui faţă de Kremlin. În ultimele luni de activitate de la Bruxelles a fost apreciat mai mult de facţiunile de dreapta anglo-americane, decât de conducerea politică de la Bonn.

Abia când cancelarul a ajuns la concluzia că politica externă americană a scăpat din mâinile profesioniştilor şi în locul ei au apărut ideologii belicoase, i-a ordonat lui Leifhelm să se întoarcă acasă, unde i s-a oferit o funcţie inofensivă pentru a putea fi ţinut sub observaţie.

Leifhelm nu a fost niciodată un naiv şi nu s-a lăsat păcălit de acest nou statut ad-hoc. A înţeles de ce l-au împins în faţă politicienii şi totodată şi-a dat seama şi de forţa lui potenţială. Oamenii de pretutindeni priveau spre trecut, spre cei care vorbeau limpede şi nu încercau să ascundă problemele cu care se confruntau ţările lor, lumea întreagă şi mai ales lumea occidentală. Aşa că a început să vorbească. Întâi grupărilor de veterani şi organizaţiilor în care trecutul lui de militar şi ideile îi asigurau o primire favorabilă. Impulsionat de reacţia entuziastă pe care a provocat-o, Leifhelm a început să-şi extindă activitatea, căutând un public mai larg. Discursul lui devenea din ce în ce mai strident, iar declaraţiile tot mai provocatoare.

Cancelarul s-a înfuriat când a aflat că Leifhelm şi-a găsit ascultare până şi în *Bundestag*, derutând personalităţi care nu ar fi putut fi derutate de nimeni altcineva decât de el. Cuvintele lui Leifhelm au ajuns la urechile cancelarului Republicii Federale: o armată mult mai mare decât permiteau angajamentele NATO; un serviciu de informaţii modelat după vestitul *Abwehr* de altădată; ediţii noi ale manualelor din care să se şteargă toate materialele injurioase şi denigratoare; lagăre de reabilitare pentru turbulenţii şi subversivii care se pretindeau „liberi cugetători”.

Cancelarul s-a săturat. L-a convocat pe Leifhelm la biroul lui şi i-a impus demisia în prezenţa a trei martori. Ulterior, i-a cerut lui Leifhelm să se retragă din toate sferele politicii germane, să nu mai accepte nici un fel de invitaţii să ţină discursuri, să nu mai lase să i se folosească numele pentru nici un fel de cauză, indiferent de orientare. Trebuia să se retragă total din viaţa publică. În cercetările noastre am dat de urma unuia dintre martori al căror nume nu este important pentru raportul de faţă, dar care ne-a relatat cele ce urmează:

> Cancelarul era furios. I-a spus lui Leifhelm: „*Herr General*, aveţi două opţiuni şi, dacă îmi permiteţi, o soluţie finală. Unu, puteţi proceda aşa cum vă sugerez eu. Doi, puteţi fi deposedat de gradul dumneavoastră, de pensie şi de toate alocaţiile financiare oferite până acum, precum şi de veniturile de la casa din Munchen care, prin

decizia unui tribunal bine informat, vă va fi luată."

Pe general era cât pe-aci să-l lovească apoplexia! A început să vocifereze despre „drepturile" lui. Cancelarul a strigat: „Aţi avut drepturi, dar au fost nejustificate! Şi nu sunt nici acum justificate!" Atunci Leifhelm a întrebat care era soluţia finală. Atunci, oricât de nebunesc ar părea gestul, cancelarul a deschis un sertar, a scos un pistol, l-a îndreptat spre Leifhelm şi a spus: „Te ucid chiar eu, cu mâna mea, acum, pe loc, a spus el. N-o să ne duci dumneata istoria înapoi."

Pentru o clipă am crezut că bătrânul soldat va ieşi în întâmpinarea glonţului, dar n-a făcut-o. A rămas pe loc cu privirile ţintă la cancelar, pline de ură, înfruntând dispreţul rece al interlocutorului său. Apoi a făcut un gest stupid. A ridicat braţul înainte şi a strigat *Heil Hitler!* După care s-a răsucit milităreşte pe călcâie şi a părăsit încăperea.

Am rămas tăcuţi câteva clipe. Apoi cancelarul a rupt tăcerea: „Ar fi trebuit să-l ucid", a spus el. „S-ar putea să regret cândva că n-am făcut-o. S-ar putea să regretăm cu toţii."

La cinci zile după această confruntare, Jacques Louis Bertholdier a efectuat prima din cele două excursii la Bonn, după pensionare. Iniţial, a stat la Schlosspark Hotel. Întrucât registrele hotelului se păstrează o perioadă de trei ani, am reuşit să obţinem copii după facturile achitate de el. A dat numeroase telefoane la diverse firme care fac afaceri cu *Juneau et Cie*, mult prea multe pentru a putea fi examinate fiecare. S-a constatat că un număr s-a repetat frecvent, iar numele persoanei respective nu avea aparent nici o legătură cu afacerile lui Bertholdier şi ale companiei sale. Era al Ilsei Fishbein. Verificând facturile telefonice ale lui Erich Leifhelm la datele respective, am constatat că şi el îi telefonase Ilsei Fishbein şi că numărul convorbirilor fusese identic cu al celor efectuate de Bertholdier. Cercetările ulterioare şi supravegherea celor doi ne-au condus la concluzia că *Frau* Fishbein şi Leifhelm se cunoşteau de mai mulţi ani. Concluzia s-a impus: ea este elementul de legătură între Paris şi Bonn, în cadrul sistemului lui Delavane.

Converse îşi aprinse o ţigară. Din nou apărea numele acesta, din nou se simţea ispitit. Ilse Fishbein ar putea reprezenta scurtătura. Ameninţată că va fi dată în vileag, fiica lui Goering ar putea spune multe lucruri interesante. Nu numai că ar recunoaşte faptul că este ofiţerul de legătură dintre Leifhelm şi Bertholdier, dar şi că ştie mult mai mult, pentru că cei doi generali îşi transmiteau informaţiile prin intermediul ei. Ar ieşi poate la iveală numele companiilor sau al sucursalelor ascunse, al firmelor care fac afaceri cu Delavane în Palo Alto şi acestea ar putea fi urmărite pe cale legală, în scopul găsirii unor ilegalităţi comise de acestea. Trebuie însă să nu fie văzut, prezenţa lui să fie numai simţită.

Un intermediar. Folosise suficient de des intermediari, ca să ştie ce valora această procedură. Era relativ simplu. Se angaja o a treia parte pentru a lua legătura cu adversarul care deţinea informaţia necesară capabilă să dăuneze intereselor lui, dacă aceasta se afla în posesia adversarului. Dacă datele erau suficient de solide, de regulă se recurgea la o soluţie echitabilă. În astfel de cazuri etica este destul de discutabilă, dar, în ciuda părerii unanim acceptate, ea are trei dimensiuni, dacă nu chiar patru. Scopul nu justifică mijloacele, dar mijloacele justificabile care duceau la o concluzie corectă şi necesară nu puteau fi ignorate.

Şi nimic nu era mai corect şi mai necesar decât dezmembrarea Aquitaniei. Bătrânul Beale avusese dreptate când vorbise cu el în noaptea aceea cu clar de lună de pe insula Mykonos. Clientul lui nu era un necunoscut din San Francisco, ci o mare parte din ceea ce numim lumea civilizată. Aquitania trebuia oprită, distrusă.

Un intermediar? Amână răspunsul la întrebare până dimineaţă şi luă din nou dosarul. Îşi simţea capul greu.

> Leifhelm pare să aibă puţini prieteni intimi constanţi, probabil din cauza faptului că se ştie supravegheat de guvern. Face parte din consiliile de conducere ale mai multor corporaţii proeminente care au declarat categoric că numele lui justifică spri…

Lui Joel îi căzu capul în piept. Se scutură, deschise ochii larg, apoi trecu rapid cu privirea peste ultimele pagini, incapabil să se

mai concentreze. Erau mai multe nume de restaurante care nu-i spuneau nimic; o căsătorie în timpul războiului care se încheiase cu dispariţia soţiei lui Leifhelm în noiembrie 1943, ucisă se pare într-un bombardament. Nu se mai recăsătorise, iar viaţa lui particulară era extrem de discretă, de-a dreptul austeră; excepţie făcea predilecţia lui pentru micile dineuri intime la care lista invitaţilor conţinea mereu alte nume, tot fără semnificaţie pentru Joel. Adresa la care locuia era undeva la periferia oraşului Godesberg… Converse simţi că gâtul îi înţepeneşte brusc, iar ochii i se aprind de curiozitate şi interes.

> Casa este la ţară, departe de lume, pe valea Rinului, în afara oricăror zone comerciale sau suburbane. Incinta este înconjurată cu un gard şi păzită de câini care latră furioşi la orice vehicul care se apropie, cu excepţia Mercedesului de culoare roşu închis a lui Leifhelm.

Un Mercedes roşu închis! Leifhelm însuşi fusese la aeroport! Leifhelm intrase cu maşina direct în curtea ambasadei! Cum s-a putut întâmpla aşa ceva? Cum?

Asta depăşea puterea lui de înţelegere. O pâclă grea i se lăsase pe creier şi Joel îşi dădu seama că nu mai poate reţine nici o informaţie; creierul lui nu mai funcţiona. Închise ochii şi adormi imediat.

Cădea cu capul în jos într-un puţ adânc, căptuşit cu stânci negre, spre un întuneric infinit. Pereţii din pietre de formă neregulată se năpusteau spre el ca nişte păsări de pradă cu clonţuri ascuţite şi gheare puternice, gata să-i sfâşie carnea. Urletele isterice erau insuportabile. Unde dispăruse liniştea? De ce cădea în neantul negru?

Deschise ochii, scăldat în sudoare, gâfâind din greu. Telefonul de la capul lui sună, răspândind panică cu sunetele lui stridente şi disonante. Încercă să se scuture de somnolenţă şi de spaima rămasă în subconştient. Întinse mâna după receptor şi îşi aruncă privirile la ceas – era 12.15 şi soarele strălucea în ferestrele hotelului.

— Da? Alo…

— Joe? *Joel?*

— Da.

— Sunt eu, Cal Dowling. A telefonat băiatul nostru.

— Ce? Cine?

— Tipul ăla, Fowler. Avery Fowler.

— O *Iisuse!* Acum începea să înţeleagă. Înţelegea totul. Şedea la o masă în cafeneaua *Chat Botte* de pe Quai de Mont Blanc din Geneva şi soarele se reflecta în grilajul de pe malul lacului. Nu… nu era la Geneva. Era într-o cameră de hotel din Bonn şi cu câteva ore mai devreme înnebunise de furie când auzise acest nume. Da, spuse el înecându-se şi încercând să-şi recapete respiraţia normală. Ai un număr de telefon?

— A spus că nu e timp pentru jocuri şi nu are telefon. Urmează să vă întâlniţi în dreptul zidului de vest de la Alter Zoll, cât de repede poţi să ajungi tu. Plimbă-te pe acolo; o să te găsească el.

— Nu se poate! strigă Converse. Nu după ceea ce am păţit la Paris! Nu după cele întâmplate pe aeroport noaptea trecută! Nu sunt chiar atât de prost!

— N-am avut impresia că te consideri prost, spuse actorul. Mi-a zis să-ţi transmit ceva; care te va convinge.

— Ce a zis?

— Sper că am ţinut minte corect; nici măcar nu-mi place replica asta… A spus că un judecător pe nume Anstett a fost ucis noaptea trecută la New York.

8

Alter Zoll, o clădire înaltă, se afla în locul în care se înălţau cândva ultimele turnuri ale fortificaţiilor oraşului. Pe pajiştile verzi erau presărate tunuri vechi, amintind de dominaţia împăraţilor, regilor şi preoţilor. Un zid cu mozaic şerpuitor privea în jos, acolo unde ambarcaţiuni de cele mai variate forme brăzdau faţa apei, mângâind cele două maluri. Aici nu mai era lacul Geneva şi cu atât mai puţin apele albastre, verzui ale poznaşului Como.

Joel stătea în picioare lângă zidul scund, încercând să se concentreze asupra priveliştii, sperând că acest lucru îl va ajuta să se relaxeze. Încercarea eşuă. Frumuseţea acelor locuri îl lăsa indiferent. Lucas Anstett, judecător la Curtea de Apel, jurist de excepţie şi intermediar între Joel Converse, patronii lui şi un necunoscut din San Francisco. În afara acestui necunoscut şi a bătrânului cărturar de pe insula Mykonos, Anstett fusese singurul care ştia despre ce este vorba. Cum de putuse fi găsit în mai puţin de optsprezece ore? Găsit şi ucis!

— Converse?

Joel întoarse capul. La vreo cincisprezece metri de el, la capătul celălalt al aleii cu pietriş, se afla un bărbat cu părul de culoarea nisipului, ceva mai tânăr decât el. Să tot fi avut treizeci de ani. Chipul de adolescent spunea că va îmbătrâni încet, dând şi peste ani iluzia tinereţii. Era ceva mai scund decât Joel, cu vreo câţiva centimetri, purta pantaloni de culoare gri deschis şi o jachetă de catifea reiată; cămaşa albă era descheiată la gât.

— Cine eşti? întrebă Converse cu o voce răguşită.

O pereche de tineri trecu printre ei pe cărare, în timp ce bărbatul îi făcu un semn cu capul spre stânga, dându-i de înţeles să-l urmeze pe pajiştea din spatele lui. Converse îl urmă şi ajunse lângă el în dreptul tunului mare din bronz.

— OK, cine eşti? repetă Joel.

— Numele surorii mele este Meagen, spuse bărbatul cu păr nisipiu. Şi ca să nu greşim nici unul dintre noi, spune-mi dumneata cine sunt.

— Ce dracu’…? Converse se opri brusc. Cuvintele îl copleşiseră, erau cuvintele şoptite de un bărbat pe moarte la

Geneva. *O, Iisuse! Meg, copiii... Meg,* copiii, spuse el cu voce tare. Fowler îi spunea nevestei lui Meg.

— Prescurtare de la Meagen şi era şi soţia lui Halliday, numai că el îşi spunea Fowler.

— Eşti cumnatul lui Avery?

— Cumnatul lui Press, îl corectă omul, întinzându-i mâna hotărât, dar fără prea multă simpatie. Connal Fitzpatrick, spuse el.

— Atunci suntem de aceeaşi parte.

— Aşa sper.

— Am o mulţime de întrebări să-ţi pun, Connal.

— Nu mai multe decât am eu pentru tine, Converse.

— Ai de gând să începem prin a ne confrunta? întrebă Joel, remarcând tonul aspru cu care îi fusese rostit numele.

Bărbatul clipi din ochi, apoi roşi stânjenit.

— Scuză-mă, spuse el. Sunt supărat din cauza cumnatului meu şi nici n-am prea dormit. Vin de la San Diego.

— San Diego? Nu San Francisco?

— Marina Militară. Sunt avocat la baza navală de acolo.

Converse fluieră încetişor.

— Ce mică e lumea!

— Ştiu tot ce se poate şti despre geografie. În plus, te cunosc şi pe dumneata, domnule locotenent. De unde crezi că a dobândit Press informaţiile? Bineînţeles, pe atunci nu mă aflam la San Diego, dar aveam prieteni acolo.

— Atunci înseamnă că nu există nimic sfânt.

— Greşeşti! Totul este sfânt. A trebuit să trag serios nişte sfori ca să obţin chestiile alea. Acum vreo cinci luni, Press a venit la mine şi am făcut... cum să-ţi spun, un fel de contract între noi.

— Explică-te, te rog.

— Press Halliday nu era numai cumnatul meu, ci şi cel mai bun prieten. Eram ca fraţii.

— Şi dumneata umbli cu hoardele astea de militari? întrebă Joel glumind numai pe jumătate, căci dorea să obţină şi o informaţie.

Fitzpatrick zâmbi stingherit, ca un băieţel.

— Face şi asta parte din preocupările mele. M-a susţinut când m-am hotărât să mă duc acolo. Au şi ei nevoie de avocaţi, dar la Facultatea de drept nu se vorbeşte prea mult despre asta. Nu primesc nici un fel de sponsorizări de acolo. Întâmplător, îmi place Marina Militară, viaţa de acolo; îmi plac provocările, cred că

s-ar putea spune şi aşa.

— Cine a obiectat?

— Cine n-a obiectat! Ambele familii, piraţii – cei ce sunt în stare să jefuiască chiar şi victimele cutremurelor – au fost întotdeauna avocaţi. Părinţii noştri ştiau că Press şi cu mine ne înţelegem bine şi am văzut ce scria pe pereţii lor. Acum dacă reuşesc să atragă un evreu, un negru cu pielea ceva mai albă şi un homosexual nu prea bătător la ochi au obţinut jumătate din piaţa forţei de muncă a avocaţilor din San Francisco.

— Dar cum rămâne cu chinezii şi italienii?

— Anumite cluburi mai au unele rămăşiţe de şcoală veche în vestiarele lor. De ce să stricăm ţesătura? Înţelegerile se încheie în moduri cinstite, dar accentul se pune pe „moduri”, nu pe „cinstite”.

— Şi n-ai avut nimic de-a face cu asta, domnule avocat?

— Nu şi nici Press n-a vrut. De asta a intrat în domeniul internaţional. Bătrânul Jack Halliday s-a făcut stacojiu de furie în momentul în care Press a început să umble cu clienţii ăia străini; apoi, când Press a mai adăugat şi o mulţime de rechini americani care voiau să opereze în străinătate, s-a învineţit. Dar bătrânul Jack nu avea de ce să se plângă; fiul lui vitreg făcea bani frumoşi.

— Iar dumneata ai fost fericit să îmbraci uniforma, spuse Converse, privindu-l drept în ochi pe Fitzpatrick, impresionat de candoarea ce se citea în ei.

— *Din nou* în uniformă şi foarte fericit, cu binecuvântarea lui Press şi pe cale legală şi altfel.

— Ai ţinut mult la el, nu-i aşa?

— L-am iubit, Converse. Tot aşa cum o iubesc pe sora mea. De asta sunt, acum, aici. Acesta este contractul meu.

— Chiar dacă aş fi fost altcineva, aş fi putut afla uşor că numele ei este Meagen.

— În mod sigur; a fost şi în ziare.

— Aşadar, testul nu e prea eficient.

— Press nu i-a spus niciodată Meagen, cu excepţia ceremoniei de căsătorie. Întotdeauna o numea „Meg”. Te-aş fi întrebat oricum despre asta şi dacă ai fi minţit mi-aş fi dat seama. Sunt foarte priceput la chestii de-astea.

— Te cred. Şi în ce constă contractul dintre tine şi Press?

— Hai să ne plimbăm, spuse Fitzpatrick. Porniră în direcţia celor şapte coline de la Westerwald care se vedeau în depărtare. Connal începu: Press mi-a mărturisit că a intrat în ceva foarte

urât şi că nu putea să lase lucrurile aşa. Dăduse peste nişte informaţii care asociau numele mai multor oameni cunoscuţi, unii în activitate, alţii în retragere, cu o organizaţie care putea să facă mult rău popoarelor mai multor ţări. Voia să stopeze asta, dar n-o putea face decât ieşind din procedura obişnuită. Am pus întrebările fireşti în astfel de ocazii: cine mai era implicat, cine era vinovat, ştii, chestii din astea. Începuse să se teamă, deşi n-o recunoştea. Evident, i-am spus că e nebun, că ar trebui să furnizeze informaţiile autorităţilor şi să le lase să se descurce.

— Exact asta i-am spus şi eu, îl întrerupse Converse.

Fitzpatrick se opri din mers şi se întoarse spre Joel.

— A spus că e mai complicat.

— Avea dreptate.

— Mi-a venit greu să cred.

— Acum e mort. Asta poţi să crezi!

— Ăsta nu este un răspuns.

— Nu mi-ai pus nici o întrebare, spuse Converse. Hai să mergem. Ce e cu contractul?

— Mi-a spus că mă va ţine la curent când va pleca în călătorie, că îmi va spune dacă a văzut pe cineva important – aşa le spuneam noi, persoane importante. Hotărâse să-mi comunice tot ceea ce ar fi putut să-mi fie de vreun folos dacă… dacă… la naiba, dacă…

— Dacă ce?

Fitzpatrick se opri din nou şi rosti cu vocea răguşită:

— Dacă i se întâmplă ceva!

Converse îl lăsă să depăşească momentul.

— Şi ţi-a spus că pleacă la Geneva ca să se întâlnească cu mine. Cu cel care îl cunoştea pe Avery Preston Fowler Halliday sub numele de Avery Fowler şi cu care fusese coleg de liceu.

— Da. Am discutat despre asta când i-am dat informaţiile obţinute despre dumneata. A fost încântat şi a considerat că momentul ales era bun, ca şi împrejurările. Apropo, zicea că eşti cel mai bun în domeniul ăsta. Connal zâmbi stingherit. Aproape la fel de bun ca el.

— Nu-i chiar aşa, spuse Joel. Şi acum îmi mai storc creierii să ghicesc care a fost poziţia lui în legătură cu un pachet de acţiuni de categoria A dintr-o fuziune.

— Ce?

— Nimic. Ce e cu Lucas Anstett? Vreau să ştiu şi eu.

— Aici sunt două aspecte. Press a spus că ei au acţionat prin

intermediul judecătorului că să te implice dacă vei fi de acord să…

— Ei, care ei?

— Nu ştiu. Nu mi-a spus.

— La naiba! Scuză-mă, continuă!

— Acest Anstett a discutat cu partenerii tăi de la firmă şi aceştia şi-au dat acordul. Asta e partea întâi. Partea a doua este o chestie de idiosincrasie personală; sunt şi ziarist şi că cei mai mulţi dintre ei, stau mereu cu radioul pe AFR.

— Ce e asta?

— Postul de radio al armatei. Oricât ar părea de ciudat, are cele mai bune programe de ştiri; suge din toate reţelele. Am un radio cu tranzistori pe are îl iau cu mine când plec undeva.

— Şi eu făceam asta, spuse Converse. Pentru BBC.

— Au acoperire bună, dar schimbă prea des benzile. Oricum, în dimineaţa asta am ascultat AFR şi am auzit povestea aşa cum a fost.

— Adică?

— Sunt puţine amănunte. Cineva a pătruns prin efracţie în apartamentul lui din Central Park South pe la ora două dimineaţa, ora New York-ului. Au găsit urme de luptă. A fost împuşcat în cap.

— Asta e tot?

— Nu tocmai. După cum susţine menajera, nu s-a furat nimic, aşadar, jaful este exclus.

— *Iisuse!* Am să-i dau telefon lui Talbot. S-ar putea să aibă şi alte informaţii. Nu mai e nimic altceva?

— A fost doar un comentariu scurt. Problema este că nu au luat nimic.

— Asta am înţeles, interveni Converse. Am să vorbesc cu Talbot. Mergeau de-a lungul zidului. De ce noaptea trecută i-ai spus lui Dowling că eşti de la ambasadă? Probabil m-ai căutat la aeroport.

— Am stat la aeroport şapte ore; am mers de la un ghişeu la altul ca să cer informaţii despre pasageri şi să aflu în ce avion eşti.

— Ştiai că mă îndrept spre Bonn?

— Aşa mi-a spus Beale.

— *Beale*? întrebă uimit Joel. Mykonos?

— Press mi-a dat numele şi numărul lui de telefon, dar mi-a spus să nu-l folosesc decât în caz de forţă majoră. Fitzpatrick se

opri. A fost un asemenea caz.

— Şi ce ţi-a spus Beale?

— Că te-ai dus la Paris şi, din câte a înţeles el, urma să pleci la Bonn.

— Altceva?

— Nimic. A spus că acceptă scrisorile mele de acreditare, aşa s-a exprimat, pentru că îi cunosc numele şi am ştiut cum să dau de el; numai Press ar fi putut să-mi dea această informaţie. Restul trebuia să-l aflu numai de la tine, dacă consideri că ai ceva să-mi spui. A fost al naibii de rece.

— Nu avea de ales.

— Dacă nu te găsesc şi-a exprimat dorinţa să mă vadă pe Mykonos înainte să încep să fac vâlvă… „pentru tot ceea ce apăra domnul Halliday”. Aşa s-a exprimat. Aveam două zile la dispoziţie ca să te găsesc.

— Dacă nu reuşeai, te duceai la Mykonos?

— Nu sunt sigur. Mă gândeam să-i telefonez lui Beale din nou. Ar fi trebuit să-mi spună mult mai multe ca să mă convingă.

— Şi dacă nu-ţi spunea? Sau nu putea?

— Atunci m-aş fi dus cu avionul direct la Washington la conducerea Departamentului Marinei Militare, aşa cum îi sugerasem şi lui Press. Dacă îţi închipui că am să las lucrurile aşa, te înşeli, ca şi Beale de altfel.

— Dacă i-ai fi explicat clar lucrul acesta ar fi acţionat. Ai fi putut să te duci până la Mykonos. Converse băgă mâna în buzunar ca să-şi scoată o ţigară. Îi oferi una şi lui Fitzpatrick, care îl refuză. Nici Avery nu fuma, spuse Joel într-o doară şi scăpără bricheta. Scuză-mă… Press. Trase fumul în piept.

— E în regulă; aşa am vrut să mă vezi.

— Hai să ne întoarcem la ale noastre. În depoziţia dumitale, domnule avocat, există o mică inconsecvenţă. Hai s-o clarificăm, pentru că nici unul din noi să nu greşească.

— Nu ştiu la ce te referi, dar dă-i drumul.

— Spuneai că aveai de gând să mă mai cauţi două zile aici, aşa e?

— Da, dacă reuşeam să fac aranjamentele, să dorm puţin şi să rezist.

— De unde puteai şti că nu venisem aici cu două zile înaintea dumitale?

Fitzpatrick îi aruncă o privire lui Joel.

— Sunt avocat al Marinei Militare de peste opt ani, am lucrat şi

ca avocat al apărării şi ca judecător în nenumărate situaţii – nu numai la Curtea Marţială. Am ajuns în toate ţările unde Washingtonul are acorduri.

— Impresionant, dar eu nu fac parte din Marină.

— Dar ai făcut. Totuşi, nu aveam de gând să mă folosesc de asta. Am zburat până la Dusseldorf, i-am arătat ofiţerului de la imigrări documentele mele şi l-am rugat să fie cooperant. În Germania de Vest sunt şapte aeroporturi internaţionale. A durat vreo cinci minute până când cu ajutorul computerelor am aflat că în ultimele trei zile n-ai intrat prin nici unul din ele. Asta era ceea ce mă interesa.

— Atunci trebuia să te duci la Koln şi la Bonn!

— Am ajuns acolo în patruzeci de minute şi i-am telefonat din nou. Nici un Converse nu intrase în ţară. Trebuia să-ţi faci apariţia mai devreme sau mai târziu.

— Eşti tenace.

— Ţi-am spus că am suficiente motive.

— Dar ce a fost cu Dowling şi cu chestia aia cu ambasada?

— Lufthansa te înregistrase pe lista pasagerilor de la Hamburg – nici nu ştii cât de uşurat m-am simţit. M-am lipit de ghişeu ca să văd dacă nu apare vreo întârziere şi când au venit cei trei indivizi de la ambasadă şi-au arătat legitimaţiile. Şeful lor vorbea într-o germană stricată.

— De unde ştii că vorbea prost?

— Vorbesc germană… şi franceză, italiana şi spaniola. Trebuie să discut cu fel de fel de oameni de naţionalităţi diferite.

— Să trecem peste.

— Presupun că de asta am devenit comandor-locotenent la treizeci şi patru de ani. Mă plimbă peste tot.

— Zi mai departe. Ce te-a şocat la oamenii de la ambasadă?

— Numele tău, evident. Au cerut confirmarea că te afli în zborul opt-unsprezece. Funcţionarul s-a uitat la mine, iar eu am dat din cap: a cooperat cu ei fără nici o ezitare. Ştii, îi dădusem câteva mărci, dar nu e vorba numai de asta. Oamenilor de aici nu le prea plac americanii.

— Am auzit asta noaptea trecută, de la Dowling. La el cum ai ajuns?

— Imediat. Când a sosit avionul, m-am postat în fundul sălii de bagaje; băieţii de la ambasadă stăteau la intrare, cam la douăzeci de metri de mine. Am aşteptat până n-a mai rămas decât un bagaj pe conveior. Era al dumitale, dar n-ai venit să-l

iei. În cele din urmă a apărut o femeie şi contingentul de la ambasadă a înconjurat-o; toţi erau nervoşi. Am auzit numele dumitale, dar asta a fost tot, pentru că mă hotărâsem să mă întorc şi să vorbesc cu funcţionarul.

— Ca să verifici dacă am fost în avion? Sau să afli dacă nu cumva am renunţat să mă îmbarc?

— Da, spuse Fitzpatrick. Ticălosul. M-a făcut să mă simt de parcă aş fi mituit un jurat. I-am mai dat nişte bani şi atunci mi-a spus că acest Caleb Dowling se oprise la ghişeu înainte de a pleca.

— Unde a lăsat instrucţiuni, spuse Joel, întrerupându-l.

— De unde ştii?

— Am luat şi eu un set la hotel.

— Asta a fost, *hotelul*. Dowling îi spusese că te cunoscuse în avion, erai americanul care stătuse alături de el când plecase de la Copenhaga. Era îngrijorat că s-ar putea ca noul lui prieten să nu găsească loc de cazare la Bonn şi îi transmitea dacă ar fi cerut o sugestie de la Lufthansa, să meargă la hotelul Konigsdorf.

— Aşa că ai pus lucrurile cap la cap şi te-ai hotărât să devii unul dintre oamenii de la ambasadă care mă pierduseră, spuse Converse zâmbitor. Ca să vorbeşti cu Dowling. Cine n-a profitat de un martor ostil?

— Exact. I-am arătat legitimaţia de la Marină şi i-am spus că sunt ataşat. Sincer, nu s-a dovedit prea cooperant.

— Nici dumneata n-ai fost prea convingător, după cum spune el, în calitate de critic de teatru. Şi nici eu. Curios este că tocmai asta ne-a apropiat. Joel se opri, strivi ţigara de zid şi o aruncă peste el. Foarte bine, comandorule, ai trecut toate examenele.

Aşadar, cum stăm? Vorbeşti limba ţării ăsteia şi ai legături în guvern pe care eu nu le am. Ai putea să mă ajuţi.

Ofiţerul se opri privindu-l pe Joel.

— Am să fac tot ce pot, atât timp cât mi se va părea că pricep despre ce e vorba. Dar trebuie să ne înţelegem, Converse. Nu-ţi acord mai multe de două zile. Asta e tot ce o să primeşti – presupunând că o să vin şi eu la bord.

— Cine a stabilit termenul ăsta?

— Eu. Acum.

— Aşa nu se poate.

— Cine zice?

— Eu. Acum.

Converse o porni din nou de-a lungul zidului.

— Eşti la Bonn, spuse Fitzpatrick, ajungându-l din urmă. Tonul nu era nici rugător, nici nerăbdător, ci cât se poate de calm. Ai fost la Paris şi ai venit la Bonn. Asta înseamnă că ai nume şi dovezi, concrete sau din auzite. Le vreau pe toate.

— Îţi dai seama ce spui, domnule comandor?

— Am făcut o promisiune.

— Cui?

— Surorii mele. Crezi că ea nu ştie? Timp de un an de zile Press se trezea în toiul nopţii şi se plimba prin casă, vorbind de unul singur. Era obsedat şi Meg nu-şi dădea seama ce se întâmplă. Ar fi trebuit să-i cunoşti, ca să poţi aprecia legătura lor; se înţelegeau foarte bine. Ştiu că nu mai este la modă ca doi oameni cu atâţia copii să se mai iubească şi să se simtă bine unul cu altul, dar aşa stăteau lucrurile.

— Eşti căsătorit? întrebă Joel, fără să se oprească din mers.

— Nu, răspunse marinarul, evident nedumerit de întrebare. Sper să mă căsătoresc, deşi călătoresc foarte mult.

— Aşa făcea şi Press... Avery.

— Ce vrei să spui, domnule consilier?

— Apreciez ceea ce făcea el. Ştia la ce se expune şi era conştient că-şi risca viaţa.

— Tocmai de aceea vreau să ştiu totul. Au expediat ieri sicriul cu avionul. Înmormântarea este mâine, iar eu n-am să fiu acolo pentru că i-am promis ceva lui Meagen. Mă voi întoarce înarmat cu tot ce trebuie ca să fac praf toată conspiraţia asta.

— N-ai să reuşeşti să produci decât o implozie, ai s-o bagi şi mai adânc, dacă nu te opreşti la timp.

— Aşa spui tu.

— Da. Cu ceea ce ştim acum.

— Nu cred.

— N-ai decât. Du-te înapoi şi spune-le că ai auzit de o crimă la Geneva despre care nimeni nu crede că a fost altceva decât un jaf sau de un omor la New York al cărui motiv nu se cunoaşte. Dacă ai să pomeneşti numele bătrânului din Mykonos, acesta o să dispară. Şi atunci ce îţi mai rămâne, domnule comandor? La urma urmelor ce eşti, frate de sânge şi adept al filosofiei lui Press Halliday? Apropo: în calitate de judecător, câţi ofiţeri ai condamnat?

— Ce...?

— Şi ca avocat al apărării, câte cazuri ai pierdut?

— Am avut parte şi de succese şi de înfrângeri, dar de cele mai multe ori am câştigat.

— De cele mai multe ori? Sincer? Ştii că sunt oameni care iau cincisprezece numere, inserează ceea ce numesc ei variabile şi statisticile spun tot ce vor ei să spună.

— Ce legătură are asta cu ceea ce discutăm noi acum? Ce legătură are cu asasinarea lui Press?

— O să te miri, domnule comandor Fitzpatrick. Sub aceste aparenţe poate foarte bine să se ascundă un spion infiltrat, un *agent provocator*.

— Ce naiba vrei să spui… Las-o baltă, nu mă interesează. Nu sunt obligat să te ascult. Ai două zile, Converse. Mă iei şi pe mine la bord sau nu?

Joel se opri şi studie chipul tânăr al interlocutorului său. În jurul ochilor se vedeau riduri fine.

— Nici măcar nu suntem în aceeaşi flotă, spuse Converse precaut. Bătrânul Beale avea dreptate. E hotărârea mea şi prefer să nu-ţi spun nimic. Nu vreau să te iau la bord, marinarule. Ai capul prea înfierbântat şi mă enervezi.

Joel se întoarse şi se îndepărtă.

— Excelent, *stop!* Rămânem la dubla asta! Excelent, Cal, eram cât pe-aci să cred că e de-adevăratelea. Regizorul, Roger Blynn, verifică tăbliţa pe care o ţinea în faţa lui secretară de platou şi dădu câteva instrucţiuni interpretului echipei de filmare, după care se îndreptă spre masa producţiei.

Caleb Dowling rămase aşezat pe stânca mare de pe panta de deasupra Rinului; mângâie pe cap un ţap ce puţea îngrozitor şi care tocmai îşi făcuse nevoile pe bombeul cizmei lui.

— Îmi vine să te rup în bătaie, ţap împuţit, dar eşti partenerul meu şi asta mi-ar strica imaginea.

Actorul se ridică în picioare şi se întinse, conştient de faptul că o mulţime de curioşi adunaţi dincolo de frânghia care delimita locul de filmare se uitau la el, chicotind precum vizitatorii la grădina zoologică. Peste câteva minute se va duce spre ei, va smulge frânghia şi se va amesteca printre fani. Îi plăcea să se simtă adulat, probabil pentru că avusese parte de asta abia la apusul vieţii. Din când în când primea şi câte o recompensă: Unul din foştii lui studenţi se apropia precaut de el, întrebându-se, fără îndoială, dacă relaţiile bune pe care le stabilise în clasa de curs supravieţuiseră în valul de recunoaştere la nivel naţional

sau se înecaseră în cel al popularităţii de care se bucura starul de cinema. Cal ţinea minte chipurile şi avea şi o memorie destul de bună a numelor, aşa că atunci când se ivea ocazia, îl ţintea cu privirea pe fostul student, se ducea drept la el şi îl întreba dacă şi-a terminat treaba. Uneori îl şi întreba pe un ton voit profesoral ceva de genul: „Dintre cronicile din care s-a inspirat Shakespeare pentru poveştile lui, care a avut cel mai mare impact asupra limbii lui, Daniel, Holinshed sau Froissart?” Urmau râsete, adesea câte un pahar de băutură şi mai târziu, amintirile.

Ducea o viaţă bună, aproape perfectă. Tot ce-şi dorea era puţină lumină în colţurile întunecate ale minţii soţiei lui. Dacă s-ar fi putut, ar fi fost şi ea aici, alături de el, pe unul din dealurile din preajma Bonnului, flecărind vioaie, aşa cum îi era felul, cu oamenii de dincolo de frânghie – majoritatea erau femei de vârsta ei – care i-ar fi spus că soţul ei seamănă foarte cu mult cu soţii lor. Dar Frieda rămânea la Copenhaga şi se plimba pe plajă de la Sjaelland, lua ceaiul în grădina botanică şi aştepta un telefon de la soţul ei care îi spunea că are câteva zile libere şi o să vină acasă din Germania aceea pe care ea o ură atât de mult. Dowling privi echipa de filmare atât de eficientă şi de entuziastă şi spectatorii curioşi.

— Cal? strigă Blynn, regizorul filmului, care cobora grăbit panta. E aici cineva care vrea să te vadă.

— Sper că nu e singurul, Roger, altfel ar însemna că oamenii care se dau drept patronii noştri îmi plătesc mult prea mult.

— Nu e dintre ăştia. Zâmbetul regizorului dispăru când se apropie de actor. Ai necazuri?

— Tot timpul, dar nu chiar atât de vizibile.

— Vorbesc serios. Tipul este de la poliţia din Bonn. Zice că trebuie să vorbească urgent cu tine.

— Despre ce? Dowling simţi un junghi în stomac. Teama persista.

— N-a vrut să-mi spună. A zis că e urgent şi că trebuie să-ţi vorbească între patru ochi.

— O, *Iisuse!* şopti actorul. Freddie!… Unde e?

— În rulota ta.

— În rulotă…

— Linişteşte-te, spuse Blynn. Moose Rosenberg este cu el; dacă a clintit ceva din loc gorila asta îl aruncă pe geam.

— Mulţumesc, Roger.

— Vorbea serios când a spus că vrea să discutaţi fără martori.

Dowling nu mai auzi ultimele cuvinte. O luă la fugă peste deal spre mica rulotă pe care o folosea pentru a se odihni. Nu se aştepta la nimic bun, era pregătit să audă tot ce e mai rău.

Nu era vorba despre Frieda Dowling, ci despre Joel Converse, un avocat american. Omul de pază ieşi din rulotă şi îi lăsă pe Caleb şi pe ofiţerul de poliţie singuri. Omul era în haine civile, vorbea o engleză fluentă şi avea o atitudine oficială, dar curtenitoare.

— Îmi pare rău că vă deranjez, domnule Dowling, spuse neamţul răspunzând la primele întrebări ale lui Caleb despre soţia sa. Nu ştim nimic despre Frau Dowling. E cumva bolnavă?

— Nu s-a simţit foarte bine în ultima vreme. Este la Copenhaga.

— Vă duceţi frecvent acolo, nu-i aşa?

— Ori de câte ori pot.

— Dânsa nu doreşte să vină aici, cu dumneavoastră, la Bonn?

— Numele ei este Muhlstein şi ultima dată când s-a aflat în Germania nu a fost tratată ca o fiinţă umană. Amintirile ei sunt cât se poate de urâte.

— Da, acceptă ofiţerul explicaţia, privindu-l în ochi. Vom trăi generaţii întregi cu amintirea celor petrecute.

— Aşa sper, spuse actorul.

— Eu nu eram născut, *Herr* Dowling. Sunt foarte fericit că doamna a supravieţuit, asta am vrut să spun.

Dowling nu înţelegea de ce pronunţă următoarele cuvinte cu voce scăzută:

— Nişte nemţi au ajutat-o.

— Mă bucur, spuse ofiţerul. Oricum, întrebarea mea se referă la bărbatul care a stat lângă dumneavoastră în cursa Copenhaga-Hamburg şi în cea de la Hamburg la Bonn. Se numeşte Joel Converse, este avocat american.

— Ce e cu el? Şi, apropo, aş putea să văd şi eu o legitimaţie?

— Evident, spuse ofiţerul de poliţie şi scoase din buzunar cartea de identitate plastifiată pe care i-o întinse actorului. Cred că totul este în ordine, adăugă omul.

— Ce înseamnă *Sonder Dezernat?* întrebă Dowling, mijind ochii ca să distingă literele mici de pe cartea de identitate.

— S-ar traduce cel mai bine prin „branşa specială” sau „secţia specială”. Suntem o unitate a Poliţiei Federale, *Bundes Polizei*. Ne ocupăm de problemele pe care guvernul le consideră mai delicate decât plângerile obişnuite făcute la poliţie.

— Asta nu-mi spune nimic, ştiţi şi dumneavoastră, zise actorul. Aşa că spuneţi despre ce e vorba.

— Foarte bine, am să vă spun. Interpol. Un om a murit într-un spital din Paris ca urmare a traumatismelor craniene provocate de american, de acest Joel Converse. Starea lui a fost diagnosticată iniţial drept stabilă, dar s-a dovedit trecătoare; a fost găsit mort în dimineaţa aceasta. Moartea a fost atribuită unui atac din partea domnului Converse. Ştim că a zburat de la Koln la Bonn şi, după cum susţine stewardesa de pe această linie, a stat alături de dumneavoastră trei ore şi jumătate. Am dori să ştim unde este. Poate că ne puteţi ajuta.

Dowling îşi scoase ochelarii şi înghiţi în sec.

— Credeţi că eu ştiu?

— Nu susţinem asta, dar aţi stat de vorbă cu el. Vă reamintesc că există pedepse severe pentru cei care ascund informaţii despre un om urmărit pentru că a comis o crimă.

Actorul lovea uşor cu degetele în rama ochelarilor, căci instinctele lui îi furnizau date contradictorii. Se duse spre patul de lângă peretele rulotei şi se aşeză, privind apoi spre ofiţerul de poliţie.

— De ce nu pot să vă cred? întrebă el.

— Pentru că vă gândiţi la soţia dumneavoastră şi nu puteţi avea încredere în nici un german, răspunse ofiţerul. Eu sunt un om al legii şi al *păcii*, *Herr* Dowling. Ordinea este ceva ce oamenii acceptă de bună voie, iar eu sunt aici ca s-o apăr. Raportul pe care l-am primit arată foarte clar că acest Converse ar putea fi un om cu tulburări grave de comportament.

— Mie nu mi s-a părut. De fapt, am avut impresia că are capul bine înfipt între umeri. Mi-a spus o mulţime de lucruri de mare bun-simţ.

— Pe care doreaţi să le auziţi?

— Nu pe toate.

— Dar o bună parte, ceea ce ne duce spre aceleaşi concluzii.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nebunii sunt foarte convingători; joacă pe tuşă, dar în cele din urmă înclină partida în favoarea lor. La baza psihozei lor stau propriile lor convingeri.

Dowling puse paharul pe pat şi oftă sonor, simţind din nou gheara spaimei în stomac.

— Nebun? spuse el fără convingere. Nu cred.

— Atunci daţi-ne o şansă să ne convingem. Ştiţi unde este?

Actorul miji ochii şi îl privi pe neamţ.

— Daţi-mi o carte de vizită sau un număr la care să vă găsesc. S-ar putea să ia legătura cu mine.

— Cine e răspunzător?

Bărbatul în jachetă de catifea roşie şedea în semiîntuneric, căci lampa de bronz lumina doar suprafaţa biroului din faţa lui. Semiîntunericul din spatele individului dezvăluia, totuşi, contururile unei hărţi mari, atârnată în mijlocul peretelui. Era o hartă ciudată, o hartă ciuntită. Contururile statelor erau clar trasate, dar colorate în mod straniu, ca şi când cineva ar fi încercat să formeze o singură suprafaţă de uscat din diverse regiuni geografice disparate. Erau incluse aici Europa, cea mai mare parte a Mediteranei, anumite porţiuni din Africa. Şi, ca şi când întinderea albastră a Oceanului Atlantic ar fi fost numai un simplu element de legătură, Canada şi Statele Unite se aflau incluse în acest ţinut uriaş.

Bărbatul privea drept înainte. Chipul lui brăzdat de riduri, cu maxilare colţuroase şi nas acvilin, cu buze subţiri şi strânse părea făcut din pergament. Părul cărunt forma o ghirlandă în jurul capului aşezat deasupra unui trunchi rigid. Omul vorbi din nou. Vocea era egală, dar se simţea în ea tonul de comandă. Îţi imaginai uşor cum se poate ridica acest ton, devenind aproape piţigăiat, ca miorlăitul unei pisici pe un lac îngheţat. Acum, însă, omul poruncea cu o furie stăpânită.

— Cine e răspunzător? repetă el. Mai eşti acolo, Londra?

— Da, răspunse interlocutorul din Marea Britanie. Da, sigur că sunt. Încerc să gândesc, să fiu coerent.

— Admir lucrul acesta, dar trebuie să luăm o decizie. Probabil că răspunderea ne revine tuturor, suntem vinovaţi cu toţii. Dar momentan trebuie să aflăm cum s-au desfăşurat lucrurile. Omul făcu o pauză. Când continuă, vocea lui avea o intensitate mult mai mare. Cum de s-a implicat Interpolul?

Luat prin surprindere, englezul răspunse repede, cu fraze încâlcite.

— Colaboratorul lui Bertholdier a fost găsit mort dimineaţa, de către asistenta care s-a dus să-i dea medicamentele. Ea a chemat *Surete*...

— A telefonat la *Surete?* strigă bărbatul din spatele biroului. De ce la *Surete?* De ce nu i-a telefonat lui Bertholdier? Era angajatul lui, nu al poliţiei.

— Aici a fost greşeala, spuse englezul. Nimeni nu şi-a dat seama că un anume Prudhomme lăsase instrucţiuni în acest sens la recepţia spitalului. A fost trezit din somn şi i s-a spus că omul murise.

— El a telefonat la Interpol?

— Da, dar prea târziu ca să-l mai poată intercepta pe Converse la graniţa germană.

— Motiv pentru care putem fi foarte mândri, spuse bărbatul coborând vocea.

— Evident, spitalul ar fi trebuit să aştepte şi să-l anunţe mai întâi pe Bertholdier. După cum spui, pacientul era un angajat, nu membru al familiei. Abia după aceea ar fi fost informată poliţia din arondismentul respectiv şi ulterior *Surete*. Între timp, oamenii noştri ar fi ajuns deja la faţa locului şi ar fi împiedicat implicarea Interpolului. Mai putem să-i oprim şi acum, dar va dura câteva zile: transferuri de personal, probe noi, amendamente la dosar; avem nevoie de timp.

— Atunci nu-l mai irosiţi.

— De vină sunt instrucţiunile alea blestemate.

— La care nimeni n-a avut suficientă minte ca să se gândească, spuse bărbatul care şedea în faţa hărţii cufundate în umbră. Instinctele lui Prudhomme au fost prompte. Prea mulţi oameni bogaţi, prea multă influenţă, împrejurări ciudate. A mirosit el ceva.

— O să-l scoatem din joc în câteva zile, spuse englezul. Converse se află la Bonn. Suntem foarte aproape.

— La fel de aproape ar putea fi şi Interpolul şi poliţia germană. Nu cred că trebuie să-ţi explic ce dezastru ar însemna amestecul lor.

— Avem anumite posibilităţi de control prin intermediul Ambasadei Americane. Omul e cetăţean american.

— Deţine informaţii! insistă bărbatul din spatele biroului. Nu ştim nici câte informaţii deţine şi nici cine i le-a furnizat; trebuie să aflăm.

— La New York nu s-a aflat nimic? Judecătorul?

— Numai ceea ce bănuia Bertholdier şi ceea ce am ştiut din momentul în care i-am auzit numele. După patruzeci de ani, Anstett s-a întors şi încă mă mai fugăreşte, îmi vrea capul. Omul era doar un intermediar. Mă ura tot atât de mult cât îl uram şi eu; până în ultima clipă i-a acoperit pe cei din spatele lui. Ei bine, s-a dus şi corectitudinea lui o dată cu el. Problema constă în

faptul că acest Converse nu este ceea ce pretinde a fi: găseşte-l!

— Aşa cum spuneam, ne-am apropiat foarte mult. Avem mai multe surse, mai mulţi informatori decât Interpolul. Este american, se ascunde la Bonn şi, din câte am înţeles, nu vorbeşte germana. Nu sunt foarte multe locuri unde ar putea să se ascundă. O să-l găsim. O să aflăm ce ştie şi de unde, după care o să-l lichidăm imediat.

— Nu! miorlăitul pătrunzător ca de pisică se auzi din nou. Trebuie să jucăm jocul lui. Îi spunem bun venit, îl îmbrăţişăm. La Paris a vorbit despre Bonn, Tel Aviv, Johannesburg; aşadar, o să-i oferim cazare. Adu-l la Leifhelm sau mai bine, Leifhelm se va duce la el. Adu-l pe Abrahms din Israel, pe van Headmer din Africa şi, da şi pe Bertholdier de la Paris. Oricum e clar că ştie cine sunt. În ultimă instanţă va cere o şedinţă de consiliu, la care să participe şi el. O să ţinem o şedinţă şi o să ascultăm ce minciuni ne spune. Vom afla mai mult din minciunile lui decât dacă ne-ar spune adevărul.

— Zău că nu înţeleg.

— Converse este un pion, doar atât, un pion. Explorează, studiază terenul şi încearcă să înţeleagă cu cine şi cu ce are de-a face. Dacă ar fi altceva, ar acţiona direct, prin forţe legitime şi metode legitime. N-ar avea nici un motiv să folosească un nume fals, să dea informaţii false... sau să fugă, bătându-l măr pe un om care încerca să-l oprească. Este un cercetaş care deţine anumite informaţii, dar nu ştie încotro se îndreaptă. Ei bine, un cercetaş poate fi atras într-o capcană, iar compania care înaintează poate fi prinsă într-o ambuscadă. Da, trebuie să-i oferim conferinţa pe care şi-o doreşte.

— Vreau să spun că este totuşi extrem de periculos. Trebuie să ştim cine l-a recrutat, cine i-a dat numele, sursele. Putem să-l zdrobim pe cale fizică sau chimică şi să obţinem aceste informaţii.

— Probabil că nu le are, explică bărbatul răbdător. Infanteriştii sunt nepricepuţi când trebuie să ia decizii. Ar putea fi chiar întorşi cu faţa spre noi. Trebuie să aflăm mai mult despre acest Converse. Diseară la ora şase vreau toate rapoartele, tot ce avem despre el. Este ceva ce ne scapă.

— Ştim deja că e un om valoros, spuse englezul. Din ceea ce am putut afla la Paris este considerat un avocat de mare clasă. Dacă descoperă ce suntem sau se întoarce împotriva noastră, poate deveni extrem de periculos. Îi va cunoaşte pe oamenii

noştri, va vorbi cu ei.

— Atunci, după ce îl găseşti nu-l mai scăpa din ochi. Mâine o să-ţi transmit alte instrucţiuni.

— Oh?

— Dosarele strânse din întreaga ţară. Cineva care face ce face Converse este manipulat cu grijă, cu multă abilitate. Trebuie să-i găsim pe cei care acţionează în spatele lui. N-avem deocamdată nici o idee cine sunt. Mai vorbim mâine.

George Marcus Delavane puse receptorul în furcă şi se răsuci pe scaun pentru a privi harta ciudată, ciopârţită. Primele raze de soare pătrundeau în încăpere. Apoi, apucând braţele scaunului, se întoarse fixând pata de lumină de pe birou. Îşi descheie încet şi tremurând sacoul de catifea roşie, forţându-şi privirea să se îndrepte în jos, poruncindu-şi să privească încă o dată adevărul teribil. Trecu cu privirea dincolo de cureaua de piele lată de zece centimetri care îl ţinea şi ordonă ochilor săi să se concentreze, să accepte cu ură ceea ce i se făcuse.

Ochii nu vedeau nimic dincolo de marginea lustruită a scaunului de oţel. Picioarele lungi, zdravene care îi purtaseră trupul musculos şi bine antrenat pe câmpurile de luptă, prin ninsoare şi noroi, la paradele triumfătoare, la ceremoniile de onoare – picioarele acestea îi fuseseră furate. Doctorii spuneau că deveniseră nişte instrumente ale morţii, care ar fi ucis şi restul. Strânse pumnii şi lovi biroul. Îi venea să urle, dar nu reuşi.

9

— Naiba să te ia, Converse, cine te crezi? strigă Connal Fitzpatrick cu o voce joasă, furioasă, ajungându-l din urmă pe Joel care mergea repede printre copacii înalţi de la Alter Zoll.

— Cineva care l-a cunoscut pe Avery Fowler pe când era copil şi l-a văzut pe un bărbat numit Press Halliday murind sub ochii lui, douăzeci de ani mai târziu la Geneva, răspunse Converse, îndreptându-se grăbit spre porţile parcului naţional, unde se aflau taxiuri.

— Mai slăbeşte-mă cu aiurelile astea! Eu l-am cunoscut pe Press mult mai bine. Pentru numele lui Dumnezeu, a fost căsătorit cu sora mea! Am fost prieteni apropiaţi timp de cincisprezece ani.

— Vorbeşti ca un copil căruia i s-au luat jucăriile. Dispari de aici.

Fitzpatrick se repezi în faţa lui, blocându-i drumul.

— E adevărat! Te rog, pot să te ajut, doresc să te ajut! Ştiu limba acestei ţări şi am aici legături pe care tu nu le ai.

— Dar ai şi anumite idei despre nu ştiu ce fel de termen limită pe care eu nu le am. Pleacă din calea mea, marinarule.

— *Haide*, stărui ofiţerul. Ei bine, n-am să obţin tot ce am vrut. Dar nu mă mai strânge cu uşa.

— Poftim?

Fitzpatrick îşi mută stânjenit greutatea de pe un picior pe altul.

— Joci tare, nu-i aşa, domnule avocat?

— Da, pentru că ştiu despre ce e vorba.

— Există anumite modalităţi de a discuta.

— Nu şi cu mine.

— Am greşit pentru că nu te-am cunoscut. Cu altcineva s-ar fi putut să meargă.

— Acum vorbeşti despre o tactică, dar erai serios atunci când mi-ai dat acel termen de două zile.

— Bineînţeles că am vorbit serios, spuse Connal, dând din cap. Pentru că vreau ca totul să iasă la lumină. Vreau că indiferent cine este să plătească! Sunt nebun, Converse, sunt nebun de legat. Nu accept ca treaba să lâncezească şi după aceea să se

uite totul. Cu cât trece mai mult timp şi nu se face nimic, cu atât oamenilor le pasă mai puţin; ştiu lucrul acesta la fel de bine ca şi tine, poate chiar mai bine. Ai încercat vreodată să redeschizi un caz vechi? Eu am încercat de câteva ori la Curtea Marţială. Ei bine, am aflat ceva: sistemului nu-i place chestia asta. Ştii şi tu, nu-i aşa?

— Da, ştiu, spuse Joel. Sunt prea multe cazuri noi care aşteaptă, prea multe recompense pentru cele actuale.

— Asta e, dar Press merită ceva mai mult decât atât. Meagen merită mai mult.

— Da, ai dreptate, merită. Amândoi. Dar există ceva ce Press Halliday a înţeles mai bine decât noi toţi. Ca să vorbim pe şleau, oricât de cinic ar părea, viaţa lui era mai puţin importantă decât ceea ce dorea el să facă.

— Eşti al naibii de crud, spuse Connal.

— Asta-i realitatea, spuse Converse. Cumnatul tău te-ar fi pus la pământ dacă te-ai fi amestecat şi ai fi încercat să implici autorităţile. Retrage-te, comandorule. Du-te la înmormântare.

— Nu. Vreau să merg cu tine. Renunţ la termenul limită.

— Ce amabil din partea ta.

— O, Dumnezeule, doar ştii ce vreau să spun.

— Nu, nu ştiu ce vrei să spui.

— Ei bine, oftă Fitzpatrick, am să fac ce-mi spui tu.

— De ce? întrebă Converse ţintuindu-l cu privirea.

Ofiţerul nu clipi:

— Pentru că Press avea încredere în tine. Spunea că eşti cel mai bun.

— Cu excepţia lui, completă Converse generos, permiţându-şi să se relaxeze puţin. Foarte bine, te cred, dar există nişte reguli. Fie le accepţi, fie, aşa cum ai spus chiar tu, nu urci la bord.

— Hai să le auzim. Am să mă strâmb în sinea mea, aşa că n-ai să vezi nimic.

— Da, consimţi Joel. Ai să te strâmbi. Pentru început am să-ţi spun numai ceea ce cred eu că trebuie să ştii. Tot ceea ce deduci este rodul imaginaţiei tale.

— Eşti dur.

— Asta e. Am să-ţi dau din când în când un nume, atunci când voi considera că îţi deschide o uşă, dar va fi întotdeauna un nume auzit la mâna a doua sau a treia. Eşti inventiv; imaginează-ţi singur sursele ca să te autoprotejezi.

— Am mai făcut treaba asta şi pe alte ţărmuri.

— Daaa? Şi cât eşti de bun ca actor?

— Ce?

— Nu contează, cred că tocmai mi-ai răspuns la această întrebare. Dar nu cred că ai coborât pe acele ţărmuri în uniforma ta albă de comandor.

— La naiba, sigur că nu.

— Acum ai s-o faci.

— Trebuie să-mi spui *ceva*.

— Am să-ţi ofer o privire de ansamblu, o mulţime de presupuneri şi câteva fapte. Pe măsură ce vom progresa – dacă vom progresa – vei afla mai multe. Când crezi că ai ajuns la o concluzie, spune-mi şi mie. Asta este esenţial. Noi nu putem risca să stricăm totul din cauza unor presupuneri greşite.

— Ce înseamnă noi?

— Aş vreau şi eu să ştiu.

— Asta mă liniştește.

— Da, aşa este, nici mie nu-mi place.

— Dar de ce nu-mi spui totul acum? întrebă Fitzpatrick.

— Pentru că Meagen Halliday şi-a pierdut soţul. Nu vreau să-şi piardă şi fratele.

— Accept riscul ăsta.

— Apropo, de cât timp dispui? Vreau să spun, eşti ofiţer activ.

— Concediul meu este de treizeci de zile, dar se poate prelungi. Iisuse, o singură soră cu cinci copii al cărei soţ este ucis. Cred că pot să-mi semnez singur biletul de învoire.

— Să ne încadrăm în cele treizeci de zile, comandorule. Oricum depăşeşte timpul pe care ni-l putem permite.

— Vorbeşte, Converse.

— Hai să mergem, spuse Joel, îndreptându-se către zidul de la Alter Zoll, de unde se vedea valea Rinului.

Prezentarea de ansamblu făcută de Converse descria situaţia: nişte indivizi cu gândire identică, din mai multe ţări, se reuniseră şi îşi foloseau influenţa de care se bucurau pentru a ocoli legile şi pentru a expedia arme şi tehnologii unor guverne şi organizaţii ostile.

— În ce scop? întrebă Fitzpatrick.

— Aş putea să spun profit, dar asta e de la sine înţeles.

— Ca unică motivaţie, da, spuse gânditor avocatul. Oameni influenţi – dacă înţeleg bine cuvântul „influenţi” – vor opera independent sau în grupuri mici în cadrul propriilor ţări. Dacă

profitul este obiectivul lor principal, n-ar trebui să se coordoneze în exterior, n-ar fi necesar. Este vorba de o piaţă de desfacere şi asta n-ar face decât să reducă profiturile.

— Asta e!

— Şi atunci? Fitzpatrick se uită la Joel care se îndrepta spre o deschidere în zid unde se afla un tun de bronz.

— Destabilizare, spuse Converse, destabilizare în masă. Câteva acţiuni dezlănţuite în zone de maximă instabilitate şi se va pune în mod clar problema: cine este în stare să facă faţă violenţei?

— Mă văd nevoit să te întreb din nou, în ce scop?

— Ai luat-o repede, spuse Joel. Aşa că am să-ţi răspund. Ce se întâmplă atunci când o structură politică existentă este afectată de dezordine, când nu mai poate funcţiona pentru că lucrurile au scăpat de sub control?

Cei doi bărbaţi se opriră în dreptul tunului; ochii ofiţerului de marină fixau ţeava mare, ameninţătoare.

— Este restructurată sau înlocuită, spuse el, întorcându-şi din nou privirile spre Converse.

— Bravo, spuse acesta. Asta este imaginea de ansamblu.

— Dar nu înţeleg nimic. Fitzpatrick clipi din ochi din cauza soarelui, dar şi a concentrării. Lasă-mă să recapitulez. Am voie?

— Poftim.

— Indivizi influenţi – asta înseamnă oameni aflaţi în funcţii foarte importante. Dacă presupunem că nu vorbim de elementele criminale – pe care inexistenţa unui motiv legat exclusiv de profit pare să le elimine – înseamnă că avem de-a face cu oameni respectabili. Poate exista o altă definiţie pe care eu n-o cunosc?

— Dacă există, nici eu n-o cunosc.

— Atunci de ce să vrea să destabilizeze structurile care le garantează această influenţă? Nu are nici un sens.

— Ai auzit vreodată expresia „totul e relativ”?

— Da şi ce-i cu asta?

— Atunci gândeşte-te.

— La ce?

— La influenţă. Joel îşi aprinse o ţigară. Tânărul ofiţer privea spre cele şapte coline din Westerwald care se zăreau în depărtare.

— Vor mai multă, zise Fitzpatrick încet, întorcându-se spre Converse.

— Vor totul, spuse Joel. Şi singura cale prin care pot să obţină ceea ce vor este să dovedească că soluţia lor este unică, deoarece toate celelalte s-au dovedit neputincioase în faţa erupţiilor haosului de pretutindeni.

Connal rămase perplex, când înţelese sensul cuvintelor lui Converse.

— *Sfântă Fecioară*... începu el, pe un ton şoptit, dar disperat. Un plebiscit internaţional – popoarele vor vota pentru statul atotputernic. Fascismul. Este vorba de fasc*ismul* multinaţional.

— M-am săturat să tot spun bravo. Da. Ai spus-o mai bine decât oricare dintre noi.

— *Noi?* Cine sunt aceşti noi – dar, bineînţeles, nu ştii, adăugă imediat Fitzpatrick şi mirarea i se amestecă cu iritarea.

— Împacă-te cu chestia asta, spuse Joel. Ca şi mine.

— *De ce?*

— Avery Fowler. Îţi aminteşti de el?

— O, *Iisuse!*

— Şi un bătrân de pe insula Mykonos. Asta e tot ce avem. Dar ceea ce au spus e adevărat. E real. Mi-am dat seama de asta la Geneva. Avery a spus că mai avem foarte puţin timp. Beale a fost mai precis; a zis că a început numărătoarea inversă. Indiferent ce va fi, se va încheia înainte de terminarea concediului tău; două săptămâni şi patru zile – aceasta este ultima informaţie. Asta voiam să spun mai înainte.

— O, Dumnezeule, şopti Fitzpatrick. Ce altceva mai poţi să-mi spui?

— Foarte puţin.

— Ambasada, îl întrerupse Connal. Au trecut ce-i drept câţiva ani, dar am fost acolo. Am lucrat cu ataşatul militar. N-am nevoie de prezentări. Putem să găsim ajutor acolo.

— Dar putem să ne găsim şi sfârşitul.

— *Ce?*

— Nu e curată. Cei trei bărbaţi pe care i-ai văzut la aeroport, ăia de la ambasadă...

— Ce-i cu ei?

— Sunt de partea cealaltă.

— Nu te cred!

— De ce crezi că erau la aeroport?

— Ca să te întâmpine, să stea de vorbă cu tine. Pot fi o mulţime de motive. Indiferent dacă ştii sau nu, eşti considerat un avocat foarte important pe scena internaţională. Personalul de la

Externe doreşte adesea să la legătura cu tipi ca tine.

— Am mai discutat chestia asta, spuse Converse iritat.

— Ce vrei să spui?

— Dacă voiau să mă vadă, de ce n-au venit la poarta de ieşire?

— Pentru că s-au gândit că o să vii la terminal, ca toată lumea.

— Şi dacă n-am venit – după cum susţii chiar tu – au devenit furioşi. Aşa ai spus.

— Aşa erau. Fitzpatrick ridică din sprâncene. Într-adevăr e ciudat.

— Şi femeia. Îţi aminteşti de femeie?

— Bineînţeles.

— M-a urmărit de la Copenhaga. M-a urmărit tot timpul… Şi mai este ceva. Mai târziu, toţi patru au fost luaţi de o maşină care aparţine unui anumit om – un om despre care ştim că face parte din ceea ce ţi-am descris mai înainte. Au intrat cu maşina în ambasadă, crede-mă. I-am văzut cu ochii mei.

— O, *Iisuse*, spuse el, mirat. OK, fără ambasadă. Dar ce zici de Bruxelles, de SHAPE? Este o unitate a spionajului marin: am mai lucrat cu oamenii de acolo.

— Nu e cazul, poate că nici nu va fi.

— Mă gândeam că vrei să profiţi de uniformă, de relaţiile mele.

— Poate că da. E bine să ştiu că există.

— Ei bine, ce vrei să fac?

— Vorbeşti chiar fluent germana?

— *Hochdeutsch, Schwabisch, Bayerisch* şi alte dialecte. Vorbesc cinci limbi…

— Mi-ai spus cât se poate de clar, îl întrerupse Converse. Aici, la Bonn există o femeie pe nume Fishbein. Acesta-i primul nume pe care ţi-l dau. Este implicată şi ea. Nu ştiu exact cum, dar presupun că e un om de legătură – un releu de informaţii. Vreau să te întâlneşti cu ea, să stai de vorbă şi să stabileşti o relaţie. Trebuie să ne gândim la ceva convingător. Are vreo patruzeci de ani şi este cea mai mică fiică a lui Hermann Goering. S-a căsătorit cu un supravieţuitor al holocaustului din motive evidente; acesta a dispărut de mult. Ai vreo idee?

— Sigur că da, spuse Fitzpatrick fără să ezite. Moştenirea. Sunt vreo două mii de testamente în fiecare an pe care decedaţii vor să le încredinţeze autorităţilor militare. Există fel de fel de nebuni care îşi lasă averile altor supravieţuitori. Adică germanilor

arieni şi alte chestii de genul ăsta. Noi le trimitem înapoi la curţile civile care nu ştiu ce să facă cu ele, aşa că totul se sfârşeşte la balamuc, iar banii ajung în cele din urmă în lăzile Departamentului Trezoreriei.

— Glumeşti?

— Nu glumesc.

— Şi poţi folosi acest truc?

— Ce-ai zice de o moştenire de peste un milion de dolari de la o mică berărie din Vestul Mijlociu?

— Te pricepi, spuse Joel, te iau la bord.

Nu se pomenise nici de Aquitania, nici de George Marcus Delavane sau de Jacques Louis Bertholdier, de Erich Leifhelm, ori de celelalte douăzeci de nume de la Departamentul de Stat şi de la Pentagon. Şi nici nu s-a făcut analiza detaliată a avansării „reţelei" aşa cum reieşea ea din dosarele aflate în posesia lui Converse sau aşa cum o descrisese dr. Edward Beale pe insula Mykonos. Connal Fitzpatrick primise numai un os din scheletul informaţiei. Raţionamentul lui Joel era mult mai blând decât o spusese. Dacă avocatul era prins şi interogat – indiferent cât de brutal – nu putea dezvălui mare lucru.

— Nu vrei să-mi spui mai nimic, zise Fitzpatrick.

— Ţi-am spus suficient ca să ţi se zboare eventual creierii, deşi această expresie nu figurează în vocabularul meu.

— Nici în al meu.

— Atunci recunoaşte că sunt băiat de treabă, spuse Converse în timp ce se îndreptau spre poarta de la Alter Zoll.

— Pe de altă parte, continuă cumnatul lui Halliday, ai trecut prin mult mai multe decât mine. Am citit materialele alea despre tine în dosarele Serviciului de siguranţă – dosare, nu dosar – erau corelate cu dosarele altor prizonieri. Tu ai fost deosebit. După cum relatează majoritatea celor care s-au aflat în acele lagăre, i-ai ţinut laolaltă... până când te-au băgat la carceră.

— Greşesc, marinarule. Eram înspăimântat şi aş fi dat orice să-mi salvez pielea.

— Dar dosarele nu spun aşa ceva; dimpotrivă, acolo se consemnează că...

— Nu mă interesează, zău aşa, spuse Joel în timp ce treceau pe sub arcada ornamentată. Am o problemă urgentă pe care trebuie s-o rezolv.

— Care?

— Mi-am dat cuvântul că am să-l sun pe Dowling la un telefon mobil, însă nu ştiu cum să cer numărul.

— Uite acolo o cabină telefonică, spuse Connal, arătând spre o minge mare de plastic lipită de un stâlp de beton. Ai numărul?

— E pe aici pe undeva, spuse Converse, scotocindu-se prin buzunare. Uite-l, spuse el şi scoase o hârtiuţă.

— *Vermittlung, bitte*. Ofiţerul naval spuse într-o germană autentică: *fraulein, geben Sie mir bitte sieben, drei, vier, zwei, zwei*. Băgă apoi mai multe monede în cutia de metal şi se întoarse către Joel. Poftim, sună.

— Cere-l pe el… spune că îl caută avocatul, de la hotel.

— *Guten Tag, fraulein. Ist Herr… O,* nu, vorbesc engleză. Vorbiţi engleză? Nu, nu telefonez din California, dar e ceva urgent… Dowling, trebuie să vorbesc cu…

— Caleb, spuse Joel repede.

— Caleb Dowling. Marinarul acoperi receptorul cu mâna şi întrebă: ce fel de nume mai e şi ăsta?

— E ceva în legătură cu pantofii Gucci.

— Ce?… *Oui, ja* – da, mulţumesc. Se duce să-l caute. Uite, vorbeşte. Fitzpatrick îi trecu receptorul lui Converse.

— Joe?

— Da, Cal. Ai spus să-ţi dau telefon după ce mă întâlnesc cu Fowler. Totul este în ordine.

— Nu, nu este, domnule avocat, spuse actorul calm. Trebuie să stăm serios de vorbă şi pot să-ţi spun că un fel de gorilă pe nume Rosenberg va fi la câţiva paşi de mine.

— Nu înţeleg.

— Un om a murit la Paris. Asta îţi spune ceva?

— O, *Dumnezeule!* Converse simţi cum i se scurge tot sângele din vine. Gâtul i se uscase. O clipă se temu că o să vomite. Au venit la tine, şopti el.

— A venit un tip de la poliţia germană, cam acum o oară. De astă dată n-am avut nici un fel de dubiu. Era exact ceea ce spunea că este.

— Nu ştiu ce să zic, se bâlbâi Joel.

— Tu ai făcut-o?

— Da… Cred că da. Converse privea discul telefonului şi vedea faţa plină de sânge a omului de pe alee.

— Crezi? Ăsta nu e un lucru despre care să spui „cred”.

— Atunci da… Răspunsul este da. Eu am făcut-o.

— Ai avut un motiv?

— Am crezut că am.

— Vreau să aud şi eu, dar nu acum. Am să-ţi spun unde să ne întâlnim.

— Nu, exclamă Joel zăpăcit. Nu vreau să te amestec.

— Omul acela mi-a dat o carte de vizită şi doreşte să-i dau telefon să-i spun dacă ai luat legătura cu mine. A fost foarte convingător când mi-a vorbit despre pedepsele aplicate celor care ascund informaţii şi cum poate fi tratat un om atunci când acoperă pe cineva care se sustrage din faţa legii.

— Are dreptate, are perfectă dreptate! Pentru numele lui Dumnezeu, spune-i totul, Cal! Adevărul. Mi-ai făcut rost de o cameră pentru o noapte, gândindu-te că n-am rezervare şi am petrecut câteva ore plăcute stând de vorbă în avion. Ai pus-o pe numele tău ca să nu mă obligi pe mine să plătesc. Nu ascunde nimic. Nici măcar acest telefon.

— Dar de ce nu i-am spus până acum?

— Ai fost şocat, iar eu sunt concetăţeanul tău şi te afli într-o ţară străină. Ai avut nevoie de timp să te gândeşti, să reflectezi. Dar telefonul meu te-a zguduit şi ţi-a venit mintea la cap. Spune-i că mi-ai transmis acuzaţia şi eu n-am negat. Fii cinstit cu el, Cal.

— Cât de cinstit? Să includ şi întâlnirea cu Fowler?

— Cred că nu e necesar. Lasă-mă să-ţi explic. Fowler fiind un nume fals, nu este relevant pentru cei de la Paris. Îţi dau cuvântul meu. Dacă îl menţionezi înseamnă să dai naştere la fel de fel de complicaţii inutile.

— Să-i spun că eşti la Alter Zoll?

— De aici îţi telefonez. Am recunoscut acest lucru.

— N-ai să te mai poţi întoarce la Konigshof.

— Nu contează, spuse Joel vorbind repede şi vrând să scape de telefon ca să poată gândi. Bagajul meu este la aeroport şi nu mă pot duce nici acolo.

— Aveai o servietă.

— Am avut grijă de asta.

Actorul făcu o pauză, apoi vorbi încet.

— Aşadar, sfatul tău este să spun totul poliţiei, să le spun adevărul.

— Fără a le oferi material suplimentar care nu are legătură cu cazul. Da, acesta este sfatul meu, Cal. Numai aşa poţi rămâne curat şi tu *eşti* curat.

— Pare un sfat foarte bun, Joe – Joel şi chiar aş dori să-l pot urma, dar mi-e teamă că n-o voi face.

— De ce?

— Pentru că oamenii răi şi ucigaşii nu dau asemenea sfaturi. N-am citit asta în nici un scenariu.

— Dar e absurd! Pentru numele lui Dumnezeu, fă cum îţi spun eu!

— Îmi pare rău, partenere, piesa ta e proastă, aşa că ai să faci tu aşa cum îţi spun eu. La universitate este o clădire mare de piatră – un loc frumos, de fapt un palat renovat, cu o multitudine de grădini, cum nu vezi în fiecare zi. Sunt pe partea de sud şi au bănci pe aleea principală. E un loc foarte plăcut pentru o noapte de vară, oarecum mai retras şi nu prea aglomerat. Să fii acolo la ora zece.

— Cal, nu vreau să te implic în chestia asta!

— Sunt deja implicat. Am ascuns informaţii şi am ajutat un om care se sustrăgea urmăririi. Dowling făcu din nou o pauză. Şi vreau să-ţi fac cunoştinţă cu cineva.

— *Nu.*

Se auzi un clic şi telefonul amuţi.

10

Converse atârnă receptorul în furcă şi se sprijini de peretele cabinei de plastic, încercând să-şi limpezească gândurile. Omorâse un om şi nu într-un război declarat, nu în viitoarea luptei pentru supravieţuire dintr-o junglă a Asiei de Sud-Est, ci pe o alee din Paris pentru că trebuise să ia o decizie imediată pe baza unor probabilităţi. Justificat sau nu, actul fusese comis şi nu mai era nimic de făcut. Poliţia germană îl căuta, ceea ce însemna că intrase în acţiune şi Interpolul, transmiţând de la Paris informaţiile furnizate de Louis Bertholdier, care rămânea în umbră, în afara sferei de acţiune a urmăririi. Joel îşi reaminti propriile cuvinte, rostite cu numai câteva minute înainte. Dacă viaţa lui Press Halliday nu era importantă în comparaţie cu ceea ce dorea să împiedice, nici viaţa unui amărât de slujbaş al lui Bertholdier, discipolul lui Delavane şi braţul Aquitaniei din Franţa, nu avea cum să fie mai importantă. Nu existase nici o ieşire, îşi spuse Converse. Trebuia să rămân liber, ca să pot continua.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Fitzpatrick, aflat la câţiva metri de Joel. Arăţi de parcă te-a lovit un catâr cu copita.

— M-a cam lovit, încuviinţă Converse.

— Ce-i cu Dowling? Are necazuri?

— O să aibă! explodă Joel, e un prost care îşi închipuie că joacă într-unui din nenorocitele alea de filme!

— Nu erai de aceeaşi părere în urmă cu câteva clipe.

— Ne-am cunoscut; totul a fost OK. Dar acum nu mai poate fi bine pentru el. Converse ieşi din cabina telefonică şi-l privi pe avocat, încercând să se concentreze asupra lucrurilor care trebuia făcute imediat.

— S-ar putea să-ţi spun sau să nu-ţi spun, zise el privind în jur după un taxi liber. Haide, o să profităm de uimitoarele tale cunoştinţe lingvistice. Avem nevoie de o locuinţă, ceva scump, fără a fi ostentativ. Mai ales să nu fie un loc unde vin turişti care nu vorbesc germană. Imediat s-ar răspândi zvonul că nu ştiu nici care sunt cele cinci cartiere ale New York-ului. Vreau un hotel scump care nu se sinchiseşte de ei. Ştii la ce mă refer.

Fitzpatrick dădu afirmativ din cap.

— Exclusivist, ca un club pentru oameni de afaceri germani, în

fiecare oraş mare este aşa ceva şi unde micul dejun costă de douăzeci de ori mai mult decât diurna mea.

— E perfect, am bani la Bonn şi s-ar putea să trebuiască să-i scot.

— Eşti plin de surprize, spuse Connal. Vreau să spun, de surprize adevărate.

— Crezi că poţi să te descurci? Să găseşti un asemenea hotel?

— Pot să-i explic unui şofer de taxi ce anume doreşti; o să ne ducă el. Bonnul e mic, nu-i ca New York-ul, Londra sau Parisul... Uite un taxi.

Cei doi bărbaţi se îndreptară grăbiţi spre bordura trotuarului şi spre taxiul care tocmai îi lăsa pe cei patru pasageri cu o mulţime de aparate de filmat şi saci de voiaj marca Vuiton.

— Şi cum ai să faci? întrebă Converse, în timp ce dădeau din cap spre turişti, două familii gălăgioase.

— Voi aplica o combinaţie din ceea ce am spus amândoi, răspunse Fitzpatrick. Un hotel liniştit şi drăguţ departe de *Auslanderlarm*.

— Ce?

— Zgomotul făcut de turişti. Am să-i spun că am venit să întâlnim nişte oameni de afaceri foarte importanţi şi am vrea un loc în care aceştia să se simtă cât mai bine la întâlnirile noastre confidenţiale. O să înţeleagă imediat.

— O să remarce că nu avem bagaje, obiectă Joel.

— O să remarce în primul rând banii, spuse ofiţerul, ţinând uşa deschisă pentru Joel.

Comandorul-locotenent Connal Fitzpatrick, din Marina Militară a SUA, membru al baroului militar, îl impresionă atât de puternic pe Joel Converse, avocat internaţional de renume, încât îl făcu să se simtă stânjenit. Aparent fără nici un efort, Connal găsi un apartament cu două dormitoare într-un han de pe malul Rinului, numit *Das Rektorat*. Era unul din acele conace de dinainte de război, renovate, unde majoritatea oaspeţilor păreau că se cunosc între ei şi cu funcţionarii. Aceştia îi priveau rareori în ochi, ca şi când şi-ar fi manifestat tacit obedienţa, confirmând faptul că nu vor recunoaşte niciodată că l-au văzut pe *Herr* Cutare întâlnindu-se cu *Herr* Cutare dacă i-ar fi întrebat cineva.

Fitzpatrick îşi începuse campania cu şoferul de taxi; se aplecase în faţă şi începuse să vorbească repede, dar calm. Schimbul de cuvinte dintre cei doi devenea din ce în ce mai

confidenţial în timp ce taxiul străbătu în goană centrul oraşului, traversă linia ferată care trecea prin capitală şi pătrunse pe un drum îngust, paralel cu malul nordic. Joel încercă să întrebe ce se întâmplă, dar Connal ridicase mâna, spunându-i lui Converse să stea liniştit.

După ce se opriră la intrarea în han, la care se ajungea pe o alee foarte bine îngrijită, Fitzpatrick se dădu jos din maşină.

— Stai aici, îi spuse el lui Joel. Am să văd dacă pot să obţin două camere. Şi să nu scoţi o vorbă.

Douăsprezece minute mai târziu, Connal se întoarse afişând un calm olimpian, dar cu ochii strălucind. Misiunea fusese îndeplinită.

— Haide, domnule preşedinte al Consiliului Executiv, mergem direct sus.

Îi plăti şoferului o sumă frumuşică şi ţinu din nou portiera pentru Converse.

Holul hanului *Das Rektorat* era sută la sută german, cu accente delicate de stil victorian. Scaune grele de lemn, tapiţate cu piele stăteau alături sub filigranul de bronz care ornamenta arcadele, încadra oglinzile mari şi ferestrele largi. Atmosfera amintea de cea a unei staţiuni balneare de pe vremuri.

Fitzpatrick îl conduse pe Converse către un ascensor cu lambriuri aflat la capătul unui coridor de asemenea lambrisat. Nu era nici liftier, nici comisionar. În ascensorul mic, abia dacă încăpeau patru persoane. Pereţii din sticlă colorată începură să vibreze în timp ce ascensorul urca la etajul doi.

— Cred că o să-ţi placă unde vom locui, spuse Connal. Am verificat personal. De asta a durat aşa de mult.

— Am ajuns din nou în secolul al XIX-lea, remarcă Joel. Sper că au telefoane.

— Au cele mai moderne mijloace de comunicare. Am verificat şi asta. Uşile ascensorului se deschiseră. Pe aici, spuse Fitzpatrick, făcând semn spre dreapta. Apartamentul este la capătul coridorului.

— Apartamentul?

— N-ai spus că ai bani la Bonn?

Două dormitoare de o parte şi de alta a unui salon elegant, cu uşi care dădeau spre un mic balcon, cu vedere spre Rin. Camerele erau însorite şi aerisite, decoraţia pereţilor constând în acelaşi amestec ciudat: reproduceri după impresionişti şi aranjamente florale alături de gravuri ale unor cai campioni ai

celor mai vestite herghelii din Germania.

— Foarte bine, băiat minune ce eşti, spuse Converse, privind spre uşile de la balcon. Se întoarse apoi către Connal Fitzpatrick, care stătea în mijlocul camerei, cu cheia în mână. Cum ai reuşit?

— N-a fost greu, răspunse avocatul, zâmbind. Ai să fii surprins de ce impresie pot face câteva legitimaţii militare asupra oamenilor de aici. Vârstnicii înţepenesc brusc şi arată ca nişte căţeluşi care au simţit miros de friptură, iar pe aici nu sunt prea mulţi sub şaizeci de ani.

— Asta nu-mi spune nimic, doar dacă nu încerci cumva să ne racolezi.

— Dar este foarte important atunci când spui, aşa cum am făcut eu, că eşti numit de Marina SUA pe lângă un mare financiar american care doreşte să aibă mai multe întâlniri confidenţiale cu omologii lui din Germania. Cât timp se află la Bonn, evident, financiarul meu excentric vrea să rămână incognito. Totul este pe numele meu.

— Cum ai justificat că nu ne-am făcut rezervare?

— I-am spus directorului că ai respins hotelul care fusese rezervat pentru că erau prea mulţi cunoscuţi. Am mai făcut aluzie şi la faptul că acei concetăţeni ai lui cu care ai să te întâlneşti vor aprecia în mod deosebit cooperarea lui. A fost de acord că s-ar putea să am dreptate.

— Şi cum am auzit noi de locul ăsta? întrebă Joel, bănuitor.

— Simplu. Mi-am amintit de el din discuţiile pe care le-am avut anul trecut la Conferinţa Economică Internaţională de la Dusseldorf.

— Ai fost acolo?

— Nici n-am ştiut că a existat, spuse Fitzpatrick, îndreptându-se spre uşa din stânga. O să iau dormitorul ăsta, e bine? E mai mic decât celălalt şi aşa trebuie să fie, din moment ce sunt aghiotantul tău – ceea ce, pe Dumnezeul meu, e adevărul adevărat.

— Stai puţin, interveni brusc Converse, făcând un pas înainte. Ce ai spus despre bagaje? Prietenului tău de jos nu i s-a părut ciudat că nişte persoane atât de importante n-au nici un bagaj?

— Câtuşi de puţin, spuse Connal, întorcându-se. Se află în oraş, la hotelul acela fără nume pe care l-ai refuzat, dar numai eu pot să-l iau.

— De ce?

Fitzpatrick îşi duse degetul arătător la buze.

— Ai o înclinaţie specială spre secretizare. Ţine minte, eşti excentric.

— Şi directorul a înghiţit toate astea?

— Îmi spune *Her Kommandant*.

— Eşti un mare ticălos, marinarule.

— Vă reamintesc, domnule, că în ţara lui *Erin go Bragh* astea se numesc dulcile vorbe linguşitoare de altădată. Şi, deşi îţi lipsesc anumite calificări, Press spunea că eşti maestru în aşa ceva la negocieri. Expresia lui Connal deveni brusc serioasă. Spunea acest lucru în sensul cel mai bun, fără nici un fel de păcăleală.

În timp ce avocatul se întorcea pentru a se duce spre camera lui, Joel simţi o undă de recunoştinţă pe care nu putea s-o definească. Omul ăsta reuşea să-i atingă o coardă sensibilă. Fitzpatrick avea vioiciunea celui care nu a trecut prin încercări grele, lipsa de reţinere în lucrurile mici despre care precauţia îl va învăţa mai târziu că duce la probleme mari. Încerca apa cu destul curaj; nu fusese niciodată pe punctul de a se îneca.

Dintr-o dată, Converse înţelese. Fitzpatrick se purta ca el... Înainte să se întâmple lucrurile acelea. Înainte să afle ce înseamnă frica, frica aceea cumplită, teribilă. Şi apoi singurătatea.

Se înţeleseră că Fitzpatrick să se întoarcă la aeroportul Koln-Bonn, nu după bagajul lui Joel, ci după al lui, care se afla depozitat într-o cuşetă de bagaje. Apoi se va duce la Bonn, va cumpăra o valiză scumpă şi o va umple cu câteva cămăşi, lenjerie, şosete şi costume pe măsura lui Joel. Va mai cumpăra vreo trei perechi de pantaloni, un sacou şi un trenci. Căzură amândoi de acord că era mai bine să folosească costume obişnuite, căci unui finanţist excentric i se permitea să nu fie prea rigid şi astfel nu se va remarca faptul că nu erau făcute de comandă. În cele din urmă, înainte să se întoarcă la pensiunea *Das Rektorat*, se va duce la o altă cuşetă de depozitare a bagajelor aflată la gară, unde Converse îşi lăsase servieta diplomat. În momentul în care servieta se va afla în posesia juristului, acesta se va urca într-un taxi şi va veni direct la pensiunea de ţară.

— Voiam să te mai întreb ceva, spuse Fitzpatrick înainte să plece. La Alter Zoll ai spus ceva în sensul că vor răspândi zvonul că nu ştii nici măcar străzile din New York – presupun că voiai să

te referi la faptul că nu cunoşti limba germană.

— Aşa este. Şi nici o altă limbă, cu excepţia unei engleze acceptabile. Am încercat de mai multe ori, dar nu mi-a reuşit. Am fost căsătorit cu o fată care vorbea curent franceza şi germana, însă şi ea s-a dat bătută. Se pare că n-am talent pentru limbi străine.

— La cine te refereai când ai spus „ei”? întrebă Connal, fără să asculte explicaţia lui Converse cu privire la limbile străine. La cei de la ambasadă?

Joel şovăi.

— Cred că am avut în vedere un cerc ceva mai larg, spuse el, alegându-şi cuvintele cu grijă. O să afli şi tu, dar nu acum.

— De ce nu acum? De ce mai târziu?

— Pentru că nu ţi-ar folosi la nimic şi ar putea da naştere la semne de întrebare pe care nu ai dori să le auzi rostite în – să zicem – împrejurări neprielnice.

— Eşti cam eliptic..

— Absolut.

— Asta e tot? Asta e tot ce-mi spui?

— Nu. Mai e încă ceva. Vreau servieta diplomat.

Fitzpatrick îl asigură că centrala telefonică de la pensiunea *Das Rektorat* era capabilă să asigure legături telefonice prin intermediul limbii engleze – precum şi în cel puţin alte şase limbi, inclusiv arabă – aşa că va putea vorbi fără probleme cu Lawrence Talbot, la New York.

— Dumnezeule mare, unde eşti, Joel, întrebă Talbot strigând în receptor.

— La Amsterdam, răspunse Converse; nu voia să-i spună că e la Bonn. Ce s-a întâmplat cu judecătorul Anstett, Larry? Poţi să-mi spui ceva?

— Eu vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu tine! Mi-a telefonat Rene aseară…

— Mattilon?

— I-ai spus că te duci la Londra.

— M-am răzgândit.

— Ce naiba s-a întâmplat? A fost poliţia la el. A trebuit să le spună cine eşti. Talbot făcu brusc o pauză, apoi vorbi ceva mai calm: Ai păţit ceva, Joel? Ai ceva să-mi spui, e ceva important care te preocupă?

— Ceva care să mă preocupe?

— Ascultă-mă, Joel. Ştim cu toţii prin ce ai trecut şi te admirăm pentru asta, te *respectăm*... Eşti cel mai bun din cei pe care îi avem la secţia internaţională...

— Sunt *singurul* pe care îl aveţi, îl întrerupse Converse, încercând să gândească rapid, să câştige timp şi informaţii. Ce a spus Rene? De ce v-a telefonat?

— Aşa parcă mai vii de acasă, bătrâne. Acum eşti tu însuţi.

— Întotdeauna am fost eu însumi, Larry. De ce a telefonat Rene? De ce s-a dus poliţia la el?

Joel îşi dădea seama că pătrunde în cu totul altă sferă şi se împăcase cu ideea. Acum urmau minciunile, amăgirea, înşelăciunea, timpul şi libertatea deveneau de importanţă majoră. Trebuia să-şi păstreze libertatea; avea atâtea de făcut şi atât de puţin timp.

— Mi-a telefonat după ce a plecat poliţia că să mă pună la curent – întâmplător erau de la *Surete*. Din câte a înţeles, şoferul unei limuzine a fost atacat în faţa intrării de serviciu de la George V...

— Şoferul unei limuzine...? îl întrerupse Converse fără să vrea. Au spus că era un şofe*r?*

— Unul din cei care plimbă clienţii bogaţi la ore ciudate contra unor tarife pipărate. Se pare că omul a fost bătut zdravăn şi ei afirmă că tu ai făcut asta. Nimeni nu ştie de ce, dar ai fost identificat şi au spus că omul s-ar putea să nu scape cu viaţă.

— Larry, asta e o aiureală! obiectă Joel, simţindu-se de-a dreptul jignit. E adevărat că am fost acolo, dar treaba asta n-are nimic de-a face cu mine! Doi tipi înfierbântaţi s-au repezit unul la altul şi pentru că n-am putut să-i opresc, n-am mai vrut să mă amestec. Am plecat de acolo şi până să găsesc un taxi am ţipat la portar să cheme, ajutoare. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost portarul care fluiera şi alerga spre alee.

— Aşadar, n-ai fost implicat în chestia asta, spuse Talbot. Afirmaţia avocatului avea tonul unei constatări.

— Bineînţeles că nu! De ce aş fi fost?

— Tocmai asta este ceea ce nu puteam înţelege nici noi. N-avea nici un sens.

— Am să-i dau telefon lui Rene şi am să mă duc chiar până la Paris dacă va fi nevoie.

— Da, aşa să faci, spuse Talbot pe un ton şovăielnic. Trebuie să-ţi spun că s-ar putea să-ţi fi agravat chiar eu situaţia.

— Tu? Cum aşa?

— I-am spus lui Mattilon că poate erai… adică poate că nu te simţeai chiar foarte bine. Când am vorbit cu tine la Geneva păreai cumplit de deprimat.

— Dumnezeule mare, dar cum ai fi vrut să mă simt? Un om care negocia cu mine moare în faţa mea sângerând din douăsprezece răni de pistol.

— Înţeleg, spuse avocatul de la New York, dar Rene a crezut că ai păţit ceva sau că ai auzit ceva – şi asta l-a tulburat şi pe el.

— O, Doamne, unde vreţi să ajungeţi, oameni buni? Mintea lui Converse lucra febril; fiecare cuvânt pe care îl rostea trebuia să fie credibil. Mattilon m-a văzut după ce zburasem de la un aeroport la altul vreo paisprezece ore. Eram frânt de oboseală!

— Joel? începu Talbot nesigur şi neştiind cum să se exprime. De ce i-ai spus lui Rene că eşti la Paris pentru firmă?

Converse făcu o pauză, nu pentru că nu avea răspunsul gata pregătit, dar voia să producă efect. Se aşteptase la această întrebare; încă de când îl abordase pe Mattilon.

— O mică minciună nevinovată, Larry, care nu poate face rău nimănui. Doream anumite informaţii şi mi s-a părut că aceasta e calea cea mai bună.

— Despre Bertholdier? E vorba de generalul ăla, aşa e?

— S-a dovedit a fi o sursă falsă. I-am spus lui Rene cât am putut de mult şi ar fi fost ciudat să-i zic că sunt la Paris pentru altcineva, nu-i aşa? N-ar fi fost bine pentru firmă. S-ar fi răspândit zvonuri şi ar fi început speculaţii pe coridoarele noastre. Aşa mi-ai spus cândva.

— Da şi e foarte adevărat… Ai făcut bine… La naiba, Joel, dar de ce dracu’ a trebuit să pleci din hotel pe scara de serviciu, de la subsol?

Acum sosise momentul cel mai dificil, un răspuns care dacă nu suna cum trebuie avea să ducă la descoperirea unei minciuni mari şi mult mai periculoase. Connal Fitzpatrick s-ar fi descurcat mai bine, îşi spuse el.

Juristul nu învăţase să se teamă de amănunte; nu ştia că acestea puteau duce uneori la o gaură de şobolani din delta fluviului Mekong.

— Dragul meu prieten, spuse Joel, îţi datorez multe lucruri, totuşi nu pot să-ţi împărtăşesc chiar toate detaliile vieţii mele intime.

— Ce tot spui?

— Am şi eu o vârstă şi nici o obligaţie matrimonială sau vreun

motiv să fiu fidel cuiva.

— Vrei să spui că te fereai de o femeie?

— Din fericire pentru firmă, nu de un bărbat.

— *Iisuse Hristoase!* Şi eu sunt pe la jumătatea vieţii, dar nu mă gândesc la treburi dintr-astea. Scuză-mă, tinere.

— Tânăr şi nu prea, Larry.

— Aşadar, totul s-a lămurit. Ai face bine să-i dai un telefon lui Rene şi să-i explici cum stau lucrurile. Nici nu-ţi închipui cât de uşurat mă simt.

— Ai putea să-mi spui ceva despre Anstett. De asta ţi-am telefonat.

— Bineînţeles. Talbot coborî vocea. Un lucru cumplit, o tragedie. Ce spun ziarele de acolo?

Converse era prins la mijloc; nu anticipase întrebarea.

— Foarte puţine lucruri, răspunse el, încercând să-şi amintească ce îi spusese Fitzpatrick. Doar că a fost împuşcat şi se pare că nu s-a furat nimic din apartamentul lui.

— Aşa este. Fireşte, primul om la care ne-am gândit, Nathan şi cu mine, ai fost tu şi treaba aia în care eşti băgat, dar nu era cazul. A fost pur şi simplu o vendetă a mafiei. Ştii cât de dur era Anstett la apeluri în cazul acestor oameni; îi respingea imediat şi spunea că avocaţii lor sunt o ruşine pentru breasla noastră.

— Aşadar, s-a confirmat că este un asasinat comis de mafie?

— O să fie, aşa spun toţi, de la O'Neil în jos. Ştiu cu cine au de-a face. Este executorul familiei Delvecchio, iar luna trecută l-a băgat la închisoare pe cel mai mare fiu al familiei. A primit doisprezece ani, fără drept de apel, aşa că nu mai poate ajunge la Curtea Supremă.

— Ştiu cine a comis crima?

— E o chestiune de timp.

— Cum se face că totul este atât de clar? întrebă Converse nedumerit.

— Ca de obicei. Un informator care are nevoie de o favoare. Şi pentru că totul s-a petrecut aşa de repede şi de calm, se presupune că expertiza balistică va confirma ipoteza.

— Aşa de repede? Aşa de calm?

— Informatorul s-a prezentat la poliţie dis-de-dimineaţă. S-a pornit o urmărire specială, căci se cunoaşte identitatea individului. Se presupune că arma se mai află încă în posesia lui. Poate fi prins dintr-o clipă în alta. Locuieşte în Syosset.

Ceva nu era în regulă, gândi Converse. Exista o

neconcordanţă, dar nu putea spune nimic. Apoi îi veni o idee:

— Larry, dacă totul s-a petrecut atât de calm, cum se face că ştii despre asta?

— Mi-era teamă că o să întrebi, spuse Talbot uşor stânjenit. Pot însă să-ţi spun: probabil că o să apară şi în ziare. O'Neil mă ţine la curent. Să zicem că îmi face o favoare, pentru că sunt neliniştit.

— De ce?

— În afară de omul care l-a ucis pe Anstett, eu am fost ultimul care l-a văzut în viaţă.

— *Tu?*

— Da, după ce m-a sunat Rene a doua oară, m-am hotărât să-i telefonez judecătorului; nu înainte de a discuta şi cu Nathan, bineînţeles. Când în cele din urmă am dat de Anstett, i-am spus că vreau să-l văd. N-a fost foarte încântat, dar eu am insistat. I-am explicat că este vorba de tine. Tot ceea ce ştiam era că ai dat de un mare necaz şi că trebuia să facem ceva. M-am dus la el acasă, în apartamentul din South Park şi am stat de vorbă. I-am spus ce s-a întâmplat şi cât de îngrijorat sunt din pricina ta, dându-i clar de înţeles că îl consider răspunzător. N-a spus prea multe, dar părea şi el speriat. Mi-a promis că va lua legătura cu mine de dimineaţă. Am plecat şi, după cum susţine medicul legist, a fost ucis aproximativ trei ore mai târziu.

Joel respira greu, simţea că îi plesneşte capul, dar se concentră la maximum.

— Stai să lămurim lucrurile, Larry. Te-ai dus acasă la Anstett după ce a sunat Rene – după ce a sunat a doua oară. După ce le-a spus celor de la poliţia franceză cine sunt.

— Exact.

— Cât a durat?

— Ce să dureze?

— Până te-ai întâlnit cu Anstett. După ce ai vorbit cu Mattilon.

— Păi, să vedem. Am vrut să vorbesc mai întâi cu Nathan, dar el era plecat la masă, aşa că am mai aşteptat. Întâmplător s-a întors şi m-a invitat să-l însoţesc.

— Cât a durat, Larry?

— O oră şi jumătate, să zicem două.

Două ore plus trei ore fac în total cinci. Mai mult decât suficient pentru ca marionetele să fie puse în mişcare. Converse nu ştia cum se realizaseră toate acestea, dar ştia că *se realizaseră*. Totul explodase la Paris, iar la New York, Lawrence

Talbot fusese urmărit până la apartamentul din Central Park unde cineva, undeva recunoscuse un nume şi rolul pe care îl juca Anstett în războiul împotriva Aquitaniei. Altfel, Talbot ar fi fost cadavrul şi nu Lucas Anstett. Restul era numai o perdea de fum în spatele căreia discipolii lui George Marcus Delavane mânuiau marionetele.

— ... şi tribunalul îi datora atât de mult, toată ţara îi datora... Talbot continua să vorbească, dar Joel nu-l mai asculta.

— Trebuie să plec, Larry, spuse el şi puse receptorul în furcă.

Faptul că asasinatul fusese executat atât de repede, cu atâta eficienţă şi precizie era mai înspăimântător decât îşi putea imagina Converse.

Joseph (Joey cel Drăguţ) Albanese mergea cu Pontiacului său pe strada liniştită, umbrită de copaci din Syosset, Long Island, făcând cu mâna unei familii care se afla în curtea din faţa unei case. Soţul tăia gardul viu sub atenta îndrumare a soţiei. Se opriră din lucru şi răspunseră semnului prietenesc. Foarte drăguţ. Vecinii îl plăceau, îşi zise Joey. Îl considerau un om cumsecade şi foarte generos, căci îi lăsa pe copii să se joace în piscina lui şi le servea părinţilor cele mai bune băuturi când aceştia treceau pe la el şi cele mai apetisante biftecuri când făceau câte un grătar împreună în weekend (ceea ce se întâmpla destul de des, căci vecinii o făceau prin rotaţie).

Sunt un băiat dulce, se caracteriză Joey, încântat. Ştia să se facă plăcut, nu ridica niciodată vocea, oferea o mână de ajutor, un cuvânt bun şi un zâmbet tuturor, indiferent de cum se simţea. Asta este, la naiba! îşi zise Joey. Indiferent cât de supărat era, nu lăsa niciodată să se vadă. Joey cel Drăguţ – aşa îi spuneau şi aveau dreptate. Tocmai le făcuse cu mâna vecinilor; în realitate îi venea să-i pocnească, deşi oamenii nu aveau nici o vină.

Vinovată era noaptea trecută! O noapte nebună, o crimă nebunească, totul fusese o nebunie! Şi mardeiaşul pe care îl aduseseră de pe Coasta de Vest, ăla căruia îi spuneau „Maiorul”, era cel mai ţicnit individ pe care îi fusese dat să-l vadă. Şi sadic până în măduva oaselor. Îl bătuse crunt pe sărmanul bătrân; şi ce întrebări îi pusese urlând tot timpul: *tutto pazzo!*

Tocmai juca cărţi în Bronx, când sunase telefonul. I se ceruse să se ducă repede în Manhattan, că e groasă! E nevoie de un tratament rapid! Şi când ajunge acolo, pe cine vede? Pe judecătorul ăla cu nervii de oţel, tipul care l-a aruncat în spatele

gratiilor pe băiatul lui Delvecchio! Ce nebunie! O să-i ia urmă fără doar şi poate. Ştia ce înseamnă asta. Se va putea considera fericit dacă va mai avea o casă de târfe în Palermo... Asta în cazul în care mai apucă să ajungă acolo.

Totuşi... poate că, poate că... Îşi spuse Joey, se întâmplă ceva în organizaţie. Bătrânul Delvecchio pierde teren; poate că acesta a fost numai un început şi următorul era chiar el, Joey. Sau era chiar el cel pus la încercare. Poate că îl considerau prea blând, prea drăguţ ca să-l ciomăgească pe bătrânul judecător, cel care le făcuse atâtea zile fripte tuturor. Ei bine, nu era aşa. Nici un fel de milă. Toată amabilitatea şi drăgălăşenia dispăreau atunci când punea mâna pe armă. Asta era profesia lui, meseria lui. Iisus decidea cine să trăiască şi cine să moară. Vorbea prin intermediul unor simpli muritori, care le ordonau unora ca Joey pe cine să doboare. Pentru Joey cel Drăguţ important era că ordinele să vină întotdeauna de la un om respectat. Asta era absolut necesar.

Şi aşa fusese şi noaptea trecută; ordinul venise de la un om foarte respectat. Deşi Joey nu-l cunoştea personal, auzise de ani de zile de puternicul *padrone* din Washington, DC. Numele lui era rostit în şoaptă, niciodată cu voce tare.

Joey atinse frâna maşinii şi încetini ca să poată intra pe alee. Precis că soţia lui, Angie, e supărată pe el; poate o să facă şi puţin scandal pentru că nu venise acasă în noaptea trecută. Alt necaz peste toate cele pe care le avea pe cap. Ce naiba să-i spună? Îmi pare rău, Angie, dar am fost ocupat până peste cap, căci a trebuit să bag şase gloanţe într-un babalâc care era clar împotriva italienilor. Aşa că vezi şi tu, Angie, a trebuit să rămân în Jersey, unde unul dintre ţărănoii cu care am jucat cărţi şi care este gata să jure că am fost cu el toată noaptea este, din întâmplare, şeful poliţiei.

Dar, firește, nu avea să intre niciodată în astfel de amănunte cu soţia lui. Indiferent cât de preocupat era, nu venea niciodată cu necazurile acasă. Dacă ar fi mai mulţi soţi ca el, ar exista mai multe familii fericite în Syosset.

La naiba! Unul dintre nenorociţii ăia de copii lăsase bicicleta în dreptul garajului; acuma n-o să poată deschide uşile din maşină şi o să trebuiască să coboare. La dracu'! Şi, colac peste pupăză, nici nu poate parca în faţa uşii garajului de alături, al familiei Miller, căci cineva îşi lăsase acolo maşina. Nu era Buickul vecinilor. La naiba cu toţi!

Joey opri maşina la jumătatea aleii care urcă în pantă uşoară şi coborî din maşină. Se duse spre bicicletă şi se aplecă. Nenorocitul de ţânc nici măcar nu lăsase bicicleta în picioare, iar lui Joey nu-i plăcea să se aplece când avea asupra lui arma aia grea.

— *Joseph Albanese!*

Joey cel Drăguţ se răsuci pe călcâie, se lăsă pe vine şi duse imediat mâna sub sacou. Tonul acesta era propriu unui anumit individ! Îşi scoase pistolul calibrul 38 şi se repezi spre maşina lui. Exploziile răsunară în tot cartierul. Păsările zburară înspăimântate din copaci şi de-a lungul blocului se auziră strigăte. Joseph Albanese rămase întins pe capota Pontiacului, pe care acum se scurgeau pârâiaşe de sânge. Joey cel Drăguţ fusese prins în focul încrucişat şi mai strângea încă în mână arma pe care o folosise atât de eficient noaptea trecută. Asta o va dovedi şi expertiza balistică. Ucigaşul lui Lucas Anstett era mort. Judecătorul fusese victima unui asasinat pus la cale de mafie şi moartea lui nu avea evident nici o legătură cu evenimentele care se petreceau la peste zece mii de kilometri distanţă, la Bonn, în Germania.

Converse stătea în picioare pe balconul mic, cu mâinile rezemate de balustradă, privind la fluviul maiestuos ce curgea dincolo de pădurile de pe malurile Rinului. Trecuse de şapte; soarele cobora în spatele munţilor de la apus, aruncând raze portocalii. Culorile vibrau într-un ritm de-a dreptul hipnotic, briza sufla uşor, dar nimic nu reuşea să-i potolească bătăile neliniştite ale inimii. *Unde era Fitzpatrick? Unde era servieta lui diplomat? Dosarele?* Încercă să nu se mai gândească, să nu-şi mai imagineze toate lucrurile alea înfricoşătoare…

Brusc, se auzi un zgomot care nu mai era produs de inima lui, ci venea din interiorul camerei. Se întoarse repede, exact în momentul în care uşa se deschise şi Connal apăru în cadrul ei, scoţând cheia din broască. Se dădu la o parte şi făcu loc unui comisionar în uniformă care intră cu două valize. Îi spuse să le lase pe podea şi îi dădu un bacşiş gras. Omul ieşi, iar comandorul îl privi fix pe Joel. Nu avea servieta diplomat în mână.

— Unde este? întrebă Converse. Îi era frică să se mişte, aproape că se temea să şi respire.

— N-am luat-o.

— De ce? strigă Converse, repezindu-se spre el.

— Nu eram sigur... poate că a fost numai un presentiment, nu ştiu.

— Ce tot spui acolo?

— Ieri am stat la aeroport şapte ore şi m-am plimbat de la un ghişeu la altul, întrebând de tine, spuse Connal blând. În după-amiaza asta am trecut pe la biroul companiei Lufthansa şi am văzut că e tot funcţionarul de ieri. Când i-am dat bună ziua, s-a făcut că nu mă recunoaşte; părea neliniştit şi nu înţelegeam de ce. M-am întors de la bagaje cu valiza mea în mână şi m-am uitat la el. Mi-am amintit cum îmi aruncase pe furiş o privire noaptea trecută; când am trecut pe lângă el, pot să jur că îmi indica cu privirea pe cineva de la capătul terminalului, dar era atâta lume, atâta vânzoleală, că n-am fost sigur.

— Crezi că ai fost urmărit?

— Tocmai asta e, nu-mi dau seama. Cât timp am făcut cumpărături la Bonn şi am trecut de la un magazin la altul m-am tot întors să văd dacă mă urmăreşte cineva. De două ori mi s-a părut că văd aceleaşi feţe, dar era îmbulzeală, aşa că n-am fost sigur. M-am tot gândit la funcţionarul ăla de la Lufthansa. În mod cert ceva nu era în regulă.

— Dar când ai luat taxiul? Te-ai mai uitat să...

— Fireşte. M-am uitat mereu pe geamul din spate. Chiar şi după ce am pornit încoace. Au fost mai multe maşini care au cotit la fel ca noi, dar i-am spus şoferului să încetinească şi ne-au depăşit.

— Ai văzut unde s-au dus după ce v-au depăşit?

— Ce rost ar fi avut?

— Unul mare, spuse Joel amintindu-şi de un şofer isteţ care urmărise o limuzină Mercedes roşie.

— Tot ce ştiam era că ţii foarte mult la servieta aia diplomat. Mi-am închipuit că nu vrei să afle nimeni de ea.

— Bine lucrat, domnule avocat.

Se auzi o bătaie în uşă care, deşi discretă, le făcu impresia unui bubuit de tunet.

— Întreabă cine este, şopti Converse.

— *Wer ist da, bitte? întreb*ă Fitzpatrick destul de tare ca să poată fi auzit. Cineva răspunse scurt în germană, iar Connal trase adânc aer în piept.

— E-n regulă. E un mesaj pentru mine de la director. Probabil că vrea să ne convingă să închiriem una din sălile de conferinţe. Se duse la uşă şi o deschise. Dar nu era nici directorul, nici

comisionarul, nici un hamal cu vreun mesaj de la recepţie. În cadrul uşii se afla un bărbat zvelt, ceva mai în vârstă, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, cu o statură impunătoare şi cu umeri foarte largi. Acesta se uită mai întâi la Fitzpatrick, apoi la Converse.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule comandor, spuse el politicos, intrând şi apropiindu-se de Joel eu mâna întinsă.

— *Herr* Converse, îmi daţi voie să mă prezint? Numele meu este Leifhelm. Erich Leifhelm.

11

Joel luă mâna neamţului de-a dreptul paralizat de uimire, incapabil să spună altceva:

— Domnule feldmareşal… Îngăimă el şi regretă în aceeaşi clipă – ar fi trebuit să aibă prezenţa de spirit să spună „general”. Exista în dosarul lui Leifhelm povestea aceea incredibilă a monstrului atât de cizelat. Rândurile trecură ca fulgerul prin mintea lui Converse în timp ce se uita la bărbatul din faţa lui – părul drept, încă mai mult blond decât alb, ochii de un albastru deschis, o privire rece ca gheaţa, un ten rozaliu, ridat.

— Un titlu vechi pe care, spre mulţumirea mea, nu l-am mai auzit de ani de zile. Dar mă măguliţi. Aţi fost suficient de intrigat de persoana mea ca să cercetaţi câte ceva din trecutul meu.

— Nu prea mult.

— Cred că destul, spuse Leifhelm, întorcându-se către Fitzpatrick. Îmi cer scuze pentru mica mea stratagemă, domnule comandor. Dar am crezut că aşa e cel mai bine.

Fitzpatrick ridică din umeri.

— Vă cunoaşteţi.

— Ştim unul despre celălalt, îl corectă neamţul. Domnul Converse a venit la Bonn ca să facă cunoştinţă cu mine, dar presupun că v-a spus acest lucru.

— Nu, nu i-am spus, interveni Joel.

Leifhelm se întoarse şi-l privi pe Converse.

— Înţeleg. Probabil că ar trebui să discutăm între patru ochi.

— Aşa cred şi eu, spuse Joel şi se uită la Fitzpatrick. Comandorule, am abuzat şi aşa prea mult de timpul tău. Ce-ar fi să te duci jos şi să comanzi masa. Vin şi eu cât de curând.

— Cum spuneţi, domnule, zise Connal, asumându-şi rolul de aghiotant. Salută din cap şi ieşi, închizând bine uşa în urma lui.

— Frumoasă cameră, spuse Leifhelm, făcând câţiva paşi către uşa balconului care rămăsese deschisă. Şi cu o privelişte frumoasă.

— Cum m-aţi găsit? întrebă Converse.

— Hm, făcu fostul feldmareşal, privindu-l pe Joel. *Ein Offizier*, după cum spune recepţionerul. Cine este?

— Cum? repetă Converse.

— A stat şapte ore ieri în aeroport şi a întrebat peste tot de dumneavoastră. Mulţi oameni şi-au amintit de el. Era clar că vă este prieten.

— Şi ştiaţi că a lăsat bagajele acolo? Că se va întoarce după ele?

— Ca să fiu sincer, nu. Ne-am gândit că s-ar putea să vină după al dumneavoastră. Acum vă rog să-mi spuneţi cine este.

Joel înţelese că era vital pentru el să menţină un anumit nivel de aroganţă, aşa cum făcuse şi la Paris cu Bertholdier. Aceasta era singura modalitate de a discuta cu astfel de oameni. Ca să fii acceptat de ei, trebuie să vadă în tine ceva din ei înşişi.

— Nu e important şi nu ştie nimic, este jurist în Marina Militară şi a lucrat la Bonn; a venit cu nişte treburi personale. Cred că a pomenit ceva de o logodnică. L-am întâlnit săptămâna trecută; am sporovăit împreună şi i-am spus că astăzi sau mâine am să vin aici, iar el şi-a exprimat dorinţa să mă întâlnească. Este foarte insistent. Evident – date fiind împrejurările – m-am gândit să profit de el. Aşa cum aţi procedat şi dumneavoastră.

— Fireşte. Leifhelm zâmbi. Era, într-adevăr, foarte viclean. Nu i-aţi spus cu ce zbor veniţi?

— Ceea ce s-a întâmplat la Paris nu mi-a mai permis, nu credeţi?

— O, da, la Paris. Trebuie să discutăm despre asta.

— Am vorbit cu un prieten care are relaţii la poliţia franceză. Omul a murit.

— Oamenii de felul acesta mor destul de des.

— Au spus că era şofer. Dar nu e adevărat.

— Ar fi fost oare mai înţelept să fi spus că era un om de încredere al generalului Jacques Louis Bertholdier?

— Evident că nu. Se spune că eu l-am omorât.

— Aşa este. Ne-am dat seama că a fost o greşeală, provocată evident chiar de omul respectiv.

— Interpolul este pe urmele mele.

— Avem şi noi prietenii noştri; situaţia se va schimba. N-aveţi de ce să vă temeţi – atât timp cât nici noi nu avem. Neamţul făcu o pauză şi privi în jurul său. Pot să stau jos?

— Vă rog. Să sun să ne aducă ceva de băut?

— Nu beau decât vin alb şi foarte rar. Numai dacă doriţi dumneavoastră… altfel nu este nevoie.

— Nu e nevoie, spuse şi Converse, în timp ce Leifhelm luă loc pe scaunul de lângă uşa balconului. Joel avea de gând să se

aşeze doar atunci când considera el că este momentul.

— Aţi luat măsuri de precauţie cu totul extraordinare ca să ne evitaţi ieri la aeroport, spuse cel mai tânăr feldmareşal numit de Adolf Hitler.

— Am fost urmărit de la Copenhaga.

— Aveţi un remarcabil spirit de observaţie. Sper că înţelegeţi că nu v-am vrut răul.

— N-am înţeles nimic. Pur şi simplu nu mi-a plăcut. Nu ştiam ce efect va avea Parisul asupra sosirii mele la Bonn, ce însemna asta pentru dumneavoastră.

— Ce însemna Parisul? întrebă Leifhelm retoric. Paris însemna că un om, un avocat care folosise un nume fals, a spus ceva foarte îngrijorător unui personaj deosebit de distins pe care mulţi îl consideră un strălucit om de stat. Acest avocat, care s-a recomandat Simon, a spus că se va duce la Bonn ca să se întâlnească cu mine. Pe drum – sunt sigur că a fost provocat – omoară un om, ceea ce ne face să credem că este nemilos şi foarte capabil. Asta e tot ce ştim. Am vrea să aflăm mai mult. Unde se duce, cu cine se întâlneşte? În situaţia noastră, oricine ar proceda la fel.

Acum era moment să se aşeze.

— Eu aş fi făcut treaba mai bine.

— Dacă am fi ştiut cât de abil sunteţi, am fi fost mai discreţi. Apropo, ce s-a întâmplat la Paris? Ce a făcut omul acela ca să vă provoace?

— A încercat să mă oprească să plec.

— Aşa primise ordin.

— Înseamnă că nu l-a înţeles bine. Am câteva vânătăi pe gât şi pe piept care dovedesc acest lucru. Nu am obiceiul să fac uz de forţă şi nu am avut nici cea mai mică intenţie să-l omor. De fapt, nici nu mi-am dat seama că l-am omorât. A fost un accident. Mă aflam în legitimă apărare.

— Evident. Cine şi-ar fi dorit asemenea complicaţii?

— Exact, încuviinţă sec Converse. Imediat ce voi reuşi să-mi rearanjez ultimele ore petrecute la Paris în aşa fel încât să elimin orice menţiune a numelui generalului Bertholdier mă voi întoarce acolo ca să explic poliţiei ce s-a întâmplat.

— După cum stau lucrurile, s-ar putea să fie mai uşor de zis, decât de făcut. Aţi fost văzuţi împreună la restaurantul *Les Etalons Blancs*. Fără îndoială, generalul a fost recunoscut mai târziu, când s-a dus la hotel. Este o celebritate. Nu, cred că ar fi

mai înţelept să ne lăsaţi pe noi să rezolvăm treaba asta. Noi putem, dumneavoastră nu.

Joel se uită la neamţ, care îl privea cu ochi reci, dar întrebători.

— Recunosc că există anumite riscuri dacă procedăm aşa cum spun eu. Nu-mi place treaba asta şi n-o să-i placă nici clientului meu. Pe de altă parte, nici nu pot să mă las hăituit de poliţie.

— Hăituiala va înceta. Va trebui să vă faceţi nevăzut câteva zile, până când vor veni instrucţiuni noi de la Paris. Numele dumneavoastră va dispărea de pe listele Interpolului; nu veţi mai fi căutat.

— Doresc anumite garanţii.

— Ce altceva mai bun v-aş putea oferi decât cuvântul meu? Cred că vă daţi seama că avem mult mai mult de pierdut decât dumneavoastră.

Converse îşi stăpâni uimirea. Leifhelm tocmai îi spusese foarte mult, cu aceste cuvinte, chiar dacă o făcuse fără să-şi dea seama. Neamţul aproape că recunoscuse că face parte dintr-o organizaţie secretă care nu-şi permitea să rişte să fie descoperită. Era prima dovadă concretă, dar i se părea că o obţinuse prea uşor. Să fi fost bătrânii ăştia din Aquitania numai nişte babalâci speriaţi?

— Să zicem că este aşa, spuse Converse, încrucişându-şi picioarele. Ei bine, domnule general, m-aţi găsit înainte să vă găsesc eu, dar, aşa cum am căzut de acord amândoi, mişcările mele sunt limitate. Unde mergem acum?

— Exact acolo unde aţi vrut dumneavoastră, domnule Converse. Când aţi fost la Paris, aţi vorbit despre Bonn, Tel Aviv, Johannesburg. Aţi ştiut cu cine să vorbiţi la Paris şi pe cine să căutaţi la Bonn. Acest lucru ne-a făcut o impresie foarte puternică. Presupunem că ştiţi mai mult.

— Am petrecut luni întregi făcând cercetări – evident, în numele clientului meu.

— Dar cine sunteţi? De unde veniţi?

Joel simţi o durere ascuţită, aproape ameţitoare în piept. O mai simţise şi altă dată, de multe ori. Era felul în care reacţiona el în faţa pericolelor imediate.

— Sunt ceea ce vreau eu să se creadă că sunt, domnule general Leifhelm. Sunt sigur că înţelegeţi acest lucru.

— Înţeleg, făcu generalul, privindu-l atent. Un tovarăş de drum jurat, care merge după cum îl duce vântul, dar are suficientă

forţă în urma lui ca să ajungă acolo unde doreşte.

— E ceva mai complicat de exprimat, dar cam asta este. Cât despre locul de unde vin, cred că între timp aţi aflat.

Cinci ore. Mai mult decât suficiente ca să se pună în mişcare marionetele. Un omor la New York; a trebuit rezolvat.

— Numai fragmente, domnule Converse. Şi chiar dacă am şti mai mult, cum am putea fi siguri că nu ne înşelăm? Ceea ce cred oamenii că sunteţi s-ar putea să nu corespundă realităţii.

— Dar dumneavoastră, domnule general, sunteţi ceea ce cred alţii că sunteţi?

— *Ausgezeichnet!* spuse Leifhelm, bătându-se cu palmele peste genunchi şi izbucnind în râs. Era un râs sincer şi chipul ca de ceară al bărbatului se încreţi.

— Sunteţi un avocat foarte bun, *Mein Herr*. Răspunsul dumneavoastră – aşa cum spun englezii – reprezintă o întrebare pertinentă care este şi răspuns şi acuzaţie.

— În împrejurările de faţă, nu este decât adevărul. Nimic altceva.

— Şi modest pe deasupra. Foarte plăcut, foarte atrăgător.

Joel puse picior peste picior, apoi reveni la poziţia iniţială, uşor nerăbdător.

— Nu-mi plac complimentele, domnule general. N-am încredere în ele – date fiind împrejurările. Ceva mai devreme aţi vorbit de locurile unde doresc să merg şi aţi menţionat Bonn, Tel Aviv şi Johannesburg. Ce aţi vrut să spuneţi?

— Doar atât: am încercat să vă îndeplinim dorinţele, spuse Leifhelm, desfăcând larg braţele. În loc să faceţi dumneavoastră aceste călătorii obositoare, i-am rugat pe reprezentanţii noştri de la Tel Aviv şi Johannesburg, precum şi pe Bertholdier, să vină la Bonn, la o întrunire. Cu dumneavoastră, domnule Converse.

Reuşise, îşi zise Joel. Le era frică, mai exact, îi cuprinsese panica. În pofida bătăilor de-a dreptul dureroase ale inimii, răspunse încet, calm:

— Apreciez atenţia dumneavoastră, dar vă spun sincer că clientul meu nu este pregătit pentru o întâlnire la cel mai înalt nivel. Doreşte să înţeleagă fiecare parte înainte de a analiza întregul. Spiţele sunt cele care susţin roata. Eu trebuie numai să raportez cât de puternice sunt, de fapt, cât de puternice mi se par mie.

— O, da, clientul dumneavoastră. Cine este, domnule Converse?

— Sunt sigur că generalul Bertholdier v-a spus că nu am îngăduinţa să-i fac cunoscut numele.

— Aţi fost la San Francisco, în California…

— Unde am efectuat o mare parte a cercetărilor mele, îl întrerupse Joel. Dar clientul meu nu locuieşte acolo. Deşi recunosc că există un om la San Francisco – mai exact, la Palo Alto – care mi-ar plăcea să-mi fie client.

— Da, da, înţeleg, făcu Leifhelm şi îşi sprijini vârfurile degetelor de la cele două mâini unele de altele. Să înţeleg, aşadar, că respingeţi întrunirea de la Bonn?

Converse auzise de sute ori astfel de întrebări din partea avocaţilor care căutau să ajungă la o înţelegere cu partea adversă. Ambele părţi doreau acelaşi lucru, dar nici una nu voia să fie în postura de solicitant.

— Ei bine, v-aţi deranjat aşa de mult, spuse Joel. Dacă vom cădea de acord că pot să vorbesc cu fiecare în parte în cazul în care voi simţi nevoia, nu văd nici un impediment – Converse îşi permise să zâmbească – nimic care să afecteze interesele clientului meu, bineînţeles.

— Bineînţeles, spuse neamţul. Mâine, să zicem la ora patru după-amiază. Am să trimit o maşină să vă aducă şi vă asigur că ofer mese foarte bune.

— Mese?

— Fireşte, un dineu. După ce stăm de vorbă. Leifhelm se ridică de pe scaun. Nu pot accepta ca o dată aflat la Bonn să nu trăiţi această experienţă. Sunt cunoscut pentru petrecerile pe care le dau, domnule Converse. iar în ceea ce vă priveşte, puteţi face orice fel de aranjamente referitoare la securitate. Dar veţi fi în perfectă siguranţă. *Mein Haus ist dein Haus*.

— Nu vorbesc germana.

— De fapt, este o veche zicală spaniolă. *Mi casa, su casa*. Casa mea e casa ta. Confortul şi bunăstarea dumneavoastră mă interesează în cel mai înalt grad.

— Şi pe mine, spuse Joel, ridicându-se în picioare. Nu doresc să fiu însoţit de nimeni, dar nici urmărit. Ar fi contraproductiv. Bineînţeles, am să-l informez pe clientul meu unde sunt şi cam când ar trebui să aştepte următorul telefon de la mine. Va fi foarte nerăbdător să afle veşti noi.

— Sunt convins.

Leifhelm şi Converse se îndreptară spre uşă; neamţul se întoarse şi îi întinse mâna.

— Aşadar, pe mâine. Şi, dacă-mi permiteţi să vă sugerez, ar fi bine să fiţi foarte precaut cât mai staţi aici, cel puţin vreo câteva zile.

— Înţeleg.

Marionetele de la New York. Primele două obstacole, primele victime, două dureri ascuţite, înnebunitoare, în coşul pieptului.

— Apropo, spuse Joel, lăsând mâna feldmareşalului. Am auzit azi-dimineaţă la BBC nişte veşti care m-au interesat atât de mult încât le-am telefonat asociaţilor mei. La New York a fost ucis un om, un judecător. Se vorbeşte de o răzbunare, pusă la cale de crima organizată. Ştiţi ceva despre asta?

— Eu? făcu Leifhelm ridicând mirat din sprâncenele lui aurii. Se pare că la New York oamenii sunt ucişi zilnic cu zecile, inclusiv judecătorii. De ce ar trebui să mă intereseze pe mine? Răspunsul este categoric nu.

— Mă întrebam doar aşa. Mulţumesc.

— Dar… dar dumneavoastră trebuie să aveţi un…

— Da, domnule general?

— De ce vă interesează acest judecător? De ce credeţi că aş putea să-l cunosc?

Converse zâmbi, dar fără nici o urmă de umor.

— N-o să vă spun probabil nici o noutate, dacă am să vă precizez că era adversarul nostru comun – duşman, dacă vreţi.

— Al nostru?… Acum chiar că trebuie să-mi daţi o explicaţie.

— Aşa cum aţi spus dumneavoastră, sunt ceea ce doresc eu să se creadă că sunt. Omul acela ştia adevărul. Eu mi-am luat concediu fără plată de la firmă şi lucrez în mod confidenţial pentru un client personal. A încercat să mă oprească, să-l convingă pe partenerul mai vârstnic să-mi anuleze concediul şi să mă cheme înapoi.

— Şi i-a spus şi de ce?

— Nu, a proferat numai ameninţări voalate de corupţie şi incorectitudine. N-a îndrăznit să meargă mai departe; era judecător şi nu putea insista, căci devenea el însuşi suspect. Patronul meu nu ştie absolut nimic – este furios şi dezorientat – dar l-am liniştit. Afacerea este încheiată şi cu cât se va vorbi mai puţin despre ea, cu atât va fi mai bine pentru noi.

Joel deschise uşa şi o ţinu politicos pentru ca Leifhelm să iasă.

— Pe mâine… făcu o pauză (îl ura pe omul acesta, dar privirea lui exprimă numai respect)… domnule feldmareşal, adăugă el.

— *Gute Nacht*, spuse Erich Leifhelm, dând din cap milităreşte.

Converse o convinse pe telefonista de la centrală să trimită pe cineva în restaurant ca să-l caute pe comandorul Fitzpatrick şi să-l cheme la telefon. Ofiţerul nu era nici în restaurant, nici în bar, ci afară, pe Terasa spaniolă, la un pahar cu nişte prieteni şi admiră Rinul în lumina serii.

— Ce prieteni? îl întrebă Joel la telefon.

— Un cuplu, spuse Connal. Tocmai i-am cunoscut. El e un tip foarte cumsecade, trecut bine de şaptezeci de ani, aşa cred.

— Şi ea? întrebă Joel îngrijorat.

— Păi… cred că e cu vreo treizeci – patruzeci de ani mai tânără, răspunse Connal.

— Vino sus, marinarule!

Fitzpatrick se aşeză pe canapea, cu coatele rezemate pe genunchi şi se aplecă în faţă, privindu-l pe Joel cu un amestec de îngrijorare şi mirare pe chip. Acesta fuma o ţigară în faţa uşii deschise de la balcon.

— Lasă-mă să recapitulez. Vrei să opresc pe cineva să ajungă la dosarul tău de serviciu?

— Nu la tot, numai la o parte din el.

— Dar cine dracu' îţi închipui că sunt?

— Ai făcut treaba asta pentru Avery, adică pentru Press. Poţi s-o faci şi pentru mine. *Trebuie!*

— Am făcut exact invers. *Am deschis* acele dosare pentru el, nu le-am ţinut închise.

— N-are importanţă sensul, este vorba de exercitarea unui control. Ai acces, ai o cheie.

— Dar sunt aici, nu acolo. Nu pot să tai cu foarfeca ceva ce nu-ţi place de la o distanţă de zece mii de kilometri! Fii rezonabil!

— Cineva poate, cineva trebuie să poată! Este vorba numai de un material foarte scurt, care trebuie să fie pe la sfârşit. Interviul final.

— Un *interviu?* făcu Connal, uimit, ridicându-se în picioare. E vorba de dosarul de serviciu? Vrei să spui că e un fel de raport operaţional? Pentru că dacă e aşa, atunci…

— Nu e un raport, îl întrerupse Converse, scuturând din cap. Este interviul meu de eliberare. Materialul ăla pe care mi l-a citat Halliday.

— Stai un pic, stai un pic! Fitzpatrick ridică mâinile în sus. Te referi la observaţiile făcute la audierea ta pentru eliberarea din

armată?

— Da, exact. Audierea!

— Ei bine, relaxează-te. Acesta nu face parte din dosarul tău de serviciu.

— Dar Halliday l-a văzut. Mi-a citat cuvintele *ad literam*. Joel se îndreptă spre masă pe care se afla scrumieră şi strivi ţigara. Dacă nu face parte din dosar, atunci de unde l-a luat? De unde l-ai luat tu pentru el?

— Asta e altceva, spuse Connal, amintindu-şi în timp ce vorbea. Tu ai fost prizonier de război şi multe din audierile alea au fost clasificate drept strict secret. Chiar şi acum, după atâţia ani, sunt delicate. S-a vorbit despre o mulţime de lucruri pe care nimeni nu vrea să le audă rostite în public nici astăzi. Şi nu numai militarii.

— Dar tu l-ai avut! Mi-am recunoscut propriile cuvinte, ce naiba!

— Da, aşa este, l-am avut, recunoscu avocatul fără prea mare entuziasm. Am obţinut transcrierea şi aş fi fost retrogradat marinar clasa a treia dacă s-ar fi aflat. Ştii, l-am crezut pe Press. A jurat că are absolută nevoie de materialul ăla. Nu voia să rişte nimic.

— Şi cum ai făcut? Nici măcar nu erai la San Diego pe atunci, aşa ai spus!

— Am dat nişte telefoane la arhivă şi am făcut nişte copii. Am spus că e vorba de o urgenţă patru-zero şi că îmi asum răspunderea. A doua zi dimineaţă, când a venit autorizaţia în valiza diplomatică împreună cu alte hârtii, l-am pus pe ofiţerul de serviciu să le semneze, printre celelalte.

— Dar de unde ai aflat de el?

— Dosarele foştilor prizonieri de război au un steguleţ pe fişa de lăsare la vatră.

— Ce vrei să spui, nu înţeleg.

— Exact ceea ce am spus. Steguleţ. Sunt nişte steguleţe mici albastre, ceea ce înseamnă că dosarul respectiv conţine anumite informaţii pe care le considerăm încă secrete. I-am spus lui Press şi a zis că trebuie să vadă cu orice preţ ce scrie acolo.

— Atunci oricine poate să facă chestia asta.

— Nu, nu oricine. Trebuie să fie un ofiţer cu număr special de jurist şi nu sunt chiar atât de mulţi. Şi mai este un termen minim de patruzeci şi opt de ore, pentru ca materialul să poată fi verificat. Aproape întotdeauna există date despre arme şi diverse

zone care sunt considerate încă secrete.

— *Patruzeci şi opt…? Con*verse înghiţi în sec în timp ce încerca să facă socoteala orelor care trecuseră de la evenimentele din Paris, momentul în care numele lui ieşise la iveală. Încă mai avem timp! exclamă el cu vocea încordată. Dacă poţi să faci chestia asta, mai avem încă timp. Dacă poţi, am să-ţi spun tot ce ştiu, pentru că meriţi. Nimeni nu merită mai mult decât tine.

— Dă-i drumul.

Joel se întoarse şi dădu din cap.

— E nostim, exact aşa i-am spus şi eu lui Avery: „Dă-i drumul, Avery”… Scuză-mă, îl chema Press.

Converse se întoarse din nou către avocatul militar care avea privilegiul să posede o carte de identitate cu număr special.

— Ascultă-mă şi încearcă să înţelegi. Acum câteva minute s-a întâmplat ceva ce nu credeam că o să se întâmple – ceva pentru care cumnatul tău a fost ucis. Mâine la ora patru după-amiază o să mă întâlnesc cu aceşti oameni care s-au unit ca să promoveze un gen de violenţă ce va ului lumea, va răsturna guvernele şi le va permite să iasă în faţă ca să umple vidul de putere, să devină nişte dictatori. O singură Curte Supremă uriaşă, în care fiecare scaun este deţinut de câte un fanatic care va stabili cine sunt cei valoroşi şi cine cei consideraţi fără valoare. Cei fără valoare n-au nici o şansă, căci nu există recurs… Am să mă întâlnesc faţă în faţă cu ei! Am să aud ce spun, ce cuvinte rostesc! Recunosc că sunt cea mai neexperimentată vulpe care a intrat vreodată în coteţul unor găini – numai că de astă dată este un cuib de vulturi. Dar am şi eu un atu. Sunt un avocat la naibii de bun şi o să aflu nişte lucruri despre care nici n-o să le treacă prin cap că le-am aflat. Poate vor fi destule pentru a pune cap la cap două cazuri care o să-i facă ţăndări. Ţi-am spus că resping termenul ăla limită. Şi acum îl resping, dar mi se pare că este mult mai departe. Evident, nu poate fi vorba de două zile, dar nici de zece! Ştii, mă gândisem că va trebui să zbor la Tel Aviv şi la Johannesburg, ca să-i zgâlţâi, să-i sperii pe toţi. Acum ştiu că nu mai e necesar! Vin ei la mine pentru că sunt înspăimântaţi! Nu ştiu ce să creadă şi asta înseamnă că sunt cuprinşi de panică. Converse făcu o pauză; broboane mici de sudoare îi apăruseră pe frunte, la rădăcina părului. Apoi continuă: Nu cred că mai trebuie să-ţi spun ce poate face un avocat bun cu nişte martori ostili cuprinşi de panică. Ce dovezi poate strânge în acest caz.

— Pledoaria ta este foarte convingătoare, zise Fitzpatrick, nu

fără uimire în glas. Acum spune-mi cu ce te pot ajuta eu?

— Vreau ca oamenii ăştia să creadă că sunt unul de-al lor! Mă pot împăca cu tot ceea ce spun ei despre mine – nu mă deranjează; am făcut şi eu compromisuri, dar nu pot să explic interogatoriul de la lăsarea la vatră!... Pricepi? Avery – Press a înţeles! M-a cunoscut cu aproape douăzeci de ani în urmă şi, dacă stau să mă gândesc, am fost prieteni buni. Indiferent ce ni s-a întâmplat fiecăruia dintre noi, s-a bazat pe faptul că nu m-am schimbat chiar atât de mult, că în adâncul sufletului am rămas acelaşi. Când am ajuns la vârsta majoratului eram amândoi nişte oameni gata formaţi. Schimbările petrecute mai târziu s-au datorat conjuncturilor mai mult sau mai puţin favorabile şi compromisurilor făcute. Acesta este preţul pe care îl plătim ca să ne promovăm talentul, să ne apărăm succesele sau să explicăm eşecurile. Transcrierea acelui interogatoriu confirmă ceea ce credea Halliday, cel puţin în suficientă măsură pentru a dori să se întâlnească cu mine, să stăm de vorbă şi, în final, să mă recruteze. Numai că a făcut acest lucru murind în braţele mele.

Connal Fitzpatrick rămase tăcut o vreme, apoi ieşi pe balcon şi apucă strâns cu mâinile balustrada, în timp ce Converse îl privea. După ce îşi reveni, se întoarse şi se uită la ceas.

— La San Diego este acum ora 12.15. Nimeni nu se duce la masă înainte de ora 13; barul Coronado nu se deschide mai devreme.

— Poţi să faci ce ţi-am cerut?

— Pot să încerc, spuse ofiţerul îndreptându-se spre telefon. La naiba, zise el înainte de a forma numărul, dacă eşti aşa de tare presat de timp, pot să fac ceva mai mult, nu numai să încerc, pot să emit un ordin. Aşa se va rezolva toată treaba.

Primele cinci minute au fost de-a dreptul chinuitoare pentru Joel. Legăturile transoceanice erau greoaie, dar Fitzpatrick, vorbind convingător sau politicos în germană, reuşi să obţină legătura, după ce repetase de mai multe ori expresia *dringende Not*.

— Locotenent gradul doi Remington David. Divizia juridică SNAD PAC. Este o urgenţă, la telefon comandorul Fitzpatrick. Întrerupe convorbirea dacă linia este ocupată. Connal acoperi receptorul cu mâna şi se întoarse către Converse: Dacă deschizi valiza mea, ai să găseşti o sticlă de whisky.

— Am să deschid valiza ta, comandorule.

— Remington?... Bună, David, Connal la telefon... Da, îţi

mulţumesc foarte mult, am să-i transmit lui Meagen… Nu, nu sunt în San Francisco, nu mă suna acolo. S-a ivit o urgenţă şi vreau să te ocupi tu de ea. Pentru identificare, este vorba de o urgenţă patru-zero. Am să completez formularul când mă întorc, dar până atunci problema trebuie rezolvată. Ai un creion?… Există un dosar de serviciu al unui fost prizonier de război pe numele de Converse, Joel… Locotenent, o tresă şi jumătate, armata aeriană, pilot – baza de portavioane Vietnam. A fost lăsat la vatră în anii ’60… Fitzpatrick privi către Converse, care ridică mâna dreaptă şi trei degete de la stânga… În 1968, ca să fiu mai exact… Joel făcu un pas înainte, indicându-i tot cu degetele luna a şasea. Iunie ’68, adăugă juristul, dând din cap. Lăsat la vatră din bătrânul nostru oraş natal, San Diego. Te rog să-mi citeşti ce ai notat, David.

Connal dădea din cap din când în când, pe măsură ce asculta.

— C-O-N-V-E-R-S-E. Corect… Iunie şaizeci şi opt, aviaţie, pilot, Vietnam, secţia prizonieri de război, lăsare la vatră din San Diego. Asta e, ai notat totul. Acum iată despre ce vorba, David. Acest Converse are steguleţ; steguleţul se referă la audierea lui finală, nu este vorba de nici un fel de arme sau altă tehnică militară… Ascultă-mă cu atenţie, David. S-ar putea să apară o cerere de eliberare a unui duplicat al stenogramei interviului final. Copia nu trebuie eliberată în nici un caz şi sub nici un motiv. Steguleţul rămâne înfipt bine acolo şi nu va fi scos de nimeni fără aprobarea mea. Dacă extrasul a fost deja procesat, se află oricum în termenul celor patruzeci şi opt de ore de reţinere obligatorie. Ai înţeles?

Fitzpatrick ascultă din nou, dar în loc să încuviinţeze, scutură din cap energic:

— Nu, nu, în nici un caz. Nu mă interesează nici un secretar de stat, al Apărării sau al Marinei Militare. Chiar dacă semnează toţi o hârtie cu antetul Casei Albe, răspunsul este nu. Dacă pune cineva sub semnul întrebării decizia mea, spune-i că îmi exercit autoritatea în calitate de jurisconsult al SAND PAC. Există un articol care precizează că jurisconsultul are dreptul să reţină anumite materiale considerate a conţine informaţii privilegiate cu privire la securitatea sectorului etc., etc. Nu-mi amintesc care este termenul – şaptezeci şi două de ore sau cinci zile, sau ceva de genul acesta – dar ar fi bine să cauţi articolul; s-ar putea să ai nevoie de el.

Connal ascultă mai departe, cu sprâncenele încruntate, cu

ochii ţintă la Joel. Vorbi apoi rar, iar Converse simţi din nou acea durere înţepătoare în piept.

— Unde poţi să dai de mine? Ofiţerul era derutat. Apoi răspunse repede: Retrag cele spuse mai înainte; telefonează-i lui Meagen la San Francisco. Dacă nu sunt acolo, ea o să ştie să dea de mine... Îţi mulţumesc încă o dată, David. Fă-ţi curat pe birou şi rezolvă chestia asta, da? Mulţumesc... am să-i spun lui Meagen.

Fitzpatrick puse receptorul în furcă şi oftă zgomotos.

— Asta e, zise el răsuflând uşurat şi îşi trecu mâinile prin părul castaniu deschis. Am să-i dau telefon lui Meagen şi am s-o rog să spună că sunt la Sonoma, dacă telefonează Remington. Press avea o mică proprietate acolo.

— Dă-i numărul de telefon, dar nu-i spune nimic altceva.

— Nu te teme, are altele pe cap acum. Juristul se uită la Converse încruntându-se. Dacă ai calculat bine timpul, s-ar putea să izbutim.

— Eu am calculat foarte bine, dar ce crezi tu despre locotenentul Remington? Va permite cuiva să încalce ordinul dat de tine?

— Să nu înţelegi greşit atitudinea mea mai puţin formală faţă de el. Pe David nu-l poţi sperria prea uşor. Motivul pentru care l-am ales pe el şi nu pe unul din ceilalţi jurişti principali din secţie este reputaţia lui. E considerat un tip rigid. O să găsească articolul ăla şi o să-l lipească în fruntea oricui va dori să-mi încalce ordinul... Îmi place Remington. E eficient.

— Avem şi noi parteneri din ăştia.

Fitzpatrick se ridică brusc în picioare, luând o ţinută militărească.

— Parcă era vorba de un whisky, locotenente?

— Da, să trăiţi, domnule comandor, sări Joel şi se repezi spre valiza lui Fitzpatrick.

— Şi dacă îmi amintesc bine, după ce o să-mi torni un pahar ai să-mi spui şi o poveste care mă interesează foarte mult.

— Să trăiţi, spuse Converse, ridicând valiza de pe podea şi punând-o pe canapea. Şi dacă îmi permiteţi să vă sugerez, domnule, cred că o cină servită în cameră ar fi cât se poate de potrivită. Sunt sigur că domnul comandor are nevoie de hrană după o zi obositoare petrecută la volan!

— Bine gândit, locotenente! Am să telefonez să ne aducă ceva de mâncare.

— Înainte de asta, îţi propun să-i dai un telefon surorii tale.
— O, Doamne, era să uit!

Chaim Abrahms păşea apăsat pe stradă întunecoasă din Tel Aviv, îmbrăcat în jacheta lui obişnuită de safari, cu cizme pe sub pantalonii kaki şi cu o beretă care îi acoperea capul aproape chel. Bereta era singura concesie pe care o făcea nopţii; de regulă, îi plăcea să fi recunoscut, adulat. La lumina zilei, cu capul descoperit şi ţinuta băţoasă, safariul lui apărea peste tot şi zgomotul răsunător al cizmelor lui se auzea clar. Ascultă ceea ce i se spunea şi răspundea cu o înclinare a capului, străpungându-l cu privirea pe interlocutor.

— *Mai întâi evreu!*

Aşa era salutat întotdeauna, indiferent că se afla la Tel Aviv sau la Ierusalim, undeva în Paris sau New York.

Sloganul se născuse cu mulţi ani în urmă, pe când era tânăr terorist şi fusese condamnat la moarte în contumacie de către englezi pentru masacrarea unui sat palestinian; cadavrele fuseseră aşezate frumos pentru *Nakama*! răcni de se auzise în întreaga lume.

„Sunt întâi de toate evreu, fiu al lui Abraham! Râuri de sânge vor curge dacă fiii lui Abraham sunt respinşi!”

În 1948, englezii, nedorind să mai creeze încă un martir, îi comutaseră sentinţa şi fusese trimis într-un kibbutz, dar incinta aşezării era prea strâmtă pentru bătăiosul Sabra. Trei războaie contribuiseră la descătuşarea talentelor lui de agricultor, dar şi a ferocităţii – a calităţilor lui deosebite de luptător. Aceste talente se cizelaseră şi se rafinaseră în primii ani când fugea împreună cu o armată dezmembrată. Tactica luării prin surprindere, a şocului, a loviturii rapide urmată de pierderea în mulţime era ceva de la sine înţeles, ca şi superioritatea numerică şi logistică a adversarului, însă victoria era singura alternativă acceptată. Aplicase mai târziu strategia şi filosofia acelor ani la maşina de război în continuă perfecţionare care devenise armata puternicului stat Israel. Marte era zeul la care se închina Chaim Abrahms, raţiunea sa de a fi. De la Ramat Aviv la Har Hazeytim, de la Metullah la Masada, din Negev, *Nakama!* Era strigătul. Recompensă pentru fiii lui Abraham!

Dacă toţi polonezii, cehii, ungurii şi românii ăştia ca şi înfumuraţii de nemţi şi ruşii n-ar fi imigrat aşa, cu zecile de mii, ce bine ar fi fost! Veneau aici şi aduceau tot felul de complicaţii

cu ei. Facţiuni aţâţate una împotriva alteia, culturi învrăjbite, ţipând care mai de care şi încercând să dovedească că unii sunt mai îndreptăţiţi decât alţii să poarte numele de *evreu*. Era o prostie! Se aflau aici pentru că aici trebuia să fie; se dăduseră bătuţi în faţa duşmanilor lui Abraham şi permiseseră – da, *permiseseră* – masacrarea a milioane de oameni din rândurile lor, în loc să se ridice cu toţii şi să răspundă masacrului prin masacru. Ei bine, au avut parte de ceea ce le-a adus comportamentul lor *civilizat* şi învăţătura talmudică. Aşadar, veniseră în Ţara Sfântă – *Ţara lor Sfântă*, cel puţin aşa spuneau. Ei bine, nu era a lor. Unde se aflau ei atunci când ţara fusese smulsă din stâncă şi din deşertul arid de mâini puternice, cu unelte primitive – cu uneltele biblice? Unde erau atunci când nesuferiţii de arabi şi englezii înfumuraţi au simţit pentru prima dată mânia triburilor de evrei? Erau în capitalele Europei, în băncile lor şi în saloanele elegante; făceau bani şi beau băuturi scumpe din cupe de cristal. Nu, veniseră aici pentru că fuseseră nevoiţi; veniseră în Sfânta Ţară a Sabrei.

Au adus cu ei bani şi comportamentul de dandy şi cuvinte elegante şi argumente confuze şi influenţă şi ideea vinovăţiei restului lumii. Dar Sabra era cea care îi învăţa cum să lupte. Şi tot ea va aduce întregul Israel pe orbita unei alianţe noi şi puternice.

Abrahms ajunse la intersecţia dintre străzile Ibn Guirol şi Arlosoroff. În aerul umed, luminile de pe stradă aveau un halo, care le estompa strălucirea. Era foarte bine; nu va fi văzut. Mai avea de parcurs distanţa până la următoarea intersecţie, pentru a ajunge la o adresă de pe Jabotinsky, un bloc cu apartamente modeste. Aici locuia un bărbat care părea a fi un funcţionar oarecare. Dar ceea ce nu ştiau decât foarte puţini oameni era faptul că acest om opera pe cele mai sofisticate echipamente de computere şi comunica cu întreaga lume; el reprezenta o parte intrinsecă a serviciului global de operaţiuni ale Mossadului, serviciul de spionaj al Israelului, pe care mulţi îl considerau cel mai bun din lume. Şi el făcea parte din Sabra. Era unul de-al lor.

Abrahms îşi rosti încet numele în faţa microfonului de deasupra fantei pentru scrisori din holul exterior; auzi clicul încuietorii, împinse uşa grea, pătrunse înăuntru şi urcă cele trei trepte care duceau spre apartamentul respectiv.

— Puţin vin, Chaim?

— Whisky, răspunse acesta scurt.

— Întotdeauna aceeaşi întrebare şi întotdeauna acelaşi răspuns, spuse specialistul. Eu te întreb „puţin vin, Chaim?” iar tu răspunzi cu un singur cuvânt: „Whisky”.

— Exact, spuse Abrahms; se aşează pe un scaun cu tapiţerie de piele crăpată şi privi dezordinea care domnea pretutindeni, cărţile împrăştiate peste tot. Se întrebă din nou, aşa cum făcea întotdeauna, cum se poate ca un om atât de important să trăiască în asemenea condiţii. Se spunea că ofiţerului din Mossad nu-i plăceau oaspeţii; un apartament mai mare şi mai confortabil i-ar fi făcut pe mulţi să-i calce pragul.

— Din mormăielile tale de la telefon înţeleg că ai ceea ce îmi trebuie.

— Da, aşa este, spuse specialistul, aducând un pahar de whisky foarte bun şi oferindu-l oaspetelui său. Am ceea ce vrei, dar nu cred că o să-ţi placă.

— De ce nu? întrebă Abrahms, sorbind din băutură, privindu-şi interlocutorul pe deasupra marginii paharului, până când acesta luă loc în faţa lui.

— În esenţă, pentru că este confuz şi ceea ce este confuz în această afacere trebuie abordat cu mare grijă, cu delicateţe. iar dumneata nu eşti un om delicat, Abrahms, iartă-mă. Îmi spui că acest Converse este duşmanul dumitale, un aşa-zis infiltrat, iar eu îţi spun că n-am găsit nimic în sprijinul acestei concluzii, înainte de orice, trebuie să existe un motiv personal foarte puternic pentru ca un neprofesionist să se angajeze în acest gen de înşelătorie, în acest gen de comportament, dacă vrei. Trebuie să existe un imbold puternic pentru a lovi într-o cauză pe care o urăşte... Ei bine, ar putea fi un motiv, există şi un duşman pe care probabil că îl urăşte foarte tare, dar nici unul din ele nu este compatibil cu ceea ce spui tu. Informaţia nu poate fi pusă sub semnul întrebării. Provine de la Quan*q Dinh...*

— Ce mai e şi asta? îl întrerupse generalul.

— O secţie specializată a spionajului nord-vietnamez.

— Ai surse acolo?

— Îi alimentăm de ani de zile cu informaţii – nimic vital, dar suficient pentru a câştiga o oarecare influenţă. Erau anumite lucruri pe care trebuia să le aflăm: ar fi putut fi întorşi împotriva noastră.

— Şi Converse ăsta a luptat în Vietnamul de Nord?

— Timp de mai mulţi ani a fost prizonier de război; există un dosar voluminos în ce-l priveşte. La început, cei care l-au prins s-

au gândit să-l folosească în scopuri propagandistice, în emisiuni la radio şi la televiziune, ca să implore guvernul american să înceteze bombardamentele şi să se retragă – aiureli de felul ăsta. Vorbea bine, arăta bine, era tipul clasic de american. Iniţial l-au prezentat ca pe un ucigaş picat din cer, salvat de furia mulţimii, de trupele pătrunse de simţ umanitar; apoi l-au prezentat în timp ce făcea gimnastică şi mânca. Sperau să-l determine astfel să facă declaraţii spectaculoase. Considerau că este o fire slabă, un tânăr care va putea fi înfrânt cu uşurinţă şi va face ce i se cere în schimbul unui trai mai confortabil – după ce trecuse printr-o perioadă de privaţiuni foarte dure. Dar s-au înşelat. Sub aparenţa de blândeţe s-a dovedit ca metalul. Mai mult chiar, pe măsură ce treceau lunile devenea tot mai puternic. Până la urmă şi-au dat seama că creaseră – creaseră este cuvântul lor – un câine al iadului din cel mai dur oţel.

— Câine al iadului? Şi asta e tot expresia lor?

— Nu, îi spuneau element turbulent, ceea ce are şi puţin haz, din moment ce admiteau că era creaţia lor. Cu cât tratamentul devenea mai dur, cu atât era mai greu de stăpânit şi mai recalcitrant.

— Mi se pare logic, spuse Abrahms. Era furios. Enervează un şarpe al deşertului şi după aceea n-ai decât să vezi cum atacă.

— Te asigur, dragă Chaim, că nu aceasta este reacţia normală a unei fiinţe omeneşti aflată în astfel de condiţii. Poate să se înfurie şi să atace, sau să se închidă în sine până ajunge să piardă total legătura cu exteriorul; tot atât de bine se poate prăbuşi ajungând să facă orice compromis i se cere. Dar el n-a făcut nimic din toate astea. A reacţionat în permanenţă calculat şi extrem de inventiv, bazându-se pe resursele sale de supravieţuitor. A condus două tentative de evadare – prima a durat trei zile şi a doua cinci – înainte de a fi prinşi. Pentru că a condus acţiunile, a fost aruncat într-o cuşcă pe malul fluviului Mekong. A învăţat să ucidă şobolani de apă apucându-i pe sub suprafaţa apei, ca un rechin. Apoi a fost aruncat într-un puţ săpat în pământ la o adâncime de peste zece metri, acoperit cu o reţea de sârmă ghimpată. Într-o noapte, în timpul unei furtuni cumplite, a reuşit să se caţăre, a aruncat sârma ghimpată la o parte şi a fugit de unul singur. A străbătut toată jungla spre sud, până a ajuns la liniile americane. Nu a fost o treabă uşoară. Omul acesta şi-a câştigat propriul război.

— De ce nu l-au ucis, pur şi simplu?

— Şi eu m-am întrebat, spuse specialistul, aşa că i-am telefonat sursei mele din Hanoi, celui care mi-a furnizat informaţia. A spus un lucru ciudat, foarte impresionant într-un anumit fel. A spus că el nu ştie, dar presupune că a fost vorba de respect.

— Faţă de un element turbulent?

— Captivitatea în timp de război dă naştere la multe lucruri ciudate, Chaim, atât în ce-l priveşte pe prizonier, cât şi pe cel care îl păzeşte. Sunt mulţi factori implicaţi în acest joc urât. Agresiune, rezistenţă, bravură, teamă şi, nu în ultimă instanţă, curiozitate – mai ales atunci când actorii provin din medii cu culturi atât de diferite cum sunt Occidentul şi Orientul. Adesea se formează o legătură anormală, care nu diminuează animozitatea la nivel de naţiuni, dar dă naştere la o reacţie subtilă de respect între aceşti oameni, care nu se află acolo din proprie voinţă. Analizele au arătat că cel care percepe primul această relaţie este paznicul, nu prizonierul. Pe acesta din urmă îl obsedează libertatea şi supravieţuirea, în timp ce paznicul începe să-şi pună întrebări cu privire la autoritatea absolută asupra vieţii şi libertăţii altor oameni. Paznicii încep să se întrebe cum ar fi dacă s-ar afla ei în locul prizonierului. Este vorba de un sindrom pe care psihiatrii îl numesc „sindromul Stockholm”.

— Ce naiba vrei să spui cu aiureala asta? Parcă eşti unul din ramoliţii ăia plicticoşi din Knesset care citesc nu ştiu ce moţiune. Puţin de ici, puţin de colo şi o mulţime de vorbe goale!

— Nu eşti deloc delicat, Chaim, asta e cât se poate de clar. Încerc să-ţi explic că în timp ce acest Converse îşi hrănea ura şi obsesiile, paznicii lui intraseră în joc şi, aşa cum sugerează sursa mea din Hanoi, i-au cruţat viaţa din respect, înainte de ultima evadare, cea care a reuşit.

Spre uimirea lui Abrahms, specialistul tăcu.

— Şi? întrebă el.

— Şi asta e tot. Nu există nici o motivaţie la duşmanul tău, dar există motivaţia ta şi duşmanul tău – concluzii la care se ajunge, fireşte, pe alte căi. În ultimă instanţă, doreşti să zdrobeşti revoluţia oriunde erupe, să înăbuşi toate revoluţiile din Lumea a Treia, mai ales pe cele islamice, pentru că ştii că au fost puse la cale de marxişti – a se citi sovietici – şi reprezintă o ameninţare directă pentru Israel. Într-un fel sau altul, ameninţarea mondială este cea care v-a reunit pe toţi şi, după părerea mea, pe bună dreptate. Există un loc şi un timp pentru complexul militar

industrial şi acesta e acum. El trebuie să conducă guvernele din lumea liberă înainte ca aceasta să fie îngropată de duşmanii ei.

Specialistul se opri. Chaim Abrahms miji ochii şi se străduí să nu strige la el.

— *Şi?*

— Nu vezi? Acest Converse este unul de-ai voştri. Totul pledează în acest sens. Are motivaţie şi un duşman pe care l-a văzut de aproape. Este un avocat foarte respectat care câştigă o mulţime de bani la o firmă foarte conservatoare, iar printre clienţii lui se numără cele mai bogate corporaţii şi conglomerate. Tot ceea ce reprezintă şi ce apără el poate beneficia de eforturile voastre. Confuzia este generată de metodele lui neortodoxe, care ar putea fi acceptate în domeniul lui strict specializat. Pe pieţe se răspândesc fel de fel de zvonuri; trebuie să se ţină seama de înşelătorii şi de diversiuni. Oricum, nu doreşte să vă distrugă, ci să vi se alăture.

Evreul îşi puse paharul jos, pe podea şi se ridică greoi de pe scaun. Cu bărbia în piept şi cu mâinile la spate, începu să se plimbe prin încăpere fără să mai scoată o vorbă. Când se opri îl privi pe specialist:

— Să presupunem – doar să presupunem – că atotputernicul Mossad a făcut o greşeală, că există ceva ce n-aţi descoperit?

— Îmi vine greu să accept acest lucru.

— Dar există şi această posibilitate!

— În lumina informaţiilor pe care le-am adunat, mă îndoiesc. De ce le puneţi sub semnul întrebării?

— Pentru că am un nas bun, de asta!

Omul de la Mossad rămase cu ochii aţintiţi asupra lui Abrahms.

— Există o singură posibilitate, Chaim. Dacă acest Converse nu-i cine şi ce ţi-am spus eu, ceea ce ar contrazice toate datele pe care le-am adunat, atunci este agent al guvernului său.

— Asta este… ceea ce miros eu, spuse evreul încet.

Acum fu rândul specialistului să tacă. Trase adânc aer în piept apoi răspunse:

— Îţi respect fineţea mirosului, bătrâne. Nu acelaşi lucru pot să-l spun despre felul în care te porţi. Ceilalţi ce cred?

— Că minte, că îi acoperă pe alţii care s-ar putea să ştie sau nu câte ceva şi îl folosesc pe el drept scut, drept un „pion” – acesta a fost termenul utilizat de Palo Alto.

Ofiţerul din Mossad continuă să se uite fix la evreul din Sabra,

dar ochii lui priveau în gol, iar în mintea lui îşi făceau loc complicaţii pe care puţini oameni le-ar fi putut înţelege.

— Se poate, şopti el, ca şi când ar fi răspuns unei întrebări nerostite. Aproape de neconceput şi totuşi, posibil.

— Ce anume? Că în spatele lui s-ar afla Washingtonul?

— Da.

— De ce?

— Reprezintă o alternativă la care personal nu subscriu, dar este singura care a mai rămas şi care poate fi considerată cât de cât plauzibilă. Mai simplu spus, deţine prea multe informaţii.

— Şi?

— Nu poate fi vorba de Washington, în sensul obişnuit al cuvântului, nici de guvern în sensul larg, ci de o anumită parte a guvernului care a auzit anumite şoapte, dar nu are certitudinea. Dacă există un asemenea grup, s-ar da de gol până la urmă. Şi atunci au ales un om cu o biografie potrivită, cu amintiri potrivite, ba chiar şi cu cea mai potrivită profesiune ca să afle mai mult. S-ar putea să creadă fiecare cuvinţel pe care îl rosteşte.

Evreul din Sabra rămăsese uluit.

— Este prea complicat pentru mine, spuse el brusc.

— Mai întâi încearcă să vezi lucrurile cum ţi-am spus eu. Încearcă să-l accepţi; s-ar putea să fie sincer. Va trebui să vă dea ceva concret; asta puteţi obţine. Dar tot atât de bine s-ar putea să nu vă dea nimic, pentru că nu poate.

— *Şi?*

— Dacă nu poate, înseamnă că tu ai avut dreptate. În acest caz, încearcă să te ţii cât mai departe de el şi de cei care îl sponsorizează. Trebuie să devină un paria, un om căutat pentru crime atât de nebuneşti încât să-i fie pusă sub semnul întrebării însăşi sănătatea mintală.

— De ce să nu-l lichidăm, pur şi simplu?

— În nici un caz, nu înainte să fie etichetat drept nebun, în aşa fel încât nimeni să nu se ridice în apărarea lui. În felul acesta veţi câştiga timpul de care aveţi nevoie. Când este faza finală a Aquitaniei? Peste trei sau patru săptămâni, nu-i aşa?

— Da, atunci va începe.

Specialistul se ridică de pe scaun şi rămase gânditor în faţa soldatului.

— Repet, mai întâi încercaţi să-l acceptaţi, să vedeţi dacă ceea ce am spus eu este adevărat. Dacă sesizaţi ceva ce îţi provoacă

în continuare suspiciuni, dacă există cea mai mică posibilitate ca omul să fie, cu sau fără voia lui, un provocator trimis de la Washington, atunci întocmeşte-i dosarul şi aruncă-l în gura lupilor. Faceţi din el un paria, aşa cum nord-vietnamezii au creat un câine al iadului. Apoi lichidaţi-l repede, înainte să ajungă altcineva la el.

— Vorbeşte cumva un Sabra din interiorul Mossadului?

— Absolut şi cât se poate de clar.

Tânărul căpitan şi civilul ceva mai în vârstă ieşiră din clădirea Pentagonului pe uşa de sticlă ca şi cum nu s-ar fi cunoscut. Porniră separat de-a lungul celor câtorva trepte şi o luară la stânga pe aleea de ciment care duce la parcarea imensă. Când ajunseră la uriaşa zonă asfaltată a parcării, o luară în direcţii diferite, fiecare spre maşina sa. Dacă cei doi oameni fuseseră supravegheaţi în ultimele cincizeci de secunde, nu exista nici un indiciu că s-ar fi cunoscut.

Buickul coti la dreapta şi pătrunse în parcarea de la subsol a hotelului. La capătul rampei, şoferul îi arătă paznicului cheia camerei, iar acesta ridică bariera galbenă, făcându-i semn să treacă. După ce parcă automobilul, căpitanul coborî, trecu prin uşa turnantă şi ajunse la grupul de ascensoare din holul de jos. Uşile celui de-al doilea ascensor se deschiseră şi apărură două perechi care nu avuseseră intenţia să ajungă până la subsol. Izbucniră în râs şi apăsară de mai multe ori butonul în dreptul căruia scria Holul central, în timp ce ofiţerul îl apăsă pe cel al etajului paisprezece. Şase secunde mai târziu, ieşea pe coridor şi se îndrepta spre scara de incendiu, pe care coborî la etajul unsprezece.

Toyota albastră coborî de pe rampă, şoferul scoase mâna în care ţinea cheia camerei, rulă până găsi un loc liber şi parcă cu grijă maşina.

Civilul coborî şi îşi consultă ceasul. Satisfăcut, intră pe uşa turnantă şi o porni spre ascensoare. Al doilea ascensor era gol şi civilul se simţi tentat să apese pe butonul de la etajul unsprezece; era obosit şi nu-l încânta ideea unei plimbări pe scară. Gândindu-se că s-ar putea să mai apară şi alţi pasageri în lift, se decise să respecte regulile şi apăsă pe butonul cu numărul *nouă.*

Ajuns în faţa camerei, civilul ridică mâna, bătu o dată, aşteptă câteva secunde, apoi mai bătu de două ori. Câteva secunde mai târziu, căpitanul deschise uşa. În spatele lui se afla un al treilea bărbat, tot în uniformă, ale cărei trese arătau că este locotenent în Marina Militară. Stătea la birou, aplecat deasupra unui telefon.

— Mă bucur că ai ajuns la timp, spuse ofiţerul. Circulaţia a fost îngrozitoare. Convorbirea va avea loc în câteva minute.

Civilul intră, dând din cap către ofiţerul de marină în timp ce vorbea:

— Ce aţi aflat despre Fitzpatrick? întrebă el.

— Se află unde nu ar trebui să se afle, răspunse locotenentul.

— Puteţi să-l aduceţi înapoi?

— De asta mă ocup acum, dar nu ştiu de unde să încep. Sunt un om neînsemnat în această ierarhie uriaşă.

— Nu suntem cu toţii aşa? întrebă căpitanul.

— Cine ar fi crezut că Halliday o să se ducă la el? întrebă iritat ofiţerul de marină. Sau, dacă avea de gând să-l amestece, de ce nu s-a dus mai întâi la el? Şi de ce nu ne-a spus şi nouă?

— Pot să răspund la ultimele două întrebări, răspunse militarul, îl proteja împotriva unor represalii din partea Pentagonului. Dacă noi o încurcăm, cumnatul lui rămâne curat.

— Iar eu pot să răspund la prima întrebare, spuse civilul. Halliday s-a dus la Fitzpatrick pentru că n-a avut încredere în noi. iar cele întâmplate la Geneva au dovedit că avea dreptate.

— *Cum?* întrebă căpitanul pe un ton defensiv, fără intenţia de a se scuza. N-am fi putut preveni nimic.

— Nu, aşa este, fu de acord civilul. Dar n-am putut să facem nimic nici după aceea. Aici intervenea elementul încrederii şi el nu-şi putea permite să rişte. Nu ne puteam permite.

Telefonul sună. Locotenentul ridică receptorul şi ascultă o clipă.

— Mykonos, spuse el.

12

Connal Fitzpatrick şedea în faţa lui Joel la masa adusă de cei de la serviciul de cameră şi bea ultimele picături de cafea. Terminaseră de mâncat, terminaseră şi povestea, iar Converse răspunsese la toate întrebările puse de jurist, respectându-şi cuvântul dat. Avea nevoie de un aliat devotat.

— Cu excepţia câtorva identităţi şi a unor materiale de dosar, spuse Connal, nu ştiu mult mai mult decât ştiam înainte. Dar voi afla atunci când voi vedea numele alea de la Pentagon. Spuneai că nu ştii cine le-a furnizat?

— Nu. Beale zicea că o parte din ele sunt probabil greşite, spre deosebire de restul; trebuie să se facă legătura între ele şi Delavane.

— Dar cineva le-a furnizat. Trebuie să fi existat vreun motiv pentru care au fost trecute pe listă.

— Beale i-a numit „factori de decizie” în domeniul aprovizionării militare.

— Atunci *va trebui* să-i văd. Am lucrat cu oamenii ăştia.

— *Tu?*

— Da. Nu foarte des, dar suficient pentru a mă descurca printre ei.

— De ce tocmai *tu?*

— În esenţă, pentru că am tradus diverse interpretări juridice dintr-o limbă în alta când era vorba de tehnică militară. Cred că ţi-am mai spus că vorbesc…

— Da, mi-ai spus, interveni Joel.

— La naiba! strigă Fitzpatrick, mototolind şervetul în pumn.

— Ce s-a întâmplat?

— Press ştia că am legături cu comitetele astea, cu băieţii de la tehnologie şi arme! Ba chiar m-a întrebat de ei. Pe cine cunosc, cine îmi place… În cine am încredere. Iisuse! De ce nu mi-a spus mie! Dintre toţi cei pe care îi cunoştea, eu aş fi fost alegerea cea mai potrivită. Doar eram cel mai bun prieten al lui.

— Tocmai de asta nu ţi-a spus.

— Ticălos nenorocit! exclamă Connal. Ridică privirea în sus: sper că auzi şi tu asta, Press.

— Chiar crezi că s-ar putea să te audă.

Fitzpatrick îl privi pe Joel.

— Da. Să ştii că cred. Deşi sunt conştient că n-ar trebui să cred, totuşi cred. Şi trebuie neapărat să aflu numele alea!

— Iar eu trebuie să ajung la servieta mea diplomat, dar nu mă pot duce singur.

— Eu sunt cel ales, spuse marinarul. Eşti convins că Leifhelm are dreptate? Chiar crezi că poate să anuleze ordinul Interpolului?

— Am unele îndoieli în privinţa asta, dar când mă gândesc la libertatea mea de mişcare, sper să poată. Şi dacă poate, încep să mă sperii.

— În privinţa asta sunt de acord cu tine, consimţi Connal, ridicându-se de pe scaun. Am să sun la recepţie să-mi comande un taxi. Dă-mi cheia de la seiful din gară.

Converse băgă mâna în buzunar şi scoase o cheie mică.

— Leifhelm te-a văzut. Ar putea să pună pe cineva să te urmărească; a mai făcut-o.

— De data asta am să fiu de zece ori mai precaut. Dacă văd aceeaşi maşină de două ori, mă duc la o berărie. Ştiu mai multe prin zonă.

Joel se uită la ceas.

— E ora zece fără douăzeci. Crezi că ai putea să treci mai întâi pe la universitate?

— Dowling?

— A zis că vrea să-mi facă cunoştinţă cu cineva. Treci pe lângă el – sau ei – şi spune că totul este sub control, nimic mai mult. Îi datorez măcar atâta lucru.

— Dar dacă încearcă să mă oprească?

— Atunci arată-i cartea de identitate şi spune că e prioritate numărul unu, sau ceva ultrasecret sau orice altă frază îţi vine în mintea aia a ta inventivă.

— Mi se pare mie sau simt un fel de invidie?

— Nu, e vorba doar de recunoaşterea meritelor. Ştiu de unde vii. Am fost şi eu acolo.

Fitzpatrick păşea încet pe aleea largă din faţa uriaşei clădiri a Universităţii, cândva palatul puternicului arhiepiscop de Koln. Lumina lunii se reflecta în ferestrele catedralei. Dincolo de alee, grădina părea ieşită dintr-un ţinut straniu, de o eleganţă feerică – cercuri adormite de flori absolut inconştiente de frumuseţea lor. Pe Connal îl impresionă atât de mult peisajul, încât aproape că

uită de ce se afla acolo.

Motivul îi reveni rapid în memorie când văzu un bărbat zvelt, aşezat pe o bancă. Omul întinsese picioarele şi le încrucişase în dreptul gleznelor. Pe cap avea o pălărie moale de fetru care nu-i lăsa părul blond să se vadă la tâmple şi la ceafă. Aşadar, acest Caleb Dowling era actor, îşi zise Connal, amuzat de faptul că Dowling mimase surprinderea când îşi dăduse seama că Fitzpatrick nu auzise de el. Dar nici Converse nu auzise; reprezentau fără îndoială o minoritate nesemnificativă în comparaţie cu fanii televiziunii. Un profesor universitar care îşi consumase fanteziile tinereţii, un om căruia îi plăcea să-şi asume riscuri, după cum spunea Joel, care câştigase o luptă dură, dar era marcat de faptul că soţia lui trebuia să facă faţă unui coşmar cumplit. Însă nici marinarul care luptase în iadul de la Kwajalein nu putea fi subestimat.

Fitzpatrick se duse direct spre bancă şi se aşeză la câţiva centimetri de Dowling. Actorul îi aruncă o privire, apoi scutură din cap:

— Dumneata?

— Îmi cer scuze pentru noaptea trecută, spuse Connal. Mi se pare că nu am fost prea convingător.

— Îţi lipseşte o anumită fineţe, tinere. Dar unde naiba e Converse?

— Îmi pare rău. N-a putut să vină, dar nu fiţi îngrijorat. Totul este OK şi sub control.

— Care OK şi al cui control? ripostă actorul supărat. I-am spus lui Joel să vină aici, nu să trimită un înlocuitor.

— Îmi pare nespus de rău. Sunt locotenent-comandor în Marina Militară a Statelor Unite şi jurisconsult principal la una dintre cele mai mari baze navale. Domnul Converse a acceptat o misiune din partea noastră care comportă un important risc personal şi este strict secretă. Vă rog să vă retrageţi, domnule Dowling. Apreciem în mod deosebit – vorbesc şi în numele lui Converse – apreciem interesul şi generozitatea dumneavoastră, dar acum este timpul să vă retrageţi. Şi asta, pentru binele dumneavoastră.

— Ce se aude cu Interpolul? A omorât un om.

— Care încerca să-l omoare, adăugă Fitzpatrick repede, ca un avocat care continuă declaraţia supărătoare a unui martor. Acest lucru se va lămuri pe căi interne şi acuzaţiile vor fi retrase.

— Sunteţi foarte blând, domnule comandor, spuse Dowling,

îndreptându-şi spatele. Mai blând decât aseară – de fapt, azi de dimineaţă.

— Eram foarte supărat. Îi pierdusem urma şi trebuia să-i transmit nişte informaţii vitale.

Actorul îşi puse picior peste picior şi se lăsă pe spătar, cu mâinile atârnând peste marginea băncii.

— Aşadar, chestia în care sunteţi implicaţi amândoi, dumneavoastră şi Converse, este o treabă secretă?

— Strict secretă, domnule.

— Iar faptul că şi el şi dumneavoastră sunteţi avocaţi are o legătură cu anumite iregularităţi care aduc atingere armatei, aşa este?

— Într-un sens foarte larg, da. Din păcate, nu vă pot da mai multe amănunte. Converse zicea că vreţi să-i faceţi cunoştinţă cu cineva.

— Da, aşa este. Am spus câteva lucruri dure despre el, dar le retrag; îşi făcea datoria. Nu ştia cine sunt eu, aşa după cum nu ştiaţi nici dumneavoastră. I-a spus soţia. E un om inteligent, dur, dar corect.

— Sper că înţelegeţi că, date fiind împrejurările, Converse nu poate răspunde acestei cereri.

— O s-o faceţi dumneavoastră, spuse Dowling calm, luându-şi braţul de pe spătarul băncii.

Connal tresări. În spatele lui simţi o mişcare; întoarse rapid capul şi privi peste umăr. Din umbra aruncată de clădire apăru silueta unui bărbat; omul se apropia traversând pajiştea verde… Braţul aruncat ca din întâmplare peste spătarul băncii! Şi apoi luat tot aşa, ca din întâmplare! Ambele mişcări reprezentaseră semnale! Identitate confirmată. Intră în scenă.

— Ce naiba ai făcut? întrebă juristul furios.

— Încerc să vă bag minţile în cap, spuse Dowling. Dacă intuiţia a funcţionat corect, am făcut ceea ce trebuie. Dacă am dat greş, tot am făcut ceea ce trebuie.

— *Ce?*

Bărbatul care traversa pajiştea ajunse în lumina clară a lunii. Era un tip solid, îmbrăcat în costum şi purta cravată. Părea să fie de vârstă mijlocie şi părul cărunt îi dădea aerul unui om de afaceri prosper, dar cât se poate de furios în momentul acela. Dowling se ridică în picioare şi spuse:

— Domnule comandor, ţi-l prezint de Excelenţa sa, Walter Peregrine, ambasadorul Statelor Unite ale Americii în Republica

Federală Germană.

Locotenentul David Remington îşi şterse ochelarii cu ramă de oţel cu un şervet îmbibat cu silicon, pe care îl aruncă apoi în coşul de hârtii. Se ridică de la birou, îşi puse ochelarii şi se duse la o oglindă fixată pe uşa din spate a biroului, ca să-şi verifice nodul de la cravată. Apoi îşi inspectă cu privirea dunga de la pantaloni. Ţinând seama de faptul că era ora 17.30 şi se afla la birou de la ora 8.00, că mai fusese şi urgenţa aia patru-zero de la comandorul Fitzpatrick, se putea spune că arată destul de acceptabil. Oricum amiralul Hickman nu le pretindea ofiţerilor jurişti să arate ca scoşi din cutie. Ştia că aceştia pot pleca în orice clipă în posturi mult mai bine plătite în viaţa civilă dacă ar fi încercat să impună cu stricteţe regulamentele. Ei bine, David Remington nu va face aşa ceva. Unde altundeva ar putea un om să călătorească în toată lumea, să-şi ţină nevasta şi cei trei copii în cele mai frumoase apartamente, să aibă asigurate şi plătite toate consultaţiile medicale, inclusiv stomatologice şi să fie lipsit de stresul promovării pe linia ierarhică a corporaţiilor particulare. Tatăl lui fusese jurisconsult al uneia dintre cele mai mari companii de asigurări din Hartford, Connecticut şi făcuse ulcer la treizeci şi trei de ani, o cădere nervoasă la patruzeci şi opt, primul infarct la cincizeci şi unu şi, în cele din urmă, un atac coronarian masiv la cincizeci şi şase de ani, exact în momentul în care toată lumea spunea că este un as în meseria lui, că s-ar putea să devină chiar preşedinte. Astfel de lucruri se spun de obicei când oamenii mor fiind încă în activitate, ceea ce, din păcate, se întâmplă destul de des.

Lui, însă, nu i se va întâmpla. David Remington va deveni unul dintre cei mai buni jurişti militari ai Marinei SUA, va sluji cei treizeci de ani, se va pensiona la cincizeci şi cinci de ani cu o pensie frumuşică şi va deveni un foarte bine plătit consultant militar la vârsta de cincizeci şi şase de ani. Exact la vârsta la care tatăl lui murise, el va începe să trăiască foarte decent şi liniştit. Trebuia să-şi creeze o reputaţie de om care ştie foarte multe despre legislaţia militară în domeniul marinei, pe care o respectă cu stricteţe. Dacă va trebui să calce pe cineva pe picior, asta conta mai puţin. S-ar fi putut chiar să-i consolideze reputaţia. Nu-i păsa dacă se bucură sau nu de popularitate, important era să fie corect. Nu lua niciodată o hotărâre până nu se convingea că aceasta era corectă din punct de vedere legal. Consultanţi ca el

erau foarte preţuiţi în practica civilă.

Remington se întreba de ce dorea amiralul Hickman să-l vadă, mai ales la această oră, când cei mai mulţi dintre funcţionari plecaseră deja. Era o curte marţială care ar fi putut ridica o problemă delicată. Un ofiţer negru, absolvent de la Annapolis, fusese prins vânzând droguri în apropierea unui distrugător ancorat în Filipine; probabil că despre asta era vorba. Remington pregătise dosarul pentru judecătorul-avocat, care de fapt nici nu dorise să-l acuze pe cel în cauză; cantitatea era mică şi existau mulţi alţii care vindeau mult mai mult. Aceştia, însă, nu fuseseră prinşi.

Avea de gând să-i spună acelaşi lucru şi lui Hickman. Avea de gând să rămână ferm pe poziţii. Ei bine, la vârsta de cincizeci şi şase de ani – vârsta la care tatăl lui fusese ucis de politica companiei – el avea să se bucure de tot confortul unui club exclusivist, fără a plăti preţul cerut de corporaţie. Locotenentul Remington deschise uşa, pătrunse în holul cenuşiu şi porni spre ascensorul care urma să-l ducă până la etajul trei, la biroul ofiţerului cu cel mai înalt grad de la baza navală din San Diego.

— Stai jos, Remington, spuse contraamiralul Brian Hickman. Strângând mâna locotenentului înţepenit într-o poziţie rigidă şi îi indică un scaun din faţa biroului său mare. Nu ştiu ce părere ai, dar când eram de vârsta dumitale spuneam despre o zi ca ăsta că e al naibii de împuţită. Uneori îmi doresc că domnii din Congres să nu ne mai aloce aşa de mulţi bani. Toţi s-au ambalat de parcă fumează numai marijuana.

— Da, domnule. Înţeleg ce vreţi să spuneţi, spuse Remington, aşezându-se în timp ce Hickman continua să stea în picioare la câţiva metri, în stânga lui. Referirea la droguri îi confirma bănuielile; amiralul avea de gând să se lanseze în argumentarea obişnuită – „de ce să mai aţâţăm nişte conflicte rasiale cu ceva ce se petrecuse tocmai în Filipine”. Ei bine, era pregătit. Legea, legea navală, nu era sensibilă la culoarea acuzaţilor.

— O să-mi torn un binemeritat pahar de băutură, locotenente, spuse Hickman, îndreptându-se spre un bar lipit de perete. Pot să-ţi ofer ceva?

— Nu, vă mulţumesc, domnule.

— Uite ce e, Remington, apreciez faptul că ai stat atât de târziu pentru… pentru această discuţie, dar nu vreau să te văd într-o postură atât de oficială. Ca să fiu sincer, n-avem nici un chef să beau de unul singur, iar ceea ce am să-ţi spun nu e chiar

atât de important. Vreau numai să-ţi pun câteva întrebări.

— Postură oficială, domnule? Atunci am să iau un pahar de vin alb, dacă aveţi.

— Întotdeauna am, spuse amiralul resemnat. Îl păstrez pentru cei care se pregătesc să divorţeze.

— Căsătoria mea merge bine, domnule.

— Mă bucur să aud. Eu sunt la a treia nevastă – şi îmi dau seama că ar fi trebuit să rămân cu prima.

Hickman turnă în pahare, le aşeză pe birou apoi îşi lărgi cravata înainte de a vorbi. Vocea lui era neutră, dar pe Remington nu-l lăsa deloc indiferent ceea ce auzi.

— Cine naiba este Joel Converse? întrebă amiralul.

— Poftim?

Amiralul oftă, hotărât s-o la de la capăt.

— La ora douăsprezece şi douăzeci şi unu de minute ai pus statutul de steguleţ pentru toate cercetările legate de dosarul unui anume locotenent Joel Converse. A fost pilot în războiul din Vietnam.

— Ştiu ce a fost, spuse Remington.

— La ora cincisprezece şi două minute, continuă Hickman privind în blocnotesul lui, am primit un telex de la Secţia navală cinci prin care se cerea îndepărtarea steguleţului şi eliberarea materialului de urgenţă. Temeiul cererii era – ca de obicei – securitatea naţională. Amiralul făcu o pauză şi sorbi din pahar; nu părea grăbit, ci numai uşor plictisit. I-am ordonat aghiotantului meu să-ţi telefoneze şi să te întrebe de ce ai pus steguleţul.

— Şi i-am oferit răspunsul complet, domnule, interveni Remington. Am primit instrucţiuni de la juristul principal SAND PAC şi i-am citat regulamentul unde se precizează clar că juristul principal al unei baze navale poate să reţină anumite dosare în baza faptului că propriile lui cercetări pot fi compromise prin intervenţia unei terţe părţi. Este o chestiune standard în legislaţia civilă, domnule. Biroul Federal de Investigaţii nu dă decât rareori poliţiei locale sau metropolitane anumite informaţii din cele adunate în cadrul unei anumite anchete pentru simplul motiv că investigaţia poate fi compromisă prin scurgerea de informaţii sau prin practici corupte.

— Şi juristul nostru principal, comandorul Fitzpatrick, efectuează acum o investigaţie asupra unui ofiţer care a părăsit serviciul militar cu *optsprezece ani* în urmă?

— Nu ştiu, domnule, spuse Remington. Ştiu numai că acestea au fost ordinele lui şi că rămân în vigoare şaptezeci şi două de ore. După aceea, puteţi semna ordinul de eliberare a documentelor. Şi preşedintele ţării poate face acest lucru în caz de necesitate naţională.

— Ştiam că e vorba de patruzeci şi opt de ore, spuse Hickman.

— Nu, domnule. Termenul de patruzeci şi opt de ore este pentru eliberarea oricărui dosar cu steguleţ, indiferent cine îl cere, cu excepţia preşedintelui Americii. Această procedură nu are nimic comun cu prerogativele juristului principal.

— Cunoşti bine legea, aşa e?

— La fel ca oricare alt jurist al Marinei SUA, domnule.

— Înţeleg. Amiralul se lăsă pe spătarul scaunului său rotativ şi îşi puse picioarele pe colţul biroului.

— Comandorul Fitzpatrick este plecat din bază, aşa e? Din câte îmi amintesc, a avut o urgenţă.

— Da, domnule. Este la San Francisco cu sora lui şi cu copiii. Soţul ei a fost ucis la Geneva, iar înmormântarea este mâine. Cel puţin aşa cred.

— Da, am citit despre asta. A naibii încurcătură… Dar ştii cum să dai de el, nu-i aşa?

— Am numărul de telefon. Doriţi să-l anunţ despre cererea Diviziei a cincea?

— Nu, nu, strigă Hickman, scuturând din cap. Nu într-un moment ca acesta. Pot să aştepte cel puţin până mâine după-amiază. Sper că şi ei cunosc regulamentele. Dacă securitatea naţională se află într-un pericol aşa de mare, ştiu şi ei unde se află Pentagonul – şi ultimele zvonuri de la Arlington spun că au aflat şi unde este Casa Albă. Amiralul se opri, se încruntă, apoi îl privi pe locotenent. Dacă am presupune că nu ştii unde poţi să dai de Fitzpatrick?

— Dar ştiu, domnule.

— Da, dar să presupunem că nu ştii şi primeşti o cerere întemeiată – nu chiar de la preşedinte, dar foarte urgentă – ai putea să ridici steguleţul, nu-i aşa?

— Teoretic, fiind al doilea că autoritate, aş putea. Atât timp cât îmi asum răspunderea legală pentru raţionamentul meu.

— Ce?

— Că am considerat cererea ca suficient de urgentă pentru a încălca ordinul dat anterior de juristul principal, ordin care prevedea o interdicţie de şaptezeci şi două de ore pentru orice

fel de acţiune. Comandorul Fitzpatrick a fost foarte ferm. Sincer să fiu, în afară de intervenţia preşedintelui, din punct de vedere legal sunt obligat să menţin privilegiul juristului militar principal.

— Aş spune că şi din punct de vedere moral, fu de acord Hickman.

— Morala nu are nimic de-a face cu asta, domnule. Este vorba de o prevedere legală clară. Să dau telefon, domnule?

— Nu, la naiba cu toate. Hickman îşi dădu jos picioarele de pe birou. Eram numai curios şi, sincer să fiu, m-ai convins. Fitz nu ţi-ar fi dat un asemenea ordin dacă nu ar fi avut motive serioase. Divizia a cincea poate să mai aştepte trei zile, doar dacă băieţii nu vor să dea o fugă până la Washington.

— Aş putea să vă întreb cine a formulat această cerere?

Amiralul îl privi fix pe Remington.

— Am să-ţi spun peste trei zile. Ştii, am promis să ţin secret. Oricum ai să afli, pentru că în absenţa lui Fitz va trebui să semnezi ordinul de eliberare a documentaţiei.

Hickman îşi goli paharul şi locotenentul înţelese. Discuţia se terminase. Remington se ridică în picioare şi puse paharul de vin băut numai pe jumătate pe bar, rămase în poziţie de drepţi şi întrebă:

— Mai aveţi ceva să-mi spuneţi, domnule?

— Nu, asta e tot, zise amiralul, cu privirea pierdută pe fereastră, spre oceanul aflat dincolo de ea.

Locotenentul salută regulamentar şi Hickmam duse mâna alene spre frunte. Locotenentul făcu stânga împrejur şi se îndreptă spre uşă.

— Remington?

— Da, domnule! răspunse locotenentul întorcându-se.

— Cine naiba este Converse ăsta?

— Nu ştiu, domnule. Dar comandorul Fitzpatrick a spus că steguleţul marchează o urgenţă patru-zero.

— *Iisuse...*

Hickman ridică receptorul şi formă un număr. Câteva clipe mai târziu vorbea cu un coleg din Districtul naval cinci.

— Mi-e teamă că va trebui să aştepţi trei zile, Scanlan.

— De ce? întrebă amiralul cu numele de Scanlan.

— Avizul negativ al juristului principal interzice accesul la dosarul Converse. Dacă vrei să încerci prin Washington, n-ai decât. Aşa am putea coopera.

— Dar ţi-am spus, Brian, oamenii mei nu vor să treacă prin Washington. Washingtonul face prea multe valuri şi noi nu vrem asta.

— Ei bine, atunci, de ce nu-mi spui la ce-ţi trebuie dosarul lui Converse? Cine e tipul ăsta?

— Ţi-aş spune dacă aş putea. Ca să fiu sincer, nici eu nu ştiu prea multe, iar ceea ce ştiu am jurat să ţin secret.

— Atunci du-te la Washington. Eu trebuie să ascult de juristul meu şef, care, din întâmplare, nu este aici.

— Nu este…? Dar ai vorbit cu el.

— Nu, cu adjunctul lui, un locotenent pe nume Remington. A primit ordin direct de la juristul principal. Te rog să mă crezi, pe Remington n-ai cum să-l clinteşti. S-a acoperit cu tot felul de articole de lege. Este cunoscut ca un tip încuiat.

— A spus de ce s-a pus acest aviz negativ?

— Nu are nici cea mai mică idee. Ce-ar fi să-i dai un telefon? Probabil că n-a plecat încă şi ai putea să…

— Sper că n-ai pomenit numele meu? îl întrerupse Scanlan agitat.

— Nu, fiindcă aşa m-ai rugat, dar oricum o să-l afle peste trei zile. Va trebui să semneze ordinul de eliberare a documentaţiei şi voi fi obligat să-i spun cine a cerut-o. Hickman făcu o pauză, apoi explodă: Ce naiba se petrece aici, amirale? Un pilot oarecare, lăsat la vatră acum optsprezece ani, apare dintr-o dată pe listele celor mai căutaţi oameni. Am primit un telex de la Divizia a cincea, apoi îmi telefonezi tu, vorbeşti de amintirile noastre de la Annapolis, dar nu-mi spui nimic. Acum aflu că însuşi juristul meu principal a pus un aviz negativ pe acest dosar, fără ca eu să ştiu nimic! În plus, are nişte probleme personale şi nu pot să-l deranjez până mâine. La naiba, cineva ar trebui să-mi spună şi mie ce se întâmplă!

La celălalt capăt al firului nu se auzi decât un gâfâit.

— Scanlon!

— Ce-ai spus? Vocea amiralului venea de la peste cinci mii de kilometri.

— Că am de gând să aflu ce naiba…

— Nu, statutul. Statutul de urgenţă al steguleţului. Scanlon abia se mai auzea.

— Urgenţă patru-zero, asta am spus.

Convorbirea se întrerupse brusc; se auzi doar un clic scurt. Amiralul Scanlon pusese receptorul în furcă.

Walter Peregrine, ambasadorul SUA în Republica Federală Germană era furios.

— Cum vă numiţi, domnule comandor?

— Fowler, domnule, răspunse Fitzpatrick, privind scurt, dar aspru, spre Dowling. Locotenent-comandor Avery Fowler, Marina Militară a Statelor Unite.

Connal se uită din nou la actor, care-l privea fix.

— Am înţeles că sunt unele nelămuriri în această privinţă, spuse Peregrine, cu o privire la fel de ostilă ca şi a lui Dowling. Pot să văd o carte de identitate?

— Nu port asupra mea cărţi de identitate, domnule. Natura misiunii mele nu-mi permite. Fitzpatrick vorbea repede, precis, pe un ton categoric.

— Vreau să-mi prezentaţi o dovadă care să ateste numele dumneavoastră, gradul şi serviciul în care lucraţi. *Acum!*

— Numele pe care vi l-am dat este cel pe care am fost instruit să-l dau dacă voi fi întrebat de cineva din afara sferei de acţiune a misiunii.

— Cine v-a instruit?

— Superiorii mei, domnule.

— Trebuie să înţelegem că Fowler nu este numele dumitale adevărat?

— Cu tot respectul cuvenit, domnule ambasador, numele meu este Fowler, gradul meu este locotenent-comandor, serviciul în care activez este Marina Militară a Statelor Unite.

— Unde dracu’ crezi că te afli? În spatele liniilor inamice, capturat de duşmani? „Numele, gradul şi numărul matricol – asta este tot ceea ce trebuie să spui în conformitate cu Convenţia de la Geneva!”

— Asta este tot ce am permisiunea să spun, domnule.

— O să aflăm noi imediat, domnule comandor, dacă eşti într-adevăr comandor. Cât despre acest Converse, se pare că este un mare mincinos: ba se prezintă ca un om respectabil, ba fuge din faţa legii…

— Vă rog să înţelegeţi, domnule ambasador, misiunea noastră este secretă. Nu implică în nici un fel diplomaţia şi nici nu afectează eforturile dumneavoastră ca reprezentant al Americii, dar este secretă. Am să raportez această convorbire superiorilor mei şi veţi primi fără îndoială veşti de la ei. iar acum, domnilor, vă rog să mă scuzaţi, trebuie să plec.

— Nu cred, „comandorule”. Dacă eşti ceea ce spui, totul va fi în ordine. Nici eu nu sunt prost. Nu voi spune nimic nimănui de la ambasadă. Domnul Dowling a insistat şi eu am acceptat această condiţie. Ne vom încuia amândoi într-o cameră şi vei da un telefon la Washington. Nu am ajuns în acest post ca să descopăr că cineva face cercetări în parohia mea fără ca eu să ştiu despre ce e vorba. Dacă am să doresc o verificare din afară, am s-o cer eu!

— Aş dori să vă pot face pe plac, domnule, e o cerinţă rezonabilă, dar mi-e teamă că n-am să pot.

— Mi-e teamă că o să trebuiască să poţi.

— Regret.

— Fă aşa cum ţi se spune, domnule comandor, interveni Dowling. Aşa cum ţi-am promis, vom păstra secretul. Converse are nevoie de protecţie; este un om căutat de poliţie într-o ţară străină şi nici măcar nu vorbeşte limba aceasta. Acceptă oferta ambasadorului Peregrine. O să-şi ţină cuvântul.

— Cu tot respectul, domnilor, răspunsul este negativ.

Connal se întoarse şi porni pe alee.

— *Domnule maior!* strigă ambasadorul furios. Opreşte-l! Opreşte-l pe omul ăsta!

Fitzpatrick se uită înapoi. Nu se aşteptase la aşa ceva şi îşi dădu seama că greşise. Din umbra clădirii imense, maiestuoase, ieşi în fugă un om, în mod cert ataşatul militar al ambasadorului – membru al *personalului ambasadei!* Connal îngheţă, căci îşi aminti cuvintele lui Joel:

Oamenii aceia pe care i-ai văzut la aeroport, cei de la ambasadă... sunt de partea cealaltă.

În alte împrejurări, Fitzpatrick s-ar fi oprit şi ar fi respins orice atac. Nu făcuse nimic rău, nimic ilegal şi nimeni nu-l putea obliga să discute chestiuni personale atât timp cât nu fusese încălcată nici o lege. Apoi îşi dădu seama cât de mult greşea! Generali ca George Marcus Delavane puteau să-l forţeze şi aveau s-o facă! Se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă.

Auzi câteva focuri de armă. Două gloanţe sfâşiară aerul pe deasupra capului lui! Se aruncă la pământ şi se rostogoli în umbra tufişurilor, în timp ce o voce de bărbat răcnea tulburând liniştea grădinilor adormite:

— Ticălos tâmpit ce eşti! Ce naiba vrei să faci?

Se mai auziră alte împuşcături, o avalanşă de obscenităţi şi zgomotele unei lupte.

— Vrei să-l omori…! Să nu spuneţi nimic, domnule ambasador!

Connal se strecură pe aleea de pietriş şi dădu la o parte frunzele. În lumina lunii, actorul, Caleb Dowling, fostul marinar de la Kwajalein, stătea deasupra maiorului, cu gheata pe gâtul acestuia. Apucă cu mâna braţul întins al maiorului, făcându-l să lase pistolul.

— Eşti un tâmpit, maiorule! O, naiba să te ia, poate că eşti şi altceva!

Fitzpatrick se ridică în genunchi, apoi în picioare şi o luă la goană spre ieşire.

13

— N-am avut de ales! spuse Connal; servieta diplomat se afla pe canapea, iar avocatul stătea pe un scaun şi încă mai tremura.

— Linişteşte-te, încearcă să te relaxezi. Converse se duse spre măsuţa elegantă de lângă perete, unde se afla o tavă mare de argint cu whisky, gheaţă şi pahare.

— Ai nevoie de o băutură, spuse el, turnându-i whisky lui Fitzpatrick.

— Şi încă cum! N-a mai tras nimeni în mine până acum. Iisuse! Oare aşa te simţi când trage cineva în tine?

— Da. Nu-ţi vine să crezi, pare ireal. Auzi nişte sunete ciudate care n-au nimic de-a face cu tine. Asta până când... până când ai dovada că este adevărat şi te vizează pe tine şi atunci ţi se face rău.

Converse aduse paharul cu whisky.

— Ai omis ceva, spuse Connal, luând paharul şi privind în sus, spre Joel.

— Nu, n-am omis nimic. Hai să ne gândim la cele întâmplate. Dowling are dreptate, ambasadorul n-o să spună nimic celorlalţi de la ambasadă...

— Acum îmi amintesc, îl întrerupse Fitzpatrick, luând câteva înghiţituri din whisky. Era într-un alt material secret. În timpul celei de-a două încercări de evadare, un om a fost omorât. Te-ai dus lângă el şi ai înnebunit pentru câteva minute. După cum susţinea tipul ăla – un sergent, aşa cred – ai scotocit prin junglă, l-ai găsit pe vietnamez, l-ai ucis cu propriul lui cuţit şi i-ai luat arma. Şi după aceea ai mai omorât alţi trei vietnamezi din zonă.

Joel se opri în faţa juristului şi i se adresă cu o voce calmă:

— Urăsc relatările de felul ăsta. Stârnesc amintiri pe care le detest. Să-ţi spun eu cum a fost. Un copil, nu avea mai mult de nouăsprezece ani, a vrut să-şi facă nevoile şi s-a îndepărtat pentru a-şi rezolva nevoile fireşti, folosind frunzele în loc de hârtie igienică. Maniacul – căci nu pot folosi cuvântul soldat – a aşteptat exact acest moment şi a tras o rafală de mitralieră care i-a smuls faţa băiatului. Când am ajuns lângă el, cu jumătate din faţa lui în mâinile mele, am auzit hohotul acela de râs scos de acel om obscen care personifica pentru mine tot ceea ce

consideram mai demn de dispreţ – indiferent că era vorba de vietnamezi sau de americani. Dacă vrei să ştii adevărul, am făcut ceea ce am făcut împotriva tuturor, pentru că şi unii şi alţii erau vinovaţi şi americanii şi vietnamezii; ne transformaseră pe toţi în animale, inclusiv pe mine. Ceilalţi trei vietnamezi, roboţii ăia în uniformă care probabil că aveau neveste şi copii în sat, nu şi-au dat seama că am ajuns în spatele lor. I-am împuşcat pe la spate, domnule avocat. Ce ar spune despre asta John Wayne?

Connal nu comentă, iar Joel se duse la măsuţa de lângă perete ca să-i mai toarne un whisky. Connal bău şi apoi spuse:

— Acum câteva ore ziceai că ştii unde sunt pentru că şi tu vii de acolo. Ei bine, eu n-am fost unde ai fost tu, dar încep să înţeleg de unde vii. Dispreţuieşti tot ceea ce reprezintă Aquitania, nu-i aşa? Mai ales pe cei care o conduc.

— Cu fiecare fibră a fiinţei mele, spuse Converse. Despre asta va trebui să vorbim în seara asta.

— Ţi-am spus că n-am avut încotro. Ai zis că oamenii de la ambasadă pe care i-am văzut la aeroport erau ai lui Delavane. Nu-mi puteam permite să risc.

— Ştiu. Acum suntem amândoi fugăriţi de ai noştri şi protejaţi de cei pe care încercăm să-i prindem în cursă. Trebuie să ne gândim bine, comandorule.

Telefonul sună; două ţârâituri stridente, supărătoare. Fitzpatrick sări de pe scaun. Joel îl linişti din priviri.

— Scuză-mă, spuse Connal. Nu mi-am revenit. Răspund eu. Ascultă câteva secunde, apoi acoperi receptorul cu mâna şi se uită la Converse: Este operatoarea de la internaţional. San Francisco – e Meagen.

— Ceea ce înseamnă Remington, spuse Joel, simţind cum i se usucă brusc gâtul şi i se accelerează pulsul.

— Meagen? Da, sunt aici. Ce este? Fitzpatrick privi în gol cât timp vorbi sora lui; dădu din cap de mai multe ori, în timp ce muşchii maxilarelor i se contractau de concentrare. O, *Dumnezeule!...* Nu, e foarte bine. Sigur că da, vorbesc serios. Ai numărul? Connal se uită la măsuţa pe care stătea telefonul, pe care se afla un blocnotes, dar nici un creion. Îi aruncă o privire lui Joel care se repezi spre biroul unde se aflau pixurile cu emblema hotelului. Fitzpatrick întinse mâna, luă unul şi scrise mai multe numere. Converse stătea alături aproape fără să respire, strângând paharul pe care îl ţinea în mână. Mulţumesc, Meagen. Ştiu că e un moment foarte greu pentru tine; dacă mai trebuie să

telefonezi, fă o comandă specială. Da, aşa am să fac, Meg. Îţi dau cuvântul meu. La revedere.

Connal puse receptorul în furcă şi rămase un timp cu mâna pe el.

— A telefonat Remington, nu-i aşa? întrebă Joel.

— Da.

— Ce s-a întâmplat?

— Cineva a încercat să scoată steguleţul de pe dosarul tău de serviciu, spuse Fitzpatrick, privind spre Converse. E în ordine, Remington l-a oprit.

— Cine a fost?

— Nu ştiu, trebuie, să iau legătura cu David. Meagen habar n-are ce înseamnă un steguleţ şi cu atât mai puţin cine eşti tu.

Mesajul a fost scurt: „S-a cerut ridicarea steguleţului, dar el l-a oprit”.

— Atunci totul e în ordine.

— Aşa am spus şi eu, dar realitatea e alta.

— Explică-te, la naiba!

— Există o limită în timp în care ordinele mele sunt valabile. Este vorba numai de o zi sau două, după care…

— Adică patruzeci şi opt de ore, îl întrerupse Joel.

— Da, dar după aceea? Tu ai spus că aşa o să se întâmple, dar ca să fiu sincer, eu n-am crezut. Cel care cere eliberarea acestor documente nu este un oarecare. Poţi să pleci de la întâlnirea aia de mâine, însă câteva ore mai târziu noii tăi asociaţi o să aibă materialul în mână. Converse, cel care îl urăşte pe Delavane. Întrebarea va fi dacă nu ai devenit cumva vânătorul lui Delavane?

— Sună-l pe Remington.

Joel se duse spre uşile de la balcon, le deschise şi ieşi afară. Norişorii răzleţi filtrau lumina lunii; departe, spre est, se vedeau fulgere care îi aminteau lui Converse de focurile de artilerie şi de ceilalţi prizonieri evadaţi care priveau spre dealurile inaccesibile, unde ar fi putut găsi refugiu. Îl auzea pe Fitzpatrick vorbind: cerea legătura cu San Diego. Joel băgă mâna în buzunar după ţigări, scoase una şi o aprinse. Nu ştia de ce, poate din cauza flăcării brichetei, se uită spre dreapta. Două balcoane mai încolo, cam la zece metri de el, se afla un om care îl privea. Era doar o siluetă în lumina slabă. Acesta dădu din cap şi intră în cameră. Să fi fost doar un oaspete al hotelului care ieşise să la o gură de aer? Sau Aquitania îşi pusese un paznic? Converse se întoarse şi

intră în cameră.

Connal şedea pe un scaun la celălalt capăt al mesei, cu receptorul la ureche, în timp ce scria ceva. El îl întrerupse pe interlocutor:

— Stai puţin, zici că Hickman ţi-a cerut să-i dai drumul, dar a refuzat să-ţi spună clar cine a solicitat acest lucru?... Înţeleg. Foarte bine, David, îţi mulţumesc foarte mult. Ieşi undeva în seara asta?... Atunci, dacă mai am nevoie de tine, te găsesc la numărul ăsta... da, ştiu, aşa e cu telefoanele astea păcătoase din Sonoma. E de ajuns o ploaie mai zdravănă pe dealuri şi trebuie să te consideri norocos dacă mai obţii o legătură. Mulţumesc încă o dată, David. La revedere.

Fitzpatrick puse receptorul în furcă şi se uită ciudat, aproape cu vinovăţie, la Joel. În loc să vorbească, clătina din cap.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Ai face bine să obţii tot ce poţi la întâlnirea aia de mâine – de fapt de astăzi.

— Ai dreptate, e trecut de miezul nopţii. De ce?

— Pentru că peste douăzeci şi patru de ore steguleţul va fi ridicat şi documentele vor ajunge la Direcţia a cincea – adică la Norfolk. Vor afla despre tine tot ceea ce nu vrei să se ştie. Limita de timp este de şaptezeci şi două de ore.

— Obţine o prelungire!

Connal se ridică în picioare, privindu-l neajutorat.

— Pe ce temei?

— Cum pe ce temei? Securitatea naţională!

— Trebuie să spun clar motivul, ştii şi tu.

— Nu, nu ştiu. Prelungirile se acordă pentru diverse motive: ai nevoie de mai mult timp ca să te pregăteşti; o sursă sau un martor nu sunt disponibili; s-a îmbolnăvit cineva sau a avut un accident. Există şi motive personale – înmormântarea cumnatului tău, doliul surorii tale. Toate acestea ţi-au îngreuiat ancheta!

— Las-o baltă, Joel. Dacă încerc să fac aşa ceva, te asociază cu Press şi atunci, adio, Charlie. Pe el l-au ucis, ţii minte?

— Nu, spuse Converse ferm. Este exact invers. Ne separă.

— Cum adică?

— M-am gândit la asta şi am încercat să mă pun în locul lui Avery. Avery ştia că toate mişcările lui sunt supravegheate şi că telefonul îi este ascultat. Spunea că fuziunea celor două companii, micul dejun, Geneva însăşi trebuia să aibă o logică; nu putea fi altfel. Şi la sfârşitul mesei a întrebat dacă sunt de acord

să discutăm mai târziu.

— Şi?

— Ştia că vom fi văzuţi împreună – era inevitabil – şi cred că avea de gând să-mi comunice ce trebuie să spun dacă mă întreba cineva din Aquitania despre el. Intenţiona să facă totul pentru a-mi da imboldul de care aveam nevoie pentru a ajunge la oamenii aceia.

— Ce naiba tot spui?

— Avery avea intenţia să-mi pună în frunte eticheta pe care trebuia s-o port în interiorul reţelei lui Delavane. N-o să ştim niciodată, dar cred că voia să-mi spună că el, A. Preston Halliday mă suspectează că fac parte dintre ei şi că se infiltrase în afacerea cu fuziunea Comm Tech-Bern ca să mă ameninţe că mă va da în vileag, ca să mă oprească.

— Stai puţin, spuse Connal. Press nu ştia dacă ai să accepţi sau nu.

— Nu există decât o modalitate de a face acest lucru şi el ştia! Ştia că şi eu voi ajunge la aceeaşi concluzie după ce voi afla amănuntele. Singura modalitate de a-i opri pe Delavane şi pe feldmareşalii lui era să ne infiltrăm în Aquitania. De ce crezi că s-au pus la bătaie toţi banii ăştia? Eu n-am nevoie de ei şi Halliday ştia că nu poate să mă cumpere. În acelaşi timp, era convins că vor trebui utilizaţi pentru a pătrunde în interior şi pentru a începe să discutăm, să adunăm probe... Telefonează-i din nou lui Remington. Spune-i să pregătească o decizie de prelungire.

— Asta nu mai e de competenţa lui Remington, ci a comandantului SAND PAC, un amiral pe nume Hickman. David a spus că s-ar putea să mă sune mâine. Trebuie să văd ce fac şi să-i dau un telefon lui Meagen. Hickman este foarte pornit; vrea să ştie cine eşti şi de ce prezinţi atâta interes.

— Cât de bine îl cunoşti pe acest Hickman?

— Destul de bine. Am fost cu el la New London şi la Galveston. M-a cerut ca jurist principal la San Diego, aşa am obţinut tresa.

Converse îl privi atent pe Fitzpatrick, apoi fără un motiv aparent se întoarse şi se îndreptă spre uşa de la balcon care rămăsese deschisă. Connal îl urmări în tăcere. Văzuse mulţi avocaţi, inclusiv pe el, în momentul în care le venea o idee şi încercau să şi-o contureze mai bine, pentru a putea construi un caz. Joel se întoarse. Umbrele estompate, abstracte ale posibilităţii începură să prindă contur.

— Fă-o, spuse el. Fă ceea ce cred eu că ar fi făcut cumnatul

tău. Termină ceea ce ar fi vrut el să spună şi n-a mai apucat. Să presupunem că eu l-am mai întâlnit după şedinţa de fuziune. Dă-mi trambulina de care am nevoie.

— Explică-te, domnule avocat, nu înţeleg nimic.

— Oferă-i lui Hickman un scenariu ca şi când ar fi scris de A. Preston Halliday. Spune-i că steguleţul va trebui să rămână acolo unde este, pentru că ai motive să crezi că dosarul are legătură cu asasinarea cumnatului tău. Spune-i că înainte de a pleca la Geneva, Halliday a stat de vorbă cu tine – ceea ce s-a şi întâmplat – şi că ţi-a spus că o să se întâlnească cu mine, avocatul adversarilor, pe care îl suspectează că este amestecat în licenţele ilegale de export, o formă legală pentru nişte profitori din diverse consilii de administraţie. Spune-i că avea de gând să mă pună faţă în faţă cu dovezile. Spune-i că eşti convins că m-a provocat şi că, din moment ce din această afacere se obţin milioane bune, eu l-am respins şi mi-am creat un alibi aranjând să fiu acolo în momentul în care a fost ucis… Sunt considerat un tip bine organizat.

Connal lăsă capul în jos şi îşi trecu mâinile prin păr, înainte de a se îndrepta spre măsuţa cu băuturi. Se opri, ridică privirile spre una din gravurile cu cai de curse şi se întoarse din nou către Converse.

— Îţi dai seama ce îmi ceri să fac?

— Da. Creează-mi trambulina care mă va catapulta direct în mijlocul acestor Genghis Hani moderni. Ca să realizezi acest lucrul va trebui să mergi mai departe cu Hickman. Întrucât eşti atât de implicat personal şi atât de furios – ceea ce e adevărat – cere-i să explice poziţia ta tuturor celor care doresc îndepărtarea steguleţului. Nefiind vorba de o problemă militară, spune-i că vei raporta ceea ce ştii autorităţilor civile.

— Asta înţeleg, zise Fitzpatrick. Tot ceea ce spui e adevărat, aşa am considerat şi atunci când am luat avionul ca să vin până aici. Numai că acum trebuie să inversez ţintele. În loc să fii tu cel care mă ajută, vrei să fii cel pe care eu să-l bag după gratii.

— Exact, domnule avocat. Şi voi fi întâmpinat de un comitet special la moşia lui Leifhelm.

— Atunci presupun că nu înţelegi.

— Ce să înţeleg?

— Îmi ceri să te implic într-o crimă cu premeditare. Adică să te etichetez drept asasin. Dacă fac lucrul acesta, nu mai pot da înapoi.

— Ştiu asta. Fă-o.

George Marcus Delavane stătea pe scaunul biroului aflat în faţa acelei hărţi fragmentate atât de ciudat colorată. Era uşor iritat căci nu-i plăcea să audă despre oprelişti şi tocmai acum i se explica că apăruse una. Un amiral de la Districtul naval cinci încerca să-i explice:

— Statutul steguleţului este patru-zero. Pentru ca acest steguleţ să fie înlăturat trebuie să trecem prin procedurile Pentagonului şi nu-i nevoie să vă spun ce presupune asta. Semnătura a doi ofiţeri superiori, unul din serviciul de informaţii al Marinei Militare şi o contrasemnătură de la Agenţia Naţională de Securitate; toate acestea trebuie să apară pe cerere împreună cu menţionarea nivelului de investigaţie, ceea ce pune în primejdie cererea ca atare. Domnule general, putem face toate acestea, dar există riscul…

— Cunosc riscul, îl întrerupse Delavane. Semnăturile reprezintă un risc, căci dezvăluie anumite identităţi. Dar de ce patru-zero? Cine a stabilit acest statut?

— Juristul principal de la SAND PAC. L-am verificat. Este un locotenent-comandor pe nume Fitzpatrick şi nu există nimic în dosarul lui care să ne ofere vreun indiciu în legătură cu motivul pentru care a procedat în acest fel.

— Am să vă spun eu de ce, izbucni războinicul de la Saigon. Ascunde ceva. Îl protejează pe acest Converse.

— De ce l-ar proteja un jurist principal al Marinei Militare pe un civil în aceste împrejurări? Nu există nici o legătură. Mai mult chiar, stabilind statutul de patru-zero nu face decât să atragă atenţia şi mai mult asupra acţiunii lui, dacă aceasta ar exista.

— Dar trânteşte capacul deasupra dosarului. Delavane făcu o pauză, apoi continuă înainte ca amiralul să apuce să-l întrerupă. L-ai verificat pe Fitzpatrick ăsta pe lista principală?

— Nu e de-ai noştri.

— Dar a fost vreodată analizat? Sau abordat?

— N-am avut timp să aflu acest lucru.

Se auzi bâzâitul unui interfon pe altă linie, nu pe cea care vorbeau cei doi. Scanlon apăsă un buton, apoi spuse cu o voce clară, oficială:

— Da? urmă o tăcere şi câteva secunde mai târziu, amiralul reveni la convorbirea cu Palo Alto. E tot Hickman.

— Poate că are ceva pentru noi. Dă-mi telefon mai târziu.

— Hickman nu ne-ar da nimic dacă ar avea cea mai vagă idee că existăm, spuse Scanlon. Peste câteva săptămâni va fi printre primii care vor zbura. Dacă ar fi după mine, ar trebui împuşcat.

— Dă-mi telefon mai târziu, spuse George Marcus Delavane, privind harta Aquitaniei care atârna pe perete.

Chaim Abrahms şedea la masa din bucătăria micii lui vilă de la Tzahala, o suburbie a Tel Avivului în care locuiau, de regulă, militarii pensionari. Ferestrele erau deschise şi briza ce bătea dinspre grădină domolea căldura apăsătoare a nopţii de vară. Două dintre camere erau prevăzute cu aer condiţionat, iar în alte trei existau ventilatoare, dar Chaim prefera bucătăria. Pe vremuri, şedeau în bucătării primitive şi planificau raidurile; la Negev, muniţia era adesea încărcată în timp ce în bucătărie se pregătea desertul pe o plită cu lemne. Bucătăria era sufletul casei. Oferea căldură şi sprijin trupului, limpezea mintea pentru a elabora o nouă tactică – când femeile plecau după ce îşi isprăveau treburile şi nu-i mai întrerupeau pe bărbaţi cu flecăreala lor. Soţia lui dormea sus. Acum nu prea mai aveau ce să-şi spună. Nu-l mai putea ajuta. Şi dacă ar fi putut, n-ar fi făcut-o. Îşi pierduseră fiul în Liban, fiul ei, cum spunea ea, profesor, om de ştiinţă, nu ucigaş voluntar. Susţinea că pieriseră prea mulţi fii de ambele părţi din cauza unor bătrâni care îi contaminau pe tineri cu ura lor, folosind legende biblice ca să-şi justifice crimele. Ucid înainte *să stea de vorbă!* zicea ea. Uitase anii tinereţii; mult prea mulţi oameni îi uită prea repede. Chaim Abrahms nu uitase şi nu va uita niciodată.

Nasul lui era la fel de fin ca de obicei. Avocatul ăsta, Converse! Prea era isteţ! Avea o judecată rece, analitică, nu pătimaşă. Specialistul de la Mossad era cel mai bun, dar şi Mossadul poate greşi. Specialistul căuta o motivaţie, ca şi când ai putea diseca un creier uman pentru a susţine apoi că această acţiune a provocat următoarea reacţie; pedeapsa care a generat dorinţa de răzbunare. Prea sofisticat, la naiba! Credinciosul este pătimaş, mânat de ardoarea convingerilor sale, unica sa motivaţie, care nu necesită nici un fel de manipulare.

Chaim ştia că este un om direct şi sincer, fără ca aceasta să însemne că a fost lipsit de inteligenţă sau de subtilitate; faptele lui pe câmpul de luptă dovedeau contrariul. Era direct pentru că ştia ce doreşte şi n-avea rost s-o facă pe deşteptul. De când trăia cu aceste convingeri nu întâlnise nici un tovarăş care să-şi

permită să irosească timpul.

Converse ăsta ştia suficient pentru a-l aborda pe Bertholdier la Paris. Şi a dovedit chiar că este la curent cu multe lucruri când a pomenit de Leifhelm de la Bonn, apoi de oraşele Tel Aviv şi Johannesburg. Ce mai voia să dovedească, din moment ce asta era credinţa lui? De ce nu-şi pledase cauza în faţa primului om din reţea şi îi făcea să piardă timpul?... Nu, avocatul ăsta, Converse ăsta, venea din altă parte. Specialistul din Mossad spusese că omul are motive să se afilieze la organizaţia lor. Greşea. Avocatul nu era un om cu capul înfierbântat, ci unul înţelept.

Nici specialistul nu respinsese ceea ce îi sugera lui Chaim mirosul lui fin. Şi nici n-ar fi putut, pentru că cei doi bărbaţi luptaseră împreună ani de zile, adesea împotriva europenilor cu comportările lor împăciuitoriste, a imigranţilor ălora care ţineau cu dinţii de Vechiul Testament, ca şi când l-ar fi scris chiar ei şi îi numeau pe vechii locuitori ai Israelului clovni, bădărani şi needucaţi. Specialistul din Mossad îl respecta pe fratele lui întru Sabra; respectul acesta se vedea în felul în care îl privea. Nimeni nu putea minimaliza instinctele lui Chaim Abrahms, fiu al lui Abraham, arhanghelul întunericului pentru duşmanii fiilor lui Abraham. Slavă Domnului că soţia lui dormea.

Era momentul să telefoneze la Palo Alto.

— Bună, prietene, dragul meu general.

— Shalom, Chaim, spuse războinicul de la Saigon. Ai pornit spre Bonn?

— Plec în dimineaţa aceasta – adică plecăm. Van Headmer se află acum în avion. O să sosească la Ben Gurion la opt treizeci. Vom pleca împreună cu zborul de ora zece spre Frankfurt, unde o să ne aştepte pilotul lui Leifhelm cu avionul lui.

— Foarte bine, acum vorbeşte.

— Trebuie neapărat să stăm de vorbă, spuse israelianul. Ce aţi mai aflat despre acest Converse?

— Este o enigmă, Chaim.

— Mie îmi miroase a cacealma.

— Şi mie, dar poate că ne înşelăm noi. Ştii care a fost părerea mea. Am crezut că nu e decât un pion oarecare, un om de care profită cineva mult mai bine informat – printre care şi Lucas Anstett – ca să afle cât mai multe din zvonurile care circulă. Nu pot să neglijez existenţa unor scurgeri de informaţii. Acestea trebuie anticipate şi rezolvate, tratate cu dispreţ ca nişte accese

de paranoia.

— Treci la obiect, Marcus, spuse nerăbdător Abrahms, care i se adresa întotdeauna lui Delavane cu acest nume. Îl considera un nume ebraic, în ciuda faptului că tatăl lui Delavane insistase să-l boteze aşa în onoarea marelui filosof roman Marcus Aurelius, un adept al moderaţiei.

— Astăzi s-au întâmplat trei lucruri, continuă fostul general de la Palo Alto. Primul m-a înfuriat, deoarece n-am reuşit să-l înţeleg; pe de altă parte, m-a tulburat deoarece presupune o infiltrare mult mai puternică decât aş fi crezut că se poate a unui sector pe care îl consideram inaccesibil.

— Despre ce e vorba? interveni israelianul.

— S-a instituit o interdicţie severă asupra unei părţi a dosarului de serviciu al lui Converse.

— Asta e! izbucni Abrahms, cu o nuanţă de triumf în voce.

— Ce este?

— Continuă, Marcus, am să-ţi spun după ce termini. Care a fost a doua nenorocire?

— Nu este vorba de o nenorocire, Chaim, ci de o explicaţie oferită cu atâta sinceritate încât nu poate fi ignorată. Mi-a telefonat Leifhelm şi mi-a spus că acest Converse a adus el însuşi vorba despre moartea lui Anstett, pretinzând că s-a simţit uşurat: a mai adăugat doar că era duşmanul lui – acesta a fost cuvântul pe care l-a folosit.

— Aşa a fost instruit să spună! Vocea lui Abrahms reverberă în bucătărie. Şi care este cel de-al treilea cadou, dragul meu general?

— Cel mai uluitor şi mai ilustrativ – şi Chaim, te rog, nu mai ţipa în receptor. Nu eşti pe stadion şi nici în Knesset.

— Sunt pe câmpul de luptă, Marcus, chiar în momentul de faţă. Te rog să continui, prietene!

— Omul care a pus capacul peste dosarul lui Converse este ofiţer de marină şi cumnat cu Preston Halliday.

— Geneva, da!

— Încetează, te rog!

— Scuză-mă, prietene, dar se potriveşte perfect.

— Nu ştiu ce vrei să spui, dar omul are motivele lui. Acest ofiţer, cumnatul lui Halliday, crede că amicul Converse a pus la cale asasinarea lui Halliday.

— Bineînţeles. *Perfect!*

— Te rog să nu mai ţipi! zise Delavane.

— Îmi cer din nou scuze, dragul meu general… Asta e tot ce a spus acest ofiţer?

— Nu, i-a explicat comandantului său de la baza din San Diego că Halliday îi spusese că urma să se întâlnească la Geneva cu un om despre care credea că este implicat în exporturi ilegale cu destinaţie ilegală. Un fel de avocat pentru profitorii din industria armamentelor. Intenţiona să stea de vorbă cu acest om, un avocat internaţional pe nume Converse şi să-l ameninţe că-l va da în vileag. Ei, ce crezi că avem aici?

— O cacealma!

— Dar din partea cui, Sabra? Doar volumul vocii tale nu mă convinge.

— Să fii sigur că e aşa. Am dreptate. Acest Converse este un scorpion al deşertului!

— Ce vrea să însemne asta?

— Păi nu vezi? Mossadul înţelege!

— Mossadul?

— Da! Am discutat cu specialistul nostru care admite că există această posibilitate! Îţi garantez, dragul meu prieten, distins camarad de arme, că are informaţii care l-au condus la ideea că acest Converse ar putea fi sincer, că ar dori cu adevărat să fie alături de noi, însă când i-am spus că mie nu-mi miroase ceva a bine, a acceptat că s-ar putea să existe şi o altă posibilitate şi anume – să fie un agent al guvernului lui!

— Un provocator?

— Cine ştie, Marcus? Totul se potriveşte perfect. Mai întâi, se aplică interdicţia asupra dosarului lui militar, ceea ce spune ceva. Şi noi ştim asta. Apoi reacţionează negativ la moartea unui inamic – nu al lui, al nostru – şi pretinde că acesta fusese şi duşmanul lui – este aşa de simplu, aşa de transparent. În cele din urmă se insinuează că acest Converse este ucigaşul din Geneva – totul atât de bine pus la punct, atât de ordonat, în avantajul lui… Avem de-a face cu nişte minţi foarte analitice care urmăresc fiecare mişcare de pe tabla de şah.

— Dar tot ce spui tu poate fi întors exact pe dos. Ar fi putut să fie…

— Dar nu poate să fie! strigă Abrahms.

— De ce, Chaim? Spune-mi şi mie de ce!

— Nu are înflăcărare, nu are foc în el! Nu este un credincios fervent! Noi nu suntem inteligenţi, noi suntem numai neînduplecaţi.

George Marcus Delavane tăcu o vreme. Israelianul ştia foarte bine că nu e momentul să întrerupă tăcerea. Aşteptă până când se auzi din nou în receptor vocea calmă.

— Ţineţi şedinţa aia de mâine, generale. Ascultaţi-l şi fiţi politicoşi: jucaţi jocul pe care îl joacă el. Dar nu trebuie să părăsească acea casă până nu dau eu ordin. S-ar putea să nu mai plece niciodată.

— Shalom, prietene.

— Shalom, Chaim.

14

Valerie se apropie de uşa terasei biroului ei – identică cu cea de la etaj – şi privi apele calme, scăldate în soare de la Cape Ann. Se gândi o clipă la iahtul care ancorase cu câteva nopţi în urmă chiar în faţa casei şi o speriase îngrozitor. Nu mai revenise. Acum totul era de domeniul trecutului, dar lăsase nişte întrebări fără răspuns. Când închidea ochii, vedea parcă aievea silueta unui bărbat care ieşea din lumină strălucitoare a cabinei şi licărul ţigării şi se întreba şi acum oare ce făcea omul acela, la ce se gândea. Apoi îşi aminti că văzuse doi bărbaţi în lumina dimineţii. Luase un binoclu şi observase că aceştia o priveau cu unul mai puternic decât al ei. Să fi fost nişte navigatori începători aflaţi în căutarea unui loc sigur de ancorare? Amatori care navigau de-a lungul coastei? Întrebări fără răspunsuri.

Indiferent ce fusese, trecuse. Un interludiu scurt şi tulburător care îi adusese în minte imagini întunecate – demoni în căutarea unei logici, aşa cum ar fi spus Joel.

Femeia se întoarse la şevalet, luă o pensulă şi adăugă o ultimă nuanţă de arămiu pe sub dunele acoperite de iarbă. Se dădu un pas înapoi, studie lucrarea şi îşi promise pentru a cincea oară să considere tabloul terminat. Era un peisaj marin; nu se sătura niciodată de ele şi, din fericire, reuşise să se impună oarecum şi pe piaţă. Evident, mai erau şi pictorii ăia din Boston care susţineau că, de fapt, „încolţise” piaţa, dar astea erau prostii. E adevărat că preţurile tablourilor ei crescuseră destul de mult ca urmare a aprecierii favorabile Galeriei Copley cu ocazia celor două expoziţii. Cu toate acestea, nu şi-ar fi putut permite să trăiască aşa cum trăia, dacă n-ar fi fost cecurile trimise lunar de Joel.

Nu existau prea mulţi artişti care să-şi permită o casă pe plajă, cu un studio de douăzeci pe douăzeci, cu pereţi în întregime de sticlă şi cu tavanul confundându-se cu bolta cerului. Restul casei, partea veche a clădirii de pe malul nordic de la Cape Ann era o îngrămădire de diverse încăperi puţin funcţionale.

Cu toate acestea, era casa visurilor ei, cea pe care şi-o promisese cu ani în urmă şi pe care ştia că într-o zi şi-o va putea permite. Venise de la Ecole des Beaux Arts din Paris pregătită să

ia cu asalt lumea artistică a New York-ului prin intermediul cartierului Greenwich Village-Woodstock, dar realitatea se dovedise mult mai dură decât se aşteptase. Familia ei fusese întotdeauna suficient de înstărită ca să-i ofere un trai confortabil pe parcursul celor trei ani de colegiu şi al celorlalţi doi petrecuţi la Paris. Tatăl ei, un pictor amator destul de bun, regreta că nu avusese destul curaj să se ocupe numai de artele plastice şi să renunţe la arhitectură. În consecinţă, îşi sprijinea unica fiică atât din punct de vedere financiar, cât şi moral, încântat de progresele ei şi fericit de succesele pe care le obţinea. Cât despre mama ei – o iubise şi o sprijinise. Exagera chiar – făcea fotografii ale tablourilor lui Val şi le trimitea apoi surorii sale şi verişoarelor din Germania împreună cu scrisori în care înşira tot felul de minciuni despre succesele fiicei ei, despre muzee şi galerii, despre preţurile incredibile pe care le obţinea.

„*Berlineza* mea nebună, spunea tatăl ei cu dragoste. S-o fi văzut în timpul războiului! În fiecare seară ne aşteptam să apară însoţită de vreun Goebbels sau Goering beat şi să ne spună că dacă îl vrem pe Hitler nu avem altceva de făcut decât să-i spunem ei.”

Tatăl ei fusese ofiţerul de legătură al Franţei libere cu Aliaţii şi rezistenţa germană, un autocrat parizian uşor rigid care vorbea germană şi fusese repartizat la celula din Charlottenburg, care coordona toate activităţile mişcării ilegale din Berlin. Spunea adesea că avea mai mult de furcă cu sălbatica *Fraulein* cu ideile ei năstruşnice, decât cu naziştii. Cu toate acestea, se căsătoriseră la două luni după terminarea războiului. La Berlin. Cele două familii nu vorbeau una cu cealaltă. „Am avut două orchestre”, spunea mama ei. „Una cânta un şniţel, autentic vienez, cealaltă un fel de cremă de smântână cu căcăreze de cerb.”

Nu se ştie dacă hotărârea lor nu fusese influenţată de animozitatea dintre familii, fapt este însă că emigraseră în St Louis, Missouri, în Statele Unite ale Americii, unde berlineza avea nişte rude îndepărtate.

Tatăl ei venise la New York cu ochii în lacrimi şi îi spusese lui Valerie adevărul crud. Iubita lui berlineză era bolnavă de ani de zile; avea cancer. Disperat, îşi cheltuise aproape toţi banii, ipotecase de mai multe ori casa de la Bellefontaine încercând să învingă boala. Printre cei care profitaseră fuseseră mai multe clinici din Mexic. Îl podidiseră lacrimile. Val îl îmbrăţişase şi îl

întrebase de ce nu-i spusese mai devreme.

„Nu era lupta ta, *ma cherie*, era a noastră. Am luptat împreună; luptăm şi acum aşa cum am făcut-o şi atunci – ca unul singur.”

Mama ei murise şase ani mai târziu; la şase luni după dispariţia acesteia, tatăl ei îşi aprinsese o ţigară pe verandă şi adormise împăcat, pentru a nu se mai trezi niciodată. Valerie nu putea să plângă. Fusese un şoc, dar nu o tragedie. Tatăl ei se afla acum acolo unde îşi dorise şi nu era singur.

Valerie Charpentier începu să-şi caute un loc de muncă, unde să câştige suficienţi bani, pentru că nu se putea bizui pe sumele provenite din vânzarea tablourilor. Ceea ce o uimise nu fusese faptul că îşi găsise aşa de uşor o slujbă, ci că aceasta nu avea mai nimic de-a face cu dosarul gros cu schiţe şi desene pe care îl prezentase. Cea de-a doua agenţie de publicitate la care apelase păruse mai interesată de faptul că vorbea fluent germana şi franceza. Tocmai luau fiinţă corporaţiile multinaţionale, ale căror profituri puteau fi realizate pe ambele maluri ale Atlanticului ca unităţi independente. Valerie Charpentier, în sinea ei o artistă, devenise o vedetă a companiei pentru cei care o vedeau din afară. Putea să realizeze rapid o schiţă şi să facă prezentări frumoase, vorbind în mai multe limbi. Detesta ceea ce făcea, deşi îi oferea un nivel de viaţă remarcabil pentru o femeie care credea că vor mai trece ani buni până când numele ei să însemne ceva în pictură.

Apoi în viaţa ei intervenise un bărbat care-i dăduse peste cap toate planurile. Un bărbat blând, atrăgător – ba chiar excitant – care îşi avea problemele lui, dar nu vorbea despre ele; nu-i plăcea să vorbească despre ele şi asta ar fi trebuit să-i spună ceva. Joel, Joel al ei, vesel şi comunicativ pentru o clipă, închis şi taciturn în clipa următoare, retras în carapacea lui, dar nu lipsit de umor, un umor muşcător, dar şi reconfortant. Câtva timp le fusese bine împreună. Amândoi erau ambiţioşi – ea datorită independenţei de care se bucura ca urmare a recunoaşterii meritelor pe care le avea, el din cauza anilor irosiţi. Fiecare acţionase ca un tampon atunci când celălalt era cuprins de disperare din cauza neîmplinirilor şi a frustrărilor. Apoi totul începuse să se deterioreze. Motivele îi erau foarte clare lui Valerie, dar nu şi lui Joel. Acesta era dominat de propria ascensiune, de dorinţa nestrămutată de a progresa, excluzând orice alte preocupări. Nu ridicase niciodată vocea şi nici nu

emisese pretenţii, dar cuvintele lui erau reci ca gheaţa şi pretenţiile deveneau din ce în ce mai mari. Urmase apoi acel moment în care totul începuse să se precipite. Era o seară de noiembrie. Agenţia dorea ca ea să plece în Berlinul de Vest; cineva de la *Telefunken* cerea un serviciu special şi ea fusese aleasă să-l ofere. Tocmai îşi făcea bagajele când Joel ajunse acasă, venind de la serviciu. Intrase în dormitor şi o întrebase ce face, unde se duce. Ea îl informă.

„Nu se poate să pleci, spusese el. Suntem aşteptaţi la Brooks, mâine seară. Talbot şi Simon vor fi şi ei acolo. Sunt sigur că vor discuta despre probleme internaţionale. Trebuie să fii şi tu acolo.”

Citind disperarea din ochii lui, renunţase la plecare. Acesta fusese punctul de cotitură, momentul în care începuse degringolada. Câteva luni mai târziu îşi dăduse seama că nu se mai poate face nimic. Plecase de la agenţie, renunţând la poziţia câştigată în schimbul vieţii de câine a liber-profesioniştilor, în speranţa că timpul liber i-l va putea dedica lui Joel şi astfel relaţia va fi salvată. Se pare însă că lui Joel nu i-a făcut plăcere sacrificiul ei, chiar dacă ea nu făcuse caz de el. Perioadele în care se retrăgea în sine, devenind tot mai tăcut, se înmulţiseră. Lui Valerie îi era milă de el. Era furios pe el însuşi, nu-i plăcea ceea ce se întâmplă, dar nu se putea abţine. Şi nici ea nu-l putea ajuta.

Dacă ar fi fost vorba de o altă femeie, s-ar fi luptat, dar nu avea cu cine să se lupte. Poate doar cu Joel, tăcut şi închis în sine. În cele din urmă şi-a dat seama că nu-i poate străpunge carapacea. Joel nu mai avea nici un fel de sentimente pentru nimeni. „Eşti secătuit sufleteşte şi ars pe dinăuntru!” îi strigase ea. Joel n-o contrazisese, nu se enervase, dar a doua zi plecase.

Îi ceruse atunci s-o ajute patru ani. Adică exact atâţia cât îi luase din viaţă. Aceşti patru ani de generozitate se apropiau de sfârşit, îşi zise Val în timp ce îşi curăţa pensulele şi paleta. Ultimul cec fusese trimis punctual pe data de cincisprezece ianuarie, ca de obicei. Acum cinci săptămâni luaseră dejunul împreună la Ritz în Boston, iar Joel se oferise foarte generos să continue să-i trimită bani. Susţinea că se obişnuise cu ideea asta, câştiga bine şi oricum nu avea timp să cheltuiască tot ceea ce câştiga. Dar ea refuzase împrumutând cuvintele tatălui ei sau, mai degrabă, ale mamei ei, care susţinea întotdeauna că lucrurile stau mult mai bine decât stăteau în realitate. Joel

zâmbise cu zâmbetul acela al lui pe jumătate trist şi spusese: „Dacă ai nevoie de ceva, sunt aici!”

Naiba să-l ia!

Sărmanul Joel. Tristul Joel. Era un om bun prins în vârtejul conflictelor. iar Val mersese cât putuse de departe. Dacă ar fi continuat, ar fi însemnat să-şi nege propria identitate.

Îşi puse pensulele pe o paletă şi se duse spre uşile cu geamuri care dădeau spre dune şi spre ocean. Era undeva, departe, probabil prin Europa şi Valerie se întreba dacă îşi amintea de ea. Era aniversarea căsătoriei lor.

> Chaim Abrahms s-a format în stresul, în nebunia luptei pentru supravieţuire. Au fost anii confruntărilor fără sfârşit, când trebuia să gândeşti mai repede decât duşmanii gata nu numai să spulbere toate aşezările Sabra, ci şi să distrugă aspiraţiile evreilor din deşert la o patrie a lor, la libertate politică şi religioasă. Îl poţi înţelege pe Abrahms, poţi înţelege cum a devenit ceea ce este, dar te îngrozeşti gândindu-te încotro se îndreaptă. Este un fanatic lipsit de simţul echilibrului sau al compromisului în ceea ce îi priveşte pe alţi oameni cu aspiraţii identice. Dacă un om gândeşte altfel, este duşmanul lui. Armele sunt precumpănitoare în faţa negocierilor. Până şi pe oamenii din Israel care pledează pentru atitudini mai moderate îi etichetează drept trădători. Abrahms este un imperialist care vede Israelul drept regatul conducător şi în continuă expansiune în Orientul Mijlociu. Pentru a încheia acest raport vom cita dintr-un comentariu pe care l-a făcut după bine cunoscută declaraţie a primului-ministru ca urmare a invaziei Libanului: „Nu râvnim la nici un centimetru din Liban”. Răspunsul lui Abrahms în faţa trupelor lui – care în nici un caz nu simpatizau cu el – fusese următorul: „Bineînţeles că nu un centimetru! Toată ţara asta blestemată! Apoi Gaza, Golan şi Malul de Vest! Şi de ce nu şi Iordania, apoi Siria şi Irakul! Avem mijloacele şi voinţa necesare! Suntem fiii puternici ai lui Abraham!”
>
> Este omul-cheie al lui Delavane în Orientul Mijlociu atât de instabil.

Era aproape ora douăsprezece, soarele amiezii pătrundea în încăpere prin uşile cu geamuri ale balconului. Resturile de la

micul dejun fuseseră luate de serviciul de cameră. Citeau de câteva ore, de la ora 6.30 când li se adusese cafeaua. Converse puse jos dosarul, apoi îşi luă ţigările de pe măsuţa de lângă fotoliu. *Nu este greu de înţeles de unde vine Abrahms... dar este înspăimântător să ne gândim încotro se îndreaptă. Jo*el se uită la Connal Fitzpatrick care şedea pe canapea, aplecat peste măsuţa de cafea din faţa lui şi îşi făcea însemnări pe un bloc de scris; dosarele lui Bertholdier şi Leifhelm se aflau aşezate cu grijă în stânga lui. Juristul îi spusese cam acelaşi lucru, îşi spuse Converse, aprinzându-şi ţigara. Înce*p să-mi dau seama cine eşti... Prob*lema care se ridica în mintea lui Joel era foarte simplă: el încotro se îndrepta? Spera că ştie. Nu cumva era un gladiator începător care se pregătea să intre într-o arenă pentru a înfrunta un atlet mult mai puternic şi mai bine înarmat? Sau demonii din propriul lui trecut îl îndemnau să se sacrifice, aruncându-se în nisipul fierbinte al arenei, unde nişte feline uriaşe şi înfometate îl aşteptau gata să-l sfâşie în bucăţi. Atâtea întrebări, atâtea variante pe care nu le putea dezlega. Ştia un singur lucru – că înapoi nu se mai poate întoarce.

Fitzpatrick ridică ochii spre el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, conştient de faptul că Joel îl privea. Te îngrijorează amiralul?

— Cine?

— Hickman, San Diego.

— Printre altele. Eşti sigur că a prelungit interdicţia?

— N-am nici o garanţie, dar mi-a spus că îmi va telefona dacă apare vreo urgenţă. Sunt cât se poate de sigur că nu va face nimic fără să mă consulte. Dacă încearcă să ajungă la mine, Meagen ştie ce are de făcut şi am să fiu mai dur. Dacă e nevoie, am să invoc un punct de privilegiu personal şi am să cer o întrevedere cu acei oameni fără nume de la Districtul cinci, ba voi merge până acolo încât să spun că s-ar putea să fie şi ei implicaţi în afacerea de la Geneva. În felul acesta cercul se va închide. S-ar putea să ajungem în situaţia ca steguleţul să se ridice numai după ce se investighează toate circumstanţele.

— N-o să se întâmple aşa, dacă este şi el de partea lor. O să-ţi încalce ordinul.

— Dacă ar fi fost de partea lor, nu i-ar fi spus lui Remington că o să-mi dea mie telefon. Ar fi tăcut, ar fi aşteptat încă o zi şi i-ar fi dat drumul. Îl cunosc. Nu a fost numai iritat, ci chiar furios. Amiralul ia întotdeauna apărarea oamenilor lui şi nu-i place să se

exercite presiuni din afară, mai ales asupra Marinei. Ţi-am mai spus, e mult mai supărat pe Norfolk decât pe mine. N-au vrut să-i spună de ce, au pretins că nu pot.

Converse încuviinţă din cap.

— Foarte bine, să spunem că nervii mei sunt de vină, spuse el. Tocmai am terminat de citit dosarul lui Abrahms. Maniacul ăsta ar putea să arunce în aer tot Orientul Mijlociu şi să ne tragă pe toţi după el… Ce părere ai despre Leifhelm şi Bertholdier?

— În ceea ce priveşte informaţiile este exact aşa cum ai spus. Nu sunt numai nişte generali puternici, cu influenţă şi bogaţi, ci şi nişte exponenţi ai unor extreme pe care unii oameni le consideră justificabile. Asta în ceea ce priveşte informaţiile – dar cuvântul-cheie pentru mine este informaţia în sine.

— Asta e un pas înapoi. Este acolo.

— Sigur că da, dar de unde provine? Spui că Beale ţi-a dat dosarele, iar Press a folosit cuvântul „noi” şi expresiile „cei pe care îi urmărim”, „instrumentele pe care putem să ţi le dăm”, „legăturile care credem că există”.

— Am mai discutat despre asta, spuse Joel. Omul din San Francisco, cel care a oferit cei cinci sute de mii de dolari şi i-a spus să alcătuiască un dosar legal împotriva acestor oameni, să-i transforme în nişte simpli profitori. Numai aşa îi poţi ridiculiza pe aceşti „superpatrioţii”. Sună foarte rezonabil, domnule avocat şi asta înseamnă *noi*.

— Press şi omul acela necunoscut din San Francisco?

— Da.

— Şi au putut să pună mâna pe telefon şi să angajeze pe cineva ca să adune toate astea? Fitzpatrick făcu un gest spre cele două dosare din stânga lui.

— De ce nu? Suntem în era calculatoarelor.

— Dosarele astea, zise Connal, nu sunt scoase la computer. Sunt dosare detaliate, elaborate după cercetări îndelungate şi aprofundate care ţin seama de nuanţele politice şi de idiosincraziile personale.

— Te pricepi la cuvinte, marinarule. Da, aşa este. Un om care îşi poate permite să trimită o jumătate de milion de dolari la o bancă dintr-o insulă egeeană, poate să angajeze pe oricine.

— Dar nu-i poate angaja pe ăştia.

— Ce vrei să spui?

— Dă-mi voie să fac cu adevărat un pas înapoi, spuse juristul, ridicându-se în picioare, ţinând în mână pagina pe care o citea.

Nu vreau să mai repet care erau relaţiile mele cu Press, pentru că mă doare să mă gândesc la asta. Fitzpatrick făcu o pauză, citind în ochii lui Joel că respinge acest gen de sentimentalism în discuţiile lor. Să nu mă înţelegi greşit, continuă el, nu este vorba de moartea lui, de înmormântare; de acel Press Halliday pe care l-am cunoscut eu. Ştii ceva, cred că nu ne-a spus adevărul, nici mie, nici ţie.

— Atunci înseamnă că ştii ceva ce eu nu ştiu, spuse Converse repede.

— Ştiu că nu există nici un om în San Francisco care să se potrivească nici măcar pe departe cu imaginea pe care ţi-a oferit-o el. Mi-am petrecut toată viaţa acolo, la Berkeley şi la Stanford, la fel ca Press. Îi cunosc pe toţi cei pe care îi cunoştea şi el, mai ales pe cei mai bogaţi şi mai excentrici; niciodată nu am avut secrete unul faţă de altul. El era cel care mă informa despre noii veniţi.

— Asta e o exagerare, dragul meu. Sunt sigur că avea şi anumite secrete.

— Nu de felul acesta, spuse Connal. Nu era în firea lui. Nu faţă de mine.

— Păi, eu…

— Acum dă-mi voie să merg mai departe, îl întrerupse Fitzpatrick. Dosarele astea – nu le-am mai văzut înainte, dar am văzut sute de astfel de dosare.

Joel se aşeză.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, comandorule.

— Tocmai asta e, locotenente. Gradul spune totul.

— *Ce* spune?

— Aceste dosare sunt produsele finale şi finisate ale unor rapoarte de spionaj. Sunt alcătuite din datele oferite de diverse secţii – de la cele biografice, la rapoarte de filaj şi evaluări psihiatrice – puse laolaltă de echipe de specialişti. Au fost luate din seifurile guvernului şi rescrise cu adăugirile şi concluziile de rigoare; apoi li s-a dat o formă care să sugereze că sunt opera cuiva din afara guvernului, a unei autorităţi nonguvernamentale. Dar lucrurile nu stau aşa. Parcă văd că pe ele scrie Strict secret, Ultra secret etc.

Converse se aplecă înainte.

— Ăsta poate fi un raţionament subiectiv bazat pe anumite informaţii. Am văzut şi eu dosare şi rapoarte foarte detaliate şi aprofundate elaborate de firme specializate în acest gen de

treburi.

— Care descriu cu precizie anumite incidente militare din timpul războiului? Care se ocupă de anumite raiduri şi menţionează regimentele şi batalioanele implicate şi strategiile folosite? Care detaliază prin interviuri conflictele interne ale ofiţerilor superiori inamici şi motivele tactice pentru care personalul militar este numit în posturi civile după încetarea ostilităţilor? Nici o firmă nu ar fi putut avea acces la astfel de date.

— Dar se pot face cercetări, spuse Joel, nu foarte convins.

— Ei bine, aceştia nu puteau fi cercetaţi, izbucni Fitzpatrick, ridicând pagina cu nume dactilografiate pe două coloane, sunt factori de decizie de la Pentagon şi de la Departamentul de Stat. Aceştia sunt oameni aflaţi mult deasupra celor cu care am avut eu de-a face, care îşi fac meseria sub diferite denumiri şi la care nu se poate ajunge – nu pot fi mituiţi, şantajaţi sau ameninţaţi. Când ai spus că ai nişte nume, am crezut că îi cunosc pe cei mai mulţi dintre ei, dar n-a fost aşa. Îi cunosc numai pe cei din conducerea departamentelor, personalul superior care raportează celor pe care i-ai numit. Press n-ar fi putut să obţină singur aceste nume. N-ar fi ştiut unde, nici eu n-aş fi ştiut.

Converse se ridică în picioare.

— Eşti sigur că ştii despre ce vorbeşti?

— Da. Cineva – probabil mai multe persoane – care se află undeva bine înfipt în arhivele de la Washington a dat aceste nume şi a furnizat materialul pentru aceste dosare.

— Îţi dai seama ce spui?

Connal dădu din cap.

— Nu e uşor să accept, începu el posomorât. Press ne-a minţit. Te-a minţit pe tine cu ce ţi-a spus şi pe mine cu ce nu mi-a spus. Eşti legat de un fir care duce direct la Washington, iar eu nu trebuia să ştiu nimic despre asta.

— Marioneta se află la locul ei… Joel vorbi atât de încet, încât abia se auzi ce spune, în timp ce traversa camera, îndreptându-se spre balconul scăldat în soare.

— Ce? întrebă Fitzpatrick.

— Nimic, e o frază care îmi umblă prin cap de când am auzit de moartea lui Anstett. Converse se întoarse. Dar dacă există un fir, de ce l-au ascuns? De ce l-a ascuns Avery? În ce scop?

Connal îl privi pe Converse cu ochi inexpresivi.

— Nu cred că trebuie să răspund la această întrebare. Ai

răspuns chiar tu ieri după-amiază când am vorbit despre mine – şi nu te amăgi, locotenente, ştiam exact ce spui: „Am să-ţi dau câte un nume din când în când şi acesta s-ar putea să deschidă o uşă… dar asta e tot”. În traducere liberă, îţi ziceai că marinarul pe care l-ai luat la bord s-ar putea să se împiedice de ceva, dar în cazul în care ar încăpea pe mâinile cui nu trebuie, nimeni nu va putea scoate de la el ceea ce nu ştie.

Joel acceptă reproşul, nu numai pentru că în esenţă era corect, dar şi pentru că dezvăluia un adevăr, pe care nu-l înţelesese pe Mykonos. Beale îi spusese că printre chestiunile ridicate la Washington fusese şi aceea a militarilor care, dintr-un motiv sau altul, nu-şi continuaseră cercetările; păstraseră tăcerea. Păstraseră tăcerea acolo unde se temeau că cineva ar fi putut trage cu urechea, dar nu rămăseseră tăcuţi. Vorbiseră în şoaptă până când fuseseră contactaţi, tot în şoaptă, de o voce de la San Francisco – un om care îl cunoştea pe Halliday şi pe cumnatul acestuia de la San Diego. Discutaseră şi puseseră la cale un plan. Aveau nevoie de cineva pe care să-l infiltreze, un om cu experienţă, a cărui ură puteau s-o potenţeze, după care să-l arunce în labirint.

Dându-şi seama de realitate, Joel se simţi şocat, dar, în mod ciudat, aprecia strategia şi implicit tăcerea care se instalase după asasinarea lui Preston Halliday; dacă s-ar fi auzit voci puternice şi acuzatoare, asasinatul nu şi-ar mai fi avut rostul. Păpuşarii nu reacţionaseră, conştienţi că marioneta lor dispune de instrumentele necesare pentru a-şi croi drum prin hăţişul de ilegalităţi şi a face treaba pe care ei nu erau în stare s-o facă. Dar era un lucru pe care Converse nu-l putea accepta şi anume faptul că era folosit chiar el pe post de marionetă. Se împăcase cu faptul că fusese lăsat fără protecţie în condiţiile expuse de Avery Fowler-Preston Halliday. Dar nu şi acum. Dacă se afla la capătul unei sfori, dorea ca păpuşarii de la celălalt capăt să fie conştienţi că el ştie. Şi mai voia şi numele cuiva de la Bonn, căruia să-i poată da telefon, cineva care să facă parte din grup. Vechile reguli nu se mai aplicau, se adăugase acum o nouă dimensiune.

Peste patru ore, va intra cu maşina pe porţile de fier ale moşiei lui Erich Leifhelm; trebuia să aibă pe cineva afară, un om la care Fitzpatrick să poată ajunge dacă el nu se întorcea până la miezul nopţii. Oricum nu se putea întoarce din drum. Era atât de aproape de clipă în care îl va prinde în capcană pe războinicul de

la Saigon, atât de aproape de clipă în care se va simţi răzbunat pentru tot ceea ce făcuseră cu viaţa lui, astfel încât nimeni nu-l mai putea înţelege... O singură persoană îl înţelesese, dar apoi spusese că nu-l mai poate ajuta. Şi nici n-ar fi fost corect să aştepte ajutor de la ea.

— Ce decizie ai luat? întrebă Connal.

— Decizie?

Joel păru uimit.

— Nu trebuie să te duci la ei în după-amiaza asta. Las-o baltă! Asta e treaba statului, ţine de FBI şi de CIA. Mă mir că nu au ales această cale până acum.

Converse trase aer în piept cu intenţia să răspundă, dar se opri. Trebuia să-i fie clar nu numai lui Fitzpatrick, ci şi lui însuşi. Credea că înţelege. Văzuse privirea aceea plină de panică din ochii lui Avery Fowler – adică din ochii lui Preston Halliday. Minciunile făceau parte din strategia lui, dar privirea aceea exprima sentimentele lui cele mai profunde.

— Dar ţi-a trecut prin minte, comandorule, că n-au cum s-o ia pe calea aceasta? Că poate nu vorbim despre oameni capabil să pună mâna pe telefon şi – aşa cum spuneai mai înainte – să pună roţile în mişcare? Sau dacă ar încerca li s-ar tăia capetele, poate chiar la propriu. În plus, nu cred că oamenii aceştia se tem pentru ei înşişi după cum nu cred nici că au ales pe cel mai bun pentru treaba asta, dar sunt convins că au judecat corect. N-aveau cum să lucreze din interior, pentru că nu ştiau în cine pot avea încredere.

— Hristoase! Cu câtă răceală raţionezi.

— Da, comandorule. Avem de-a face cu o fantezie paranoidă numită Aquitania, controlată de oameni versaţi, profund angajaţi, dispunând de resurse care, dacă vor realiza ceea ce şi-au propus, vor apărea ca nişte voci ale raţiunii într-o lume nebună. Vor controla toată lumea pentru că celelalte opţiuni vor păli în faţa stabilităţii pe care o propun. Stabilitate, domnule avocat, împotriva destabilizării şi a haosului. Tu ce ai alege dacă ai fi un om obişnuit, care munceşte de la nouă la cinci, are nevastă şi copii şi nu poate fi niciodată sigur că hoţii nu-i vor sparge casa, că nevasta nu-i va fi violată şi copiii strangulaţi? Ai opta pentru prezenţa tancului în faţa ferestrei.

— Şi pe drept cuvânt, spuse juristul, iar cuvintele lui rămaseră parcă suspendate în aerul camerei scăldată în soare.

— Exact asta plănuiesc să facă la scară internaţională. Mai

sunt doar câteva zile sau câteva săptămâni şi vor acţiona, nu se ştie unde şi cum. Dacă aş putea avea cel mai mic indiciu…

Converse se întoarse şi se îndreptă spre camera lui.

— Unde te duci? întrebă Connal.

— Să iau numărul lui Beale de pe Mykonos. Îl am în servietă.

Este singurul meu contact şi vreau să vorbesc cu el. Vreau să-i spun că marioneta a obţinut o oarecare libertate nesperată.

Trei minute mai târziu, Joel stătea aplecat deasupra mesei, cu receptorul la ureche, în timp ce operatoarea de la Atena îi făcea legătura cu insula Mykonos. Fitzpatrick şedea pe canapea, cu dosarul lui Chaim Abrahms în faţa lui, pe măsuţă şi cu ochii la Converse.

— Ai obţinut legătura? întrebă Connal.

— Sună. Semnalele stridente se repetară – o dată, de două ori, de cinci, de şase. După al şaselea apel cineva ridică receptorul.

— *Kherete?*

— Cu domnul doctor Beale, vă rog.

— *Tee thelate?*

— Beale. Proprietarul casei. Spune-i să vină la telefon, te rog! Joel se întoarse către Fitzpatrick: Ştii greceşte?

— Nu, tocmai voiam să mă apuc să învăţ.

— Aşa să faci. Converse asculta vocea de pe Mykonos care rostea rapid în greacă nişte fraze de neînţeles. Mulţumesc, la revedere! spuse Joel şi bătu de câteva ori în furcă telefonului, sperând că linia era încă deschisă şi operatoarea care vorbea engleză se mai afla pe fir. Centrala? Centrala din Atena?… Bine! Doresc alt număr din Mykonos, cu factura la acelaşi număr din Bonn. Converse se aplecă şi luă de pe masă instrucţiunile pe care i le dăduse Halliday la Geneva. Banca Rhodos. Numărul este…

Câteva clipe mai târziu, bancherul Kostas Laskaris răspunse.

— *Kerete?*

— Domnule Laskaris, la telefon e Joel Converse. Vă mai amintiţi de mine?

— Bineînţeles… Domnul Converse.

Vocea bancherului suna ciudat, de parcă ar fi fost uimit sau supărat.

— Am încercat să-i dau telefon domnului Beale, dar n-am reuşit să vorbesc decât cu un bărbat care nu ştie deloc englezeşte. Mă întreb dacă aţi putea să-mi spuneţi unde este Beale.

În receptor se auzi cum cineva expiră zgomotos.

— Şi eu m-am întrebat, spuse Laskaris. Omul cu care aţi vorbit este ofiţer de poliţie, domnule Converse. L-am pus chiar eu acolo. Un cărturar are multe lucruri de preţ.

— *De ce?* Ce vreţi să spuneţi?

— În dimineaţa aceasta, imediat după răsăritul soarelui, doctorul Beale şi-a luat barca şi a plecat însoţit de un alt bărbat. I-au văzut mai mulţi pescari. Două ore mai târziu, barca domnului Beale s-a zdrobit de stâncile de la Stephanos. La bord nu era nimeni.

L-am omorât. Cu un cuţit de despicat peştele, pe urmă i-am aruncat trupul rechinilor, dincolo de stâncile de la Stephanos.

Joel puse receptorul în furcă. Halliday, Anstett, Beale, toţi se duseseră, toate persoanele lui de legătură. Era o marionetă cu sforile atârnând.

15

Faţa ca de ceară a lui Erich Leifhelm păli şi mai mult, ochii i se îngustară, iar buzele albe şi uscate i se depărtară. Sângele îi năvăli spre cap când se aplecă peste biroul din bibliotecă pentru a vorbi la telefon.

— Cum se numeşte omul, englezule?

— Amiralul Hickman. Este…

— Nu, îl întrerupse brusc neamţul. Celălalt! Ofiţerul care a refuzat să elibereze informaţiile.

— Fitzpatrick, e un nume irlandez, juristul principal de la baza navală din San Diego.

— Un locotenent-comandor Fitzpatrick?

— Da, de unde ştii?

— *Unglaublich! Diese Stumper!*

— *Cum aşa? întrebă* englezul. În ce sens?

— S-ar putea să fie ceea ce spui că este, dar nu se află la San Diego, englezule, ci aici, la Bonn!

— Ai înnebunit? Nu, bineînţeles că nu! Eşti sigur?

— Da, e aici împreună cu Converse! Am vorbit chiar eu cu el. Amândoi sunt înregistraţi pe numele lui la pensiunea *Das Rektorat*! Aşa l-am găsit pe Converse.

— Şi nu a încercat să-şi ascundă numele?

— Dimpotrivă, s-a folosit de toate documentele lui ca să obţină apartamentul!

— Ce porcărie, spuse omul de la Londra. Sau cât de sigur este de el, adăugă britanicul, schimbând tonul. Oare nu îndrăzneşte nimeni să se atingă de el?

— *Unsinn!* Nu e posibil.

— De ce?

— A vorbit cu Peregrine, cu ambasadorul. Omul nostru era acolo. Peregrine a vrut să-l ia, să-l aducă cu forţa la ambasadă, dar a fugit.

— Înseamnă că omul nostru n-a fost destul de bun.

— A fost obstrucţionat de un actor. Peregrine nu vrea să discute despre incident. Nu vrea să spună nimic.

— Ceea ce înseamnă că nimeni nu se va atinge de acest ofiţer în California, conchise bărbatul de la Londra. Există un motiv

foarte întemeiat.

— Care?

— Este cumnatul lui Preston Halliday.

— Geneva! *Mein Got*, cineva e pe urmele noastre.

— Da, dar nu deţine cine ştie ce informaţii. Am fost de acord în acest sens cu Palo Alto şi cu specialistul nostru din Mossad – cu Abrahms.

— Evreul? Şi ce spune evreul?

— Pretinde că acest Converse este un agent lansat orbeşte de la Washington.

— Şi ce-ar trebui să fac?

— Să nu mai iasă din casa dumitale. Urmează să primeşti instrucţiuni.

Uluit, subsecretarul de stat Brewster Tolland puse receptorul în furcă şi se lăsă pe spătarul fotoliului. Brusc reveni şi formă grăbit un număr apăsând mai multe butoane.

— Chesapeake, spuse o voce feminină. Codul, vă rog!

— Şase Mii, spuse Tolland. Aş dori să vorbesc cu Operaţiuni Consulare, Staţiunea opt, vă rog!

— Staţiunea opt cere…

— Plantagenet, zise subsecretarul.

— Imediat, domnule.

— Ce este, Şase Mii?

— Termină cu prostiile, Harry, Brew la telefon. Ce naiba faci la Bonn fără ca eu să ştiu?

— Nimic. Eşti la curent cu toate treburile pe care le avem noi acolo. În dimineaţa asta am primit o informare despre RFG şi aş fi ţinut minte dacă ar fi existat ceva care te excludea pe tine.

— Poate că tu nu-ţi aduci aminte, dar dacă am fost exclus, nu mă interesează.

— Aşa este şi ştii că ţi-aş spune imediat, tocmai ca să nu te implic. Dar ce s-a întâmplat?

— Am discutat cu un ambasador foarte furios care s-ar putea să-i dea un telefon unui prieten de la O Mie Şase Sute.

— Peregrine? Ce e cu el?

— Dacă nu eşti tu acela, atunci înseamnă că altcineva se joacă de-a conspiraţiile. Se pare că este un fel de cercetare sub acoperire care se desfăşoară la ambasadă – la ambasada lui cineva care are legătură cu Departamentul marinei.

— Al Marinei…? Asta-i o nebunie – adică omul e de-a dreptul

nebun. Ce, Bonnul este port?

— De fapt, probabil că este.

— N-am auzit că *Bismarck* sau *Graf Spee* să se plimbe pe Rin. Nici vorbă, Brew. N-avem nimic de felul ăsta acolo şi nici nu vom avea. Ştii vreun nume?

— Da, unul, răspunse Tolland, privind hârtia pe care notase în grabă. Un avocat pe nume Joel Converse. Cine e ăsta, Harry?

— Habar n-am. Numele ăsta nu-mi spune nimic. Şi ce legătură are cu Marina?

— Pretinde că este juristul principal al unei baze navale foarte importante şi are gradul de locotenent-comandor.

— Pretinde?

— Păi, înainte de asta a spus că este ataşat militar şi lucrează la ambasadă.

— Se pare că nebunii au reuşit să scape de la azil.

— Nu e de glumă, Harry. Peregrine nu-i prost. Este el cam îngâmfat, dar al naibii de inteligent. Spune că oamenii aceştia nu numai că sunt foarte reali, dar s-ar putea să deţină nişte informaţii pe care el nu le are.

— Pe ce se bazează?

— Mai întâi, pe opinia unui om care l-a cunoscut pe Converse…

— Cine este? îl întrerupse Harry.

— Nu vrea să spună. Afirmă doar că are încredere în el şi în judecata lui. Omul ăsta fără nume zice că Joel Converse este un om foarte bine pregătit profesional, dar şi foarte tulburat, nu e o pălărie neagră.

— Ce nu e?

— Acesta a fost termenul utilizat de Peregrine. Probabil vrea să spună că tipul este în ordine.

— Şi altceva?

— Mai este un caz de comportament cu totul ieşit din comun, dar nu vrea să discute despre asta. Spune că va discuta cu secretarul de la O Mie Şase Sute, dacă nu obţine un răspuns satisfăcător de la mine. Cere nişte răspunsuri şi nu vrem să ne bâlbâim în faţa lui.

— Am să încerc să te ajut, spuse Harry. Poate că e de la Langley sau de la Arlington – ticăloşii ăia! Voi cere o verificare la baroul avocaţilor şi cred că într-o oră o să ştiu cine este acest Converse – dacă există cu adevărat.

— Să-mi telefonezi. Nu prea mai avem timp şi nu vrem să se

audă la Casa Albă.

— Asta ne-ar mai lipsi, fu de acord directorul Operaţiunilor consulare, secţia Departamentului de Stat care se ocupa de activităţile secrete din străinătate.

— Explică-mi cum stau lucrurile din punct de vedere legal! urlă contraamiralul Hickman stând lângă fereastra biroului lui David Remington, care îl privea nemişcat şi palid la faţă. Spune-mi cu cât mai puţine amănunte cum este posibil aşa ceva!

— Îmi vine greu să cred, domnule. Am vorbit cu el ieri – la amiază – şi apoi din nou, aseară. Era la Sonoma!

— Şi eu la fel, locotenente. Şi de câte ori se auzea câte o păcănitură sau un ecou, ce spunea? E suficient să dea o ploaie mai zdravănă şi nu mai poţi vorbi ca lumea la telefon!

— Acestea au fost cuvintele lui, domnule.

— A trecut prin serviciul de imigrări din Dusseldorf acum două zile! Acum se află la Bonn, în Germania, cu un om despre care spune că este implicat în moartea cumnatului său. Acelaşi om pe care îl protejează cu steguleţul ăla nenorocit. Converse!

— Nu ştiu ce să spun, domnule.

— Ei bine, Departamentul de Stat ştie şi ştiu şi eu. Vor să forţeze acea amânare legală sau cum naiba îi spui dumneata în păsărească aia avocăţească.

— Este un material interzis, domnule, eu pur şi simplu…

— Nu vreau să aud nimic, locotenente, spuse Hickman. Apoi adăugă gâfâind: Ştii că din cauza unor ticăloşi ca tine am divorţat de două ori?

— Poftim?

— Nu contează. Vreau să scoţi steguleţul ăla imediat. Eu l-am adus pe Fitz aici. I-am dat tresa şi ticălosul mă minte. Nu numai că mă minte, dar o face de la zece mii de kilometri distanţă, deşi ştie că n-ar fi trebuit să plece fără învoirea mea! Ai vreo obiecţie, domnule locotenent? Ceva ce poţi să exprimi într-o propoziţie sau două fără să fie nevoie să mai aduc alţi doi avocaţi ca să-mi traducă?

Locotenentul Remington, unul dintre cei mai buni avocaţi din Marina Militară a SUA, ştia când să reducă motoarele. Etica legală fusese încălcată prin dezinformare! Cursul era clar. Retragere agresivă cu presiunea la maximum.

— Am să urgentez chiar eu termenul, domnule amiral. În calitate de ofiţer ce răspunde de legalitate, voi arăta că ordinul

direct trebuie să fie supus unei anulări imediate. În împrejurări îndoielnice nu se ţine cont de un ordin de acest fel. Din punct de vedere legal...

— Asta a fost tot, domnule locotenent, spuse amiralul, retezând brusc fraza subordonatului său.

— Da, domnule.

— Nu, nu e tot! îşi aminti Hickman, înclinându-se brusc înainte. Cât de repede va fi eliberat dosarul?

— Dacă intervine Departamentul de Stat, este o chestiune de câteva ore, domnule. Se va trimite un fax codificat celor care cer anularea restricţiei. Totuşi, din moment de SAND PAC nu a instituit decât restricţia, dar nu a cerut...

— Atunci *cere*, locotenente. Şi să nu pleci din bază până când nu mi-l aduci.

— Da, domnule!

Mercedesul roşu coti pe drumul care ducea spre poarta masivă a domeniului lui Erich Leifhelm. Soarele portocaliu al după-amiezei îşi filtra lumină printre copacii înalţi, care străjuiau şoseaua. Drumul ar fi putut fi odihnitor, chiar plăcut, cu excepţia unei privelişti care făcea ca scena să pară grotescă. Alături de maşină alergau câţiva dobermani uriaşi, fără să scoată un zgomot. Era ceva ireal în felul în care alergau pe lângă maşină, privind în interiorul acesteia şi arătându-şi din când în când colţii, fără a scoate nici un sunet din gâtlej. Converse îşi dădea seama că dacă ar fi încercat să facă un pas afară, câinii l-ar fi sfâşiat imediat.

Limuzina se opri pe aleea circulară, în faţa treptelor de marmură care duceau spre o uşă cu arcadă şi basoreliefuri sculptate în lemn. Pe treapta de jos, în faţa intrării, se afla un bărbat cu un fluier de argint. Nu se auzi nici un sunet, dar animalele părăsiră imediat maşina şi se adunară în jurul lui, cu trupurile vibrând şi maxilarele încleştate.

— Vă rog să aşteptaţi, domnule, spuse şoferul într-o engleză cu accent german. Coborî din maşină, o înconjură şi ajunse în dreptul portierei lui Converse pe care o deschise. Vă rog să coborâţi şi să faceţi doi paşi. Numai doi paşi, vă rog.

Şoferul ţinea în mână un obiect negru.

— Ce e asta? întrebă Converse fără amabilitate.

— Pentru protecţie, domnule. Câinii, domnule. Sunt dresaţi să detecteze metalul.

Joel rămase nemişcat în timp ce neamţul îl controlă cu detectorul electronic trecându-l inclusiv peste pantofi.

— Dumneata îţi închipui că am venit aici înarmat?

— Nu îmi închipui nimic, domnule. Fac ce mi s-a spus.

— Ce frumos, murmură Converse şi în clipa aceea îl văzu pe omul de pe trepte cum ridică din nou fluierul la gură. Dobermanii o luară la goană. Speriat, Joel îl înhăţă pe şofer şi îl împinse în faţa lui. Acesta nu opuse nici o rezistenţă, ci întoarse numai capul şi zâmbi în timp ce câinii alergau înapoi, prin pădurice, spre poartă.

— Nu trebuie să vă cereţi scuze, *Mein Herr*, spuse şoferul. Mi se întâmplă des.

— N-aveam de gând să-mi cer scuze, aveam de gând să-ţi sucesc gâtul.

Neamţul se îndepărtă în timp ce Joel rămase neclintit, uimit de propria reacţie. Nu mai rostise asemenea cuvinte de peste cincisprezece ani.

— Pe aici, domnule, spuse omul de pe trepte cu un evident accent britanic.

Holul era decorat cu steaguri medievale care atârnau de la un balcon interior. El dădea într-un salon uriaş, cu acelaşi aer medieval, dar modernizat prin tapiţeria de piele moale, lămpile vesele cu abajururi colorate şi tăvile de argint de pe măsuţele lustruite. Ceea ce şoca erau capetele de animale de pe pereţi – capete uriaşe de elefanţi, feline, bouri priveau în jos sfidătoare. Totul demonstra că te afli în bârlogul unui feldmareşal.

Dar nu decorul fu cel care îi atrase atenţia lui Joel, ci cei patru bărbaţi care stăteau lângă fotolii.

Următoarele secunde i se părură lungi, în timp ce mintea îi lucra febril, încercând să-i identifice. Pe Bertholdier şi pe Leifhelm îi cunoştea; aceştia stăteau unul lângă altul în dreapta. Se uită mai atent la cei doi aflaţi la stânga. Bărbatul de înălţime mijlocie, îndesat, aproape chel, îmbrăcat cu pantaloni kaki şi purtând cizme nu putea fi altul decât Chaim Abrahms. Faţa posomorâtă şi pungită dominată de ochii strălucitori era a unui răzbunător. Al doilea bărbat, înalt, cu trăsături acviline şi părul încărunţit, ţepos, nu putea fi altul decât generalul Jan van Headmer, *Măcelarul din Soweto*. Joel citise dosarul lui Headmer cu superficialitate. Din fericire, comentariul final spunea totul:

În esenţă, van Headmer este un aristocrat din Capetown, un *afrikaaner* care nu i-a acceptat niciodată pe britanici, ca să nu mai vorbim de negri. Convingerile lui au rădăcini într-o realitate care pentru el este incontestabilă. Strămoşii lui trudiseră pe un pământ sălbatic în condiţii grele şi suferiseră pierderi din cauza băştinaşilor. Concepţiile lui corespund sfârşitului secolului trecut şi începutului secolului al XX-lea. Nu acceptă modificările sociale şi politice realizate de populaţia bantu şi îi va considera întotdeauna pe aceşti oameni nişte primitivi. Ordonă arestări şi execuţii în masă, convins că are de-a face doar cu animale semiverbalizate. Datorită acestui mod de a gândi a fost închis împreună cu primul-ministru Verwoerd şi Vorster în timpul celui de-al doilea război mondial. A aderat cu entuziasm la conceptul nazist privind existenţa raselor superioare. Prietenia strânsă cu Chaim Abrahms este singurul lucru care îl deosebeşte de nazişti şi nu reprezintă pentru el o contradicţie. Luptătorii din Sabra au smuls pământul din deşertul Palestinei primitive; istoria ţărilor lor este asemănătoare şi amândoi sunt mândri de puterea şi realizările propriilor strămoşi. Întâmplător, van Headmer este un tip fermecător şi lasă impresia unui om cultivat, deosebit de curtenitor şi receptiv. În realitate este un ucigaş cu sânge rece şi reprezintă elementul-cheie al lui Delavane în Africa de Sud.

— *Mein Haus ist dein Haus*, spuse Leifhelm, păşind spre Joel cu mâna întinsă.

Converse făcu şi el un pas înainte şi strânse mâna neamţului.

— Afară am fost primit într-un mod care contrastează cu călduroasa primire pe care mi-o faceţi, zise Joel trecând brusc de la fostul feldmareşal, la Bertholdier: Mă bucur să vă revăd, domnule general. Îmi cer scuze pentru incidentul nefericit de la Paris, din noaptea trecută. Nu-mi permit să atentez la viaţa unui om, dar în secundele acelea nu cred că el avea prea mult respect pentru a mea.

Îndrăzneala lui Joel avu efectul scontat. Bertholdier îl privi fix, neştiind cum să reacţioneze. Converse era conştient că ceilalţi trei oameni îl priveau cu atenţie, probabil şocaţi de îndrăzneala lui.

— Desigur, domnule, spuse francezul recăpătându-şi

stăpânirea de sine. După cum ştiţi, omul nu şi-a respectat ordinele.

— Serios? Mie mi s-a spus că nu le-a înţeles.

— E acelaşi lucru! Vocea care rostise cuvintele venea din spate şi avea un accent străin foarte pronunţat.

Joel se întoarse.

— Oare? întrebă el rece.

— Pe câmpul de luptă, da, spuse Chaim Abrahms.

— Îmi daţi voie să vi-l prezint pe generalul Abrahms? interveni Leifhelm, atingându-i cotul lui Converse şi conducându-l spre general. Amândoi întinseră mâinile.

— Domnule general Abrahms, este un privilegiu pentru mine, spuse Joel cu sinceritate. V-am admirat întotdeauna, deşi uneori discursurile dumneavoastră au fost cam exagerate.

Faţa israelianului se înroşi brusc; în încăpere se auziră râsete înăbuşite. Brusc, van Headmer făcu un pas înainte. Converse sesiză imediat sprâncenele încruntate şi maxilarele încordate.

— Vă adresaţi unuia dintre cei mai apropiaţi prieteni ai mei, domnule, spuse el. Apoi pe chipul lui van Headmer apăru un zâmbet uşor. De fapt nici eu nu m-aş fi putut exprima mai bine. Îmi face plăcere să te cunosc, tinere.

Mâna sud-africanului se întinsese spre el, Joel o luă şi o strânse în timp ce râsetele celorlalţi răsunară nestingherite.

— Mă simt insultat, strigă Abrahms, ridicând din sprâncenele lui groase şi scuturând dispreţuitor din cap. De către nişte flecari! Domnule Converse, amicii mei sunt de acord cu dumneata pentru că n-au mai avut o femeie de un sfert de secol. Poate că ei o să-ţi spună altceva, dar te rog să mă crezi, angajează târfe şi joacă tabinet cu ele sau le pun să le citească poveşti, pentru a-şi păcăli prietenii!

Râsetele deveniră şi mai puternice şi israelianul, stimulat de succes, se aplecă în faţă prefăcându-se că vorbeşte în şoaptă cu Joel:

— În schimb, eu angajez aceleaşi târfe ca să aflu adevărul în timp ce le...! Mi-au spus că flecarii ăştia se duc la culcare la ora nouă şi scâncesc după o cană cu lapte. Dacă se poate cu *Ovaltine!*

— Dragul meu Sabra, spuse Leifhelm, reţinându-şi hohotul de râs, nu ţi se pare că abuzezi de imaginaţia ta romantică?

— Înţelegi ce vreau să spun, Converse? întrebă Abrahms. Ai auzit? „Abuzez.” Acum ştii de ce au pierdut nemţii războiul.

Vorbeau mereu cu atâta dramatism despre *Blitzkrieg* şi *Angriffe*, dar de fapt ei se refereau la ceea ce urmau să facă după aceea!

— Ar fi trebuit să ţi se dea o misiune, Chaim, spuse Bertholdier, vesel. Ai fi putut să-ţi schimbi numele, să-i declari pe Rommel şi von Rundstedt evrei şi să preiei ambele fronturi.

— Înaltul Comandament ar fi putut face şi lucruri mai rele, fu de acord israelianul.

— Dar mă întreb dacă te-ai fi oprit aici, continuă francezul. Ca şi tine, Hitler era un orator foarte bun. Poate că ai fi susţinut că este evreu şi i-ai fi luat locul.

— O, dar ştiu din surse foarte sigure că a fost evreu, însă dintr-o familie de proastă calitate. Chiar şi noi avem dintr-astea; evident, din Europa.

Râsetele izbucniră din nou, dar încetară destul de repede. Joel prinse momentul.

— Uneori sunt prea sincer, domnule general, spuse el, adresându-se israelianului. Ar trebui să mă învăţ minte, dar vă rog să mă credeţi, nu a fost o insultă. Nu nutresc decât admiraţie pentru poziţiile şi politica dumneavoastră.

— Exact despre asta vom discuta, spuse Erich Leifhelm. Poziţii, politici, filosofie generală dacă vreţi. Vom evita pe cât posibil detaliile, deşi la unele va trebui fără îndoială să facem referire. Oricum, abordarea exhaustivă este cea care contează. Haideţi, domnule Converse, luaţi loc. Să începem discuţia, prima dintr-o serie mai lungă, cel puţin aşa sper.

Contraamiralul Hickman puse încet foaia de hârtie pe birou, apoi privi în gol, spre fereastră şi spre oceanul acoperit de un cer cenuşiu. Îşi încrucişă braţele, lăsă capul în jos şi se încruntă. Gesturile erau pe potriva gândurilor lui. Era la fel de uluit şi acum ca şi atunci când citise documentul pentru prima oară şi la fel de convins că Remington trăsese nişte concluzii greşite. Dar juristul era prea tânăr ca să aibă cunoştinţe reale despre nişte evenimente pe care nu le trăise. Cine nu fusese acolo nu avea cum să înţeleagă. Existau mulţi alţii care înţelegeau raţiunea acelui steguleţ, care nu avea rost să fie aplicat pe dosarul lui Converse după optsprezece ani. Însemna să dezgropi cadavrul unui om care murise chiar dacă învelişul exterior, carapacea acestuia mai era încă vie. Trebuia să fie vorba de altceva.

Hickman se uită la ceas. La Norfolk era ora trei şi zece minute.

Puse mâna pe telefon.

— Bună, Brian, spuse contraamiralul Scanlon de la Districtul naval cinci. Vrea să-ţi spun că apreciem în mod deosebit cooperarea de care a dat dovadă SAND PAC în această chestiune.

— SAND PAC? întrebă Hickman, amuzat de faptul că nu se acordau nici un fel de merite Departamentului de Stat.

— Foarte bine, domnule amiral, îţi mulţumim pentru ajutor. Rămân dator, bătrâne Hicky.

— Începe să-ţi plăteşti datoria spunându-mi numele ăla.

— Ei, stai puţin, nu-ţi mai aminteşti de jocurile de hochei? Veneai patinând în viteză pe gheaţă şi tot corpul de cadeţi striga: „Uite-l pe Hicky, uite-l pe Hicky!”

— Acuma pot să-mi ciulesc urechile?

— Încerc doar să-ţi mulţumesc, prietene.

— Tocmai asta este, nu ştiu prea bine pentru ce? Ai citit extrasul?

— Evident.

— Şi ce naiba e atât de important acolo?

— Păi, răspunse Scanlon şovăind, l-am citit foarte repede. A fost o zi îngrozitoare şi, ca să fiu sincer, l-am dat mai departe. Tu ce crezi că este? Fie vorba între noi, mi-ar plăcea să ştiu, pentru că abia am avut timp să-mi arunc privirile pe el.

— Ce cred eu că este acolo? Absolut nimic. O, sigur că noi ţinem steguleţul pe materiale de felul ăsta pentru că aşa a hotărât Casa Albă, adică să se închidă toate dosarele în care se exprimă critici. Şi apoi eram şi noi plictisiţi până peste cap de ele. Dar în extrasul ăsta nu e nimic nou, sunt lucruri care s-au mai spus şi înainte, aşa că nu vor avea valoare decât pentru istoricii militari, eventual pentru vreo notă de subsol.

— Ei bine... reluă Scanlon şi mai precaut, Converse ăsta spune nişte lucruri foarte dure despre comandantul de la Saigon.

— Despre Marcus Nebunul? Iisuse Hristoase, eu am spus lucruri şi mai rele în conferinţele mele de la Force-Tonkin, ca să nu mai vorbesc de comandantul meu. Îi duceam pe copiii aceia în susul şi în josul coastei când, de fapt, nu erau pregătiţi decât pentru a petrece o zi pe plajă ca să zburde cu câinele său cu prietenii... Nu înţeleg despre ce e vorba. Şi tu şi juristul meu principal v-aţi agăţat de acelaşi lucru, dar eu cred că e o vechitură fără nici o valoare. Marcus Nebunul este o relicvă în momentul de faţă.

— Cine ziceai că s-a agăţat?

— Juristul meu executiv. Ţi-am vorbit despre el, Remington.

— A, da. Omul acela riguros.

— Şi el s-a mirat de chestia cu Saigonul. Uitaţi, mi-a zis, este vorba de observaţiile astea despre Delavane. Nu ştia că pe vremea aceea Delavane era ţinta tuturor grupărilor antirăzboinice din ţară. La naiba, noi i-am dat porecla de Marcus Nebunul. Nu, nu poate fi Delavane, e altceva. Poate ceva legat de evadările alea, mai ales de ultima.

— Ei bine, zise amiralul de la Norfolk, de astă dată cu mai mult curaj. Poate că există ceva acolo, dar, oricum, nu ne priveşte pe noi. Uite ce este, am să fiu sincer cu tine. N-am vrut să-ţi spun că să nu consideri că am făcut atâta tevatură pentru un fleac, dar se pare că nu e nimic serios.

— O, făcu Hickman, care părea să asculte cu multă atenţie. Cum aşa?

— Nu e omul care ne interesează pe noi. Se pare că un tânăr ofiţer prea entuziast a făcut nişte cercetări în aceeaşi perioadă, a văzut steguleţul şi a tras nişte concluzii greşite.

— Asta e tot? întrebă amiralul de la SAND PAC, stăpânindu-şi mirarea.

— Acestea sunt informaţiile pe care le avem aici. Indiferent la ce se gândea juristul tău principal, lucrul acela nu are nimic comun cu oamenii noştri.

Lui Hickman nu-i venea să creadă. Bineînţeles că Scanlon nu pomenise de eforturile Departamentului de Stat. Nu ştia nimic despre ele! Încerca să se distanţeze cât mai repede şi cât mai mult de steguleţul lui Converse şi minţea; nimeni nu-i spusese nimic. Departamentul de Stat lucrase discret – probabil prin intermediul Operaţiunilor Consulare – şi Scanlon nu avea nici un motiv să creadă că „bătrânul Hicky” ştie ceva despre Bonn, Converse, Connal Fizpatrick. Sau despre un om pe nume Preston Halliday care fusese ucis la Geneva. Nu putea să afle de la Scanlon ce se petrecea. Şi nici nu-i păsa.

— Naiba să-i ia pe toţi. Juristul meu principal o să se întoarcă peste câteva zile şi atunci poate că am să aflu ceva.

— Indiferent ce va fi nu ne interesează, amirale. Oamenii mei s-au înşelat.

— Oamenii tăi n-ar fi în stare nici să se plimbe cu barca cu vâsle prin bazinul de la Washington.

— Nu pot să ţi-o iau în nume de rău, Hicky.

Hickman închise telefonul şi privi din nou prin fereastră oceanul. Soarele încerca să răzbească prin plafonul de nori, dar fără prea mare succes.

Niciodată nu-i plăcuse Scanlon: era un mincinos. Acum constata că era un mincinos tâmpit.

Locotenentul David Remington se simţi foarte măgulit de telefonul primit. Bine cunoscutul ofiţer cu patru trese îl invitase la dejun; nu numai că-l invitase, dar se şi scuzase pentru întârzierea cu care o făcuse şi îi spusese că-l înţelege dacă o va considera nepotrivită. Căpitanul îi precizase că este vorba de o invitaţie personală, care nu are nimic comun cu problemele Marinei. Ofiţerul superior, deşi locuia la bază La Jolla, se afla în port pentru câteva zile şi avea nevoie de un sfat într-o chestiune juridică. I se spusese că locotenentul Remington este cel mai bun jurist din Marina Militară a SUA.

Evident că Remington îi precizase că o va face în calitate de coleg, că nu poate fi vorba de nici un fel de remuneraţie, deoarece ar însemna să încalce statutul…

„Pot să te invit la prânz, domnule locotenent, sau vrei să ne plătim fiecare partea lui?” îl întrebase căpitanul, cam impacientat, sesiză Remington.

Restaurantul se afla pe coline, de unde se vedea bine La Jolla. Era un han de pe o şosea lăturalnică, care îi deservea de regulă pe cei din zonă, precum şi pe funcţionarii din San Diego şi din Oraşul Universitar care nu doreau să fie văzuţi în locurile obişnuite. Lui Remington nu-i surâdea ideea. I-ar fi plăcut să fie văzut la Coronado împreună cu căpitanul, în loc să străbată cincisprezece kilometri spre nord, până la „La Jolla”. Căpitanul însă fusese categoric în ce privea locul de întâlnire. David îl verificase. Căpitanul nu numai că urma să fie promovat, dar era considerat drept unul din potenţialii candidaţi pentru postul de comandant inter-arme. Remington ar fi fost gata să se ducă şi pe jos numai să ajungă la întâlnire.

Acum şofa pe drumul sinuos şi îngust ce ducea spre localul cu pricina. Va trebui să nu uite, îşi spunea el, că sfatul *personal* nu este acelaşi lucru cu avizul *profesional*, iar dacă era oferit fără bani, constituia *o datorie* care avea să fie onorată într-o bună zi. Dacă omul va ajunge comandant inter-arme… Remington nu se putuse abţine. Plin de importanţă, îi spusese unui coleg – cel care îi născocise porecla de „încuiatul” – că urma să ia dejunul cu un

căpitan foarte bine văzut în La Jolla şi s-ar putea să întârzie. Apoi îl întrebase cum se ajunge acolo.

O, *Dumnezeule!* Ce *a fost* asta? O, *Dumnezeule!*

În vârful curbei în ac de păr se afla o barcă uriaşă, de peste zece metri lungime, care aluneca la vale scăpată de sub control, măturând totul în calea ei. Cotea când la stânga, când la dreapta pe şoseaua îngustă şi prindea tot mai multă viteză, pe măsură ce se apropia de el; un monstru care zdrobea tot ce întâlnea în cale.

Remington întoarse capul spre dreapta răsucind brusc volanul pentru a evita impactul. Trunchiuri de arbori, puieţi tineri şi abisul de dedesubt – acestea fură ultimele imagini pe care le văzu Remington înainte să se prăbuşească.

Departe, pe o colină, un bărbat, cu binoclul în mână, privea maşina care explodă. Misiunea fusese îndeplinită. La urma urmelor, era război.

Şi locotenentul David Remington, a cărui viaţă era atât de ordonată şi chibzuită, care ştia exact ce şi cum dorea de la această lume, care ştia mai ales că nu va fi prins în cursă de acele forţe care îl omorâseră pe tatăl lui în numele politicii corporatiste, fusese ucis de politica unei companii despre care nu auzise în viaţa lui. O întreprindere numită Aquitania. Şi asta pentru că văzuse numele: Delavane.

*Ei cred că aceasta este evoluţia cea mai potrivită a societăţii actuale, căci ideologiile au eşuat... Cuvi*ntele rostite de Preston Halliday la Geneva continuau să stăruie în mintea lui Converse, în timp ce asculta cele patru voci ale Aquitaniei. Înfricoşător era faptul că cei patru credeau ceea ce spuneau, iar convingerile lor, provenite din experienţa trecută erau susţinute cu argumente convingătoare, ce scoteau la lumină greşeli care dăduseră naştere unor suferinţe cumplite şi unor imense pierderi inutile de vieţi omeneşti.

Simplul fapt că se reuniseră – aliaţi şi foşti duşmani – urma să asigure o ordine liber consimţită într-o lume a haosului, să permită statelor industrializate să înflorească, să-şi dezvolte economiile, să introducă bunăstarea şi beneficiile comerţului multinaţional în ţările sărace şi neangajate ale Lumii a Treia pentru a le face să adere la ideile lor. Numai în felul acesta, numai unindu-şi eforturile puteau stopa comunismul, până când sistemul însuşi avea să se prăbuşească sub presiunea unei forţe armate superioare şi a unor resurse financiare mai mari.

Realizarea acestor deziderate impunea o modificare în ierarhia valorilor şi a priorităţilor. Deciziile privind dezvoltarea industrială trebuia coordonate pentru a asigura puterea absolută a statelor libere. Trezoreriile guvernelor, corporaţiile multinaţionale şi conglomeratele uriaşe trebuia să găsească o pătură intermediară, care să accepte să fie condusă de nişte comitete coordonatoare – care reprezentau deciziile guvernamentale. Care erau negociatorii finali? Cine făcea parte din aceste comitete care puteau să vorbească în numele naţiunilor libere şi să le stabilească politicile?

De-a lungul istoriei, o singură clasă de oameni a rămas constantă prin excelenţa sa, iar atunci când a fost chemată în momente de criză să facă faţă unor situaţii speciale, dăduse performanţe mult peste aşteptările scontate – chiar şi atunci când a fost învinsă. Explicaţia contribuţiei unice a acestui segment al populaţiei în timp de război şi, din păcate, mai puţin în timp de pace, era clară din punct de vedere istoric: Erau oameni lipsiţi de eu. Făceau parte dintr-o clasă pregătită să slujească fără să se gândească la altă recompensă decât calitatea superioară a lucrului realizat. Bunăstarea era irelevantă, nevoile lor fiind asigurate şi perspectivele garantate prin realizarea unor performanţe constante la datorie. Această clasă nu era supusă corupţiei economiei de piaţă, dispunând de resurse substanţiale pentru a face faţă corupţiei. În plus, existenţa unor beneficii excesive în rândurile ei ar fi fost imediat depistată şi condamnată, având drept consecinţă Curtea Marţială. Această clasă socială, această rasă nouă nu era numai incoruptibilă la cele mai înalte niveluri, ci şi salvatoarea omenirii. Într-un cuvânt, era armata. Armata din întreaga lume, chiar şi cea a duşmanilor. Împreună – chiar şi ca inamici – membrii ei conştientizau consecinţele catastrofale ale slăbiciunii.

Evident, anumite libertăţi minore trebuia păstrate şi pentru clasa politică, dar acestea reprezentau sacrificii mărunte, necesare supravieţuirii. Cine ar avea ceva împotrivă?

Nici unul din cei patru purtători de cuvânt ai Aquitaniei nu ridica vocea. Erau profeţii cumpătaţi ai raţiunii, fiecare cu propria sa istorie, cu propria identitate… aliaţi şi inamici împreună într-o lume devenită nebună.

Converse se declară de acord cu cele spuse şi puse întrebări de principiu – aşa cum se aşteptau să audă de la el. Până şi măscăriciul curţii, Chaim Abrahms, devenise foarte serios şi

răspundea calm.

— Crezi că noi, evreii, suntem singurii care se află în diaspora, prietene? Greşeşti. Întreaga rasă umană este dispersată. Sunt unii rabini care susţin că evreii nu vor cunoaşte mântuirea decât în era mesianică, în momentul răscumpărării divine, când va apărea un Dumnezeu care să ne arate calea spre pământul făgăduinţei. Dar el întârzie să se arate; nu putem să-l mai aşteptăm. Am creat Israelul. Vezi care este lecţia istoriei? Noi – noi cei de aici – reprezentăm acum intervenţia divină pe pământ. Şi eu – chiar şi eu, un om cu realizări şi cu personalitate – îmi voi da viaţa fără să crâcnesc ca să reuşim.

Jacques Louis Bertholdier: Trebuie să înţelegeţi, domnule Converse, că Rousseau a spus cel mai bine lucrul acesta în eseul său despre *Înţelegerea umană*. În esenţă, spunea că omul atinge cea mai înaltă formă de libertate numai atunci când îşi înţelege parametrii comportamentului. Noi vom stabili aceşti parametri. Ce poate fi mai logic?

Erich Leifhelm: Goethe a spus-o poate chiar mai bine atunci când a subliniat că romantismul politicii este folosit pentru a amorţi şi a domoli temerile celor neinformaţi. În forma definitivă a lucrării sale *Aus Meinem Leben* afirmă clar că toate clasele conducătoare trebuie să fie caracterizate în primul rând de disciplină. Ce poate fi mai important!

Jan van Headmer: Chiar şi ţara mea, domnule, este o întruchipare a acestei lecţii. Am luat tot ce a fost mai bun din trecut şi am creat o ţară mare, prosperă. Dar acum fiarele se întorc şi ţara mea este frământată.

Şi au continuat tot aşa câteva ore la rând. Disertaţii prezentate la modul profund reflexiv, fără patimă. De două ori încercară presiuni asupra lui Joel pentru a-l determina să dezvăluie numele clientului său. De ambele dăţi acesta rămase neclintit, făcând referire la statutul de confidenţialitate – care se putea schimba în câteva zile, poate chiar mai repede.

— Trebuie să-i ofer ceva concret clientului meu. O abordare, o strategie care să-i garanteze implicarea imediată, angajamentul, dacă doriţi.

— De ce este necesar acest lucru în momentul de faţă? întrebă Bertholdier. Aţi ascultat raţionamentele noastre. Fără îndoială că se discerne clar un anumit mod de abordare.

— Foarte bine, retrag cuvântul abordare. Să spunem o strategie. Nu este vorba să ştim „de ce”, ci „cum”.

— Vreţi să spuneţi un plan? întrebă Abrahms. Pe ce bază?

— Pe baza faptului că veţi cere o investiţie care depăşeşte orice experienţă anterioară a dumneavoastră.

— Este o declaraţie extraordinară, interveni van Headmer.

— Este un om cu resurse extraordinare, spuse Converse.

— Foarte bine, conchise Leifhelm, privindu-i pe rând pe fiecare din asociaţii săi înainte de a continua. Joel înţelese: le cerea acordul pe baza unei discuţi avute anterior. Acordul fu dat.

— Ce părere aţi avea despre compromiterea unor persoane deosebit de puternice din anumite guverne?

— Şantaj? întrebă Joel. Extorcare? Nu merge. Sunt prea multe cecuri şi bilanţuri. Un om este ameninţat, neregulile sunt descoperite şi cel în cauză este dat afară oricum. Apoi urmează ritualul epurărilor şi acolo unde era un punct slab apar dintr-o dată o mulţime de puncte forte.

— Este o interpretare extrem de îngustă, spuse Bertholdier.

— Nu luaţi în considerare elementul temporal! strigă Abrahms sfidător, ridicând vocea pentru prima oară. Acumularea, Converse! Accelerarea rapidă!

Joel fu brusc conştient de faptul că ceilalţi trei bărbaţi îl priveau pe israelian, dar nu cu indiferenţă. În fiecare pereche de ochi exista o sclipire, un avertisment. Abrahms dădu din umeri.

— E un punct de vedere.

— Aşa îl şi iau, spuse Converse, cu o voce egală.

— Nu sunt sigur că se poate aplica, spuse israelianul, încercând să dreagă greşeala.

— Ei bine, în schimb, eu sunt sigur de un lucru, spuse Leifhelm. Este vremea să luăm masa. M-am lăudat atâta cu felul în care îmi ospătez musafirii încât trebuie să recunosc că acum sunt cam emoţionat. Sper că bucătarul să nu mă facă de ruşine.

Ca la un semnal, pe care Joel era sigur că gazda îl dăduse, un valet englez apăru sub arcada de la capătul celălalt al încăperii.

— Sunt un clarvăzător! spuse Leifhelm şi se ridică. Haideţi, haideţi, prieteni. Spată de miel *cicatrise*, o mâncare inventată de zei, furată de hoţul incorigibil care domneşte în bucătăria mea.

Masa fu într-adevăr excelentă. Fiecare fel de mâncare în parte cerea un efort de concentrare, atât în ceea ce priveşte gustul, cât şi prezentarea. Converse era mai curând gurmand, decât cunoscător într-ale mâncării. Mâncase în restaurante scumpe, unde nu se gândise la arta culinară, dar sesiza când un fel de mâncare era deosebit. iar la masa lui Leifhelm nu exista nimic de

mâna a doua. Nici măcar masa, o piesă masivă de mahon fixată pe două tripoduri sculptate care păreau că îşi înfig ghearele în parchetul încăperii cu tavan înalt şi tablouri în ulei reprezentând scene de vânătoare. Candelabre atârnau până jos, plasate în faţa unor oglinzi, dar flacăra luminărilor nu-i stânjenea pe comeseni care se vedeau foarte bine unul pe altul. Joel ar fi dorit ca şi gazdele de la New York, Londra sau Geneva să înveţe să facă astfel de aranjamente.

Conversaţia devie de la subiectele serioase discutate în salon. Era ca şi când ar fi intervenit o pauză, o diversiune care să uşureze povara afacerilor de stat şi să reîmprospăteze izvoarele gândirii. Dacă acesta fusese scopul urmărit, succesul se dovedi deplin. Sud-africanul van Headmer fu cel care dădu tonul. În maniera lui amabilă şi fermecătoare (dosarul nu greşise; ucigaşul lipsit de sentimente era într-adevăr fermecător), descrise un safari în Veldt la care îl invitase pe Chaim Abrahms.

— Vă daţi seama, domnilor, eu i-am cumpărat acestui sărman evreu primul costum de safari de la Johannesburg şi de atunci n-a mai trecut o zi în care să nu regret. Nu-l mai dezbracă! Bineînţeles, ştiu şi de ce îl poartă – absoarbe transpiraţia şi se spală uşor. Asta e o altfel de jachetă, nu-i aşa, domnule general?

— Baţi câmpii, am să te spun neveste-mii! replică scurt luptătorul din Sabra strâmbându-se. Alungă mirosul negustorilor de sclavi!

— Apropo de sclavi, interveni sud-africanul, daţi-mi voie să vă spun o istorioară. El luă încă un pahar din vinul care se schimba la fiecare fel de mâncare.

Povestea primului şi singurului safari al lui Chaim Abrahms era demnă de un vodevil. Se pare că israelianul urmărise ore întregi un leu împreună cu cel care îi purta armele, un băştinaş din populaţia bantu, pe care îl înjura tot timpul, fără să ştie că acesta vorbea engleza la fel de bine ca el. Abrahms îşi verificase toate cele patru puşti înainte de a începe vânătoarea, dar de fiecare dată când trăsese asupra leului, ratase. Reputatul trăgător, cu ochi de vultur, nu putea să nimerească ditamai leul la o distanţă de mai puţin de o sută de metri. La sfârşitul zilei, Chaim, extenuat, îl mituise pe purtătorul de arme folosind o engleză stricată şi o mulţime de gesturi ca să-l convingă să nu spună celorlalţi că ratase ţintele. Vânătorul şi băştinaşul se întorseseră în tabără, iar Chaim începuse să se plângă că acolo unde îl dusese „prostul ăla de băştinaş” nu exista nici un leu. Băştinaşul

se dusese în cortul lui van Headmer şi, într-o engleză bantu, relatase următoarele: „Mi-a plăcut leul mai mult decât evreul, domnule şi i-am modificat cătarea”.

Comesenii se prăpădeau de râs şi, spre lauda lui, Abrahms se amuza şi el copios. Era clar că mai auzise istorioară şi îi plăcea s-o asculte repovestită. Joel îşi spuse că numai un om foarte sigur pe sine putea să înghită astfel de poveşti despre el însuşi şi să se amuze sincer. Israelianul era ca o stâncă în ce priveşte convingerile lui şi putea permite prietenilor să râdă pe seama lui. Tocmai asta îl înspăimânta pe Joel.

Valetul englez intră în încăpere fără să facă zgomot şi îi spuse ceva la ureche lui Erich Leifhelm.

— Vă rog să mă scuzaţi, zise neamţul, ridicându-se de la masă ca să răspundă la telefon. Un broker nervos de la Munchen care adună tot felul de zvonuri de la Riyadh. Un şeic se duce la toaletă şi el aude imediat tunete dinspre est.

Conversaţia continuă pe acelaşi ton, fără întreruperi; cei trei membri ai Aquitaniei se comportau ca nişte vechi prieteni care se străduiau să-l facă pe străin să se simtă bine venit. Şi această aparenţă i se păru lui Joel ameninţătoare. Unde erau fanaticii care doreau să distrugă guvernele, să smulgă fără milă frâiele din mâinile conducătorilor şi să arunce în lanţuri ţări întregi, canalizând politicul spre viziunea lor – a statului militarist? Păreau nişte intelectuali, vorbeau despre Goethe şi Rousseau, manifestau compasiune pentru suferinţă şi pentru pierderile inutile de vieţi omeneşti. Aveau simţul umorului şi puteau să facă haz de ei înşişi. Vorbeau cu calm de sacrificarea propriei vieţi pentru ca lumea devenită nebună să se însănătoşească. Erau convingători sub mantia de oameni de stat pe care şi-o asumaseră. Ce spusese Leifhelm citându-l pe Goethe? „Romantismul politicii poate fi folosit cel mai bine pentru a amorţi şi a domoli temerile celor neinformaţi.”

Înspăimântător.

Leifhelm se întoarse, urmat de valetul englez care ducea două sticle de vin. Pe chipul lui nu se putea citi ce fel de veşti primise de la Munchen. Neamţul se comportă ca şi mai înainte, arborând acelaşi zâmbet de ceară pe chip, dar şi entuziasmul cu care se pregătea să întâmpine următorul fel de mâncare.

— Şi acum, dragi prieteni, spata de miel *cicatrise* – medalion cu ambrozie şi, lăsând poezia la o parte, o mâncare destul de bună. În onoarea oaspetelui nostru din această seară, avem şi o

surpriză. Descurcăreţul meu prieten şi camarad englez a fost mai deunăzi în Siegburg şi a dat peste câteva sticle de Lenchen Beerenauslese, din şaptezeci şi unu.

Membrii Aquitaniei se uitară unul la altul, apoi Bertholdier zise:

— Este o adevărată descoperire, Erich. Unul dintre cele mai bune vinuri germane.

— Rieslingul ’82 de Klausberg de la Johannesburg promite să fie unul dintre cele mai bune din ultimii ani, spuse van Headmer.

— Mă îndoiesc că poate rivaliza cu Richon Zion Carmel, adăugă israelianul.

— Sunteţi imposibili.

Bucătarul, purtând bereta sa uriaşă, îşi făcu apariţia în sufragerie împingând o măsuţă de servit; dădu capacul la o parte de pe spata de miel şi, sub privirile apreciative, începu să tranşeze şi să servească. Valetul englez oferi fiecărui oaspete câte o farfurie, apoi turnă vinul.

Erich Leifhelm ridică paharul:

— În onoarea oaspetelui nostru şi a clientului necunoscut care sperăm că va fi şi el curând împreună cu noi.

Converse încuviinţă din cap şi bău. Apoi îşi dădu seama că cei patru membri ai Aquitaniei îl priveau fix. Paharele lor rămăseseră pe masă. Nici unul nu se atinsese de vin.

Leifhelm vorbi din nou, de astă pe un ton nazal, rece, cu o furie greu stăpânită de puterea voinţei:

— „Generalul Delavane era inamicul, inamicul *nostru!* Oameni ca el nu trebuie să mai existe, nu înţelegeţi?” Acestea au fost cuvintele, nu-i aşa, domnule Converse?

— *Ce?* Joel îşi auzi vocea, dar nu era sigur că îi aparţinea lui. Flăcările luminărilor explodară brusc; săgeţi de foc îi umplură ochii, iar usturimea din gâtlej deveni de nesuportat. Se apucă cu o mână de gât şi încercă să se ridice, împinse scaunul, auzi izbitură, de fapt o serie de ecouri succesive. Simţea cum se prăbuşeşte şi cum nenumărate straturi de pământ negru şi greu cad peste el în timp ce ochii îi erau străpunşi de mii de fulgere. Simţi o durere acută în stomac. Se apucă cu mâna de abdomen, încercând să facă durerea să iasă din trupul lui. Apoi simţi cum se prăbuşeşte şi îşi dădu seama că este ţinut de braţe puternice.

— Pistolul. Daţi-vă înapoi. Ţine-l! Vocea îi parvenea tot ca o serie de ecouri, cuvinte rostite aspru cu un puternic accent britanic. *Foc!*

O explozie uriaşă umplu universul. Apoi urmă tăcerea.

16

Telefonul sună, smulgându-l pe Connal Fitzpatrick dintr-un somn profund. Adormise pe canapea, cu dosarul lui van Headmer în mână. Scutură capul, clipi des şi încercă să se orienteze. Unde se afla? Cât era ceasul? Telefonul sună din nou, scoţând un sunet strident, prelung. Se ridică repede de pe canapea, cu picioarele amorţite şi începu să gâfâie – era prea obosit ca să-şi revină în câteva secunde. De fapt, nu mai dormise ca lumea de când plecase din California. Trupul şi mintea nu-i mai funcţionau cum trebuie. Apucă receptorul şi fu cât pe-aci să-l scape, căci îşi pierdu echilibrul pentru o clipă.

— Da… alo!

— Cu comandorul Fitzpatrick, vă rog, spuse o voce bărbătească cu accent britanic.

— La telefon.

— Numele meu este Philip Dunstone, domnule comandor. Vă telefonez în numele domnului Converse. M-a rugat să vă spun că şedinţa decurge în cele mai bune condiţii, mult mai bine decât se aşteptase.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— Dunstone. Maior Philip Dunstone. Sunt aghiotant şef al generalului Berkeley-Greene.

— Berkeley-Greene…?

— Da, domnule comandor. Domnul Converse a spus să vă transmit că s-a hotărât să accepte invitaţia de a fi oaspetele domnului general Leifhelm în noaptea aceasta. Va lua legătura cu dumneavoastră mâine dimineaţă la prima oră.

— Vreau să vorbesc cu el.

— Mi-e teamă că acest lucru nu este posibil. Au plecat cu barca cu motor să facă o plimbare pe râu. Sincer să fiu, sunt foarte secretoşi. Nu am dreptul să asist la discuţiile lor, la fel ca şi dumneavoastră.

— Nu m-aţi convins cu chestia asta, domnule maior.

— Eu nu fac decât să vă transmit un mesaj… O, da, domnul Converse a mai spus că dacă sunteţi îngrijorat şi telefonează amiralul să-i mulţumiţi şi să-i transmiteţi cele mai bune urări din partea lui.

Fitzpatrick rămase cu privirile pironite în perete. Converse n-ar fi adus vorba despre Hickman decât dacă ar fi vrut să transmită un mesaj. Cererea aceasta nu însemna nimic pentru altcineva în afară de ei doi. Totul *era* în ordine. Puteau fi mai multe motive pentru care Joel nu voia să vorbească chiar el la telefon. Printre acestea, se gândi indispus Connal, era şi acela că nu avea încredere că „aghiotantul” ar fi în stare să găsească cuvintele potrivite în cazul în care conversaţia lor ar fi ascultată.

— Foarte bine, domnule maior... Cum spuneaţi că vă numiţi? Dunstone?

— Exact, Philip Dunstone. Aghiotant principal al generalului Berkeley-Greene.

— Lăsaţi-i vorbă domnului Converse să mă sune la ora opt dimineaţa.

— Nu e puţin cam devreme, bătrâne? Este aproape ora două. Micul dejun începe, de regulă, la nouă şi jumătate.

— Atunci la ora nouă, spuse Fitzpatrick pe un ton categoric.

— Am să-i spun chiar eu, domnule comandor. O şi încă ceva. Domnul Converse m-a rugat să vă cer scuze că nu a ajuns acasă până la miezul nopţii, dar a avut multe de discutat aici.

Asta e, îşi spuse Connal. Totul se află sub control. Astfel Joel n-ar fi făcut această observaţie.

— Vă mulţumesc, domnule maior şi, apropo, îmi cer scuze că am fost cam nepoliticos. Adormisem şi nu m-am dezmeticit destul de repede.

— Sunteţi un om norocos. Puteţi să vă puneţi capul din nou pe pernă, în timp ce eu stau de pază. Data viitoare am putea să schimbăm rolurile.

— Dacă mâncarea e bună, de ce nu?

— Nu prea. O mulţime de mâncăruri grele, ca să spun drept. Noapte bună, domnule comandor.

— Noapte bună, domnule maior.

Uşurat, Fitzpatrick puse receptorul în furcă. O clipă se gândi dacă să se apuce din nou de dosare, dar se hotărî să renunţe. Se simţea secătuit de puteri şi îl durea cumplit capul. Avea neapărată nevoie de somn.

Adună hârtiile şi le duse în camera lui Converse, unde le băgă în servieta diplomat, cu cifru. O închise şi se întoarse în salon. Verifică uşa, apoi stinse lumina şi se duse în dormitorul lui. Aruncă servieta pe pat şi îşi scoase pantofii, apoi pantalonii, dar nu mai avu putere să continue. Se prăbuşi pe perne, reuşind

cumva să-şi tragă o bucată de cuvertură peste el. Întunericul era bine venit.

— *Asta* n-ar fi trebuit să spui, îi reproşă Erich Leifhelm englezului, după ce acesta puse receptorul în furcă. „Mâncare grea”, nu e tocmai descrierea cea mai potrivită.

— Fără îndoială că el aşa ar fi apreciat-o, spuse omul care îşi dăduse numele de Philip Dunstone. Hai să vedem ce face pacientul.

Cei doi ieşiră din bibliotecă şi coborâră pe scară spre unul din dormitoare. Acolo se aflau ceilalţi trei membri ai Aquitaniei, împreună cu un al patrulea, a cărui servietă neagră de piele sugera că este medic. Joel Converse zăcea pe pat cu ochii larg deschişi şi sticloşi. Îşi clătina capul dintr-o parte în alta ca şi când ar fi fost în transă, scoţând sunete neinteligibile. Doctorul zise:

— A spus tot ce ştia. A fost trimis de nişte oameni de la Washington despre care habar n-are cine sunt. N-a ştiut nici măcar că existau până când acel ofiţer de marină nu i-a vorbit de existenţa lor. Singurele lui puncte de contact erau Anstett şi Beale.

— Amândoi morţi, spuse van Headmer. Moartea lui Anstett este certă, iar eu pot garanta în privinţa lui Beale. Omul meu de la Santorini a fost la Mykonos şi a confirmat omorul. Nu există nici o urmă. Grecul s-a întors pe stâncile lui de cretă şi vinde dantele şi whisky contrafăcut în taverna lui.

— Pregăteşte-l pentru odisee, spuse Chaim Abrahms, privind în jos spre Converse. Aşa cum a spus specialistul nostru din Mossad, trebuie să ne distanţăm cât mai mult de el. Să fim cât mai departe de acest american şi de cei care l-au trimis.

Fitzpatrick se mişcă; razele soarelui străpungeau întunericul din cameră şi aruncau umbre albe, obligându-l să-şi deschidă pleoapele. Se răsuci şi atinse cu umărul colţul dur al servietei diplomat. Dădu cuvertura la o parte şi îşi întinse braţele în lături, respirând adânc. Ridică mâna stângă până în dreptul ochilor şi se uită la ceas. Era ora nouă şi jumătate; dormise şapte ore şi jumătate. Se dădu jos din pat şi făcu câţiva paşi; se simţea în formă şi cu mintea limpede. Se uită din nou la ceas şi îşi aminti.

Maiorul acela cu numele Dunstone spusese că la reşedinţa lui Leifhelm micul dejun se servea începând de la nouă şi jumătate. Dacă făcuseră şi o plimbare cu barca pe râu la ora două noaptea,

Converse probabil că nu va telefona înainte de ora zece.

Connal se duse în baie; pe perete se afla un telefon astfel încât nu exista riscul să nu audă în cazul în care Converse l-ar fi sunat.

Optsprezece minute mai târziu, Fitzpatrick intră din nou în dormitor, cu un prosop în jurul taliei, înviorat de jetul puternic al duşului. Se duse spre valiza care stătea deschisă pe o banchetă, alături de dulapul în care îşi pusese hainele. Scoase un radio mic şi îl puse pe birou, dar nu ascultă buletinul de ştiri al armatei, ci prinse unul din posturile germane. Auzi ameninţările obişnuite cu greva din sudul industrial, discuţiile în contradictoriu din *Bundestag*; nimic deosebit. Îmbrăcă un pantalon uşor, o cămaşă albastră, o haină de catifea reiată şi intră în salon, îndreptându-se spre telefon; intenţiona să sune să i se aducă un mic dejun uşor şi multă cafea.

Se opri. Ceva nu era în regulă. Dar ce anume? Pernele de pe canapea erau tot deranjate, paharul pe jumătate plin cu whisky se afla pe măsuţă, alături de pix şi de blocnotes. Uşile de la balcon erau închise, perdelele trase, iar în partea cealaltă a camerei, găletuşa cu gheaţă trona în centrul tăvii de argint de pe bufetul în stil antic. Nimic nu părea schimbat şi totuşi... Uşa! *Uşa* camerei lui Converse era închisă. Oare o închisese el? Nu, categoric n-o *închisese!*

Se duse repede spre uşă, răsuci clanţa şi împinse. Examină cu atenţie camera, ţinându-şi respiraţia. Totul părea neatins, doar că dispăruseră valiză şi cele câteva obiecte pe care Converse le lăsase pe birou. Connal se repezi la dulap şi smuci uşa. Era gol. Intră în baie. Săpunurile şi prosoapele neatinse, paharele băgate în săculeţe de hârtie, totul arăta că nu fusese folosită. Privea uluit în jurul lui. Nu se vedea nici cel mai mic semn că mai trecuse cineva pe acolo, cu excepţia cameristei.

Fitzpatrick se repezi în salon şi puse mâna pe telefon. Câteva secunde mai târziu la celălalt capăt al firului se auzi vocea directorului; acelaşi cu care vorbise Connal cu o zi înainte.

— Da, într-adevăr, omul dumneavoastră s-a dovedit mai excentric decât aţi spus dumneavoastră, domnule comandor. A părăsit hotelul azi de dimineaţă la ora trei şi jumătate, după ce a achitat nota de plată.

— A fost *aici?*

— Bineînţeles.

— L-aţi văzut dumneavoastră?

— Eu personal, nu. Am intrat de serviciu abia la ora opt. A vorbit cu directorul de noapte şi a achitat nota înainte să se ducă să-şi la bagajele.

— De unde putea să ştie omul dumneavoastră că este el? Nu l-a văzut niciodată!

— Zău aşa, domnule comandor, a spus că este asociatul dumneavoastră şi a plătit nota. Avea şi cheia de la cameră; a lăsat-o la recepţie.

Fitzpatrick tăcu o clipă, uluit, apoi vorbi pe un ton răguşit:

— S-a făcut curat şi în cameră! Asta tot la ora trei şi jumătate noaptea?

— Nu, domnule, la ora şapte, când au venit cameristele din schimbul de dimineaţă.

— De ce nu s-a făcut curat şi în salon?

— Pentru că zgomotul v-ar fi deranjat. Sincer să fiu, domnule comandor, apartamentul trebuie să fie gata pentru cineva care soseşte devreme în cursul după-amiezei. Sunt sigur că personalul nu v-ar fi deranjat dacă nu ar fi fost trimis de la recepţie.

— Devreme în cursul după-amiezei? Dar eu sunt încă aici!

— Şi puteţi rămâne până la ora douăsprezece; nota de plată a fost achitată. Prietenul dumneavoastră a plecat, iar apartamentul a fost rezervat de altcineva.

— Şi presupun că nu aveţi alte camere libere.

— Mi-e teamă că nu mai avem nimic disponibil, domnule comandor.

Connal trânti receptorul în furcă. *Zău aşa, domnule comandor... aşa* îi mai spusese şi altcineva la ora două noaptea. Pe un raft din salon erau trei cărţi de telefon; o luă pe cea pentru Bonn şi găsi numărul.

— Guten Morgen. Hier bei General Leifhelm.

— Herr Major Dunstone, bitte.

— Wen?

— Dunstone, spuse Fitzpatrick, apoi continuă în germană. Philip Dunstone. Este aghiotant şef al... al unui general pe nume Berkeley-Greene. Sunt englezi.

— Englezi? Nu există nici un fel de englezi aici, domnule.

— Dar a fost acolo noaptea trecută! Au fost amândoi. Am vorbit cu maiorul Dunstone.

— Generalul a oferit ieri-seară o mică petrecere pentru câţiva prieteni, dar n-a fost nici un englez printre ei, domnule.

— Uite ce este, încerc să dau de un domn pe nume Converse.

— A, da, domnul Converse. A fost aici, domnule.

— A fost?

— Cred că a plecat…

— Unde este *Leifhelm?* urlă Connal.

Urmă o pauză, după care neamţul răspunse rece:

— Cine să spun că îl caută pe domnul general Leifhelm?

— Fitzpatrick. Locotenent-comandor Fitzpatrick!

— Cred că este în sufragerie. Vă rog să rămâneţi la telefon.

Telefonul rămase mut un timp. În cele din urmă se auzi un clic şi vocea lui Leifhelm reverberă în receptor:

— Bună dimineaţa, domnule comandor. Bonnul vă oferă astăzi o zi minunată, aşa e? Cele şapte coline se văd perfect, ca pe o carte poştală ilustrată.

— Unde este Converse? îl întrerupse juristul.

— Presupun că la pensiunea *Das Rektorat*.

— Trebuia să rămână peste noapte la dumneavoastră.

— Nu s-au făcut nici un fel de aranjamente în acest sens. Nu au fost nici cerute, nici oferite. A plecat cam târziu, dar a plecat, domnule comandor. Maşina mea l-a dus înapoi.

— Mie mi s-a spus altceva! Un anume maior Dunstone mi-a telefonat pe la ora două noaptea…

— Cred că domnul Converse a plecat imediat după aceea… Cine ziceţi că v-a telefonat?

— Dunstone. Un anume maior Philip Dunstone. Un englez. A spus că este aghiotant şef al generalului Berkeley-Greene.

— Nu-l cunosc pe acest maior Dunstone; n-a fost aici nici o persoană cu numele acesta. Îi cunosc destul de bine pe toţi generalii din armata britanică şi mi-e teamă că n-am auzit de nici unul care să se numească Berkeley-Greene.

— Mai slăbeşte-mă, Leifhelm!

— Poftim?

— *Am vorbit* chiar eu cu Dunstone! A… spus exact ceea ce spun eu acum. Că domnul Converse va rămâne la dumneavoastră acasă – împreună cu c*eilalţi!*

— Cred că ar fi trebuit să vorbiţi direct cu domnul Converse, pentru că nu a fost nici un maior Dunstone şi nici un general Berkeley-Greene la mine acasă. De ce nu telefonaţi la Ambasada Britanică; fără îndoială că cei de acolo ştiu dacă aceşti oameni se află sau nu la Bonn. Poate că nu aţi auzit bine, poate că s-au întâlnit mai târziu la o cafenea.

— Nu puteam vorbi direct cu Converse! Dunstone mi-a spus că aţi plecat cu o barcă pe fluviu.

Fitzpatrick începuse să gâfâie.

— Asta e de-a dreptul ridicol, domnule comandor. E adevărat că dau din când în când câte o masă pentru prieteni, dar toată lumea ştie că nu-mi place apa. Generalul făcu o pauză, adăugind apoi cu un râs scurt: Marele feldmareşal are rău de mare chiar şi într-o barcă obişnuită aflată la doi metri de mal.

— *Minciuni!*

— Nu pot să sufăr chestia asta, domnule. Nu suport apa. Nu mi-a fost niciodată frică de frontul rusesc, ci de Marea Neagră. iar dacă am fi invadat Anglia, te asigur că aş fi traversat Canalul cu avionul.

Neamţul se juca cu el de-a şoarecele şi pisica.

— Ştiţi exact ce vreau să spun! strigă Connal. Mi s-a spus că domnul Converse a venit aici astă-noapte şi şi-a luat bagajele! Eu sunt convins că nu s-a mai întors.

— Iar eu spun că această discuţie nu-şi are rostul! Dacă sunteţi realmente îngrijorat, daţi-mi din nou telefon când o să puteţi vorbi civilizat. Am prieteni la *Staats Polizei.*

Se auzi un alt clic; neamţul închisese telefonul. Fitzpatrick se repezi în dormitorul lui, căutând din priviri servieta. Era pe jumătate băgată sub perna lui. O, Doamne, dormise atât de greu! Luă servieta şi o examină. Era încuiată şi nu se vedea nici o urmă de forţare. O ridică şi o scutură; sunetul obiectelor dinăuntru îi confirmă faptul că hârtiile se aflau la locul lor. Asta dovedea că Joel nu se mai întorsese la pensiune. Indiferent ce treburi urgente ar fi avut, nu şi-ar fi lăsat servieta cu dosarele şi listele de nume.

Connal duse servieta înapoi în salon, încercând să-şi adune gândurile şi să şi le ordoneze: *A.* Era de presupus că steguleţul de pe dosarul lui Joel fusese ridicat sau că informaţiile periculoase ieşiseră la suprafaţă în alt mod. Asta însemna că Joel era ţinut prizonier de Leifhelm şi prietenii acestuia care veniseră cu avionul de la Paris, Tel Aviv şi Johannesburg. *B.* Nu-l vor ucide atâta timp cât nu vor epuiza toate mijloacele pentru a-l face să vorbească, iar el ştia mult mai puţin decât îşi imaginau ei şi chestionarea lui putea să dureze câteva zile. *C.* Moşia lui Leifhelm, după cum susţinea dosarul, era o adevărată fortăreaţă, deci şansele lui de a ajunge la Converse erau nule. *D.* Din păcate, nu putea apela la Ambasada Americană. Walter

Peregrine l-ar fi arestat şi s-ar fi putut alege cu un glonţ în cap. Mai încercase o dată. *E.* Nu putea risca să-i ceară ajutor lui Hickman de la San Diego; în alte împrejurări, ar fi fost modalitatea de acţiune cea mai logică. Amiralul nu s-ar fi implicat în Aquitania; era un militar mândru şi independent, destul de sceptic în ce privea politica şi mentalitatea Pentagonului. Dacă steguleţul fusese ridicat în mod oficial – cu consimţământul sau în pofida obiecţiilor lui Hickman – acesta trebuia să-l cheme înapoi la bază, ca să organizeze o anchetă completă. Din păcate, orice contact cu amiralul ar fi putut avea drept consecinţă anularea permisiei lui. Dacă amiralul nu putea lua legătura cu el n-avea cum să-l cheme.

Connal se aşeză pe canapea, cu servieta alături, luă un creion şi scrise două cuvinte pe blocul de însemnări de lângă telefon: *telefonează-i lui Meagen.* O să-i ceară surorii lui să spună că după înmormântarea lui Press plecase spre o destinaţie necunoscută, fără să-i dea nici o explicaţie. Asta se potrivea cu ceea ce îi spusese el amiralului şi anume că se ducea cu informaţiile pe care le deţinea la „autorităţile" care cercetau asasinarea lui Halliday.

F. Putea să se ducă la poliţia din Bonn şi să declare că avea motive întemeiate să creadă că prietenul lui, cetăţean american, era reţinut împotriva voinţei lui la reşedinţa generalului Erich Leifhelm. Dar atunci se va pune imediat întrebarea: de ce nu contactează domnul comandor Ambasada Americană? În spatele unei asemenea întrebări se ascundeau şi alte gânduri nerostite. Indiferent de părerile personale, generalul Leifhelm era o personalitate proeminentă şi o asemenea acuzaţie trebuia să aibă un sprijin diplomatic. iar ambasada... Leifhelm spusese că are prieteni la Staa*ts Polizei. Pr*obabil că îi avea la mână pe oamenii-cheie din poliţia din Bonn. Dacă îi alarma, ar fi putut să-l mute în altă parte pe Converse. Sau să-l ucidă... Generalul e nebun, îşi spuse Connal, în timp ce o tactică juridică i se insinua treptat din subconştient, prinzând brusc contur: Să se tâ*rguiască. Era ce*va curent în practica juridică, atât militară cât şi civilă: Renunţăm *la asta dacă acceptaţi asta. Nu ne apropiem de această zonă, dacă nici voi nu vă apropiaţi de asta. Practi*că standard. Schimbul de concesii. Oare ar fi posibil? Ar putea măcar să se gândească la aşa ceva? Părea o nebunie, o soluţie disperată, dar acum nimic nu mai era normal. Recurgerea la forţă nici nu se putea pune în discuţie; poate s-ar fi putut

organiza un schimb. Leifhelm în schimbul lui Converse. Un general pentru un locotenent.

Connal aproape că nu îndrăznea să-şi continue raţionamentul; erau prea multe elemente negative. Trebuia să se bazeze numai pe instincte, pentru că nu-i mai rămăsese nimic altceva, nu se putea întoarce în nici o parte fără să dea de un zid sau de un pistol îndreptat spre el. Se ridică de pe canapea şi se duse la masa pe care se afla telefonul; se aşeză pe scaun şi luă cartea de telefon care rămăsese pe podea. Era o nebunie, dar nu se putea gândi la nimic altceva. Găsi numele: *Fishbein, Ilse*. Fiica nelegitimă a lui Hermann Goering.

Întâlnirea fusese fixată: o masă mai retrasă de la cafeneaua Hansa-Keller din Kaiserplatz, rezervată pe numele de Parnell. Fitzpatrick avusese prezenţa de spirit să-şi pună în valiză când plecase din California şi un costum de haine civile cu o croială clasică. Îl îmbrăcase acum când avocatul american, domnul Parnell, care vorbea curent germana, fusese trimis de firma sa din Milwaukee, Wisconsin, pentru a stabili o legătură cu doamna Ilse Fishbein din Bonn, Germania Occidentală. Avusese, de asemenea, suficient spirit de prevedere ca să închirieze o cameră la Schlosspark, în Bonn. Servieta lui Converse o pusese într-un loc unde putea să stea în siguranţă mai mult timp, ca punct de reper pentru Converse dacă totul avea să se prăbuşească.

Connal sosi cu zece minute mai devreme, nu numai ca să se sigure că masa este rezervată, ci şi ca să se familiarizeze cu mediul şi să recapituleze modul în care va aborda chestiunea. Procedase astfel de multe ori, când intra în sala de judecată a tribunalului militar înainte de proces: examina scaunele, greutatea meselor, unghiul vizual al completului de judecată. Toate aceste amănunte îi erau de folos.

O reperă imediat pe invitata lui, când o văzu discutând cu şeful de sală. Era înaltă, cu forme pline, dar nu obeză. Avea o alură statuară, conştientă de senzualitatea ei matură, dar suficient de inteligentă ca să nu facă prea mult caz de ea. Purta un costum uşor de vară, cu un guler mare alb răsfrânt peste reverele acestuia. Obrazul rotund şi pometii pronunţaţi exprimau o tărie de caracter care altfel nu s-ar fi lăsat ghicită. Părul negru, lung până la umeri, era presărat cu fire albe. Şeful de sală o însoţi până la masă. Fitzpatrick se ridică s-o întâmpine.

— *Guten Tag, Frau Fishbein*, spuse el, întinzându-i mâna. *Bitte, setzen Sie sich*.

— Nu e nevoie să vorbiţi germana, *Herr* Parnell, spuse femeia, dându-i mâna şi aşezându-se apoi pe scaunul tras de ajutorul chelnerului care, cu o plecăciune se îndepărtă. Eu îmi câştig existenţa ca translatoare.

— Cum doriţi dumneavoastră, spuse Connal.

— În cazul de faţă aş prefera să vorbim engleză şi dacă se poate mai încet. Aşadar, care este acea situaţie incredibilă la care v-aţi referit la telefon, domnule Parnell?

— Este vorba de o moştenire, doamnă Fishbein, răspunse Fitzpatrick privind-o cu atenţie. Dacă putem rezolva anumite chestiuni tehnice şi sunt sigur că le vom rezolva, în calitate de legatară legitimă veţi moşteni o sumă substanţială.

— De la o persoană din America pe care n-am cunoscut-o niciodată?

— L-a cunoscut… pe tatăl dumneavoastră.

— Eu în nici un caz, spuse Ilse Fishbein repede, privind prudentă în jur. Cine este această persoană?

— A făcut parte din personalul tatălui dumneavoastră în timpul războiului, răspunse Connal, coborând şi mai mult vocea. Cu ajutorul lui şi cu anumite contacte din Olanda, a plecat din Germania înainte de procesele de la Nurenberg, cu o mare sumă de bani. A ajuns în Statele Unite prin Londra şi a început o afacere în Vestul Mijlociu. Afacerea a fost încununată de succes. A murit de curând şi a lăsat instrucţiuni testamentare pentru firma mea, adică pentru avocaţii lui.

— Dar de ce mie?

— O datorie. Fără influenţa tatălui dumneavoastră şi fără ajutorul clientului nostru probabil că ar fi putrezit ani de zile în închisoare, în loc să prospere în America. Pentru toată lumea era un imigrant olandez a cărui firmă de familie fusese distrusă în timpul războiului şi care încerca să-şi refacă situaţia în America. Această situaţie a inclus apoi un holding prosper şi o fabrică de preparate de carne preambalate, care urmează să fie vândute. Moştenirea dumneavoastră se cifrează la peste două milioane de dolari americani. Doriţi un aperitiv, doamnă Fishbein?

O vreme, femeia fu incapabilă să scoată o vorbă. Stătea cu ochii larg deschişi şi maxilarele încleştate, privind ca în transă.

— Cred că da, domnule Parnell, spuse ea recăpătându-şi vocea. Un whisky mare, dacă sunteţi amabil.

Fitzpatrick îi făcu semn chelnerului, comandă băuturile şi încercă o conversaţie uşoară, aruncând câteva comentarii cu privire la timpul de afară, întrebând-o ce ar merita să viziteze cât timp se află la Bonn. Tentativa lui eşuă. Ilse Fishbein tăcea cu obstinaţie, copleşită de emoţie. Îl apucase de încheietura mâinii şi continua să-l strângă spasmodic, cu buzele uşor întredeschise şi ochii inexpresivi aţintiţi în gol. Chelnerul aduse băuturile, apoi se îndepărtă, dar femeia nu-şi reveni nici după ce luă o înghiţitură de whisky.

— Care sunt chestiunile ce trebuie rezolvate? Întrebaţi orice, cereţi orice. Aveţi unde să locuiţi? La Bonn este foarte mare înghesuială.

— Sunteţi foarte amabilă, mulţumesc. Vă rog să înţelegeţi, doamnă Fishbein, este vorba de o chestiune foarte delicată pentru firma mea. După cum vă puteţi uşor imagina, nu reprezintă genul de afaceri legale de care firma mea să fie încântată; sincer să fiu, dacă clientul nostru n-ar fi prevăzut anumite clauze legate de îndeplinirea unor prevederi testamentare, poate că...

— Întrebările! *Ce întrebări* aveţi?

Fitzpatrick făcu o pauză înainte să răspundă. Se lăsase întrerupt, dar intenţiona să-şi ducă gândul până la capăt.

— Totul se va face în mod confidenţial, curtea va opera *in camera...*

— Cu *fotografi?*

— Nu, cu uşile închise, doamnă Fishbein. Spre binele comunităţii, în schimbul unor taxe speciale locale care nu se plătesc dacă va fi vorba de o confiscare. Vedeţi dumneavoastră, instanţele superioare ar putea decide ca întreaga avere să fie pusă sub semnul întrebării.

— Da, întrebările! Ce *întrebări* aveţi!

— Este cât se poate de simplu. Am pregătit nişte declaraţii pe care dumneavoastră va trebui să le semnaţi, iar eu va trebui să confirm că semnătura vă aparţine. Este vorba de stabilirea filiaţiei şi de o scurtă depoziţie prin care se justifică cererea. Avem nevoie de una singură, dar ea trebuie să fie dată de un fost membru cu grad înalt al forţelor armate germane, de preferat un om al cărui nume este cunoscut, despre care în manualele şi cărţile actuale de istorie se afirmă că a fost coleg cu tatăl dumneavoastră natural. Evident, ar fi şi mai bine dacă am putea găsi o persoană cunoscută armatei americane în cazul în

care judecătorii decid că apeleze la Pentagon şi să întrebe „cine e omul acesta?”

— Ştiu un om! şopti Ilse Fishbein. A fost feldmareşal, un *general* strălucit!

— Cine este? întrebă juristul, apoi imediat ridică din umeri, renunţând la identitate ca fiind nerelevantă. Nu contează. Spuneţi-mi numai de ce credeţi că este omul potrivit, acest feldmareşal!

— Se bucură de un mare respect, deşi nu toată lumea este de acord cu el. A fost unul dintre cei mai mari tineri comandanţi, decorat chiar de tatăl meu pentru fapte de arme strălucite!

— Credeţi că îl cunoaşte cineva din armata americană?

— *Mein Gott!* A lucrat pentru Aliaţi la Berlin şi după război la Viena!

— Da?

— Şi la sediul SHAPE din Bruxelles!

E clar, îşi spuse Connal, vorbim despre acelaşi om.

— Foarte bine, zise el cu voce tare, pe un ton indiferent, dar foarte serios. Nu trebuie să-mi daţi numele. Nu contează şi oricum probabil că nu-l cunosc. Puteţi da de el repede?

— În câteva minute! Este aici, la Bonn.

— Splendid. Trebuie să iau avionul spre Milwaukee mâine la amiază.

— O să mergeţi la el acasă şi va dicta acea depoziţie secretarei sale.

— Îmi pare rău, dar nu pot face acest lucru. Depoziţia trebuie să fie autentificată de un notar. Din câte ştiu şi aici sunt aceleaşi reguli. La hotelul Schlosspark există şi dactilografe şi servicii notariale. Am putea să ne întâlnim acolo în seara aceasta sau mâine dimineaţă devreme? Aş putea trimite un taxi după prietenul dumneavoastră. Nu vreau să-l coste nimic. Firma mea va acoperi toate cheltuielile.

Ilse Fishbein chicoti – un chicotit uşor, isteric.

— Nu-l cunoaşteţi pe prietenul meu, *Mein Herr*.

— Sunt sigur că ne vom înţelege. Ce părere aveţi – am putea comanda acum dejunul?

— Trebuie să mă duc la toaletă, spuse nemţoaica, cu ochii strălucitori ca două agate. Femeia se ridică şi Connal o auzi şoptind: *„Mein Gott! Zwei Millionen Dollar!”*

— Nici n-a vrut să ştie cum te cheamă! strigă Ilse Fishbein în

receptor. E din Milwaukee, Wisconsin şi îmi oferă *două milioane de dolari americani!*

— Şi n-a întrebat cine sunt eu?

— A spus că nu contează! Oricum n-ar fi ştiut despre cine e vorba. Poţi să-ţi închipui? S-a oferit să trimită un taxi după tine! A spus că nu trebuie să cheltuieşti nici un bănuţ!

— E adevărat că Goering a fost deosebit de generos în ultimele săptămâni, mormăi Leifhelm. Bineînţeles că de cele mai multe ori era drogat, iar cei care îl aprovizionau cu narcotice greu de obţinut au fost răsplătiţi cu diverse opere de artă deosebit de preţioase. Cel care i-a furnizat mai târziu supozitoarele otrăvite trăieşte şi acum în Luxemburg ca un împărat.

— Vezi, înseamnă că e adevărat!

— E adevărat, consimţi generalul, dar rareori era conştient de ceea ce face. Este ceva neobişnuit şi cât se poate de neplăcut, Ilse. Omul ăsta ţi-a arătat vreun document, vreo dovadă a misiunii lui?

— Fireşte! minţi Ilse Fishbein cuprinsă de panică, străduindu-se să-şi aducă aminte ce îi mai spusese avocatul. O pagină de declaraţie legalizată şi... şi o depoziţie – toate urmând să fie folosite de tribunal în mod confidenţial! În particular! Ştii, e vorba de nişte taxe care nu se mai plătesc dacă averea este confiscată...

— Asta am mai auzit, Ilse, o întrerupse nerăbdător Leifhelm. E vorba de aşa-numiţii criminali de război şi de fondurile expatriate. Ipocriţii ăştia se aruncă imediat ce este vorba de bani.

— Eşti ca de obicei perspicace, dragul meu general, dar şi eu am fost întotdeauna loială. Nu ţi-am refuzat nici o cerere, indiferent că era de ordin profesional sau personal. *Te rog.* Două milioane de dolari americani! N-o să dureze decât zece sau cincisprezece minute!

— Ai fost ca o nepoată pentru mine, Ilse, asta nu pot nega. Aşa te-au considerat toţi... Foarte bine. Diseară iau masa la Steigenberger, la ora nouă. Am să trec pe la Schlosspark pe la ora opt şi un sfert. O să-mi cumperi un cadou din – să zicem – viitoarea ta avere.

— Te aştept în hol.

— O să vin împreună cu şoferul.

— Poţi să aduci douăzeci de oameni!

— Cred că merită douăzeci şi cinci, spuse Leifhelm.

Fitzpatrick şedea în mica sală de şedinţe de la etajul întâi al hotelului şi examina pistolul, consultând instrucţiunile de folosire, încercă să combine ceea ce îi spusese vânzătorul cu schema şi explicaţiile din prospect şi rămase satisfăcut; ştia destule. Exista o asemănare de bază cu Coltul 45 standard din dotarea Marinei Militare, singura armă pe care o cunoştea. Arma pe care o cumpărase era un pistol *Heckler & Koch PGS*, de vreo douăzeci de centimetri, cu calibru de nouă milimetri. Instrucţiunile de folosire subliniau diverse calităţi tehnice, care nu-i spuneau mare lucru; lăsă manualul să alunece pe podea şi exersă de câteva ori ridicând piedică şi percutând în gol. Ştia să încarce arma, să ochească şi să tragă; aceasta era tot ce îi trebuia şi spera să nu fie nevoie să-şi pună în aplicare cunoştinţele.

Aruncă o privire la ceas. Era aproape opt. Îşi băgă pistolul sub curea, se aplecă să ia instrucţiunile şi se uită de jur-împrejurul încăperii, verificând în minte mişcările şi poziţia pe care dorea s-o ocupe. Aşa cum se aşteptase, Ilse Fishbein îi spusese că Leifhelm va veni însoţit de un „şofer” – despre care se putea presupune că îndeplineşte şi alte funcţiuni. Dacă va fi aşa, nu va avea ocazia să apeleze la armă.

Încăperea – sala de şedinţe a hotelului pe care o rezervase în numele unei companii fictive – nu era foarte mare, dar existau anumite detalii de care putea profita. Masa rectangulară obişnuită se afla în centru; de fiecare parte erau trei scaune, plus câte unul la capete. Mai erau şi alte scaune lângă perete pentru stenografe şi observatori. Toate acestea erau lucruri obişnuite. Dar, pe lângă acestea, în mijlocul peretelui din stânga exista o uşă care ducea spre o cameră mai mică, folosită probabil pentru discuţii foarte intime. Înăuntru se găsea alt telefon care, atunci când era ridicat, pe consola telefonului din camera de şedinţe se aprindea un buton roşu. Confidenţialitatea avea şi ea nişte limite la Bonn. Mai mult chiar, uşa sălii dădea într-un hol, astfel că cei aflaţi pe coridor nu puteau să vadă cine se găsea în încăpere.

Connal împături instrucţiunile de folosire a pistolului, le puse în buzunarul sacoului şi se duse spre masă, pentru a verifica încă o dată decorul. Cumpărase de la un magazin special obiectele potrivite. La capătul cel mai îndepărtat al mesei, lângă telefon, aşezat paralel cu marginea mesei, se aflau mai multe dosare, alături de o servietă deschisă (de la distanţă, plasticul închis la

culoare din care era confecţionată semăna cu o piele scumpă). Peste tot erau împrăştiate hârtii, pixuri şi blocnotesuri din care fuseseră rupte paginile de deasupra. Decorul era foarte familiar pentru cineva care mai intrase vreodată într-un birou de avocat.

Fitzpatrick se duse înapoi, către scaunul lui, făcu câţiva paşi şi se îndreptă spre uşa camerei mici aflate alături. Aprinsese luminile – două lămpi aflate de o parte şi de alta a unei canapele scurte. Se duse către cea mai apropiată, cea cu telefonul şi o stinse. Se întoarse la uşa deschisă, se aşeză între ea şi perete şi privi prin spaţiul îngust de deasupra balamalelor. Vedea foarte bine intrarea din holul intermediar: trei oameni urmau să intre în sala de şedinţe, moment în care el avea să iasă.

Se auzi o bătaie în uşa exterioară, bătaia rapidă, nerăbdătoare a unei moştenitoare care nu se poate controla. Îi explicase lui Ilse Fishbein unde se află încăperea, dar nu-i dăduse alte amănunte: nici un fel de nume sau numere. În tulburarea ei, femeia nu ceruse nici o precizare. Fitzpatrick se apropie de telefon, ridică receptorul din furcă şi îl puse alături. Apoi reveni în poziţia lui de lângă uşă, aşezându-se în aşa fel încât să poată vedea prin fanta de deasupra balamalelor. Îşi scoase pistolul de la brâu, îl ţinu în faţa gurii şi strigă suficient de tare ca să poată fi auzit din coridorul hotelului:

— Poftiţi, intraţi vă rog! Uşa este deschisă. Vorbesc la telefon.

Se auzi zgomotul uşii care se deschise, urmat de cel al paşilor lui Ilse Fishbein care intră repede în cameră, cu ochii la masa de şedinţă. Fu urmată imediat de Erich Leifhelm, care se uită de jur-împrejur, apoi dădu încet din cap. Un bărbat în uniformă de şofer apăru şi el în conul vizual al lui Fitzpatrick, cu mâna în buzunarul sacoului negru. Connal auzi atunci al doilea sunet pe care îl aştepta: zgomotul uşii de la intrare care se închisese.

El trânti uşa camerei mici şi ieşi rapid din spatele ei, cu arma întinsă în faţă, ţintindu-l pe şofer.

— Tu! strigă el în germană. Scoate mâna din buzunar! Încet!

Femeia rămăsese cu gura căscată şi apoi dădu să strige, dar Fitzpatrick o opri adresându-i-se pe un ton sever:

— Linişte! Aşa cum o să-ţi confirme prietenul dumitale, nu am nimic de pierdut. Pot să vă omor pe toţi trei şi să plec din ţară într-o oră, lăsând poliţia să-l caute pe un domn Parnell care nu există.

Şoferul, cu maxilarele încordate, scoase mâna din buzunar.

Leifhelm privea furios, dar şi temător, pistolul din mâna lui

Connal. Faţa lui, de obicei cenuşie, devenise roşie ca para focului.

— Îndrăzneşti să...

— Îndrăznesc, domnule feldmareşal, spuse Fitzpatrick. Tot aşa cum ai îndrăznit şi dumneata acum patruzeci de ani să siluieşti o fetiţă şi să faci în aşa fel încât nici ea, nici familia ei să nu mai iasă niciodată din lagăr. Poţi să fii sigur că am să îndrăznesc şi, în locul dumitale, n-aş întreprinde nimic care să-mi dea motive să fiu şi mai furios. Connal se întoarse către femeie: *Tu*. În servietă sunt nişte frânghii. Începe cu şoferul. Leagă-i mâinile şi picioarele. Fă imediat ce-ţi spun. Acum! *Repede!*

Patru minute mai târziu, şoferul şi Leifhelm stăteau pe scaune, cu mâinile şi picioarele legate. Arma şoferului fusese scoasă din buzunarul acestuia. Juristul verifică frânghiile şi nodurile făcute conform indicaţiilor sale şi fu satisfăcut: cu cât prizonierii se agitau mai tare, cu atât nodurile se strângeau şi mai mult. Fitzpatrick îi porunci lui Ilse Fishbein să se aşeze pe un al treilea scaun; apoi îi legă mâinile de braţele scaunului şi picioarele de picioarele acestuia.

Connal luă arma de pe masă şi se apropie de Leifhelm, legat de scaunul aflat lângă telefon.

— Acum, spuse el, cu pistolul îndreptat spre capul generalului, după ce am să închid telefonul din camera de alături, vei da un telefon de aici.

Connal se duse, închise telefonul şi se întoarse. Se aşeză alături de Leifhelm şi luă o bucată de hârtie din servieta diplomat deschisă. Pe ea era notat numărul de telefon de la moşia generalului aflată pe valea Rinului.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Leifhelm.

— Un schimb, răspunse Fitzpatrick, cu ţeava pistolului apăsată pe fruntea generalului. Pe dumneata în schimbul lui Converse.

— *Mein Gott!* şopti Ilse Fishbein, împietrită, în timp ce şoferul se zbătea, încercând să-şi elibereze mâinile din frânghiile care începuseră să-i intre în carne.

— Şi crezi că o să te asculte cineva, că cineva o să-ţi execute ordinele?

— O să mă asculte dacă vor să te mai vadă viu. Ştii că nu glumesc, generale. Arma are amortizor, am verificat. Pot să dau radioul mai tare, să te ucid şi să plec cu avionul înainte să vă găsească cineva. Camera este rezervată pentru toată noaptea cu instrucţiuni precise să nu fiu deranjat sub nici un motiv.

Connal îşi mută arma în mâna stângă şi apucă receptorul, formând numărul de pe bucăţica de hârtie.

— *Guten Tag*. Aici reşedinţa generalului Leifhelm, zise o voce de la capătul celălalt al firului.

— Vreau să vorbesc cu cineva care are putere de decizie, spuse juristul într-o germană fără cusur. Am un pistol îndreptat spre tâmpla generalului Leifhelm şi îl voi ucide dacă nu faci ceea ce îţi spun.

Auzi nişte strigăte înăbuşite, apoi o mână astupă microfonul receptorului. Câteva secunde mai târziu un bărbat vorbi rar, în engleză:

— Cine eşti şi ce doreşti?

— Ei bine, chiar nu ştii? Mi se pare că eşti maiorul Dunstone – parcă aşa ziceai că te cheamă, nu-i aşa?

— Să nu acţionezi pripit, domnule comandor. S-ar putea să regreţi.

— Iar dumneata să nu faci vreo prostie, altfel Leifhelm va fi cel care va regreta, atât timp cât încă mai poate regreta. Ai o oră ca să-l aduci pe Converse la aeroport, la poarta companiei Lufthansa. Are bilet rezervat pentru Washington, via Frankfurt la zborul de la ora zece. Am făcut toate aranjamentele. Vreau să vorbesc cu el. După ce vorbesc, plec de aici şi am să vă telefonez să vă spun unde e patronul vostru. Adu-l pe Converse la aeroport. Ai o oră, maiorule!

Fitzpatrick duse receptorul la urechea generalului, împungându-l cu ţeava pistolului în tâmplă.

— Fă aşa cum spune, zise Leifhelm, înecându-se cu cuvintele.

Trecu o jumătate de oră de tăcere apăsătoare. În cele din urmă Leifhelm fu cel care vorbi:

— Aşadar, aţi găsit-o, spuse el făcând un semn cu capul spre Ilse, care tremura din tot corpul. Lacrimi mari se rostogoleau pe obrajii ei plini.

— Tot aşa după cum am aflat ce ai făcut la Munchen acum patruzeci de ani şi încă multe alte lucruri. Ai pornit la marele război care se desfăşoară în ceruri, domnule feldmareşal, aşa că să nu-ţi faci griji dacă am să-mi ţin cuvântul faţă de majordomul dumitale englez. Nu vreau să ratez momentul când veţi fi arătaţi lumii întregi aşa cum sunteţi cu adevărat. Oameni ca dumneata întinează numele de militar.

La uşa exterioară se auzi un zgomot. Connal ridică privirile, înălţând şi pistolul direct spre capul lui Leifhelm.

— Ce este? întrebă neamţul mişcându-se.

— Nici o mişcare!

De dincolo de uşă se auzea o melodie intonată de mai multe voci de bărbaţi, cântând care mai de care mai fals. Probabil că se încheiase o altă reuniune în vreuna din celelalte săli de şedinţe, la care ordinea de zi fusese parcursă şi cu ajutorul unei anumite cantităţi de alcool. Nişte râsete răguşite acompaniară o încercare nereuşită de a se relua un refren. Fitzpatrick se relaxă, lăsând arma în jos.

— Spui că oamenii ca mine întinează profesia dumitale – care este şi a mea, spuse Leifhelm. Dar ţi-a trecut vreodată prin minte, comandorule, că am putea ridica această profesie la un nivel nemaiîntâlnit de măreţie şi că lumea are mare nevoie de noi?

— Are nevoie de noi? întrebă Connal. Noi suntem cei care avem în primul rând nevoie de lume şi nu de lumea voastră. Aţi încercat o dată şi aţi dat-o în bară, nu mai ţii minte?

— A fost vorba de o ţară condusă de un nebun care a încercat să domine întregul glob. Aici este vorba de multe ţări cu profesionişti plini de abnegaţie, gata să se sacrifice pentru binele tuturor.

— Cui aparţine definiţia asta? Dumitale? Eşti de-a dreptul amuzant, generale, dar mă îndoiesc de intenţiile dumitale frumoase.

— Greşelile unui tânăr privat de drepturile pe care i le dădeau numele şi naşterea să nu trebuie să fie reproşate unui om matur, peste o jumătate de secol.

— Privat sau depravat? Cred că ai recuperat foarte repede timpul pierdut şi cât se poate de brutal. Nu-mi plac remediile dumitale.

— Nu ai viziune…

— Mulţumesc lui Dumnezeu şi Sfintei Fecioare că nu am viziunea dumitale.

Cântecele de pe coridor se auzeau estompat, apoi izbucniră din nou, de astă dată şi mai puternice decât înainte.

— Poate că sunt câţiva dintre foştii dumitale prieteni de la Dachau, au băut prea multă bere.

Leifhelm ridică din umeri.

Brusc, uşa se deschise izbindu-se de perete, trei bărbaţi pătrunseră în încăpere şi începură să tragă. Aşchii de lemn şi de metal săreau peste tot. Fitzpatrick simţi o durere ascuţită în braţ

şi armă îi zbură din mână. Privi în jos şi văzu cum sângele pătrunde prin mâneca costumului. Privi spre stânga. Ilse Fishbein zăcea moartă, cu craniul făcut ţăndări de ploaia de gloanţe; şoferul zâmbea impertinent.

Uşa se închise ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat:

— Tâmpiţi, spuse Leifhelm, în timp ce unul dintre invadatori îi tăia frânghiile. Am folosit şi ieri termenul acesta, comandorule, dar nu ştiam câtă dreptate am. Ţi-ai închipuit cumva că e aşa de greu să depistezi un telefon dat dintr-o anumită cameră?... Şi apoi, prea erau multe coincidenţe. Converse se afla în mâinile noastre şi brusc târfa asta amărâtă dă peste o bogăţie imensă – venită din *America*. Trebuie să recunosc că faptul nu putea fi exclus – astfel de testamente fiind frecvente din partea unor idioţi care nu-şi dau seama cât de mult rău fac; dar coincidenţa dădea de bănuit. Lucrare de amatori.

— Eşti un ticălos. Connal închise o clipă ochii, încercând să nu se mai gândească la durere, incapabil să-şi mişte degetele.

— O, domnule comandor, mi se pare mie sau sesizez un fel de teamă în vocea dumitale? Crezi că am să te ucid?

— Sesizezi corect. Eu asta ţi-aş face dumitale.

— Greşeşti profund. Ţinând seama de natura permisiei dumitale, ne poţi face un serviciu, ce-i drept minor, dar important pentru noi. Vei fi oaspetele nostru, comandorule, dar nu în Germania. Vei pleca într-o călătorie.

17

Converse deschise ochi, învingând greutatea, ca de plumb, care îi apăsa pleoapele. Era ameţit, îl ustura gâtul şi vedea dungi negre. Simţea o arsură cumplită în braţ. Încercă să pipăie pe întuneric locul dureros, dar îşi trase mâna înnebunit de durere. Apoi lumina începu să pătrundă în spaţiul întunecat de deasupra lui, alungând umbrele. Obiectele începură treptat să prindă contur – văzu marginea de metal a unui pat de campanie, două scaune de lemn unul în faţa altuia, o măsuţă mică şi o uşă, ceva mai departe... apoi o altă uşă, deschisă, o chiuvetă cu două robinete. Lumina? De unde venea? Apoi îşi dădu seama: pe perete, de o parte şi de alta a uşii închise, erau două ferestre rectangulare; perdelele lor scurte fluturau în adierea brizei. Ferestrele păreau deschise, dar ceva, în cadrul lor, i se părea în plus. Joel ridică mai mult capul, sprijinindu-se pe antebraţe şi miji din ochi, încercând să vadă mai clar. Îşi concentră privirile asupra ferestrelor şi descoperi gratiile. Se afla într-o celulă.

Căzu din nou pe pat, înghiţind de mai multe ori ca să mai atenueze senzaţia de arsură din gât şi îşi roti braţul în cercuri ca să mai domolească durerea din... rană? Da, era o rană. O rană de glonţ! Amintirea îi reveni brusc: un dineu care se transformase în câmp de luptă. Lumini orbitoare şi dureri bruşte însoţite de voci stridente care îl bombardau, ecouri fără sfârşit care îi răsunau în urechi, în timp ce el încerca disperat să respingă atacurile. Apoi urmaseră momente de un calm total, când nu mai auzise decât mormăitul monoton al unei singure voci. Converse închise pleoapele, strângându-le cât putea de tare. Brusc îşi dădu seama: vocea care mormăia monoton era vocea lui; fusese drogat şi dăduse în vileag toate secretele.

I se mai întâmplase asta şi înainte, în lagărele din Vietnamul de Nord; ca de obicei, încerca sentimentul acela de umilinţă neputincioasă. Mintea lui fusese despuiată şi violată, vocea îi fusese obligată să rostească obscenităţi în pofida voinţei lui.

Şi din nou, ca de obicei, simţi golul acela în stomac, un vid care pătrunsese adânc în el şi îi producea o imensă slăbiciune. Simţea că este lihnit de foame şi probabil că aşa şi era. Chimicalele produceau de regulă vomă, iar intestinele ţipau

acuma după mâncare. Ciudat, reflectă el, deschizând ochii şi urmărind razele de lumină, dar aceste amintiri îi trezeau aceleaşi instincte de conservare care îl ajutaseră atunci – cu mulţi ani în urmă. Nu-şi putea permite să-şi irosească energia; trebuia să-şi păstreze bruma de puteri pe care o mai avea. Şi apoi să încerce să capete forţe noi. Altfel nu mai rămânea nimic altceva decât amorţeala care îi cuprindea mintea şi trupul.

În cameră se auzi un zgomot! Apoi altul. Scrâşnetul metalului pe metal îi spunea că se trage un zăvor. Auzi zgomotul provocat de o cheie care se răsuceşte în broască, ceea ce însemna că uşa aceea îndepărtată urma să se deschisă. Uşa se deschise şi un mănunchi puternic de raze de soare năvăli în încăpere. Converse îşi acoperi ochii cu mâna, privind printre degete. În cadrul uşii desluşi silueta unui bărbat care ducea în mâna stângă un obiect plat. Omul se apropie şi Joel îl recunoscu pe şoferul care îl cercetase cu detectorul electronic de metale în faţa intrării.

Şoferul traversă camera şi aşeză pe masă obiectul plat. Era o tavă acoperită cu un şervet. Abia atunci atenţia lui Converse fu atrasă de uşa scăldată în soare. Afară, se aflau dobermanii. Ochii lor negri, strălucitori se îndreptau spre uşă, iar buzele rânjite lăsau să se vadă colţii albi printre care ieşeau mârâituri agresive.

— *Guten Morgen*, *Mein Herr*, spuse şoferul lui Leifhelm. Apoi continuă în engleză: încă o zi frumoasă pe valea Rinului, nu-i aşa?

— O fi frumos acolo, afară, zise Joel, cu mâna streaşină la ochi. Presupun că ar trebui să mă simt fericit că mai pot observa lucrul acesta după noaptea trecută.

— Noaptea trecută? Neamţul făcu o pauză, apoi adăugă calm: Poate acum două nopţi, americanule. Eşti aici de treizeci şi trei de ore.

— *Treizeci…? Con*verse se ridică şi îşi coborî picioarele peste marginea patului. Simţi că-l apucă ameţeala. Era stors de puteri. *O,* D*umnezeule! Îşi amintea acum clar! Nu-ţi risipi forţele. O să-ţi revii. Ticăloşii!*

— Ticăloşilor, spuse el cu voce tare, dar fără ură.

Abia acum îşi dădu seama că n-avea cămaşă pe el şi observă bandajul de pe braţul stâng, între cot şi umăr, care acoperea locul în care fusese împuşcat.

— A încercat cineva să-mi tragă un glonţ în cap şi n-a nimerit? întrebă el.

— Mi s-a spus că v-aţi rănit singur. Aţi încercat să-l ucideţi pe

generalul Leifhelm şi atunci ceilalţi v-au luat arma.

— Am încercat să-l omor… Cu arma pe care n-o aveam? Nu m-ai controlat chiar tu?

— Aţi fost mai isteţ decât mine.

— Şi acum ce se întâmplă?

— Acum? Acum o să mâncaţi. Am primit instrucţiuni din partea doctorului. O să începeţi cu *Hafergrutze*… cum îi spune? A, da, budincă.

— Cereale cu lapte fierbinte, spuse Joel. Cu frişcă sau lapte praf. Apoi un fel de ouă fierte tari luate o dată cu pilulele. Şi dacă alunecă pe gât, nişte carne tocată; dacă nu e dată afară, câteva linguri de dovlecei pasaţi sau piure de cartofi. Depinde ce se găseşte.

— De unde ştiţi? întrebă şoferul sincer mirat.

— Este dieta de bază, spuse Converse pe un ton cinic. Cu diferite variaţii în funcţie de teritoriu şi de furnizori. Odată am primit nişte mâncăruri relativ bune… Aveţi intenţia să mă puneţi din nou pe picioare.

Neamţul ridică din umeri.

— Eu fac ce mi s-a spus. Vă aduc de mâncare. Haideţi, daţi-mi voie să vă ajut.

Joel ridică privirile spre şoferul care se apropiase de pat.

— În alte împrejurări te-aş fi scuipat în ochi. Dar dacă aş face-o acum, n-aş mai avea nici cea mai mică posibilitate de a o face altă dată. Îţi dau voie să mă ajuţi. Ai grijă de braţul meu.

— Sunteţi un om foarte ciudat, *Mein Herr*.

— Iar voi toţi sunteţi nişte cetăţeni absolut normali care iau trenul de dimineaţă spre Larchmont, ca să aveţi timp să beţi zece martini înainte să vă duceţi la şedinţa consiliului de administraţie.

— *Was?* Eu nu ştiu nimic de nici un consiliu.

— Ţin totul secret; nu vor să ştii. În locul dumitale aş şterge-o din oraş înainte să te facă preşedinte.

— Pe mine? Preşedinte?

— Ca un arian cumsecade ce eşti, te rog ajută-mă să mă aşez pe scaun.

— Ha, ha, sunteţi foarte amuzant, zău aşa!

— Probabil, spuse Converse, aşezându-se pe scaunul de lemn. E un obicei prost de care nu mă pot dezbăra. Se uită în sus la şoferul care rămăsese cu gura căscată. Vezi dumneata, încerc să mă dezbar, dar nu reuşesc.

Mai trecură trei zile, în care singurul lui vizitator fu şoferul însoţit de haită de dobermani. Primise înapoi valiza, din care fuseseră scoase foarfeca şi pila de unghii, dar nu şi aparatul electric de ras. Era felul lor de a-i spune că urmele prezenţei lui la Bonn fuseseră şterse, lăsând loc pentru diverse speculaţii în ceea ce priveşte locul în care se afla Connal şi dacă mai era sau nu în viaţă. Exista totuşi o anumită nepotrivire, de unde provenea şi raza lui de speranţă. Nu se făcuse nici un fel de aluzie la servieta diplomat. Generalii Aquitaniei erau plini de ei şi dacă ar fi pus mâna pe acele materiale în mod sigur i-ar fi pomenit despre ele.

Cât despre discuţiile lui cu şoferul, acestea se limitau la întrebările puse de el şi la eschivările neamţului, care evita astfel răspunsurile.

Cât o să mai dureze? Când am să mai văd şi pe altcineva în afară de dumneata?

Nu este nimeni aici, domnule, în afară de personal. Domnul general Leifhelm este plecat, cred că e la Essen. Sarcina noastră e să vă ajutăm să vă refaceţi sănătatea.

De fapt era la carceră, deosebirea constând în faptul că mâncarea nu semăna cu cea oferită deţinuţilor. Biftecuri, fripturi de miel, cotlete, carne de pasăre şi peşte proaspăt; legume care proveneau dintr-o grădină aflată în apropiere... şi vin – pe care Joel la început refuzase să-l bea, dar pe care în cele din urmă îl acceptă constatând că e de calitate superioară.

Ziua următoare încercă să nu se mai gândească tot timpul la acelaşi lucru şi începu să facă câteva exerciţii uşoare de gimnastică, la fel cum procedase cu ani în urmă. În a treia zi reuşi chiar să transpire abundent ca urmare a unei şedinţe de alergare pe loc; o sudoare sănătoasă care îi spunea că eliminase drogurile. Rana de la braţ îl mai durea, dar se gândea din ce în ce mai puţin la ea. În cea de a patra zi nu se mai mulţumi doar cu întrebări şi reflecţii. Închisoarea şi sentimentul înnebunitor de frustrare îl forţară să înceapă să se gândească la ceva practic, la lucrul care era cel mai important pentru el: evadarea, indiferent ce şanse avea, trebuia să încerce. Nu ştia ce planuri aveau Delavane şi discipolii lui din Aquitania în ce-l privea, dar fără îndoială că doreau să se fălească cu el treaz şi sănătos, decât mort. Altfel l-ar fi împuşcat şi ar fi scăpat de cadavrul lui de o manieră care să nu lase urme. Mai evadase şi altă dată, dar se

întreba dacă acum va fi în stare s-o facă.

Nu putrezea ca atunci într-o celulă plină de şobolani şi nici nu se auzeau focuri de puşcă în depărtare, însă miza era mult mai importantă decât în urmă cu optsprezece ani. Ironia sorţii! Atunci voia să scape de acolo ca să povestească oricui ar fi fost dispus să-l asculte despre un nebun din Saigon care trimitea nenumăraţi copii la moarte – mai rău, îi condamna la golirea creierului şi la pustiirea sufletului care avea să le marcheze toată viaţa. Şi, după atâta timp, situaţia se repeta.

Trebuia să scape de aici. Trebuia să spună lumii ceea ce ştia! Trebuia să evadeze!

Converse se urcă pe scaunul de lemn, trase la o parte perdeaua scurtă şi privi printre gratiile de fier. Cabana, vila, sau închisoarea, indiferent cum i-ar fi spus, părea că se află într-un fel de poiană care dădea spre pădure. De jur-împrejur, era un zid înalt de copaci şi de verdeaţă; o potecă bătătorită ducea spre dreapta, pe sub fereastră. Poiana ca atare nu se întindea pe mai mult de zece metri în faţa clădirii, iar pădurea deasă începea brusc; presupunea că tot aşa stăteau lucrurile pe ambele părţi. Privi pe fereastra din stânga uşii; cu excepţia faptului că nu se vedea nici o potecă, spaţiul dintre clădire şi pădure era acelaşi. Ferestrele erau singurele locuri prin care putea vedea ceva. În rest, încăperea nu avea altă deschizătură, decât orificiul ventilatorului din baie.

Singurul lucru de care putea fi sigur, luând în considerare prezenţa şoferului şi a câinilor, era că se află pe moşia lui Leifhelm. Deci, râul nu putea fi departe. Nu-l vedea, dar ştia că este acolo şi asta îi dădea mai mult decât speranţă, îi trezea un sentiment ciudat pe care-l mai trăise. Cândva, tocmai un râu fusese prietenul, călăuza, salvarea lui şi îl scosese la liman în partea cea mai grea a călătoriei. Un afluent al lui Huong Khe îl purtase tăcut în timpul nopţii pe sub poduri şi pe lângă patrule. Apele Rinului, la fel ca şi curenţii din Huong Khe, erau calea spre libertate.

Zgomotele făcute de gheare pe pământ precedară apariţia spinărilor întunecate ale dobermanilor, care alergau pe sub fereastră, pentru a se opri apoi furioşi în faţa uşii. Şoferul venea cu un mic dejun consistent. Joel se dădu repede jos de pe scaun, îl puse la locul lui, după care se trânti pe pat, nu înainte de a se descălţa.

Auzi cum se trage zăvorul, apoi zgomotul cheii răsucite în broască şi uşa se deschise. Ca de obicei, neamţul împinse uşa cu mâna dreaptă, ţinând tava cu stânga. De astă dată ţinea în mâna dreaptă un obiect, dar lumina orbitoare a soarelui nu-i permitea să vadă ce este. Omul intră şi puse tava pe masă.

— Am o surpriză plăcută pentru dumneavoastră, *Mein Herr*. Am vorbit aseară la telefon cu domnul general Leifhelm şi m-a întrebat ce faceţi. I-am spus că vă reveniţi rapid. Domnul general şi-a dat seama că nu aveţi nimic de citit şi a fost foarte mâhnit. În consecinţă, m-a trimis până la Bonn cu maşina de unde am cumpărat trei numere consecutive din *International Herald Tribune*. Şoferul puse alături de tavă ziarele rulate.

Dar Joel nu se uita la exemplarele din *Herald Tribune*, ci la gâtul neamţului şi la buzunarul de sus al uniformei lui. În jurul gâtului, băgat apoi în buzunar, se afla un mic lanţ de argint, de care atârna un mic fluier tubular. Converse privi spre uşă; uriaşii dobermani şedeau pe labele din spatele şi păreau destul de liniştiţi. Converse îşi aminti de sosirea lui la bârlogul monumental al generalului şi de englezul acela ciudat care ţinuse câinii sub control cu ajutorul unui fluier de argint.

— Spune-i lui Leifhelm că apreciez gestul, dar aş fi recunoscător dacă aş putea ieşi câteva minute afară.

— *Ja,* cu un bilet de avion pentru sudul Franţei, nu-i aşa?

— Pentru numele lui Dumnezeu, vreau să fac doar o plimbare. Nu poţi să ţii sub control, dumneata împreună cu bestiile astea, un om neînarmat, care iese să la puţin aer?... Sau îţi este teamă şi nici nu vrei să încerci. Joel făcu o pauză, apoi îl imită pe un ton ironic: „Eu fac numai ce mi se spune”.

Zâmbetul dispăru de pe chipul şoferului.

— Mai deunăzi spuneaţi că nu aveţi de gând să vă cereţi scuze, ci să-mi rupeţi gâtul. A fost o glumă, *nu?* O glumă de care pot să râd în voie.

— Ei, haide, făcu Converse schimbând tonul, aşezându-se pe marginea patului. Eşti cu zece ani mai tânăr decât mine şi de douăzeci de ori mai puternic. M-am simţit insultat şi am reacţionat în mod stupid, dar ar trebui să fii nebun să crezi că am să încerc să ridic mâna împotriva dumitale. Îmi pare rău. Dumneata ai fost corect cu mine, iar eu m-am comportat ca un prost.

— *Ja,* aţi fost un prost, spuse neamţul fără ranchiună. Dar nu greşiţi, eu fac ceea ce mi se spune. Este un privilegiu să primesc

ordine de la generalul Leifhelm. A fost bun cu mine.

— Eşti de mult alături de el?

— De la Bruxelles. Pe atunci eram sergent în patrulele de frontieră ale Republicii Federale. A auzit de problemele mele şi s-a interesat de cazul meu. Am fost transferat la garnizoană din Brabant şi am devenit şoferul lui.

— Ce problemă ai avut? Eu sunt avocat, ştii asta.

— Am fost acuzat că am strangulat un om. Cu mâinile goale.

— Şi l-ai strangulat?

— Da. Încerca să-mi vâre un cuţit în stomac. A spus că am profitat de fiica lui. O minciună. Era târfă – se vedea după hainele pe care le purta, după felul în care mergea. Tatăl ei era un porc.

Joel remarcă răutatea nedisimulată din privirile şoferului şi spuse:

— Pricep de ce te-ai bucurat de simpatia generalului Leifhelm.

— Acum înţelegeţi de ce fac ceea ce mi se spune.

— E clar.

— O să dea telefon pe la amiază ca să-i comunic mesajele pe care le-a primit. Am să-l întreb dacă aveţi voie să vă plimbaţi, înţelegeţi că e suficient să spun un cuvânt, ca dobermanii să vă sfâşie.

— Ce căţeluşi drăgălaşi, spuse Converse, adresându-se haitei de câini de afară.

Amiaza sosi şi solicitarea lui Converse fu aprobată. Plimbarea urma să aibă loc după-masa de prânz, când şoferul se întorcea să ia tava.

După ce îl avertiză în mod serios şi repetat pe Joel, ieşiră însoţiţi de dobermanii cu nările palpitând şi dinţii rânjiţi. Converse constată că micuţa căsuţă era construită din piatră groasă, solidă. Echipa porni în sus, pe potecă, iar Converse deveni tot mai vioi, pe măsură ce câinii îşi pierduseră interesul pentru el ca urmare a ordinelor severe primite de la neamţ. Alergau în faţă, lătrând unul la altul, dar întorcând mereu capul înapoi, către stăpânul lor şi prizonierul acestuia. Converse iuţi pasul.

— Acasă obişnuiam să fac jogging, minţi el.

— *Was ist?* Jogging?

— Să alerg. E bine pentru circulaţie.

— Încercaţi să alergaţi, *Mein Herr* şi n-o să mai aveţi nici un fel de *Zirkulation.*

— Am auzit că unii oameni fac atac de cord din cauza

joggingului, spuse Joel, încetinind pasul, dar continuând să privească atent în jur. Soarele, aflat chiar deasupra capetelor lor, nu-l ajuta să determine direcţia.

Poteca de pământ era mărginită de tufişuri dese şi acoperită de frunzişul des al copacilor; din loc în loc se deschidea spre petice mici de iarbă despre care nu ştia dacă duceau sau nu spre alte poteci. Ajunseră la o bifurcaţie. Poteca din dreapta cotea brusc spre un adevărat tunel de verdeaţă. Câinii alergară instinctiv spre ea, opriţi brusc de şofer care strigă câteva comenzi în germană. Dobermanii se răsuciră în loc, izbindu-se unul de altul, se întoarseră la bifurcaţie şi o luară pe poteca din stânga, mai lată, ce urca pieptiş. Copacii deveneau din ce în ce mai mici şi iarba tot mai deasă. Vântul este de vină, îşi spuse Converse. Un curent de aer puternic care pătrunde într-o vale adâncă şi îngustă, genul de vânt pe care orice pilot de pe avioanele mici îl evită imediat şi care anunţă prezenţa râului. Râul era acolo. La stânga lui. Mergeau spre est. Zări Rinul jos, cam la vreun kilometru şi ceva, dincolo de lizieră copacilor. Văzuse destul. Începu să respire zgomotos. Era excitat la culme. Ar fi putut să mai meargă kilometri în şir. Se vedea din nou pe malurile fluviului Kuong Khe, lângă panglica întunecată a apei care avea să-l scoată din cuştile aflate în delta fluviului Mekong. Mai făcuse şi altă dată acest lucru. Avea să-l facă din nou.

— OK, domnule feldmareşal, îi spuse el şoferului, privind fluierul de argint din buzunarul acestuia. Nu sunt într-o formă chiar atât de bună cum am crezut. N-aveţi păşuni sau poieni netede?

— Eu fac ce mi se spune, *Mein Herr!* răspunse omul zâmbind. Acestea sunt locurile cele mai apropiate de clădirea principală. Aici trebuie să vă plimbaţi.

— Du-mă înapoi la căsuţa mea din iarbă şi am să-ţi cânt o melodie.

— Ce aţi spus?

— Sunt frânt de oboseală şi nici nu mi-am terminat ziarele. Serios, vreau să-ţi mulţumesc. Chiar aveam nevoie de puţin aer.

— *Sehr gut*. Sunteţi un om cumsecade.

— Nici n-ai ideea ce adevăr grăieşti, bătrâne arian.

— Ah, ce amuzant. *Der Jude ist în Israel, nicht wahr?* Mai bine decât în Germania, *Mein Herr*.

— Nate Simon te-ar îndrăgi pe loc. Ar accepta cazul dumitale fie şi numai pentru a o da în bară... Nu, n-ar face-o. Probabil că

ţi-ar asigura cea mai bună apărare cu putinţă.

Converse se urcă pe scaunul de lemn de sub fereastra din stânga uşii. Tot ce trebuia să vadă şi să audă erau câinii: după aceea îi mai rămâneau douăzeci sau treizeci de secunde. Robinetele de la baie curgeau, uşa rămăsese deschisă: avea suficient timp să alerge până în cameră, să tragă apa la closet, să închidă uşa şi să se întoarcă la scaunul lui. Dar nu va urca pe el. Îl va ţine strâns în mâini, dintr-o parte. Soarele cobora rapid; într-o oră se va face întuneric. Întunericul fusese cel mai bun prieten al lui şi înainte – cu ani în urmă – ca şi apele râului. Trebuia să-l ajute! *Neapărat!*

Mai întâi se auziră zgomotele – labele care alergau şi pufniturile pe nas, apoi se zăriră spinările lucioase ale animalelor care alergau în cercuri în faţa clădirii. Joel fugi spre baie, atent la zgomotul zăvorului. Momentul veni şi el trase apa şi se repezi înapoi, la scaun. Îl ridică şi rămase în aşteptare. Uşa se deschise câţiva centimetri – mai avea câteva secunde – apoi neamţul puse mâna dreaptă pe clanţă şi împinse uşa.

— *Herr Converse?* Unde...? Ah, die *Toilette.*

Şoferul intră cu tava, iar Joel îl lovi cu scaunul în cap. Omul căzu pe spate, tava şi farfuriile risipindu-se pe podea. Omul era doar ameţit. Converse închise uşa cu piciorul şi-l lovi din nou în cap pe şofer, până când acesta îşi pierdu cunoştinţa.

Câinii se repeziseră toţi ca unul spre uşa care se trântise în faţa lor, lătrând furioşi şi zgâriind cu ghearele tăblia uşii.

Joel apucă lanţul de argint şi scoase fluierul din buzunarul neamţului. Pe tubuleţ erau trei orificii mici: flecare sunet avea probabil altă semnificaţie. Acoperi cu degetul primul orificiu şi suflă. Nu se auzi nici un sunet.

Dobermanii înnebuniseră de-a binelea! Începură să atace uşa într-un asalt sinucigaş. Joel mută degetul pe al doilea orificiu şi suflă.

Câinii erau derutaţi; se învârteau în cerc, mârâiau, lătrau, pufneau pe nas, dar nu se depărtau de uşă. Joel încercă şi cel de-al treilea orificiu şi suflă în el cât îl ţineau plămânii.

Câinii se opriră brusc cu urechile lor ascuţite ridicate în sus şi rămaseră nemişcaţi, aşteptând al doilea semnal. Joel suflă din nou. Acesta era semnalul pe care îl aşteptau câinii care se repeziră imediat sub fereastră, înghesuindu-se în locul în care îi dirija comanda.

Converse îngenunche lângă neamţ şi începu să-i scotocească prin buzunare. Îi luă banii, ceasul... şi arma. Pentru o clipă, Joel privi pistoletul, detestând amintirile pe care i le evoca. Apoi îl puse sub curea şi porni spre uşă.

Ajuns afară, închise uşa şi trase zăvorul greu după care o rupse la fugă pe poteca de pământ bătătorit, calculând în gând distanţa până la bifurcaţie, unde trebuia s-o ia la dreapta. În stânga se înălţa dealul abrupt, în dreapta era Rinul. De fapt, nu erau mai mult de două sute de metri până acolo, dar cotiturile şi frunzişul bogat făceau ca drumul să pară mai lung. Dacă îşi amintea exact, exista o porţiune plană de vreo treizeci de metri după acea bifurcaţie. Ajuns la ea, acceleră ritmul alergării.

Voci, furioase, care se apropiau. Se aruncă în tufişurile din dreapta, rostogolindu-se. Doi oameni înaintau rapid, discutând cu voce tare, de parcă s-ar fi certat:

— *Was haben die Hunde?*

— *Die sollen bei Heinrich sein!*[1]

Joel habar n-avea ce spuneau; ştia doar că se îndreptau spre căsuţa izolată. Mai ştia că nu vor pierde timpul încercând să cheme ajutoare, ci vor acţiona ei înşişi. Apoi vor fi activate toate sistemele de alarmă din fortăreaţa lui Leifhelm. Avea puţin timp la dispoziţie şi o distanţă mare de parcurs. Se strecură târâş de sub tufişuri. Îi văzu pe germani dând colţul. Se ridică în picioare şi o luă la fugă spre stânga, pe drumul care urca pieptiş pe munte.

Cei trei paznici de la poarta uriaşă de fier a domeniului Leifhelm erau uimiţi. Dobermanii se roteau în cerc, zăpăciţi şi nedumeriţi, călcând iarba în picioare.

— *Was haben die Hunde denn?* întrebă unul din oameni.

— *Ich verstehe das nicht*, răspunse al doilea.

— *Heinrich hat sie losgelassen, aber warum?* întrebă al treilea.

— *Das werden wir schon noch horen*, murmură primul ridicând din umeri. *Sonst rufen wir ein paar Minuten an*.

— *Mir gefallt das nicht!* strigă al doilea paznic. *Ich rufe jetzt an!*[2]

---

1 — Ce au câinii?

— Ar trebui să fie cu Heinrich!

2 — Dar ce au câinii?

— Nu înţeleg.

— Heinrich i-a lăsat liberi, dar de ce?

Primul paznic intră în cabina portarului şi ridică receptorul.

Converse urcă pieptiş dealul, gâfâind din greu; buzele i se uscaseră ca iasca, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul. Ajunse sus. Acum avea vederea liberă! Putea să conducă mecanismul care era corpul său spre pârtia de decolare reprezentată de firul apei, aflat jos, fără ajutorul turnului de control. Începu să alerge la vale, luând tot mai multă viteză; vântul îi biciuia faţa, ochii îi ardeau. Parcă se întorsese în timp. Alerga cât îl ţineau puterile prin poienile unei alte jungle; nu mai avea camarazi de care să aibă grijă, numai umilinţa usturătoare care îl împingea înainte, care îl ajuta să spargă toate barierele şi să lupte împotriva celor care îl dezumanizaseră. Îl transformaseră într-un animal! O fiinţă umană rezonabilă, plăcută, incapabilă să urască fusese transformată într-un individ cvasiuman, copleşit de dorinţa de răzbunare. Dar se va răzbuna pe ei toţi, pe toţi duşmanii, pe toate *animalele!*

Ajunse la poalele pantei acoperite de iarbă şi mărăcini. Mai avea de străbătut un zid dens de arbori şi arbuşti, dar cunoştea coordonatele; indiferent cât de deasă ar fi fost pădurea, trebuia să urmeze tot timpul ultimele raze ale soarelui, să meargă mereu spre nord şi astfel să ajungă la râu.

Cinci focuri de armă, unul după altul, răsunară în depărtare. Era uşor să-şi imagineze ţinta: un cerc de lemn în jurul cilindrului unei broaşte dintr-o uşă prin care se pătrundea într-o cabană izolată din pădure. Închisoarea lui era luată cu asalt şi probabil că intrarea fusese deja forţată. Minutele deveneau din ce în ce mai preţioase.

Brusc, două sunete sfâşiară tăcerea amurgului. Primul era cel al unei sirene de alarmă. Al doilea provenea de la câinii cuprinşi de isterie. Se dăduse alarma; bucăţele de prosoape şi cearşafurile în care dormise erau puse sub nasul câinilor înainte ca aceştia să fie asmuţiţi împotriva lui. Acum nu se mai punea problema de a-l încolţi – urmau să-l sfâşie.

Converse alerga cât îl ţineau puterile. Se împiedica, se poticnea, sărea şi-şi croia drum cu mâinile prin desişul verde. Faţa şi trupul îi erau biciuite de crengi, picioarele îi alunecau şi se împiedicau de rădăcinile dezgolite şi de vreascuri. După fiecare

— Asta o să aflăm curând... Dacă nu dăm un telefon peste câteva minute.

— Mie chestia asta nu-mi place. Eu telefonez chiar acum!

căzătură, lătrăturile câinilor se apropiau. Intraseră în pădure, care răsuna acum de urletele lor isterice, punctate de schelălăituri furioase atunci când vreunul se încâlcea între ramuri şi nu mai putea înainta.

Apa! Acum zărea apa printre copaci! Sudoarea îi şiroia pe faţă, zgârieturile de pe bărbie şi de pe gât îl usturau cumplit, cămaşa îi era udă leoarcă, mâinile îi sângerau din cauza nenumăratelor jurituri provocate de scoarţa zgrunţuroasă a copacilor.

Piciorul i se afundă într-o vizuină pe care o săpase cine ştie ce animal al pădurii şi îşi răsuci glezna. Se ridică, trase de laba piciorului, se eliberă şi o porni din nou la fugă şchiopătând îngrozitor. Dobermanii erau aproape. Animalele îi prinseseră urma şi încercau să-l ajungă pentru a-l sfâşia.

Malul era noroios. Joel apucă pistolul, nu ca să-l scoată de la brâu, ci ca să-l ţină mai bine în timp ce fugea şchiopătând spre mal.

În ultima clipă auzi mugetul oribil ieşind din umbra pădurii şi corpul uriaş al animalului zbură prin aer direct spre el. Converse se lăsă în genunchi, câinele zbură peste umărul lui drept, smulgându-i o bucată de cămaşă şi căzu pe spate, în noroi. Înfrângerea de moment îl aţâţă şi mai mult. Mârâi furios, se rostogoli lătrând, apoi se ridică pe picioarele din spate, ţâşnind din noroi direct spre testiculele lui Joel.

Converse scoase pistolul şi trase. Jumătate din craniul câinelui zbură în aer, împrăştiind sânge şi bucăţi de creier.

Restul haitei se apropia de mal. Lătrăturile lor furioase deveniseră de-a dreptul asurzitoare. Joel se aruncă în apă şi înotă cât putu de repede îndepărtându-se de mal. Arma îl stingherea, dar ştia că nu se poate lipsi de ea.

Cu ani în urmă avusese nevoie disperată de o armă, aceasta însemnând diferenţa dintre supravieţuire şi moarte; timp de cinci zile nu reuşise să găsească nici una. În ziua a cincea, găsise o armă pe malul fluviului Huong Khe. Înotase pe sub apă, pe lângă o patrulă şi găsise după vreo zece minute un om singur. Converse îl ucisese cu o piatră de râu şi îi luase arma. Trăsese de două ori cu arma aceea – de două ori îi salvase viaţa până să ajungă la unitatea lui aflată la sud de Phu Loc.

În timp ce lupta împotriva curenţilor Rinului, Joel îşi aminti brusc. Era a cincea zi de când se afla pe moşia lui Leifhelm. Reuşise! În a cincea zi avea şi o armă!

Acum se afla la adăpostul râului; munţii înconjurători

ascundeau vederii soarele care apunea. Bătu apa pe loc şi se întoarse. Pe mal, în locul în care intrase în apă, câinii se roteau furioşi şi derutaţi. Jeturile puternice de lumină ale unor lanterne sfâşiară brusc întunericul. Converse înotă mai departe; supravieţuise unor astfel de căutări cu farurile şi în Mekong. Acum nu se mai temea de ele; ştia că poate să câştige.

Se lăsă în voia curenţilor. Undeva, mai departe, vor apărea alte lumini, lumini care îl vor conduce spre un refugiu şi spre un telefon. Trebuia să pună totul la punct şi să-şi prezinte raportul cât mai repede. Dar un bărbat cu braţul bandajat, cu hainele ude leoarcă, îngăimând ceva într-o limbă străină era o pradă extrem de uşoară pentru discipolii lui George Marcus Delavane. Îl vor găsi imediat. Aşadar, trebuia să facă uz de toate şmecheriile pe care le cunoştea. Trebuia să ajungă la un telefon! Trebuia să telefoneze în America. Putea să facă lucrul acesta; trebuia să-l facă! Imaginea fluviului Huong Khe păli; acum colacul lui de salvare se numea Rin.

Înotă bras mai departe, cu arma în mână şi văzu în depărtare luminile unui sat.

18

Valerie fu scuturată de un fior în timp ce vorbea la telefonul din studioul ei. Firul telefonului era întins la maximum, căci se sculase şi pusese pensula la loc, pe şevalet. Ochii ei scrutau în depărtare dunele scăldate în soare; dar gândurile îi erau totuşi concentrate asupra cuvintelor pe care le ascultă şi sub care se ascundeau lucruri ce nu puteau fi rostite.

— Larry, ce e cu tine? îl întrerupse ea, incapabilă să se mai stăpânească. Joel nu-i un angajat oarecare sau un partener mai tânăr, ci prietenul tău! Vorbeşti de parcă ai încerca să întocmeşti un dosar împotriva lui. Ce termen foloseşti mereu?... Da, *dovezi indirecte*. A fost acolo, a fost dincolo; cineva a spus aia, altcineva a spus ailaltă.

— Mă străduiesc să înţeleg, Val, protestă Talbot din biroul lui de la New York. Trebuie să încerci şi tu să înţelegi. Sunt multe lucruri pe care nu pot să ţi le spun pentru că am primit instrucţiuni de la oameni pe care trebuie să-i respect şi care mi-au cerut să-ţi spun cât mai puţin, dacă se poate nimic. Încalc aceste instrucţiuni pentru că Joel este prietenul meu şi vreau să-l ajut.

— Foarte bine, atunci să revenim, spuse Valerie. Unde ai ajuns mai exact?

— Ştiu că nu e treaba mea şi nici n-aş întreba dacă n-aş fi nevoit...

— Am înţeles asta, interveni Val. Acuma spune, despre ce e vorba?

— Ei bine, ştiu că tu şi Joel aţi avut anumite probleme, continuă partenerul mai în vârstă de la firma Talbot, Brooks şi Simon, ca şi când s-ar fi referit la o ceartă neimportantă dintre doi copii. Numai că există probleme şi probleme.

— Larry, îl întrerupse Val. Am avut probleme. Am divorţat. Asta înseamnă că acele probleme au fost serioase.

— Nu cumva s-a numărat printre ele şi violenţa fizică? întrebă repede Talbot pe un ton scăzut, jenat că e nevoit să întrebe aşa ceva.

Valerie rămase înmărmurită; era o problemă la care nu se gândise niciodată.

— *Ce?*

— Înţelegi ce vreau să spun. S-a întâmplat vreodată să te lovească? Să-ţi provoace o suferinţă fizică?

— Larry, nu suntem la tribunal, iar răspunsul este nu, bineînţeles că nu. Poate că nu mi-ar fi stricat.

— Poftim?

— Nu contează, spuse Valerie, revenindu-şi din uimire. Nu ştiu ce te-a făcut să pui o asemenea întrebare, dar este foarte departe de adevăr. Joel avea metode mult mai eficiente de a-mi anihila personalitatea. Printre acestea se număra şi devotamentul faţă de cariera unui anume Joel Converse de la firma Talbot, Brooks şi Simon.

— De asta sunt foarte conştient, draga mea şi îmi pare sincer rău. Aceste plângeri sunt frecvente în cazurile de divorţ şi nu cred că se poate face ceva în privinţa asta – oricum, nu în zilele noastre. Dar este vorba de altceva. Mă refer la momentele lui când era prost dispus – toată lumea ştie că avea astfel de momente.

— Cunoşti pe cineva care nu trece prin astfel de momente? întrebă fosta doamnă Converse. Nu trăim chiar în cea mai bună lume.

— Nu, aşa este. Dar Joel a trecut printr-o perioadă mult mai grea într-o lume şi mai rea, fără să rămână cu vreo cicatrice.

Valerie făcu o pauză, mişcată de sinceritatea dură a bătrânului. Era vorba de o îngrijorare reală.

— Eşti un dulce, Larry şi trebuie să-ţi dau dreptate. În consecinţă, consider că ar trebui să-mi spui mai multe. Termenul „violenţă fizică” este folosit de voi, avocaţii, ca să vă conducă la o anumită concluzie. Nu este corect, pentru că vă poate induce în eroare. Haide, Larry, fii corect. Nu mai este soţul meu, dar nu ne-am despărţit pentru că a alergat după altele sau fiindcă m-a umplut de vânătăi. Poate că nu mai doresc să fiu căsătorită cu el, dar îl respect. Are problemele lui, după cum şi eu le am pe ale mele; tu vrei să-mi sugerezi că ale lui sunt cu mult mai mari. Ce s-a întâmplat?

Talbot tăcu o clipă, apoi dădu drumul brusc şuvoiului de cuvinte, pe un ton coborât; era clar că nu-i făcea plăcere ceea ce spunea:

— Se zice că a atacat un om la Paris fără să fie provocat. Omul a murit.

— *Nu*, nu cred! N-a făcut aşa ceva, *nu putea* să facă aşa ceva!

— El mi-a confirmat. A spus că este la Amsterdam, dar nu era. A mai spus că se duce înapoi la Paris să lămurească lucrurile, dar nu s-a dus. Se găsea în Germania – şi mai este şi acum pe undeva, pe acolo. Nu a părăsit ţara, iar Interpolul l-a dat în urmărire generală; îl caută peste tot. I s-a transmis să se prezinte la Ambasada Americană, dar a refuzat şi a dispărut.

— O, Dumnezeule mare, greşiţi cu toţii! explodă Valerie. Nu-l cunoaşteţi! Dacă s-a întâmplat ceea ce aţi spus, înseamnă că a fost atacat – atacat fizic – şi nu a avut altă soluţie decât să riposteze!

— Dar există un martor imparţial, unul care nu-l cunoaşte.

— Nu este imparţial, este un mincinos!... Ascultă-mă! Am trăit cu el timp de patru ani şi, cu excepţia câtorva călătorii, i-am petrecut pe toţi aici, în New York. L-am văzut acostat de beţivi şi de toate scursurile străzii – indivizi pe care i-ar pune uşor la pământ – dar n-a făcut nici cel mai mic gest. Ridică pur şi simplu mâinile şi trecea mai departe... De câteva ori nişte tâmpiţi l-au înjurat şi l-au făcut în toate felurile, dar n-a făcut altceva decât să se oprească şi să-i privească. Dă-mi voie să-ţi spun, Larry, privirea aceea era suficientă ca să te facă să-ţi treacă pofta de a-l agresa. Aşa a procedat de fiecare dată. N-a făcut nimic altceva.

— Val, aş vrea să te cred. Doresc să cred că s-a aflat în legitimă apărare, dar a fugit de la faţa locului, a dispărut. Ambasada ar putea să-l ajute, să-l protejeze, dar refuză să se ducă acolo.

— Asta înseamnă că este speriat. I se poate întâmpla aşa ceva, dar numai pentru câteva minute, de regulă noaptea; uneori se trezea brusc din somn, sărea în sus şi strângea atât de tare pleoapele, încât toată faţa i se acoperea de riduri. Dar asta nu dura mult timp. Spunea că e ceva normal şi nu trebuie să-mi fac griji. El oricum nu-şi făcea griji, cel puţin aşa spunea. Şi nici nu cred că-şi făcea; dorea ca totul să rămână de domeniul trecutului, evita să vorbească despre asta.

— Poate că ar fi trebuit, spuse Talbot pe un ton blând.

— *Touche*, Larry. Să nu-ţi închipui că nu m-am gândit şi eu la asta în ultimii doi ani. Dar indiferent ce s-a întâmplat, se poartă aşa pentru că este înspăimântat – s-ar putea să fi fost rănit. O, Dumnezeule mare...

— Au fost cercetate toate spitalele şi toţi medicii înregistraţi, interveni Talbot.

— La naiba, trebuie să existe un motiv! Nu e felul lui de a se

comporta şi tu ştii prea bine acest lucru.

— Tocmai asta e, Valerie! Nimic din ceea ce a făcut nu este propriu omului pe care îl cunosc eu.

Fosta doamnă Converse deveni brusc circumspectă:

— Ca să folosesc una din expresiile preferate ale lui Joel: explică-te, te rog.

— De ce nu? răspunse Talbot; întrebarea li se adresa amândurora în egală măsură. Poate că ai să poţi arunca tu un pic de lumină, căci nimeni altcineva nu poate.

— Ce ştii despre omul de la Paris, cel care a murit?

— Păi nu sunt prea multe de spus; se pare că era şofer pe o limuzină închiriată. După cum susţine martorul, un paznic de la subsolul hotelului, Joel s-a apropiat de el, i-a strigat ceva şi l-a împins afară pe uşă. S-au auzit zgomote de lovituri şi, câteva minute mai târziu, omul a fost găsit bătut măr pe alee.

— Asta e de-a dreptul *ridicol!* Şi ce a spus Joel?

— Că a ieşit pe uşă, a văzut doi bărbaţi care se băteau şi l-a strigat pe portar în timp ce alerga spre taxiul lui.

— Asta a şi făcut! spuse Valerie cu convingere.

— Portarul de la George V susţine că nu a fost aşa. Poliţia zice că firele de păr găsite pe omul bătut se potrivesc cu cele adunate de la duşul lui Joel.

— Absolut incredibil!

— Să spunem că a fost o provocare din raţiuni pe care nu le ştim, continuă repede Talbot. Asta nu explică însă ce s-a întâmplat mai târziu; dar înainte de a-ţi relata, vreau să-ţi pun o întrebare. Ai să înţelegi.

— Ba nu înţeleg nici o iotă! Despre ce e vorba?

— În acele perioade de depresie, Joel avea cumva fantezii? Adică îi plăcea să se creadă altcineva, sau, cum spun psihiatrii, să intre în pielea altui personaj?

— Vrei să spui dacă îşi asuma o altă personalitate, un alt fel de comportament?

— Exact.

— Nici vorbă de aşa ceva!

— Oh!

— Ce oh? Dă-i drumul, Larry.

— Pentru că tot vorbim despre ceea ce este şi ceea nu este credibil, te rog să te ţii bine, draga mea. După cum susţin oamenii care mă sfătuiesc să nu vorbesc prea mult – şi trebuie să mă crezi pe cuvânt, oamenii ăştia ştiu ce spun – Joel a luat

avionul şi a plecat în Germania pretinzând că ar fi implicat într-o cercetare secretă a ambasadei din Bonn.

— Poate că aşa şi este! Şi-a luat concediu fără plată de la firmă, nu-i aşa?

— Pentru o chestiune particulară, asta e tot ce ştim. Dar nu este vorba de nici un fel de cercetare – secretă sau de alt fel – la ambasada noastră din Bonn. Sincer să fiu, oamenii care au venit la mine erau tocmai de la Departamentul de Stat.

— O, Dumnezeule… făcu Valerie şi amuţi; înainte ca avocatul să poată vorbi din nou, ea şopti: *Geneva.* Afacerea aia oribilă de la Geneva!

— Dacă există vreo legătură cu asta – şi mie şi lui Nathan ne-a trecut prin cap – afacerea este atât de adânc îngropată că n-o putem urmări.

— Acolo este. Acolo a început totul.

— Presupunând că soţul tău nu şi-a pierdut minţile.

— Nu este soţul meu şi nu şi-a pierdut minţile!

— Dar cicatricele? Val, fără îndoială că le are. Ai fost de acord cu mine.

— Nu de natura celor la care te gândeşti tu. Nu este omul care să ucidă, să mintă şi să fugă de răspundere. Acesta nu e Joel! Nu este – adică nu a fost – soţul meu!

— Mintea este ceva foarte complex şi delicat. Stresul din trecut poate să se facă simţit peste ani şi ani de zile…

— Încetează, Larry! strigă Valerie. Păstrează chestiile astea pentru juraţi, dar nu debita asemenea aiureli despre Converse!

— Eşti supărată.

— Vezi bine că sunt. Cauţi nişte explicaţii care nu i se potrivesc. Se potrivesc numai cu ceea ce ţi s-a spus ţie. Ce ţi-au spus oamenii ăia pe care zici că trebuie să-i respecţi.

— Ţin cont de ei numai pentru că sunt nişte persoane în cunoştinţă de cauză – au acces la informaţii la care noi nu avem. În plus, habar n-aveau cine este Joel Converse până în momentul în care Baroul American le-a dat adresa şi numărul de telefon al firmei noastre.

— Şi tu *i-ai crezut?* Ştiind tot ceea ce ştii despre Washington, ai acceptat spusele lor? Dar de câte ori a venit Joel de la Washington şi mi-a zis aceleaşi lucruri! „Larry spune că ăştia mint. Nu ştiu ce să mai spună şi mint.”

— Valerie, zise avocatul pe un ton ferm. După toţi aceşti ani, cred că pot să-mi dau seama când cineva se preface şi când este

sincer furios – furios şi înspăimântat, mai exact. Omul care a vorbit cu mine, Brewster Tolland, a fost un subsecretar de stat. I-am telefonat şi am verificat. Nu juca teatru. Era furios, uluit şi, aşa cum spuneam, foarte îngrijorat.

— Ce i-ai spus?

— Adevărul, fireşte. Asta nu numai pentru că era singurul lucru corect pe care puteam să-l fac, ci şi pentru că lui Joel nu i-ar fi folosit dacă procedam altfel. În cazul în care este bolnav, are nevoie de ajutor, nu de complicitate.

— Şi discuţi cu Washingtonul în fiecare săptămână.

— De câteva ori pe săptămână şi am luat în considerare această ipoteză.

— Îmi pare rău, Larry, procedezi incorect.

— Dar realist şi sunt foarte sincer când spun asta. Lui Joel nu i-ar folosi la nimic dacă am minţi ca să-l acoperim. Eu chiar cred că s-a întâmplat ceva neobişnuit. Joel s-a schimbat.

— Stai puţin, strigă Valerie, căreia îi venise brusc o idee. Poate că nu este el.

— El este.

— De ce? Numai pentru că nişte oameni de la Washington pe care nu-i cunoşti spun asta?

— Nu, Val, am vorbit cu Rene de la Paris înainte să apară cei de la Washington.

— *Mattilon?*

— Joel s-a dus la Paris ca să-i ceară ajutor lui Rene. L-a minţit şi pe el, aşa cum m-a minţit şi pe mine, dar de data asta a fost ceva mai mult decât nişte simple minciuni – Mattilon e de aceeaşi părere. A văzut în ochii lui Joel ceva ce a detectat şi în vocea lui. Un fel de disperare. A încercat să ascundă acest lucru faţă de noi, dar n-a putut... Când am vorbit ultima oară, a pus receptorul în furcă înainte să termine de vorbit, în mijlocul unei propoziţii.

Valerie rămase cu ochii la reflexele jucăuşe ale soarelui în valurile mici de la Cape Ann.

— Rene a fost de acord cu tine? întrebă ea în şoaptă.

— Ne-am spus unul altuia tot ceea ce am discutat, acum, cu tine.

— Larry, mi-e frică.

Chaim Abrahms intră în încăpere, bocănind cu cizmele lui grele.

— Aşadar, a reuşit! strigă israelianul. Mossadul a avut dreptate, este un câine al infernului!

Erich Leifhelm şedea la biroul lui. Nu mai era nimeni în încăperea plină de cărţi.

— Patrule, alarme, câini! strigă neamţul, lovind cu mâna lui delicată în tăblia biroului. Cum a reuşit?

— Repet, este un câine al infernului – aşa au spus specialiştii noştri. Cu cât i se pun mai multe piedici, cu atât devine mai furios. E vorba de ceva petrecut cu mult timp în urmă. Provocatorul nostru îşi începe aşadar odiseea înainte de data la care am planificat-o noi. Ai luat legătura cu ceilalţi?

— Am telefonat la Londra, spuse Leifhelm, răsuflând adânc. O să se ducă la Paris, iar Bertholdier o să aducă unităţile de la Marsilia cu avionul, una se va duce la Bruxelles, cealaltă va veni aici, la Bonn. Nu putem pierde nici o clipă.

— Presupun că îl cauţi.

— *Naturlich!* Pe fiecare centimetru pătrat al malului. Zeci de kilometri în ambele direcţii. Toate drumurile secundare şi potecile care duc spre fluviu şi spre oraş.

— Dar poate să te tragă pe sfoară, a mai făcut-o deja.

— Unde s-ar putea duce, Chaim? La ambasada lui? Ar fi un om mort. La poliţia din Bonn sau la *Staats Polizei?* Ăia îl bagă într-o dubă blindată şi îl aduc aici. Nu are unde să se ducă.

— Am mai auzit asta şi când a plecat de la Paris şi atunci când a venit cu avionul la Bonn. În ambele locuri au fost comise erori şi acestea ne-au costat foarte multe ore. Vreau să-ţi spun că acum sunt mai îngrijorat decât am fost în toate cele trei războaie.

— Fii rezonabil, Chaim şi încearcă să te calmezi. Nu are alte haine decât cele cu care a trecut fluviul – ude şi pline de noroi; nu are nici un act de identitate, nici un paşaport, nici bani. Nu vorbeşte limba…

— Ba are bani! strigă Abrahms, amintindu-şi brusc. Când a fost drogat a spus că are o sumă mare de bani care i-a fost promisă la Geneva şi livrată la Mykonos.

— Şi unde sunt banii? întrebă Leifhelm. În biroul lui, acolo sunt. Vreo şaptezeci de mii de dolari americani. Nu are nici o marcă germană în buzunar, nu are un ceas, o bijuterie. Un om în haine murdare, fără carte de identitate, fără bani, fără posibilitatea de a comunica în germană, care povesteşte o aiureală incoerentă despre faptul că generalul Leifhelm l-a

sechestrat; va fi fără îndoială aruncat la închisoare pentru vagabondaj sau ca alienat mintal sau pentru ambele motive. iar în acest caz, vom fi informaţi imediat de oamenii noştri care îl vor aduce aici. Şi ţine minte, Chaim, mâine la ora zece lucrul acesta nu va mai avea nici o importanţă. Asta a fost contribuţia ta, contribuţia Mossadului. Am avut resursele necesare pentru a face asta…

Abrahms se opri în faţa biroului.

— Aşadar, evreul şi feldmareşalul au pus totul în mişcare. Ce ironie a sorţii, nu-i aşa, nazistule?

— Nu chiar aşa de mare cum îţi închipui tu, evreule. Impuritatea (la fel ca şi frumuseţea) se citeşte în ochiul celui înspăimântat. Nu eşti duşmanul meu şi n-ai fost niciodată. Dacă odinioară ar fi existat mai mulţi care să dea dovadă de devotamentul şi curajul tău, n-am fi pierdut războiul.

— Ştiu asta, spuse evreul din Sabra. V-am urmărit şi v-am ascultat când aţi ajuns la Canalul Englez. Atunci aţi pierdut. Aţi fost slabi.

— Nu noi! Debutantul acela înspăimântat de la Berlin!

— Atunci ţineţi-i deoparte pe aceşti debutanţi şi creaţi cu adevărat o ordine nouă, germană. Nu ne putem permite slăbiciuni.

— Pune-mă la încercare, Chaim.

— Chiar asta intenţionez să fac.

Şoferul îşi pipăi bandajele, umflăturile dureroase din jurul ochilor şi al buzelor. Se afla în camera lui, iar doctorul dăduse drumul la televizor – probabil ca să-l irite, căci el abia putea să vadă.

Era în dizgraţie. Prizonierul scăpase, în ciuda talentelor lui nemaipomenite şi a haitei de dobermani aparent de neînvins. Americanul se folosise de fluierul lui de argint şi faptul că acesta îi fusese scos de la gât era un alt motiv de stânjeneală.

Nu avea de gând să se afunde şi mai rău. Îşi examinase buzunarele – ceea ce nu-i trecuse nimănui prin cap în panică aceea, când alergaseră după evadat – şi descoperise că portofelul, ceasul elveţian scump şi toţi banii dispăruseră. N-avea de gând să pomenească nici un cuvinţel despre asta. Îi era suficient de ruşine pentru ceea ce păţise şi o asemenea mărturisire s-ar fi soldat cu concedierea, ba chiar cu lichidarea lui.

Joel se îndreptă grăbit spre malul fluviului. Se scufunda în apă de fiecare dată când lumina reflectorului trecea pe deasupra lui. Barca, o ambarcaţiune puternică, cu motor, trecea de la un mal la altul şi mătura cu farurile toate obiectele de pe mal.

Converse dădu cu picioarele de mâl; pe jumătate înota, pe jumătate mergea anevoie prin mâl spre punctul cel mai întunecat al malului, cu pistolul şoferului la brâu. Barca se apropia, iar lumina ei puternică studia cu atenţie fiecare creangă, rădăcină sau tufiş. Joel inspiră adânc şi se cufundă cu faţa în sus, ţinând ochii deschişi. Vedea ceva tulbure şi întunecat. Lumina farurilor, devenită mai puternică, păru că pluteşte o eternitate deasupra lui. Joel se deplasă puţin către stânga şi scăpă de rază. Se ridică la suprafaţă simţind că se sufocă, dar îşi dădu seama că va trebui să nu facă zgomot. Deasupra lui, la mai puţin de doi metri de el, se vedea prova bărcii cu motor, care sălta alene pe apă, cu motorul oprit. Un om cerceta cu un binoclu foarte puternic malul.

Converse nu ştia ce să creadă – era prea întuneric ca să vezi ceva, chiar şi cu binoclul. Apoi îşi dădu seama că după mărimea binoclului era vorba de lentile speciale de infraroşu. Acestea fuseseră utilizate şi de patrulele din Asia de Sud-Est, adesea cu bune rezultate. De ele depinsese dacă un obiectiv fusese distrus sau scăpase neatins. Cu ele puteai să-i vezi şi pe soldaţi pe întuneric.

Barca se mişcă înainte, fără să ambaleze motorul. Joel se întreba de ce veniseră patrulele lui Leifhelm tocmai spre acest loc al malului? Mai erau şi alte bărci în spate, ale căror faruri brăzdau faţa apei. De ce se concentrase barca aceasta mare tocmai asupra acestei porţiuni de mal? Oare îl văzuseră cu binoclul cu lentile de infraroşu? Dacă ar fi fost aşa l-ar fi capturat; nord-vietnamezii fuseseră mai agresivi şi mai rapizi.

Converse se cufundă din nou sub apă şi cu câteva mişcări de bras trecu dincolo de barcă. După câteva secunde scoase capul din apă şi ceea ce văzu îl făcu să înţeleagă manevrele patrulei lui Leifhelm. Dincolo de zona cea mai întunecată a malului spre care fugise el se vedeau luminile pe care le zărise cu vreo zece minute în urmă, înainte ca farurile bărcii să-i capteze toată atenţia. Crezuse că sunt luminile unui mic sat, când de fapt ele proveneau de la câteva vilişoare aflate pe malul fluviului, având un debarcader comun. Probabil că erau nişte vile de vacanţă ale

fericiţilor care îşi puteau permite să cumpere terenuri pe malul fluviului.

Dacă existau case şi un debarcader, trebuia să existe şi o cale de acces – o alee spre şosea care să ducă la Bonn şi în oraşele din apropiere. Oamenii lui Leifhelm cercetau atenţi fiecare centimetru al malului; jeturile de lumină păstrau un unghi foarte ascuţit, ca să nu-i alarmeze pe locuitori sau să-l prevină pe evadat în cazul în care ar fi ajuns la grupul de vile, în drum spre şoseaua nevăzută. Un aparat de radio de pe ambarcaţiune funcţiona la aceeaşi frecvenţă cu cea a maşinilor care se auzeau sus, gata să închidă capcana. Într-un anume fel, Joel retrăia ceea ce fusese la Huong Khe; dar obstacolele erau mult mai puţin primitive, însă la fel de periculoase. Şi atunci că şi acum trebuia să aştepte, să aştepte în întuneric şi să-i lase pe hăitaşi să-şi încheie cercetările.

Barca se apropie de debarcader; se auzi un scrâşnet şi un om sări pe mal ţinând o funie groasă pe care o legă de un stâlp. După el mai debarcară câţiva şi fugiră spre pajiştea de deasupra debarcaderului. Unul se îndreptă în diagonală spre dreapta, celălalt spre prima casă. Era clar ce intenţionau să facă: unul se va aşeza în păduricea de la intrarea spre şosea, în timp ce colegii lui aveau să caute prin case şi să încerce să dea de urma fugarului.

Converse simţea că braţele şi picioarele îi deveniseră grele ca plumbul, dar nu avea de ales. Jetul de lumină al farurilor continua să se plimbe în sus şi în jos pe mal, luminând fiecare locşor. Un cap care ar apărea brusc la suprafaţa apei ar fi imediat observat. *Huong Khe. Stufărişul de lângă mal. Fă-o! Nu muri!*

Ştia că nu mai are de aşteptat decât vreo treizeci de minute, dar acestea i se părură lungi cât treizeci de zile. Braţele, picioarele, trupul îl dureau cumplit; avea crampe musculare şi încercă să scape de ele, plutind în poziţia fătului, cu genunchii la gură, masându-şi cu degetele mari muşchii încordaţi. De două ori, încercând să tragă aer, înghiţise apă. Fuseseră clipe în care îi venise să se dea bătut, dar nu cedă. *Huong Khe. Nu! Să nu mori!*

În cele din urmă, prin peliculă de apă îi văzu pe oameni întorcându-se. Unul, doi… trei?… Alergau spre debarcader, spre cel cu frânghia. Nu! Omul cu frânghia se repezise înainte! Ochii îi jucau feste! Pe debarcader se aflau doar doi oameni, ceilalţi doi săriseră în barcă. Unul se alătură tovarăşilor lui, aflaţi acum la prova bărcii, lăsându-l pe celălalt pe mal, ca observator, ascuns

printre tufişuri. *Huong Khe. Un cercetaş de infanterie despărţit de patrula lui.*

Barca cu motor se desprinse de debarcader şi trecu în viteză la câţiva metri de Joel, care fu zgâlţâit de siajul ei. Barca coti încă o dată spre mal şi încetini, aruncând jeturi puternice de lumină în frunzişul des; apoi o luă spre vest, spre moşia lui Leifhelm. Converse scoase capul din apă şi trase cu lăcomie aer în piept. Apoi îşi croi drum prin noroi şi prin stufărişul ud, până când simţi sub picioare pământul tare. *Huong Khe.* Trase peste el frunzele ude până se acoperi în întregime. Va sta să se odihnească până când va simţi că circulaţia i s-a restabilit total, până când muşchii gâtului i se vor relaxa. Abia după aceea se va ocupa de bărbatul care rămăsese pe dealul întunecat de deasupra lui.

Aţipi o clipă, apoi se trezi din cauza unui val care se agita la picioarele lui. Dădu crengile şi frunzele la o parte pentru a putea vedea ceasul şoferului pe care îl purta la mână. Trecuse aproape o oră – nu fusese un somn adânc, căci dormise iepureşte, dar oricum, se odihnise. Îşi roti capul într-o parte şi în alta, apoi îşi mişcă încet braţele şi picioarele. Era înţepenit, dar durerea aceea cumplită dispăruse. Acum avea de rezolvat problema omului de pe coastă, de deasupra lui. Încercă să-şi pună ordine în gânduri. Era înspăimântat, evident, dar furia şi umilinţa reuşeau să ţină sub control frica; mai făcuse acest lucru şi înainte, aşa că o să-l facă şi acum. Trebuia să găsească un refugiu, un loc unde să poată gândi, unde să pună lucrurile cap la cap şi să dea cel mai important telefon din viaţa lui: lui Larry Talbot şi Nathan Simon, de la New York. Dacă nu reuşea era un om mort… asemeni, probabil lui Connal Fitzpatrick. *Iisuse Hristoase!* Oare ce-i făcuseră? Un om care nu dorea decât să se răzbune, prins în păienjenişul des şi cumplit al Aquitaniei! Viaţa era foarte nedreaptă!…

Începu să se târască pe palme şi genunchi. Centimetru cu centimetru înaintă prin păduricea de pe marginea potecii bătătorite care şerpuia în susul pantei. De câte ori trosnea câte o ramură sau o rădăcină, Joel aştepta ca zgomotul să se piardă printre sunetele pădurii. Îşi spunea că are un avantaj. Omul nu se aşteaptă să-l întâlnească. Ca şi cercetaşul din patrulele de odinioară, omul de acolo, de sus, avea ceva ce îi trebuia şi lui. Lupta nu putea fi evitată, aşa că cel mai bine era să nu se mai gândească la ea, ci să-şi oblige mintea să se concentreze asupra faptelor imediate. Trebuia să ducă treaba până la capăt. Nu

putea fi vorba de nici un fel de ezitare, conştiinţa nu avea ce căuta aici. Nu trebuia să se audă nici un foc de armă, nu putea recurge la nici o lamă de oţel.

Şi atunci îl zări: silueta se contura bine în lumina unui stâlp aflat în şosea, departe. Omul stătea în picioare – de fapt se rezema de trunchiul unui copac şi privea în jos. Câmpul lui vizual cuprindea tot malul fluviului, până la apă. Distanţele pe care le parcurgea acum Joel târându-se deveniseră şi mai mici; se oprea tot mai des, căci liniştea era vitală. Îşi croi încet drum în sus, descriind un arc pentru a veni din spatele omului şi a se repezi ca o felină uriaşă asupra prăzii; nu mai gândea, se baza doar pe instincte şi acţiona ca un automat. Era din nou animalul de pradă care fusese cu ani în urmă, dominat de instinctul de supravieţuire.

Ajunse la doi metri de adversar; îi auzea respiraţia. În spatele lui se auzi o pocnitură! O creangă! Omul se întoarse şi ochii îi străluciră în lumina palidă! Converse plonjă, ţinând tocul armei strâns în mână şi lovi cu oţelul tâmpla neamţului, apoi întinse braţul şi îi aplică o lovitură puternică în gât. Omul căzu pe spate, ameţit, dar conştient. Dădu să ţipe. Joel sări şi degetele mâinii stângi se desfăcură ca nişte cângi de oţel şi îl apucară pe neamţ de gât; arma nimeri exact acolo unde dorise el, în fruntea neamţului, făcând să ţâşnească sângele.

Linişte. Nici o mişcare. Un alt cercetaş despărţit de patrula lui fusese lichidat. Şi, aşa cum făcuse cu ani în urmă, Converse nu-şi permise nici un fel de sentimente. Treaba era făcută şi acum trebuia să meargă mai departe.

Hainele uscate ale omului i se potriveau destul de bine, inclusiv jacheta de piele neagră. Ca mai toţi comandanţii de înălţime mică sau medie, Leifhelm se înconjurase de bărbaţi înalţi, atât pentru a-i asigura protecţia, cât şi pentru a se bucura de superioritatea pe care o avea asupra lor.

Joel aruncă arma lui în pădure şi o păstră pe a neamţului. Portofelul acestuia se dovedi o adevărată binecuvântare: conţinea o sumă relativ mare de bani, precum şi un paşaport cu nenumărate ştampile. Acest om de încredere al lui Leifhelm călătorise foarte mult pentru Aquitania – probabil fără a şti mare lucru despre ea. Pantofii nu-i veneau bine – erau prea mici. Converse îşi folosi hainele să şi-i usuce pe ai săi; şosetele uscate absorbiră o parte din umezeala pielii moi. Acoperi trupul omului cu crengi, apoi porni în sus, spre şosea, unde rămase ascuns

între copaci cât timp trecură cinci automobile mari, gândindu-se că s-ar fi putut să-i aparţină lui Leifhelm. Apoi văzu un Volkswagen galben, care se apropia cam nesigur. Făcu un pas înainte şi ridică mâinile, ca un om aflat în dificultate.

Maşina se opri. Alături de şofer se afla o fată blondă. Şoferul nu părea să aibă mai mult de optsprezece – douăzeci de ani, iar în spate stătea un alt tânăr, care i se păru a fi fratele fetei.

— *Was ist los, Opa?* întrebă şoferul.

— Nu vorbesc germana, spuse Joel. Ştiţi engleza?

— Eu ştiu puţin, spuse băiatul din spate, rostind cu dificultate cuvintele. Mai bine decât ăştia doi! Ăştia nu se gândesc decât să ajungă acasă ca să facă dragoste. Vezi? Aşa-i că ştiu engleză?

— Sigur că da, vorbeşti chiar foarte bine. Vrei să le explici şi lor? M-am certat cu nevastă-mea la o petrecere acolo – arătă spre vile – şi vreau să mă întorc la Bonn. Evident, am să vă plătesc.

— *Ein Streit mit seiner Frau! Er will nach Bonn gehen. Er wird uns bezahlen.*

— *Warum nicht? Sie hat mich heute sowieso schon zu vile gekostet,* spuse şoferul.

— *Nicht fur was du kriegst*, *du Drecksack!*[3] strigă fata râzând.

— Urcaţi, *Mein Herr!* Suntem şoferii dumneavoastră, numai să vă rugaţi să se ţină pe şosea, *ja?* La ce hotel staţi?

— De fapt, aş prefera să nu mă întorc acolo. Sunt foarte supărat. Vreau să-i dau o lecţie şi să rămân în noaptea asta în altă parte. Credeţi că puteţi să-mi găsiţi o cameră? O să vă plătesc mai mult, bineînţeles. Ca să fiu sincer, am cam exagerat cu băutura.

— *Ein betrunkener Tourist. Er will ein Hotel. Fahren wir ihn ins Rosencafe?*[4]

— La dispoziţia dumitale, americanule, spuse băiatul. Suntem studenţi la universitate şi îţi vom găsi nu numai o cameră, ci şi ocazia să te răzbuni pe nevasta ta. Ne cumperi o bere mare, da?

— Tot ce doriţi. Aş vrea să dau un telefon în SUA. E vorba de nişte afaceri. O să am de unde?

— Aproape toată lumea vorbeşte engleză la Bonn, *Mein Herr*.

---

3 — O ceartă cu nevastă-sa! Vrea să ajungă la Bonn. O să ne plătească.

— De ce nu? Şi aşa m-a costat prea mult astăzi.

— Nu pentru ceea ce ceri, împuţitule!

4 Un turist beat. Vrea un hotel. Îl ducem la *Rosencafe?*

Dacă cei de la *Rosencafe* nu ştiu engleză, mă ocup eu personal de asta. Şase beri mari, să nu uiţi.

— Şi douăsprezece, dacă doriţi.

Converse cunoştea rata de schimb şi imediat ce intră în cafeneaua aglomerată – de fapt un bar frecventat de studenţi – numără banii pe care îi luase de la cei doi nemţi – erau echivalentul a vreo cinci sute de dolari. Omul de la recepţie îi spuse într-o engleză greoaie că, într-adevăr, centrala lor putea să-i facă legătura cu America, dar va dura câteva minute. Joel lăsă cincizeci de dolari în mărci germane pentru tinerii lui salvatori şi îşi ceru scuze, îndreptându-se spre camera lui. O oră mai târziu avea legătura.

— Larry?

— Joel?

— Slavă Domnului că am dat de tine! strigă Converse uşurat. Nu-ţi poţi închipui cât de mult m-am rugat să nu fii plecat din oraş. E o adevărată aventură să obţii legătura de aici.

— Sunt aici, spuse Talbot, cu o voce calmă şi controlată. Tu unde eşti, Joel?

— În ceva care cu greu s-ar putea numi hotel, în Bonn. Abia am ajuns. Nu ştiu cum îi spune.

— Eşti într-un hotel din Bonn, dar nu ştii cum se numeşte?

— Nu contează, Larry! Fă-mi legătura cu Simon, repede. Vreau să discut cu voi amândoi. Grăbeşte-te!

— Nathan e la tribunal. O să se întoarcă aici pe la ora patru – după ora noastră. Adică cam peste o oră.

— La naiba!

— Ia-o încetişor, Joel. Nu te enerva!

— Să nu mă enervez?... Pentru numele lui Dumnezeu, am stat închis într-o cabană de piatră cu gratii la ferestre timp de cinci zile! Am scăpat acum două ore de acolo şi am alergat ca un nebun prin pădure, fugărit de o haită de câini şi de nişte nebuni cu armele încărcate. Am stat o oră în apă, era să mă înec, dar până la urmă am scăpat şi a trebuit să... iar acum spui că să nu... să nu...

— Ce zici că ai făcut, Joel? întrebă Talbot, cu o voce neutră. Ce a trebuit să faci?

— La naiba, Larry! Se pare că a trebuit să ucid un om ca să scap de acolo.

— A trebuit să omori un om, Joel? De ce a fost necesar asta?

— Mă aştepta! Mă căutau cu toţii! Pe uscat, prin pădurile de pe mal – era un cercetaş despărţit de patrula lui. Cercetaşi, patrule! A trebuit să scap, să fug de acolo! iar tu îmi spui să nu mă enervez.

— Calmează-te, Joel. Încearcă să te stăpâneşti… Ai mai evadat şi altă dată, nu-i aşa? Cu mult timp în urmă…

— Şi ce legătură are asta cu ceea ce se petrece acum? îl întrerupse Converse.

— Şi atunci a trebuit să omori oameni, nu-i aşa? Probabil că te chinuiesc amintirile astea.

— Larry, asta e o aiureală! Ascultă-mă bine şi reţine tot ceea ce îţi spun – numele pe care ţi le transmit, faptele. Notează totul.

— Poate ar fi mai bine s-o aduc pe Janet la telefon să stenografieze…

— Nu! Numai tu şi nimeni altul! Ăştia pot să dea de oameni, să-i găsească pe toţi cei care ştiu ceva. Nu e prea complicat. Eşti gata?

— Desigur.

Joel se aşeză pe patul îngust şi trase adânc aer în piept.

— Cel mai bun mod de a ne exprima, exact aşa cum s-au exprimat ei faţă de mine – asta nu trebuie să scrii, ci să înţelegi – este că *s-au întors.*

— Cine?

— Generalii… feldmareşalii, amiralii, coloneii… aliaţii şi duşmanii, toţi comandanţii flotei şi ai armatei terestre şi alţii. Au venit de pretutindeni şi s-au unit ca să schimbe guvernele, legile şi politica externă; totul se bazează pe priorităţi şi decizii militare… Pare o nebunie, dar chiar pot face asta. Vom trăi după cum doresc ei, pentru că deţin controlul, sunt convinşi că au dreptate, devotaţi şi gata să se sacrifice – aşa cum au fost ei întotdeauna.

— Cine sunt oamenii ăştia, Joel?

— Notează. Organizaţia se numeşte Aquitania. Se bazează pe o teorie istorică după care o anumită regiune a Franţei care se numea cândva Aquitania ar fi putut ocupa prin extindere întreaga Europă, America de Nord şi restul lumii, ca pe nişte colonii.

— A cui e teoria asta?

— Nu contează, teoria există. Organizaţia a fost concepută de generalul George Delavane, cunoscut în Vietnam sub numele de „Marcus Nebunul”; am văzut şi eu o mică parte din nenorocirile

pe care le-a provocat acest ticălos! A atras militari din toată lumea, comandanţi de tot felul care recrutează pe alţii la fel ca ei, fanatici care cred în ceea ce fac, care consideră că singurul război este războiul lor. În ultimul an au expediat transporturi ilegale de arme grupărilor teroriste, încurajând destabilizarea în toate ţările în care s-a putut, scopul lor final fiind acela de a fi chemaţi să restabilească ordinea şi, implicit, să preia puterea… Acum cinci zile m-am întâlnit cu oamenii-cheie ai lui Delavane din Franţa, Germania, Israel şi Africa de Sud – şi cred că este cineva şi din Anglia.

— Te-ai întâlnit cu oamenii ăştia, Joel? Te-au invitat la o şedinţă?

— Au crezut că sunt unul de-al lor. Vezi tu, Larry, nu ştiau cât de mult îi urăsc. Ei n-au fost acolo unde am fost eu, nu au văzut ce am văzut eu… aşa cum spuneai tu, cu ani în urmă.

— Când a trebuit să evadezi, adăugă Talbot cu simpatie. Când a trebuit să omori oameni. Sunt vremuri pe care nu le vei uita niciodată. Trebuie să fi fost cumplit pentru tine.

— La naiba, da, aşa este! Scuză-mă, să nu ne abatem de la discuţie. Sunt foarte obosit – şi foarte înspăimântat, cel puţin aşa cred.

— Relaxează-te, Joel.

— Sigur. Unde rămăsesem? Converse se frecă la ochi şi continuă: O, da, acum îmi amintesc. Au obţinut informaţii din dosarul meu militar; ştiu că am fost prizonier de război, deşi asta nu făcea parte din dosarul meu militar. Au auzit când am spus cât de mult îi urăsc, cât de mult detest ceea ce a făcut Delavane şi ceea ce au făcut ei toţi. M-au drogat şi au scos de la mine tot ce ştiam, apoi m-au aruncat într-o închisoare de piatră din mijlocul unei păduri de pe malul Rinului. Probabil că atunci când am fost drogat le-am spus totul, tot ce ştiam…

— Drogat? întrebă Talbot, care era clar că nu ştia ce înseamnă asta.

— Da, cu anatol, pentotal sau scopolamină. Eu am mai făcut drumul ăsta, am fost acolo şi m-am întors.

— Da? Când?

— În lagăre. Important este că au aflat ce ştiu eu despre ei. Asta înseamnă că or să se mişte în conformitate cu planul.

— Planul?

— Au început deja numărătoarea inversă. Mai sunt două, trei sau patru săptămâni maximum! Nimeni nu ştie cum, unde şi ce

ţinte au, dar vor fi explozii de violenţă şi terorism peste tot şi asta le va oferi pretextul de a interveni şi de a prelua conducerea. „Acumulare”… „accelerare rapidă”, exact acestea au fost cuvintele pe care le-au folosit! Chiar în clipa asta în Irlanda de Nord totul zboară în aer, nu mai e decât haos, divizii întregi de blindate au pornit la acţiune. Ei au făcut-o, Larry. Este un test, o încercare înainte de spectacolul final!… Am să-ţi dau acum numele.

Converse constată surprins şi dezamăgit că Talbot nu are nici o reacţie faţă de numele oamenilor din Aquitania.

— Le-ai notat?

— Da, le-am notat.

— Sunt nume şi fapte concrete, pentru care garantez. Dar sunt şi altele – oameni din Departamentul de Stat şi din Pentagon. Numele acelea se află în geantă diplomat care mi-a fost furată sau ascunsă undeva. Am să mă odihnesc puţin şi după aceea am să scriu exact tot ceea ce ştiu şi am să-ţi mai telefonez mâine dimineaţă. Apoi va trebui să plec de aici. Voi avea nevoie de ajutor.

— Sunt de acord, zise avocatul din New York. Aş putea să spun şi eu acum câteva cuvinte? În primul rând, unde eşti, Joel? Uită-te la telefon sau citeşte ce scrie pe vreo scrumieră, sau uită-te pe birou; trebuie să fie hârtie de scris cu numele hotelului.

— Nu este nici un birou, iar pe post de scrumiere sunt nişte pahare ciobite… Stai puţin, am luat nişte chibrituri de la bar când am cumpărat ţigări. Converse căută în buzunarul jachetei de piele şi scoase o cutie de chibrituri. Uite, scrie Ries *endrinks.*

— Uită-te mai jos. Nu mă prea pricep la germană, dar cred că asta înseamnă băutură abundentă sau cam aşa ceva.

— Da? Atunci asta trebuie să fie: *Rosencafe*.

— Pare ceva mai aproape de adevăr. Spune-l pe litere.

Converse dictă pe litere, având tot timpul un sentiment ciudat.

— L-ai notat? Este şi un număr de telefon, adăugă el şi citi numărul de pe cutie.

— Foarte bine, minunat, spuse Talbot. Dar înainte să închizi telefonul – îmi dau seama că ai mare nevoie de odihnă – trebuie să-ţi pun două întrebări.

— Speram din toată inima s-o faci!

— Când am vorbit după ce omul acela a fost rănit la Paris, după lupta pe care spui că aţi avut-o pe alee, mi-ai spus că eşti la Amsterdam şi că te întorci la Paris să-l vezi pe Rene şi să

lămureşti lucrurile. De ce n-ai făcut asta, Joel?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Larry, doar ţi-am povestit prin ce am trecut. Am avut nevoie de fiecare minut ca să ajung până la ei. A trebuit să mă duc după ăştia, după blestemaţii ăştia din Aquitania şi nu exista decât o cale. Trebuia să-mi fac drum spre ei, nu puteam să-i pierd din ochi nici o clipă!

— Omul acela a murit. Ai ceva de-a face cu asta?

— Iisuse Hristoase, da, eu l-am omorât! A încercat să mă oprească, toţi au încercat să mă oprească! M-au găsit la Copenhaga şi m-au urmărit. Mă aşteptau la aeroport. A fost o capcană!

— Să te oprească să ajungi la oamenii ăştia, la generalii şi feldmareşalii ăştia!

— Da.

— Dar tot tu mi-ai spus că aceşti oameni te-au invitat să te întâlneşti cu ei.

— Am să-ţi povestesc totul mâine dimineaţă, spuse Converse abătut, copleşit de tensiunea ultimelor ore – de fapt, zile – care îi provocaseră acum o durere de cap cumplită. Până atunci am să pun totul pe hârtie. S-ar putea să trebuiască să vii tu aici ca s-o iei şi pe mine o dată cu ea. Important este să păstrăm legătura. Acum ai numele, imaginea de ansamblu, ştii unde sunt. Vorbeşte cu Nathan şi gândiţi-vă la tot ce v-am povestit şi, în trei, vom reuşi să găsim o soluţie. Avem şi noi relaţii la Washington, dar trebuie să fim precauţi. Nu ştim cine cu cine joacă. Un lucru e cert. O parte din materialul pe care îl am – adică l-am avut – nu putea să provină decât de la unul din oamenii de acolo. Eu însumi am fost pus în mişcare de unul din ei; urmăresc fiecare mişcare pe care o fac, pentru că ei nu pot acţiona.

— Acţionezi singur, fără ajutor de la Washington. Fără ajutorul lor?

— Aşa este. Nu pot să iasă în faţă; trebuie să stea în umbră până când voi aduce o dovadă concretă... Acesta a fost planul. După ce o să stai de vorbă cu Nathan, dacă mai aveţi întrebări, sună-mă. Am să mă culc o oră sau două.

— Mai am încă o întrebare, dacă nu te superi. Ştii că Interpolul a emis un mandat împotriva ta.

— Da.

— Şi te caută şi Ambasada Americană.

— Ştiu şi asta.

— Mi s-a spus că ţi s-a comunicat să te duci la ambasadă.

— *Ţi s-a spus?*

— De ce nu te-ai dus acolo, Joel?

— Dumnezeule mare, nu pot. Crezi că nu m-aş fi dus, dacă aş fi putut? Ambasada mişună de oamenii lui Delavane. Ei bine, poate că exagerez, dar sunt cel puţin trei acolo. I-am văzut.

— După câte am înţeles, însuşi ambasadorul Peregrine ţi-a trimis vorbă şi ţi-a garantat protecţie şi confidenţialitate. Nu e suficient?

— După câte ai înţeles... Răspunsul este nu! Peregrine habar n-are ce se petrece acolo... Sau poate că ştie. Am văzut maşina lui Leifhelm intrând pe poarta ambasadei ca şi când ar fi avut permis pe viaţă. Şi asta la ora trei dimineaţa. Leifhelm e un nazist, Larry, niciodată n-a fost altceva! Aşadar, ce legătură are asta cu Peregrine?

— Haide, Joel. Desfiinţezi un om cu bănuieli pe care nu le merită. Walter Peregrine este unul dintre eroii de la Bastogne. Modul în care a comandat lupta de pe Colină a devenit legendar. Şi a fost ofiţer rezervist, n-a făcut parte din armata activă. Mă îndoiesc că naziştii se numără printre oaspeţii lui preferaţi.

— A comandat? *Alt comandant?* Atunci poate că ştie *exact* ce se întâmplă la ambasadă!

— Nu e corect. Atitudinea lui sinceră şi critică faţă de politica Pentagonului este consemnată în cariera lui postbelică. Le-a spus întotdeauna celor de acolo că sunt nişte megalomani pe cheltuiala contribuabililor. Nu, eşti nedrept, Joel. Cred că ar trebui să-l asculţi. Sună-l şi stai de vorbă cu el.

— Sunt nedrept? spuse Converse moale, încercând un sentiment ciudat, greu de definit. Stai puţin! Tu eşti cel care nu e corect. „Mi s-a spus”... „După cum înţeleg eu”... Cine mi-a aruncat aceste perle de înţelepciune? Pe ce bază şi de unde provin ele?

— Foarte bine, Joel, foarte bine... linişteşte-te. Da, am vorbit cu anumite persoane – persoane care vor să te ajute. Un om a murit la Paris, acuma îmi spui de încă unul, la Bonn. Vorbeşti de cercetaşi şi de patrule şi de chimicalele alea îngrozitoare, de cum ai fugit prin pădure şi de faptul că a trebuit să te ascunzi în râu. Înţelegi, fiule? Nimeni nu spune că eşti vinovat şi nici nu te trage la răspundere. S-a întâmplat ceva, trăieşti din nou toate lucrurile alea.

— Dumnezeule mare! izbucni Joel, uluit. Nu crezi nici un cuvânt din ce ţi-am spus!

— Dar tu crezi şi asta e cu totul altceva. Am avut şi eu parte de câte ceva în Africa de Nord şi în Italia, dar nimic comparabil cu ceea ce ai suferit tu. Nutreşti o ură profundă şi de înţeles împotriva războiului şi a tot ceea ce est legat de armată. Nici n-ar fi omenesc să nu fie aşa, după toate suferinţele prin care ai trecut şi toate lucrurile alea cumplite pe care le-ai îndurat.

— Larry, tot ce ţi-am spus este adevărat.

— Foarte bine, foarte bine. Atunci du-te la Peregrine, du-te la ambasadă şi spune-le. O să te asculte. El o să te asculte.

— Chiar nu poţi pricepe ce vorbesc? Tocmai ţi-am spus că nu pot! N-o să ajung niciodată până la Peregrine! O să-mi zboare creierii înainte!

— Am vorbit cu soţia ta, scuză-mă, cu fosta ta soţie. A spus că aveai momente din astea noaptea…

— Ai vorbit cu *Val?* Ai băgat-o şi pe ea în chestia asta! Dumnezeule, ţi-ai pierdut minţile! Nu înţelegi că ăştia dau de urma *tuturor?* S-a întâmplat chiar sub nasul tău, domnule avocat. *Lucas Anstett!* Să nu te mai apropii de ea! Să nu te mai apropii de ea că…

— Că ce, fiule? întrebă Talbot calm. Mă omori şi pe mine?

— O, Dumnezeule!

— Fă aşa cum îţi spun, Joel. Telefonează-i lui Peregrine. Totul o să fie bine.

Converse auzi un sunet ciudat în receptor, ciudat în contextul dat, dar un sunet pe care îl auzise de sute de ori înainte. Era o sonerie scurtă, neimportantă, totuşi plină de semnificaţii. Era semnalul politicos dat de Lawrence Talbot secretarei lui ca să intre în birou şi să ia o scrisoare revizuită de el sau corectată. Joel ştia despre ce era vorba acum: de adresa unui hotel nenorocit din Bonn.

— Foarte bine, Larry, spuse el, prefăcându-se obosit, ceea ce era de fapt cât se poate de adevărat. Poate că ar trebui să iau legătura cu Peregrine. Totul este aşa de confuz.

— Aşa să faci, fiule. Totul o să fie bine, chiar foarte bine.

— La revedere, Larry.

— La revedere, pe curând, Joel. Ne vedem peste două zile.

Converse trânti receptorul şi se uită de jur-împrejur, prin cameră slab luminată. Ce dorea să verifice? Nu venise cu nimic, cu excepţia lucrurilor de pe el – pe care le furase. Şi trebuia să plece cât mai repede. Trebuia să fugă. Peste câteva minute, oamenii de la ambasadă vor trimite câteva maşini şi cel puţin în

una va fi un om cu un pistol în mână şi în pistolul acela va fi un glonţ pe care este înscris numele lui!

Ce naiba *se întâmpla* cu el? Adevărul era o fantezie înţesată de minciuni, iar minciunile constituiau singura lui modalitate de supravieţuire. *Nebunie!*

19

Alergă pe lângă ascensoare spre scară, coborî treptele câte două deodată, ţinându-se de balustrada de fier şi ajunse în holul aflat cu patru etaje mai jos. Deschise brusc uşa, dar se opri la fel de brusc şi încetini pasul, pentru a nu atrage atenţia asupra lui. Cei câţiva oameni care mişunau prin faţa băncilor de lângă perete îşi căutau un partener pentru seara aceea sau voiau să bea ceva în cafeneaua zgomotoasă. O, Dumnezeule mare! Mintea îi lucra cu febrilitate! Putea să iasă afară, în noapte, să doarmă pe o bancă într-un parc, dar l-ar fi zărit foarte uşor cei care îl urmăreau sau poliţiştii. Trebuia să-şi găsească un loc undeva, înăuntru. Să nu fie la vedere.

Cafeneaua! Tinerii lui samariteni! Îşi ridică gulerul hainei de piele, trase pantalonii mai jos ca să-i acopere gleznele şi se apropie calm de uşă, permiţându-şi să se clatine puţin în momentul în care o deschise. Fu întâmpinat de valuri de fum des – nu numai de ţigară, asta era clar – şi clipi din ochi ca să se obişnuiască cu lumina slabă. Încercă să ignore zgomotul – o combinaţie de urlete răguşite şi muzică disco. Samaritenii lui plecaseră. O căută cu privirea pe tânăra blondă, care era elementul central al grupului, dar nici aceasta nu mai era acolo. Masa la care stătuseră era ocupată acum de alţi patru oameni – de fapt trei – care se alăturaseră studentului cu care vorbise în maşină. Joel se apropie de ei, apucă în drum un scaun liber, îl trase lângă masa lor şi se aşeză, zâmbindu-i blondului.

— Nu ştiam dacă v-am lăsat destui bani pentru cele douăsprezece beri pe care le-am promis, spuse el zâmbind.

— Ah, dumneavoastră sunteţi. *Mein Herr Amerikaner!* Aceştia sunt prietenii mei – studenţi, la fel ca mine! Cei trei nou-veniţi se prezentară rapid, iar numele li se pierdură în zgomot şi fum. Toată lumea dădu din cap. Americanul era bine venit.

— Ceilalţi prieteni au plecat?

— Ţi-am spus, strigă blondul cel tânăr încercând să acopere zgomotul. Voiau să ajungă acasă să facă dragoste! Părinţii noştri s-au dus la festivalul de muzică de la Bayreuth, aşa că o să facă şi ei muzică în pat.

— Un aranjament foarte bun, spuse Converse, încercând să se

gândească cum să abordeze subiectul care-l presa. Avea foarte puţin timp.

— Foarte bine, domnule! spuse un tânăr brunet din dreapta lui: Hans nu cred că a înţeles; nu vorbeşte aşa de bine engleza. Eu am făcut parte dintr-un grup de studenţi care au fost într-un schimb de experienţă în Massachusetts, timp de câţiva ani. Aranjament este şi un termen muzical. Le-aţi potrivit foarte bine. Bravo!

— Îmi dau şi eu silinţa, spuse Joel fără vreun scop anume, privindu-l pe student. Şi chiar vorbeşti engleza? întrebă el de astă dată sincer interesat.

— Foarte bine, *Mein Herr*. Bursa mea depinde de asta. Prietenii mei de aici sunt băieţi de treabă, dar fiind bogaţi nu vin aici decât pentru a se distra. Când eram copil, locuiam la două străzi de locul ăsta. Dar pe băieţii de aici îi atrage. Şi de ce nu? Lasă-i să se distreze: nu fac rău nimănui şi cheltuiesc bani.

— Eşti treaz, spuse Converse, fiind gata să pună o întrebare.

— În seara asta, da, răspunse tânărul râzând. Mâine după-amiază am un examen foarte greu şi trebuie să fiu cu mintea limpede. Sesiunea din vară este cea mai grea. Profesorii abia aşteaptă vacanţa.

— Voiam să discut cu el, spuse Joel, arătând cu capul spre blond, care acum se certa cu doi dintre colegii lui. Dar nu are sens. E mai bine să vorbesc cu tine.

— Despre ce, domnule, scuzaţi-mi redundanţa expresiei.

— Redundanţa? În ce te specializezi?

— Drept fundamental, domnule.

— N-am nevoie de asta.

— Aveţi vreo dificultate, domnule?

— Nu eu… ascultă, n-am prea mult timp şi am o problemă. Trebuie să-mi găsesc alt loc unde să stau peste noapte – numai până mâine dimineaţă. Te asigur că n-am făcut nimic rău, nimic ilegal – în cazul în care hainele mele sau înfăţişarea mea te fac să crezi altceva. Este vorba de o chestiune strict personală.

Tânărul brunet păru să şovăie, ca şi când n-ar fi vrut să dea nici un răspuns, dar în cele din urmă spuse:

— Întrucât aţi adus vorba despre asta, *Mein Herr*, sunt sigur că înţelegeţi situaţia: nu se cade ca un student la drept să ajute un om în împrejurări îndoielnice.

— Tocmai din acest motiv am adus vorba despre acest lucru, spuse Converse repede. Sunt avocat, chiar un avocat foarte

respectabil. Numai că am acceptat un client nepotrivit aici şi abia aştept să ajung la avionul de mâine.

Tânărul îl ascultă privindu-l cu atenţie.

— Aşadar, nu acesta este genul de cazare pe care îl căutaţi de obicei?

— Trebuie să fie cât mai puţin vizibil. M-am gândit că ar fi bine să nu atrag deloc atenţia în timpul nopţii.

— Există puţine locuri de acest fel la Bonn, domnule.

— Spre lauda oraşului, domnule avocat. Privind la cafenea şi la clientela acesteia, lui Converse îi veni în minte un alt gând: E vară! spuse el studentului. Nu există pe aici cămine studenţeşti?

— Cele din apropiere de Bonn sau de Koln sunt pline, mai ales de americani şi olandezi. Celelalte, unde aţi putea găsi un loc, sunt foarte departe, spre nord, la Hanovra. Totuşi cred că ar putea exista o soluţie.

— Care?

— Pensiunile, domnule. Cele care oferă camere de închiriat pentru studenţi sunt acum libere. În casa unde stau eu în gazdă există două camere goale la etajul al doilea.

— Credeam că locuieşti în zonă.

— Asta a fost mai de mult. Părinţii mei au ieşit la pensie şi locuiesc împreună cu sora mea la Mannhein.

— Mă cam grăbesc. Am putea să mergem acolo chiar acum? Am să-ţi plătesc acum o parte, restul îţi dau mâine dimineaţă.

— Parcă spuneaţi că vreţi să prindeţi avionul de dimineaţă.

— Mai întâi trebuie să merg în două locuri. Poţi să mă însoţeşti şi să-mi arăţi unde sunt.

Tânărul şi Joel îşi cerură scuze, conştienţi că n-o să li se simtă lipsa. Studentul porni spre uşa care dădea în hol, dar Converse îl apucă de braţ şi îi indică ieşirea în stradă.

— Dar bagajele dumneavoastră, domnule?

— O să-mi împrumuţi dumneata mâine dimineaţă un aparat de ras! zise Converse, trăgându-l pe tânăr spre uşa care dădea afară. Cu câteva mese înainte de a ajunge la ieşire, Converse zări pe un scaun o şapcă de pânză. O luă şi-o puse pe cap şi ieşi pe trotuar, îndesând-o bine. Se adresă studentului:

— În ce parte?

— Pe aici, domnule, spuse tânărul neamţ, arătând spre hotelul alăturat.

— Să mergem, spuse Joel, păşind primul.

Se opriră brusc – adică Joel se opri şi îl apucă pe student de

cot, împingându-l înapoi, în clădire. O maşină neagră ce venea în viteză opri în faţa hotelului, sub copertina de pânză. Doi bărbaţi coborâră şi porniră în fugă spre intrarea în hotel. Joel lăsă capul în jos în timp ce tânărul neamţ îl privea mirat. Joel îi recunoscuse: erau doi americani, cei care îl întâmpinaseră la aeroportul din Bonn cu opt nopţi în urmă, în speranţa că vor pune mâna pe el. Maşina neagră ieşi din conul de lumină şi se ascunse în umbră, ceva mai departe.

— Ce s-a întâmplat? întrebă tânărul neamţ, incapabil să-şi ascundă spaima.

— Nimic deosebit, spuse Converse. Lăsă cotul tânărului şi îl bătu prieteneşte pe spate. Să-ţi fie învăţătură de minte, tinere – mai întâi să ştii cine e clientul tău şi după aceea să te lăcomeşti la un onorariu prea mare.

— Da, spuse neamţul, cu ochi aţintiţi la maşina neagră încercând fără succes să zâmbească.

Trecură apoi repede pe lângă maşină. Strălucirea unei ţigări trăda prezenţa şoferului. Joel îşi trase şi mai mult şapca pe ochi şi lăsă capul în jos, îndepărtându-se repede de conaţionalul său.

Adevărul este o fantezie plină de minciuni... Supravieţuirea însemna să fugă şi să se ascundă. O adevărată nebunie!

Dimineaţa trecu fără evenimente speciale, cu excepţia gândurilor care îl frământau. Studentul, care se numea Johann, îi făcuse rost de o cameră la pensiune, iar proprietăreasa fusese încântată de cele o sută de mărci pe care Joel i le dăduse. Acopereau pe deplin şi tifonul, antisepticul şi leucoplastul pe care i le dădu ca să-şi refacă bandajul de pe rană. Converse dormise foarte bine, chiar dacă se mai trezise de câteva ori din cauza spaimelor transpuse în coşmaruri. La ora şapte se trezi. Exista o problemă pe care trebuia s-o rezolve urgent. Ştia că riscă, dar nu avea încotro – îi trebuiau bani, mai mult ca oricând. La Mykonos, vicleanul Laskaris trimisese câte o sută de mii de dolari la bănci din Paris, Londra, Bonn şi New York, folosind practica unanim acceptată a parolei formată din cifre pentru retragerea banilor. Laskaris îi propusese să nu încerce să memoreze patru seturi diferite de cifre. Bancherul hotărâse să telegrafieze birourilor de turism ale băncii American Express să ţină timp de trei luni un mesaj la dispoziţia – *cui? Domnule Converse? întrebase* bancherul. *Trebuie să fie un nume care să însemne ceva pentru dumneavoastră, dar nu şi pentru altcineva. Acesta va fi codul,*

fără nici un fel de altă identificare – aşa cum este şi cu telefonul în anumite aranjamente financiare din ţara dumneavoastră... Să fie Carpentier. J. Carpentier.

Joel se întreba dacă nu dezvăluise acest aranjament cât fusese sub influenţa narcoticelor. Puţin probabil, deoarece mintea lui nu era preocupată de bani. Avea suficient de mulţi bani şi narcoticele scoteau de regulă la iveală numai ceea îl preocupa cel mai mult pe subiect. Învăţase acest lucru cu mult timp în urmă, în lagăre, când încercase să evadeze: niciodată nu vorbise despre tehnicile de evadare. Acum avea şi un sprijin, dacă nu se mai gândea la aspectul etic. Tânărul neamţ, Johann, urma să-i servească drept intermediar. Riscul nu putea fi evitat total, dar putea fi redus la minimum; învăţase şi acest lucru cu mult în urmă. Dacă băiatul va fi înhăţat, nu i se întâmplă cine ştie ce. Nu avea nici un rost să se gândească la asta, trebuia să acţioneze.

— Du-te înăuntru şi întreabă dacă este vreun mesaj pentru J. Carpentier, îi spuse Joel studentului. Se aflau pe bancheta din spate a unui taxi, vizavi de birourile American Express. Dacă răspunsul va fi „da” studentul va spune: „Trebuie să fie o telegramă de la Mykonos.”

— E neapărat necesar, domnule? întrebă neamţul brunet, privindu-l încruntat pe Converse.

— Da. Dacă nu menţionezi numele de Mykonos şi faptul că e vorba de o telegramă, n-o să ţi-l dea. Este şi un mijloc de identificare. Nu va trebui să semnezi nimic.

— Chestia asta e foarte ciudată, *Mein Herr*.

— Dacă ai de gând să fii avocat, trebuie să te obişnuieşti şi cu forme de comunicare mai ciudate. Nu-i nimic ilegal, ci pur şi simplu un mijloc de protejare a clientului şi de păstrare a confidenţialităţii firmei.

— Mai am multe de învăţat, după cum se vede.

— Nu faci nimic incorect, continuă Joel calm, privindu-l drept în ochi pe Johann. Dimpotrivă. Şi am să te plătesc dacă faci treaba asta bine.

— *Sehr gut*, spuse tânărul.

Converse aşteptă în taxi, scrutând strada, concentrându-se în special asupra maşinilor care staţionau şi a pietonilor care mergeau încet sau stăteau pe loc şi păreau să arunce priviri ciudate spre American Express. Johann intră în clădire. Joel înghiţi de mai multe ori în sec: aşteptarea era cumplită, cu atât mai mult cu cât ştia că profită de acest tânăr, punându-l într-o

situaţie delicată. O clipă îşi aminti de Avery Fowler-Halliday şi de Connal Fitzpatrick; aceştia pierduseră. Tânărul neamţ avea infinit mai multe şanse să trăiască mulţi ani de acum înainte.

Minutele treceau şi sudoarea se scurgea pe ceafa lui Converse. În cele din urmă, Johann ieşi afară, clipind în soarele puternic. Traversă strada şi se urcă în taxi.

— Ce ţi-au spus? întrebă Joel, încercând să pară indiferent.

— M-au întrebat dacă aştept de mult timp mesajul. Am răspuns că era vorba de o telegramă de la Mykonos. Altceva n-am ştiut ce să spun.

— Te-ai descurcat foarte bine.

Joel deschise plicul şi despături telegrama. Era o serie neîntreruptă de cifre, peste douăzeci, îşi zise Joel la o privire rapidă. Îşi aminti din nou de instrucţiunile lui Laskaris: *Alege mereu a treia cifră începând de la a treia şi terminând cu a treia. Gândeşte din trei în trei. Este foarte simplu – aşa cum sunt de regulă aceste lucruri – şi în nici un caz nu poate semna altcineva pentru dumneata. Reprezintă doar o măsură de precauţie.*

— E în regulă? întrebă Johann.

— Am mai făcut un pas înainte şi dumneata eşti cu un pas mai aproape de bonificaţie, domnule avocat.

— Dar şi de examen.

— La ce oră este?

— La trei şi jumătate.

— E semn bun. Gândeşte din trei în trei.

— Poftim?

— Nu contează. Hai să găsim un telefon public. Mai ai de făcut un singur lucru şi după aceea vei putea să le oferi prietenilor tăi cea mai copioasă cină.

Taxiul aşteptă la colţ, în timp ce Converse şi tânărul neamţ stăteau în faţa cabinei telefonice. Johann scrisese numărul băncii luat din cartea de telefon. Studentul nu prea avea chef să continue. Treburile astea ciudate care i se cereau nu erau pe placul lui.

— Tot ceea ce trebuie să faci este să spui adevărul! insistă Joel. Numai adevărul. Ai cunoscut un avocat american care nu ştie germană şi te-a rugat să dai un telefon pentru el. Acest avocat trebuie să scoată nişte bani pentru un client, dintr-un transfer confidenţial şi doreşte să ştie cui trebuie să se adreseze. Asta e tot. Nimeni n-o să te întrebe cum te cheamă, nici pe mine,

de altfel.

— Şi după ce fac asta, o să mai fie altceva, *Mein Herr*? *Nein,* nu vreau. Puteţi să telefonaţi şi singur.

— Dar nu-mi pot permite să comit nici o greşeală! Dacă nu înţeleg vreun cuvânt? Şi mai e ceva. Aşteaptă oriunde doreşti în preajma băncii sau în faţa ei. Când ies de acolo îţi dau două mii de mărci şi apoi, în ceea ce mă priveşte, nu ne-am văzut niciodată.

— Aşa de mulţi bani pentru un serviciu atât de mic. Cred că înţelegeţi temerile mele.

— Sunt nimic pe lângă ale mele, spuse Converse, calm dar apăsat. Te rog să faci ce-ţi cer. Am nevoie de ajutorul dumitale.

La fel ca în seara precedentă, la bar, tânărul german îl privi pe Converse drept în ochi, ca şi când ar fi încercat să vadă ce se ascunde de fapt acolo. În cele din urmă încuviinţă din cap fără entuziasm.

— Foarte bine, spuse el şi intră în cabină cu câteva monede în mână.

Converse urmări atent, prin peretele de sticlă, cum studentul formează numărul şi cum discută cu două persoane diferite, înainte să vorbească cu cine trebuie. Dialogul i se părea lui Joel interminabil – mult prea lung şi prea complicat pentru o cerere atât de simplă cum era numele persoanei care răspundea de aceste conturi de transfer. La un moment dat, în timp ce scria ceva pe o hârtie, Johann păru să obiecteze ceva, iar Converse abia se abţinu să nu deschidă uşa cabinei şi să întrerupă convorbirea.

Tânărul ieşi apoi din cabină enervat şi derutat.

— Ce s-a întâmplat? Sunt probleme?

— Numai cu ora şi politica instituţională.

— Ce înseamnă asta?

— Cu aceste conturi se lucrează numai după ora douăsprezece. Am explicat că trebuie să prindeţi un avion, dar domnul director a spus că asta e politica băncii.

Johann îi dădu lui Converse o bucată de hârtie:

— Trebuie să vă întâlniţi cu un domn pe nume Lachmann, de la etajul întâi.

— Bine, am să iau alt avion, ceva mai târziu, spuse Joel, uitându-se la ceasul şoferului care arăta ora zece şi jumătate.

— Eu speram să fiu la biblioteca facultăţii înainte de amiază, spuse Johann.

— Se poate, spuse Converse. Ne oprim, cumpărăm un plic cu timbru şi îţi scrii adresa pe el. Îţi trimit banii prin poştă.

Johann plecă privirea, încercând să-şi ascundă neîncrederea.

— Poate că… poate că examenul ăsta nu e chiar aşa de greu pentru mine. Este una din materiile mele preferate.

— Bineînţeles, zise Joel, nu ai nici un motiv să ai încredere în mine.

— M-aţi înţeles greşit, domnule. Sunt convins că îmi veţi trimite banii prin poştă, dar nu sunt foarte sigur că e bine să primesc un plic.

Converse zâmbi:

— Te gândeşti la amprente? întrebă el blând. La probele acceptate în justiţie?

— Şi acesta este unul din subiectele mele preferate.

— OK, atunci trebuie să mai stai cu mine încă două ore. Mai am vreo şapte sute de mărci. Ştii vreun magazin cu îmbrăcăminte unde aş putea să-mi cumpăr un sacou şi nişte pantaloni?

— Da, domnule şi dacă îmi daţi voie, vă sugerez să aveţi o cămaşă curată şi o cravată.

— Examinează întotdeauna înfăţişarea clientului, spuse Converse. O să ajungi departe în avocatură, tinere.

Ritualul de la *Bonner Sparkasse* era un adevărat model de eficienţă greoaie, dar riguroasă. Joel fu condus în biroul domnului Lachmann de la etajul întâi, unde nu i se oferi nici o strângere de mână şi nici un fel de conversaţie uşoară. Nu se discută decât strict la obiect.

— Originea transferului, vă rog? întrebă directorul corpolent.

— Banca Rhodos, filiala Mykonos, biroul de pe faleză. Numele… dispecerului, cred că aşa îi spuneţi, este Laskaris. Nu-mi amintesc numele lui de botez.

— Nici cel de familie nu este necesar, spuse neamţul, deşi îl ascultase cu atenţie. Tranzacţia ca atare i se părea un fel de ofensă.

— Îmi pare rău. Am dorit să vă ajut. După cum ştiţi, mă grăbesc foarte tare. Trebuie să iau un avion.

— Totul se va face conform regulamentelor, *Mein Herr*.

— Fireşte.

Bancherul scoase o foaie de hârtie şi i-o întins peste birou.

— Veţi scrie semnătura numerică de cinci ori, una sub alta, iar

eu vă voi citi regulamentele care constituie politica băncii *Bonner Sparkasse,* în concordanţă cu legislaţia din Republica Federală Germania. După aceea va trebui să semnaţi – tot aşa, cu semnătura numerică – o declaraţie în sensul că aţi înţeles pe deplin şi acceptaţi aceste prohibiţii.

— Parcă spuneaţi regulamente.

— E acelaşi lucru, *Mein Herr*.

Converse luă telegrama din buzunarul interior al sacoului sport proaspăt cumpărat şi o puse alături de foaia albă a formularului. Subliniase numerele corecte şi începu să scrie.

— Subsemnatul, semnat mai jos numeric, originar din – locul transferului – mormăia monoton neamţul cel obez, lăsându-se pe spătarul scaunului şi citind de pe o foaie – jur că toate fondurile care se retrag din *Bonner Sparkasse* din acest cont confidenţial au fost supuse tuturor taxelor, individuale şi de corporaţie, indiferent de sursă şi venit. Ele nu sunt procesate prin diverse valute pentru a se eluda impozitele sau pentru a se efectua plăţi ilegale unor indivizi, companii sau corporaţii implicate în operaţiuni ilegale şi…

— Las-o baltă, interveni Joel. Ştiu toate astea; semnez.

— … contrare legilor Republicii Federale Germania sau legilor ţării al căror cetăţean sau rezident legal cu cetăţenie deplină este semnatarul acestor rânduri.

— V-aţi gândit vreodată la cetăţenie limitată său statut de rezident străin? întrebă Converse în timp ce transcria ultimele cifre. Cunosc un student la drept care ar putea să ridice mai multe obiecţii împotriva acestui formular.

— Mai sunt şi alte prevederi, dar aţi spus că semnaţi.

— Sunt sigur că mai sunt şi altele şi bineînţeles că semnez. Joel împinse pagina cu numerele scrise de mână spre bancher. Poftim. Acum daţi-mi banii. O sută de mii de dolari americani, minus taxa dumneavoastră. Împărţiţi-i în două treimi şi o treime. Două treimi dolari, o treime mărci, bancnote de până la o mie.

— Este o cantitate foarte mare de bancnote, domnule.

— Mă descurc eu. Vă rog, grăbiţi-vă.

— Această cantitate reprezintă tot contul? Evident că n-am cum să ştiu până când scanerele nu verifică semnătura dumneavoastră.

— Este tot contul.

— Va dura câteva ore, fireşte.

— Ce?

— Regulamentele, politica băncii, domnule. Tipul gras ridică mâinile într-un gest rugător.

— Dar nu am timp să aştept câteva ore!

— Eu ce pot să fac?

— Ce poţi să faci? O mie de dolari… pentru dumneata.

— O oră, domnule.

— Cinci mii!

— Cinci minute, prietene.

Converse ieşi din lift cu o centură specială de purtat banii mult mai incomodă decât cea pe care o cumpărase la Geneva. Oricum, nu avea sens s-o refuze. Fusese un gest de curtoazie din partea băncii, după cum susţinea Lachmann, în timp ce îşi băga în buzunar cele cinci mii de mărci germane. Cele cinci minute deveniseră o jumătate de oră, începând cu îndoctrinarea lui şi verificarea semnăturii cu ajutorul scanerelor electronice capabile să sesizeze cea mai mică abatere de la caracteristicile respective. Se pare că nimeni nu-şi permitea să facă greşeli în băncile germane, în ceea ce priveşte anumite practici îndoielnice. Regulamentele erau respectate întocmai, fiecare funcţionar era acoperit de o grămadă de hârtii.

Converse porni spre uşa de bronz de la intrare şi îl zări pe Johann care şedea pe o bancă de marmură şi citea un fel de pliant pus la dispoziţie de bancă. Mai exact, se făcea că citeşte în timp ce privirile lui urmăreau agitaţia din holul pardosit cu marmură. Converse îi făcu un semn din cap; studentul se ridică de pe bancă şi aşteptă până când Joel ajunse la intrare; abia apoi porni după el.

Se întâmplase ceva. Afară, pe trotuar, trecătorii se îndreptau grăbiţi spre dreapta. Se auzeau strigăte, întrebări rostite pe un ton îngrijorat.

— Ce naiba s-a întâmplat? întrebă Converse.

— Nu ştiu, spuse Johann, aflat acum alături de el. Cred că ceva urât. Oamenii aleargă la chioşcul de ziare.

— Hai să luăm şi noi unul, spuse Joel, atingându-i braţul. Porniră împreună spre mulţimea care se îngrămădea în faţa ziarelor.

— *Attentat! Mord! Amerikanischer Botschafter ermordet!*[5]

Vânzătorii de la chioşc strigau cât îi ţinea gura, întindeau ziarele şi luau repede monedele şi bancnotele, fără a schiţa

5 Atentat! Crimă! Ambasadorul american asasinat!

vreun gest de a da restul. Un sentiment de panică începea să cuprindă mulţimea. În jurul lor, oamenii se opreau şi citeau ştirea.

— *Mein Gott!* strigă Johann, privind la un ziar împăturit din stânga lui. Ambasadorul american a fost asasinat!

— Hristoase! exclamă Joel. Ia şi tu unul! Aruncă mai multe monede spre chioşc şi Johann apucă ziarul din mâna vânzătorului.

— Hai să plecăm de aici! strigă Joel, trăgându-l pe student de mână.

Johann nu se clinti din loc, ci rămase în mijlocul mulţimii care urla, cu ochii aţintiţi asupra ziarului, cu buzele tremurânde. Converse împinse doi oameni cu umărul în timp ce îl trăgea pe tânăr înainte, smulgându-l din masa agitată.

Strigătul lui Johann era plin de o spaimă indescriptibilă.

Joel smulse ziarul din mâna studentului. În jumătatea de sus paginii întâi se aflau fotografiile a doi oameni. În stânga era cea a lui Walter Peregrine, ambasadorul american în Republica Federală Germania. În dreapta era chipul unui *Rechtsanwalt* american – ceea ce însemna avocat. Fotografia îl reprezenta pe Joel.

20

— *Nu!* răcni Joel, mototolind hârtia în mâna stângă şi apucându-l strâns pe Johann de umăr cu dreapta. Indiferent ce spune acolo, *e o minciună!* Eu n-am participat la chestia asta! Nu vezi ce încearcă ăştia să facă? Vino cu mine!

— *Nein!* ţipă tânărul neamţ, privind înfrigurat de jur-împrejur, conştient că vocea lui se pierde în nebunia generală.

— Ba ai să vii!

Converse băgă ziarul în interiorul sacoului şi îl apucă pe Johann cu braţul drept de după gât, trăgându-l spre el.

— N-ai decât să crezi şi să faci ce vrei, dar mai întâi ai să vii cu mine! Ai să-mi citeşti fiecare cuvinţel nenorocit de acolo!

— *Das ist es! Der Attentater!*[6] strigă tânărul neamţ, smucindu-se într-o parte şi agăţându-se de pantalonii unui bărbat, care îl înjură şi îi aruncă mâna în lături.

Joel suci gâtul studentului spre stânga, trăgându-l departe de mulţime, în timp ce îi şoptea la ureche vorbe care îl uimeau şi pe el, la fel de mult ca şi pe student.

— Dacă aşa vrei, *aşa o să procedez!* Am un pistol în buzunar şi dacă va fi nevoie am să mă folosesc de el! Au fost deja ucişi doi oameni cumsecade – acum sunt trei – de ce ar trebui ca tu să faci excepţie? Numai pentru că eşti *tânăr?* Ăsta nu e un motiv! Dacă stăm să ne gândim, pentru cine naiba *murim noi?*

Converse îl smuci pe tânăr, târându-l cât mai departe de mulţime. Când ajunseră departe de ea, îi lăsă braţul şi îl apucă strâns pe după gât, împingându-l înainte, încercând să găsească un loc mai retras, unde Johann să-i poată traduce înşiruirea de minciuni născocite de oamenii Aquitaniei. Ziarul îi alunecă de sub sacou şi căzu pe asfalt. Se întinse şi îl apucă de un colţ, punându-l la loc. Nu putea continua să-l împingă pe tânărul care nu voia să înainteze: oamenii începeau deja să se uite curioşi la ei. O, Dumnezeule mare! Fotografia, chipul lui! Oricine ar fi putut să-l recunoască, mai ales acum când atrăgea atenţia târându-l pe băiat după el.

Ceva mai departe, pe dreapta, era o cafenea cu mai multe mese scoase pe trotuar. La capătul aleii văzu câteva mese libere.

6 El este! Atentatorul!

Joel ar fi preferat o alee pustie sau o stradă lăturalnică pavată cu piatră, mult prea îngustă pentru vehicule, dar nu putea să meargă mai departe, ţinându-l pe tânăr de gât.

— Uite acolo! La masa aia din fund. Să te aşezi cu faţa spre carosabil. Şi ţine minte, n-am glumit când am vorbit de pistol.

— Vă rog! Lăsaţi-mă să plec! Mi-aţi făcut şi aşa destule! Prietenii mei ştiu că am plecat aseară împreună; proprietăreasa mea ştie că v-am făcut rost de o cameră! Poliţia o să mă ia la întrebări!

— Aşază-te acolo, spuse Joel, împingându-l pe Johann printre scaune spre masa din capătul rândului. Se aşezară amândoi; tânărul neamţ nu mai tremura, dar arunca priviri speriate în jur.

— Nici să nu te gândeşti la asta, continuă Joel. Şi, când vine chelnerul, să vorbeşti numai în engleză. Ai înţeles?

— Aici nu sunt chelneri. Clienţii se duc înăuntru şi-şi iau cornuleţele şi cafeaua.

— Noi o să ne descurcăm şi fără ele. O să cumpărăm mai târziu. Îţi datorez nişte bani şi eu îmi plătesc întotdeauna datoriile.

… Îmi plătesc întotdeauna datoriile. Cel puţin, aşa am făcut în ultimii patru ani. Cuvinte dintr-un bileţel lăsat de un om căruia îi plăcea să-şi asume riscuri. Un actor pe nume Caleb Dowling.

— Nu vreau bani de la dumneavoastră, spuse Johann într-o engleză devenită guturală din cauza fricii.

— Îţi închipui că sunt bani murdari şi că primindu-i ai deveni complice la ceva, aşa este?

— Dumneavoastră sunteţi avocat, eu nu sunt decât student.

— Să te lămuresc: nu sunt bani murdari pentru că n-am făcut nimic din ceea ce spun ăştia şi nu există complicitate la nevinovăţie.

— Dumneavoastră sunteţi avocat, domnule.

Converse împinse ziarul în faţa studentului, ţinând mâna dreaptă în buzunar, unde pusese zece mii de mărci germane pentru cheltuieli curente. Numără şapte mii şi le puse în faţa lui Johann.

— Bagă banii ăştia undeva, dacă nu vrei să ţi-i bag eu pe gât!

— Nu iau banii!

— Ba o să-i iei şi, dacă vrei, poţi să le spui că eu ţi i-am dat. Vor trebui să ţi-i dea înapoi.

— *Was ist?*

— Adevărul, domnule viitor avocat. Într-o zi ai să afli că este

cel mai bun scut. Acuma citeşte ce naiba scrie acolo în ziar!

— Ambasadorul a fost ucis în timpul nopţii trecute, începu studentul poticnindu-se, îndesându-şi stângaci banii în buzunar… ora aproximativă a decesului este greu de stabilit, înainte de a se proceda la o examinare mai amănunţită, continuă el, chinuindu-se să găsească cele mai potrivite echivalente în engleză… Rana fatală a fost… Schadel – cr*aniană,* o rană la cap – corpul în apă mai multe ore, aruncat de apa râului afară la Plittersdorf şi găsit astăzi dimineaţă devreme… Însărcinatul cu afaceri militar a spus că ultima persoană văzută împreună cu ambasadorul a fost un american pe nume Joel Converse. Când a fost pomenit acest nume… Tânărul german se încruntă, scuturând nervos din cap. Cum se spune?

— Nu ştiu, spuse Joel rece, pe un ton fără inflexiuni. De unde vrei să ştiu eu?

— … foarte emoţionat – frenetic – comunicaţii febrile între guvernele Elveţiei, Franţei şi Republicii Federale, coordonate de Poliţia Criminală Internaţională cunoscută sub numele de Interpol şi… piesele acestui tragic puzzle au intrat la locul lor, adică vrea să spună că totul a devenit clar. Fără ştirea ambasadorului Peregrine, americanul Converse era… dat în căutare de Interpol, ca urmare a unor asasinate de la Geneva şi Paris şi mai multe încercări de asasinat încă neclarificate.

Johann ridică privirile spre Converse. Venele gâtului îi zvâcneau.

— Continuă, porunci Joel. Nici nu ştii cât de edificator este ceea ce spui. *Continuă!*

— După cum susţine purtătorul de cuvânt al ambasadei, se aranjase o întâlnire confidenţială cu numitul Converse, care pretindea că are informaţii privitoare la prejudicierea intereselor americane şi care ulterior s-au dovedit a fi false. Cei doi bărbaţi urmau să se întâlnească la intrarea pe Podul Adenauer, între şapte şi jumătate şi opt seara. Însărcinatul cu afaceri care l-a însoţit pe ambasadorul Peregrine a confirmat faptul că cei doi s-au întâlnit la ora şapte şi cincizeci şi unu de minute şi au pornit pe pod, pe trotuarul pietonilor. Aceasta a fost ultima dată când ambasadorul a fost văzut în viaţă de cineva de la ambasadă. Johann înghiţi în sec, în timp ce mâinile începură să-i tremure. Trase de câteva ori aer în piept, apoi continuă, cu ochii ieşiţi din orbite şi cu picături mari de sudoare pe frunte: în continuare se dau detalii mai complete, aşa cum sunt cunoscute dintr-o

declaraţie făcută de Interpol în care este descris suspectul, Joel Converse, ca fiind un om aparent normal, dar în realitate o adevărată bombă cu explozie întârziată, un om cu serioase tulburări mintale. Mai mulţi specialişti în comportament din Statele Unite consideră că a devenit psihopat ca urmare a celor aproape patru ani de prizonierat din timpul conflictului din Vietnam.

Johann traducea mai departe cu poticneli, înspăimântat de propria-i voce, de cuvintele înfricoşătoare, de frazele care îl condamnau pe Joel, sprijinite pe diverse „surse" departamentale contactate în grabă şi pe „autorităţi", fără chip şi nume. Portretul care reieşea era acela al unui om cu tulburări mintale, care fusese aruncat înapoi în timp, deranjamentul fiindu-i provocat de un eveniment violent care îi lăsase inteligenţa intactă, dar îi anihilase capacitatea de autocontrol fizic şi moral. În plus, investigaţiile Interpolului în legătură cu el erau prezentate de o manieră oarecum misterioasă, lăsându-se să se înţeleagă că este căutat de câteva zile, dacă nu chiar de câteva săptămâni.

— ... Tendinţele lui criminale sunt canalizate, continuă studentul cuprins acum de panică, deoarece articolul cita o altă sursă „de încredere"... Manifestă o ură patologică faţă de foştii militari cu grad superior, mai ales faţă de cei care s-au bucurat de popularitate... Ambasadorul Peregrine era un vestit comandant de batalion în campania de la Bastogne, din timpul celui de-al doilea război mondial, în care au pierit mulţi americani... Autorităţile de la Washington au afirmat că omul cu tulburări mintale, care după mai multe încercări a reuşit să evadeze dintr-un lagăr de prizonieri de maximă securitate din Vietnamul de Nord, străbătând peste o sută cincizeci de kilometri prin junglă şi printre liniile inamicului până la liniile americane, retrăieşte acum experienţele de atunci... Justificarea supravieţuirii lui – după cum susţine un psihiatru militar – este uciderea ofiţerilor superiori, actuali sau foşti, care au dat ordinele de luptă, în cazuri extreme chiar şi a civililor care, în imaginaţia lui, au avut o anumită răspundere pentru suferinţele îndurate de el şi de alţii ca el. Aparent, este un om cât se poate de normal, aşa cum sunt mulţi alţii asemeni lui... S-au instituit pichete de gardă la Washington, Londra, Bruxelles şi la Bonn... În calitate de avocat internaţional, se presupune că are acces la numeroase elemente criminale care se ocupă de fabricarea de paşapoarte false...

Capcana era executată într-un mod strălucit, minciunile cele mai sfruntate se sprijineau pe adevăruri şi jumătăţi de adevăruri, pe distorsionări şi afirmaţii complet false. Se avusese în vedere până şi ora exactă a evenimentului. Însărcinatul cu afaceri al ambasadei a declarat fără nici un echivoc că îl văzuse pe Joel la Podul Adenauer la ora şapte şi cincizeci şi unu de minute, adică la aproximativ douăzeci de minute după ce reuşise să evadeze şi la mai puţin de zece minute după ce plonjase în apa Rinului. Fiecare fragment de timp fusese luat în considerare. Faptul că fusese plasat „oficial” pe pod la ora şapte şi cincizeci şi unu de minute anula orice credibilitate a relatării lui cu privire la captivitate şi evadare.

Incidentul de la Geneva – moartea lui A. Preston Halliday – a fost introdus ca o posibilă explicaţie a actului violent care îl aruncase pe Joel în trecut şi îi declanşase acest comportament anormal… „S-a constatat că avocatul împuşcat mortal a fost un cunoscut lider al mişcării americane de protest din anii ’60…” Concluzia sugera că Joel ar fi angajat nişte ucigaşi de profesie. Până şi moartea omului de la Paris dobândise dimensiuni mult mai importante – şi în mod cât se poate de ciudat, bazate pe realitate… Iniţial, identitatea victimei a fost ţinută secretă, în speranţa că astfel se va ajunge mai uşor la omul urmărit, deoarece apăruseră anumite bănuieli în urma unei discuţii purtată de poliţia franceză cu un avocat din Paris, care îl cunoştea pe suspect de mai mulţi ani. Avocatul, care dejunase în ziua respectivă cu suspectul, a arătat că prietenul lui american manifesta „tulburări serioase” şi avea nevoie de „îngrijiri medicale”… Evident, cel ucis la Paris era colonel al armatei franceze, aghiotant al mai multor generali cunoscuţi.

În sfârşit, pentru a-i convinge pe cei care încă nu fuseseră convinşi de relatările presei „de autoritate”, se făceau referiri şi la lăsarea lui Joel la vatră cu peste un deceniu în urmă. Departamentul Marinei Militare a SUA, Districtul Naval Cinci, recomandase la vremea respectivă că locotenentul Converse să accepte un control psihiatric; recomandare ce fusese respinsă. El reacţionase vehement la propunerea comisiei de ofiţeri care nu doreau decât să-l ajute, iar observaţiile lui nu fuseseră lipsite de ameninţări la adresa a numeroşi ofiţeri superiori pe care el, ca pilot, abia îi cunoştea.

Toate acestea completau portretul executat de artiştii Aquitaniei. Johann termină de tradus articolul. Ţinea ziarul strâns

în mână şi îl privea înspăimântat pe Joel.

— Asta e tot… domnule.

— Mă îngrozesc la gândul că ar putea fi mai mult, spuse Joel. Crezi ce scrie acolo?

— Nu pot să cred nimic. Sunt prea înspăimântat ca să pot gândi.

— E un răspuns cinstit. Tu te gândeşti doar la faptul că aş putea să te ucid. Asta vrei să spui de fapt. Ţi-e teamă să nu rosteşti vreun cuvânt nelalocul lui, iar eu, simţindu-mă lezat, să apăs pe trăgaci.

— Vă rog, domnule, n-am nici o vină!

— Nici eu nu am avut.

— Lăsaţi-mă să plec.

— Johann. Mâinile mele sunt pe masă. Au fost pe masă din momentul în care ne-am aşezat.

— *Was?…* Tânărul neamţ clipi şi privi mâinile lui Converse, aşezate pe masă, cu degetele încleştate de tăblie.

— Nu aveţi pistol?

— O, ba da, am pistol. L-am luat de la omul care m-ar fi omorât dacă ar fi putut.

Joel băgă mâna în buzunar; Johann încremeni.

— Ţigări, spuse Converse, scoţând un pachet şi o cutiuţă de chibrituri. E un obicei îngrozitor. Să nu te apuci dacă până acum n-ai făcut-o.

— Este foarte costisitor.

— Printre altele… Am discutat vrute şi nevrute de aseară şi până acum. Joel scăpără un chibrit, îşi aprinse ţigara, dar rămase cu privirile aţintite asupra studentului. Ţi se pare că semăn cu omul descris în acest reportaj?

— Nu sunt nici medic, nici avocat.

— Două puncte pentru opoziţie. Povara sănătăţii mintale apasă pe umerii mei. Şi apoi, spuneau că par absolut normal.

— Scria că aţi suferit foarte mult.

— Asta a fost acum o sută de ani, dar n-am suferit mai mult decât alte mii de oameni şi mult mai puţin decât cei care nu s-au mai întors acasă. Nu cred că un om nebun este în stare să facă o observaţie atât de logică în aceste condiţii. Ce părere ai?

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Încerc să-ţi spun că tot ceea ce mi-ai citit este un exemplu edificator al modului în care un om este crucificat de ziaristica negativă. Adevăruri amestecate cu semiadevăruri, distorsionări

şi denigrări inventate pentru a confirma minciunile care ar trebui să mă condamne. Nu există nici un tribunal, din nici o ţară civilizată, care să accepte acest gen de mărturii sau să permită juraţilor să asculte aşa ceva.

— Dar au fost ucişi nişte oameni, spuse Johann; vocea lui devenise din nou o şoaptă. Şi ambasadorul a fost asasinat.

— Nu de mine. N-am fost nici măcar prin apropierea Podului Adenauer la ora opt, noaptea trecută. Nici măcar nu ştiu unde este.

— Dar unde eraţi?

— Undeva unde nu m-a văzut nimeni, dacă asta este ceea ce vrei să ştii. iar cei care ştiu că nu aveam cum să fiu la pod sunt ultimii din lume care ar recunoaşte aşa ceva.

— Trebuie să existe nişte dovezi în legătură cu locul unde eraţi. Tânărul neamţ făcu semn cu capul spre ţigara din mâna lui Converse. Poate una din astea. Poate că aţi aruncat vreo ţigară pe undeva.

— Sau nişte amprente digitale, sau urme de paşi? Bucăţi de îmbrăcăminte? Există toate acestea, numai că ele nu pot preciza ora.

— Dar există anumite procedee, îl corectă Johann. Există tehnologii avansate de... *Forschung...* tehnici de cercetare care dau rezultate rapide...

— Lasă-mă să continui în locul tău. Nu sunt penalist, dar ştiu ce vrei să spui. Teoretic, de exemplu, amprenta pantofilor mei coroborată cu resturile de pământ de pe ei ar putea să mă situeze într-un anumit loc la o anumită oră.

— Da!

— Nu. Voi fi mort cu mult înainte ca cea mai mică probă să ajungă la laborator.

— *De ce?*

— Asta nu pot să-ţi spun. Martor mi-e Dumnezeu că aş dori s-o fac, dar nu pot.

— Trebuie să vă întreb din nou: de ce? Teama din ochii tânărului era combinată acum cu dezamăgirea, căci ultima rămăşiţă de credibilitate se dusese o dată cu refuzul lui Joel de a-i da o explicaţie.

— Pentru că nu pot. Acum câteva clipe spuneai că ţi-am făcut şi aşa destule necazuri şi, fără să vreau, chiar asta am făcut. De aceea nu-ţi spun. Ar însemna să te condamn la moarte. Sunt cât se poate de sincer, Johann.

— Văd.

— Nu, nu vezi nimic. Îmi doresc să te conving că trebuie să ajung la ceilalţi. La oamenii care pot să facă ceva. Nu sunt aici, nu sunt la Bonn, dar pot să ajung la ei dacă scap de aici.

— Deci mai este ceva? Vrei să mă pui să mai fac ceva? Tânărul german se crispă şi mâinile începură iarăşi să-i tremure.

— Nu, nu mai vreau să faci nimic. Chiar te rog să nu faci nimic – cel puţin un timp. Nimic. Ajută-mă să plec de aici şi să iau legătura cu oamenii care pot să mă ajute – să ne ajute pe toţi.

— Să ne ajute pe toţi?

— Exact asta vreau să spun şi este cât se poate de adevărat.

— Dar pe oamenii ăştia nu-i poţi găsi la ambasada ta, americanule?

Converse îl privi pe Johann în ochi, încercând să facă abstracţie de privirile celor de la mesele vecine care aveau ziarele pe masă.

— Ambasadorul Walter Peregrine a fost asasinat de unul sau mai mulţi oameni din ambasadă. Aceeaşi care ieri-noapte au venit să mă ucidă şi pe mine la hotel.

Johann inspiră adânc, îşi desprinse privirea din ochii lui Joel şi şi-o aţinti în jos.

— Acolo lângă chioşc, când m-aţi ameninţat… aţi spus că trei oameni au fost deja ucişi – trei oameni cumsecade.

— Îmi pare rău. Eram disperat.

— Nu e vorba numai de asta, ci şi de ceea ce aţi spus după aceea. Vă întrebaţi de ce ar trebui să fac eu excepţie? Numai pentru că sunt tânăr? Ăsta nu e un motiv, aşa aţi spus, iar după aceea aţi pronunţat nişte cuvinte ciudate – mi le amintesc foarte exact. Aţi spus: „Dacă stăm să ne gândim bine, pentru cine dracu’ murim noi?” Cred că asta a fost mai mult decât o simplă întrebare.

— Nu sunt dispus să discut despre implicaţiile acestei observaţii, domnule avocat. Şi nici nu pot să-ţi spun ce să faci. Îţi voi spune doar ceea ce le-am spus zecilor mei de clienţi de-a lungul anilor. Când decizia ta depinde de câteva argumente opuse puternice, inclusiv al meu – dă-le pe toate la o parte şi urmează-ţi instinctul. În funcţie de cine şi ce eşti, acesta este lucrul cel mai corect. Converse făcu o pauză şi îşi împinse scaunul înapoi. Acum am să mă ridic şi am să plec. Dacă începi să ţipi, am să fug şi am să mă ascund undeva unde am să fiu în siguranţă, unde nu mă va recunoaşte nimeni. Apoi am să fac ce

pot. Dacă taci, am mai multe şanse şi, după părerea mea, ar fi mai bine pentru noi toţi. Poţi să te duci la biblioteca universităţii, apoi să ieşi să cumperi un ziar şi să te duci la poliţie. Mă aştept să faci acest lucru, dacă simţi că aşa trebuie. Aceasta e părerea mea. Pe a ta n-o cunosc. La revedere, Johann.

Joel se ridică de la masă, mascându-şi faţa cu palma, se răsuci şi porni printre mese către dreapta, îndreptându-se spre prima intersecţie. Aproape că nu îndrăznea să respire, deoarece cel mai mic zgomot l-ar fi împiedicat să audă ce se petrece. Ascultă crispat şi simţi cum încep să-i ardă urechile de atâta încordare. Nu receptă decât zgomotele obişnuite ale străzii şi sunetele stridente ale claxoanelor taxiurilor. Nu de acestea se temea el, ci de ţipătul isteric al unui tânăr care dă alarma. Joel grăbi pasul şi pătrunse în fluxul de pietoni care traversau piaţeta. Mai repede, tot mai repede depăşi trecătorii care nu aveau nici un motiv să se grăbească. Ajunse pe trotuarul de vizavi şi încetini pasul – nu avea rost să atragă atenţia asupra lui. Dorinţa de a o lua la fugă era aproape imposibil de controlat, pe măsură ce se depărta de mesele aşezate pe trotuarul opus. Urechea lui nu sesizase nici un semnal de alarmă; cu fiecare fracţiune de secundă care trecea, creştea dorinţa de a se adăposti într-o stradă cât mai lăturalnică.

Nu se auzea nici un sunet care să întrerupă monotonia discordantă a zgomotelor străzii, nici o voce isterică, dar sesiză o schimbare care nu avea nimic de-a face cu alarmele stridente. Zgomotele deveniseră mai înăbuşite şi fuseseră înlocuite de ridicări din umeri şi de gesturi de resemnare. Cuvintele *Amerikaner – Amerikaner* erau repetate pretutindeni. Panica primelor clipe se dusese. Un american omorâse alt american: nu era vorba de un criminal german, nici de un comunist, nici măcar de un terorist care reuşise să păcălească serviciile de securitate ale Republicii Federale Germania. Viaţa putea aşadar să meargă nestingherită mai departe. Germania nu putea fi trasă la răspundere pentru această moarte; cetăţenii oraşului Bonn puteau răsufla uşuraţi.

Converse dădu colţul unei clădiri de cărămidă şi privi dincolo de piaţetă, la mesele de pe trotuarul din faţa brutăriei-cafenea. Johann rămăsese pe scaunul lui, cu capul plecat şi citea ziarul. Apoi se ridică şi intră în clădirea cafenelei. *Oare exista un telefon înăuntru? Va vorbi cu cineva?*

Cât timp mai am? se întreba Converse, gata s-o ia la fugă deşi instinctul îi dicta altceva.

Johann ieşi din cafenea cu o tavă pe care se aflau o ceaşcă de cafea şi câteva cornuri. Se aşeză la masă şi luă meticulos farfuriile de pe tavă, după care reîncepu să studieze ziarul. Apoi ridică privirile fără să se uite la nimic în mod special – de parcă ar fi ştiut că este urmărit de nişte ochi nevăzuţi – şi dădu aprobator din cap.

Un alt bărbat căruia îi plăcea să-şi asume riscuri, îşi spuse Joel, în timp ce se întorcea şi asculta zgomotele neobişnuite ale străzii lăturalnice pe care pătrunsese. Avea la dispoziţie câteva ore. Ar fi dat orice ca să ştie cum să le folosească.

Valerie alergă la telefon. Probabil că era alt reporter – căruia îi va spune exact ceea ce le spusese şi celorlalţi cinci de dinaintea lui: *Nu cred nici un cuvânt şi nu am nimic altceva de spus!* iar dacă era cineva de la Washington, de la FBI, sau de la CIA, o să înceapă să urle! Îşi petrecuse trei ore în dimineaţa aceasta lăsându-se intervievată până când, furioasă, îi dăduse afară pe torţionarii ei. Erau nişte ticăloşi care încercau s-o determine să le confirme minciunile. Ar fi fost uşor să deconecteze telefonul, dar nu putea face asta. Îi telefonase de două ori lui Lawrence Talbot la New York şi lăsase vorbă să fie căutat şi să i se spună să ia imediat legătura cu ea. Era o adevărată nebunie! *Demenţă!* Aşa cum obişnuia să spună Joel pe un ton pe care Valerie îl recepta ca pe un muget de protest.

— Alo?

— *Valley?* Roger la telefon.

— *Tati!*

Un singur om îi spunea aşa şi acesta era fostul ei socru. Faptul că divorţase de fiul lui nu schimbase cu nimic relaţia dintre ei. Îl adoră pe bătrânul aviator şi acesta nutrea aceleaşi sentimente faţă de ea.

— Unde eşti? Ginny nu ştia şi este înnebunită. Ai uitat să pui în funcţiune robotul.

— N-am uitat, Valley, dar sunt prea mulţi oameni cărora trebuie să le răspund. Tocmai am sosit de la Hong Kong, iar când am coborât din avion am fost asaltat de vreo cincizeci – şaizeci de ziarişti care urlau şi de tot atâtea reflectoare şi camere de luat vederi.

— Vreun funcţionar zelos a răspândit vestea că te afli la bordul avionului. Unde eşti?

— Tot la aeroport – în biroul directorului de trafic. Trebuie să le

mulţumesc, ei m-au scos de acolo… Valley, am citit şi eu ziarele. Mi-au adus ultimele ediţii. Ce naiba se întâmplă?

— Nu ştiu, tati, dar ştiu că totul e o minciună.

— Băiatul ăsta este cât se poate de zdravăn la minte. Au deformat totul, au transformat toate lucrurile bune pe care le-a făcut în ceva… Nu ştiu ce să spun, de-a dreptul sinistru.

— Nu e nebun, Roger. I s-a înscenat ceva.

— Dar de ce?

— Nu ştiu, însă cred că ştie Larry Talbot; oricum ştie mai mult decât mi-a spus mie.

— Şi ce ţi-a spus?

— Nu acum, tati. Mai târziu.

— De ce?

— Nu sunt sigură… am un presentiment.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, Valley.

— Îmi pare rău.

— Ce a spus Ginny? O să-i dau şi ei un telefon, evident.

— E isterică de-a binelea.

— Aşa a fost întotdeauna. Un pic.

— Nu, nu e vorba de asta. Spune că ea este de vină. Crede că oamenii s-au legat de fratele ei din cauza lucrurilor pe care le-a făcut ea în anii ’60. Am încercat s-o conving că este un nonsens, dar mi-e teamă că n-am făcut decât să înrăutăţesc şi mai mult lucrurile. M-a întrebat dacă cred ceea ce scriu ziarele despre Joel. I-am spus că nu, normal.

— Vechea ţăcăneală. Trei copii şi un soţ contabil şi n-au făcut-o să uite. Niciodată n-am ştiut cum să mă port cu fata asta. Dar a fost o aviatoare al naibii de bună, a zburat de una singură înaintea lui Joel, deşi era cu doi ani mai mică. Am să-i dau un telefon.

— S-ar putea să nu dai de ea.

— Oh?

— Şi-a schimbat numărul şi cred că ar trebui să faci şi tu acelaşi lucru. Eu aşa voi proceda imediat ce primesc o veste de la Larry.

— Valley… Roger Converse făcu o pauză… să nu faci asta.

— De ce? Ai idee ce se petrece aici?

— Uite ce este, nu te-am întrebat niciodată ce a intervenit între tine şi Joel, dar de regulă iau masa cu afurisitul ăsta de avocat meticulos o dată pe săptămână când sunt în oraş. Îşi închipuie că e un fel de datorie filială, dar eu nu m-aş întâlni cu el

dacă nu mi-ar plăcea. Vreau să spun că e un băiat de treabă, uneori chiar amuzant.

— Ştiu, Roger. Ce vrei să spui cu asta?

— Ei susţin că a dispărut, că nimeni nu poate da de urma lui.

— Şi?

— S-ar putea să-ţi dea un telefon. Nu ştiu pe nimeni altcineva căruia să-i poată telefona.

Valerie închise ochii: soarele după-amiezei o orbea.

— Afirmaţia asta se bazează pe conversaţiile de la dejunurile săptămânale?

— Nu este vorba de intuiţie. Eu n-am avut niciodată aşa ceva, cu excepţia momentelor când sunt în aer... Bineînţeles că da. Nu s-a exprimat niciodată direct în felul acesta, dar a lăsat întotdeauna să se înţeleagă.

— Eşti imposibil, tati.

— O eroare de pilotaj ca oricare alta. Există însă momente când nu-ţi poţi permite aşa ceva... Nu-ţi schimba numărul, Valley.

— Nu-l schimb.

— Şi acum ce zici să fac eu?

— Soţul lui Ginny a avut o idee foarte bună. Răspund la toate întrebările prin avocatul lor. Poate că ar trebui să faci şi tu acelaşi lucru. Ai avocat?

— Sigur că da, spuse Roger Converse. Am trei. Talbot, Brooks şi Simon. Nate e cel mai bun, dacă vrei să ştii adevărul. La vârsta de şaizeci şi şapte de ani ticălosul ăsta s-a apucat de pilotat şi-a luat brevetul – poţi să-ţi imaginezi chestia asta?

— *Tati!* îl întrerupse brusc Valerie. Eşti la aeroport?

— Da. La Kennedy.

— Nu te duce acasă. Nu te duce la apartamentul tău. Ia primul avion şi vino la Boston. Foloseşte alt nume. Sună-mă imediat şi spune-mi cu ce cursă soseşti. Am să vin să te iau de la aeroport.

— De ce?

— Fă aşa cum îţi spun, Roger! *Te rog!*

— Dar de ce?

— Vreau să rămâi aici. Eu o să plec.

21

Converse ieşi repede din magazinul de îmbrăcăminte de pe Bornheimer Strasse şi îşi studie imaginea reflectată în vitrină, comparând-o cu cea a celorlalţi. Constată cu satisfacţie că nu atrăgea prin nimic atenţia. Fotografia din ziare – singura din ultimii cincisprezece ani care se putea găsi la agenţiile de ştiri – fusese făcută aproximativ cu un an în urmă, când dăduse un interviu agenţiei Reuter, împreună cu numeroşi alţi avocaţi specializaţi în corporaţii internaţionale. Fotografia înfăţişa capul şi partea superioară a bustului, într-un costum de culoare închisă, cu vestă, cămaşă albă şi o cravată în dungi, vestimentaţia tipică a unui specialist de renume internaţional. Aceasta era imaginea pe care o aveau acum în minte toţi cei care citiseră despre el în ziare şi, întrucât pe aceasta nu o putea schimba, era nevoit să se schimbe el. În plus, nu mai putea purta aceleaşi haine cu care fusese la bancă. Dacă Lachmann intra în panică, fără îndoială că avea să dea o descriere completă la poliţie. Purtase un costum de culoare închisă, cămaşa albă şi cravata în dungi. Conştient sau nu, îşi zise Joel, dorise să inspire respectabilitate. Poate că aşa procedau toţi cei care fugeau ca să-şi salveze viaţa. Oricum, aceasta era înfăţişarea pe care o prezentau ziarele.

Acum avea în minte o altă înfăţişare şi anume pe aceea a unui profesor de istorie de la universitate. Sacourile unui astfel de individ erau întotdeauna de tweed şi cu cotiere de piele, pantalonii gri – dintr-o stofă mai groasă sau mai subţire, după anotimp. Cămăşile erau întotdeauna bleu. Deasupra ochelarilor cu ramă groasă de baga se afla aproape întotdeauna o pălărie irlandeză cu boruri largi, lăsate în mod invariabil în jos. Indiferent unde s-ar fi dus, pe Fifth Avenue în New York sau în Beverly Hills era clar pentru oricine că aparţine lumii universitare engleze.

Converse reuşi să realizeze o replică destul de fidelă a imaginii pe care o avea în minte, înlocuind ochelarii cu ramă de baga cu unii cu lentile negre.

Din motive pe care abia acum începea să le conştientizeze, ochelarii deveniseră vitali pentru el. Tergiversa rezolvarea problemei, neştiind cum să procedeze în continuare, nefiind

convins că e în stare să facă ceva.

Îşi privi chipul şi fu din nou satisfăcut de ceea ce vedea. Ochelarii cu ramă din imitaţie de baga, groşi şi cu lentile transparente îl făceau să semene cu o bufniţă savantă. Nu mai semăna cu bărbatul din fotografia publicată în ziar şi, ceea ce era la fel de important, atenţia cu care se ocupase de schimbarea înfăţişării sale exterioare îl ajutase să-şi limpezească gândurile. Acum gândea din nou clar. Putea să se aşeze undeva, să-şi facă ordine în idei. Şi mai simţea nevoia de a mânca şi de a bea ceva.

În cafeneaua aglomerată, geamurile cu vitralii filtrau lumina verii, aruncând jeturi albastre şi roşii prin fumul de ţigară. Fu condus la o masă din faţa unei banchete tapiţate cu piele neagră şi primi asigurări din partea şefului de sală că nu avea nimic altceva de făcut decât să ceară un meniu în engleză; felurile de mâncare erau numerotate. În Europa, whiskyului i se spunea scotch. Îşi comandă unul dublu şi scoase o foaie de hârtie şi un pix. Chelnerul îi aduse paharul şi Joel începu să scrie.

Connal Fitzpatrick?
Servieta diplomat?
Nouăzeci şi trei de mii de dolari
Excludem ambasada
Pe Larry Talbot & colab.
Pe Beale
Anstett
Omul din San Francisco
Oamenii de la Washington. Cine?
Caleb Dowling? Nu.
Hickman, Marina Militară, San Diego? Posibil.
… Mattilon?

Rene! Cum de nu se gândise până acum la Mattilon? Înţelegea de ce făcuse francezul observaţiile care i se atribuiseră în reportajul din ziar. Rene încerca să-l apere. În lipsa altor argumente care să stea în picioare, cea mai bună variantă logică era nebunia. Joel încercui numele lui Mattilon şi scrise în dreptul lui, în stânga, cifra 1. O să găsească o centrală telefonică manuală, dintre acelea care asigurau cabine telefonice pentru turiştii speriaţi şi rătăciţi şi îl va suna pe Rene la Paris. Luă două înghiţituri de whisky şi se relaxă, în timp ce căldura alcoolului i se răspândea în corp. Continuă apoi să examineze lista.

Connal…? Presupunea că fusese ucis, dar nu era obligatoriu să fie aşa. Dacă trăia, era închis undeva pentru a i se smulge toate informaţiile pe care le deţinea. În calitate de jurist şef al celei mai mari şi mai puternice baze navale de pe Coasta de Vest, Fitzpatrick se întâlnea periodic cu membrii Comisiei pentru controlul muniţiilor din Departamentul de Stat, ceea ce era de maxim interes pentru Aquitania. Cu toate acestea, n-ar fi ezitat să-l ucidă, dacă ar fi atras atenţia asupra lor. Dacă mai era în viaţă, singura cale de a-l salva era să-l găsească, dar nu prin metode oficiale, ortodoxe. Connal trebuia salvat pe ascuns. Joel dădu cu ochii de silueta unui bărbat în uniforma Armatei Statelor Unite care stătea în cealaltă parte a cafenelei şi discuta cu doi civili de la bar. Nu-l cunoştea. Uniforma fusese cea care îi atrăsese atenţia. Gândul îi zbură la însărcinatul militar cu afaceri de la ambasadă, acel ofiţer care declarase că văzuse un om pe pod, deşi acesta nu exista. Un mincinos în slujba Aquitaniei, care îl identificase pe el drept posibil asasin. Dacă acest mincinos nu ştia unde este Fitzpatrick, putea fi obligat să afle. Poate că există totuşi o posibilitate. Converse trase o linie în partea dreaptă a listei şi îl legă pe Connal Fitzpatrick de numele amiralului Hickman din San Diego. Nu-i dădu număr; aici erau mai multe lucruri de luat în considerare.

Servieta diplomat? Era convins că oamenii lui Leifhelm nu dăduseră de ea. Dacă generalii Aquitaniei ar fi pus mâna pe servietă lui, i-ar fi dat de înţeles acest lucru. Nu era în firea lor să tacă dacă ar fi capturat o asemenea pradă şi în nici un caz faţă de prizonierul care îşi imaginase că se poate măsura cu ei. Nu, ar fi făcut ceva ca el să afle fie şi numai pentru a-i demonstra că totul eşuase lamentabil. Dacă gândea corect, Connal trebuie s-o fi ascuns undeva. La pensiunea *Das Rektorat*? Merita oricum să încerce. Joel încercui cuvântul servietă şi îi dădu numărul doi.

— *Speisekarte, Mein Herr?* întrebă un chelner care se apropiase de masă fără ca Joel să-l observe.

— În engleză, vă rog.

— Desigur, domnule. Chelnerul separă meniurile ca pe nişte cărţi de joc uriaşe. Apoi luă unul şi i-l întinse lui Joel în timp ce vorbea.

— Specialitatea casei este astăzi *Wienerschnitzel* – şi în engleză se spune la fel.

— Foarte bine. Nu-mi mai da meniul, iau şniţel.

— *Danke.*

Bărbatul dispăru înainte ca Joel să apuce să-i comande ceva de băut. Mai bine, îşi zise el.

Nouăzeci şi trei de mii de dolari; aici nu mai era nimic de spus. Îi avea asupra lui şi trebuia să-i folosească.

*Ambasada se exclude... La fel Larry Talbot şi ceilalţi... Beale nu mai este... Nici Anstett... Nici omul din San Francisco... În timp ce mânca, s*e întrebă cum de se putuseră întâmpla toate acestea. Concepuse cu grijă fiecare pas, reţinuse toate faptele, memorase dosarele, îşi luase toate măsurile de prevedere. Şi iată, totul fusese aruncat în aer de complicaţii care depăşeau cu mult strategia simplă expusă de Preston Halliday la Geneva.

Elaborează două sau trei cazuri, spusese el, care să fie legate de Delavane – chiar şi circumstanţial – şi va fi suficient.

În lumina celor aflate pe insula Mykonos, apoi la Paris, Copenhaga şi Bonn, simplitatea acestei observaţii i se părea aproape criminală. Halliday ar fi fost uluit şi cutremurat de profunzimea şi amploarea influenţei pe care o exercitau legiunile lui Delavane, de modul în care pătrunseseră până la cele mai înalte niveluri ale armatei, poliţiei, Interpolului şi, după cum reieşea clar acum, al celor care controlau fluxul de ştiri provenite din aşa-zise „surse de mare încredere" ale guvernelor occidentale. Era cutremurător.

Converse îşi întrerupse brusc şirul gândurilor, conştient că îl apreciase greşit pe Halliday. Acesta cunoştea materialele pe care i le înmânase pe insula aceea din Marea Egee; ştia despre legăturile din Paris, Bonn, Tel Aviv şi Johannesburg; despre factorii de decizie din Departamentul de Stat şi de la Pentagon – *ştia totul!* Pusese la cale povestea cu nişte oameni necunoscuţi din Washington! Halliday îl minţise la Geneva. Acel coleg din California cu care se împrietenise în anii de şcoală şi care se numea Avery Fowler era un manipulator şi îl minţise în numele lui A. Preston Halliday.

Unde erau acei indivizi misterioşi din Washington care aveau curajul să pună la dispoziţie jumătate de milion de dolari pentru acest incredibil pariu, dar care se temeau să iasă în faţă? Ce fel de oameni sunt? Cercetaşul pe care îl trimiseseră fusese ucis. Cât vor mai *aştepta? Cine* sunt?

Aceste întrebări îl înfuriară în aşa hal pe Converse încât renunţă să le găsească răspuns. Îi întunecau mintea. Avea nevoie să gândească limpede pentru a se salva. Nu putea risca să acţioneze orbeşte. Venise momentul să caute un telefon şi să

discute cu Mattilon. Rene îl va crede şi îl va ajuta. Era convins că vechiul lui prieten nu-l va dezamăgi.

Bărbatul în haine civile se apropie de fereastra hotelului, conştient că trebuie să ia o hotărâre care să producă un miracol, nu o soluţie, un miracol şi aşa ceva nu exista în meseria pe care o stăpânea foarte bine. Peter Stone era un om venit din trecut, un renegat care văzuse totul şi în ultimii ani se prăbuşise. Alcoolul luase locul curajului autentic şi, în cele din urmă, îl transformase într-un mutant profesionist; o parte din el era încă mândră de realizările profesionale din trecut, în vreme ce alta se cutremura de vieţile omeneşti distruse, de strategiile abandonate, căci morala fusese aruncată la coşul inconştienţei colective.

Cândva fusese cel mai bun – asta nu putea uita. Atunci când totul se terminase îşi dăduse seama că se sinucide cu băutura şi autocompătimirea. Se lăsase. Dar nu înainte de a-şi fi câştigat adversitatea foştilor lui patroni de la CIA, nu pentru că declarase în public, ci pentru că le comunicase între patru ochi ce părere avea despre ei. Din fericire, după ce se trezise din beţia prelungită, înţelesese că patronii lui aveau alţi duşmani la Washington, duşmani neimplicaţi în complicaţiile cu străinătatea sau concurenţa. Erau pur şi simplu bărbaţi şi femei care voiau să ştie ce se întâmpla atunci când Langley nu voia să le spună nimic. El supravieţuise – şi încă mai supravieţuia. Se gândea la toate acestea, în vreme ce ceilalţi doi oameni din încăpere îşi închipuiau că reflectează la problema ridicată de ei.

De fapt nu exista nici o problemă. Dosarul fusese închis. Erau atât de tineri – Dumnezeule! Prea tineri pentru a accepta o realitate atât de cumplită. Îşi amintea vag cum şi pe el îl bulversase o asemenea concluzie. Se întâmplase cu vreo patruzeci de ani în urmă; acum avea aproape şaizeci de ani şi auzise mult prea des astfel de concluzii ca să se mai lase copleşit de regrete. Regretele – tristeţea, mai bine zis – existau – dar timpul şi repetarea îi amorţiseră sensibilitatea: acum era vorba numai de o evaluare clară. Stone se întoarse spre ei:

— Nu putem face nimic, spuse el, pe un ton autoritar.

Căpitanul din armata terestră şi locotenentul de marină erau vizibil supăraţi. Peter Stone continuă:

— Am petrecut douăzeci şi trei de ani în tunele, inclusiv un deceniu cu Angleton şi vă spun că nu se poate face absolut

nimic. Trebuie să-l lăsăm în pace, nu putem să ne atingem de el.

— Pentru că nu ne *putem permite?* întrebă ofiţerul de marină spumegând de furie. Aşa aţi spus şi când Halliday a fost ucis la Geneva. Că nu ne *putem permite!*

— Chiar nu putem. Am fost manevraţi.

— Dar este vorba de un om, insistă locotenentul. Noi l-am trimis acolo…

— Şi ei l-au trimis sus, interveni Stone, cu o voce calmă. E ca şi mort. Trebuie să căutăm altceva.

— Dar de ce? întrebă căpitanul. De ce e ca şi mort?

— Au mult prea multe posibilităţi de control, acum suntem conştienţi de asta. Dacă nu l-au prins, cu siguranţă că ştiu unde se află. Indiferent cine îl va găsi, îl va ucide. Trupul mutilat al unui asasin nebun este aruncat undeva şi toată lumea răsuflă uşurată. Acesta este scenariul.

— Şi aceasta este cea mai cinică analiză a unei crime pe care am auzit-o vreodată! Crimă, execuţie fără condamnare!

— Uite ce e, locotenente, spuse Stone, depărtându-se de fereastră. M-ai rugat să vin, m-ai convins că trebuie să fiu alături de voi că să aveţi pe cineva cu experienţă. Această experienţă este cea care vă spune că trebuie să vă împăcaţi cu gândul că aţi fost învinşi. Nu înseamnă că sunteţi terminaţi, dar aţi pierdut runda asta. Am fost eliminaţi şi, după părerea mea, vom mai fi eliminaţi şi din alte runde.

— Poate că… începu căpitanul şovăielnic. Poate că ar trebui să mergem la Agenţie şi să le spunem tot ce ştim – adică tot ceea ce credem că ştim – şi ceea ce am făcut. Poate că aşa l-am ajuta pe Converse să scape cu viaţă.

— Îmi pare rău, îl contrazise fostul membru al CIA. Oamenii ăia vor capul lui şi îl vor avea. Nu ar fi făcut atâta vâlvă dacă pe fruntea lui n-ar sta scris cuvântul „moarte”. Aşa se fac lucrurile astea.

— În ce lume trăim? întrebă calm ofiţerul de marină, dând din cap.

— Eu nu mai trăiesc în nici una, locotenente şi ştii şi dumneata asta. Cred că tocmai de aceea ai apelat la mine. Am făcut şi eu ceea ce faci acum dumneata. Am dat alarma, numai că am făcut-o după două luni de whisky şi zece ani de dezgust. Zici că vrei să te duci la Agenţie? N-ai decât, dar fără mine. Nici unul din ăia care valorează ceva la Langley n-o să pună mâna pe mine.

— Nu putem să ne ducem la G-2 sau la Informaţiile Navale,

spuse ofiţerul din armata terestră. Asta o ştim cu toţii şi am fost de acord. Acolo sunt numai oamenii lui Delavane; ne lichidează cât ai clipi din ochi.

— Bine spus, căpitane. Crezi că o vor face cu gloanţe adevărate?

— Nu ştiu, zise marinarul. Raportul de la San Diego spune că juristul, Remington, a murit într-un accident de maşină la „La Jolla”. A fost ultimul care a stat de vorbă cu Fitzpatrick şi, înainte să plece de la bază, a stat de vorbă cu un alt jurist pe care l-a întrebat cum se ajunge la un restaurant de pe coline. N-a mai ajuns până acolo. Eu nu cred că a fost un accident.

— Nici eu, zise Stone. Dar asta ne duce în altă parte, nu acolo unde dorim noi să ajungem.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă căpitanul.

— Fitzpatrick. SAND PAC nu poate da de urma lui, aşa e?

— Are concediu, interveni ofiţerul naval. Are încă vreo douăzeci de zile sau cam aşa ceva.

— Dar tot nu înţeleg, obiectă căpitanul.

— Să mergem pe urma lui Fitzpatrick, spuse Stone. Pornim de la San Diego, nu de la Washington. Găsim un motiv ca să-l rechemăm. O urgenţă de la SAND PAC, o chestiune strict secretă pe care n-o poate rezolva decât el.

— Îmi displace să mă repet, spuse căpitanul, dar nu vă înţeleg. Unde vreţi să începem? Şi cu cine vreţi?

— Cu unul din oamenii dumitale, căpitane. În momentul de faţă este unul dintre cele mai importante persoane. Însărcinatul cu afaceri de la Mehlemer House.

— De unde?

— De la Ambasada Americană din Bonn. E şi el unul de-al lor. A minţit când a fost nevoie să mintă, spuse Stone. Numele lui este Washburn. Maior Norman Anthony Washburn al patrulea.

Centrala telefonică se afla în holul de la parterul unei clădiri cu birouri. Era o cameră largă, pătrată, cu cinci cabine telefonice încastrate în trei dintre pereţi şi un birou central cu patru operatoare aşezate în faţa consolelor. Fiecare operatoare vorbea două sau mai multe limbi străine. Pe rafturile din stânga şi din dreapta intrării se aflau cărţile de telefon ale celor mai mari oraşe din Europa şi ale suburbiilor acestora. Alături existau pupitre confortabile pe care se aflau blocnotesuri cu foi detaşabile şi pixuri, pentru notarea numerelor căutate. Cel care

dorea să telefoneze dădea numărul de telefon pe o foaie de hârtie operatoarei şi specifica modalitatea de plată – cash, carte de credit sau taxă inversă, după care i se repartiza o cabină.

Joel găsi numărul firmei lui Mattilon în cartea de telefon a Parisului. Îl notă, se duse la o operatoare şi preciză că va plăti cu bani gheaţă. I se spuse să meargă la cabina şapte şi să aştepte. Joel intră repede în cabină, cu borul pălăriei lăsat peste ochelarii cu ramă de baga. Orice incintă închisă, indiferent că era vorba de o cabină de toaletă sau una de sticlă, era de preferat unui spaţiu deschis. Simţi cum i se accelerează pulsul şi crezu că inima îi va face explozie când auzi ţârâitul telefonului.

— *Saint Pierre, Nelli et Mattilon,* spuse o voce de femeie de la Paris.

— *Monsieur* Mattilon, vă rog – *s'il vous plaît.*

— *Votre…? Fem*eia se opri, înţelegând fără îndoială încercarea stângace a americanului de a vorbi în franceză. Cine să spun că îl cheamă, vă rog?

— Prietenul lui de la New York. Ştie el. Sunt clientul lui.

Rene înţelese, căci după câteva clipe vocea lui încordată se auzi în receptor:

— Joel? şopti el. Nu-mi vine să cred!

— Nici nu trebuie, spuse Converse. Nimic din ceea ce spun ei despre Geneva şi Bonn nu e adevărat; nici chiar ceea ce ai spus tu. N-am nimic de-a face cu crimele acelea, iar chestia de la Paris a fost un accident. Aveam toate motivele să cred – şi am şi crezut – că omul intenţiona să scoată pistolul.

— Şi de ce nu ai rămas pe loc, prietene?

— Pentru că tocmai asta doreau ei, să nu mă lase să plec. Aşa am crezut şi n-am putut să-i las s-o facă… La George V mi-ai pus nişte întrebări, iar eu ţi-am dat răspunsuri evazive, dar cred că ai înţeles. Ai fost amabil şi te-ai făcut că mă crezi. Nu ai de ce să fii supărat, îţi dau cuvântul meu – şi sunt în toate facultăţile mintale, să ştii. Bertholdier a venit la mine în seara aceea; am stat de vorbă şi omul a intrat în panică. Acum şase zile l-am văzut din nou aici, la Bonn, numai că de astă data situaţia a fost alta. Primise ordin să se prezinte aici împreună cu ceilalţi trei oameni influenţi, doi generali şi un fost feldmareşal. Este o cabală, Rene, o cabală internaţională. Totul se mişcă foarte repede şi în cel mai mare secret. Au recrutat personal militar din toată Europa, Canada şi SUA. Nu putem să ştim cine este cu ei şi cine nu şi nici nu ne putem permite să facem greşeli. Au milioane

de dolari la dispoziţie, depozite pline cu muniţie gata să fie expediată oamenilor lor atunci când va veni momentul.

— Momentul? interveni Mattilon. Care moment?

— Te rog, insistă Joel, grăbindu-se să continue. Au trimis arme şi explozive maniacilor de pretutindeni – terorişti, provocatori, nebuni cu certificat – cu un singur scop: destabilizarea prin violenţă. Acesta este pretextul pentru a interveni. Chiar în momentul de faţă devastează Irlanda de Nord.

— Nebunia de la Ulster? îl întrerupse din nou francezul. Ororile alea care…

— Le aparţin. Este o repetiţie generală. Au realizat-o cu un transport masiv de arme din SUA ca să dovedească de ce sunt în stare. Dar Irlanda este numai un test, un exerciţiu minor. Marea explozie va avea loc peste câteva zile, cel mult săptămâni. Trebuie să ajung la oamenii capabili să-i oprească şi nu pot face acest lucru dacă sunt mort! Converse făcu o pauză ca să-şi recapete suflul, dar nu-i dădu lui Mattilon posibilitatea să vorbească. Ăştia sunt oamenii pe care îi urmăresc eu, Rene – îi urmăresc pe cale legală, vreau să alcătuiesc câteva dosare împotriva lor, să-i dau în vileag în tribunale înainte să poată face ceva. Din nenorocire, au descoperit şi ei ce vreau să fac. Sunt deja aici. Am ajuns prea târziu.

— Dar de ce tu?

— Totul a început la Geneva, cu Halliday, omul care a fost împuşcat. L-au ucis oamenii lor, dar a apucat să mă recruteze. M-ai întrebat despre Geneva, iar eu te-am minţit, dar acesta este adevărul… Acum ori mă ajuţi, ori nu. Ţine cont că nu e vorba de mine – eu sunt lipsit de importanţă – însă lucrul de care mă ocup e foarte important. În clipa ăsta sunt cu mâinile legate, dar i-am văzut, am stat de vorbă cu ei şi sunt al dracului de convingători. O să transforme toată Europa într-o ţară fascistă; vor să întemeieze o federaţie militară în care ţara mea să fie pilonul principal. Asta pentru că totul a început la San Francisco, cu un om numit Delavane.

— Ăla de la Saigon? Marcus Nebunul din Saigon?

— În viaţă şi bine mersi la Palo Alto, de unde trage sforile. Este ca un magnet, toţi sunt atraşi de el ca puricii de pielea porcului.

— Joel, te simţi… ăă, te simţi bine?

— Uite ce este, Rene. Am luat un ceas prăpădit de la omul care mă păzea – un paranoic care a fost totuşi drăguţ cu mine – şi am reuşit să fug. Ai treizeci de secunde ca să te gândeşti la

ceea ce ţi-am spus, după care închid. Acum, prietene, ai douăzeci şi nouă de secunde.

Nu trecură decât zece şi Mattilon vorbi din nou:

— Un nebun nu oferă explicaţii atât de precise şi de o manieră atât de corectă. Şi nici nu foloseşte cuvinte ca „pilon central”; nu pot exista în vocabularul lui... Foarte bine, poate că m-am ţicnit şi eu, dar ceea ce spui tu... la naiba, se potriveşte. Ce să mai spun? Totul e o nebunie.

— Trebuie să ajung viu înapoi, la Washington. Cunosc nişte oameni acolo. Dacă pot să ajung la ei şi să mă arăt în adevărata lumină, au să mă asculte. Poţi să mă ajuţi?

— Am anumite legături pe Quai d’Orsay. Am să mă duc la ei.

— Nu, protestă Joel. Ei ştiu că suntem prieteni. O singură vorbă spusă unde nu trebuie şi eşti un om mort. iartă-mă, dar şi mai important este că ai da alarma şi nu ne putem permite aşa ceva.

— Foarte bine, spuse Mattilon. Este un om la Amsterdam – nu mă întreba de unde îl cunosc, dar poate să aranjeze treburi dintr-astea. Presupun că nu ai paşaport.

— Am unul, dar nu este al meu. E german. L-am luat de la un paznic care tocmai se pregătea să-mi bage un glonţ în cap.

— Atunci sunt sigur că nu se poate plânge autorităţilor.

— Aşa este.

— În mintea ta te-ai întors de-adevăratelea în trecut, nu-i aşa, prietene?

— Mai bine să nu vorbim despre asta, da?

— *Bien.* Aşa eşti tu. Păstrează paşaportul; o să-ţi fie de folos.

— Amsterdam. Şi cum ajung eu acolo?

— Eşti la Bonn, nu-i aşa?

— Da.

— Există un tren care merge până la Emmerich, la frontiera cu Olanda. La Emmerich o să iei un tramvai sau un autobuz. Vameşii sunt îngăduitori, mai ales în orele de vârf, când o mulţime de muncitori trec dintr-o parte în alta. Nu se uită nimeni la tine. Le arăţi repede paşaportul şi gata. Încearcă să acoperi cumva fotografia. E bine că e german. N-ar trebui să ai necazuri.

— Şi dacă am?

— Atunci n-am cum să te ajut, prietene. Ţi-o spun cinstit: va trebui să mă duc la Quai d’Orsay.

— Foarte bine. Am trecut frontiera. După aceea ce fac?

— Te duci la Arnhem. De acolo iei trenul spre Amsterdam.

— Şi după aia?

— Te duci la omul meu. Am numele lui pe o carte de vizită din fundul sertarului. Ai cu ce să scrii?

— Dă-i drumul, spuse Converse, apucând blocnotesul şi pixul care erau legate de un capăt al etajerei de sub telefon.

— Uite: Thorbecke. Cort Thorbecke. Este un bloc din partea de sud-vest a intersecţiei Utrechtse cu Kerk Straat. Numărul lui de telefon este zero-doi-zero, patru-unu-unu-trei-zero. Când o să-i dai telefon ca să-ţi fixezi o întâlnire cu el să-i spui că eşti un membru al familiei Tatianei. Ai reţinut? *Tatiana.*

— Rene…? spuse Joel, terminând de scris. Nu mi-aş fi imaginat niciodată. Cum se face că ai asemenea relaţii?

— Ţi-am spus să nu pui întrebări, dar, pe de altă parte, s-ar putea să te descoase el şi atunci trebuie să ai cel puţin un răspuns vag – întotdeauna răspunsurile trebuie să fie vagi. Tatiana este numele uneia din fiicele ţarului despre care se crede că a fost executat la Ekaterinburg în 1918. Am spus se crede pentru că sunt mulţi oameni care susţin că a fost cruţată împreună cu sora ei Anastasia şi trecută pe furiş peste graniţă, împreună cu dădaca; aceasta avea o adevărată avere în bijuterii. Dădaca o preferă pe Tatiana şi, după ce au scăpat, se spune că i-ar fi dat ei totul, fără să-i lase nimic surorii ei. Se vorbeşte că a dus o viaţă anonimă, dar pe picior mare. Unii spun că ar mai fi în viaţă şi astăzi.

— Şi asta trebuie să ştiu eu? întrebă Converse.

— Nu, am vrut numai să-ţi spun de unde provine numele. Ea reprezintă un simbol al încrederii care se acordă în zilele noastre unui număr restrâns de indivizi; aceştia, la rândul lor, se bucură de încrederea celor mai suspicioşi oameni din lume, oameni care nu-şi pot permite să facă greşeli.

— Dumnezeule mare, cine sunt ăştia?

— Ruşii, puternicii comisari sovietici care au o afecţiune specială pentru sistemul bancar occidental, care transferă bani de la Moscova pentru investiţii aici. Cred că înţelegi de ce este vorba de un cerc restrâns. Mulţi chemaţi, puţini aleşi. Thorbecke este unul dintre ei şi face afaceri mari cu paşapoartele. Am să iau legătura cu el şi am să-i spun să aştepte telefonul tău. Ţine minte, nici un fel de nume, în afară de Tatiana. O să te urce într-un avion al KLM-ului cu destinaţia Washington. O să ai nevoie de bani, aşa că…

— Banii sunt singurul lucru de care n-am nevoie, îl întrerupse

Converse. Numai de un paşaport şi un bilet de avion pentru aeroportul Dulles unde nu vreau să fiu aşteptat de nimeni.

— Du-te la Amsterdam. Thorbecke o să te ajute.

— Mulţumesc, Rene. Ştiam eu că mă pot bizui pe tine. Asta înseamnă foarte mult pentru mine. Mi-ai salvat viaţa.

— Încă n-ai ajuns la Washington, prietene. Să-mi dai telefon imediat ce ajungi acolo, indiferent la ce oră.

— Aşa am să fac, mulţumesc.

Joel puse receptorul în furcă, băgă blocnotesul şi pixul în buzunar şi se duse spre biroul operatoarelor. Întrebă cât avea de plată şi, în timp ce operatoarea care vorbea engleză făcea socotelile, îşi aminti de obiectul care avea numărul doi pe lista lui. Servieta diplomat cu dosarele şi numele factorilor de decizie de la Pentagon şi de la Departamentul de Stat. *Das Rektorat*. Reuşise oare Connal s-o ascundă undeva? Poate a fost găsită de vreunul din salariaţii de la pensiune? Converse se adresă operatoarei, în timp ce aceasta îi întindea nota de plată.

— Există un hotel care se numeşte *Das Rektorat*. E pe undeva, pe la ţară, dar nu ştiu unde. Aş dori să vorbesc cu directorul hotelului. Mi s-a spus că ştie engleza.

— Da, domnule. *Das Rektorat* are apartamente splendide.

— Nu vreau să-mi rezerv loc. Un prieten de-al meu a stat acolo săptămâna trecută şi s-ar putea să fi uitat ceva important în cameră. Mi-a dat telefon şi m-a rugat să verific, adică să vorbesc cu directorul. Dacă găsesc numărul, puteţi să-mi faceţi legătura cu el? Îmi pare rău, dar eu nu vorbesc deloc germana. Mi-ar fi greu să dau de el.

— Desigur, domnule, răspunse femeia zâmbind. Pentru mine o să fie mai uşor să obţin numărul. Mergeţi înapoi, în cabina şapte şi am să vă sun acolo. Puteţi plăti amândouă convorbirile după ce terminaţi.

O dată intrat în cabină cu pereţi de sticlă, Joel îşi aprinse o ţigară, gândindu-se la ce avea să-i spună omului. Abia apucase să-şi formuleze câteva idei, că se auzi soneria.

— Aveţi legătura cu directorul de la *Das Rektorat*, spuse operatoarea. Vorbeşte engleza.

— Vă mulţumesc.

— Alo?

— Da, cu ce vă pot servi?

— Sunt un prieten al americanului acela, comandor Connal Fitzpatrick, juristul şef de la Baza navală din San Diego,

California. După câte ştiu, a stat săptămâna trecută la dumneavoastră.

— Da, aşa este, domnule. Ne pare rău că nu am putut să-i prelungim şederea la noi, dar am avut o rezervare.

— O, a plecat pe neaşteptate?

— N-aş spune asta. Am discutat de dimineaţă şi cred că a înţeles situaţia. I-am chemat chiar eu un taxi.

— Şi era singur când a plecat?

— Da, domnule.

— Oh! Atunci, dacă ştiţi la ce hotel s-a dus, aş putea verifica acolo.

— Să verificaţi?

— Comandorul nu-şi găseşte una din serviete, ştiţi, tipul acela diplomat, care are încuietoare cu o combinaţie de cifre. Conţinutul servietei nu prezintă valoare, dar ţine totuşi s-o găsească. Cred că a primit-o cadou de la soţie. Nu cumva aţi dat peste ea?

— Nu, domnule.

— Sunteţi sigur? Comandorul are obiceiul să-şi ascundă uneori dosarele sub pat sau în fundul dulapului.

— N-a lăsat nimic aici, domnule. Camera a fost examinată cu atenţie şi personalul nostru a făcut o curăţenie temeinică.

— Poate că a venit cineva să-l vadă şi a luat din greşeală servieta lui.

Converse ştia că se mişcă pe un teren periculos, dar n-avea încotro.

— N-a avut nici un vizitator... Neamţul făcu o pauză. Staţi o clipă, mi-am adus aminte.

— Da?

— Spuneaţi că e o servietă diplomat?

— Da!

— A luat-o cu el. O ţinea în mână când a plecat.

— Oh... Joel încercă să-şi ascundă emoţia. Atunci poate vreţi să-mi spuneţi ce adresă a lăsat pentru corespondenţă, adică la ce hotel s-a dus.

— Îmi pare rău, domnule. Nu ne-a lăsat nici un fel de instrucţiuni în acest sens.

— Totuşi cineva trebuie să fi făcut o rezervare pentru el! La Bonn este greu de găsit o cameră liberă.

— Vă rog, *Mein Herr!* M-am oferit chiar eu să încerc, dar mi-a refuzat ajutorul şi, aş adăuga, într-un mod nu tocmai politicos.

— Îmi pare rău, spuse Joel, enervat că îşi pierduse cumpătul. Totuşi documentele acelea erau destul de importante. Aşadar, nu aveţi nici cea mai mică idee unde s-ar fi putut duce?

— Ba da, dacă chiar vreţi să ştiţi. Am insistat şi am întrebat unde are de gând să se ducă. Mi-a spus că se duce la gară şi că dacă întreabă cineva de el, să-i spunem că are de gând să doarmă într-un seif pentru bagaje. Mi s-a părut nepoliticos.

La gară? Un seif pentru bagaje? Ăsta era *mesajul!* Fitzpatrick îi spunea pe această cale unde să caute! Fără să mai spună nimic, Converse puse receptorul în furcă, ieşi din cabină şi se duse la operatoare. Plăti amândouă convorbirile şi îi mulţumi femeii, neştiind dacă să-i lase sau nu un bacşiş; renunţă în ultima clipă, spunându-şi că ar atrage atenţia asupra sa.

— Aţi fost deosebit de amabilă, doamnă. Dacă s-ar putea, v-aş mai ruga să-mi spuneţi ceva.

— Ce anume, domnule?

— Unde este gară?

— N-aveţi cum să treceţi de ea! Luaţi-o la stânga când ieşiţi din clădire, apoi pe a patra la stânga şi din nou pe a doua la stânga. Este una din mândriile Bonnului.

— Aţi fost foarte amabilă.

Joel porni grăbit spunându-şi mereu că nu trebuie să fugă, pentru a nu atrage atenţia asupra lui. Totul depindea de autocontrol, absolut *totul.* Fiecare mişcare pe care o făcea trebuia să fie normală, astfel încât nimeni să nu întoarcă privirile după el. În sfârşit, un semn bun! Matilllon îi spusese să ia un tren; Fitzpatrick îi comunicase să se ducă la gară! Un seif pentru bagaje!

Trecu pe lângă uşile larg deschise de la intrare şi coti la dreapta, către şirul de seifuri unde îşi lăsase servieta diplomat înainte să se ducă la Alter Zoll ca să se întâlnească cu „Avery Fowler”. Se duse la acelaşi seif, dar acesta avea cheia în broască şi înăuntru nu era nimic. Începu să examineze seifurile din apropiere, convins că trebuie să găsească ceva, fără a şti ce anume. Uite! Două rânduri mai sus spre dreapta! Iniţialele erau mici, dar clare, zgâriate pe metal de o mână sigură – C.F. Connal Fitzpatrick!

Juristul reuşise! Pusese hârtiile acolo unde numai ei doi ştiau că ar putea fi! Brusc, Converse simţi că ameţeşte. Cum să le scoată de acolo? Cum să deschidă seiful? Privi în jur, la oamenii care se înghesuiau, plecând în concediu. Ceasul mare arăta ora

două şi jumătate. Peste două ore şi jumătate birourile aveau să se închidă; atunci oamenii vor fi mai numeroşi. Mattilon îi spusese să ajungă la Emmerich în timpul Orelor de vârf, când muncitorii treceau dintr-o parte în alta a frontierei; drumul cu trenul până la Emmerich dura cam două ore, dacă exista vreun tren într-acolo acuma. Îi rămânea mai puţin de o jumătate de oră ca să deschidă seiful.

La capătul holului uriaş al gării se afla un birou de informaţii. Se îndreptă spre el, în timp ce mintea încercă să găsească o soluţie. Greutatea centurii cu bani care îi strângea mijlocul îi dădea speranţe.

— Vă mulţumesc foarte mult, spuse el funcţionarului, apăsându-şi ochelarii de soare cu ramă de baga pe nas. Fusese repartizat la un funcţionar care vorbea engleza, un bărbat de vârstă mijlocie, cu o faţă ridată şi o expresie de pisică plictisită.

— Pur şi simplu mi-am pierdut cheia de la seiful în care mi-am pus bagajul şi trebuie să prind trenul de Emmerich. Apropo, când pleacă primul tren spre Emmerich?

— Ah, făcu omul cu faţă ca de pisică, răsfoind mersul trenurilor. Vilegiaturiştii ăştia nu-ţi fac decât necazuri. Ba au pierdut asta, ba au rătăcit aia! Trenul spre Emmerich a plecat acum douăzeci şi cinci de minute. Următorul este peste nouăsprezece minute, apoi nu mai aveţi altul decât peste o oră!

— Vă mulţumesc. Trebuie să-l iau. Ce facem cu seiful? Joel scoase o bancnotă de o sută de mărci de sub marginea ghişeului şi o puse în faţa funcţionarului. Este foarte important pentru mine să-mi iau bagajele şi să prind şi trenul. Aş putea să vă strâng mâna pentru că m-aţi ajutat?

— Se face! exclamă funcţionarul calm, privind în stânga şi în dreapta, în timp ce îi strângea mâna lui Converse şi lua banii. Ridică receptorul telefonului de lângă el şi începu să vorbească pe un ton autoritar: *Schnell! Wir mussen ein Schliessfach offnen. Standort zehn Auskunft!*[7]

Trânti receptorul în furcă şi îl privi pe Joel, cu un zâmbet strâmb în colţul gurii.

— O să vină imediat un om şi o să vă servească, *Mein Herr*. Suntem întotdeauna fericiţi să vă ajutăm cu ceva.

Omul veni imediat.

— *Was ist los?*

7 Repede! Trebuie să deschidem un seif de bagaje. Vino la ghişeul de informaţii numărul zece!

Funcţionarul îi explică în germană, apoi se uită din nou la Converse:

— Vorbeşte puţin şi engleză, nu foarte bine, dar suficient ca să vă ajute.

— Există anumite regulamente, spuse şeful serviciului de seifuri. Veniţi cu mine să-mi arătaţi.

— La mulţi ani! îi spuse Joel funcţionarului de la ghişeul de informaţii.

— Nu e ziua mea, *Mein Herr*.

— Eu n-am de unde să ştiu că nu este, spuse Converse, zâmbind şi îl luă pe feroviar de braţ.

— Există un regulament, spuse acesta, deschizând seiful cu o cheie specială. O să semnaţi pentru conţinut în registru.

iat-o! Servieta diplomat era aşezată pe o parte; nu părea să fi fost forţată. Joel băgă mâna în buzunar şi scoase banii.

— Sunt foarte grăbit, spuse el şi îi strecură în mână o bancnotă de o sută de mărci, apoi, după o scurtă ezitare, încă una. Trenul meu pleacă peste câteva minute. Îi strânse neamţului mâna trecându-i astfel banii şi apoi îl întrebă calm, dar privindu-l insistent în ochi: N-aţi putea să spuneţi că a fost o greşeală?

— A fost o greşeală! răspunse omul în uniformă. Grăbiţi-vă să prindeţi trenul!

— Mulţumesc. Sunteţi un om foarte cumsecade. La mulţi ani!

— *Was?*

— Ştiu, nu contează. Vă mulţumesc încă o dată.

Aruncând priviri rapide de jur-împrejur, Joel se duse spre o bancă de lemn care era liberă, se aşeză şi deschise servieta diplomat. Totul era acolo. Ar fi fost imprudent să păstreze materialele asupra lui. Se uită din nou de jur-împrejurul gării, căutând un chioşc cu plicuri şi hârtie de scris. Închise servieta şi se ridică în picioare, sperând că va găsi pe cineva care să vorbească engleză.

— Aproape toţi vorbim engleză aici, *Mein Herr*, spuse o femeie mai în vârstă de la secţia de papetărie. Practic, este absolut necesar, mai ales pe perioada verii. Ce doriţi?

— Trebuie să trimit un raport în Statele Unite, spuse Converse cu un plic mare într-o mână şi o rolă de bandă adezivă în cealaltă, dar trenul meu pleacă peste câteva minute şi nu mai am timp să ajung până la oficiul poştal.

— Sunt mai multe cutii poştale în gară, domnule.

— Am nevoie de timbre şi nu ştiu ce valori să pun, spuse Joel pe un ton plângăreţ.

— Dacă vreţi, puteţi să puneţi toate materialele în plic şi să scrieţi adresa. Eu am să-l cântăresc şi am să vă spun ce timbre trebuie să cumpăraţi. Avem şi aici, dar sunt mai scumpe decât la poştă.

— Nu contează. Aş vrea să-l trimit par avion, dacă se poate, aşa că ar fi mai bine să fie câteva timbre în plus decât în minus.

Cinci minute mai târziu, Converse îi întindea funcţionarei plicul greu, bine sigilat şi lipit cu bandă adezivă. Deasupra primului dosar pusese un bilet, iar pe plic scrisese adresa cu litere majuscule, cât se poate de clar. Femeia i-l dădu înapoi cu timbrele potrivite. Converse îi plăti şi puse plicul pe tejgheaua din faţa lui.

— Vă mulţumesc, spus el, uitându-se la ceas şi începând să lingă grăbit timbrele ca să le lipească cât mai bine. Nu ştiţi cumva unde pot să cumpăr un bilet pentru Emmerich sau Arnhem?

— Emmerich este în Germania, Arnhem este în Olanda. La orice ghişeu, domnule.

— S-ar putea să nu mai am timp, spuse Joel, lipind ultimele trei timbre. Presupun că aş putea cumpăra bilet şi în tren.

— Evident, dar este mai scump.

— Unde este cea mai apropiată cutie poştală?

— La celălalt capăt al gării, *Mein Herr*.

Joel se uită din nou la ceas şi porni grăbit, privind în acelaşi timp de jur-împrejur ca să vadă dacă nu-l urmăreşte cineva. Îi rămăseseră mai puţin de opt minute ca să pună la cutie plicul şi să-şi cumpere bilet. În funcţie de împrejurări, ar putea elimina ultima operaţie, dar a cumpăra biletul în tren însemna să găsească pe cineva care să traducă şi consecinţele ar fi putut fi dezastruoase, dat fiind paşaportul lui german.

În timp ce căuta cu înfrigurare cutia poştală, îşi repeta în minte cuvintele pe care le zmângălise pe primul dosar: *Nu spune nimănui – repet – nimănui că ai aceste materiale. Dacă nu primeşti veşti de la mine în cinci zile, trimite-i-le lui Nathan S. Am să-i dau telefon dacă am să pot. SOŢUL tău cândva iubitor şi ascultător. Cu drag, J.* Privi apoi în jos la adresa scrisă pe plicul din mâna lui şi simţi cum îl trece un fior de îngrijorare.

Doamnei Valerie Charpentier
R.F.D. 16

Dunes Ridge
Cape Ann, Massachusetts
USA

Trei minute mai târziu găsi o cutie poştală şi aruncă plicul înăuntru, deschizând şi închizând capacul de mai multe ori, ca să fie sigur că plicul ajunsese pe fundul cutiei. Se uită apoi împrejur, la semne, dar cuvintele germane îl zăpăceau complet. Se simţea neputincios şi neajutorat, dorea să pună întrebări, dar îi era frică să deschidă gura, ca să nu-l recunoască cineva.

În faţa lui era un ghişeu; două perechi plecaseră de la coadă, căci îşi schimbaseră brusc planurile. Mai rămăsese o singură persoană. Converse se repezi spre acel ghişeu.

— Emmerich, vă rog, spuse el după ce omul din faţa lui plecă.

Funcţionarul se întoarse şi privi la ceasul din spatele lui. Apoi îi spuse ceva în germană, nişte fraze guturale şi rapide.

— *Verstehen Sie? întreb*ă el.

— *Nein*... Uite! Converse puse trei bancnote de o sută de mărci pe tejghea şi dădu din cap agitat.

— Vă rog, un bilet! Ştiu, nu mai am decât câteva minute.

Omul luă două bancnote împingând-o pe a treia înapoi. Apăsă pe câteva butoane şi Joel se trezi cu un bilet în mână.

— *Zwei minuten!*

— Peronul? La ce peron? Înţelegeţi? Unde?

— *Wo?*

— Da, asta este! Unde?

— *Acht.*

— Ce? Converse ridică în sus mâna dreaptă ca şi când ar fi vrut să indice numerele.

Funcţionarul îi arătă opt degete.

— *Acht,* repetă el, indicându-i lui Joel s-o ia spre stânga.

— Opt, mulţumesc.

Joel apucă servieta diplomat şi se grăbi fără să alerge. Văzu peronul. Conductorul spunea ceva uitându-se la ceas.

O femeie cu multe bagaje în mână se lovi de el şi pachetele se risipiră de jos. Încercă să se scuze acoperind urletele femeii, ceea ce îi făcu pe mulţi pasageri să se oprească şi să se uite la ei. Culese de pe jos câteva sacoşe în timp ce femeia continua să ţipe.

Joel mormăi ceva, lăsă jos pachetele şi o luă la fugă spre poarta peronului pe cale să se închidă. Conductorul îl văzu şi o deschise repede.

Se duse la locul lui, gâfâind, încercând totuşi să nu facă prea mult zgomot. Îşi trase pălăria şi mai mult pe frunte. Rana de la braţul stâng îl durea. Se temea să nu se fi deschis din cauza ciocnirii cu femeia. Pipăi pe sub sacou, dincolo de mânerul revolverului pe care îl luase de la şoferul lui Leifhelm. Cămaşa nu era pătată de sânge şi Joel oftă uşurat.

Nu-l observă pe bărbatul care se uita la el de pe bancheta cealaltă.

La Paris, secretara se aşează la biroul ei, ţinând receptorul lipit de ureche şi vorbind în şoaptă.

— Asta e tot, spuse ea calmă. Ai reţinut?

— Da, spuse bărbatul de la celălalt capăt al firului. Este extraordinar.

— De ce? Pentru asta mă aflu aici.

— Bineînţeles. Ar fi trebuit să spun *tu* eşti extraordinară.

— Aşa da. Ce instrucţiuni primesc în continuare?

— Din păcate, foarte grele.

— Aşa mi-am închipuit şi eu. Nu ai de ales.

— Tu ai?

— S-a făcut. Ne vedem la Taillevent. La ora opt, e bine?

— Să-ţi pui rochia aceea neagră. O ador. Aşadar, la ora opt, draga mea.

Secretara puse receptorul în furcă, se ridică de pe scaun şi îşi netezi rochia. Deschise un sertar şi scoase din el o poşetă şi-o puse pe umăr şi se îndreptă spre biroul patronului ei. Bătu la uşă.

— Da? răspunse Mattilon din interior.

— Sunt Suzanne, domnule.

— Intră, spuse Rene, lăsându-se pe spătarul scaunului în timp ce femeia intră în încăpere. Ultima adresă a fost plină de expresii imposibile, aşa este?

— Câtuşi de puţin, domnule. Numai că... nu ştiu dacă se cuvine să spun asta...

— Ce-ar putea să nu se cuvină? Şi chiar dacă ar fi, la vârsta mea aş fi atât de măgulit încât probabil că i-aş spune şi soţiei mele.

— Oh, domnule...

— Lăsând glumă deoparte, eşti aici abia de două săptămâni, dar parcă ai fi de când lumea. Lucrezi excelent şi apreciez în mod deosebit acest lucru.

— Secretara dumneavoastră este o bună prietenă de-a mea,

domnule. Nu puteam s-o fac de râs.

— Ei bine, îţi mulţumesc foarte mult. Sper ca Dumnezeu s-o ajute să se însănătoşească. Tinerii din ziua de astăzi conduc maşina atât de repede – şi este aşa de periculos. Scuză-mă, Suzanne, ce voiai să-mi spui?

— N-am fost la masă, domnule. Mă întrebam dacă…

— O, bineînţeles, ce neatent sunt! Te rog, du-te la masă şi adu-mi nota de plată. O să o achit eu.

— Nu este nevoie, dar vă mulţumesc pentru propunere.

— Nu este o propunere, Suzanne, ci un ordin. Acum te rog să pleci.

— Mulţumesc, domnule.

Suzanne se întoarse spre uşă, o deschise încetişor, apoi se opri. Se întoarse şi văzu că Mattilon era absorbit de lectură, închise uşa, băgă mâna în poşetă şi scoase un pistol mare cu un amortizor perforat, se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre birou. Avocatul ridică privirile.

— *Ce?*

Suzanne trase trei focuri, unul după altul. Rene Mattilon fu aruncat înapoi, în scaun, cu craniul străpuns de gloanţe.

22

— Pentru numele lui Dumnezeu, unde ai fost? strigă Valerie în receptor. Am încercat toată ziua să dau de tine!

— Azi-dimineaţă, când am auzit ştirile, mi-am dat seama că trebuie să iau primul avion spre Washington, spuse Lawrence Talbot.

— Doar nu crezi ce spun ăştia? Nu se poate să crezi!

— Ba cred şi, ceea ce este încă şi mai rău, mă simt răspunzător. Mă simt ca şi când aş fi apăsat eu însumi pe trăgaci, fără să vreau şi, într-un anume fel, exact aşa stau lucrurile.

— Naiba să te ia, Larry, explică-mi ce vrei să spui.

— Joel mi-a telefonat de la un hotel din Bonn, al cărui nume nu-l ştia. Vorbea aiurea, Val. Ba era calm, ba începea să urle, iar în cele din urmă a recunoscut că este derutat şi înspăimântat. A continuat să turuie, destul de incoerent şi mi-a relatat o poveste incredibilă: cum a fost făcut prizonier şi ţinut într-o închisoare de piatră, cum a scăpat şi a fugit printr-o pădure, s-a ascuns în apa unui râu şi a păcălit toate patrulele şi paznicii şi cum a mai omorât încă un om, pe care l-a numit „cercetaş”. A tot răcnit la mine că trebuie să plece de acolo, că oamenii continuau să-l caute prin pădure şi scotoceau pe malul râului... S-a întâmplat ceva cu el. S-a întors în zilele acelea cumplite când era prizonier de război. Tot ceea ce spune, tot ce descrie nu sunt decât noi trăiri ale acelor experienţe – durerea, stresul, tensiunile care îl copleşeau când fugea ca să-şi salveze viaţa. Nu mai e el însuşi şi cred că aceasta explică totul. Când zbori cu opt sute de kilometri pe oră n-ai voie să confunzi o umbră de pe ocean cu un portavion, dacă instrumentele nu mai funcţionează. Şi tu care spuneai că nu minte.

— O fi minţit uneori, dar niciodată când e vorba de lucruri importante.

— Dar asta a fost înainte să se îmbolnăvească, înainte să devină violent... L-a ucis şi pe omul de la Paris, a recunoscut faţă de mine.

— Nu! exclamă îngrozită Valerie.

— Ba da, din păcate. Tot aşa după cum l-a ucis şi pe Walter Peregrine.

— Şi tu ai crezut în teoria asta trasă de păr? Greşeşti profund, Larry!

— Doi psihiatri de la Departamentul de Stat au explicat ce l-a determinat, dar au folosit nişte expresii pe care nu sunt sigur că pot să le reproduc. Regresiune latentă progresivă – cred că aşa au spus.

— Aiureli!

— S-ar putea să ai dreptate într-o singură privinţă – Geneva. Aminteşte-ţi ce ai spus, că totul a început la Geneva.

— Îmi amintesc. Şi ce e cu Geneva?

— Acolo a început totul, toţi cei de la Washington sunt de acord cu asta. Nu ştiu dacă ai citit ziarele…

— Numai *The Globe*; sunt abonată. Nu m-am dezlipit de lângă telefon.

— Era fiul lui Jack Halliday – de fapt, fiul lui vitreg. El era avocatul care a fost ucis la Geneva. Se pare că fusese un lider al mişcării antirăzboinice din anii ’60 şi oponentul lui Converse în procesul de fuziune. S-a stabilit că s-au întâlnit şi au luat micul dejun împreună înainte de şedinţă. Se presupune că l-a provocat pe Joel într-un în mod brutal, căci avea o reputaţie de om dur.

— Şi de ce ar fi făcut asta? întrebă Val, simţind cum intră din nou în alertă.

— Ca să-l descumpănească pe Joel. Să-i distragă atenţia. Nu uita că era vorba de milioane de dolari şi avocatul care ieşea cel mai bine câştiga bani frumoşi – un şir întreg de clienţi ar fi aşteptat apoi în anticamera lui. Există anumite dovezi că Halliday a reuşit.

— Ce dovezi?

— Prima parte este tehnică, aşa că n-am să încerc să-ţi explic; am să-ţi spun doar că a fost un transfer subtil de acţiuni cu drept de vot care, în anumite condiţii de piaţă, ar fi putut conferi clienţilor lui Halliday un cuvânt mai greu de spus în managementul corporaţiei decât le-ar fi oferit fuziunea ca atare. Joel a acceptat tranzacţia; nu cred că ar fi făcut acest lucru în mod normal.

— În mod normal? Şi care este a doua parte?

— Comportamentul lui Joel la şedinţă. După cum susţin rapoartele – după discuţii cu toţi cei care s-au aflat în acea încăpere – se pare că era agitat, distrat. Mai mulţi dintre avocaţii prezenţi au afirmat că a stat izolat, lângă fereastră, aproape tot timpul şi s-a uitat afară ca şi când ar fi aşteptat ceva. Era atât de

distrat încât a fost nevoie să i se repete întrebările şi îi privea de parcă n-ar fi înţeles despre ce e vorba. Era cu gândurile în altă parte, altceva îl preocupa foarte tare.

— Larry! strigă Valerie. Ce tot spui acolo? Vrei să sugerezi că Joel a fost implicat în uciderea lui Halliday?

— Ipoteza nu poate fi exclusă, spuse Talbot trist. Nici din punct de vedere psihologic, nici prin prisma celor văzute de cei aflaţi în holul în care a murit Halliday.

— Şi ce au văzut acolo? şopti Valerie. În ziar spunea că a murit cu capul în braţele lui Joel.

— Din păcate, cred că mai este ceva, draga mea. Am citit rapoartele. După cum susţine un recepţioner şi alţi doi avocaţi, între ei a avut loc un schimb violent de cuvinte înainte ca Halliday să-şi dea sufletul. Nimeni nu ştie exact ce şi-au spus, dar cu toţii sunt de acord că părea să fie ceva urât, iar Halliday s-a agăţat cu mâinile de reverele hainei lui Joel, ca şi când ar fi vrut să-l acuze de ceva. Mai târziu, când a fost interogat de poliţia din Geneva, Joel a susţinut că nu a avut loc nici o discuţie coerentă, ci numai nişte cuvinte fără legătură, rostite de muribund. Raportul poliţiei a mai adăugat că Joel nu s-a comportat ca un martor cooperant.

— Pentru numele lui Dumnezeu, probabil că era în stare de şoc! Doar ştii şi tu prin ce a trecut.

— Putem admite şi asta, Valerie, dar totul trebuie examinat cu atenţie, mai ales comportamentul lui.

— Dar ce îşi închipuie că a făcut? Care este ultima teorie? Că Joel s-a dus pe stradă, a văzut pe cineva care se potrivea cu scopurile lui şi l-a angajat ca să-l ucidă pe Halliday? Zău aşa, Larry, e de-a dreptul ridicol.

— Mai există şi alte aspecte, anumite întrebări şi răspunsuri, însă ceea ce s-a întâmplat este tragic, nicidecum ridicol.

— Foarte bine, foarte bine, spuse Valerie, grăbită. Dar de ce ar fi făcut una ca asta? De ce să fi vrut să-l ucidă pe Halliday? De ce?

— Cred că este limpede. Îi dispreţuia pe cei de teapa lui Halliday. Un om care a stat acasă, în siguranţă, care îi condamna şi îi ridiculiza pe cei ca Joel numindu-i asasini sau lachei... care făcuseră sacrificii inutile. Alături de comandanţii lui pe care îi ura, cei din tagma lui Halliday trebuie să fi reprezentat tot ce detesta mai mult pe lume. Unii le ordonau să intre în luptă, să se lase schilodiţi, ucişi, prinşi... schingiuiţi, ceilalţi îşi băteau joc de tot

ceea ce îndurăseră ei. Indiferent ce o fi spus Halliday la micul dejun, probabil că pentru Joel avusese efectul unei lovituri de măciucă în moalele capului.

— Şi tu crezi, spuse Valerie calmă, simţind cum cuvintele i se opresc în gât, tu crezi că din acest motiv îl voia pe Halliday mort?

— Răzbunare latentă. Aceasta este teoria acceptată în momentul de faţă.

— Nu este adevărat şi nu poate fi adevărat, n-are logică.

— Este vorba de experţi de înaltă clasă, Val, de medici şi doctori în ştiinţele comportamentului. Au analizat tot ceea ce se ştie şi au ajuns la concluzia că acesta este modelul clasic de comportament pe care îl reprezintă Joel: schizofrenie patologică instantanee, indusă de starea de şoc.

— Sună impresionant. Ar trebui să şi-o brodeze pe bonetele lor albe, căci acolo îşi are locul.

— Nu cred că poţi să iei parte la această dispută…

— Ba pot şi încă al naibii de bine, îl întrerupse fosta doamnă Converse. Dar nimeni nu s-a obosit să mă întrebe pe mine, sau pe tatăl lui Joel sau pe sora lui – care, întâmplător, a fost una dintre acele protestatare despre care tot vorbiţi atât. Nu există nici o posibilitate ca Halliday să-l fi provocat pe Joel în modul în care spui că a făcut-o – indiferent că era mic dejun, dejun sau cină.

— Nu poţi afirma aşa ceva, draga mea. Pur şi simplu nu ai de unde să ştii.

— Uite că ştiu, Larry. Pentru că Joe considera că cei de teapa lui Halliday, cum spui tu, au dreptate. Nu era întotdeauna entuziasmat de felul în care conduceau treburile, dar considera că au dreptate.

— Nu cred. Nu după tot ce a îndurat.

— Atunci du-te la altă sursă – parcă aşa îi spui. Ia câteva din dosarele acelea pe care înalţii preoţi ai ştiinţelor comportamentale le-au trecut cu vederea… Când Joel s-a întors acasă, s-a organizat o paradă pentru el la bază militară aeriană Travis din California, unde i s-a oferit tot ce a dorit, chiar şi cheile de la apartamentul unei stele de cinema din Los Angeles. Am dreptate?

— Îmi amintesc că s-a organizat o ceremonie de bun venit pentru omul care evadase în împrejurări extraordinare. Secretarul de stat l-a întâmpinat la coborârea din avion. Aşa este?

— Exact aşa, Larry. Şi atunci, cum se explică toate astea? Unde a mai fost el sărbătorit în felul acesta?

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Uită-te în dosare. Nicăieri. Câte invitaţii a primit? Din toate oraşele şi municipiile şi companiile şi organizaţiile alea, toate împinse de la spate de Casă Albă? O sută, cinci sute, o mie? Şi ştii câte a acceptat? Spune-mi, Larry, ştii? Înalţii preoţi ţi-au spus ceva despre asta?

— Nu s-a pus problema.

— Bineînţeles că nu s-a pus problema. N-a acceptat nici una, Larry. N-o putea face. Considera că orice zi de război în plus era încă o zi dintr-un infern care şi aşa durase prea mult! N-a fost de acord să i se folosească numele în felul acesta.

— Nu înţeleg unde vrei să ajungi, spuse Talbot sec.

— Halliday nu era duşmanul lui, nu aşa cum încerci tu să spui. Trăsăturile de penel nu sunt corecte. Imaginea aceasta nu se încheagă pe pânză.

— Metaforele tale mă depăşesc, Val. Ce tot încerci să-mi spui?

— Că aici e ceva care miroase urât, Larry. Este atât de putred încât abia dacă mai pot respira, iar duhoarea nu vine de la fostul meu soţ, ci de la voi toţi.

— Pe mine trebuie să mă scoţi din cauză. Tot ce doresc e să-l ajut. Credeam că ştii asta.

— Da, ştiu, zău că ştiu, Larry. La revedere, nu e vina ta.

— Am să te sun imediat ce aflu ceva.

— Te rog. La revedere.

Valerie puse receptorul în furcă şi privi ceasul. Era timpul să se ducă la aeroportul Logan din Boston ca să-l la pe Roger Converse.

— *În Koln um zehn nach drei!* răsună vocea din megafoane.

Converse privea pe geam, privind gările care se succedau una după alta în timp ce trenul se apropia de Koln: Bornheim, Wesel, Bruhl. Trenul era pe trei sferturi plin, ceea ce însemna că fiecare banchetă dublă avea cel puţin un ocupant, dar erau şi locuri libere. Când plecaseră din gară, pe locul ocupat de el stătuse o femeie tânără îmbrăcată frumos. Ceva mai în spate se aşezase o altă femeie, o prietenă de-a ei care o strigase. Vecina lui îi spusese ceva în germană şi cum nu răspunse cele două îl priviră ciudat. Femeia pufnise nerăbdătoare, se ridicase iritată şi se dusese lângă prietena ei.

Tânăra lăsase pe banchetă un ziar, acelaşi ziar care avea fotografia lui pe prima pagină. Joel rămase câteva clipe cu privirile aţintite asupra ziarului şi apoi ocupă locul rămas liber, împăturind cu grijă ziarul în aşa fel încât fotografia să nu se mai vadă. Privi cu grijă de jur-împrejur, ţinându-şi ca din întâmplare mâna în dreptul gurii, încercând să dea impresia că se gândeşte la ceva. Atunci remarcă faptul că cineva îl studia – omul privea la el în timp ce discuta animat cu o femeie mai în vârstă care şedea lângă el. Bărbatul îşi mută privirile şi Converse se simţi uşurat. Preţ de o secundă văzu chipul omului, înainte să se întoarcă cu faţa spre geam. Chipul i se păru cunoscut; mai vorbise cu bărbatul acela, dar nu-şi putea aminti unde şi nici când. Constatarea aceasta îl înspăimântă. Unde îl mai văzuse? Când îl văzuse? Bărbatul acela îl cunoştea? Ştia cum îl cheamă?

Bărbatul nu se trădă. Se întoarse din nou către femeia cu care stătea de vorbă şi îşi continuară conversaţia vioaie. Joel încercă să şi-l imagineze pe individ, în ansamblu; poate că asta avea să-l ajute. Era un om solid, nu foarte înalt, dar lat în umeri, cu o înfăţişarea jovială, sub care Joel ghici o anumită răutate. Când îl mai văzuse? Unde? Trecuseră zece minute de când avusese loc schimbul de priviri şi Joel nu progresase deloc, scotocind prin memorie. Era furios şi înspăimântat.

— *Wir kommen în zwei Minuten în Koln an. Bitte achten Sie auf Ihr Gepack!*[8]

Mai mulţi pasageri se ridicară de pe locurile lor, îşi puseră jachetele, îşi neteziră pantalonii sau fustele şi se întinseră să-şi ia bagajele. În timp ce trenul încetinea, Converse îşi lipi faţa de geam, răcorindu-şi fruntea înfierbântată. Aştepta să se întâmple ceva care să hotărască cum să procedeze.

Minutele treceau, iar mintea lui era pustie. Pasagerii urcau şi coborau, mulţi având în mână serviete – serviete diplomat – asemănătoare cu cea pe care el o lăsase într-o cutie de gunoi din Bonn. Ar fi vrut s-o păstreze, dar nu se putea. Era un dar de la Valerie, la fel ca şi stiloul lui cu peniţă de aur, amândouă purtând iniţialele lui şi amintind de vremuri mai bune... Nu, nu mai bune, îşi spuse el, pur şi simplu diferite. Nimic nu era nici mai bun, nici mai rău. Nu se putea face o comparaţie. Fie rămâneai împreună, fie te despărţeai. Ei se despărţiseră. Atunci de ce îi trimisese ei conţinutul servietei? Răspunsul era cât se poate de logic: ea va

8 Peste două minute ajungem la Köln. Vă rugăm să aveţi grijă de bagaje!

şti ce să facă cu el; nimeni altcineva nu intra în discuţie. Talbot, Brooks şi Simon erau excluşi. Tatăl lui? Pilotul acela cu un simţ al datoriei atât de puternic încât fusese cât pe-aci să-şi piardă viaţa? Îl iubea pe bătrânul Roger, mult mai mult decât bănuia că acesta îl iubeşte, dar aviatorul nu era niciodată cu picioarele pe pământ. Pe pământ trebuia să întreţii anumite relaţii, or la asta Roger nu se pricepea. Nu ştiuse cum să se poarte nici cu soţia lui, pe care pretindea că o iubise. Doctorii spuseseră că murise din cauza unui accident coronarian. Joel era convins că murise de supărare pentru că fusese neglijată. Roger dispăruse de vreo câteva săptămâni, aşa că nu mai rămăsese decât Valerie... iubita sa Valerie de altădată...

— *Entschuldigen Sie. Ist der Platz frei?*[9] Vocea aparţinea unui individ cam de aceeaşi vârstă cu el care ducea în mână o servietă.

Dându-şi seama că acesta se referea la locul gol de lângă el, Joel dădu din cap, afirmativ.

— *Danke*, spuse omul şi se aşeză, lăsându-şi servieta la picioare. Apoi scoase un ziar de sub braţul stâng şi îl deschise. Converse se încordă văzându-şi fotografia pe prima pagină. Se întoarse din nou cu faţa către geam, trăgându-şi borul pălăriei moi pe frunte, încercând să arate ca un călător obosit, care nu doreşte decât să poată aţipi puţin. Câteva clipe mai târziu, când trenul se puse din nou în mişcare, crezu că reuşise.

— *Verruckt, nicht wahr?*[10] spuse bărbatul de lângă el care citea ziarul.

Joel se foi în loc şi deschise ochii mormăind somnoros:

— Mm?

— Foarte trist, adăugă omul tot în germană, bătând cu mâna dreaptă în ziar în chip de scuze.

Converse îşi lipi din nou capul de geam, a cărui răcoare îi oferea oarecare uşurare. Închise ochii, iar întunericul i se păru mai bine venit ca oricând... Nu, nu era aşa. Îşi amintea şi de alte împrejurări când îl binecuvântase. În lagăre fuseseră momente când crezuse că nu va reuşi să menţină aparenţele de forţă şi de revoltă. Când în el totul dorea să capituleze, ar fi fost esenţial să audă câteva cuvinte de alinare, să vadă un zâmbet de încurajare. Apoi venea întunericul şi el putea să plângă, lăsând lacrimile să-i

9 Scuzaţi, vă rog, locul acesta este liber?

10 Un nebun, nu-i aşa?

inunde faţa. Şi când acestea se opreau, furia îl cuprindea din nou. Lacrimile îl curăţau în mod miraculos de îndoieli şi temeri şi îl făceau să redevină un om întreg. Şi era din nou un om furios, întunericul era aşa de îmbietor.

— *Wir kommen în funf Minuten in Dusseldorf an!*

Joel tresări şi se întinse, căci îi înţepenise gâtul. Moţăise destul de mult timp, judecând după amorţeala din omoplaţi. Omul de lângă el citea un fel de raport; ziarul, împăturit frumos, se afla între el şi Converse. Era împăturit în aşa fel încât fotografia lui Converse se afla deasupra. Omul îşi deschise servieta, puse raportul înăuntru, apoi închise capacul şi se întoarse către Converse.

— *Der Zug ist punktlich*[11], spuse el dând din cap.

Joel dădu şi el din cap, dându-şi brusc seama că pasagerul de pe partea cealaltă a trenului se ridicase împreună cu femeia mai în vârstă şi îi răspundea la o întrebare, în timp ce ochii îi alunecară din nou către Converse. Joel se îndesă şi mai mult în banchetă şi îşi reluă înfăţişarea de călător obosit, cu borul pălăriei lăsat peste ochelari. Cine era omul acela? Dacă se cunoşteau, cum de nu spunea nimic, date fiind împrejurările? Cum de putea doar să-l privească, din când în când şi apoi să-şi reia discuţia cu doamna? Până la urmă va trebui să se trădeze şi să dea semne că îl recunoaşte.

Trenul începu să încetinească. Curând se vor auzi fluierăturile care vor anunţa sosirea lor la Dusseldorf. Converse se întrebă dacă neamţul de lângă el are de gând să coboare. Îşi închisese servieta, dar nu manifestă intenţia de a se ridica pentru a se aşeza la coada care se formase deja pe intervalul dintre banchete. Omul luă ziarul şi îl deschise, slavă Domnului, la altă pagină.

Trenul se opri şi alţi pasageri luară locul celor care coborâseră. De data asta majoritatea erau femei cu sacoşe de cumpărături şi pungi de plastic cu însemnele unor magazine. Trenul de Emmerich era un fel de navetă specială, asemeni celor care mergeau de la New York la Westchester şi Connecticut. Joel văzu cum bărbatul din partea cealaltă a intervalului o conduse pe interlocutoarea lui până la capătul cozii, îi strânse mâna foarte politicos, apoi reveni la locul lui. Converse întoarse capul spre geam şi închise ochii.

— *Bitte, konnen wir die Platze tauschen? Dieser Herr ist ein*

11 Trenul ajunge la timp.

Bekannter. Ich sitze in der nachsten Reihe.

— Sicher, aber er schlaft ja doch nur.

— Ich wecke ihn[12]*.*

Neamţul de lângă Converse râse şi se ridică. Bărbatul care-l intriga pe Joel se aşeză lângă el.

Converse se întinse şi căscă, acoperindu-şi gura cu mâna stângă, în timp ce dreapta o strecură pe sub sacou, spre mânerul pistolului pe care îl luase de la şoferul lui Leifhelm. Dacă va fi necesar, îi va arăta acest pistol noului lui tovarăş de călătorie care i se părea cunoscut. Trenul se puse în mişcare şi zgomotul crescu în intensitate Acum era momentul. Joel se întoarse către bărbat cu o privire care arăta că îl recunoaşte, dar atât.

— Mi-am închipuit eu că eşti dumneata, spuse omul care era evident american, zâmbind cu gura până la urechi, un zâmbet care nu exprima plăcerea revederii.

Joel avusese dreptate, era ceva răutăcios în omul acesta obez; până şi vocea îi spunea acelaşi lucru; îşi dădu seama că o mai auzise undeva – dar nu-şi amintea unde anume.

— Eşti sigur? întrebă Joel.

— Sigur că sunt sigur. Dar pun pariu că nu mai ştii unde ne-am văzut.

— Ca să fiu sincer, nu.

— Te înţeleg. Dar eu recunosc întotdeauna un bun şi bătrân yankeu. N-am făcut decât vreo două greşeli de când tot ţopăi prin lumea largă ca să-mi vând produsele astea, aproape originale.

— Copenhaga, spuse Converse, amintindu-şi fără plăcere că aşteptase împreună cu el să li se aducă bagajele. Şi una dintre greşelile dumitale a fost la Roma, când l-ai luat pe un italian drept hispanic din Florida.

— Exact! Ticălosul ăla m-a păcălit, cu barba aia a lui şi mutra de drogat. Cum ziceai că te cheamă?

— Rogers, spuse Joel fără nici un alt motiv decât acela că se gândise la tatăl lui cu o clipă mai înainte. Vorbeşti germana, adăugă el, pe ton constatativ.

— Păi, cred şi eu. Germania de Vest este piaţa noastră cea mai importantă. Taică-meu era neamţ.

---

12 — Vă rog, putem să schimbăm locurile? Domnul acesta este un cunoscut al meu. Stau pe rândul celălalt.

— Sigur, numai că doarme întruna.

— Îl trezesc eu.

— Şi ce ziceai că vinzi?

— Fel de fel de imitaţii de haine. Să nu mă înţelegi greşit. Să zicem că vrei un costum marca Balenciaga, da? Îi schimbi câţiva nasturi şi îi trânteşti un buzunar unde n-ar trebui să fie, apoi trimiţi marfa în Bronx şi Jersey, unde oamenii îi lipesc o etichetă nouă „Valenciana". După aceea vinzi tot balotul la o treime din preţ şi toată lumea e fericită, cu excepţia lui Balenciaga, care n-are ce face, fiindcă treaba este legală.

— Eu n-aş fi chiar aşa de sigur.

— Ei bine, ar trebui să scormoneşti foarte mult ca să dovedeşti că e ceva ilegal.

— Din păcate, e foarte adevărat.

— Nu trebuie să mă înţelegi greşit. Oferim servicii şi mărfuri pentru mii de gospodine foarte cumsecade care nu-şi pot permite să cumpere la preţul de la Paris. iar eu îmi câştig cinstit pâinea. De exemplu, tipa aia veştejită cu care vorbeam mai înainte, este proprietara câtorva magazine specializate din Koln şi Dusseldorf, iar acum vrea să se extindă şi la Bonn. O joc cum îmi place.

Orăşelele se succedau rapid în goana trenului: Leverkusen... Lagenfeld... Hilden... Şi comis-voiajorul continua să vorbească, istorisind fel de fel de bancuri fără haz cu o voce iritantă, sâcâitoare.

— *Wir kommen în funf Minuten în Essen an!*

Şi la Essen începu nebunia.

Mai întâi se produse agitaţia, dar nu brusc. Ea crescu rapid în volum, ca un talaz uriaş care se apropie mugind de ţărm, pentru a se izbi de stânci într-un zgomot asurzitor. Pasagerii care se îmbarcau vorbeau toţi deodată, cu voci emoţionate, întorceau mereu capul, răsucindu-şi gâturile ca să audă ce spuneau ceilalţi. Unii dintre ei aveau mici tranzistoare pe care le ţineau chiar la ureche, alţii măduseră volumul la maximum la cererea celor din jur. Cu cât trenul se aglomera mai mult, conversaţiile deveneau mai zgomotoase şi mai animate. Peste ele se suprapuneau sunetele metalice ale radioului. O tânără în uniforma unei şcoli particulare, cu manualele şi caietele într-un sac de pânză, se aşeză pe scaunul din faţa lui Converse. Pasagerii se adunau şi se înghesuiau în jurul ei, întrebând-o, se pare, dacă nu poate să dea radioul mai tare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Converse, întorcându-se către obezul de lângă el.

— Stai puţin! răspunse acesta, aplecându-se înainte cu mare greutate şi ridicându-se de pe banchetă. Lasă-mă să ascult.

Dintr-o dată, printre paraziţi, Converse auzi două voci, pe lângă cea a crainicului. Apoi Joel auzi cuvintele rostite în engleză, dar îi fu aproape imposibil să le înţeleagă, căci un translator se repezi să ofere traducerea germană.

— O investigaţie amănunţită... *Eine grundliche Untersuchung... cu parti*ciparea tuturor forţelor de securitate... *die alle* Sic*herheitsbelagschaften... erfordert... a fost lansată... wurde veranlasst.*

Converse îl apucă pe grăsan de haină.

— Ce se întâmplă, spune-mi şi mie ce s-a întâmplat?

— Nebunul ăla a omorât din nou!... Stai că mai spune ceva. Lasă-mă să ascult.

Şi din nou se auziră nişte hârâieli, apoi vocea emoţionată a crainicului reveni. Joel simţi cum îl cuprinde groaza, în timp ce limbă neînţeleasă curgea în valuri din micuţul aparat de radio. În cele din urmă diatriba guturală încetă. Pasagerii îşi îndreptară spatele. Unii se ridicară în picioare, adresându-se celor de lângă ei, cu voci ridicate, ba chiar piţigăiate şi conversaţiile animate se reluară. Americanul se lăsă pe banchetă, gâfâind puternic, nu atât din cauza veştilor teribile pe care le aflase de la radio, cât mai degrabă din cauza efortului fizic.

— Vrei să-mi spui şi mie ce s-a mai întâmplat? întrebă Converse încercând să-şi ascundă neliniştea.

— Da, sigur, spuse omul, scoţând o batistă din buzunarul de la piept şi ştergându-şi fruntea. Lumea asta minunată este plină de tot felul de nebuni. Pentru numele lui Dumnezeu, nici nu mai ştii cu cine stai de vorbă! Dacă ar fi după mine, fiecare ţânc născut saşiu sau care nu poate să ia ţâţa în gură ar trebui omorât imediat. M-am săturat de tot felul de ciudaţi, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Este foarte interesant, totuşi spune-mi ce s-a întâmplat.

— Da, foarte bine. Grăsanul îşi puse batista în buzunar, apoi îşi slăbi cureaua de la pantaloni şi îşi desfăcu nasturele de deasupra şliţului.

— Soldatul ăla, individul care conduce sediul de la Bruxelles...

— Comandantul suprem al forţelor NATO, spuse Joel, îngrozit.

— Da, ăsta. A fost împuşcat, l-au împuşcat în cap în mijlocul străzii, în timp ce ieşea dintr-o restaurant din cartierul vechi. Era în haine civile.

— Când?

— Acum două ore.

— Ştiu cine a făcut treaba asta?

— Tot individul ăla care l-a lichidat şi pe ambasadorul de la Bonn. Nebunul!

— Şi de unde ştiu asta?

— Au pus mâna pe armă.

— Pe ce?

— Pe pistolul individului. Tocmai de asta au întârziat să dea ştirea pe post. Au vrut să confrunte amprentele cu cele de la Washington. Se potrivesc şi presupun că şi raportul balistic va confirma că arma este aceeaşi cu care a fost ucis ăla, cum îi zice…

— Peregrine, spuse calm Converse, deşi era îngrozit. Dar partea cea mai rea abia urma.

— Şi cum au pus mâna pe armă?

— Păi l-au însemnat pe ticălos. Comandantul avea un bodyguard, care a tras în nebun şi l-a nimerit – se crede că în braţul stâng. Când nebunul şi-a dus mâna la rană, a scăpat pistolul. Toate spitalele şi toţi doctorii au fost alertaţi şi se fac cercetări la toate punctele de frontieră; fiecare paşaport american este controlat atent, toţi americanii sunt puşi să-şi suflece mâneca stângă şi oricine seamănă cât de cât cu individul este reţinut.

— Sunt foarte riguroşi, spuse Joel, neştiind ce altceva ar putea spune şi simţind cum începe să-l doară din nou rana de la braţ.

— Asta aşa e, continuă comis-voiajorul. Îl caută de la Marea Nordului la Mediterana. Au informaţii că a fost văzut în avioane de la Anvers, Rotterdam şi după aceea înapoi la Dusseldorf. Ştii, de la Dusseldorf la Bruxelles drumul nu durează mai mult de patruzeci şi cinci de minute. Am un prieten la Munchen care ia avionul de câteva ori pe săptămână ca să dejuneze la Veneţia.

— Da, sunt zboruri scurte… Ai mai auzit şi altceva?

— Zic că s-ar putea să se îndrepte spre Paris sau Londra, s-ar putea şi spre Moscova. Verifică toate aeroporturile particulare, fiindcă îşi închipuie că are prieteni care îl ajută – halal prieteni, n-am ce spune. Un grup de lunatici ca şi el. Este comparat cu Carlos, tipul ăla căruia i se zice „Şacalul”. Ce părere ai? Se vorbeşte că dacă individul ajunge la Paris, s-ar putea ca cei doi să se combine şi să urmeze alte execuţii. Dar Converse ăsta îşi are stilul lui. Le pune câte un glonţ în cap. Bun băiat, nu-i aşa?

Joel înţepeni şi simţi un gol imens în stomac. Era pentru prima oară când îşi auzea numele rostit ca din întâmplare de un necunoscut care îl identifica cu asasinul psihopat căutat de mai multe guverne din state ale căror graniţe erau păzite cu grijă. Generalii Aquitaniei îşi făcuseră meseria cu precizie, mergând până acolo încât aplicaseră amprentele lui pe o armă şi îl răniseră la braţ. Dar ce sincronizare – oare cum de reuşiseră? De unde ştiau că nu se află în vreo ambasadă cerând azil temporar până va putea să-şi stabilească nevinovăţia? Cum de puteau să rişte atât?

Şi apoi îşi dădu seama că trebuie să-şi stăpânească degetele care începuseră să-i tremure. Încercă să-şi reprime panica. Telefonul dat lui Mattilon! Telefonul lui Rene putea fi ascultat foarte uşor de *Surete* sau de Interpol, iar informatorii Aquitaniei au răspândit vestea imediat! O, Dumnezeule! Nici unul din ei nu se gândise la asta. Acum ştiau unde se află şi indiferent unde s-ar fi dus, cădea în capcană! Aşa cum spusese comis-voiajorul, oricine putea lua avionul de la Munchen până la Viena să ia prânzul şi să se întoarcă la birou pentru a participa la întâlnirile programate. Un altul putea să ucidă pe cineva la Bruxelles şi să se afle patruzeci de minute mai târziu în trenul de Dusseldorf. Aici distanţele se măsurau în jumătăţi de oră. De la punctul zero din Bruxelles, în aproximativ două ore se putea ajunge în diverse oraşe mari sau la diverse puncte de frontieră. Oare hăitaşii lui se aflau în tren? S-ar putea, deşi nu aveau cum să ştie ce tren luase. Le era mai uşor să-l aştepte la Emmerich. Trebuia să se gândească; simţea nevoia să se mişte.

— Scuză-mă, spuse Converse, ridicându-se în picioare. Trebuie să mă duc la toaletă.

— Eşti un om fericit. Comis-voiajorul îşi mişcă picioarele greoaie şi îşi ţinu pantalonii cu mâna, lăsându-l pe Joel să treacă. Eu nu încap în cabinele astea, aşa că trebuie să mă duc întotdeauna înainte de plecare…

Joel ieşi pe culoarul dintre banchete, dar se opri brusc şi înghiţi în sec, încercând să se decidă dacă să continue drumul sau să se întoarcă. Lăsase ziarul pe locul pe care stătuse, iar fotografia sărea în ochi, căci ziarul se desfăcuse. Trebuia să meargă înainte; orice schimbare, indiferent cât de mică, ar fi putut să atragă atenţia. Obiectivul lui nu era toaleta, ci trecerea dintre vagoane; trebuia să vadă cum arată aceasta. O să se uite în jos, la încuietoarea de la toaletă şi o să treacă mai departe.

Se opri în trecerea îngustă, care se balansă în toate direcţiile şi vibra puternic. Era o ieşire standard; partea de sus se deschidea înaintea celei de jos care trebuia deblocată şi trasă înapoi, pentru a da la iveală treptele. Asta era tot ce trebuia să ştie.

Se întoarse la locul lui şi constată uşurat că tovarăşul lui dormea. Converse păşi cu grijă peste picioarele acestuia şi se aşeză la locul lui. Ziarul nu fusese atins. Joel zări atârnată o schiţă decolorată de vreme a căilor ferate. Era o bucată de hârtie nefolositoare, căci navetiştii din tren ştiau foarte bine încotro se duceau. Joel se ridică de pe scaun, se întinse şi o luă, cerându-şi scuze printr-un zâmbet fetei care stătea în faţa lui. Aceasta chicoti uşor.

Oberhausen... Dinslaken... Voerde... Wesel... Emmerich.

Wesel. Ultima staţie înainte de Emmerich. Nu avea nici cea mai mică idee câţi kilometri pot fi de la Wesel la Emmerich, dar nu avea de ales. Va trebui să coboare din tren la Wesel, nu împreună cu ceilalţi pasageri, ci de unul singur şi să dispară imediat din localitate.

Simţi cum trenul îşi reduce viteza. Instinctele de pilot îi spuseră că se apropia de punctul de oprire. Se ridică şi păşi cu grijă printre picioarele comis-voiajorului adormit. Joel îşi trase pălăria pe ochi şi privi de jur-împrejur, ca şi când n-ar fi fost sigur în ce parte s-o ia. Întoarse încet capul, în timp ce ochii înregistrau rapid totul; din câte îşi dădea el seama, nimeni nu-i acordă nici cea mai mică atenţie.

Porni agale pe culoarul dintre banchete, ca orice călător obosit care caută să se uşureze. Ajuns la uşa toaletei, răsuflă uşurat. În deschizătura albă de sub mâner scria *Besetzt.* Toaletă era ocupată. Aşadar, prima lui manevră va părea foarte firească. Se îndreptă către uşa grea de trecere dintre vagoane, o deschise şi păşi afară, în spaţiul îngust care vibra puternic. În loc să intre în celălalt vagon, făcu un singur pas înainte, apoi se lăsă în jos şi se întoarse, păşind înapoi în pasaj, ascunzându-se în întuneric. Se ridică cu spatele rezemat de peretele exterior şi se apropie puţin de marginea geamului gros. În faţa lui se desluşea interiorul vagonului din spate şi, întorcând uşor capul, văzu şi vagonul din faţă. Aşteptă puţin, uitându-se cu atenţie, căci în orice moment cineva putea să lase în jos un ziar sau să-şi întrerupă conversaţia şi să se uite la locul lui rămas liber. Nu se petrecu nimic. Emoţia iniţială produsă de asasinatul de la Bruxelles se diminuase, la fel

ca şi panica de pe străzile din Bonn când se aflase că ambasadorul fusese omorât. Mai mulţi oameni discutau despre cele două incidente, dădeau din cap şi comentau implicaţiile; agitaţia provocată de primele ştiri dispăruse. La urma urmelor, nu asta era cea mai mare grijă a cetăţenilor: un american se lupta cu alt american.

„Wir kommen in…” Ţăcănitul rapid al roţilor răsuna în cabina metalică, acoperind anunţul din difuzoare. Mai avea câteva secunde, îşi spuse Converse şi se întoarse să se uite la uşa de ieşire. Când trenul va încetini suficient şi se vor vedea clar peroanele de ambele părţi, o să acţioneze.

„Wir kommmen în drei Minuten in Wesel an!”

Mai mulţi pasageri din ambele vagoane se ridicară de pe locurile lor, îşi luară servietele şi sacoşele cu cumpărături şi porniră pe culoarul dintre banchete. Zgomotul roţilor mari de sub el indica apropierea de gară. *Acum.*

Joel se întoarse către uşa de coborâre şi apăsă pe mânerul de sus, trăgând-o spre el; zgomotul aerului care pătrunse în interior îl asurzi. Văzu şi mânerul părţii de jos şi îl apucă, gata să tragă în sus în momentul în care va constata că trenul încetineşte suficient. Mai erau câteva secunde. Zgomotele de sub el crescură în intensitate şi lumina soarelui de afară contură silueta trenului. Apoi auzi cuvintele care îl făcură să încremenească.

— Foarte bine gândit, *Herr* Converse! Unii câştigă, alţii pierd. Dumneata *ai pierdut!*

Joel se răsuci. Omul care urla la el în cabina de metal era pasagerul care se urcase în tren la Dusseldorf, navetistul care îşi tot cerea scuze şi se aşezase pe scaunul de lângă el, până când comis-voiajorul îl rugase să facă schimb de locuri. În mâna stângă ţinea un pistol, în dreapta nelipsita servietă diplomat care îi conferea un aer respectabil.

— Ce surpriză, spuse Converse.

— Asta ziceam şi eu. Abia am apucat trenul la Dusseldorf. Ah, am trecut prin trei vagoane ca un nebun. Şi, totuşi, nu sunt chiar atât de nebun ca dumneata.

— Şi acum ce o să faci? Vei trage cu pistolul ăla ca să scapi lumea de un nebun?

— Nu poate fi vorba de ceva atât de simplu, domnule pilot.

— Pilot?

— Numele nu contează, dar sunt colonel în *Luftwaffe.* Piloţii se omoară unul pe altul numai în aer. La sol este stânjenitor.

— M-ai liniştit.

— Pe de altă parte, evident că exagerez. O singură mişcare nechibzuită din partea dumitale şi voi deveni erou al Fatherlandului, căci am pus mâna pe un asasin nebun pe care l-am ucis înainte să apuce să mă ucidă el pe mine.

— Fatherland? Tot aşa îi spuneţi?

— *Naturlich.* Cei mai mulţi dintre noi. Căci de la tată vine puterea, femeia este numai recipientul.

— Ai face furori la o lecţie de biologie.

— Ai vrut să fii spiritual?

— Nu, numai să te zăpăcesc – e ceva neimportant.

Joel se deplasase cu câţiva centimetri până când ajunse cu spatele sprijinit de peretele vagonului. Gândea intens şi rapid. Nu avea de ales, oricum va muri, fie acum, fie câteva ore mai târziu.

— Presupun că ai un anumit itinerar pentru mine, spuse el şi îşi duse înainte şi umărul stâng.

— Fireşte, domnule pilot. O să coborâm din tren la Wesel de unde vom da un telefon, în timp ce pistolul meu va fi lipit de pieptul dumitale. Peste câteva clipe va veni o maşină, ne va lua şi ne va duce…

Converse lovi puternic cu cotul drept în peretele vagonului, în timp ce mâna stângă îi rămase la vedere. Neamţul privi la uşa vagonului din faţă. *Acum!*

Joel se repezi înainte, cu mâinile întinse, ca să apuce pistolul şi îl izbi pe neamţ cu genunchiul în testicule. În momentul în care neamţul căzu pe spate, îl apucă de păr şi îi zdrobi capul de balamalele uşii din faţă.

Totul se terminase. Ochii neamţului rămaseră larg deschişi, sticloşi. Mai murise un cercetaş, dar acest om nu era un recrut neştiutor al unui guvern impersonal, ci un soldat al Aquitaniei.

O femeie corpolentă începu să urle, isteric.

— *Dies ist Wesel…!*

Trenul încetinise suficient şi alte chipuri agitate apărură la geamuri; mulţimea agitată bloca acum drumul celor care doreau să deschidă uşa.

Converse se repezi spre uşă şi o smuci puternic, izbind-o de peretele vagonului. Trase adânc aer în piept şi plonjă spre exterior, făcându-se ghem ca să suporte mai uşor impactul cu solul, iar când ajunse pe pământ se rostogoli de câteva ori.

23

Joel se opri în nişte tufişuri. Spinii şi crengile ascuţite îi zgâriau faţa şi mâinile. Trupul îi era plin de lovituri, iar rana de la braţul stâng se deschisese şi îl durea. Nu avea timp. Trebuia să dispară cât mai repede de acolo. Peste câteva minute trenul va opri şi toată zona va fi împânzită de urmăritorii lui, deoarece ucisese un ofiţer al forţelor armate ale Republicii Federale Germania. Nu era nevoie de prea multă imaginaţie ca să-şi dea seama ce va urma. Pasagerii vor fi interogaţi – inclusiv comis-voiajorul cel gras – şi dintr-o dată cineva va face legătura între fotografia din ziar şi persoana lui. Un ucigaş nebun zărit pentru ultima dată pe o străduţă lăturalnică din Bruxelles se îndrepta acum spre Paris, Londra sau Moscova. Era într-un tren care mergea de la Bonn, spre Koln, Essen, Dusseldorf – şi ucisese din nou, într-un orăşel numit Wesel.

Brusc, răsună şuieratul ascuţit al unei locomotive. Un tren care mergea spre sud venea dinspre gara care se afla la numai câteva sute de metri. *Pălăria* lui. Stătea răsturnată cu fundul în sus pe dâmb. Joel se strecură afară din tufişuri, se ridică clătinându-se şi porni în fugă spre ea, refuzând să dea ascultare trupului care îi spunea că abia poate să se mişte. Apucă pălăria şi începu să fugă spre dreapta, în susul dealului, peste liniile de cale ferată, îndreptându-se spre o clădire veche, aparent părăsită. Putea să se odihnească acolo câteva minute, dar nu mai mult. Ascunzătoarea era prea vizibilă. În zece sau cincisprezece minute, va fi înconjurată din toate părţile şi oameni înarmaţi vor ridica puştile spre ferestrele ei.

Încercă cu disperare să-şi amintească. Cum procedase atunci? Cum reuşise să ocolească patrulele din junglele de la nord de Phu Loc?... Punctele avantajoase! Să te duci în locuri din care poţi să-i vezi, dar unde ei nu te văd! Dar acolo erau copaci înalţi, iar el era mai tânăr şi mai puternic şi putuse să se caţăre, ascunzându-se în frunzişul lor des. Aici nu exista nimic, decât linia de cale ferată... Şi, totuşi, poate că exista ceva! La dreapta clădirii era o groapă de gunoi, tone de pământ şi de resturi adunate în mai multe piramide; nu avea de ales.

Gâfâind, alergă spre ultima dintre piramide, o înconjură şi

începu să urce pe partea din spate. Picioarele îi alunecau pe pământul moale, pe bucăţile de lemn şi de carton, pe gunoaiele menajere. Mirosurile îngrozitoare îl ajutau să uite durerea din braţul rănit. Continuă să se târască. Dacă va fi nevoie se va îngropa în masa puturoasă. Nu existau reguli pentru supravieţuire şi, dacă pentru a scăpa de gloanţe trebuia să se scufunde în grămada mocirloasă şi rău mirositoare, o va face.

Ajunse în vârf şi se întinse ceva mai jos, înconjurat de fel de fel de resturi şi gunoaie. Sudoarea îi curgea pe faţă, zgârieturile îl usturau, braţele îl dureau cumplit şi respira greu. Privi în jos, spre liniile de cale ferată, apoi spre gară. Trenul se oprise; pe peron oamenii se foiau încoace şi încolo, zăpăciţi. Câţiva bărbaţi în uniformă strigau nişte ordine, încercând să-i trieze pe pasageri – probabil pe cei care fuseseră în cele două vagoane vecine cu scena omorului. În parcarea din faţa gării văzu o maşină a poliţiei cu dungi albe şi albastre, cu girofarul în funcţiune, în semn de urgenţă. Se auzi un zgomot brusc şi o ambulanţă se îndreptă în viteză spre peron. Uşile din spate se deschiseră şi apărură doi infirmieri cărând o targă; un ofiţer de poliţie care stătea mai sus, pe nişte trepte, le strigă ceva, făcând un gest cu mâna. Brancardierii porniră în fugă pe scara de metal a vagonului.

În parcare mai sosi încă o maşină de poliţie şi se opri scrâşnind lângă ambulanţă. Doi poliţişti coborâră; primul poliţist veni lângă ei, împreună cu doi civili, un bărbat şi o femeie. Cei cinci stătură de vorbă un timp, apoi cei doi ofiţeri din patrulă se întoarseră la maşina lor. Maşina dădu înapoi şi o luă spre stânga, îndreptându-se spre partea de sud a parcării, în direcţia lui Converse. Poliţiştii coborâră, cu armele în mâini şi începură să alerge de-a lungul şinelor şi apoi pe rambleu, în jos, spre buruieni. Se vor întoarce peste cinci minute, îşi spuse Joel absent. Se vor opri, vor căuta în clădirea părăsită, poate că vor cere ajutor, dar mai devreme sau mai târziu vor scotoci şi printre grămezile de gunoaie.

Converse privi în spate şi văzu un drum de pământ marcat de urmele unor camioane grele, care ducea spre o incintă împrejmuită cu gard. Poarta grea era fixată cu un lanţ gros. Dacă ar fi alergat pe drumul acela şi s-ar fi căţărat pe gard ar fi fost văzut imediat; trebuia să rămână acolo unde era, ascuns între gunoaie.

Un alt zgomot îi întrerupse gândurile... un sunet asemenea celui pe care îl auzise cu numai câteva minute mai înainte.

Venea din dreapta lui, din parcare. A treia maşină de poliţie intra claxonând în parcare, dar în loc să se ducă spre ambulanţă, se îndreptă spre stânga, apropiindu-se de maşina aflată în capătul de sud al parcării. Cei doi poliţişti ceruseră probabil ajutor prin radio şi Joel simţi un fel de amorţeală care îi cuprinde trupul. În maşina de poliţie care tocmai sosise era numai şoferul... Oare a întors capul să vorbească cu cineva? Nu, desfăcea ceva, probabil centura de siguranţă. Un bărbat în uniformă cenuşie coborî, se uită împrejur, apoi porni repede spre şine. Le traversă şi se opri la marginea rambleului, strigând ceva spre poliţiştii de jos. Converse nu înţelegea nimic, dar scena i se păru ciudată.

Cei doi poliţişti se apropiară în fugă de noul venit şi îşi puseră pistoalele în tocurile de la şold. Urmă o conversaţie scurtă şi aprinsă. Acesta arătă spre sud, spre o zonă îndepărtată de groapă de gunoi; părea să dea ordine. Joel se uită din nou la maşina cu care venise acesta; pe portiera din faţă erau nişte însemne care lipseau la cealaltă maşină. Aşadar, ofiţerul acesta avea un grad mai mare decât ceilalţi doi.

Poliţiştii mai tineri alergară înapoi, peste şinele de cale ferată, spre maşina lor, urmaţi de superiorul lor. Ajunşi la maşină, cei doi se aruncară înăuntru; cu un scrâşnet de pneuri maşina demară ieşind din parcare. Ajuns lângă autoturism, ofiţerul superior vorbi cu cineva din interiorul acestuia. Portierele din spate se deschiseră şi apărură doi bărbaţi. Pe unul din ei, Converse îl cunoştea – era şoferul lui Leifhelm. Acesta avea un plasture pe frunte şi altul la baza nasului. Şoferul scoase un pistol şi lătră o comandă către celălalt bărbat.

Peter Stone părăsi hotelul din Washington. Le spusese tânărului locotenent de marină şi colegului său din armata terestră, că va lua legătura cu ei în dimineaţa aceea. Nişte copii, îşi spuse el. Amatorii idealişti reprezentau specia cea mai periculoasă, deoarece erau tot atât de corecţi pe cât de stângaci în acţiunile lor. Dispreţul copilăresc faţă de duplicitate şi făţărnicie nu reprezenta un avantaj în lupta împotriva ticăloşilor în care era nevoie de mai multă făţărnicie şi venalitate decât îşi puteau ei imagina.

Stone se urcă într-un taxi – îşi lăsase maşina în parcarea de la subsol – şi dădu şoferului adresa unui bloc de pe Nebraska Avenue unde era un apartament foarte drăguţ, care nu-i aparţinea lui, ci unui diplomat albanez angajat la ONU. Acesta nu

prea îl folosea, căci lucra la New York. Fostul ofiţer de informaţii reuşise să îl recruteze pe albanez cu mulţi ani în urmă, nu numai cu ajutorul unor pledoarii ideologice şi apeluri la conştiinţa lui de om de ştiinţă, ci şi cu fotografii ale aceluiaşi savant în timpul diferitelor orgii sexuale cu femei dubioase. Erau femei de peste şaizeci-şaptezeci de ani, culese de pe stradă, care, după ce erau supuse celor mai năstruşnice fantezii sexuale, aveau parte şi de brutalităţi. Savantul diplomat era tipul de învingător. Un psihiatru de la Langley spusese că e vorba de o dorinţă refulată – un fel de matricid sexual reprimat. Lui Stone aiurelile astea nu-i spuneau nimic: pentru el erau fotografiile unui ticălos sadic şi nimic mai mult. Acum îl preocupau copiii, nu excesele sexuale ale unui nebun care îşi permitea luxul să aibă şi un apartament elegant, mult prea costisitor pentru salariul lui.

Copiii. Dumnezeule! Aveau atât de multă dreptate, sensibilitatea lor era atât de justificată, dar nu înţelegeau că, în lumea de astăzi, dacă se agăţau de Marcus George Delavane asta însemna brutalitate şi violenţă în cel mai strict sens al cuvântului, pentru că aşa luptau aceşti oameni. Simţul dreptăţii trebuia să se combine cu un mare devotament; trebuia să fie gata să coboare în şanţ dacă era nevoie şi să nu se aştepte să primească vreun adăpost atunci când vor avea nevoie. Era a doua jumătate a secolului al XX-lea şi generalii nu mai aveau răbdare: paranoia frustrării lor ajunsese la capătul răbdării. Stone o văzuse cum creşte în ultimii ani şi fuseseră momente când aproape că-i venise să aplaude, dispus să-şi vândă şi ceea ce îi mai rămăsese din suflet. Strategiile fuseseră aruncate peste bord, oamenii muriseră şi asta numai din cauza restricţiilor birocratice înnebunitoare care te duceau cu gândul înapoi la nişte legi şi la o constituţie care fusese scrisă pe vremea când nimeni nu se gândea la Moscova. Toţi cei de teapa lui „Marcus Nebunul” aveau mai multe idei absolut logice. Ei erau cei care rămăseseră neclintiţi în toţi aceşti ani în atitudinea lor faţă de ruşi: Bombardaţi uzinele nucleare din Taşkent. Aruncaţi-le în aer pe cele de la Chengtu şi Shenyang! Nu-i lăsaţi să înceapă! Noi suntem responsabili, dar ei nu!

Cine ştie? Oare lumea ar fi fost mai bună?

Apoi Peter se trezea dimineaţa şi acea parte a sufletului său care nu fusese vândută îi spunea nu, nu putem face asta. Trebuie să existe şi o altă cale, o cale fără confruntare şi moarte. Rămăsese în continuare adeptul acestei alternative, dar nu putea

să-i ignore pe cei ca Delavane.

Şi acum, încotro ne îndreptam?

El ştia încotro se îndreaptă – se îndrepta într-acolo de ani de zile. Tocmai de aceea acceptase să meargă împreună cu copiii. Corectitudinea lor era justificată, indignarea lor demnă de toată lauda. Toţi Delavanii de pe planeta aceasta doreau să-i transforme pe semenii lor în nişte roboţi. În multe privinţe, moartea era de preferat.

Stone intră în apartament, îşi scoase sacoul şi îşi pregăti singurul pahar de băutură pe care şi-l permitea seara. Se duse la scaunul de piele de lângă telefon, se aşeză, luă câteva înghiţituri din pahar şi îl puse pe masă, lângă lampă. Ridică receptorul şi formă şapte cifre, apoi încă trei şi încă una. Se auzi un alt ton decât cel iniţial, iar Stone mai formă un număr. Apelul era redirecţionat printr-un cablu al KGB-ului de pe o insulă din strâmtoarea Cabot, la sud-vest de Newfoundland. În Piaţa Dzerjinski se va produce confuzie. Peter plătise acest serviciu cu şase negative. Telefonul sună de cinci ori, apoi se auzi vocea unui bărbat din Berna.

— Alo?

— Aici este prietenul tău din Bahrain, vânzătorul de la Lisabona şi cumpărătorul din Dardanele. Trebuie să cânt *Dixie?*

— Păi, n-ar fi rău, spuse omul de la Berna, lungind cuvintele aşa cum făceau americanii din sud. Nu ne-am mai văzut de mult, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Am auzit că acuma faci parte dintre băieţii răi.

— Nimeni nu mă iubeşte, nu are încredere în mine, dar mă apreciază. Mai exact, Compania nu se atinge de mine, dar are suficienţi duşmani prin preajmă ca să am şi eu parte de necazuri. N-am fost la fel de deştept ca tine, n-am nici un fel de conturi în băncile elveţiene.

— Am auzit că ai avut o mică problemă cu limonada.

— O problemă mare, dar a trecut.

— Să nu negociezi niciodată cu oameni mai răi decât tine, dacă nu poţi trece testul cu fiola. Trebuie să-i sperii, nu să-i faci să râdă.

— Am constatat şi eu asta. Am auzit că faci şi dumneata consultanţă.

— Numai în cercuri restrânse, cu cei care trec testul. Aşa ne-am înţeles şi aşa rămâne.

— Şi eu îl trec? Îţi dau cuvântul că lucrez cu oameni cumsecade. Sunt tineri şi vor să facă ceva, dar nu sunt capabili de gânduri rele – ceea ce, date fiind împrejurările, nu prea sună a recomandare. Nu pot să-ţi spun nimic mai consistent. De dragul dumitale, dar şi de al meu şi de al lor. E suficient?

— Dacă această consultaţie nu are loc în spaţiul extraterestru este mai mult decât suficient. L-ai salvat pe Johnny Reb de trei ori, numai că lucrurile au stat pe dos. La Lisabona şi în Dardanele m-ai scos înainte să apară pistoalele. În Bahrain ai rescris un raport despre o mică nepotrivire în legătură cu nişte fonduri care m-ar fi reţinut probabil vreo cinci ani în închisoarea Leavenworth.

— Eşti prea valoros ca să te pierdem pentru un lucru atât de mărunt. Şi apoi, nu erai singurul, dar ai avut ghinionul să fii prins; adică aproape.

— Oricum, Johnny Reb ţi-a rămas dator. Despre ce e vorba?

Stone luă paharul, sorbi din el şi abia apoi vorbi alegându-şi cu mare grijă cuvintele:

— Unul dintre comandanţii noştri a dispărut. Este o problemă a Marinei. E vorba de baza SAND PAC şi băieţii cu care lucrez eu vor să ţină treabă secretă. Nu dorim nici un amestec al Washingtonului în faza actuală.

— Şi din acest motiv mi-ai telefonat mie, spuse sudistul. Foarte bine. SAND PAC – asta înseamnă San Diego, nu-i aşa?

— Da şi omul este jurisconsult şef acolo, sau cel puţin a fost. Nu trebuie să folosim neapărat timpul trecut; dacă este în viaţă, se află mai aproape de tine decât de mine. În plus, dacă mă urc într-un avion, paşaportul meu o să dea foc la computere şi lucrurile nu pot continua în felul acesta.

— Al doilea motiv ca să-mi dai mie telefon.

— Exact.

— Ce poţi să-mi spui?

— Ştii ambasada noastră de la Bonn?

— Am auzit de necazul de acolo. Şi de cel de la Bruxelles. Psihopatul ăla îşi croieşte drum, nu glumă. Ce e cu Bonnul?

— Toate astea sunt legate între ele. Comandantul nostru a fost văzut ultima dată acolo.

— E ceva în legătură cu tipul ăla, Converse?

Stone făcu o pauză:

— Probabil că îţi poţi da seama de mult mai multe lucruri, ceea ce nu e bine pentru nici unul dintre noi, dar aceasta este axa scenariului. Comandantul nostru este foarte furios. Cumnatul

lui, care întâmplător îi era şi cel mai bun prieten, a fost ucis la Geneva…

— N-o mai lua de aici, spuse expatriatul de la Bonn. Avocatul american a cărui asasinare a fost pusă la cale de Converse, cel puţin asta este ceea ce am citit.

— Aşa a crezut şi comandantul nostru. Nimeni nu ştie cum sau de unde a obţinut această informaţie, dar a aflat că acest Converse se îndrepta spre Bonn. Şi-a luat concediu ca să meargă după el.

— Impresionant gest, dar prostesc, spuse sudistul. A vrut să omoare de unul singur toată mafia?

— Lucrurile nu stau chiar aşa. Trebuie să presupunem că s-a dus la ambasadă, sau că cel puţin s-a întâlnit cu cineva de la ambasadă ca să le explice de ce se află acolo, sau să-i avertizeze, cine ştie? Restul vorbeşte de la sine. Acest Converse a dat o lovitură şi comandantul nostru a dispărut. Am vrea să aflăm dacă este mort sau mai trăieşte.

Acum fu rândul sudistului să facă o pauză; doar respiraţia lui şuierătoare arăta că se află în continuare la celălalt capăt al firului. În cele din urmă, vorbi:

— Ar trebui să mai pui ceva carne pe oasele alea ale tale, iepuraşule.

— Asta şi încerc să fac, generale Lee.

— Bravo ţie, yankeule.

— Mai există o legătură. Dacă ai fi comandor în Marina Statelor Unite şi ai dori să stai de vorbă cu cineva de la ambasada din Bonn, cui te-ai adresa?

— Însărcinatului cu afaceri militare, fireşte.

— Ăsta-i omul, unchiule Remus. Printre altele, un mincinos, dar asta e altă poveste. După părerea noastră, comandorul a vorbit cu el, iar acest însărcinat cu afaceri a dat din mână a lehamite şi nici măcar nu i-a fixat o audienţă la ambasadorul Peregrine. iar atunci când s-a întâmplat… ca să-şi scape pielea şi cariera… ei bine, oamenii fac uneori lucruri ciudate.

— Ceea ce laşi să se înţeleagă este mai mult decât ciudat.

— Îmi menţin afirmaţia, insistă Stone.

— Ei bine, cum îl cheamă?

— Washburn. Este…

— *Norman* Washburn? Maiorul Norman Anthony Washburn, al treilea, al cincilea sau al şaselea?

— Ăsta este.

— Nu te retrage. Te-ai retras prea devreme de pe câmpul de luptă. Washburn a fost la Beirut, apoi la Atena şi după aceea la Madrid. A dat de furcă peste tot Companiei! Ar fi în stare s-o răstignească şi pe maică-sa în Park Avenue ca să primească o caracterizare bună. Speră ca pe la patruzeci şi cinci de ani să fie şeful Statului Major Inter-Arme.

— La patruzeci şi cinci de ani?

— N-am mai fost în legătură cu el în ultimii ani, dar nu poate avea mai mult de treizeci şi şase, treizeci şi şapte de ani. Ultima dată când am auzit de el, se pregătea să sară peste o treaptă ierarhică şi să devină colonel plin. Cineva acolo sus îl iubeşte, yankeule!

— E un mincinos, spuse civilul din apartamentul slab luminat de pe Nebraska Avenue.

— Desigur, spuse bărbatul de la Berna, dar nu mi-am închipuit niciodată că este vorba de ceva aşa de grav.

— Şi totuşi, aşa este.

— Ceea ce înseamnă că tu ştii.

— Şah.

— Şi că nu poţi să vorbeşti despre asta, spuse el pe un ton declarativ.

— Şah din nou.

— Eşti sigur?

— Aici nu e loc pentru greşeli. Ştie unde se află comandorul – dacă mai este încă în viaţă.

— Iisuse Hristoase! În ce v-aţi băgat, nordicilor?

— N-ai vrea să încerci să descoperi? Eventual începând chiar de ieri?

— Cu plăcere, yankeule. Şi de unde doreşti s-o fac?

— Din zona crepusculară. Să nu vorbească decât sub influenţa narcoticelor. Când se trezeşte să-şi închipuie că a mâncat ceva care l-a deranjat la stomac.

— Femei?

— Nu ştiu. Cred că te pricepi mai bine decât mine la aşa ceva. Ar fi de acord să-şi rişte imaginea?

— Cu cele două sau trei femei pe care le am la Bonn, iezuiţii ar pune la bătaie şi papalitatea, domnule. Cum îl cheamă pe comandor?

— Fitzpatrick, locotenent-comandor Connal Fitzpatrick… Şi, unchiule Remus, tot ce auzi că-ţi povesteşte după ce îl înţepi să-mi spui numai mie. Nimănui altcuiva. Ai înţeles?

— Iată încă un motiv pentru care mi-ai telefonat mie.

— Şah.

— Stau cu storurile trase. Un obiectiv cu o singură ţintă. Nici un fel de excursii colaterale şi curiozităţi, numai un magnetofon în capul meu sau în mână.

Stone făcu din nou o pauză, încercând să umple golul cu o şoaptă.

— Bandă? apoi continuă: Nu e o idee rea. Cu minimicrofoane, desigur.

— Flecuşteţele astea sunt aşa de mici că le poţi ascunde în locurile cele mai ciudate. Cum dau de tine?

— Codul meu este opt-zero-patru. Fostul ofiţer al CIA îi dădu expatriatului de la Berna un număr de telefon din Charlotte, Carolina de Nord.

— O să răspundă o femeie. Spune-i că faci parte din familia Tatianei şi lasă-i un număr de telefon.

Cei doi îşi luară rămas-bun, Stone puse receptorul în furcă, se ridică de pe scaun şi se duse cu paharul în mână spre fereastră. La Washington era o noapte apăsătoare, fierbinte, fără nici o adiere de vânt, prevestind apropierea furtunii. Dacă va ploua, cel puţin se vor curăţa străzile.

Fostul agent care lucrase sub acoperire ar fi dorit să existe ceva care să-i cureţe acea parte din suflet pe care nu şi-o scosese la mezat – şi pe care o perioadă de timp o anesteziase cu whisky. Poate că nu făcuse altceva decât să mai bată un cui în sicriul lui Converse, să mai adauge ceva la eticheta care îl caracteriza pe acesta drept ceea ce nu era. Stone îşi dădu seama că în loc să exprime anumite îndoieli bazate pe propriile lui cunoştinţe, susţinuse ideea că acest Converse era ucigaşul psihopat pe care îl descria presa internaţională. Mai rău chiar, atribuise această idee şi unui om care dispăruse din proprie iniţiativă, unui ofiţer ce s-ar putea ca acum să fie mort. Existau două justificări pentru această minciună şi numai una din ele avea temei; cealaltă era probabil cea mai eficientă mişcare pe care o putea face. Prima pornea de la ideea că Fitzpatrick ar putea fi în viaţă, ceea ce era puţin probabil. Dacă era mort, dispariţia lui oferea pretextul pentru plata unei datorii mai vechi, răfuiala cu un însărcinat cu afaceri militare pe nume Washburn, chiar şi făcând abstracţie de legătura acestuia cu George Marcus Delavane. Presupunând că „Johnny Reb” ar fi prizonier – nu se va pomeni de nici un fel de conspiraţie internaţională a generalilor…

Maiorul Norman Washburn IV ar putea sau nu şti de soarta lui Connal Fitzpatrick, dar orice informaţie sub influenţa drogurilor, în legătură cu comandorul, va fi cât se poate de valoroasă.

Ceea ce îl surprindea pe Stone era Converse însuşi. Dacă fugea şi nu se afla în captivitate, fără îndoială că ştia despre minciună care îl condamna; şi atunci de ce nu reacţiona? Minciuna maiorului era cea mai slabă verigă a lanţului şi putea fi ruptă cu un minim efort. Converse ar fi putut demonstra că fusese oriunde altundeva, dar nu în locul în care îl plasase maiorul. Stone sorbi din pahar. Ştia cât de inutilă este această speculaţie, deoarece Converse nu putea face nimic. Fie era prins într-o capcană, fie fusese deja suprimat de generali. Nu se putea face nimic pentru el. Era un om mort, o jertfă în cel mai real sens al cuvântului, un om la care renunţaseră până şi ai lui.

Stone se întoarse la scaun, se aşeză, îşi desfăcu puţin cravata şi îşi aruncă pantofii din picioare. Învăţase cu ani în urmă să încerce să diminueze cât mai mult pierderile din teren. Dar când nu avea încotro, trebuia să adopte abordarea statistică şi să lase lucrurile să se desfăşoare de la sine. Era mai bine decât să rişte să piardă mai mult. Şi mai bine ar fi fost să realizeze un progres semnificativ, indiferent de pierderi. Asta făcea el acum luând în calcul moartea lui Converse şi „Johnny Reb” de la Berna şi existenţa unui mincinos pe nume Washburn.

Stone îşi zise că făcea iarăşi pe Dumnezeu lucrând cu scheme şi diagrame – plusuri şi minusuri ale valorii umane! Dar scopul urmărit merita acest lucru mai mult decât orice altceva făcuse el până acum. Delavane şi legiunile lui trebuia stopate şi cei de la Washington nu puteau face asta. Erau prea mulţi ochi care pândeau, prea multe urechi, prea mulţi bărbaţi ascunşi în colţuri întunecoase care credeau în acest mit; oameni care nu mai aveau alt ideal. Aici copiii aveau dreptate. De acum încolo nu vor mai exista sticle de whisky pe jos, nici amintiri tulburi ale nopţilor pierdute. Deşi înaintase în vârstă, se simţea gata de luptă.

Ce ciudat, îşi spuse Stone, n-am mai folosit de ani de zile „familia Tatianei”.

Joel îi urmărea de pe marginea grămezii de gunoi pe şoferul lui Leifhelm şi pe tovarăşii acestuia care se apropiau de clădirea părăsită. Amândoi dovedeau experienţă: alergau unul în faţa celuilalt şi se opreau în spatele câte unui bolovan mai mare sau a unor butoaie vechi. Ajunseră aproape simultan la două uşi

diferite, care atârnau în balamale. Şoferul făcu un gest cu pistolul şi cei doi dispărură în interior.

Converse privi din nou în spatele lui. Gardul se afla la aproximativ cincizeci de metri distanţă. Ce-ar fi să coboare de pe grămada de gunoi, să alerge până la gardul de sârmă şi să se caţere pe el înainte ca urmăritorii lui să reapară din clădire? Şi *de ce nu?* Ar putea *să încerce!* Se ridică în mâini şi se lăsă să alunece peste gunoaie în jos.

Se auzi un trosnet în depărare, apoi un strigăt. Joel se opri şi se căţără iar, refăcând cei trei metri pe care îi parcursese. Şoferul ieşise în fugă pe uşa pe care intrase şi se duse spre cea prin care dispăruse tovarăşul lui. Se apropie cu grijă apoi, văzând ceva, pufni furios şi dispăru în umbră. Câteva secunde mai târziu ieşi sprijinindu-l pe celălalt. Se vede că o treaptă mai şubredă cedase şi tovarăşul lui căzuse, căci se ţinea de picior şi şchiopăta.

Dinspre gară se auziră două fluierături ascuţite. Peronul era pustiu, pasagerii se îmbarcaseră din nou în tren. Panica trecuse şi trenul trebuia să recupereze timpul pierdut. Cealaltă maşină de poliţie şi ambulanţa dispăruseră.

Jos, şoferul îl pălmui zdravăn de câteva ori pe tovarăşul lui, trântindu-l la pământ. Omul se ridică anevoie în picioare gesticulând. Şoferul se mai calmă şi îi porunci subordonatului său să se aşeze undeva între clădire, grămada de gunoi şi gard. După ce acesta ajunse în locul indicat, şoferul intră din nou în clădire.

Trecuse o jumătate de oră, iar soarele care coborâse spre sfinţit arunca acum umbre lungi, spre curtea gării. În cele din urmă şoferul reapăru. Rămase locului un moment şi privi spre şinele de cale ferată şi întinderea de buruieni şi mlaştini de dincolo de ele. Apoi se întoarse spre grămezile de gunoi şi se decise.

— *Rechts uber Ihnen!* urlă el la tovarăşul lui, arătând cu mâna spre cea de-a doua grămadă. *Hinter Ihnen! Er schiept!*

Joel se târî în jos pe grămada de gunoi, asemeni unui crab cuprins de panică. La jumătatea drumului mâna stângă i se agăţă de ceva. Era o funie făcută laţ. Joel îşi desfăcu mâna şi tocmai se pregătea s-o arunce când îşi dădu seama că era un fir electric obişnuit. Îl păstră şi îşi continuă coborârea. Când ajunse la doi metri de sol, se răsuci cu faţa în sus şi se îngropă în gunoaie. Duhoarea deveni insuportabilă; tot felul de insecte i se

strecurau pe piele, pe sub haine. În schimb era bine ascuns, de asta era sigur. Începea să înţeleagă ceea ce încerca să-i spună mintea lui obosită. Se afla din nou în junglă, gata să se repeadă asupra unui cercetaş care nu-l vedea.

Trecură mai multe minute şi umbra învălui grămada de gunoi, căci soarele coborâse. Converse rămase nemişcat cu toţi muşchii încordaţi, strângând din dinţi ca să nu se scarpine şi să nu încerce să alunge insectele îngrozitoare. Mai avea de aşteptat câteva minute, poate doar câteva secunde.

În clipa următoare în câmpul lui vizual apăru individul care şchiopăta; se uita la mormanul de gunoi, cu pistolul în mână, gata să tragă. Făcu un pas lateral, prudent, temându-se de ceea ce nu putea să vadă. Trecu prin faţa lui Joel, la nu mai mult de un metru. Încă un pas şi…

Acum! Joel se repezi înainte, apucând pistolul şi răsucindu-i violent braţul neamţului care se aplecă în faţă; Joel îşi repezi genunchiul în nasul lui, înainte ca acesta să apuce să strige. Pistolul zbură printre gunoaie. Omul se clătină, încercă să strige, dar Joel se repezi din nou şi aruncă cu firul electric peste capul cercetaşului strângându-l apoi tare în jurul gâtului. *Cercetaşul* trebuia să moară pentru că altfel *l-ar fi ucis!* Era un soldat al Aquitaniei, *un gunoi* al Aquitaniei. Ucidea la ordin – îndeplinea nişte *ordine!* N-avea să mai omoare niciodată.

Omul se înmuie şi Converse se aplecă asupra trupului inert, gata să-l rostogolească la baza grămezii şi să-l ascundă printre gunoaie, dar se opri. Trebuia să mai existe şi o altă modalitate şi o altă opţiune, luată cu ani în urmă faţă de un alt cercetaş într-o junglă. Se uită împrejur; ceva mai încolo era o grămadă de traverse de cale ferată aruncate neglijent – traverse vechi, rupte… dar care formau un zid lung. Un z*id.*

Exista un risc. Dacă şoferul lui Leifhelm termina de cercetat prima grămadă de gunoi şi pornea spre a doua din oricare din cele trei unghiuri posibile, l-ar fi văzut foarte clar. Omul fusese trimis în cursa de Emmerich din două motive – îl cunoştea din vedere, deci ştia cum arată la faţă şi Joel îl păcălise. Cadavrul lui Joel avea să fie preţul răscumpărării lui. În plus, omul se pricepea foarte bine să mânuiască arma… ceea ce nu se putea spune despre Joel. Ce rost avea să se mai gândească atâta! Începând de la Geneva, totul devenise un pariu cu moartea.

Joel îl apucă pe neamţ de subsuori şi, răsuflând din greu, îl târî înapoi, spre traverse. Ajuns acolo ascunse trupul neamţului în

spatele lor. Apoi, fără să se gândească, acţionând numai din instinct, făcu ceea ce dorise să facă tot timpul în ultima oră. Ascuns în spatele traverselor, îşi smulse de pe el sacoul şi cămaşa şi se rostogoli pe pământ, ca un câine plin de purici. Pentru moment, nu putea face nimic mai mult. Apoi se căţără pe mormanul de traverse şi îşi găsi un loc oarecum confortabil între doi buşteni.

— *Werner! Wo sind Sie doch!*

Strigătele precedară silueta şoferului lui Leifhelm, care apăru în capătul cel mai îndepărtat al celei de-a două grămezi de gunoi. Se mişca încet, cu arma ridicată, ca un soldat experimentat în munca de patrulare. Converse îşi spuse că lumea i s-ar fi părut mai frumoasă dacă el ar fi fost un trăgător de elită. Dar nu era. Pe parcursul pregătirii ca pilot, lucrase şi cu arme mici, dar nu fusese un ţintaş bun. Al doilea soldat al Aquitaniei trebuia atras mult mai aproape.

— *Werner! Antworten Sie!*

Tăcere.

Alarmat, omul se lăsase pe vine şi scruta grămada de gunoi, lovind cu piciorul tot ceea ce îi împiedica înaintarea. Joel ştia ce are de făcut. Trebuia să distragă atenţia ucigaşului, să-l atragă mai aproape şi apoi să se îndepărteze.

— Auuu! Converse lăsă strigătul să-i iasă din gâtlej, adăugând apoi într-o engleză clară: O, Dumnezeule! Imediat după aceea se târî la celălalt capăt al traverselor şi privi printre ele.

— *Werner! Wo sind...!* Neamţul se îndreptă, privind în direcţia de unde se auzise strigătul. Brusc o luă la goană cu pistolul întins înainte, spre locul de unde se auzise sunetul scos de duşmanul pe care îl ura.

Şoferul se întinse pe burtă peste traverse şi trase în cadavrul care zăcea pe jos, în umbră, scoţând un urlet de victorie.

Joel se ridică în genunchi, îndreptă arma automată spre el şi trase o dată. Neamţul se răsuci peste traverse cu faţa în sus şi din gâtlej îi ţâşni un jet de sânge.

— Unii câştigă, şopti Converse, amintindu-şi de omul din trenul de Emmerich şi se ridică în picioare.

Se opri la marginea mlaştinii, cu hainele în braţe. Trecuse peste şinele de cale ferată, străbătuse câmpul plin de buruieni şi ajunsese, la marginea bălţii. Nu-l interesa decât apa, apa purificatoare, care îl ajută şi să scape şi să se cureţe – învăţase

asta, cu mulţi ani în urmă. Se aşeză în pielea goală pe malul bălţii, îşi scoase de la brâu centura cu bani care îl stânjenea şi se întrebă dacă bancnotele din interior se udaseră. Nu încercă să afle, în schimb examină cu atenţie conţinutul buzunarelor hainelor pe care le scosese de pe trupurile celor doi nemţi. Nu ştia ce merită să păstreze şi ce nu. Banii erau neimportanţi – cu excepţia bancnotelor mici; cât despre permisele de conducere cu fotografii plastifiate, nu merita să se mai ostenească. Mai găsi un cuţit lung, a cărui lamă ţâşnea afară când apăsai pe un buton. Îl păstră. Mai era şi o brichetă ieftină cu gaz, un pieptene şi un spray pentru împrospătat respiraţia. La chei şi fotografii nici nu se mai uită. Moartea e moarte, duşmanii şi prietenii sunt egali în faţa ei. Îl interesau doar hainele. Reprezentau o posibilitate de care profitase în junglă cu mult timp înainte: se îmbrăcase în uniforma unui cercetaş şi trecuse de două ori pe malul unui râu fără a fi împuşcat de duşmanul care îl zărise.

Alese câteva articole de îmbrăcăminte care i se potriveau şi pe celelalte le aruncă în baltă. Indiferent cum arăta acum, nu există nici o asemănare cu profesorul universitar pe care se străduise să-l întruchipeze la Bonn. Putea fi luat drept un om care lucra pe valea Rinului, meseriaş sau maistru, sau marinar al vreunui vas fluvial.. Alesese sacoul şoferului, făcut dintr-un material închis la culoare şi cămaşa albastră – după ce spălă sângele din jurul găurilor făcute de glonţ. Optase pentru pantalonii subordonatului; erau din catifea reiată, puţin evazaţi la gleznă. Nici unul din cei doi nu avusese nimic pe cap, iar pălăria lui rămăsese pe grămada de gunoi; va trebui să găsească sau să fure una. Neapărat. Fără pălărie sau şapcă se simţea ca şi când ar fi fost în pielea goală.

Se întinse pe spate în iarba aspră în timp ce soarele coborî sub linia orizontului şi privi spre cer.

24

— O, al naibii să…! exclamă bărbatul cu înfăţişare distinsă, cu o coamă uriaşă de păr şi cu sprâncenele groase unite în semn de uimire: Nu-i aşa că eşti băiatul lui Molly Washburn?

— Poftim? făcu ofiţerul de la masa alăturată din restaurantul *Am Tulpenfeld* din Bonnn. Ne cunoaştem de undeva, domnule?

— Nu cred că mă mai ţii minte, domnule maior… Te rog să mă ierţi că te-am abordat atât de brusc.

Omul cu accent puternic de sudist îşi ceru scuze de la comeseanul său, un bărbat de vârstă mijlocie, cu un început de chelie, care vorbea engleza cu un puternic accent german.

— Dar Molly n-o să mi-o ierte niciodată dacă nu-i dau bună ziua băiatului ei şi nu-i fac cinste cu o bere.

— Mi-e teamă că nu prea înţeleg, spuse Washburn amabil, dar fără prea mult entuziasm.

— Şi eu aş spune la fel, tinere. Ştiu că sună ridicol, dar când te-am văzut ultima dată purtai pantaloni scurţi. De fapt, când ne-am întâlnit ultima dată purtai un blazer albastru şi erai furios pentru că pierduseşi un meci de fotbal. Cred că dădeai vina pe extrema voastră stângă, care, după părerea mea şi atunci că şi acum, se face vinovată pentru tot ce e rău pe lume.

Maiorul şi comeseanul său râseră.

— Dumnezeule mare, dar asta s-a întâmplat de mult, la Dalton.

— Şi erai căpitanul echipei, din câte îmi amintesc.

— Dar cum de m-ai recunoscut?

— Am trecut prin Southampton pe la mama ta săptămâna trecută. E foarte mândră de tine şi avea mai multe fotografii de-ale tale în living.

— Evident, pe pian.

— Aşa este: aveau nişte rame foarte frumoase.

— Dar, te rog să mă ierţi, nu mai ţin minte cum te cheamă.

— Thayer. Thomas Thayer, sau mai pe scurt T.T., cum îmi zice mama ta.

Cei doi îşi strânseră mâinile.

— Mă bucur să vă revăd, spuse Washburn şi făcu un gest către tovarăşul lui. El este *Herr* Schindler. Se ocupă de relaţiile noastre

cu mass-media din Germania de Vest.

— Bună ziua, domnule Schindler.

— Mă bucur să vă cunosc, *Herr* Thayer.

— Apropo de ambasadă, i-am promis lui Molly că am să-ţi dau telefon acolo imediat ce ajung. Voiam s-o fac mâine, pentru că astăzi încă mă mai resimt din cauza diferenţei de fus orar. Ce coincidenţă, nu-i aşa? Să ne întâlnim tocmai aici.

— *Herr Major,* îi întrerupse amabil neamţul, când doi oameni se întâlnesc după atâta amar de ani, cu siguranţă că au multe să-şi povestească şi, întrucât problema noastră este, în esenţă, rezolvată, cred că ar fi mai bine să plec.

— Staţi puţin, domnule Schindler, obiectă Thayer. Nu pot permite să faceţi aşa ceva!

— Nu, zău aşa, nu e nici o problemă. Neamţul zâmbi. Ca să fiu sincer, domnul maior Washburn a insistat să mă invite la cină în seara aceasta după evenimentele cumplite pe care a trebuit să le înfruntăm în ultimele zile – evident, dânsul mult mai mult decât mine – dar şi eu sunt frânt de oboseală. De altfel, sunt şi mult mai în vârstă decât prietenul meu şi nici pe departe atât de rezistent. Abia aştept să ajung în pat, *Herr* Thayer. Vă rog să mă credeţi.

— Ei bine, domnule Schindler, am o idee. Dumneavoastră sunteţi extenuat, iar eu sunt ameţit din cauza diferenţei de fus orar. Ce-ar fi să-l lăsăm pe tânăr în pace şi să ne îndreptăm amândoi spre pernă?

— Dar nu se poate! Neamţul se ridică de la masă şi îi întinse mâna lui Thayer. Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile. Apoi Schindler se întoarse spre Washburn căruia îi strânse mâna. Te sun mâine dimineaţă, Norman.

— Foarte bine, Gerhartsalut

… De ce nu mi-ai spus că eşti obosit?

— N-am vrut să-l jignesc pe unul dintre cei mai buni clienţi ai mei. Noapte bună, domnilor.

Neamţul mai zâmbi încă o dată, apoi se îndepărtă.

— După cum se vede, am rămas numai noi doi, tinere, spuse sudistul. Ce-ar fi să te muţi aici şi să facem economie ambasadei de câţiva dolari?

— Foarte bine, spuse Washburn care se ridică în picioare, cu paharul în mână şi se aşeză în faţa lui Thayer.

— Ce mai face mama? Nu i-am mai dat telefon de vreo două săptămâni.

— Molly e aşa cum o ştii, băiete. Întotdeauna a fost o persoană aparte, dar nu cred că e nevoie să-ţi spun eu asta. Arată la fel ca acum douăzeci de ani. Jur că nu-mi dau seama cum de reuşeşte.

— Şi nici n-ai să afli de la ea.

Amândoi bărbaţii izbucniră în râs, iar sudistul îşi ridică paharul, pentru a ciocni cu Norman. Cele două pahare se întâlniră şi se auzi un clinchet delicat. Acesta fu începutul.

Converse aşteptă, privind atent din gangul unei case de pe o stradă prăpădită din Emmerich. Vizavi se vedeau luminile anemice ale unui hotel ieftin, cu o intrare neprimitoare, murdară. Cu puţin noroc, ar fi putut face rost de un pat în următoarele câteva minute. Un pat cu o chiuvetă în colţul camerei şi, cu încă o fărâmă de noroc, cu apă caldă ca să-şi poată spăla rana şi să-şi schimbe pansamentul. În ultimele două nopţi aflase că astfel de locuri erau singurele lui posibilităţi de a găsi un adăpost. Nimeni nu punea nici un fel de întrebări şi era de presupus că numele din registrul de evidenţă erau false. Dar chiar şi un salut mormăit reprezenta un pericol pentru el. Cum deschidea gura toţi îşi dădeau seama că este american şi nu ştie germana.

Se simţea asemeni unui surdo-mut care înainta şovăitor printre ziduri de oameni ca într-un labirint. Era neajutorat, al naibii de neajutorat! Omorurile de la Bonn, Bruxelles şi Wesel făceau din orice american sub cincizeci de ani un posibil suspect. Suspiciunilor le erau adăugate speculaţii conform cărora criminalul era ajutat, poate chiar manipulat, de organizaţii teroriste – Baader Meinhof, OLP, grupurile disidente libiene, sau de echipe de destabilizare ale KGB-ului, trimise de temuta *Voennaya*. Era fugărit şi nu mai departe de ieri *International Herald Tribune* publicase alte reportaje potrivit cărora s-ar fi îndreptat spre Paris – ceea ce însemna că generalii Aquitaniei doreau ca atenţia să se concentreze asupra Parisului, nu acolo unde ştiau ei că se află, acolo unde soldaţii ei puteau să-l găsească şi să-l ucidă.

Ca să poată scăpa de privirile oamenilor de pe stradă, trebuia să se adăpostească undeva; un hotel prăpădit ca cel din faţa lui era mult mai ispititor în cazul lui, decât Waldorf Astoria. Trebuia neapărat să plece din stradă. Afară erau mult prea multe capcane, îşi aminti de prima noapte petrecută la Wesel şi de studentul Johann. Încercă să creeze din nou o situaţie asemănătoare. Tinerii erau mai puţin suspicioşi, promisiunea

unei recompense imediate le stingea orice bănuială, dispuşi fiind să-şi umple buzunarele în schimbul unui mic serviciu.

Acea primă seară la Wesel fusese dificilă, dar în acelaşi timp cea mai uşoară. Dificilă pentru că nu avea nici cea mai mică idee încotro să privească, uşoară pentru că totul se petrecuse atât de repede şi de normal. Se oprise la un magazin de unde cumpărase faşă, antiseptic şi o şapcă ieftină cu cozoroc. Apoi se dusese la o cafenea, intrase la toaleta pentru bărbaţi, se spălase pe faţă şi îşi pansase rana, strâns. Când tocmai terminase cu pansatul, auzise nişte cuvinte cunoscute şi o melodie, intonată de voci răguşite.

„La Wisconsin... La Wisconsin... spre victorie... noi vom...“

Un grup de studenţi din Societatea Germană de la Universitatea din Wisconsin făceau o excursie cu bicicleta prin partea de nord a regiunii Rinului. Se apropiase ca din întâmplare de un tânăr care luase câteva beri de la bar şi se prezentase ca un bărbat obosit şi ruşinat. Le relată o povestire fantastică – că fusese luat de o târfă şi apoi bătut de peştele acesteia, care îi furase paşaportul, dar nu şi banii. El, Converse, era un om de afaceri respectabil şi acum trebuia să facă ceva ca să ajungă înapoi, la firma lui din New York, dar nu ştia limba germană; n-ar vrea studentul să-l ajute în schimbul unei bancnote de o sută de dolari?

Voia şi chiar îl ajută. Ceva mai jos exista un hotel jegos unde nu se puneau nici un fel de întrebări; tânărul îi plăti o cameră şi îi aduse lui Converse chitanţa şi cheia.

În ziua precedentă mersese pe şosea, de-a lungul căii ferate până când ajunsese într-un orăşel numit Halden. Era mai mic decât Wesel, dar la est de gară se afla un fel de întreprindere industrială. Singurul „hotel” pe care îl găsise era o clădire părăginită la capătul unui şir de case părăginite. La câteva din ferestrele de la parterul clădirii se aflau mai multe anunţuri care spuneau acelaşi lucru: *Zimmer. 20 Mark*. Era un fel de pensiune. Ceva mai departe, la lumina unui bec, un tânăr se certa aprig cu o femeie mai în vârstă. Deasupra erau câţiva vecini care şedeau la fereastră cu braţele rezemate de pervaz şi ascultau. În clipa aceea Joel auzi cuvintele răcnite într-o engleză cu accent străin foarte puternic.

— Nu pot să sufăr locul ăsta. *Das habe ich ihm gesagt.*[13] Nu vreau să rămân aici, unchiule! Vreau să mă duc înapoi, în

13 Asta le-am spus!

Germania. Poate am să intru şi eu în Baader-Meinhof! *Das habe ich ihm gesagt!*

— *Narr!* urlă femeia, întorcându-i spatele şi urcând scările. *Schweinhund!*[14] urlă ea intrând în clădire şi trântind uşa în urma ei.

Tânărul se uită în sus la cei care îl priveau de la ferestre şi ridică din umeri. Câţiva aplaudară şi atunci el făcu o reverenţă exagerată. Converse se apropie de el zicându-şi că nu strică să încerce.

— Vorbeşti foarte bine engleza, spuse el.

— Zău? se miră neamţul. Ai mei cheltuiesc o groază de bani cu lecţiile mele. A trebuit să mă duc la fratele ei din America. Am spus *Nein!* Dar ei au spus *Ja!* Aşa că m-am dus. Nu pot să-i sufăr!

— Îmi pare rău. Eu sunt american şi îmi plac germanii. Unde ai fost?

— În Yorktown.

— În Virginia?

— *Nein!* În oraşul New York.

— O, ăsta e Yorktown!

— *Ja,* unchiul meu are două măcelării la New York în ceea ce numesc ei Yorktown. Rahat, cum spuneţi voi în America.

— Îmi pare rău, de ce?

— *Negrii şi evreii!* Dacă vorbeşti ca mine, negrii te fură cu cuţitele în mâini, iar evreii cu registrele contabile. Toţi îmi strigau „nazistule". I-am spus unui evreu că m-a înşelat – a fost foarte drăguţ, mi-a „cerut politicos" să ies afară din magazinul lui că dacă nu, cheamă poliţia! „Eşti un *rahat nazist",* aşa mi-a spus. Dacă porţi un costum de haine german elegant şi cheltuieşti bani germani frumoşi nimeni nu-ţi spune nimic. Dar dacă eşti un amărât de comisionar şi încerci să înveţi câte ceva, îţi fac viaţa un infern.

— Îţi spun încă o dată că îmi pare rău. Vorbesc serios. Noi nu avem obiceiul să dăm vina pe copii pentru ceea ce au făcut alţii.

— Rahat!

— Poate că aş putea să te recompensez pentru ceea ce ai suferit. Am un mic necaz – asta pentru că am fost un american prost. Uite, am să-ţi dau o sută de dolari americani…

Tânărul neamţ îi făcuse rost de o cameră la pensiune. Nu era cu nimic mai bună decât cea din Wesel, atâta doar că avea apă caldă, iar closetul se afla aproape de uşa lui.

14 Tâmpitule!... Porc de câine!

Noaptea asta, însă, era cu totul diferită. Noaptea asta putea însemna trecerea lui în Olanda. Putea să ajungă la Cort Thorbecke şi la un avion spre Washington. Omul pe care îl recrutase era ceva mai în vârstă decât ceilalţi. Lucra în marina comercială de la Bremerhaven şi se afla la Emmerich în vizită la familie. Făcuse vizita de rigoare, fusese beştelit cum se cuvine de mama lui şi se întorsese în atmosfera care îi plăcea cel mai mult, un bar de pe marginea fluviului.

Şi, la fel ca la Wesel, un cântec fusese acela care îi atrăsese atenţia şi îl făcuse pe Joel să se uite la marinarul care stătea la bar cu chitara în mână. Ceea ce cânta omul nu era un imn al vreunui club de fotbal; cuvintele erau în engleză, iar melodia destul de ciudată, un amestec de muzică rock şi de madrigal:

„... Când în sfârşit ai venit... când picioarele tale au atins pământul, ştii unde erai?... Când ai devenit în sfârşit realitate, când ai putut să atingi ceea ce simţeau, ştiai ce faci?...“

Oamenii din jurul barului se lăsaseră prinşi de ritmul muzicii. Când marinarul termină de cântat, se auziră aplauze. Câteva minute mai târziu, Converse şedea alături de trubadurul mărilor, care îşi atârnase chitara pe umăr. Joel se întrebă dacă omul ştia engleză său cunoştea numai cuvintele cântecului. Avea să afle peste câteva secunde. Marinarul râse la o glumă spusă de unul din tovarăşii lui. Când încetă, Converse i se adresă:

— Aş vrea să-ţi fac cinste cu o bere. Mi-ai amintit de casă. A fost un cântec foarte drăguţ.

Omul îl privi întrebător. Joel încremeni, gândindu-se că probabil nu înţelesese nimic. Apoi, spre marea uşurare a lui Converse, omul îi răspunse:

— *Danke.* E un cântec frumos. Trist, dar frumos, asemeni unora din cântecele noastre. Eşti *Amerikaner?*

— Da. iar dumneata vorbeşti engleza.

— OK. Nu prea ştiu să citesc, dar vorbesc bine. Lucrez pe un vas comercial. Mergem la Boston, New York, Baltimore, uneori şi în Florida.

— Ce vrei să bei?

— *Ein Bier,* spuse marinarul ridicând din umeri.

— Şi de ce nu whisky?

— *Ja?*

— Bineînţeles.

— *Ja.*

Câteva minute mai târziu se aflau la o masă. Joel îşi relată

povestea despre târfa inexistentă şi peştele ei fictiv. O spuse pe îndelete, nu pentru că trebuia să-şi potrivească ritmul în funcţie de capacitatea de înţelegere a ascultătorului, ci pentru că îi venise brusc o altă idee. Chitaristul era tânăr, însă ceva îi spunea că s-ar putea să cunoască bine docurile, porturile şi diversele afaceri care înfloreau în această lume cu totul specială.

— Ar trebui să te duci la poliţie, spuse omul după ce Converse termină ce avea de spus. Ăia de acolo le cunosc pe târfe şi n-or să-ţi publice numele. Neamţul zâmbi. Avem tot interesul să vii înapoi ca să mai cheltuieşti nişte bani.

— Nu-mi pot permite să risc. În ciuda faptului că arăt aşa cum arăt, lucrez cu oameni foarte importanţi – şi aici şi în America.

— Asta înseamnă că şi tu eşti important, nu-i aşa?

— Şi un mare prost. Dacă aş putea să trec dincolo, în Olanda, m-aş descurca imediat.

— În Olanda? Şi care e problema?

— Păi ţi-am spus: mi-a luat paşaportul, iar acum toţi americanii care trec frontiera sunt examinaţi cu mare atenţie. Ştii, e vorba de nebunul ăla care l-a omorât pe ambasadorul de la Bonn şi pe comandantul NATO.

— Da, a ucis şi la Wesel, acum două sau trei zile, completă neamţul Se zice că se îndreaptă spre Paris.

— Mi-e teamă că asta nu-mi este de prea mare folos… Uite ce este, tu îi cunoşti pe oamenii de pe aici, de pe fluviu, vorbesc de cei care au ambarcaţiuni şi ies cu ele în fiecare zi în larg. Am spus că îţi dau o sută de dolari dacă îmi aranjezi treaba cu un hotel…

— Şi am fost de acord, *Mein Herr*. Eşti foarte generos.

— Am să-ţi dau mult mai mult dacă poţi vorbi cu cineva să mă treacă dincolo, în Olanda. Ştii, compania mea are un birou la Amsterdam. Cei de acolo pot să mă ajute. Vrei să mă ajuţi?

Neamţul se strâmbă şi îşi privi ceasul:

— În seara asta e prea târziu pentru astfel de aranjamente, iar eu plec mâine la Bremerhaven cu trenul de dimineaţă. Vasul meu ridică ancoră la ora cincisprezece.

— La suma asta m-am gândit şi eu. Cincisprezece sute.

— De mărci germane?

— De dolari.

— Eşti mai nebun decât concetăţeanul ăla al tău care omoară militari. Dacă ai şti limba nu te-ar costa mai mult de cincizeci.

— Dar nu ştiu limba. O mie cinci sute de dolari americani

pentru tine ca să aranjezi treaba asta.

Tânărul se uită la Converse, apoi se dădu în spate cu scaunul.

— Aşteaptă-mă aici. Am să dau un telefon.

— Mai comandă un rând de whisky în drum.

— *Danke.*

Aşteptarea nu fu nici plăcută, nici neplăcută. Un timp petrecut într-o stare de anxietate. Joel se uită la chitara decolorată de vreme aşezată pe scaunul de alături. Care fuseseră cuvintele?... *Când ai coborât în sfârşit, când picioarele tale au atins pământul... ştiai unde eşti? Când... ai devenit realitate, ai putut să atingi... ceea ce simţeai, ştiai ce atingi?...*

— Vin să te iau mâine dimineaţă la ora cinci, îi spuse marinarul revenind cu două pahare de whisky. Căpitanul acceptă două sute de dolari, dar asta numai în cazul în care nu este vorba de droguri. Dacă ai droguri, nu te ia la bord.

— N-am nici un drog, spuse Converse şi zâmbi încercând să-şi ascundă bucuria. S-a făcut, ţi-ai câştigat banii. Te plătesc când ajungem la doc sau la debarcader.

— *Naturlich.*

Toate acestea se petrecuseră cu mai puţin de o oră în urmă, îşi zise Joel, urmărind intrarea în hotelul de vizavi. Noaptea aceasta va fi deosebită. La ora cinci dimineaţa va fi în drum spre Olanda, spre Amsterdam, spre un om pe nume Cort Thorbecke. Brokerul lui Matillon pentru paşapoarte false. Toate listele de pasageri de pe avioanele care decolează spre America vor fi verificate de Aquitania, dar învăţase cu o sută de ani în urmă că există întotdeauna o cale pe care paznicii pot fi evitaţi. Reuşise să iasă cândva, de mult, dintr-un puţ adânc, să străpungă un gard de sârmă ghimpată şi să fugă în întuneric. Putea s-o facă din nou.

Din gangul slab luminat unde se află intrarea în hotel apăru o siluetă. Era tânărul marinar care îi zâmbi şi îi făcu semn să-l urmeze.

— Pentru Dumnezeu, Norman, ce e cu tine? strigă sudistul, în momentul în care Washburn începu să fie zgâlţâit de convulsii puternice. Buzele îi tremurau şi deschidea gura, ca şi când nu i-ar fi ajuns aerul.

— Nu... nu ştiu...

Ochii maiorului ieşiseră din orbite. Pupilele îi dansau scăpate de sub control.

— Poate că mâncarea e de vină! exclamă Thomas Thayer, ridicându-se de pe banchetă şi păşind în intervalul dintre masa lor şi cea de alături, prin stânga lui Washburn. A, nu, nici vorbă! Nu ne-au adus mâncarea, n-ai mâncat nimic!

Cele două perechi din dreapta şi din stânga îşi exprimară îngrijorarea, vorbind repede şi tare în germană. La una dintre remarcile lor, sudistul se întoarse şi i se adresă omului în germană:

— *Das glaube ich nicht. Mein Wagen steht draussen. Ich kenne einen Arzt*[15].

Şeful de sală sosi alarmat de agitaţia produsă în jurul americanului.

— S-a întâmplat ceva cu domnul maior, este bolnav? Să chem un…

— Nu vreau un doctor pe care nu-l cunosc, îl întrerupse Thayer, aplecat peste însărcinatul cu afaceri al ambasadei, care respira din ce în ce mai greu, cu ochii pe jumătate închişi, clătinându-şi capul dintr-o parte în alta. E băiatul lui Molly Washburn şi o să să-l duc la cel mai bun doctor. Maşina mea e afară. Poate mă ajută chelnerii dumneavoastră să-l urc în limuzină ca să-l duc direct la doctor. E un specialist.

— Desigur! Şeful de sală pocni din degete şi trei chelneri veniră imediat.

— Ambasada… la ambasadă! spuse Washburn înecându-se cu cuvintele.

— Nu-ţi face griji, dragă Norman! spuse sudistul şi porni în urma şefului de sală: Am să le dau telefon celor de la ambasadă din maşină şi am să le spun să vină în piaţa Rudi. Apoi Thayer se întoarse către neamţul care păşea alături de el şi continuă: Eu cred că bietul băiat este istovit. Lucrează de dimineaţa până seara târziu şi l-a ajuns oboseala. Mai ales acum, cu ţicnitul ăla care omoară o mulţime de oameni; l-a ucis pe ambasador şi pe şeful ăla de la Bruxelles! Ştii, băiatul lui Molly este însărcinat cu afaceri…

— Ştim, ştim, domnul maior vine des pe la noi – este un oaspete de onoare.

— Ei bine, oricare dintre noi are dreptul să spună la un moment dat mai dă-le naibii de treburi.

— Nu sunt sigur că vă înţeleg foarte bine, domnule.

— Cred că băiatul ăsta pe care îl cunosc de pe vremea când

15 Asta nu cred. Maşina mea e afară. Cunosc un medic.

purta pantaloni scurţi n-a aflat până acum care este efectul unei cantităţi prea mari de whisky.

— Ohh? făcu şeful de sală uitându-se la Johnny Reb cu uimire.

— Cred că a băut câteva păhărele în plus, asta e tot. Aş vrea să rămână între noi.

— Parcă nu mi s-a părut…

— A început să scoată dopurile de la sticle înainte de apusul soarelui.

Ajunseseră la intrare, unde chelnerii se străduiau să-l scoată pe Washburn din restaurant.

— Dar avea perfectă dreptate s-o facă, adăugă Johnny Reb. Asta e părerea mea.

— *Ja,* sunt de acord.

Thayer îşi scoase portofelul.

— Uite, spuse el, scoţând câteva bancnote. N-am avut timp să schimb, ai aici o sută de dolari americani – cred că ajunge pentru consumaţie şi pentru băieţii de afară. Şi mai ia o sută pentru dumneata – ca să nu vorbeşti prea mult, înţelegi?

— Perfect, *Mein Herrr!* Neamţul puse banii în buzunar zâmbind şi dând din cap plin de respect. N-am să suflu o vorbă!

— Ei bine, nici chiar aşa! Poate că ar fi bine pentru băiatul lui Molly să ştie că nu e chiar sfârşitul lumii dacă o să afle câţiva oameni că a băut şi el un păhărel în plus. Asta l-ar mai relaxa un pic şi, după capul meu de sudist din Georgia, chiar are nevoie de aşa ceva. Poate că o să-i faci puţin cu ochiul când mai vine pe aici.

— Faci cu ochiul?

— Adică o să-i zâmbeşti prieteneşte, ca să-i dai de înţeles că totul e în regulă. *Verstehen Sie?*

— Da, sunt de acord. Are tot dreptul!

Ajuns afară, Johnny Reb le spuse chelnerilor să-l aşeze pe maiorul Norman Anthony Washburn IV pe bancheta din spate. Îl întinseră cu faţa în sus. Sudistul le dădu fiecăruia din cei trei chelneri câte o bancnotă de douăzeci de dolari şi le spuse să plece. Apoi se adresă celor doi bărbaţi aflaţi pe bancheta din faţă a limuzinei:

— Am lăsat în jos strapontinele, spuse el, trăgându-le de sub banchetă din faţă. E terminat. Vino aici, doctore. iar tu, Klaus, ai grijă să ne plimbi prin locuri cât mai frumoase.

Câteva minute mai târziu, limuzina intră pe un drum lăturalnic de ţară, iar doctorul îi dădu jos pantalonii lui Washburn, căutând

baza coloanei vertebrale unde urma să-i facă injecţia.

— Eşti gata, băiete? întrebă palestinianul cel negricios, trăgând în jos elasticul de la chiloţii bărbatului inconştient.

— Gata, dă-i drumul, răspunse Johnny Reb, ţinând un mic reportofon deasupra scaunului. Acolo n-o să-l găsească nici peste o săptămână, dacă cumva o să-i treacă prin minte să-l caute. Ai grijă de el, vreau să ajungă de-a dreptul în nori, cât mai sus.

Doctorul înfipse acul hipodermic, apăsând încet cu degetul mare pe piston.

— O să meargă repede, spuse el. E o doză mare şi am văzut cazuri în care pacientul a început să trăncănească înainte că anchetatorul să fie gata.

— Eu sunt gata.

— Pune-l imediat la treabă. Fă-l să se concentreze imediat.

— O, fii sigur că exact aşa o să fac. E un om rău. E un băiat rău care spune minciuni gogonate.

Americanul îl apucă pe Washburn de umărul drept şi îl smuci, întorcându-l cu faţa spre el.

— Foarte bine, băieţel, hai să stăm puţin de vorbă. Cum se face că ai îndrăznit să te atingi de un ofiţer al Marinei Statelor Unite pe nume Fitzpatrick? Connal Fitzpatrick, bătrâne! Fitzpatrick, Fitzpatrick, *Fitzpatrick!* Haide, băieţaşule, vorbeşte frumos cu tăticul! N-o să spunem nimănui, o să ştie numai tati! Ai pierdut totul, băiete! Te-au pus să minţi în presă în aşa fel încât toată lumea şi-a dat seama. Dar tati poate să aranjeze lucrurile. Tati poate să aranjeze totul şi să te pună sus, foarte sus! Şeful Statului Major Inter-Arme! Tati o să te ajute! Fii cuminte şi spune unde l-ai dus pe Fitzpatrick, Fitzpatrick!

Şi şoapta se auzi, în timp ce capul lui Washburn se bălăbănea în sus şi în jos, iar din gură îi curgeau valuri de salivă.

— Scharhorn, insula Scharhorn… Helgoland Bight.

Caleb Dowling nu era numai furios, ci şi uluit. În ciuda dubiilor pe care le avea, nu putea lăsa lucrurile aşa; prea multe nu se legau deloc. Printre ele cel mai lipsit de importanţă era acela că timp de trei zile nu reuşise să obţină o întrevedere cu ambasadorul ad-interim. Ataşatul susţinea că era prea multă confuzie în ambasadă ca urmare a asasinării lui Peregrine ca să-i acorde o audienţă tocmai acum. Poate peste o săptămână… Pe scurt, acto*rule, dispari de aici, avem lucruri importante de făcut, iar tu nu faci parte din ele. Fu*sese primit, examinat, apoi împins

într-un colţ debitându-i-se amabilităţile care se spun de regulă unei persoane foarte cunoscute, dar fără importanţă. Nu încăpea îndoială că îi erau puse sub semnul întrebării atât inteligenţa, cât şi motivele.

Tocmai de aceea se afla acum la o masă din fundul barului slab luminat de la hotelul Konigshof. Aflase cum o cheamă pe secretara lui Peregrine, o anume Enid Heathley şi îl trimisese pe Moose Rosenberg la ambasadă cu un plic sigilat, chipurile din partea unei prietene apropiate a domnişoarei Heathley din Statele Unite. Îi dăduse instrucţiuni precise lui Moose să nu dea plicul decât domnişoarei Heathley personal şi, întrucât dimensiunile lui Heathley erau impresionante, nimeni nu îndrăznise să spună nimic la recepţie. Domnişoara Heathley coborâse personal. Mesajul era scurt şi la obiect.

Stimată domnişoară Heathley,

Consider că este deosebit de important să avem o discuţie cât mai curând cu putinţă. Voi fi în barul de la Konigshof în seara aceasta la ora şapte şi jumătate. Dacă sunteţi de acord, vă rog să-mi faceţi plăcerea să beţi un pahar cu mine, dar să nu discutaţi cu nimeni de această întâlnire. Vă rog, absolut cu nimeni.

Al dumneavoastră sincer,

Caleb Dowling.

Trecuse de şapte şi jumătate şi Caleb era din ce în ce mai îngrijorat. În ultimii ani se obişnuise să aibă de-a face cu oameni foarte punctuali la întâlniri şi interviuri; era şi acesta unul din micile avantaje ale faimei sale. Puteau exista multe motive pentru care secretara să nu vrea să se întâlnească cu el. Ea ştia de prietenia lui cu Peregrine şi că actorilor le plăcea să-şi facă publicitate afişându-se în compania unor oameni de stat, în cadrul unor evenimente cu care nu aveau nimic în comun... Dar uite că secretara apăruse. Era o femeie de vârstă mijlocie. Intrase pe uşă şi mijea ochii pentru a vedea mai bine în lumina slabă. Şeful de sală se apropie de ea şi, câteva clipe mai târziu, o aduse la masa lui Dowling.

— Vă mulţumesc că aţi venit, spuse Caleb, ridicându-se în picioare în momentul în care Enid Heathley se aşeza pe scaunul ei. Nu v-aş fi rugat să veniţi dacă n-aş fi considerat că este un lucru deosebit de important, adăugă el, reaşezându-se.

— Aşa am înţeles şi eu din biletul dumneavoastră, spuse femeia care avea un chip plăcut, câteva fire argintii în păr şi nişte ochi ce exprimau inteligenţă. După ce comandară ceva de băut, schimbară câteva cuvinte convenţionale.

— Presupun că a fost foarte greu pentru dumneavoastră, spuse Dowling.

— Într-adevăr, confirmă domnişoara Heathley. Am fost secretară domnului Peregrine timp de aproape douăzeci de ani. Spunea că formăm o echipă, iar Jane – soţia domnului Peregrine – şi cu mine suntem foarte apropiate. Ar fi trebuit să fiu cu ea acum, dar i-am spus că am ceva de rezolvat în oraş.

— Cum se simte?

— E tot în stare de şoc, evident, dar o să reziste. E o femeie puternică. Walter dorea ca femeile din jurul lui să fie puternice. Considera că trebuie să-şi valorifice calităţile.

— Îmi place acest mod de a gândi, domnişoară Heathley.

Chelnerul aduse băutura şi, după ce acesta plecă, secretara îl privi întrebător pe Caleb.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule Dowling, n-aş putea spune că urmăresc cu foarte multă asiduitate programul dumneavoastră de la televiziune, dar l-am văzut de câteva ori. Nu semănaţi deloc cu omul de pe ecranul televizorului.

— Pentru că nici nu sunt, domnişoară Heathley, spuse fostul profesor universitar, privind-o drept în ochi. Presupun că avem anumite trăsături comune, pentru că eu posed instrumentul fizic prin care se filtrează ficţiunea lui, dar aici se încheie orice similitudine.

— Înţeleg. Bine spus.

— Am exersat mult timp fraza asta. Dar nu v-am invitat aici ca să vă expun teoriile artei actorului. Este un subiect puţin interesant.

— Atunci de ce m-aţi chemat?

— Pentru că nu ştiu cui altcuiva să mă adresez. De fapt, ştiu, dar n-am putut să mă apropii de persoana respectivă.

— De cine anume?

— De ambasadorul ad-interim, cel care a venit de la Washington.

— E ocupat până peste cap…

— Dar ar trebui să afle, o întrerupse Caleb, să fie avertizat.

— Avertizat? E vorba de un atentat la viaţa lui? Femeia îl privi cu ochii măriţi de teamă. Alt asasinat, tot nebunul acela maniac,

Converse?

— Domnişoară Healthy, începu actorul cu o voce calmă, dar categorică. Ceea ce am să vă spun o să vă şocheze, poate chiar că o să vă ofenseze dar, aşa cum spuneam, nu cunosc nici o altă persoană la ambasadă căreia să mă adresez. În schimb, cunosc acolo anumiţi oameni cărora *nu* mă pot adresa.

— Ce doriţi să spuneţi?

— Nu sunt convins de faptul că acest Converse este maniac şi nici că el l-a ucis pe Walter Peregrine.

— *Ce?* Nu vorbiţi serios! Aţi auzit ce se spune despre el, cât este de dezechilibrat. A fost ultima persoană văzută împreună *cu* domnul Peregrine. Maiorul Washburn a stabilit acest lucru!

— Maiorul Washburn este una din persoanele pe care aş prefera să nu le văd.

— Este considerat unul dintre cei mai buni ofiţeri ai Armatei Statelor Unite, obiectă secretara.

— Pentru un ofiţer are o concepţie cam stranie despre modul în care trebuie să execute ordinele unui superior. Săptămâna trecută l-am adus pe Peregrine să se întâlnească cu cineva. Omul a luat-o la fugă, iar Walter i-a spus maiorului să-l oprească. Dar în loc să facă ce i s-a cerut, Washburn a încercat să-l ucidă.

— O, *acum* înţeleg, spuse Enid Heathley pe un ton ofensat. Asta a fost în seara în care aţi aranjat o întâlnire cu Converse – dumneavoastră aţi fost, acum îmi amintesc! Domnul Peregrine mi-a spus. Ce înseamnă asta, domnule Dowling? Un actor de la Hollywood care îşi protejează imaginea, care se teme că va fi tras la răspundere şi îi va scădea audienţa la public sau cum i se mai spune? Femeia îşi împinse scaunul înapoi, pregătindu-se să se ridice.

— Walter Peregrine era un om de cuvânt, domnişoară Heathley, spuse Caleb, privind-o fix pe secretară. Presupun că sunteţi de acord cu aceasta.

— *Şi?*

— Mi-a promis ceva. Mi-a spus că dacă Joel Converse ia legătura cu mine şi doreşte să-l vadă, să vin cu el. Eu, domnişoară Heathley. Eu şi nu maiorul Washburn, al cărui comportament din seara aceea a fost pentru ambasador la fel de surprinzător că şi pentru mine.

Femeia rămase pe loc şi o expresie de concentrare i se aşternu pe faţă.

— A doua zi era foarte supărat, spuse ea încet.

— Adică furios, mai corect fie spus. Omul care a fugit atunci nu era Converse – şi nici nu era nebun. Era un om extrem de serios, o persoană cu autoritate. Era – sau este – în curs de a face o anchetă confidenţială în cadrul ambasadei. Peregrine nu ştia despre ce e vorba, dar intenţiona să afle. A spus că va telefona la Washington pe telefonul protejat. Nu mă pricep la tehnică, dar presupun că nimeni nu foloseşte un asemenea telefon decât dacă se teme că cineva i-ar putea asculta convorbirea.

— Şi chiar a dat un astfel de telefon. V-a spus.

— Da, mi-a spus. Şi mai este ceva, domnişoară Heathley. Aşa cum aţi spus, eu sunt cel care i-am pomenit pentru prima oară lui Walter Peregrine de Converse şi nu mă simt foarte bine din cauza asta. Nu vi se pare ciudat faptul că, în ciuda acestei realităţi, n-am fost solicitat să depun nici un fel de mărturie după ce a fost asasinat Walter?

— Nu? întrebă femeia nevenindu-i să creadă. Dar eu am inclus numele dumneavoastră în raport.

— Şi cui l-aţi dat?

— Ei bine, Norman se ocupa de toate... Enid Heathley se opri.

— Washburn?

— Da.

— Aţi mai vorbit şi cu altcineva?

— Da, bineînţeles, cu un inspector de la poliţia din Bonn. Sunt absolut sigură că am pomenit numele dumneavoastră.

— Mai era şi altcineva de faţă?

— Da, şopti secretară, Norman.

— Ciudată comportare din partea unei secţii de poliţie, nu găsiţi? Caleb se aplecă înainte, peste masă. Să reluăm ceva ce aţi spus mai adineauri. M-aţi întrebat dacă nu cumva sunt un actor de la Hollywood care încearcă să-şi protejeze imaginea. Este o întrebare logică şi dacă aţi vedea cozile interminabile la care stau şomerii din Los Angeles, aţi înţelege şi mai bine cât de logică este. Nu credeţi că mai sunt şi alţii care gândesc la fel? Nu am fost interogat pentru că anumite persoane de aici, de la Bonn, cred că dacă îl întruchipez pe ecran pe Pa Ratchet nu sunt dispus să-mi stric imaginea şi să-mi scad încasările şi popularitatea. În mod cât se poate de ciudat, acest raţionament îmi oferă cea mai bună protecţie. Nimeni nu-l ucide pe Pa Ratchet dacă nu vrea să-şi pună în cap milioanele de telespectatori.

— Constat, totuşi, că nu doriţi să păstraţi tăcerea, spuse Enid Heathley.

— Dar nici nu vorbesc foarte tare. Dar asta nu din motivele pe care le-am menţionat mai înainte. Îi sunt dator acest lucru lui Walter Peregrine însă şi nu pot să-mi plătesc datoria dacă un om pe care eu îl cred nevinovat este spânzurat pentru asasinarea lui. Spun „cred” pentru că nu sunt sigur. S-ar putea să mă înşel.

Femeia se întoarse către Dowling şi îl privi drept în ochi.

— Acum am să plec, dar vă rog să rămâneţi aici, dacă nu vă supăraţi. Am să dau telefon cuiva cu care ar trebui să vă întâlniţi. O să vă contacteze aici – evident, nu prin intermediul pagerului. Faceţi aşa cum vă spune, mergeţi acolo unde vă spune.

— Pot avea încredere în el?

— Domnul Peregrine avea, spuse Enid Heathley, deşi omul nu-i plăcea.

— Asta zic şi eu încredere.

Telefonul sună şi Caleb îşi notă adresa. Portarul de la Konigshof îi chemă un taxi şi, opt minute mai târziu, se afla în faţa unei case în stil victorian de la periferia Bonnului. Se apropie de uşă şi sună.

Două minute mai târziu fu introdus într-o cameră spaţioasă – cândva bibliotecă – ale cărei rafturi erau acoperite de hărţi detaliate ale Germaniei de Est şi de Vest. Un om cu ochelari se ridică din spatele unui birou, salută dând din cap şi spuse:

— Domnul Dowling?

— Da.

— Apreciez faptul că aţi venit până aici, domnule. Numele meu nu are importanţă, spuneţi-mi George, bine?

— Foarte bine, George.

— Pentru informarea dumneavoastră confidenţială – subliniez cuvântul *confidenţială* – sunt şeful secţiei din Bonn a Agenţiei Centrale de Investigaţii.

— Foarte bine, George.

— Cu ce vă ocupaţi dumneavoastră, domnule Dowling?

— *Ciao*, baby, spuse actorul, strângându-i mâna.

25

Primele raze de lumină începeau să se zărească la orizont; pe malul fluviului bărcile săltau uşor, trăgând de odgoane, într-o stranie simfonie de plescăituri şi scârţâieli. Joel păşea alături de tânărul marinar, cu capul plecat, ascunzându-şi faţa. Nu se mai bărbierise de patru zile, de când plecase de la Bonn şi barba scurtă, dar deasă, îi schimba înfăţişarea.

Ezită să-i telefoneze sau nu lui Val, la Cape Ann. Probabilitatea ca telefonul ei să fie ascultat era foarte mare. Cu toate acestea, ar fi dorit să-i audă vocea, însă nu dorea s-o implice şi pe ea. În nici un caz!

— E ultima barcă de pe dreapta, spuse marinarul, încetinind pasul. Trebuie să te întreb din nou, fiindcă mi-am dat cuvântul. Nu ai nici un fel de droguri?

— N-am droguri.

— Poate că o să vrea să te percheziţioneze.

— Cu asta nu sunt de acord, spuse Converse, gândindu-se la centura cu bani. Sumă era de câteva ori mai mare decât cea pentru care mulţi neisprăviţi de pe malul fluviului ar fi fost gata să ucidă.

— Va trebui să-i explici.

— Am să-i explic între patru ochi, spuse Joel, încercând să găsească o rezolvare, altfel va face lucrul acesta cu arma într-o mână şi cu alţi cinci sute de dolari în cealaltă. Îţi dau cuvântul meu că nu am droguri.

— Nu sunt eu proprietarul bărcii.

— Dar tu ai făcut aranjamentul şi ştii unde să mă găseşti dacă se întâmplă ceva.

— *Ja,* îmi amintesc. Connecticut – am fost la nişte prieteni în *Bridgeport*. Am să te găsesc dacă va fi nevoie.

— Eşti un om de treabă şi îţi sunt foarte recunoscător. N-am să-ţi fac necazuri.

— *Ja,* spuse tânărul neamţ, dând din cap. Te cred. Te-am crezut şi aseară. Vorbeşti foarte frumos, dar ai fost un prost. Ai făcut o prostie şi acum eşti gata să plăteşti oricât ca să scapi de belea.

— Predica ta mă înduioşează.

— Poftim?

— Nu, nimic. Ai dreptate. Este o chestiune de mare importanţă. Poftim. Joel scoase bancnotele din buzunarul stâng. Ţi-am promis o mie cinci sute. Te rog să-i numeri.

— De ce? Eşti prea speriat ca să rişti aşa ceva.

— Eşti un jurist înnăscut.

— Haide, am să te duc la căpitan. Pentru tine asta e – „căpitan”. Şi ai grijă, *Mein Herr*. Fereşte-te de oamenii de pe barcă. O să bănuiască că ai bani.

— De asta nu vreau să fiu percheziţionat, recunoscu Joel.

— Ştiu. Mă străduiesc să te ajut.

Dar străduinţele marinarului nu fură suficiente. Căpitanul barjei, un tip scund, fără dinţi, îl duse pe Joel sus, în camera cârmei unde îi spuse într-o engleză stricată, dar perfect inteligibilă, să-şi scoată sacoul.

— I-am explicat prietenului meu de pe mal că nu pot face asta.

— Două sute de dolari americani, spuse căpitanul.

Converse avea banii în buzunarul din dreapta. Băgă mâna după ei şi aruncă o privire scurtă spre fereastra de la babord prin care zări doi bărbaţi care se urcau la bord.

Lovitura veni pe neaşteptate, fără avertisment, iar impactul fu atât de puternic încât Joel se încovoie, apucându-se cu mâinile de stomac. În faţa lui, căpitanul cel îndesat îşi scutură mâna dreaptă, strâmbându-se de durere, căci nimerise în pistolul pe care Joel îl ţinea la brâu. Joel se dădu înapoi clătinându-se, se lipi de peretele cabinei, se aplecă spre podea şi scoase pistolul. Proptindu-se bine pe picioare, îndreptă arma spre pieptul uriaş al căpitanului.

— Ai făcut un lucru foarte urât, spuse Converse, gâfâind şi ţinându-se cu o mână de stomac. Acum, sacoul, ticălosule.

— Ce…?

— Aşa cum ai auzit! Scoate-l, ţine-l cu buzunarele în jos şi scutură-l bine.

Neamţul şi-l scoase încet, aruncând o privire rapidă spre uşa din stânga lui Joel.

— Nu caut decât droguri.

— Nu am nici un fel de droguri. Dacă aş avea, cel care mi le-ar fi vândut ar fi găsit o modalitate mai bună de a trece râul decât cu dumneata. Întoarce sacoul pe dos! Scutură-l bine!

Căpitanul apucă sacoul de partea de jos şi îl scutură. Un revolver căzu pe podea, urmat de un cuţit lung, cu mâner de os.

— Aşa e viaţa pe râu, spuse neamţul.

— Iar eu nu vreau decât să-l traversez fără necazuri. iar necaz, pentru cineva atât de nervos ca mine, înseamnă orice om care intră pe această uşă. Converse se uită spre stânga. În starea în care sunt, probabil că te voi omorî nu numai pe dumneata, ci pe oricine intră aici. Sper că m-ai înţeles.

— Da. Nu vreau să-ţi fac rău. Caut numai droguri.

— M-ai lovit, îi aminti Joel. Şi asta m-a înfuriat.

— *Nein. Bitte*... te rog.

— Când iese barca în larg?

— Când dau ordin.

— Câţi oameni ai în echipaj?

— Unul singur.

— Mincinosule! scrâşni Converse, ameninţându-l cu pistolul.

— Doi. Doi oameni... astăzi. Luăm nişte lăzi grele de la Elten. Pe cuvântul meu, în mod normal am un singur om. Nu-mi pot permite să plătesc mai mulţi.

— Dă drumul la motor, spuse Joel. Sau la motoare. Haide!

— Dar *die Mannschaft*... echipajul. Trebuie să dau ordine.

— Stai! Converse se strecură pe lângă uşa de la cabina cârmei, privind spre fereastra cu pervaz gros de lemn a pilotului, menţinând pistolul îndreptat spre pieptul neamţului. Stătea în umbră şi avea o vedere clară asupra bărcii, iar prin ferestrele cabinei şi spre proră. Cei doi membri ai echipajului şedeau pe o ladă, fumau şi beau bere. Foarte bine, spuse el, lăsând în jos arma automată cu care nu era sigur că poate să ţintească corect de la trei metri. Deschide uşa şi dă-le ordinele. Dar atenţie! Dacă vreunul din oamenii ăia de jos face altceva decât să elibereze parâmele, te ucid. Ai înţeles?

— Înţeleg... Înţeleg tot ce spui, dumneata nu mă înţelegi pe mine. Caut droguri – nu oameni importanţi. Poliţia nu umblă după ăştia, pe ăştia îi lasă în pace. Poliţia umblă după oameni mici, după cei care folosesc bărcile de pe râu. Le face plăcere, înţelegi. N-am vrut să-ţi fac rău, am vrut să mă protejez pe mine, Mein *Herr. Vr*eau să cred ce mi-a spus nepotul meu, dar trebuie să fiu sigur.

— Nepotul dumitale?

— Marinarul de la Bremerhaven. Cum crezi că şi-a obţinut postul? Fratele meu vinde flori! În magazinul nevestei lui! Cândva a mers şi el pe oceane, la fel ca mine. Acum e vânzător de flori!

— Jur pe Dumnezeul meu că nu înţeleg nimic, spuse Joel, lăsând în jos arma.

— Ai înţelege mai bine dacă ţi-aş spune că s-a oferit să-mi dea jumătate din cei o mie cinci sute de dolari pe care i-a primit de la dumneata?

— Nu. Sunteţi o adunătură de hoţi.

— Nu, n-am luat nimic. I-am spus să-şi cumpere o chitară nouă.

Converse oftă.

— N-am droguri. Mă crezi?

— Da, nu eşti decât un prost, nu un traficant, aşa mi-a spus. Proştii bogaţi plătesc mai mult. Nu-şi pot permite să recunoască că sunt proşti. Celor săraci nu le pasă.

— Las-o baltă. Hai să plecăm de aici.

— *Ja.* Priveşte te rog, pe fereastră. Nu vreau să-ţi fie frică. Un om speriat este mult mai periculos.

Joel se lăsă pe spate sprijinindu-se de peretele cabinei, în timp ce căpitanul strigă ordinele. Motoarele porniră şi parâmele fură slăbite. Ce ciudat. Avea de-a face cu nişte oameni ostili, bătăioşi şi furioşi, dar care nu erau neapărat duşmanii lui, în timp ce alţii, aparent prietenoşi şi amabili, doreau să-l omoare. Era o lume despre care nu ştia nimic, departe de curtea tribunalelor sau de consiliile de administraţie unde politeţea putea însemna foarte multe lucruri. În lagărele din junglă nu existaseră astfel de zone cenuşii. Se ştia cine este duşmanul: definiţiile erau clare în toate sensurile. În ultimele patru zile aflase, însă, că pentru el nu mai existau delimitări clare. Era într-un labirint, iar de-a lungul pereţilor lui se aliniau personaje din ce în ce mai groteşti pe care nu le înţelegea. Converse se uită pe fereastră, la ceaţa care se ridica în spirale delicate deasupra fluviului. Timp de câteva minute nu se mai gândi la nimic.

— Încă cinci, şase minute, *Mein Herr*, spuse căpitanul, întorcând cârma spre stânga.

Joel reveni la realitate.

— Care sunt procedurile? întrebă el, conştient de lumină portocalie a soarelui care se ridica deasupra ceţii de pe fluviu. Adică ce trebuie să fac eu?

— Mai nimic, spuse neamţul. Mergi pe chei ca şi când asta ai face în fiecare dimineaţă, traversezi şantierul de reparaţii şi ieşi în stradă. Te vei afla în partea de sud a oraşului Gendringen, în Olanda şi… nu ne-am cunoscut niciodată.

— Asta am înţeles, cum ajung pe chei?

— Vezi debarcaderul ăla de acolo? întrebă căpitanul, arătând nişte docuri cu vinciuri mari şi macarale.

— Da. E un port.

— Unul din rezervoarele mele de benzină e gol – aşa am să spun. Opresc motoarele la trei sute de metri de ţărm şi mă îndrept spre ei. Am să protestez furios la preţul pe care o să mi-l spună olandezul, dar am să plătesc, pentru că nu vreau să cumpăr de la hoţul de neamţ care e mai jos, pe râu. Cobori împreună cu unul din membrii echipajului meu, fumezi o ţigară şi faci haz de prostul de căpitan, după care pleci.

— Aşa de simplu?

— Da.

— Este foarte uşor.

— Cine a spus că e greu? Numai că trebuie să fii cu ochii în patru.

— Poliţia?

— Nu, spuse căpitanul ridicând din umeri. Dacă sunt poliţişti, ăia vin la bord.

— Atunci de cine să mă păzesc?

— De oamenii care s-ar putea să te urmărească.

— Ce fel de oameni?

— Nemernici, ticăloşi, lepădături – tot ce vrei. Vin în fiecare dimineaţă la cheiuri ca să caute de lucru, de cele mai multe ori beţi. De ăştia să te păzeşti. O să creadă că ai droguri sau bani. O să-ţi spargă capul ca să-ţi fure banii.

— Nepotul dumitale mi-a spus să mă feresc de oamenii de pe barcă.

— Numai de ăla nou, ăla e un ticălos. Toarnă mereu bere în el în speranţa că asta o să-i limpezească gândurile. Îşi închipuie că mă păcăleşte, dar se înşală. Am să-l ţin la bord. Celălalt n-o să-ţi facă probleme. Îmi este credincios. Un idiot cu spinarea puternică şi fără minte. Nimeni în afară de mine nu-l angajează, înţelegi?

— Cred că da. Eşti un om de ispravă, căpitane.

— Am navigat cândva pe oceane, nu pe râul ăsta împuţit. Aveam cincisprezece ani când am pornit pe mare cu fratele meu. La douăzeci şi trei ajunsesem *Obermaat* – ofiţer inferior – bani buni, viaţă bună… Eram foarte fericit. Neamţul coborî vocea, reduse ritmul motoarelor şi întoarse cârma spre stânga. Barca se răsuci uşor. Ce să mai vorbim? Acum toate s-au dus dracului,

adăugă el posomorât.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu cred că te interesează. Căpitanul împinse maneta înainte; motorul tuşi.

— Mă interesează.

— *Warum?* De ce?

— Nu ştiu. Poate că îmi abate gândurile de la propriile mele probleme, spuse Converse.

Neamţul îi aruncă o privire scurtă.

— Vrei să ştii? Foarte bine. Oricum n-o să ne mai vedem niciodată... Am furat nişte bani, mulţi bani. Agentul companiei m-a urmărit nouă luni până a pus mâna pe mine. Asta s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă. Aşa s-a terminat cu oceanul, mi-a rămas doar fluviul.

— Dar ziceai că se câştiga bine. Ce te-a determinat să furi?

— De ce fură cei mai mulţi oameni, *Mein Herr*?

— Pentru că au nevoie de bani sau pentru că doresc lucruri pe care nu le pot avea în mod normal sau pentru că pur şi simplu sunt necinstiţi – ceea ce nu cred că e cazul dumitale.

— Întoarce-te mult în timp. Adam a furat mărul, americanule.

— Nu tocmai. Vrei să spui că a fost vorba de o femeie?

— Au trecut mulţi ani de atunci, *Mein Herr*. Avea un copil şi nu voia ca bărbatul ei să rătăcească pe mări. Voia ceva mai mult. Căpitanul zâmbi visător. Voia să aibă o florărie a ei.

Joel râse din toată inima, uitând pentru o clipă de durere.

— Eşti nemaipomenit, căpitane.

— N-o să te mai văd oricum niciodată! spuse neamţul râzând acum şi el, în timp ce barca se îndrepta spre debarcaderul olandez.

Converse se rezemă de o stivă de mărfuri şi îşi aprinse o ţigară, privind în jur pe sub cozorocul şepcii lăsat mult pe frunte. Pe şantierul olandez de reparaţii, muncitorii mişunau în preajma maşinilor uriaşe, în timp ce cei aflaţi pe lângă bărci mai mult priveau decât lucrau. Căpitanul bărcii lui se certa cu omul de la pompa de combustibil, făcând gesturi obscene, în timp ce marinarul cel încet la minte rânjea la câţiva metri depărtare. Haimanaua care rămăsese la bord se aplecă din când în când peste balustradă cu o perie mare în mână şi reîncepea să frece cu hărnicie puntea când căpitanul îşi întorcea privirile spre el.

Acum era momentul, îşi spuse Joel. Se desprinse de stivă şi

constată că nimeni nu-i dădea nici o atenţie. Oamenii erau ocupaţi cu treburile lor şi nu-i interesa nimic altceva.

Porni agale de-a lungul cheiului şi merse până la capătul şantierului de reparaţii, unde se aflau docurile uscate. Dincolo de ultima ambarcaţiune ridicată pe docul uscat era un zid uriaş şi o poartă deschisă. Un paznic în uniformă şedea şi bea o cafea, în timp ce îşi citea ziarul. Când îl văzu, Joel se opri brusc, înspăimântat fără motiv. Oamenii treceau încoace şi încolo pe poartă, dar paznicul nu-i băga în seamă, preocupat de ziarul pe care îl ţinea deschis pe genunchi.

Converse se întoarse şi aruncă o ultimă privire spre fluviu. Brusc, îşi dădu seama că se întâmplă ceva. Căpitanul fugise până la capătul cheiului şi făcea gesturi largi şi rapide, încercând să-şi avertizeze pasagerul clandestin. Apoi strigă cât îl ţinea gura:

— Fugi! Pleacă! Fugi de aici!

Joel încremeni şi privi în jur. Abia atunci îi văzu. Doi – ba nu, trei oameni veneau repede spre el. Primul trecu prin stânga căpitanului, care îl înhăţă de umăr şi îl răsuci oprindu-l doar pentru câteva secunde, căci ceilalţi doi bărbaţi se repeziră la căpitan cărându-i pumni în spinare. Erau derbedeii, adevărate animale, pornite la vânătoare.

Converse se aruncă sub şirul de bărci de pe docul uscat, lovindu-se la cap de carenele acestora. Auzea paşii celor care veneau alergând, în timp ce el se târa de-a buşilea. Ajunse la capătul şirului de bărci suspendate, sări în picioare şi fugi spre poartă, trecând pe lângă paznic. Se uită în urmă. Cei trei bărbaţi discutau furioşi. Doi dintre ei se lăsaseră pe vine şi se uitau pe sub bărci. Apoi, cel care stătea în picioare îl zări. Le strigă ceva celorlalţi şi toţi trei porniră în fugă după el. Joel o luă la goană şi alergă până nu-i mai văzu.

Era în Olanda. Primirea nu fusese deloc prietenoasă, dar oricum, se afla mai aproape de Amsterdam. Pe de altă parte, habar n-avea unde se află, ştia doar că localitatea se numea Lobith. Trebuia să-şi tragă sufletul şi să gândească. Păşi sub portalul unui depozit părăsit, unde geamul întunecat al uşii îi servi drept oglindă: arăta îngrozitor. Gândeşte-te. Pentru numele lui Dumnezeu, *gândeşte-te!* Matillon îi spusese să ia trenul de la Arnhem la Amsterdam, asta îşi amintea foarte clar, iar căpitanul şlepului îi spusese să ia „omnibuzul” de la Lobith la Arnhem; la Lobith nu era tren. Trebuia să ajungă la gara din Arnhem, să se spele, să studieze mulţimea şi să stabilească dacă era cazul să

se amestece cu ea. Gândurile îi alergau nebuneşte. Pierduse ochelarii probabil în timpul evenimentelor nu tocmai plăcute de la Wesel; trebuia să-i înlocuiască cu alţii, cu lentile închise la culoare. Spera ca zgârieturile de pe faţă să fie mai puţin evidente după ce se va spăla. Fără îndoială că ajungând în gară va putea să-şi aranjeze puţin ţinuta… şi să găsească o hartă. La naiba, doar era pilot! Putea să ajungă de la punctul A la punctul B – şi trebuia s-o facă rapid. Trebuia să ajungă la Amsterdam şi să găsească o modalitate de a lua legătura cu un om numit Cort Thorbecke… şi să-i dea şi telefon lui Nathaniel Simon, la New York. Avea atâtea de făcut!

Ieşi repede din gangul depozitului, conştient de ceea trebuie să facă. Mai trăise acest sentiment cu ani în urmă, pe vremea când era în junglă – după ce spaimele nopţii se risipeau şi vedea lumina zilei, reuşea să-şi stabilească cu exactitate direcţia, modul de acţiune, tactica de supravieţuire. Acum mintea începuse să-i funcţioneze normal. Ţinând seama de toate cele întâmplate, ajunse la concluzia că se afla într-o situaţie deosebit de dificilă. Fiecare zi care trecea îi aducea pe generalii Aquitaniei mai aproape de declanşarea planului lor. Trebuia să inverseze rolurile. Cel hăituit trebuia să devină vânător. Discipolii lui Delavane convinseseră lumea că este un asasin psihopat şi voiau să-l folosească drept exemplu în favoarea teoriei lor, conform căreia ei erau singura soluţie corectă. Aquitania trebuia dată în vileag şi distrusă înainte de a fi prea târziu. Numărătoarea inversă începuse; comandanţii se pregăteau să-şi la posturile în primire.

Mişcă-te! îşi spuse Converse şi porni păşind grăbit pe asfalt.

Se aşeză în ultimul vagon al trenului, încordat, dar mulţumit de progresul pe care îl realizase. Făcuse totul cu mare băgare de seamă, fără să piardă timp, concentrându-se la maximum, conştient de nenumăratele posibilităţi de a greşi. Era atent la tot – la privirile prea insistente, la bărbatul sau femeia pe care îi vedea prea des într-un interval scurt de timp, la funcţionarul care îl întârzia dovedindu-se mai politicos decât ar fi permis ora şi aglomeraţia.

La chioşcul de ziare din Lobith văzuse un anunţ care spunea *English Spoke*. Întrebase imediat unde se află „omnibuzul” pentru Arnhem, în timp ce cumpăra o hartă şi un ziar. Vânzătorul, prea ocupat cu clienţii lui ca să-i dea atenţie, îi

dăduse rapid câteva indicaţii, folosindu-se mai mult de gesturi decât de cuvinte. Joel găsi repede staţia, se aşeză într-un colţ al primului autobuz şi îşi îngropă faţa în ziarul pe care nu putea să-l citească. Patruzeci de minute mai târziu se afla în gara din Arnhem.

Primul lucru pe care îl făcu fu să se ducă la toaletă şi să se spele. Îşi curăţase hainele cum putuse mai bine şi se privi în oglindă. Arăta tot groaznic, dar semăna mai degrabă cu un om accidentat, decât cu unul bătut; era o diferenţă importantă.

Ieşi din gară şi schimbă mărcile germane şi cinci sute de dolari americani în florini şi guldeni. Apoi intră într-o farmacie şi îşi cumpără o pereche de ochelari cu ramă groasă. Când se apropiase de tejghea, acoperindu-şi ca din întâmplare cu mâna vânătăile de pe faţă, atenţia îi fusese atrasă de o vitrină cu produse cosmetice. Se întoarse din drum şi se dusese spre rafturile cu creme, lacuri de unghii şi şampoane, amintindu-şi de ceva ce se petrecuse la puţin timp după ce se căsătorise. Valerie alunecase pe un covor din hol şi se lovise cu capul de o măsuţă. În aceeaşi seară, pe la ora şapte, ochiul i se învineţise, iar în ziua următoare trebuia să facă o prezentare în două limbi pentru nişte clienţi din Stuttgart. Ea îl trimisese să cumpere o sticluţă cu fond de ten cu care reuşise să mascheze bine vânătaia.

„Nu vreau ca oamenii să creadă că soţul meu cu care abia m-am căsătorit m-a bătut pentru că n-am vrut să-i îndeplinesc cele mai năstruşnice fantezii sexuale”, glumise ea.

„La care anume te referi?”

Joel alese de pe raft un fond de ten mai închis la culoare şi se întoarse la casă.

Se mai duse încă o dată la o toaletă unde rămase zece minute în faţa unei chiuvete şi a unei oglinzi, iar rezultatele nu întârziară să apară. Zgârieturile şi vânătăile dispărură. Nimeni nu-şi putea da seama că fusese bătut, dacă nu-l privea de aproape.

Îşi cumpără un bilet la un tren personal, care oprea în mai multe localităţi şi ieşi pe peron, gata să o ia la goană la cel mai mic semnal de alarmă. Nu văzu însă decât un grup de bărbaţi şi femei cam de vârsta lui, care discutau şi râdeau, lăsând impresia că plecau în vacanţă. Bărbaţii duceau nişte valize uzate, zgâriate, multe dintre ele legate cu sfoară, în timp ce femeile cărau în spate nişte coşuri de răchită. Bagajele pe care le aveau şi felul cum erau îmbrăcaţi arătau că sunt nişte familii modeste. Joel îşi zise că reprezentau exact mediul de care avea nevoie.

Porni în urma lor, râzând încet atunci când râdeau şi ei şi se urcă în acelaşi vagon ca şi când ar fi făcut parte din grup. Se aşează pe banchetă în faţa unui bărbat solid şi a unei femei zvelte, care, în ciuda faptului că era foarte slabă, afişa cu mândrie nişte sâni enormi. Converse îi studia involuntar, iar bărbatul îi zâmbi înţelegător, fără urmă de gelozie.

Converse citise sau auzise undeva că în ţările nordice oamenii care plecau în vacanţă vara preferau ultimul vagon din Trans-Europa Express. Era un obicei care evidenţia statutul şi crea o atmosferă de camaraderie. Exact aşa se întâmplă şi acum. Bărbaţii şi femeile se ridicau de la locurile lor şi circulau încoace şi încolo vorbind cu prietenii şi cu străinii, ciocnind cutiile de bere. Un grup aflat în partea din faţă a vagonului începu să cânte. Corul fu acoperit de grupul lui Converse care începu să intoneze un alt cântec, până când totul se topi într-un hohot general de râs. În ultimul vagon al trenului de Amsterdam, veselia era în toi. Gările treceau una după alta şi în fiecare mai urcau câţiva pasageri, cu valize, sacoşe şi zâmbete largi, întâmpinaţi cu strigăte de bucurie. Ţipetele şi fluierăturile vesele acopereau restul zgomotelor. Oraşele treceau unul după altul. Joel rămase la locul lui, nemişcat şi tăcut, mulţumindu-se să zâmbească sau să râdă atunci când i se părea că este cazul. Arăta ca o persoană nu tocmai inteligentă care se uita la hartă cu uimire şi nedumerire asemeni unui copil. În realitate, Joel studia cu atenţie străzile şi canalele din Amsterdam. Exista un om care locuia la intersecţia străzilor Utrechtsestraat şi Kerkstraat, un om pe care trebuia să-l identifice la prima vedere, să-l izoleze şi să discute cu el... era trambulina lui către Washington. Trebuia să-l contacteze pe Cort Thorbecke fără să-i alerteze pe hăitaşii Aquitaniei. Avea de gând să plătească un intermediar vorbitor de engleză şi să găsească un mesaj suficient de convingător şi plauzibil ca să-l scoată cumva pe broker din bârlogul lui, fără a menţiona legătura cu Tatiana şi sursa de la Paris. Gândul îi zbură la Washington, de care îl despărţeau mai puţin de şapte ore de zbor. Se gândi şi la nişte oameni care îl vor asculta cu ajutorul lui Nathan Simon şi cu cel al unui dosar care îi va convinge să-l ascundă şi să-l protejeze până când soldaţii Aquitaniei vor fi daţi în vileag. Situaţia nu semăna cu cea pe care şi-o imaginase un om pe care îl cunoscuse cândva în Connecticut sub numele de Avery Fowler; nu mai putea fi vorba nici de procedeele legale aşa cum prevăzuse A. Preston Halliday la

Geneva, căci timpul îi presa.

Trenul încetini smucindu-se, ca şi când mecanicul de la capătul trenului ar fi vrut astfel să-i transmită un mesaj pasagerului din ultimul vagon, care resimţea dureros fiecare zgâlţâitură. Dacă aceasta fusese intenţia lui, reuşise. Mişcarea bruscă îi făcu pe oameni să râdă şi mai tare şi să înjure în fel şi chip.

— *Amstel!* strigă conductorul, deschizând uşa dintre cele două vagoane. *Amsterdam! Amst…!*

Trenul intră în gară şi un nou contingent în pantaloni scurţi şi maiouri cu mânecă scurtă îşi anunţă intrarea cu strigăte de salut. Cinci sau şase dintre membrii grupului lui Joel se ridicară să-şi întâmpine prietenii, cutiile şi sticlele de bere se înălţară din nou, râsetele umplură spaţiul strâmt, acoperind aproape total fluierăturile locomotivei care se puse în mişcare. Oamenii căzură unii peste alţii, se îmbrăţişară şi se înghiontiră în glumă.

În contrast cu noii veniţi, apăru o femeie în vârstă care înainta clătinându-se – evident, beată. Avea hainele ponosite şi purta o sacoşă mare de pânză în mâna stângă. Ca să-şi menţină echilibrul se sprijinea din când în când de banchetele vagonului. Zâmbind, acceptă o sticlă de bere, în timp ce altă îi fu pusă direct în sacoşă, împreună cu mai multe sandvişuri înfăşurate în hârtie cerată. Se auziră din nou strigăte de bun venit şi doi tineri se ridicară şi făcură o reverenţă adâncă în faţa ei, ca şi când ar fi fost o regină. Al treilea îi dădu o palmă uşoară peste fund şi fluieră admirativ. Câteva minute, jocul continuă în acest fel. Bătrâna bău din sticlă, dansă şi făcu diverse gesturi pline de înţeles atât către femei cât şi către bărbaţi. Scoase limba şi o roti în toate părţile, îşi dădu ochii peste cap şi îşi scuturâ şalul zdrenţuit, mimând un dans latino-american. Îi amuză pe toţi cu gesturile ei penibile şi primea tot ce i se arunca în sacoşă, inclusiv monede. Olandezii care pleacă în vacanţă sunt generoşi, îşi spuse Joel. Femeia se apropie de el, întinzând sacoşa de pânză, ca să primească pomană. Converse băgă mâna în buzunar şi scoase câţiva guldeni, pe care îi lăsă să cadă în sacoşa femeii.

— *Goedermorgen*, spuse bătrâna, dând din cap. *Dank U wel*, *beste man, erg, vriendelijk van U!*

Joel, care nu înţelegea o iotă, dădu din cap şi se întoarse la harta lui, dar femeia cu sacoşa nu se clinti din faţa lui.

— *Uw hoofd! Ach, heb je een ongeluk gehad, jongen!*

Converse dădu din nou din cap, băgă iar mâna în buzunar şi îi dădu bătrânei cotoroanţe alte câteva monede. Apoi arătă spre hartă şi îi făcu semn să plece. Din faţă se auzi alt cor, iar cântecul fu reluat cu entuziasm de toţi cei aflaţi în jurul lui.

— *Spreekt U Engels*? strigă femeia cu sacoşa, rezemându-se de el.

Joel ridică din umeri şi se cufundă în studierea hărţii.

— Cred că vorbeşti engleză. Femeia rosti cuvintele cu o voce răguşită, dar clară. Mâna ei dreaptă nu se mai rezema de spătarul banchetei, ci se afla în sacoşă. Te-am căutat în fiecare zi, la fiecare tren. Nu mişca! Pistolul are amortizor. Dacă apăs pe trăgaci nimeni n-o să audă nimic, nici măcar bărbatul de lângă tine. Cred că te-am prins, *Mijnheer* Converse!

Nu mai era nici un fel de tabără de vară. La câteva minute de Amsterdam îl aştepta moartea.

26

— *Mag ik u even lastig vallen?* strigă bătrâna, clătinându-se nesigură pe picioare şi adresându-se pasagerului care şedea alături de Converse. Bărbatul se uită în sus, către cotoroanţă. Aceasta strigă din nou, cu mâna dreaptă tot în sacoşă. Părul cărunt de nepieptănat îi atârna încâlcit pe faţă şi femeia făcu semn spre dreapta, spre partea din faţă a vagonului. *Zou ik op uw plaats mogen zitten?*

— *Mij best!* Bărbatul se ridică în picioare zâmbind, iar Joel îşi retrase instinctiv picioarele ca să-l lase să treacă. *Dank U wel*, adăugă omul, îndreptându-se spre un loc liber de pe partea cealaltă.

— Mută-te mai încolo! îi şopti bătrâna, clătinându-se – dar nu ca o beţivă, ci în ritmul mişcării trenului.

Dacă e să se întâmple, îşi spuse Converse, acum e momentul. Dădu să se ridice, privind drept în faţă, cu cotul la câţiva centimetri de sacoşa umflată a femeii. Dintr-o dată, Joel se repezi înainte şi apucă strâns prin sacoşă mâna grasă care ţinea pistolul. Strânse puternic mâna femeii, împreună cu metalul şi cu o smucitură violentă spre stânga o aruncă pe bătrână pe locul liber, de lângă geam. Arma percută, se auzi un fel de sâsâitură abia perceptibilă şi în sacoşă apăru o gaură prin care ieşea fum, iar glonţul se înfipse undeva în podea. Bătrâna se dovedi mai puternică decât se aşteptase şi se lupta, încercând să-l zgârie pe faţă, până când Joel îi trase mâna în jos. Şi i-o răsuci la spate. Lupta pentru sacoşă continua. Femeia nu voia să dea drumul pistolului, iar el nu putea să facă altceva decât să-l ţină îndreptat în jos, imobilizându-i degetele. Femeia n-avea de gând să se dea bătută.

Hărmălaia din tren creştea tot mai mult; oamenii cântau care mai de care şi din când în când se auzeau hohote de râs. Nimeni nu dădea atenţie luptei pe viaţă şi pe moarte care se desfăşura pe bancheta îngustă. Brusc, Joel îşi dădu seama că trenul încetineşte. Din nou instinctele lui de pilot îi spuneau că aterizarea e iminentă. Îşi repezi cotul în sânii femeii, încercând s-o înghiontească ca s-o facă să scape pistolul, dar femeia rezista.

— Dă-i drumul, îi şopti el răguşit. N-am să-ţi fac nici un rău –

nu te omor. Indiferent cât te-au plătit, îţi dau eu mai mult.

— Nu! M-ar ucide! N-ai cum să scapi, *Mijnheer!* Eşti aşteptat la Amsterdam, te aşteaptă la toate trenurile! Strâmbându-se, femeia zvârli din picioare şi, eliberându-şi pentru o clipă braţul stâng, îl zgârie pe faţă pe Joel. Acesta o prinse de încheietură, îi trase braţul peste genunchii lui şi i-l răsuci încercând s-o imobilizeze. Nu reuşi. Femeia avea puterea unei leoaice bătrâne care nu ea dispusă să dea drumul prăzii. Nu lăsa pistolul.

— Minţi, strigă Converse. Nu ştie nimeni că sunt în trenul ăsta. Te-ai urcat în el abia acum douăzeci de minute.

— Greşeşti, americanule! Sunt în trenul ăsta de la Arnhem – te-am căutat şi când apoi te-am găsit am coborât la Utrecht şi am dat un telefon.

— Mincinoaso!

— Ai să vezi.

— Cine te-a angajat?

— Nişte bărbaţi.

— Cine?

— Ai să vezi.

— Naiba să te ia, tu nu faci parte din organizaţia lor! Nu se poate!

— Dar mă plătesc. Plătesc peste tot, în susul şi în josul căii ferate, în aeroporturi, pe cheiuri. Spun că nu vorbeşti decât engleza.

— Şi ce altceva mai spun?

— Ce importanţă are? Te-am prins. Ar trebui să-mi dai drumul. Ar putea fi mai uşor pentru mine.

— Cum? Trăgându-mi un glonţ în ceafă?

— Poate că aşa ar fi mai bine. Eşti prea tânăr ca să ştii, *Mijnheer*. N-ai trăit sub ocupaţie.

— Iar tu eşti prea puternică pentru vârsta ta. Asta trebuie să recunosc.

— Da, aşa e, am învăţat să fiu aşa.

— Dă-i drumul!

Trenul frâna şi bărbaţii începură să ia valizele din plase. Pasagerul care şezuse alături de Joel se repezi să-şi recupereze bagajul, apăsându-l pe Converse în umăr cu burta. Joel încercă să lase impresia că este cufundat în conversaţia cu prizoniera sa; omul căzu pe spate cu valiza în mână, râzând.

Femeia se aplecă rapid înainte şi îşi înfipse dinţii în braţul lui Converse, la numai câţiva milimetri de rană. Muşcă cu furie,

sfârtecându-i carnea.

Converse se retrase doborât de durere, femeia îşi eliberă rapid mâna şi trase. Glonţul făcu o gaură în podeaua intervalului dintre bănci, la numai câţiva centimetri de piciorul lui Joel. Joel apucă pistolul şi îl răsuci, încercând din răsputeri să-l smulgă. Femeia trase din nou, apoi se prăbuşi pe banchetă cu ochii larg deschişi, în timp ce sângele îmbiba ţesătura subţire a rochiei ei, în dreptul stomacului. Murise, iar Joel simţi că i se face rău şi trebui să inspire aer de mai multe ori ca să nu vomite. Tremura din tot corpul şi se întrebă cine o fi fost femeia asta, prin ce anume trecuse ca să devină ceea ce devenise. *Eşti prea tânăr ca să ştii... N-ai trăit sub ocupaţie.*

Alungă acele gânduri! Femeia voise să-l ucidă şi nişte oameni îl aşteptau. Trebuia să se gândească, să se mişte rapid!

Răsuci pistolul scoţându-l din interiorul sacoşei şi îl împinse sub sacoul lui ponosit; apoi înfipse arma sub curea, conştient de greutatea celuilalt pistol aflat în buzunar. Se aplecă deasupra femeii, acoperi cu şalul petele de sânge de pe burtă şi îi trase părul încâlcit peste faţă. Apoi scoase o cutie de bere din sacoşa femeii, o desfăcu şi i-o puse în poală.

— Amsterdam! Următoarea oprire este Amsterdam-Central!

Mulţimea de vilegiaturişti scoase un urlet de satisfacţie şi se repezi spre uşă. O, Dumnezeule, îşi spuse Joel. Femeia spusese că dăduse un telefon. Un telefon – da, dar probabil că nu-l dăduse ea, nu ar fi avut timp. Probabil că îi plătise altei cerşetoare care acţiona în gara Utrecht ca să facă acest lucru. Femeia din faţa lui fusese o angajată specială, o militantă cum numai Aquitania putea să găsească, bătrână dar foarte puternică, capabilă să folosească o armă şi să ia viaţa unui om fără să clipească. Probabil că a dat numai un număr de telefon şi i-a transmis celui care a răspuns la ce oră ajunge trenul. Aşadar... mai avea o şansă. Fiecare bărbat va fi privit cu multă atenţie şi chipul lui va fi comparat atent cu cel din ziar. Dar el nu mai avea acel chip. Totuşi, nu vorbea decât engleză şi această informaţie fusese transmisă peste tot.

Gândeşte!

— Ze is dronken! Cuvintele fură rostite de bărbatul jovial cu nevasta cu sâni mari. Omul arăta spre femeia moartă. Amândoi râdeau, iar Joel nu avu nevoie de interpret ca să-i înţeleagă. Credeau că femeia adormise. Converse dădu din cap şi zâmbi larg, în timp ce ridica neajutorat din umeri. Găsise calea de a ieşi

din gara Amsterdam.

Converse înţelesese că există un limbaj universal când numărul decibelilor de la o petrecere făcea imposibilă orice conversaţie. Era folosit şi atunci când erai plictisit la un cocteil, sau când priveai un meci de fotbal la televizor cu nişte caraghioşi care îşi închipuiau că ştiu mult mai mult decât antrenorii sau selecţionerii. În astfel de situaţii zâmbeai, încuviinţai din cap, puneai din când în când mâna prieteneşte pe umărul cuiva, dar nu spuneai nimic.

Joel făcu toate aceste lucruri când coborî din tren, împreună cu tipul jovial şi consoarta acestuia. Îşi scosese ochelarii negri, îşi dăduse şapca pe ceafă şi ţinea mâna pe umărul bărbatului. Străbătură împreună peronul; olandezul râdea în timp ce povestea ceva, iar Joel dădea din cap aprobator, bătându-l din când în când pe umăr şi râzând ori de câte ori se ivea o pauză în conversaţie. Întrucât cei doi soţi băuseră destul de mult, nu mai dădeau atenţie răspunsurilor.

Când se apropiară de capătul peronului, Converse remarcă un om amestecat în mulţimea care aştepta să-şi întâmpine rudele şi prietenii. Joel îl remarcă pentru că, spre deosebire de ceilalţi, ale căror chipuri exprimau o nerăbdare veselă, faţa acestuia avea o expresie aproape solemnă. Era foarte atent; studia mulţimea care se revărsa pe peron, deşi era clar că nu venise acolo pentru a spune bun venit cuiva. Brusc, Converse îşi dădu seama că mai exista un motiv pentru care omul îi atrăsese atenţia. Recunoscuse chipul, amintindu-şi unde îl văzuse. Ultima oară mergea grăbit pe o cărare prin pădurea deasă, împreună cu un alt paznic. Era unul din cei care patrulau pe moşia lui Erich Leifhelm de pe malul Rinului.

Când se apropiară de arcadă peronului, Joel râse ceva mai tare şi strânse puţin mai mult umărul olandezului mimând o conversaţie. El dădu de câteva ori din cap, se încruntă, zise ceva şi apoi zâmbi. Cu coada ochiului sesiză că paznicul Im Leifhelm îl priveşte; omul întoarse apoi capul în altă direcţie. În timp ce treceau pe sub arcadă, Joel îşi dădu seama că se întâmplase ceva. Un om se răsucise brusc şi îi împingea pe cei din faţa lui, încercând să-şi facă loc. Converse se întoarse şi privi peste umărul olandezului. Asta era! Privirea lui o întâlni pentru o secundă pe cea a paznicului lui Leifhelm. În clipa aceea neamţul îl recunoscu şi fu cuprins de panică, îşi întoarse capul înapoi, spre gară, strigând ceva, după care, cu mâna în buzunarul sacoului îşi

continuă urmărirea.

Joel se despărţi brusc de cei doi olandezi şi începu să alerge strecurându-şi privirea printre oameni către coloanele de la ieşirea din gară. În timp ce alerga, se uită în urmă şi îl văzu pe urmăritor. Paznicul lui Leifhelm striga nişte ordine către cineva. Se ridicase în vârful picioarelor ca să fie văzut şi făcu un gest indicând uşa de la ieşire. Converse mări viteza, făcându-şi drum spre scările care duceau spre ieşirea monumentală. Le urcă repede, ca un pasager foarte grăbit, ţinându-se printre pasageri şi încercând să atragă cât mai puţin atenţia asupra sa.

Ţâşni afară, în lumina soarelui, într-o confuzie totală. La picioarele lui era apă, cheiurile şi bărcile cu acoperiş de sticlă care săltau uşor pe valuri; unii treceau pe lângă ele, iar alţii erau invitaţi la bord sub privirile vigilente ale unor oameni în uniforme alb-albastre. Coborâse din tren pe un fel de debarcader ciudat. Apoi îşi aminti: gara din Amsterdam era construită pe o insulă care se afla vizavi de centrul oraşului. De aceea i se spunea Gara Centrală. Existau totuşi, două drumuri, ba chiar trei, care traversau apa. Nu avea timp! Era în câmp deschis şi străzile pe care le vedea în depărtare erau salvarea lui; râpele şi tufişurile dese care altădată îl ocrotiseră. Alergă cât putu de repede de-a lungul bulevardului aflat pe malul apei şi ajunse la o arteră aglomerată, plină de autobuze, tramvaie şi maşini care claxonau încercând să-şi croiască drum. Văzu o coadă apreciabilă la un tramvai; ultimii doi pasageri tocmai se urcau. Sprintă, apucând să se urce înainte ca uşa să se închidă.

Se îndreptă repede spre capătul vagonului unde zărise un loc liber şi se aşeză. Respira greu, sudoarea îi şiroia pe faţă, iar cămaşa îi era udă leoarcă. Abia acum îşi dădu seama cât era de obosit şi confuz. Dorinţa de a trăi şi ură pe care o nutrea faţă de Aquitania îl ţinuseră în viaţă. Durere? Simţi brusc durerea din umăr, de deasupra rănii mai vechi. Răzbunarea acelei femei – împotriva cui? Pentru ce? Împotriva unui duşman? Pentru bani? N-avea timp pentru asta.

Tramvaiul se urni din loc şi Joel se întoarse la timp ca să-l vadă pe omul lui Leifhelm alergând prin intersecţie şi pe un altul venind dinspre chei. Cei doi se întâlniră, schimbară câteva vorbe părând cuprinşi de panică. Apoi apăru un al treilea şi Joel nu-şi dădu seama de unde. Paznicul lui Leifhelm părea să fie şeful, căci gesticula şi părea să dea ordine. Unul dintre oameni alergă în josul străzii şi începu să cerceteze cele câteva taxiuri prinse în

ambuteiaj; al doilea o luă printre mesele cafenelei de pe trotuar şi intră în interior. Paznicul lui Leifhelm alergă înapoi prin intersecţie printre maşini şi scoase un fluierat. Dintr-un magazin ieşi o femeie care se apropie de el.

Nimeni nu se gândise la tramvai. Era prima peşteră în care putea supravieţui liniştit un timp. Se rezemă de spătarul scaunului şi încercă să-şi adune gândurile. Aquitania va scotoci tot Amsterdamul pentru a-i da de urmă. Exista oare vreo cale de a ajunge la Thorbecke? Nu era momentul să se gândească la asta. Deocamdată trebuia să stea în „peşteră" şi să aprecieze situaţia şi, dacă va adormi, să spere că nu va avea coşmaruri. Privi pe geam şi văzu o firmă: *Damrak.*

Rămase în tramvai cam o oră. Străzile animate, arhitectura clădirilor vechi de secole şi canalele fără sfârşit aveau un efect liniştitor asupra lui.

Hotelurile nu intrau în discuţie. Soldaţii Aquitaniei le vor scotoci pe toate şi vor oferi recompense grase pentru orice fel de informaţie în legătură cu un anume american, ale cărui semnalmente erau cunoscute. Probabil că Thorbecke va fi urmărit pas cu pas, iar telefonul lui ascultat. Chiar şi la ambasadă, probabil că se afla un alt însărcinat cu afaceri militare gata să-l primească cum se cuvine pe cel care pretindea că nu este asasin şi dorea să-şi dovedească nevinovăţia. Dacă raţionamentul lui era corect, nu-i mai rămânea decât un singur colac de salvare – Nathan Simon.

Nathan cel înţelept, aşa cum îi spusese Joel cândva şi care ripostase afirmând că din partea cuiva care nu era evreu s-ar fi aşteptat la ceva mai original. Avuseseră o discuţie deosebit de lungă pe parcursul căreia Nate îi expusese motivele pentru care, după părerea lui, nu trebuia să preia un client pe nume Leibowitz, deoarece efortul de a păstra confidenţialitatea clientului ar fi fost prea mare. În timpul expunerii, Lawrence Talbot adormise, iar Converse îi propusese să-şi schimbe poreclă din Nathan cel înţelept în Nathan cel Nesuferit. Nate izbucnise în râs, îl trezise pe Talbot şi spusese: „Îmi place la nebunie! Şi Sylviei o să-i placă."

Joel învăţase mai mult drept de la Nathan Simon decât de la oricine altcineva, dar între ei existase întotdeauna o anume distanţă. Nate lăsa impresia că nu doreşte o apropiere, în ciuda afecţiunii pe care o nutrea faţă de mai tânărul său coleg.

Converse ajunsese la concluzia că era o problemă de loialitate. Simon avea doi fii care, după cum spunea chiar el, „aveau afaceri pe cont propriu în California şi Florida”. Unul dintre ei vindea asigurări în Santa Barbara, iar celălalt avea un bar în Key West. Nate Simon nu se împăcase cu această situaţie, iar Joel înţelesese acest lucru într-o după-amiază când Simon îl invitase la o bere, după o şedinţă obositoare de pe Bulevardul Cinci.

— Îmi place tatăl tău, Converse. Îmi place Roger. E un om cumsecade.

— Nu are nevoie de asistenţă juridică şi am încercat să-l împiedic să vină la noi.

— Nu se putea. Era un gest pe care trebuia să-l facă, adică să se adreseze firmei la care lucrează fiul lui. E înduioşător.

— Cu un testament absolut inutil pentru care l-ai taxat cu numai două sute de dolari. Faptul că obţinuse medalii de la diverse instituţii aiurite te-a făcut să nu îi iei bani. Ai făcut-o din motive patriotice?

— Am fost pe acelaşi câmp de luptă.

— Unde?

— În Europa.

— Las-o baltă, Nate. E tatăl meu şi îl iubesc, dar ştiu că-i un pic ţicnit. Dacă îl scoţi din ale lui, nu mai ştie pe ce lume se află. Pan Am a câştigat banii pe care îi merită, datorită lui, căci era imbatabil în privinţa convenţiilor.

Nathan Simon strânsese paharul în mână şi vorbise cu o voce înăbuşită. Vocea unui om profund tulburat:

— Să-l respecţi pe tatăl tău, Joel, auzi? Prietenul meu Roger a făcut acest gest pentru fiul lui pentru că asta era tot ce avea, tot ce putea să-ţi ofere. Eu n-am ştiut cum să fac un gest ca acesta. Eu nu fac decât să dau ordine… A spus că aş putea să mă apuc şi eu de asta. Adică să încep să zbor cu avionul.

Simon declarase că îl va ajuta, cu condiţia ca dosarul să aibă consistenţă. Dacă va constata că este vorba de o relaţie personală sau sentimentală prin care vrea să-l manipuleze, se va retrage imediat. Evident, dacă se va formula vreo acuzaţie la adresa lui, nu va ezita să-l apere: era un gest profesional, aşa cerea etica. Probabil că Valerie i-a trimis deja plicul cu dosarele şi implicaţiile lor cutremurătoare. Acestea reprezentau exact substanţa de care avea nevoie Simon. Cunoscând-o bine pe Val, era sigur că trimisese plicul şi, pentru că era vorba de o diferenţă de fus orar de cinci ore, va aştepta până seara şi apoi îi va

telefona lui Nathan Simon. Mintea începuse să-i funcţioneze din nou.

Tramvaiul ajunsese la penultima staţie. Rămăsese singur în vagon. Se ridică, coborî din tramvai şi se urcă imediat în altul. Era la adăpost.

Trecu pe nenumărate străzi şi canale şi privi pe geam, încurajat de cartierul pe care îl vedea – curat şi strălucitor. Tramvaiul trecea pe lângă un sexy shop. Deasupra, la etaj, fetele machiate strident stăteau în vitrină, punându-şi şi scoţându-şi sutienele, mişcându-şi plictisite şoldurile. Strada era foarte animată şi domnea o atmosferă ca de carnaval. Converse se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre uşă, spunându-şi că era un loc prielnic pentru a se pierde în mulţime.

Pe partea cealaltă a străzii văzu o cafenea, cu mesele pe trotuar, chiar pe malul canalului. Traversă strada şi intră în cafenea cu intenţia de a mânca ceva. Nu mai luase o masă ca lumea de aproape trei zile. Găsi o masă liberă în fundul încăperii şi se aşeză, deşi îl deranja televizorul care era fixat chiar deasupra capului. Cel puţin trăncănea în olandeză, limbă pe care n-o înţelegea.

Porţia zdravănă de whisky îl mai relaxă un pic, însă neliniştea omului care se ştia urmărit persista. Rămase la pândă, cu ochii spre intrare, aşteptându-se în orice clipă să vadă pe vreunul din soldaţii Aquitaniei intrând şi îndreptându-se spre el. Se duse la toaletă, îşi scoase sacoul, puse pistolul cu amortizor în buzunarul interior şi îşi rupse mâneca stângă de la cămaşă. Umplu chiuvetă cu apă rece şi îşi cufundă capul în ea. Simţi o vibraţie, un zgomot! Ridică repede capul şi întinse instinctiv mâna către sacoul atârnat alături. Un bărbat corpolent de vârstă mijlocie dădu din cap şi se îndreptă spre un pisoar. Joel îşi privi rana de pe braţ: arăta ca o muşcătură de câine. Dădu drumul robinetului de apă caldă şi stoarse zona dureroasă cu ajutorul unui şervet de hârtie până când sângele ţâşni din rană. Asta era tot ce putea să facă; procedase la fel cu mulţi ani în urmă când era atacat de şobolanii de apă care pătrundeau în cuşca lui de bambus. Atunci învăţase că şi şobolanii pot fi ucişi. Individul care intrase mai înainte se îndreptă spre uşă, aruncându-i lui Converse o privire ostilă.

Joel aşeză un şervet de hârtie peste muşcătură, îşi puse haina şi se pieptănă. Apoi ieşi şi se întoarse la masă, enervat din nou de zgomotul televizorului.

Meniul era tipărit în patru limbi, ultima probabil japoneză. Se simţi tentat să comande cea mai mare porţie de carne, dar instinctul lui de pilot îi dictă altceva. Nu mai dormise ca lumea de când fusese prizonierul lui Leifhelm. O masă bogată l-ar fi făcut somnolent şi nu putea conduce un avion cu nouă sute de kilometri pe oră în această stare. În clipa aceea la atât se cifra viteza cu care trebuia să acţioneze. Comandă un file de somn cu orez şi încă un whisky.

Vocea aceea! O, Dumnezeule, vocea! Avea halucinaţii! Înseamnă că era pe cale să înnebunească! Auzea o voce – ecoul unei voci. *Imposibil, nu putea fi aceea!*

— ... De fapt, cred că este o trăsătură negativă generală, dar la fel ca mai toţi conaţionalii mei nu vorbesc decât engleză.

— Frau Converse...

— Domnişoară... *fraulein...* cred că aşa ar fi mai corect... Charpentier, dacă nu vă supăraţi.

— *Dames en heren*... se auzi o a treia voce care întrerupse discuţia, vorbind olandeză.

Joel trase adânc aer în piept, se apucă strâns cu mâinile de masă şi strânse din ochi şi din dinţi cu atâta putere încât fiecare muşchi al feţei îl duru. Răsuci capul, încercând să scape de ceea ce i se părea o halucinaţie.

— Sunt la Berlin într-o problemă de afaceri – sunt consultantă a unei firme din New York...

— *Mevrouw Converse, of Juffrouw Charpentier, zoals we...*

Joel simţi că înnebuneşte de-a binelea. Îşi pierduse minţile!

Se întoarse şi se uită în sus, la ecranul televizorului! Era ea! Era Valerie! Se afla acolo!

— Cum doriţi dumneavoastră, *fraulein* Charpentier. Tot ce veţi spune va fi tradus exact, vă asigur.

— *Zoals Juffrouw Charpentier zojuist zei...* auzi Joel traducerea în olandeză.

— Nu l-am văzut pe fostul meu soţ de trei sau patru ani. De fapt, suntem ca doi străini. Nu pot decât să mă simt şocată, aşa cum se simt toţi cei care l-au cunoscut.

— *Juffrouw Charpentier, de vroegere Mevrouw Converse...*

— ... este un om care a suferit tulburări serioase, a trecut prin perioade de dezechilibru sufletesc foarte puternic, dar nu mi-am imaginat niciodată aşa ceva.

— *Hij moet mentaal gestoord zijn...*

— Nu avem nici un fel de legături şi sunt surprinsă că aţi aflat

de prezenţa mea la Berlin. Apreciez însă posibilitatea pe care mi-aţi oferit-o.

— *Mevrouw Converse gelooft...*

— În pofida împrejurărilor deosebit de neplăcute pe care le trăim şi asupra cărora nu am nici un fel de control, sunt încântată să mă aflu în frumosul dumneavoastră oraş. Am auzit că hotelul Bristol-Kempinski... o, îmi cer scuze, n-ar fi trebuit să pomenesc numele lui, să nu se creadă că îi facem reclamă.

— Nu e nici o problemă, *fraulein* Charpentier. Aici nu este interzis. Vă simţiţi cumva în pericol?

— *Mevrouw Converse, voelt u zich bedreigd?*

— Nu, deloc. Nu am mai avut nimic de-a face unul cu altul de foarte mult timp.

Dumnezeule! Val venise să-l caute! Îi trimitea un semnal, mai multe semnale! Menţinuseră permanent legătura; luaseră masa împreună acum şase luni la Boston! Tot ceea ce spusese erau numai minciuni şi acestea reprezentau un cod prin care îi transmitea: *Vino la mine!*

27

Uluit, Joel încercă să separe cuvintele unele de altele şi să descifreze mesajul! Bristol-Kempinski era un hotel din Berlinul de Vest, asta ştia. Dar mai era ceva, mai spusese încă ceva, ceva ce ar fi trebuit să-i declanşeze o amintire comună. Ce putea fi?

Nu l-am văzut pe soţul meu de trei sau patru ani... Nu, nu era asta, asta era una din numeroasele minciuni pe care le spusese. Este *un om cu tulburări profunde... O minci*unică ceva mai mică, dar nu cea prin care încerca să-i transmită. De fapt, *suntem ca doi străini... nu avem nici o legătură... Altă minciună,* dar nu chiar atât de mare în contextul dat. Stop! Ce a spus *mai î*nainte… Sunt consultant… Asta era!

„Aş putea vorbi cu domnişoara Charpentier? Numele meu este Whistletoe, Bruce Whistletoe. Sunt consultant confidenţial pentru firmă Springtime Antiperspirant pentru care agenţia dumneavoastră execută nişte lucrări de reclamă. Este ceva urgent, cât se poate de urgent!”

Secretara lui Val era extrem de convingătoare şi ori de câte ori Joel şi Valerie doreau să aibă o oră numai pentru ei sau chiar o zi întreagă, îi dădeau un telefon în genul acesta. Nu dădea greş niciodată. Dacă un vicepreşedinte insistent dorea să ştie unde era Valerie, secretara îi povestea despre un telefon foarte urgent pe care îl primise de la unul din clienţii cei mai importanţi. Pentru un personaj din conducere predispus la ulcer era suficient, iar profesionalismul recunoscut al lui Valerie făcea restul. Valerie spunea după aceea că „lucrurile” sunt sub control şi cu asta problema era încheiată.

El îi spusese să recurgă la această tactică în cazul în care poliţia i-ar supraveghea telefonul. Oricum, aşa ar fi procedat. Valerie îi amintea, îl avertiză.

Interviul la televiziune se terminase, ultimele cuvinte fiind un rezumat în olandeză; camera rămăsese neclintită pe chipul lui Valerie. Cadru fix! Aşadar, interviul nu era în direct. Dar când fusese făcută înregistrarea? De când se afla ea la Berlin? La naiba, păcat că nu înţelegea decât ce se spunea în engleză. În minciuna prin care îşi proclamase propria ignoranţă în materie de limbi străine, Val spusese că este o lipsă generală. Avea

dreptate, dar ar fi putut merge şi mai departe: era o deficienţă naţională ale cărei rădăcini se aflau în aroganţă. Joel se uită de jur-împrejur căutând un telefon. Văzu unul pe peretele din fundul sălii, în apropiere de toaletă, dar nu avea nici cea mai vagă idee cum ar putea să-l folosească! Intră din nou în panică din cauza frustrării. Şi acesta nu fu decât începutul. Brusc îşi auzi numele.

„De Amerikaanse moodennar Converse is advocaat en was pilot en de Vietnam-orloog. Een andere advocaat Franz, een vriend van Converse...”

Joel privi ecranul la început uimit, apoi şocat şi imediat paralizat. Era un reportaj: camera de luat vederi intra într-o încăpere şi se centra apoi pe un trup prăbuşit peste birou, pe fruntea omului se vedeau şiroaie de sânge închegat. O, Dumnezeule! Era Rene!

Imediat după ce Joel recunoscu încăperea şi cadavrul, într-un colţ al ecranului apăru şi fotografia lui Matillon, apoi o a doua fotografie fu inserată rapid, în dreapta – asasinul american, Joel Converse. Deci Rene fusese ucis şi ucigaşul era el. Totul se potrivea. Acesta era motivul pentru care Aquitania răspândise zvonul că asasinul se îndreaptă spre Paris.

El, Joel Converse, era cel care împărţea moarte. O oferea cadou prietenilor mai vechi şi mai noi. Rene Matillon, Edward Beale... Avery Fowler. Şi unor duşmani pe care nici nu-i cunoştea, asemeni celui din culoarul subsolului unui hotel din Paris, a paznicului pe malul Rinului, a pilotului din tren şi a acelui chip aproape şters din memorie al omului ucis la baza unei grămezi de gunoi, a şoferului din casa de piatră cu zăbrele la ferestre... a bătrânei care îşi jucase admirabil rolul în vagonul de tren. Moartea. *Joel er*a fie un observator din depărtare, fie cel care o provoca. Şi toate acestea în numele Aquitaniei. Revenise în junglele pe care jurase să nu le mai viziteze niciodată. Nu putea face altceva decât să se străduiască să supravieţuiască, sperând că altcineva va găsi soluţiile. Dar, pentru moment, moartea era aliatul lui cel mai apropiat şi adversarul cel mai înverşunat. Nu se simţea în stare să accepte răspunderea; nu era „echipat” pentru aşa ceva. Îşi dorea să se prăbuşească în neant, să lase pe altcineva să preia cauza aceea, despre care nimeni nu ştia că-i fusese transmisă la Geneva.

Iisuse Hristoase! Înregistrarea! Dacă a fost făcută în urmă cu unsprezece sau chiar douăzeci şi patru de ore însemna că Val n-a apucat să primească plicul pe care i-l trimisese de la Bonn! N-

avea cum. N-ar fi venit în Europa dacă l-ar fi primit!

Dumnezeule! îşi spuse Joel, înghiţind ultima picătură de whisky în timp ce îşi freca fruntea, complet derutat. Dacă plicul acela nu ajungea în mâinile lui Nathan Simon, nici un fel de pledoarie nu mai avea sens! Dacă i-ar telefona, n-ar reuşi să-l convingă şi i-ar spune doar că trebuie să se predea. Nate nu va fi de acord să încalce legea; putea să lupte din răsputeri pentru un client, dar nu înainte ca acesta să se supună legii. Lui Converse începură să-i tremure mâinile; trebuia să afle!

— Fileul dumneavoastră, domnule.

— Poftim?

— Fileul de peşte, repetă chelnerul.

— Vorbeşti engleza?

— Bineînţeles, spuse pe un ton foarte amabil, bărbatul solid, cu un început de chelie. V-am vorbit şi înainte, dar eraţi foarte emoţionat. Cartierul acesta are un impact deosebit asupra străinilor, îmi dau seama de asta.

— Ascultă-mă… zise Joel străduindu-se să-şi sublinieze cuvintele. Am să-ţi dau mulţi bani dacă mă ajuţi să dau un telefon. Nu… nu vorbesc nici olandeză, nici franceză, nici germană, numai engleză. Înţelegi?

— Înţeleg, domnule.

— Vreau să vorbesc cu cineva din Berlinul de Vest.

— Nu e greu, *Mijnheer*.

— Vrei să mă ajuţi?

— Bineînţeles, *Mijnheer*. Aveţi carte de credit pentru telefon?

— Nu. Nu vreau s-o folosesc.

— Desigur.

— Adică… vreau să spun… că nu vreau să fie înregistrată nicăieri. Am bani.

— Înţeleg. În câteva minute ies din schimb, *Mijnheer*. Am să vă însoţesc. O să dăm telefonul şi operatoarea îmi va spune cât a costat. iar dumneavoastră veţi plăti.

— Exact.

— Şi aţi spus „mulţi bani”, da? Cincizeci de guldeni, *ja?*

— De acord.

Douăzeci de minute mai târziu, Converse se afla în spatele unui birou dintr-o încăpere foarte mică. Chelnerul îi dădu telefonul.

— Puteţi vorbi în engleză.

— Cu domnişoara Charpentier, vă rog, spuse Joel, înecându-se

cu cuvintele. Nu era sigur că va putea să-şi stăpânească emoţia când îi va auzi vocea. Timp de o fracţiune de secundă se gândi să pună receptorul în furcă. Nu trebuia s-o implice şi pe ea!

— Alo?

Era ea. Mii de imagini îi trecură fulgerător prin minte, amintiri ale zilelor fericite şi ale crizelor de furie, ale momentelor de iubire şi ură. Nu putea să vorbească, dar ea era acolo!

— Alo? Cine este?

— O… tu eşti. Mă scuzi, nu se aude prea bine. La telefon este Jack Talbot de la… de la Boston Graphics. Ce mai faci, Val?

— Foarte bine… Jack. Tu ce mai faci? Nu ne-am mai văzut de vreo două luni. De la ultimul nostru dejun de la Four Seasons, dacă îmi aduc bine aminte.

— Aşa este. Când ai sosit?

— Ieri-seară.

— Şi stai mai mult?

— Plec astăzi. Am avut o mulţime de întâlniri dimineaţa. Vreau să prind avionul din seara aceasta şi să mă întorc acasă. Când ai venit la Berlin?

— De fapt, nu sunt în Berlin. Te-am văzut la o emisiune de televiziune în Belgia. Sunt la… Anvers, dar am să plec la Amsterdam în după-amiaza asta. Îmi pare rău de tot ce ai fost nevoită să suporţi. Cine ar fi crezut? Vreau să spun, chestia aia cu Joel.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, Jack. Este foarte bolnav. Sper să-l prindă cât mai repede, spre binele tuturor. Are nevoie de ajutor.

— Are nevoie de un pluton de execuţie, dacă nu te superi.

— Aş prefera să nu discutăm pe această temă.

— Ai primit schiţele pe care ţi le-am trimis în legătură cu problema Gillette? Cred că sunt foarte potrivite.

— Schiţele?… Nu, Jack, n-am primit nimic. Dar îţi mulţumesc oricum.

— Credeam că le-ai primit, speram că ai să te uiţi în cutia poştală.

— M-am uitat… alaltăieri. Dar nu contează. Cât stai la Amsterdam?

— Cam o săptămână. Mă întrebam dacă o să verifici vreunul din conturile agenţiei înainte să te întorci la New York.

— Ar trebui, dar nu cred că am s-o fac. Nu am timp. Dacă reuşesc, am să fiu la Hotel Amstel. Dacă nu, ne vedem la New

York. Poţi să mă inviţi la Lutece şi o să facem schimb de informaţii despre serviciu.

— Am o mulţime. O să-ţi placă. Ai grijă de tine.

— Şi tu… Jack.

Fusese admirabilă. Dar nu primise plicul de la Bonn.

Rătăci în neştire pe străzi. Îi era frică să meargă prea repede, dar nici nu voia să întârzie prea mult timp într-un loc. Ştia că trebuie să se afle permanent în mişcare, să caute umbra şi să se lase învăluit de ea. Val avea să fie la Amsterdam în seara aceea, înţelesese mesajul ei. Îi spusese s-o caute la Hotel Amstel. Dar de ce? De ce venise? Ce intenţiona să facă? Brusc, chipul lui Matillon îi apăru în faţa ochilor. Rene fusese ucis de Aquitania pentru că îl trimisese pe el la Amsterdam. Nici Valerie nu va fi cruţată dacă discipolii lui George Marcus Delavane vor înţelege că venise aici ca să-l găsească şi să-l ajute.

Nu va lua legătura cu ea. Ar însemna să-i semneze condamnarea la moarte! Luase atât de mult de la ea şi îi dăduse atât de puţin. Nu putea accepta ca ultimul dar din partea lui să fie moartea. Şi totuşi… totuşi era vorba de Aquitania şi vorbise serios atunci când discutase cu Larry Talbot la telefon. El, un anume Joel Converse, nu reprezenta nimic când era vorba de complotul generalilor. La fel şi A. Preston Halliday şi Edward Beale şi Connal Fitzpatrick. Dacă Val putea să-i ajute cu ceva nu avea dreptul să se lase influenţat de sentimente – aşa îi spunea avocatul din el. S-ar fi putut ca ea să-i ajute cu adevărat, să facă lucruri pe care el nu le putea face, să se întoarcă acasă, să ia plicul şi să i-l dea lui Nathan Simon, să-i spună că discutase cu el şi o convinsese.

Se făcuse trei şi jumătate după-amiază. Pe la ora opt se va întuneca. Mai rămâneau cinci ore în care trebuia să se ascundă şi să rămână în viaţă. Şi trebuia să găsească o maşină.

Se opri şi se uită în sus la o prostituată strident machiată şi plictisită, care îşi expunea farmecele într-o vitrină de la etajul unei case de cărămidă. Ochii lor se întâlniră pentru o clipă, iar femeia îi aruncă un zâmbet plictisit, făcând un gest semnificativ cu degetul mare şi arătătorul.

De ce nu? îşi spuse Converse. Singurul lucru cert într-o lume plină de incertitudini era că sub acea fereastră se afla un pat.

Portarul, un om de vreo cincizeci de ani, cu un chip de bătrân cumsecade, îi explică într-o engleză perfectă că plata se făcea

pentru o şedinţă de douăzeci de minute, în avans, chiar dacă oaspetele cobora cu cinci minute înainte. Converse făcu un calcul rapid, transformând guldenii în dolari şi ajunse la o sumă rotunjită de aproximativ treizeci de dolari pe şedinţă. Îi dădu „portarului” uluit două sute şaptezeci şi cinci de dolari, luă cheia şi începu să urce scara.

— E o prietenă, nu-i aşa? întrebă mirat paznicul plăcerilor, în momentul în care Converse puse piciorul pe prima treaptă. O iubire mai veche?

— Este o verişoară olandeză pe care n-am văzut-o de mai mulţi ani, răspunse Joel trist. Avem ceva mai mult de discutat.

— *Slapen?* exclamă femeia cu pometii puternic fardaţi la fel de uluită că şi paznicul de jos. Vrei să *slapen?*

— Mă rog, nu ştiu dacă asta este chiar traducerea cea mai corectă, dar cam aşa ceva, spuse Converse, scoţându-şi ochelarii şi şapca şi aşezându-se pe pat. Sunt foarte obosit şi ar fi grozav să pot dormi, dar cred că am să mă odihnesc doar. Am să citesc una din revistele tale. N-am să te deranjez.

— Dar de ce? Nu sunt destul de drăguţă? Crezi că nu sunt curată? Nici tu nu arăţi chiar foarte bine, *Mijnheer*! Eşti plin de zgârieturi şi vânătăi pe faţă, ai ochii roşii. Poate că tu nu eşti curat!

— Am căzut. Haide, consider că eşti adorabilă şi îmi plac ochii tăi negri şi strălucitori, dar nu vreau altceva decât să mă odihnesc.

— Şi de ce aici?

— Nu vreau să mă duc înapoi la hotel. Amantul soţiei mele este acolo şi e şeful meu.

— Americanii ăştia!

— Vorbeşti foarte bine limba noastră, spuse Joel descălţându-se şi întinzându-se pe pat.

— Da, am început cu tinerii americani de la colegii. Cei mai mulţi nu sunt buni decât de gură; se sperie şi nu ştiu să facă altceva decât să trăncănească. Cei care ajung până în pat fac o dată puf! Şi gata. Şi apoi sunt marinarii voştri şi oamenii de afaceri, cei mai mulţi beţi: se poartă ca nişte copii. Şi ăştia vorbesc. Uite aşa, în doisprezece ani am învăţat şi eu engleza.

— Să nu scrii o carte despre ei. Probabil că acum sunt cu toţii senatori, congresmeni sau preoţi.

Converse îşi spuse mâinile sub cap şi privi ţintă în tavan. Pentru o clipă se simţi împăcat şi liniştit. Începu să fredoneze

încetişor, mai întâi melodia, apoi începu să îngâne şi cuvintele.

— Eşti amuzant, *Mijnheer*, spuse prostituată, râzând răguşit. Luă o pătură subţire de pe un scaun, îl înveli şi continuă: Nu spui adevărul, dar eşti amuzant.

— De unde ştii că nu spun adevărul?

— Dacă nevasta ta ar avea un iubit, l-ai ucide.

— Nici chiar aşa.

— Atunci nu e nevasta ta. Eu am cunoscut mulţi bărbaţi, *Mijnheer*. Eşti un om bun, dar poţi să şi ucizi.

— O să mă mai gândesc la asta, spuse Joel stânjenit.

— N-ai decât să dormi, dacă vrei. Ai plătit. Eu sunt aici.

Femeia se duse spre scaunul de lângă perete şi se aşeză, luând în mână o revistă.

— Cum te cheamă? întrebă Converse.

— Emma, răspunse prostituata.

— Eşti o femeie cumsecade, Emma.

— Nu, *Mijnheer*, nu sunt.

Joel se trezi tresărind la atingerea mâinii ei şi îşi duse instinctiv mâna la centură să vadă dacă banii se află la locul lor. Dormise atât de adânc încât pentru o clipă nu-şi aminti unde se află. Apoi o văzu pe femeia îmbrăcată ţipător care stătea în picioare lângă el.

— *Mijnheer*, te ascunzi de cineva? întrebă ea blând.

— Ce?

— Aşa umblă vorba pe aici, prin *Leidseplein.* Oamenii pun întrebări.

— Ce? Converse aruncă pătura de pe pat şi sări în picioare. Ce fel de oameni? Unde anume, aici?

— Aici, în cartierul *Leidseplein.* Oamenii pun întrebări. Caută un american.

— Dar de ce aici? Joel îşi mută mâna de la centura cu bani la pistolul de dedesubt.

— Oamenii care nu vor să fie văzuţi vin adesea aici, la Leidseplein.

Dacă lui îi venise această idee, de ce să nu-i fi venit şi duşmanului, gândi Joel.

— Au dat şi semnalmentele?

— Tu eşti, spuse prostituata.

— Şi?

Joel o privi pe femeie drept în ochi.

— Nu le-a spus nimeni nimic.

— Nu pot să cred că prietenul nostru de jos nutreşte faţă de mine asemenea sentimente caritabile. Sunt sigur că i-au oferit bani.

— I s-au dat bani, îl corectă femeia. Şi i s-au promis şi mai mulţi dacă mai are şi alte informaţii. Un bărbat a rămas jos, într-o cafenea, lângă un telefon. Trebuie să-i cheme şi pe ceilalţi. Prietenul... nostru de jos s-a gândit că poate vrei să pui şi tu nişte bani la bătaie.

— Înţeleg. E un fel de licitaţie.

— Cum adică?

— Ce sumă i-au oferit?

— O mie de guldeni. Şi mult mai mulţi dacă eşti prins.

— Prietenul nostru pare cam prea binevoitor. Cred că o să pună mâna pe ei şi o s-o întindă.

— Are datorii pentru clădire. Omul de jos era neamţ şi vorbea ca un militar care dă ordine; cel puţin aşa i s-a părut prietenului nostru de jos.

— Are dreptate. Omul este militar, dar nu în vreo armată de care să aibă cunoştinţă Bonnul.

— Ce?

— Nimic. Află dacă prietenul nostru acceptă bani americani.

— Bineînţeles că acceptă.

— Atunci dublez oferta.

Prostituata ezită.

— Acum este rândul meu, *Mijnheer*.

— Ce vrei să spui? A, tu!

— Da.

— Pentru tine am ceva special. Ştii să conduci sau cunoşti pe cineva care ştie să şofeze?

— Bineînţeles că ştiu să şofez. Când e vreme proastă îmi duc copiii la şcoală cu maşina.

— O, Dumnezeule... adică, vreau să spun... foarte bine.

— Evident că nu mă fardez în halul ăsta.

— Vreau să împrumuţi o maşină, s-o parchezi la uşa din faţă şi să laşi cheile în contact. Poţi să faci treaba asta?

— Da, dar nu pe gratis.

— Trei sute de dolari – opt sute de guldeni, da sau nu.

— O mie patru sute, da sau nu, contră femeia. Şi banii pentru închirierea automobilului.

Joel încuviinţă din cap, se descheie la sacou, îşi trase cămaşa

afară din pantaloni şi mânerul pistolului cu amortizor ieşi imediat la iveală. Femeia scoase o mică exclamaţie înăbuşită.

— Nu e al meu, spuse repede Converse. Nu mă interesează dacă mă crezi sau nu, dar l-am luat de la cineva care a încercat să mă ucidă.

Femeia îl privi ţintă mai mult curioasă, decât speriată.

— Omul acela – soldatul din armata germană – şi ceilalţi care pun întrebări pe stradă, ăştia vor să te ucidă?

— Da, spuse Joel şi deschise fermoarul centurii cu bani. Scoase bancnotele şi închise fermoarul.

— Le-ai făcut rău?

— Încă nu, dar sper să le fac. Converse îi întinse banii. Ai aici destul şi pentru prietenul dumitale de jos şi pentru tine. Adu-mi maşina şi o hartă turistică a Amsterdamului cu principalele magazine şi hoteluri.

— Poate că vrei să-ţi arăt eu unde să mergi.

— Nu, mulţumesc.

— Bine. Prostituata dădu din cap şi luă banii. Sunt oameni răi? întrebă ea în timp ce-i număra.

— Cei mai răi, doamnă.

— Ei ţi-au aranjat faţa?

— Cam aşa ceva.

— Du-te la poliţie.

— La poliţie? N-are nici un rost. N-or să înţeleagă.

— Înseamnă că şi ei te caută, conchise femeia.

— Dar n-am făcut nimic.

— Nu e treaba mea, zise ea, îndreptându-se spre uşă. Am să spun că maşina mi-a fost furată. Este un garaj cam la vreo douăsprezece intersecţii de aici; oamenii mă cunosc. Am împrumutat una de la ei când am avut necazuri cu a mea. Ah, copiii ăştia, repetiţii, recitaluri, ore de dans! Să fii jos în douăzeci de minute.

— Recitaluri?…

— Nu te uita aşa, *Mijnheer*. Îmi fac meseria şi îi spun pe adevăratul ei nume. Mulţi oameni fac acelaşi lucru, dar o numesc altfel. Douăzeci de minute.

Femeia ieşi pe uşă şi o închise în urma ei.

Joel se apropie circumspect de chiuvetă de lângă perete, dar constată că strălucea de curăţenie; dedesubt se afla o cutie de detergent şi o sticlă de înălbitor de rufe. Evident. Lecţiile de dans şi recitalurile făceau parte din viaţa unei târfe, iar maşina îi

dădea bătaie de cap ca oricărui alt navetist. Converse se uită în oglindă: femeia avusese dreptate, nu arăta deloc bine. Totuşi rănile nu păreau grave la prima vedere. Îşi clăti faţa, apoi şi-o tamponă uşor cu prosopul, îşi puse ochelarii închişi la culoare şi-şi aranjă atât cât putu ţinuta.

Aşadar, se întâmplase. Val venise să-l caute şi în pofida tuturor grozăviilor care umbreau momentul revederii, sufletul lui Joel cânta de bucurie. Dorea atât de mult s-o privească, să-i atingă mâna, să-i audă vocea, deşi era conştient că nu procedează corect. El era cel hăituit, suferind şi vulnerabil, tot ceea ce nu fusese pe vremea când erau împreună şi tocmai de aceea îi dădea voie acum să-l găsească. Nu-i mai păsa că nu este decât un câine amărât şi flămând părăsit în ploaia rece. Nu se mai potrivea cu imaginea de odinioară a perechii pe care o formaseră, aşa cum spunea Matillon... Rene. Un telefon semnase condamnarea lui la moarte. Aquitania. Cum naiba de mai avea puterea s-o implice acum şi pe Val? Joel simţi un nod în gât. Răspunsul era acelaşi: Aquitania. Şi faptul că nu se îndoia de ceea ce face. Fiecare mişcare pe străzi, în trenuri, în cafenele era gândită cu aceeaşi grijă ca cele pe care le făcuse cândva în junglă; drumurile pe care le alesese, râurile şi torentele pe care le traversase şi le utilizase ca pe nişte tunele de apă pentru a-l păcăli pe inamic. La Amsterdam va folosi un automobil şi o hartă.

Se uită la ceas. Era aproape cinci şi jumătate. Mai avea două ore şi jumătate ca să găsească hotelul Amstel şi să cunoască fiecare centimetru pătrat din jurul lui, fiecare semafor, fiecare stradă, fiecare canal. Şi apoi drumul spre alt loc – Ambasada Americană. Şi aceasta făcea parte din planul lui – era singura care îi putea oferi protecţie. Şi orarul companiilor aeriene; şi acesta făcea parte din schemă.

Trecuseră douăsprezece minute şi tocmai voia să coboare când Emma, navetista cea cinstită, apăru în faţa casei. Dacă n-o să găsească loc de parcare lângă trotuar, Joel o să iasă pe carosabil şi o să se urce repede la volan în locul ei, ca să nu încurce circulaţia. Ieşi din cameră şi începu să coboare, recepţionând exclamaţii de extaz şi desfătare care veneau din spatele uşilor închise. Se întrebă pentru o clipă dacă fetele se gândiseră să folosească un casetofon; ar fi putut să apese pe butoane şi să continue să-şi citească liniştite revistele. Ajunse la ultimul palier de deasupra parterului. Patronul stabilimentului vorbea la telefon. Joel continuă să coboare scările, cu o bancnotă

de o sută de dolari în mână pe care intenţiona să i-o dea drept primă pentru că îi salvase viaţa.

În momentul în care puse piciorul în holul hotelului, nu mai fu sigur că trebuie s-o facă. Bătrânul păli la faţă când îl văzu. Puse receptorul în furcă, încercă să zâmbească şi îi spuse cu o voce piţigăiată:

— Probleme! Întotdeauna apar probleme, *Mijnheer*. E greu să faci programările, ar trebui să-mi cumpăr un computer.

Asta era! Ticălosul îi dăduse telefon omului din cafeneaua de jos!

— Ţine mâinile pe tejghea! urlă Converse.

Ordinul veni prea târziu, căci olandezul scosese un pistol de sub tejghea. Converse se repezi înainte, smulgând cu mâna dreaptă arma de la brâu. Portarul trase, în timp de Joel se izbi cu umărul stâng de tejghea. Acesta se prăbuşi şi Joel văzu braţul întins care ţinea arma. Lovi cu patul propriei arme mâna portarului. Arma zbură din mâna acestuia şi căzu, zăngănind, pe pardoseala holului.

— Ticălosule! strigă Converse, apucându-l de cămaşă. Ticălosule! Doar te-am plătit!

— Te rog, nu mă ucide! Sunt un om sărac şi am o mulţime de datorii. Mi-au spus că vor doar să stea de vorbă cu tine! Ce poate fi rău în asta? Te rog, nu mă omorî!

— Nici nu meriţi să te ucid, ticălos împuţit! spuse Converse, lovindu-l pe olandez în cap cu patul armei. Alergă spre uşă. Strada era foarte aglomerată, dar la un moment dat se produse o breşă; maşinile şi autobuzele se repeziră înainte. Unde era? Unde era Emma cea pragmatică?

— *Theodoor! Deze kerel is onmogelijk! Hij wil...* Ţipetele isterice veneau de la o femeie cu sânii goi care alerga în jos pe scară cu un slip minuscul peste marfa ei esenţială. Se opri pe penultima treaptă, îl văzu pe Theodoor care zăcea inconştient şi începu să ţipe. Joel alergă spre ea, îi puse mâna stângă peste gură şi cu dreapta, în care ţinea pistolul, o împinse spre balustradă.

— Taci! încercă Joel să şoptească, fără să reuşească. Gura! O lovi pe prostituată cu cotul în gât. Femeia ţipă din nou şi îl lovi puternic în testicule, băgându-i două degete în nări şi împingându-l din toate puterile. Nu avea de ales: îi dădu un pumn cu mâna în care ţinea arma la baza bărbiei şi femeia se prăbuşi.

Uşile de la camere se deschideau şi se auzeau ţipete înspăimântate şi furioase. Nu înţelegea cuvintele, dar era clar că se declanşase alarma. În clipa aceea se auzi un claxon puternic. Joel alergă spre uşă ascunzând arma.

Emma rămăsese cu maşina în mijlocul străzii deoarece n-avea loc s-o parcheze lângă trotuar. Joel îşi vârî pistolul în curea şi ieşi afară în fugă. Femeia înţelese gesturile şi coborî din maşină; alergând împrejurul capotei se întâlni pentru o secundă cu ea.

— Mulţumesc, mai apucă să strige.

— A fost furată, răspunse ea ridicând din umeri. Noroc, *Mijnheer*. Cred că o să ai nevoie, dar asta nu mai e problema mea.

Joel sări la volan, studiind din ochi bordul ca şi când s-ar fi aflat într-un avion nou şi ar fi trebuit să descifreze rapid comenzile. Din fericire, erau primitive. Băgă în viteză şi pătrunse în circulaţia aglomerată.

Ca din senin, o namilă se repezi spre geamul din dreapta. Joel profită de o altă breşă în trafic şi porni rapid înainte. Agresorul rămase agăţat de maşină cu pistolul în mână. Converse şterse un automobil parcat, dar omul nu renunţă. Joel băgă mâna sub sacou şi, când ucigaşul îndrepta arma spre el, se lăsă pe vine, în timp ce geamul din stânga se prefăcu în ţăndări. Câteva cioburi îi zgâriară fruntea. Cu mâna liberă îndreptă arma spre individul care îi acoperea geamul şi apăsă de două ori pe trăgaci.

În geamul din dreapta, care rămăsese intact, apărură două găuri mici. Omul ţipă şi se prăbuşi, ţinându-se cu amândouă mâinile de gât. Converse o luă la dreapta pe o arteră mare şi descongestionată. *Un om rămăsese în urmă, pe stradă... Vor urma şi ceilalţi. Pe*ntru moment era din nou liber. Un om mort nu putea identifica un automobil. Parcă maşina şi încercă să-şi aprindă o ţigară. Reuşi cu greu căci îi tremurau mâinile. Apoi trase cu sete un fum şi îşi îndepărtă câteva cioburi fine care îi zgâriaseră fruntea.

Umbla pe străzi ca o jucărie mecanică. Făcuse de patru ori drumul de la hotelul Amstel de pe Tulpplein, până la străduţele şi canalele ce duceau într-o piaţă a oraşului numită Museumplein, unde se afla Consulatul American. Stabilise mai multe variante: ştia străduţele laterale care puteau să-l scoată din nou în strada principală. În cele din urmă o luă spre est şi traversă podul Schellingwouder, peste Canalul IJ River-Sea şi merse până găsi o

porţiune de teren pustiu la malul apei. Aici o să fie bine, îşi zise el. Se întoarse şi porni din nou spre Amsterdam.

Era ora opt şi jumătate; afară se întunecase deja. Era pregătit. Studiase harta turistică şi descoperise paragraful referitor la modul de utilizarea a telefoanelor automate. Cândva fusese pilot; pentru el, citirea instrucţiunilor devenise a doua natură. De aceasta depindea dacă avionul face explozie în aer sau aterizează cu bine pe portavion. Parcă maşina vizavi de hotelul Amstel şi intră într-o cabină telefonică.

— Cu domnişoara Charpentier, vă rog.

— *Dank U*, spuse operatoarea, trecând imediat pe engleză. Un moment vă rog... O, da, *Meinffrouw Cha*rpentier a sosit acum o oră. Acum ştiu ce cameră are.

— Vă mulţumesc.

— Alo?

O, Dumnezeule, oare să vorbească? Oare putea să vorbească? *Aquitania.*

— Val, aici este Jack Talbot. M-am gândit că s-ar putea să fii aici. Mă bucur că ai venit. Ce mai faci, fetiţo?

— Sunt total epuizată, nesuferitule. Am vorbit ieri după-amiază cu centrala noastră din New York şi am primit ordin să vin la Amsterdam şi să strâng mâinile celor de aici.

— Şi de ce să n-o strângi şi pe a mea?

— E prea rece. Dar poţi să mă inviţi la cină.

— Aş fi încântat, dar înainte de asta trebuie să-mi faci un serviciu. Poţi să te urci într-o maşină şi să mă iei de la consulatul din Museumplein?

— Ce...? urmă o pauză plină de temeri. De ce, Jack? întrebarea fusese rostită în şoaptă.

Converse coborî vocea:

— Sunt aici de câteva ore şi am băut cam mult.

— Dar... ce s-a întâmplat?

— O prostie. Mi-a expirat paşaportul astăzi şi am avut nevoie de o prelungire. Am întâmpinat o mulţime de piedici şi mi s-a spus să vin din nou mâine dimineaţă.

— Şi nu vrei să-i rogi pe ei să-ţi cheme un taxi, aşa e?

— Exact. Dacă aş cunoaşte partea asta a oraşului aş veni pe jos sau aş încerca să găsesc o maşină, dar n-am mai fost niciodată pe aici.

— Mă aranjez puţin şi vin să te iau. Să zicem, în douăzeci de minute?

— Mulţumesc, am să aştept afară. Dacă nu sunt afară, aşteaptă-mă în maşină; n-o să dureze mai mult de câteva minute. Ţi-ai câştigat o cină pe cinste, fetiţo.

Joel agăţă receptorul în furcă, ieşi din cabină şi se întoarse la maşina închiriată. Acum trebuia să aştepte şi apoi să înceapă urmărirea.

Zece minute mai târziu, când o văzu, inima începu să-i bată cu putere. Privirea i se înceţoşă. Val ieşi pe uşa de sticlă de la Amstel, ducând în mână o valiză mare. Mergea cu paşi eleganţi şi graţioşi, care trădau fosta dansatoare. Oamenii se dădeau la o parte din faţa ei; îşi anunţa prezenţa fără ostentaţie, sugerându-le tuturor celor care o priveau că e stăpână pe sine. Nu era nevoie de nici un fel de artificii. Cândva o iubise nu atât pentru felul cum arăta, cât pentru omul care era. Dar nu o iubise îndeajuns. iar ea se îndepărtase. Inima lui nu fusese în stare de atâta dragoste. *Eşti istovit şi ars pe dinăuntru!* Aşa îi strigase. *Istovit emoţional!*

Rămăsese fără replică. Nu se putuse certa cu ea. Fugise furios. Îşi ascunsese intensitatea sentimentelor sub o indiferenţă care semăna a dispreţ. Nu mai avea loc şi pentru alţi oameni în sufletul lui, nu mai avea loc nici pentru Val. Căsnicia cerea asumarea unei responsabilităţi care făcea parte din această relaţie şi când lunile se transformară într-un an apoi doi şi trei, îşi dădu seama că nu-i putea face faţă. Deşi se dispreţuia pentru aceasta, nu putea să fie necinstit – nici faţă de el şi nici faţă de Valerie. Nu mai avea nimic de oferit; nu dorea decât să ia. Decise că era mai bine să se despartă cu sufletul curat.

Acum aşteptarea se încheiase şi venea urmărirea. Portarul de la Amstel îi chemă un taxi şi Valerie se urcă, dându-i şoferului adresa. Douăzeci de secunde mai târziu, după ce scrutase strada în toate direcţiile, porni maşina şi aprinse farurile. Nici un automobil nu se luase după taxi. Joel, însă, voia să fie sigur. Răsuci volanul şi porni pe stradă care scurta drumul spre consulat. Un minut mai târziu zări taxiul lui Val care cotea spre un canal. În spatele acestuia erau două maşini. Joel se concentră asupra formelor şi dimensiunilor lor. În loc să le urmărească îşi continuă drumul, apăsând pe acceleraţie, asigurându-se că nu este urmărit. Trei minute mai târziu, după ce coti de două ori la dreapta şi apoi la stânga, intră în Museumplein. Taxiul era în faţa lui, iar celelalte două maşini nu se mai vedeau. Strategia lui funcţionase. Posibilitatea ca telefonul lui Val să fie ascultat era

reală – dovadă că lui Rene de la convorbirea cu el i se trăsese moartea – aşadar pusese răul înainte. Dacă se transmitea că doamna Charpentier se îndrepta spre Consulatul American ca să se întâlnească cu o cunoştinţă de afaceri, Joel Converse ar fi fost exclus din discuţie. Consulatul nu era locul potrivit pentru un asasin care fuge de autorităţi. Nici nu putea să se apropie de el. Era un asasin care ucidea cetăţeni americani.

Taxiul opri în faţa clădirii de piatră cu numărul nouăsprezece, în care era Consulatul. Converse rămase ceva mai în spate, aşteptând şi privind în toate părţile. Mai multe maşini trecură pe lângă ei, dar nici una nu încetini măcar. Un biciclist singuratic pedala în josul străzii, un bătrân frână şi apoi întoarse maşina, dispărând în direcţia opusă. Tactica lui funcţionase. Val era singură în taxi la mai puţin de cincizeci de metri de el şi nimeni n-o urmărise. Acum putea face mişcarea finală către ea, cu mâna sub sacou, ţinând strâns pistolul cu amortizor.

Coborî din maşină şi porni pe trotuar, ca cineva care-şi face plimbarea de seară. Pe stradă mai erau câteva perechi care se plimbau asemeni lui. Le studie aşa cum studiază o pisică nişte găuri noi de şoarece. Nimeni nu manifestă nici cel mai mic interes pentru taxiul staţionat. Se apropie de geamul din spate şi bătu uşor. Val îl coborî. Se uitară o clipă unul la altul, apoi Valerie îşi duse mâna la gură şi şopti:

— O, Dumnezeule!

— Plăteşte-l şi vino la maşina gri parcată în spatele tău. Ultimele trei cifre ale numărului de înmatriculare sunt unu, trei, şase. Am să fiu acolo în câteva minute.

Îşi duse mâna la pălărie ca şi cum tocmai ar fi răspuns la întrebarea unui turist nedumerit şi porni înapoi pe trotuar. La zece metri de taxi, în dreptul intersecţiei, se întoarse şi traversă Museumplein, ajungând în partea cealaltă cu capul întors spre stânga, asemeni unui pieton atent să nu fie lovit de vreo maşină; în realitate, urmărea atent o femeie singură care se îndrepta spre un automobil. Se ascunse repede în umbra unei intrări şi rămase la pândă, respirând precipitat, înăbuşindu-şi dorinţa nebunească de a o lua la fugă pe trotuar, până în dreptul maşinii închiriate. Se opri din nou, îşi aprinse o ţigară şi privi în toate părţile. Nu era nimeni. Aruncă ţigara şi, nemaiputând să se stăpânească, traversă strada în fugă, deschise portiera şi se aşeză la volan.

Valerie era la câţiva centimetri de el, cu părul ei lung şi frumos

strălucind în lumina slabă. Chipul ei exprima acum îngrijorare, iar ochii pătrunzători îl cercetau minuţios.

— De ce, Val? De ce ai făcut asta?

— N-am avut de ales, spuse ea calmă şi enigmatică. Hai să plecăm de aici, te rog.

28

Merseră cu maşina câteva minute fără să spună nimic. Nici unul dintre ei nu voia să rupă tăcerea. Joel se concentra asupra străzilor; ştia foarte bine pe unde trebuie s-o ia şi mai ştia că îi vine să urle. Încerca astfel să se controleze, ca să nu oprească maşina şi s-o strângă în braţe, s-o întrebe de ce făcuse ceea ce făcuse şi să-i spună, indiferent ce răspuns ar fi primit, că e de-a dreptul nebună! De ce s-a întors din nou în viaţa lui? El însemna moarte... Dar cel mai mult dorea s-o strângă în braţe, să-şi lipească obrazul de obrazul ei, să-i mulţumească şi să-i spună cât de rău îi părea pentru tot ce se întâmplase.

— Ştii încotro mergem? rupse Val tăcerea.

— Am închiriat maşina la ora şase, împreună cu o hartă a oraşului şi mi-am petrecut timpul mergând pe străzi, ca să aflu tot ceea ce doream.

— Da, asta e în firea ta. Întotdeauna ai procedat metodic.

— Am crezut că aşa trebuie, spuse el pe un ton defensiv. Am mers după tine de la hotel că să văd dacă nu cumva te urmăreşte cineva. Şi oricum mă simt mai bine în maşină decât pe stradă.

— N-am avut intenţia să te jignesc.

Converse o privi; Val îl studia, ochii ei îi cercetau chipul.

— Scuză-mă. Cred că am devenit cam sensibil în ultimele zile şi nu înţeleg de ce!

— Nici eu. Te caută poliţia doar pe două continente şi în vreo opt ţări. Se zice că eşti cel mai abil asasin după maniacul ăla de Carlos.

— E nevoie să-ţi spun că toate astea nu sunt decât minciuni? O minciună uriaşă cu un scop bine precizat.

— Nu, răspunse Valerie simplu. Dar trebuie să-mi povesteşti. Absolut tot.

Converse o privi din nou, căutându-i ochii, încercând să pătrundă în ei, să treacă prin norii care îi umbreau şi să ajungă la gândurile ei, la motive. Dar nu putea face acest lucru acum; ceea ce simţea ea avea rădăcini adânci, dar nu era dragoste. Ştia asta. Avocatul din el îl sfătuia să fie precaut.

— Ce te-a făcut să crezi că am să te văd? M-am uitat cu totul

întâmplător la televizor.

— Nu m-am gândit la televiziune, mă bizuiam pe ziare. Ştiam că fotografia mea o să fie pe prima pagină a tuturor ziarelor din Europa. Am presupus că memoria nu te-a lăsat şi o să mă recunoşti. Şi mai ştiu că reporterii precizează întotdeauna hotelurile sau adresele, căci asta conferă un plus de autenticitate relatărilor.

— Dar nu ştiu să citesc decât în engleză.

— Se pare că memoria a început să te lase. Am fost de trei ori cu tine în Europa, de două ori la Geneva şi o dată la Paris. Nu-ţi beai niciodată cafeaua de dimineaţă dacă nu aveai alături de ea şi *Herald Tribune*. Chiar şi când ne-am dus să schiem la Chamonix ai făcut tărăboi până când chelnerul ţi-a adus *Herald Tribune*.

— Ai apărut şi în *Herald Tribune?*

— Fireşte, dar în altă variantă. Oricum, cu toate detaliile. Am presupus că vei lua un exemplar şi îţi vei da seama ce intenţionez să fac.

— Afirmaţia aceea că suntem ca doi străini şi că nu ne mai vedem de ani de zile şi că tu nu vorbeşti nici germana, nici franceza?

— Da. Exista o explicaţie acceptabilă pentru cei care ştiau că vorbesc aceste limbi: nu voiam să se ştie. Sunt oameni care vorbesc mai multe limbi şi procedează la fel. E ceva foarte obişnuit: în felul acesta scapi de o mulţime de întrebări, te poţi rezuma numai la declaraţiile generale şi eşti sigur că ele nu vor fi deformate.

— Am uitat, asta e meseria ta, într-un anume fel.

— Dar nu de aici mi-a venit ideea, ci de la Roger.

— De la tata?

— Da. Când a venit cu avionul de la Hong Kong acum câteva zile, un funcţionar le-a spus ziariştilor că este pe lista de pasageri. Când a ajuns pe aeroportul Kennedy a fost orbit de bliţuri. El nu citise nici un ziar şi nici nu ascultase ştirile de vreo două zile. S-a speriat şi mi-a dat telefon. Aşa mi-a venit ideea. Am avut grijă ca serviciile noastre din Berlinul de Vest să ştie că mă duc acolo.

— Ce mai face tata? Cum suportă povestea asta?

— Destul de bine. La fel şi sora ta; soţul ei a intervenit şi a preluat conducerea. E mai de treabă decât îţi închipui tu, Converse.

— Ce s-a întâmplat cu ei? Cum au suportat şocul?

— Sunt derutaţi, furioşi, uluiţi. Şi-au schimbat numerele de telefon. Vorbesc numai prin intermediul avocaţilor. Să ştii că te sprijină. Poate că nu-ţi dai seama, dar te iubesc toţi, deşi sunt sigură că nu le-ai oferit nici un motiv special.

— Cred că ne-am apropiat de casă, spuse Joel calm, când ajunseră la Schellingwouder Brug. Căminul nostru de odinioară.

Intrară în conul de umbră de sub pod; luminile strălucitoare de deasupra se reflectau pe faţa apei. Valerie nu răspunse, deşi nu-i stătea în fire să evite o provocare.

Joel nu mai suportă.

— De ce, Val? strigă el. Te-am mai întrebat şi mai înainte, te întreb şi acum. De ce ai venit aici?

— Scuză-mă, tocmai mă gândeam la ceva, spuse ea, evitând să-l privească. Cred că e mai bine să-ţi răspund acum, în timp ce conduci. Arăţi groaznic şi asta îmi spune prin ce ai trecut.

— Mă simt de-a dreptul jignit, spuse Converse blând, încercând să glumească. Tocmai am fost solicitat să pozez pentru coperta unei reviste de modă.

— Încetează cu prostiile! Nu e câtuşi de puţin amuzant, ştii şi tu asta.

— Retrag cele spuse. Niciodată n-ai înţeles ce vreau să spun.

— Te-am înţeles întotdeauna corect, Joel! Valerie continuă să privească şoseaua luminată de farurile maşinii. Nu mai face pe naivul cu mine. Nu avem timp pentru aşa ceva. Întotdeauna m-a întristat modul în care i-ai respins pe oamenii care doreau să vorbească cu tine, dar acum nu-mi mai pasă.

— Mă bucur să aud aşa ceva. Spune-mi: de ce naiba te-ai băgat în chestia asta?

Se priviră furioşi, amintindu-şi probabil de dragostea de odinioară. Valerie întoarse capul, în timp ce Converse vira ca să iasă de pe şosea ca să continue drumul de-a lungul malului.

— Foarte bine, spuse Valerie. Am să-ţi explic cât am să pot mai bine. Spun „cât am să pot mai bine”, pentru că nu sunt foarte sigură – există prea multe complicaţii. Poate că eşti un soţ neglijent, un om căruia nu-i pasă de sentimentele altora, dar în nici un caz un asasin. Nu tu i-ai omorât pe oamenii aceia.

— Asta ştiu. Ai spus că şi tu ştii. Totuşi, de ce ai venit aici?

— Pentru că trebuia să vin, spuse Valerie pe un ton categoric. După ce am aflat ştirea de la televizor m-am plimbat pe plajă şi m-am gândit la tine. N-au fost gânduri plăcute. M-ai făcut să trec

printr-un adevărat infern, Joel. În trecut ai suferit agresiuni cumplite şi am încercat să înţeleg. În schimb, tu nu ai încercat niciodată să mă înţelegi pe mine. Foarte bine, mi-am zis atunci. Va veni o zi când coşmarurile vor dispărea pentru el şi atunci se va uita la mine şi va spune: ia te uită, eşti tot aici! Ei bine, coşmarurile au dispărut, dar lucrul acesta tot nu s-a întâmplat.

— Mă plec în faţa logicii adversarilor mei, spuse Joel cu tristeţe, dar tot nu înţeleg.

— Aveam nevoie de tine, Joel, dar tu nu puteai să-mi răspunzi în acelaşi fel. Erai amuzant, chiar şi atunci când ştiam că nu ai chef să glumeşti şi erai extraordinar în pat, însă principala ta preocupare a fost întotdeauna propria ta persoană.

— Recunosc, aşa este, doamnă avocat. Şi?

— Mi-am amintit ce-am gândit în după-amiaza acea, când ai plecat de acasă. Mi-am jurat că, dacă vreodată un om apropiat va avea nevoie de mine atât de mult cât aveam eu nevoie de tine, să nu-l dezamăgesc. Ironia sorţii a vrut ca acel om să fii tocmai tu. Nu eşti nici nebun, nici ucigaş, dar cineva vrea ca lumea să te considere aşa. Şi indiferent cine este omul din umbră, se descurcă foarte bine. Până şi cei care te cunosc de ani de zile au început să creadă ce se spune despre tine. Eu însă, nu. Şi nu pot să te părăsesc.

— O, Doamne, Val…

— Fără romantisme, Converse, fără nostalgii care să ne ducă înapoi, în pat. Asta iese din discuţie. Am venit aici să te ajut, nu să te consolez. Şi pot face asta. Rădăcinile mele sunt adânc înfipte aici şi, pentru că în sfârşit ai şi tu nevoie de mine, am să te ajut. E bine aşa, prietene?

— Ciudată întorsătură au luat lucrurile, spuse Joel, continuând să conducă maşina în viteză spre terenurile puştii de la marginea oraşului. Mai mergem câteva minute, adăugă el, nu ne putem permite să fim văzuţi în oraş.

— Eu n-aş fi chiar aşa de îngrijorată. Suntem păziţi de prieteni.

— Ce fel de… prieteni?

— În faţa hotelului Amstel erau nişte oameni. Nu i-ai văzut?

— Ba cred că da. Dar nici unul dintre ei nu s-a urcat în maşină ca să te urmărească.

— La ce bun? Mai erau şi alţii pe străzile şi pe canalele care duceau spre Consulat.

— Ce naiba vrei să spui?

— Şi un bătrân pe bicicletă, în Museumplein.

— L-am văzut. Era şi el…

— Mai târziu, spuse Valerie, mutând sacoşa mare de pânză, ca să-şi poată întinde picioarele. S-ar putea să ne urmărească şi aici, dar nu vor ieşi la vedere.

— Cine eşti dumneata, drăguţă doamnă?

— Nepoata lui Hermione Geyner, sora mamei mele. Nu l-ai întâlnit pe tatăl meu, evident, dar dacă l-ai fi cunoscut, te-ar fi copleşit cu poveştile despre mama, despre ce făcuse în timpul războiului. În schimb, n-ar fi fost încântat să-ţi povestească despre mătuşa mea. Chiar şi francezii spuneau că a mers prea departe. Mişcările de rezistenţă din Olanda şi Germania colaborau. Am să-ţi vorbesc despre asta mai târziu.

— Crezi că şi acum suntem urmăriţi?

— Eşti nou în meseria asta. Nu poţi să-i vezi.

— La dracu'!

— Te exprimi foarte delicat.

— Foarte bine, foarte bine!… Şi ce e cu tatăl meu?

— Nu e nimic, stă la mine acasă.

— La Cape Ann?

— Da.

— Acolo am trimis plicul! „Schiţele" despre care ţi-am pomenit la telefon. Acolo e totul! Totul în legătură cu ceea ce s-a întâmplat. Există numele, motivele, absolut totul!

— Am plecat acum trei zile. Până atunci nu sosiseră. În schimb, Roger e tot acolo. Valerie păli brusc. O, Dumnezeule!

— Ce este?

— Am tot încercat să-i telefonez! Acum două zile, apoi ieri şi astăzi din nou.

— La naiba!

Pe malul apei se vedeau luminile unei cafenele. Joel vorbi repede, dând un ordin care nu putea fi trecut cu vederea.

— Nu-mi pasă cum o să faci, dar trebuie să iei legătura cu Cape Ann! Du-te şi când te întorci spune-mi că tata e viu şi nevătămat, *înţelegi?*

— Da. Pentru că şi eu vreau să aud acelaşi lucru.

Converse coti şi opri în faţa cafenelei, conştient că greşeşte, dar indiferent la posibilele urmări. De fapt, nu mai vedea şi nu mai auzea nimic. Valerie coborî repede din maşină, cu cartea de credit în mână. Dacă înăuntru se afla un telefon, avea să-l folosească. Nimeni n-ar fi putut s-o împiedice. Joel îşi aprinse o ţigară; fumul acrişor îi ardea gâtul, fără să-l calmeze. Privi afară,

în întuneric, la luminiţele care se vedeau în depărtare, pe pod, încercând să nu mai gândească. Nu reuşea. Oare ce făcuse? Tatăl lui îi cunoştea scrisul şi precis că va desface plicul, ca să vadă ce e înăuntru. Evident că îl va chema imediat la telefon pe Nathan Simon – după care s-ar putea să se petreacă ceva, la care nu dorea să se gândească. Val şi-ar fi dat seama după conţinutul materialului că nu trebuie să spună nimic la telefon, nu însă şi tatăl lui. iar dacă mai asculta şi altcineva pe linia aceea...! Oare unde zăbovea Val? Vorbea prea mult!

Converse nu mai avea răbdare. Deschise portiera, coborî, o luă la fugă spre intrarea în cafenea, dar se opri apoi brusc pe aleea cu pietriş. Valerie ieşea din cafenea, făcându-i semn să întoarcă. Lacrimile îi şiroiau pe obraji.

— Intră în maşină, spuse ea, apropiindu-se de el.

— Nu, spune-mi ce s-a întâmplat. Acum.

— Te rog, Joel, urcă-te în maşină. Înăuntru sunt doi indivizi care m-au urmărit tot timpul. Am vorbit în germană, dar şi-au dat seama că discut cu cineva din America şi au văzut că sunt supărată. Cred că m-au recunoscut. Trebuie să plecăm imediat de aici.

— Dar ce s-a întâmplat?

— În maşină.

Valerie scutură din cap, îşi şterse lacrimile, trecu pe lângă Converse şi se urcă în maşină.

— La naiba!

Tremurând, Converse sări la volan, porni motorul, trânti uşa şi demară în viteză. Pneurile scrâşniră pe pietrişul aleii şi ieşi în şosea. Ţinu piciorul pe acceleraţie până când din cauza vitezei nu mai putu desluşi peisajul înconjurător.

— Mai încet, spuse Val, fără să ridice vocea. Nu faci decât să atragi atenţia asupra noastră.

Joel se conformă îndemnului şi ridică piciorul de pe pedală.

— E mort, nu-i aşa?

— Da.

— O, Dumnezeule! Ce s-a întâmplat? Ce ţi-au spus? Cu cine ai vorbit?

— Cu o vecină, nu contează cum o cheamă. Are cheia de la casa mea. S-a oferit să ia ziarele şi să păzească locuinţa până când poliţia va lua legătura cu mine. S-a întâmplat să fie acolo când am telefonat. Am întrebat-o dacă printre scrisori nu este un plic mare, expediat din Germania. Mi-a spus că nu există.

— Poliţia? Dar ce s-a întâmplat?

— Ştii casa mea de pe plajă. Cam la vreo sută de metri de ea este un dig de stânci, nu prea lung...

— Spune o dată ce s-a întâmplat! strigă Joel.

— Au presupus că s-a dus la plimbare pe dig noaptea trecută, a alunecat şi a căzut printre stânci. Avea o vânătaie mare la cap. În dimineaţa asta valurile au scos cadavrul pe plajă.

— Minciuni! L-au auzit nenorociţii vorbind la telefon! Şi s-au dus la el!

— La telefonul meu? M-am gândit şi eu la asta în avion.

— Tu te-ai gândit, dar el nu. L-am ucis! Naiba să mă ia, eu l-am ucis.

— Sunt la fel de vinovată că tine pentru ceea ce s-a întâmplat, spuse Valerie, atingându-i tandru braţul. Mi-a fost foarte drag. Noi doi ne-am despărţit, dar a continuat să-mi fie prieten, poate unul dintre cei mai buni.

— Îţi spunea Valley, îşi aminti Joel cu vocea sugrumată de lacrimi, încercând să-şi stăpânească durerea. Ticăloşii! Ticăloşii!

— Vrei să conduc eu?

— Nu.

— Telefonul! Probabil că poliţia, FBI-ul sau alţii ca ei au obţinut aprobarea de a-l asculta.

— Bineînţeles că au obţinut! Tocmai de aceea nu ţi-am telefonat. Aveam intenţia să-l sun pe Nathan Simon.

— Dar aici nu e vorba de poliţie sau de FBI, ci de cu totul altcineva.

— Da. Nimeni nu ştie cine sunt, dar sunt peste tot. Şi pot să facă tot ce vor. Dumnezeule mare! Şi tata! Asta este lucrul cel mai cumplit!

— Şi e momentul să-mi povesteşti, tot, nu-i aşa?

— Da. Acum câteva minute aveam intenţia să ascund câte ceva de tine, să nu-ţi spun chiar totul şi să încerc să te determin să-l convingi pe Nate să vină aici şi să vadă că nu sunt nebun. Acum trebuie să renunţ. Nu mai avem timp. Au pus mâna pe plic – era tot ce aveam... Îmi pare rău, Val. O să-ţi spun absolut tot. Martor mi-e Dumnezeu că nu mi-am dorit acest lucru – am vrut să te protejez. Acum nu mai am de ales.

Joel opri maşina pe un teren pustiu de la marginea apei. iarba era înaltă, cornul lunii strălucea frumos deasupra golfului şi luminile Amsterdamului sclipeau în depărtare. Coborâră şi Joel o

conduse, ţinând-o de mână, spre cel mai întunecos loc pe care îl găsi. N-o mai ţinuse de mână de ani de zile şi atingerea mâinii ei îi făcea bine. Joel Converse devenise mesagerul morţii.

— Hai să stăm aici, spuse el, eliberându-i mâna.

— Foarte bine. Valerie se aşează dând stufărişul la o parte. Cum te simţi? întrebă ea.

— Îngrozitor, răspunse Joel privind cerul întunecat. Eu l-am ucis. Atâţia ani am încercat să ne apropiem unul de altul şi până la urmă am reuşit să-l omor. Dacă l-aş fi lăsat în pace, dacă l-aş fi lăsat să fie aşa cum voia el, probabil că ar fi fost acuma într-o cârciumă şi ar fi băut pe săturate, povestind istorioare hazlii, făcându-i pe toţi să râdă şi nu ar fi murit, ieri, la Cape Ann.

— Nu tu l-ai obligat să la avionul de la Hong Kong, Joel.

— O, la naiba, evident că nu l-am rugat şi nici nu i-am poruncit, dacă asta vrei să spui. Dar l-am determinat să vină. După ce a murit mama, între noi au rămas multe lucruri nespuse. „Bagă-ţi minţile în cap, tată, îi spuneam. N-ai decât să pleci în câte o excursie, dar nu sta prea mult departe de noi. Ne facem griji cu toţii. Încearcă să ai mai mult simţ de răspundere.” Am făcut atâta timp pe grozavul cu el şi până la urmă l-am ucis.

— Nu tu l-ai ucis! Alţii au făcut-o! Acum vorbeşte-mi despre ei!

Converse oftă şi îşi şterse lacrimile.

— Da, ai dreptate, nu mai avem timp, nici măcar pentru bătrânul Roger.

— O să avem timp mai târziu.

— Dacă o să mai existe un „mai târziu”, spuse Joel, inspirând adânc şi recăpătându-şi controlul. Îl ştii pe Rene, nu-i aşa?

— Da, am citit despre el ieri. Mi s-a făcut rău… Larry mi-a spus că te-ai văzut cu el la Paris şi că Rene considera că eşti tulburat; aşa a apreciat şi Larry când ai vorbit cu el. Rene a fost ucis pentru că s-a întâlnit cu tine. Probabil că Larry e pe cale să-şi piardă minţile.

— Nu acesta este motivul pentru care a fost ucis Rene. Hai să vorbim despre Larry. Când am luat prima dată legătura cu el, aveam nevoie de informaţii, însă nu i le-am cerut direct. M-a ascultat, dar n-a înţeles. Dacă i-aş fi spus adevărul, ar fi reacţionat imediat şi ar fi fost ucis în plină stradă. Ultima oară când am vorbit cu el i-am spus mai multe – tocmai scăpasem de oamenii care mă ţinuseră în captivitate. I-am povestit totul.

— Mi-a spus că retrăiai experienţele din Vietnam. A amintit de o noţiune din psihiatrie.

Converse scutură din cap şi râse scurt, răguşit.

— Au existat şi anumite asemănări şi sunt sigur că am făcut nişte aluzii la ele, dar asta e tot; Larry n-a ascultat ce i-am spus, ci a căutat să depisteze în convorbirea noastră ceea ce auzise de la alţii, ceea ce credea că este adevărat. A pretins că este prietenul meu dintotdeauna, dar s-a purtat ca un avocat care încearcă să-şi convingă clientul că este bolnav, că pentru binele tuturor ar trebui să se predea autorităţilor. Când mi-am dat seama ce urmărea, i-am spus unde sunt; am ştiut că o să-i anunţe pe toţi, convins că face un lucru bun. Nu voiam decât să scap de acolo, aşa că m-am declarat de acord cu el, am închis telefonul şi am luat-o la fugă… Douăzeci de minute mai târziu am văzut o maşină care se oprea în faţa hotelului, iar în ea se aflau călăii mei.

— Eşti sigur?

Joel dădu afirmativ din cap.

— În ziua următoare, unul dintre ei a declarat că mă văzuse pe Podul Adenauer împreună cu Walter Peregrine. Nu m-am apropiat în viaţa mea de podul ăla. Habar n-am unde se află.

— Am citit reportajul din *Times.* Era vorba de un ofiţer, un tip de la ambasadă, pe nume Washburn.

— Aşa este. Converse rupse un fir lung de iarbă, îl răsuci şi începu să-l învârtă între degete. Se pricep foarte bine să manipuleze mass-media – ziarele, televiziunea, radioul. Fiecare vorbuliţă pe care o lansează este periată şi lustruită până pare absolut autentică, oficială. iau vieţile oamenilor ca şi când ar elimina piesele de pe tabla de şah. Nu le pasă nici dacă este vorba de piesele lor. Nu vor decât să câştige. Este cea mai mare partidă din istoria modernă a omenirii. Şi au şansa s-o câştige.

— Joel, tu îţi dai seama ce spui? Un ambasador american, comandantul suprem al NATO, Rene, tatăl tău… tu. Apoi ucigaşi la ambasadă, o presă manipulată, minciuni peste tot, la Washington, Paris, Bonn – şi toate acestea cu statut oficial. Descrii un fel de *Anschluss,* un fel de ocupaţie demonică.

Converse se uită lung la ea, în timp ce briza adia uşor, vălurind faţa apei.

— Exact asta este, o nebunie născută în mintea bolnavă a unui om şi pusă în aplicare de o mână de alţi nebuni, cât se poate de sinceri în convingerile lor şi de un înalt profesionalism. În realitate, sunt nişte fanatici, nişte ucigaşi, care nu au nimic sfânt. Au recrutat şi recrutează oameni asemeni lor în toată

lumea. Se agaţă de fel de fel de teorii, fac promisiuni, vorbesc despre mitul eficienţei şi al disciplinei, al sacrificiului de sine pentru că ştiu că acestea conduc spre putere. Puterea de a-i înlocui pe cei indisciplinaţi, ineficienţi, corupţi sau corupători. Sunt orbi: nu pot vedea mai departe de propria lor imagine distorsionată… N-am dormit prea mult, dar m-am gândit foarte mult.

— Juriul este la locul lui, Joel, spuse Valerie privindu-l în ochi. Nu accept doar o prezentare, vreau să-mi spui totul. Cred că trebuie să începi cu începutul, adică din momentul în care te-ai angajat în luptă.

— Foarte bine, totul a început la Geneva…

— Asta ştiu, îl întrerupse Val în şoaptă.

— Cum?

— Nimic. Continuă.

— Cu un bărbat pe care nu-l mai văzusem de douăzeci şi trei de ani. Îl cunoşteam sub un nume, dar la Geneva purta altul. Mi-a dat o explicaţie plauzibilă, însă mie mi s-a părut stranie. Nu ştiu câte lucruri mi-a ascuns sau câte minciuni mi-a spus că să mă manipuleze. Necazul este că a făcut tot ceea ce a făcut dintr-un motiv corect. Eu eram omul de care aveau nevoie. Ei. Dar nu ştiu cine sunt aceşti ei, ştiu numai că sunt acolo, undeva… Cât am să mai trăiesc – cât o să-mi mai fie dat să rămân viaţă – n-am să uit cuvintele pe care le-a folosit când a ajuns la miezul problemei pentru care venise la Geneva. „Ei sunt acolo în spate”, aşa a spus. „Generalii sunt în spate.”

Joel îi povesti totul, încercând să nu-i scape nici un amănunt. Numărătoarea inversă începuse. În câteva zile, cel mult o săptămână-două pretutindeni se vor dezlănţui incidente violente – asemeni celui care se desfăşura chiar acum în Irlanda de Nord. „Acumulări”, aşa spuseseră, „accelerare rapidă!” Numai că nimeni nu ştia care sunt ţintele. George Marcus Delavane era nebunul care născocise totul şi alţi oameni puternici şi nebuni îl ascultau, îi îndeplineau ordinele, ocupau poziţiile din care să pună mâna pe pârghiile de comandă. *Pretutindeni.*

În cele din urmă îşi termină expunerea. Era speriat, deoarece ştia că, dacă Val va fi prinsă de soldaţii Aquitaniei, narcoticele pe care i le vor administra o vor face să le dea toate informaţiile înainte de a o ucide. Îi spuse şi asta când termină. Simţea o dorinţă nebună să înlăture tot ce-i îndepărta şi s-o ia în braţe; se detesta pentru faptul că făcea ceea ce trebuia să facă.

— Uneori, spuse ea calmă, când visai urât sau beai prea mult, vorbeai în somn de acest Delavane. Erai cuprins de panică, tremurai şi, uneori, ţipai. Îl urai, dar îţi era şi frică de el.

— A semănat o mulţime de cadavre în jurul lui, fără nici o motivaţie. Copii… nişte puştani în uniforme de adulţi care nu înţelegeau nimic din ceea ce se petrecea în jurul lor.

— Nu crezi că s-ar putea să fie şi ceva din ceea ce susţin ei – vreau să spun că îţi transferi sentimentele de atunci…

— Dacă eşti dispusă să crezi aşa ceva, te duc înapoi la Amstel şi mâine dimineaţă poţi să iei avionul şi să te duci înapoi, la şevaletul tău. Val, nu sunt nebun. Lucrurile astea se întâmplă cu adevărat.

— Foarte bine, dar trebuia să te întreb. Probabil că nu-ţi mai aminteşti de nopţile acelea.

— Nu cred că s-a întâmplat prea des.

— Asta e adevărat, dar atunci când se întâmpla, erai total absent.

— Tocmai acesta este motivul pentru care am fost recrutat la Geneva.

— Şi acest Fowler sau Halliday ştia exact cum te-ai exprimat tu. Erau propriile tale cuvinte.

— Fitzpatrick îi făcuse rost de informaţie. Considera că face ceea ce trebuie.

— Da, ştiu, mi-ai povestit. Ce crezi că s-a întâmplat cu el? Adică cu Fitzpatrick?

— Am încercat zile în şir să găsesc un motiv pentru care l-ar fi lăsat să trăiască. Dar n-am găsit nici unul. Este mai periculos decât mine. El a lucrat pe drumurile pe care le minează ei acum. Ştie exact cum funcţionează Pentagonul şi de ce aprobări este nevoie pentru efectuarea exporturilor de arme, aşa că putea să-i prindă imediat. Sunt sigur că l-au ucis.

— Ţi-a plăcut omul, nu-i aşa?

— Da. Şi ceea ce este la fel de important, m-a uluit felul în care raţiona. Gândea rapid şi avea o imaginaţie al naibii de bogată, aproape că îmi era frică să recurg la ea.

— Seamănă cu un bărbat cu care am fost căsătorită eu, spuse blând Valerie.

Converse o privi fix câteva clipe, apoi întoarse capul.

— Dacă scap cu viaţă din treaba asta – ceea ce sincer să fiu nu prea cred – am să încep o vânătoare. Am să aflu cine a ordonat execuţia şi cine a apăsat pe trăgaci. N-o să fie nici un

proces, nici martori ai acuzării sau ai apărării, nici un fel de circumstanţe, nici atenuante, nici de alt fel. Numai eu şi pistolul.

— Îmi pare rău să te aud vorbind astfel, Joel. Întotdeauna te-am admirat pentru principiile tale. Aveai, cum să spun, un fel de veneraţie pentru lege. Nu era vorba de prefăcătorie sau ambiţie, ştiu bine lucrul acesta. Puteai să te uiţi la lege şi să te cerţi cu ea, aşa cum face un copil cu tatăl său, ştiind că ea reprezintă într-un fel adevărul absolut... Tatăl tău nu s-a purtat niciodată cu tine aşa...

— Nu e cazul să discutăm despre asta.

— Iartă-mă. El a adus o dată vorba.

— E în ordine. Hai să stăm de vorbă. N-am prea făcut treaba asta în ultimii ani.

— N-am crezut că doreşti aşa ceva.

— Să lăsăm trecutul. Să ne ocupăm de prezent.

— Nu au împotriva ta nici o probă! I-am spus asta şi lui Larry – au afirmat că ai fost în locul respectiv, că ai făcut nu ştiu ce, dar nu pot dovedi nimic pentru că n-ai făcut nimic din ceea ce susţin ei. Eşti avocat, Joel, pentru numele lui Dumnezeu, ridică-te în picioare şi apără-te!

— N-am să ajung niciodată în faţa unui tribunal, nu înţelegi? Indiferent unde şi când voi ieşi la suprafaţă, se va găsi imediat cineva care să mă lichideze, chiar dacă ar trebui să-şi piardă viaţa. Intenţionam să folosesc dosarele şi informaţiile care nu puteau proveni decât din surse guvernamentale, convins că am nişte parteneri pe undeva, pe la Washington. Cu ajutorul lor aş fi putut ajunge la oameni pe care îi cunosc, pe care îi cunoaşte firma şi cu ajutorul lui Nathan i-aş fi obligat să mă asculte, să vadă că sunt în toate minţile, să afle ce am văzut şi ce am aflat. Dar fără plicul acela, nici Nate nu va fi dispus să mă ajute. Mai mult chiar, o să insiste să mă întorc în ţară şi să mă predau, spunându-mi că o să mi se asigure protecţia. Dar pentru mine nu există protecţie, nu mă poate apăra nimeni de ei. Sunt peste tot, în ambasade, în bazele navale şi ale armatei de uscat, la Pentagon, la poliţie, la Interpol, la Departamentul de Stat. Sunt peste tot. Şi nu-şi pot permite să mă lase în viaţă. Am auzit totul de la prima sursă.

— Şah mat, spuse Val, blând.

— Şah, fu de acord Joel.

— Atunci trebuie să găsim pe altcineva.

— Pe cine?

— Un om pe care cei la care vrei să ajungi sunt dispuşi să-l asculte. Cineva care i-ar putea sili pe cei care te-au recrutat să spună cine sunt – adică să iasă la suprafaţă.

— La cine te gândeşti? La Ioan Botezătorul?

— La Sam. Sam Abbott.

— Sam? Cum naiba… exact la el m-am gândit şi eu mai deunăzi la Paris. Cum de ţi-a trecut prin minte…

— La fel ca şi tine, am avut destul timp să mă gândesc. La New York, în avion, noaptea trecută după ce am vizitat-o pe mătuşa mea de la Berlin.

— Mătuşa ta?

— Ajungem şi acolo… Ştiam că dacă eşti în viaţă ai un motiv ca să stai ascuns, să nu ieşi la lumină şi să dezminţi tot ceea ce se spune despre tine. Nu se potrivea, nu era în firea ta să taci. Dacă ai fi fost ucis sau prins, ştirea s-ar fi aflat pe prima pagină a tuturor ziarelor, pe toate canalele de televiziune şi de radio. Văzând că nu apare nimic, am presupus că eşti, încă, în viaţă. Dar de ce fugeai, de ce te ascundeai? Şi atunci mi-am zis, „Dumnezeule, dacă nici Larry Talbot nu-l crede, atunci cine o să-l creadă?” iar dacă Larry nu te credea, însemna că oamenii din preajma lui, prietenii tăi şi cunoscuţii influenţi acceptau că ai devenit un maniac care cutreiera Europa. Nimeni n-ar fi îndrăznit să se apropie de tine, deşi cineva trebuia s-o facă. Nu eu, Doamne fereşte. Sunt fosta ta soţie şi nu o persoană cu greutate, aşa cum îţi trebuia ţie… În consecinţă, m-am gândit la cineva despre care mi-ai mai vorbit, o persoană cunoscută. Aşa mi-a venit în minte numele lui Sam Abbott. Generalul de brigadă Abbott.

— Sam Abbott, zise Joel încetişor. A fost doborât la trei zile după mine şi ne-au mutat dintr-un lagăr în altul. A rămas în cadrul Forţelor Aeriene conştient că acolo îi este locul.

— Avea o părere foarte bună despre tine. Spunea că ai făcut mai mult pentru moralul oamenilor decât oricine altcineva din lagăr. Ultima ta evadare le-a dat speranţe tuturor.

— Nu-i chiar aşa. Eram un element recalcitrant – aşa mi se spunea – care îşi permitea să rişte. Sam ar fi putut face acelaşi lucru, dar era ofiţer superior şi evadarea lui s-ar fi soldat cu represalii. El este cel care ne-a ţinut pe toţi la un loc.

— Abbott susţine altceva. Cred că din cauza lui n-ai avut niciodată o părere prea bună despre cumnatul tău. Îţi mai aminteşti când Sam a venit la New York şi ai încercat să-i faci

cunoştinţă cu sora ta, Ginny? Am luat masa cu toţii la un restaurant scump, care ne depăşea posibilităţile.

— Ginny l-a speriat îngrozitor. Mi-a spus mai târziu că, dacă ar fi fost înrolată şi numită comandant al Saigonului, oraşul n-ar fi căzut niciodată. Nu avea de gând să ducă o bătălie tot restul vieţii.

— Şi aşa ai pierdut un cumnat care ţi-ar fi plăcut. Valerie schiţă un zâmbet, apoi spuse cu un ton grav: Pot să ajung la el, Joel. Am să-l găsesc şi am să-i spun, am să-i povestesc tot ce mi-ai povestit tu mie. În primul rând, că nu eşti mai nebun decât mine sau decât el. Că ai fost manipulat de nişte oameni pe care nu-i cunoşti, care te-au minţit ca să faci o treabă pe care ei fie că n-o puteau face, fie că le era frică.

— Nu e bine, spuse Converse. Dacă vor săpa în jurul Departamentului de Stat şi al Pentagonului, s-ar putea să urmeze o mulţime de accidente – mortale… Nu, aveau dreptate. Trebuie să pornească de aici. Aceasta este singura cale.

— Dacă poţi să spui asta după toate cele prin care ai trecut, înseamnă că eşti cel mai zdravăn la minte dintre noi toţi. Sam o să-şi dea seama de asta. O să ne ajute.

— S-ar putea, spuse Joel gânditor. Va trebui să fie foarte precaut. Nu va putea acţiona pe nici unul din canalele obişnuite, dar ar putea face ceva. Acum trei sau patru ani – după divorţul nostru – a aflat că sunt la Washington pentru câteva zile şi m-a chemat la el. Am cinat împreună şi pe urmă am băut câteva păhărele în plus. Până la urmă şi-a petrecut noaptea pe canapeaua din camera mea de la hotel. Am discutat mult – prea mult chiar – cu despre mine şi despre tine, iar Sam despre cea mai recentă frustrare a lui.

— Asta înseamnă că sunteţi destul de apropiaţi.

— Nu asta voiam să spun; e vorba despre ceea ce făcea el pe atunci. Sam se străduia din răsputeri să pătrundă în programul NASA, însă era mereu refuzat. Spuneau că nu are pe cine pune în locul lui. Nimeni nu-l egala când era vorba de manevre la mare înălţime; era suficient să se uite la un avion ca să-ţi spună tot ce se poate face cu el.

— Scuză-mă, nu înţeleg.

— O, da, iartă-mă. A fost adus la Washington pentru a fi numit consultant la Agenţia Naţională de Securitate, care se călca pe picioare cu CIA. Sam răspundea de evaluarea noilor echipamente sovietice şi chineze.

— Ce?

— Avioane, Val. A lucrat la Langley şi în nenumărate case conspirative din Virginia şi Maryland, evaluând fotografiile aduse de agenţi, luând interogatorii evadaţilor – mai ales piloţilor, mecanicilor şi tehnicienilor. Ştie la cine trebuie să ajung, a lucrat cu oamenii respectivi.

— După câte îmi dau seama, vorbeşti despre serviciile de informaţii.

— Nu numai de servicii, o corectă Joel. Există nişte oameni care se află în spatele lor, oameni care au încercat s-o termine cu ticăloşi precum Delavane şi tribul lui, să-i reducă la tăcere în mod discret, folosind mijloace şi tehnici despre care tu şi cu mine nu ştim nimic – droguri, prostituate şi băieţei. Ar fi trebuit să se implice din primul moment, nu să înceapă de la Geneva şi nu cu mine. Oamenii de care vorbesc omoară pentru că este cel mai practic aşa şi se justifică invocând, în ultimă instanţă, interesul ţării lor. Doamne şi cât am mai urlat împotriva lor; avocatul corect din mine cerea să fie traşi la răspundere. Ei bine, mi-am schimbat opinia după ce l-am zărit pe duşman. Dacă e nevoie să sugrumi pe cineva ca să distrugi un cancer atunci când medicina cinstită nu poate face nimic, ei bine, sunt gata s-o fac.

— Credeam că nu-ţi plac fanaticii.

— Aşa este, dar…

— Sam, insistă Valerie. Mă întorc mâine acasă şi-l caut.

— Nu, spuse Converse. Vreau să pleci chiar astăzi, întotdeauna porţi paşaportul la tine, aşa e?

— Da, dar…

— Nu vreau să te mai întorci la Amstel. Trebuie să dispari din Amsterdam. Este o cursă KLM pentru New York la ora douăsprezece fără un sfert.

— Dar lucrurile mele…

— Nu merită. Dă telefon la hotel când ajungi acasă şi trimite-le banii pentru cameră. Spune-le că a intervenit ceva urgent şi au să-ţi trimită toate lucrurile.

— Sper că nu vorbeşti serios?

— În viaţa mea n-am fost mai serios. Cred că ar trebui să ştii adevărul despre Rene. N-a fost ucis pentru că ne-am întâlnit la Paris; atunci nu s-a întâmplat nimic. I-am dat telefon de la Bonn acum câteva zile şi el m-a crezut. A fost ucis pentru că m-a trimis la Amsterdam, la un om care m-ar fi ajutat să iau un avion spre Washington. Acum chestiunea iese din discuţie şi nici nu mai

contează. În schimb, tu contezi. Ai venit aici, ne-am întâlnit şi cei care mă caută vor afla în curând.

— N-am spus nimănui că mă duc la Amsterdam, interveni Valerie. Am lăsat intenţionat vorbă la hotelul Kempinski că mă duc acasă şi, dacă primesc vreun telefon, să fie redirecţionat spre New York.

— Ţi-ai făcut rezervare la avion?

— Evident. Numai că nu m-am prezentat la aeroport.

— Foarte bine, dar nu suficient. Oamenii lui Delavane sunt teribili de eficienţi. Leifhelm are legături cu toate aeroporturile şi serviciile de imigraţie din Germania. Vor afla într-un fel sau altul. Poate că acum i-am păcălit, dar a doua oară n-o să mai reuşim. Sunt sigur că un neamţ te aşteaptă deja la hotelul Amstel, probabil chiar la tine în cameră. Vreau să se convingă că mai eşti în oraş.

— Dacă o să intre cineva la mine în cameră – în camera mea… ei bine, o să aibă un şoc.

— Ce vrei să spui?

— Este altcineva acolo. Cineva cu multe amintiri care a primit nişte instrucţiuni pe care prefer să nu le repet.

— E treaba mătuşii tale?

— Mătuşa mea vede lucrurile în negru sau alb, pentru ea nu există cenuşiu. Sunt duşmani şi cei care nu sunt duşmani. Oricine are intenţia să-i facă vreun rău nepoatei ei este fără îndoială un duşman. Tu nu-i cunoşti pe oamenii ăştia, Joel. Trăiesc în trecut; nu uită niciodată. Sunt bătrâni acum, dar îşi amintesc ce au fost şi de ce au făcut ceea ce au făcut. Pentru ei, totul era foarte simplu atunci: bun sau rău. Trăiesc acum cu aceleaşi amintiri; uneori mă sperie. De atunci, nimic important şi autentic nu s-a petrecut în viaţa lor. Cred că ar prefera să revină vremurile de atunci, cu toate ororile lor.

— Dar mătuşa ta? După tot ce s-a spus despre mine la televiziune şi în ziare a rămas tot de partea ta? Nu pune nici un fel de întrebări? Faptul că eşti fiica surorii ei îi este suficient?

— A, nu, mi-a pus întrebări foarte concrete şi i-am răspuns. Totuşi, e destul de ciudată – chiar foarte ciudată – dar poate face ceea ce trebuie şi asta contează.

— Foarte bine… Aşadar te întorci în America în noaptea asta?

— Da, spuse Val, dând din cap. Mi se pare rezonabil şi cred că sunt mai utilă la New York decât aici. Din ceea ce ai spus, fiecare moment contează.

— Este vital. Mulţumesc... S-ar putea să ajungi greu până la Sam. N-am nici ce mai mică idee unde; se află şi cei de la serviciu nu sunt foarte cooperanţi când este vorba de o femeie care încearcă să la legătura cu un ofiţer – mai ales dacă are un grad superior. Li se pare ciudat – poate fi o poveste de dragoste, de un copil de care omul n-a ştiut niciodată nimic; oricum, sunt foarte circumspecţi.

— Atunci n-am să-i rog să-mi dea adresa lui. Am să spun că sunt o rudă pe care *el* încearcă s-o găsească, că eu călătoresc foarte mult şi că am să fiu la hotelul cutare în următoarele douăzeci şi patru de ore. Sunt sigură că unui general i se va transmite un astfel de mesaj.

— Cu siguranţă. Dar să nu-ţi laşi numele, rişti prea mult. Nu numai tu, ci şi Sam.

— Am să recurg la o şmecherie. Valerie clipi din ochi şi se uită în jur. Am să-mi spun Parquette – ceva care să se asocieze cu numele meu, Charpentier, care în franceză înseamnă „tâmplar”. Şi am să adaug şi Virginia – o să-şi amintească de sora ta, Ginny. Virginia Parquette – cred că o să ghicească.

— Probabil. Însă s-ar putea să ghicească şi ceilalţi. Dacă în noaptea asta n-ai să apari la hotel, Leifhelm va verifica toate aeroporturile şi te va localiza la Kennedy.

— Atunci am să-i păcălesc în La Guardia. Am să mă duc la un motel unde stau de obicei când iau avionul pentru Boston. Am să mă înregistrez şi apoi o să plec fără ca ei să bage de seamă. Dar ce ai de gând să faci tu?

— Voi încerca să mă dau la fund. Am devenit foarte priceput în chestia asta şi am cu ce plăti ca să-mi fac rost de tot ce-mi trebuie.

— Nu prea e în ordine. Cu cât cheltuieşti mai mult, cu atât laşi urme mai clare. O să te găsească. Trebuie să pleci şi tu din Amsterdam.

— Ei bine, aş putea să trec clandestin câteva frontiere şi să mă duc la Paris, la vechiul meu apartament de la George V. Bineînţeles că ar fi cam bătător la ochi, dar dacă am să dau nişte bacşişuri grase...

— Nu încerca să fii amuzant.

— Nu consider că mă aflu într-o situaţie amuzantă. În plus, mi-ar plăcea teribil o toaletă ca lumea şi un duş, chiar o baie. În camerele unde mă pot caza eu nu există astfel de facilităţi.

— Cine ştie de când n-ai mai făcut un duş – mi-am dat seama

de asta chiar dacă suntem în aer liber.

— O, fereşte-te de soţia, care se simte deranjată de lipsa de igienă a soţului ei.

— Încetează, Joel. Nu sunt soţia ta... Trebuie să ştiu cum să dau de tine.

— Stai să mă gândesc. Ştii, am devenit foarte inventiv în ultima vreme. Am să găsesc eu ceva. Aş putea...

— Lasă, am găsit eu, îl întrerupse Val. Înainte de a pleca din Berlin am vorbit cu mătuşa mea.

— De la tine de acasă?

— De la un hotel din New York, unde m-am înregistrat sub un alt nume.

— Aşadar, te-ai gândit şi la telefon.

— Nu în felul în care te-ai gândit tu... I-am spus ce cred cu că s-a întâmplat şi ce intenţionez să fac. A venit ieri la Berlin să mă vadă. Până la urmă s-a lăsat convinsă să te ajute. O să te ascundă. Şi nu numai ea.

— În Germania?

— Da. Locuieşte la ţară, la marginea oraşului Osnabruck. Este locul cel mai sigur, ultimul loc unde te-ar putea căuta cineva.

— Şi cum ajung înapoi, în Germania? Mi-a fost destul de greu să plec de acolo! Lăsându-i la o parte pe oamenii lui Delavane, toate punctele de frontieră sunt în alertă şi au fotografia mea.

— Am vorbit în după-amiaza aceasta cu Hermione; după ce ai telefonat tu – am sunat de la un telefon automat. Stă cu un prieten. A început imediat să facă toate aranjamentele şi când am ajuns aici, acum câteva ore, un bătrân m-a întâmpinat la aeroport. Acelaşi bătrân pe care l-ai văzut în seara asta pe bicicletă. Nu-l cunoşti, dar l-ai văzut în Museumplein. M-a dus la o casă de pe Lindengracht, unde se afla un telefon „sigur”.

— Dumnezeule mare, s-au întors în anii ’40.

— Da, nu s-a schimbat mare lucru.

— Şi ce a spus?

— Mi-a dat instrucţiuni. Mâine după-amiază, spre seară, când terminalul este plin, trebuie să te duci la Gara Centrală din Amsterdam şi să te învârţi pe lângă ghişeul de informaţii. O să se apropie de tine o femeie, o să te salute şi o să spună că v-aţi cunoscut la Los Angeles. Răspunde-i. În timpul discuţiei o să-ţi dea un plic în care vei găsi un paşaport şi un bilet de tren.

— Un paşaport? De unde şi până unde?

— N-a fost nevoie decât de o fotografie. La asta m-am gândit

când am plecat de la Cape Ann.

— Te-ai gândit la asta?

— Doar ţi-am spus, am auzit o mulţime de poveşti: cum i-au scos pe ţigani, pe evrei şi pe toţi cei paraşutaţi din Germania şi cum i-au trecut în ţările neutre. Documente false, fotografii, toate astea au devenit o adevărată artă.

— Şi ai adus o fotografie de-a mea cu tine?

— Mi s-a părut cât se poate de logic. Aşa a spus şi Roger. Şi el a făcut războiul.

— Logic… o fotografie.

— Da. Am găsit una într-un album. Îţi mai aminteşti când am fost în Insulele Virgine şi te-ai ars prima zi la soare?

— Sigur că da. M-ai pus să port o cravată la masa de seară şi simţeam că înnebunesc, aşa de tare mă ustura gâtul.

— Am vrut să-ţi fie învăţătură de minte. Fotografia asta este făcută de aproape. Am vrut să se vadă cât eşti de bronzat.

— Dar e tot faţa mea, Val.

— Fotografia asta a fost făcută acum opt ani şi bronzul ţi-a estompat trăsăturile. O să meargă.

— Şi n-am dreptul să ştiu nimic?

— Dacă vei fi oprit şi ţi se vor pune întrebări de felul acesta, probabil că vei fi prins. Mătuşa mea nu crede că se va întâmpla.

— Ce o face să fie atât de încrezătoare?

— Scrisoarea. Acolo se explică tot.

— Şi anume?

— Că faci un pelerinaj la Bergen-Belsen şi după aceea la Auschwitz în Polonia. Este scrisă în germană şi trebuie s-o arăţi oricui te va opri, deoarece vorbeşti numai engleza.

— Dar cum o să…

— Eşti preot, îl întrerupse Valerie. Pelerinajul a fost finanţat de o organizaţie din Los Angeles numită Coaliţia Creştinilor şi a Evreilor pentru Pacea şi Căinţa Lumii. Am în sacoşa asta un costum negru şi o pălărie neagră, pantofi şi un guler de preot. Instrucţiunile vor fi în plicul cu biletul şi paşaportul. Ai să iei expresul de nord spre Hanovra, unde va trebui să iei trenul spre Celle, pentru a porni dimineaţa spre Bergen-Belsen. Când ajungi însă la Osnabruck te dai jos. Mătuşa mea te va aştepta. Între timp eu voi ajunge la New York şi voi lua legătura cu Sam.

Converse dădu din cap.

— Val, totul este extrem de bine gândit, dar nu m-ai ascultat. Oamenii lui Leifhelm m-au văzut chiar în această gară, aşa că

ştiu foarte bine cum arăt.

— Au văzut un om cu faţa palidă, cu barbă şi plin de vânătăi. Dă-ţi jos barba în seara asta.

— Să fac şi o operaţie estetică?

— Nu, aplică o cantitate mai mare de loţiune „Bronz artificial instant” – o găseşti în pachetul cu haine. Tenul îţi va deveni mai închis la culoare şi vânătăile nu se vor vedea. Pălăria neagră şi gulerul de preot vor face restul.

— Îţi mai aminteşti când ai căzut şi te-ai lovit de masă din hol? întrebă Joel trecându-şi mâna peste vânătăi şi constatând că îl dureau mai puţin.

— M-a cuprins panica; a doua zi aveam o prezentare. Te-ai dus şi ai cumpărat nişte fond de ten pentru mine.

— Am cumpărat şi în dimineaţa asta o sticluţă. M-a ajutat.

— Mă bucur.

Se priviră în ochi, învăluiţi de lumină palidă a lunii.

— Îmi pare rău pentru tot, Val, spuse Joel. N-am vrut să te amestec în toate astea. Ştii că n-aş fi făcut-o dacă aş fi avut altă posibilitate.

— Ştiu, dar nu are nici o importanţă. Am venit aici pentru că mi-am făcut mie însămi o promisiune. Nu ţie. Cu tine am terminat, Joel, te rog să mă crezi.

— Promisiunea pe care ţi-ai făcut-o a fost provocată de mine.

— Ăsta e un fel de a gândi avocăţesc, spuse Val, întorcând capul. Şi apoi, mai e ceva – tot ce mi-ai spus mă înspăimântă. Nu este vorba de faptul A sau faptul B, că cineva conspiră împotriva cuiva. Eu sunt pictor peisagist; mă descurc bine cu astfel de lucruri. Teama provine din faptul că nu reuşesc să personalizez. Îmi dau seama că această Aquitania, oamenii ăştia, pot să câştige, să preia controlul asupra vieţilor noastre, transformându-ne pe toţi într-o turmă de oi. Dumnezeule, Joel, o să le spunem „Bun venit”!

— Mi-e teamă că îmi scapă ceva.

— Atunci înseamnă că eşti orb. Nu-i vorba numai despre femei, de femei care trăiesc singure, aşa ca mine, ci şi de oamenii obişnuiţi care muncesc să-şi câştige existenţa, să plătească o ipotecă sau împrumutul pentru maşină. Toţi suntem sătui de ceea ce se întâmplă în jurul nostru! Acum ni se spune că putem fi aruncaţi cu toţii în aer de bombele nucleare dacă nu plătim impozite mai mari pentru a construi bombe mai mari şi că apele noastre sunt contaminate sau că nu putem cumpăra

cutare lucru deoarece s-ar putea să fie otrăvit. Copiii dispar, oamenii sunt omorâţi când intră într-un magazin să cumpere o sticlă de lapte, fel de fel de drogaţi şi lunatici îi înjunghie pe trecători în plină stradă. Locuiesc într-un orăşel mic şi nu ies niciodată afară după ce se întunecă, iar dacă sunt într-un oraş mare – indiferent care – mă uit în spate şi în plină zi. N-am putut să-mi permit să instalez un sistem de alarmă în casa care nu este proprietatea mea, deşi într-o noapte o ambarcaţiune a stat în faţa ei până dimineaţa. Îmi imaginam fel de fel de oameni care se căţărau pe mal şi ajungeau până la ferestrele mele. Toţi păţim aşa, indiferent că suntem pe apă, într-un oraş mare sau într-un loc pustiu ca acesta. Suntem înspăimântaţi, suntem bolnavi de violenţă. Vrem să apară cineva puternic care să-i pună capăt. Şi nu ştiu dacă are importanţă cine va fi acela. Dacă oamenii despre care vorbeşti împing lucrurile mai departe – te rog să mă crezi că ştiu ce fac. Pot să păşească în frunte şi să fie încoronaţi imediat, fără să fie nevoie de alegeri... Şi mai există ceva, absolut înspăimântător. Acest ceva este motivul pentru care am acceptat să mă conduci acum la aeroport.

— De ce te-am lăsat să pleci de lângă mine? şopti Joel, mai mult pentru sine.

— Încetează, Joel. S-a terminat. Totul s-a terminat între noi.

Joel privea dintr-un colţ întunecat al parcării aeroportului Schiphol cum avionul ia viteză, se ridică de pe pistă şi dispare în noapte. Oprise maşina într-un loc aglomerat. Val coborâse şi îi dăduse o bucăţică de hârtie pe care notase adresa refugiului lui pentru noaptea aceea. Ca să-i dea de ştire că a reuşit să obţină un bilet pentru zborul respectiv, trebuia să revină la peretele de sticlă al aeroportului şi să se uite la ceas. Dacă nu, Val urma să se ducă până la trotuarul din faţa aeroportului unde el ar fi aşteptat-o. Val venise, se uitase la ceas, apoi intrase din nou în clădirea terminalului. Joel se simţi uşurat şi întristat, în acelaşi timp.

Urmări cu privirea uriaşul avion argintiu care, clipind din lumini, dispăru pe cerul întunecat.

Joel stătea în pielea goală în faţa oglinzii din baia micuţă a casei de pe Lindengracht. Lăsase maşina câteva străzi mai departe şi venise pe jos. Bătrânul care locuia în apartament era o persoană plăcută şi vorbea binişor engleza, însă nu reuşea

niciodată să-l privească în ochi pe Joel. Gândurile lui se concentrau asupra unor vremuri trecute.

Joel se bărbierise cu mare grijă, făcuse un duş mult mai lung decât s-ar fi cuvenit pentru un oaspete şi îşi aplicase loţiunea roşcată pe faţă, pe gât şi pe mâini. În câteva clipe pielea lui căpătă culoarea bronzului. Imaginea părea mult mai autentică decât cea pe care o obţinuse cu produsul folosit anterior. Vânătăile de pe faţă nu se vedeau; arăta aproape ca un om normal. Hotărî să renunţe la ochelarii fumurii, care nu făceau decât să atragă atenţia asupra lui, mai ales că fusese văzut cu ei.

Se încordă brusc şi pulsul i se acceleră. De undeva, din depărtare, se auzise o sonerie. Închise robinetul de apă şi ascultă, ţinându-şi respiraţia, cu ochii la pistolul pe care îl pusese pe pervazul îngust al ferestrei. Auzi o singură voce, cea a bătrânului care vorbea la telefon. Se şterse pe mâini, îmbrăcă halatul scurt de bumbac care îi fusese lăsat pe pat, în camera minusculă, dar curată. Îşi puse pistolul în buzunar, ieşi pe uşă şi pătrunse în coridorul întunecos care ducea spre „biroul” bătrânului, un fost dormitor plin cu reviste vechi, câteva cărţi şi ziare împrăştiate pe mese şi scaune, cu diferite articole şi imagini încercuite cu creionul roşu. Pe perete atârnau fotografii şi tăieturi din ziare referitoare la evenimente din timpul războiului, inclusiv cadavre şi diverse alte imagini macabre. În mod ciudat, imaginile de pe pereţi îi aminteau lui Converse de restaurantul *Les Etalons Blancs* de la Paris; diferenţa constă în faptul că aici nu se etala gloria războiului, ci hidoşenia morţii.

— Ah, *Mijnheer*, spuse bătrânul, aşezându-se într-un fotoliu mare de piele în care trupul fragil se scufundă. Aici eşti în siguranţă, să nu ai nici o grijă! Era Kabel – evident, e un nume conspirativ – cel care a rămas la hotel că să urmărească ce se întâmplă. Olandezul în vârstă de vreo şaptezeci de ani se ridică ţeapăn în picioare, în poziţie de drepţi, ca soldaţii şi raportă. Operaţiunea Osnabruck continuă! Aşa cum au prevăzut rapoartele serviciilor din rezistenţă, inamicul s-a infiltrat în zonă şi a fost compromis.

— Ce a fost?

— Executat, *Mijnheer*. Cu o sârmă în jurul gâtului, apucat pe la spate. Sângele rămâne pe haine şi nu există nici un fel de urme. Apoi duşmanul este transportat de la locul compromisului.

— Ce tot spui?

— Kabel e un om viguros pentru anii lui, zise bătrânul şi când

zâmbi faţa i se acoperi de zbârcituri mărunte. A târât cadavrul afară, pe scara de incendiu şi apoi pe aleea din spate. De acolo a ajuns în pivniţă şi l-a lăsat lângă injectoare. Acum e vară, s-ar putea să treacă vreo patru zile până să fie descoperit – numai dacă duhoarea nu devine prea puternică.

Converse auzise cuvintele, dar se concentrase asupra unuia singur. *Compromis.* În limbajul acesta ciudat de altădată însemna… execuţie! Execuţie… crimă… asasinat!

Ce ai zice de compromiterea câtorva indivizi din anumite guverne…? astea fuseseră cuvintele lui Leifhelm.

N-o să meargă. Spusese el, Converse.

Nu iei în considerare elementul temporal! Acumulare! Accelerare rapidă! Chaim Abrahms.

Dumnezeule, îşi spuse Joel. Oare asta intenţionau generalii Aquitaniei? *Asasinate?* Ceilalţi se uitaseră dezaprobator la israelian şi acesta bătuse imediat în retragere:

A fost numai o părere… Nu sunt sigur dacă se poate aplica.

Acumulare, accelerare rapidă, una după alta – lideri naţionali doborâţi peste tot. Preşedinţi şi prim-miniştri, miniştri de stat şi vicepreşedinţi, oameni care deţin puterea pe întreg eşichierul forţelor politice eliminaţi în mod violent – guverne prăbuşite în haos. Şi totul în câteva ore. Sălbăticia dezlănţuită pe străzi, alimentată de isterie, victimele şi călăii amestecaţi unii cu alţii, până când comandanţii militari vor fi solicitaţi să preia controlul şi să reinstaureze ordinea. Climatul fusese deja creat, zilele erau numărate. Asasinate!

Trebuia să se întoarcă în Germania. Trebuia să ajungă la Osnabruck, să fie acolo când va telefona Val. Sam Abbott trebuia să afle.

29

Cu mâinile prinse în cătuşe, cu antebraţul drept rănit acoperit de un bandaj murdar, Connal Fitzpatrick se agăţă de pervazul ferestruicii şi privi printre zăbrele, la ceea ce se petrecea în curtea de paradă. Că era vorba de o curte de paradă înţelesese chiar a doua zi după ce fusese prins când, împreună cu alţi deţinuţi, fusese lăsat să se plimbe timp de o oră afară printre clădirile din ciment – şi asta erau, nişte foste barăci care făcuseră cândva parte dintr-o bază de realimentare a submarinelor, după câte îşi putea da el seama. Pontoanele şi vinciurile erau mult prea mici şi demodate pentru submarinele nucleare actuale – nici un Trident nu ar fi încăput în spaţiul îngust dintre cheiurile de beton. Baza servise, probabil, flotei de submarine a Germaniei.

Acum însă era folosită pentru a aduce un mare deserviciu Republicii Federale a Germaniei şi guvernelor democratice din lumea întreagă: devenise terenul de antrenament al Aquitaniei, locul în care se cizelau strategiile, în care se perfecţionau manevrele şi se făceau pregătirile finale pentru asalturile masive care urmau să-i propulseze pe comandanţii militari ai lui Delavane în posturile din care vor fi încătuşaţi reprezentanţii puterii civile. Totul se reducea la asasinate – rapide şi brutale, parte constitutivă a valului de violenţă.

Dincolo de fereastră, mai multe grupe formate din câte patru cinci oameni alergau într-o anumită succesiune în jurul şi printre vreo sută de alţi oameni, executând pe rând exerciţiul în care doreau să se perfecţioneze. La capătul terenului se afla o platformă de beton înaltă de vreo trei metri şi lungă de zece, unde erau mai multe manechine – unele în picioare, altele stând pe scaune. Acestea reprezentau ţintele. În mijlocul fiecărui piept împăiat de „bărbat” sau de „femeie” se afla desenată o ţintă formată din trei cercuri concentrice. În centrul acestora era un punct portocaliu, foarte vizibil în soarele după-amiezei. Conducătorul exerciţiului îl făcea să se aprindă când considera de cuviinţă. Acesta era semnalul că „ţinta” trebuia lichidată. Loviturile se înregistrau electronic prin nişte lumini care se aprindeau pe un zid înalt de piatră aflat deasupra fiecărui

manechin. Roşu însemna moarte, albastru rănire.

Comenzile care răsunau în megafoane se dădeau în nouă limbi, dintre care Connal înţelegea patru. Cuvintele erau aceleaşi:

Treizeci de zile la nivelul zero! Acurateţea este de maximă importanţă! Evadarea înseamnă organizarea unei diversiuni. Singura alternativă este moartea!

Unsprezece zile la nivelul zero! Acurateţea este de maximă importanţă!...

Opt zile la nivelul zero. Acurateţea este...!

Membrii echipelor de ucigaşi trăgeau în ţintele lor – craniile împăiate erau pulverizate, împrăştiind rumeguş în toate direcţiile. Uneori trăgeau individual, alteori mai mulţi odată. Fiecare „moarte” era salutată cu strigăte de bucurie, în timp ce „autorii” încercau să se piardă printre cei care asistau, aceasta reprezentând ultima parte a manevrei. Imediat se forma o altă echipă din rândurile spectatorilor şi începea un alt exerciţiu executat cu aceeaşi îndemânare. Şi tot aşa, ore în şir, în vacarmul exclamaţiilor aprobatoare. Cam la fiecare douăzeci de minute, pe măsură ce manechinele erau distruse, acestea erau înlocuite cu altele. Nu lipseau decât râurile de sânge şi strigătele de isterie.

Furios şi înciudat, Connal îşi depărtă cât putu mâinile, trăgând de lanţul extrem de rezistent cu toată puterea, dar nu reuşi decât să-şi rănească încheieturile. Nu putea face nimic, nu avea cum să evadeze de aici! Acum cunoştea secretul Aquitaniei! Asasinatele! Uciderea în masă a unor personalităţi politice importante din nouă ţări! Şi asta foarte curând! Peste opt zile urma să se petreacă ceva, ceva ce el nu ştia, probabil un eveniment suficient de important ca să reunească şefi de state din întreaga lume. Alţii, însă, la care ar fi vrut să ajungă, trebuia să ştie despre ce e vorba.

Se întoarse cu spatele spre fereastră şi privi în jur. Erau acolo patruzeci şi trei de oameni care încercau să nu se dea bătuţi, dar se topeau văzând cu ochii. Unii dintre ei şedeau nemişcaţi pe patul lor, alţii priveau pe fereastră, iar câţiva discutau în grupuri mici, lângă perete. Toţi aveau cătuşe la mâini. Li se aduceau raţii de mâncare reduse şi erau supuşi unor „exerciţii” brutale şi prelungite, menite să-i epuizeze cât mai rapid atât fizic, cât şi psihic. Încercau să discute şi unii ajunseseră la anumite concluzii, dar nu reuşiseră să afle de ce erau ţinuţi acolo. Făceau parte

dintr-un plan pe care nu-l înţelegeau. Doar Connal ştia cine sunt strategii. Încercase să le explice şi altora, dar nu întâlnise decât priviri lipsite de expresie, ochi aţintiţi în gol.

Încercase să găsească criteriile după care aceşti oameni fuseseră selectaţi. În primul rând, toţi erau ofiţeri cu grade medii până la superioare. În al doilea rând, erau fie necăsătoriţi, fie divorţaţi; nici unul nu avea copii şi nici vreo relaţie sentimentală care să presupună dorinţa unei comunicări constante. În al treilea rând, toţi se aflau în concediu prelungit, între treizeci şi patruzeci şi cinci de zile, la fel ca şi Connal.

Evident că exista un motiv pentru care fuseseră aduşi, dar acesta îi scăpa. Cam la două-trei zile, deţinuţilor li se aducea câte o ilustrată dintr-o localitate balneară din Europa sau America pe care erau puşi să scrie anumite mesaje colegilor de la serviciile sau bazele unde lucrau. Mesajele erau de genul: *Mă simt foarte bine; Mi-ar face plăcere să fii şi tu aici etc.* Cei care refuzau s-o facă primeau porţii de mâncare mai mici şi erau obligaţi să facă exerciţii până se prăbuşeau de oboseală.

Căzuseră de acord cu toţii că acest regim alimentar de înfometare urmărea un scop precis. Erau cu toţii ofiţeri bine pregătiţi şi foarte competenţi, care într-o stare fizică şi psihică obişnuită ar fi putut crea complicaţii, urzind planuri de evadare. Altă explicaţie nu găsiseră. Cu excepţia lui Connal, toţi se aflau aici de douăzeci, maximum treizeci şi patru de zile. Cu acest regim sever, cu pedepse şi alimentaţie insuficientă, perioada de detenţie era suficientă pentru a produce degradări fizice şi psihologice grave şi rapide. Erau într-un fel de lagăr de concentrare undeva, pe ţărmul mării, fără să ştie pentru ce.

— *Que pasa?* întrebă un prizonier pe nume Enrique, din Madrid.

Fitzpatrick îi răspunse în spaniolă, arătând cu capul spre fereastră:

— „Omoară” nişte manechine împăiate şi îşi închipuie că fiecare lovitură reuşită îi transformă în eroi sau martiri, sau şi una şi alta.

— E o nebunie! spuse spaniolul. Este o nebunie, cineva nu e zdravăn la cap! Ce vor să facă? La ce serveşte toată aiureala asta?

— Intenţionează să asasineze mai mulţi oameni importanţi peste opt zile. Vor să-i omoare în timpul unei festivităţi internaţionale sau a unei întruniri. Ştii ceva despre vreun

eveniment care ar trebui să se petreacă peste opt zile?

— Nu sunt decât maior la o garnizoană din Zaragoza. Răspund de provincia bascilor şi îmi văd de treburile mele. N-am de unde să ştiu. Dar, indiferent ce va fi, n-o să ajungă până la Zaragoza.

— *Vite! Contre le mur!*

— *Schnell! Gegen die Mauer!*

— Repede! La perete!

— *Fa presto! Contro il muro!*

Patru gardieni dădură năvală pe uşa barăcii, urmaţi de alţii care repetau acelaşi ordin în alte limbi. Urma inspectarea lanţurilor de la mâini şi de la picioare, care se efectua la orice oră din zi sau din noapte, uneori chiar şi de patru ori pe noapte. Cea mai vagă urmă care trăda că un prizonier încercase să-şi slăbească lanţurile de la picioare sau cătuşele pilindu-le de colţuri de beton sau lovindu-le de bolovani se solda cu pedepse. Cel în cauză era obligat să alerge în pielea goală, până la epuizare; apoi i se puneau la loc lanţurile şi timp de treizeci şi şase de ore nu mai primea nici mâncare, nici apă. Dintre cei patruzeci şi trei de bărbaţi, douăzeci şi nouă fuseseră „condamnaţi” de două sau trei ori, ceea ce îi vlăguise. Connal fusese prins o singură dată şi asta datorită paznicului, un italian care părea să aprecieze faptul că un american îşi dăduse osteneala să-i înveţe limba. Omul, originar din Genova, fusese paraşutist. Declarase cu cinism că este un gunoi care avea să fie curând reciclat. Asemeni tuturor italienilor, se simţea măgulit când un străin îi vorbea despre *bella Italia*, sau *bellissima Roma*.

Din conversaţiile scurte purtate cu el, Fitzpatrick aflase puţinul pe care îl ştia. Mintea lui de militar şi jurist ştia cum să opereze ca să obţină răspunsuri de la un client nemulţumit. Apăsase pe butoanele respective de mai multe ori pentru a afla ceea ce dorea.

— Şi ţie ce-ţi iese la afacerea asta? Toţi ştiu că eşti un gunoi!

— Mi-au promis nişte lucruri. Mă plătesc foarte bine ca să-i învăţ pe alţii ce ştiu eu. Fără oameni ca mine – ca mulţi alţii ca mine – nu vor putea să-şi îndeplinească obiectivul.

— Ce obiectiv?

— Asta numai ei o ştiu. Eu sunt, aşa cum spui, doar un angajat.

— Care le arată cum să ucidă?

— Şi cum să se facă nevăzuţi. Asta e viaţa noastră – viaţa

multora dintre cei care suntem aici.

— Dar ai putea să pierzi totul.

— Cei mai mulţi dintre noi nu au nimic de pierdut. Am fost folosiţi şi aruncaţi la gunoi.

— Şi oamenii ăştia vor proceda la fel.

— Atunci vom ucide din nou. Suntem oameni cu experienţă, *signore.*

— Şi dacă adversarii lor vor descoperi locul ăsta?

— N-or să-l găsească. N-au cum.

— De ce?

— Suntem pe o insulă uitată de lume.

— Dar ei ştiu asta.

— Imposibil! Pe aici nu trece nici un avion şi de locul ăsta nu se apropie nici un vapor. Am afla imediat.

— Dar de ce nu vă gândiţi la ceea ce a fost aici?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Submarine. De jur-împrejurul insulei.

— Dacă ar fi aşa, *signore*, atunci… cum se spune, il c*ustode…*

— Şeful.

— Ar arunca totul în aer. Toată această parte a insulei va fi înecată în fum şi nu va mai rămâne nimic. Şi asta face parte din contractul nostru.

— Şeful vostru e neamţul ăla solid cu păr scurt, cărunt, aşa e?

— Am vorbit destul. Acum bea-ţi porţia de apă.

— Am nişte informaţii pentru tine, şopti Connal, când paznicul îi verifică lanţurile şi cătuşele. Ai putea obţine o recompensă substanţială, iar mie mi-ar salva viaţa.

— Ce fel de informaţii?

— Nu aici. Nu acum. Nu avem timp. Vino la noapte; toţi sunt epuizaţi şi adorm în drum spre pernă. Vino singur şi scoate-mă afară. Nu e cazul să împărţi recompensa cu cineva.

— Ai impresia că sunt tâmpit? Adică să vin singur într-o baracă plină cu condamnaţi?

— Dar ce am putea să-ţi facem, ce aş putea să-ţi fac eu? Am să aştept lângă uşă; o deschizi şi eu mă strecor afară, evident cu pistolul tău la tâmpla mea. Nu vreau să mor, tocmai de ăsta stau de vorbă cu tine.

— Ba ai să mori. Jur pe Dumnezeul meu.

— Eşti un prost! Un *buffone!* Ai putea să primeşti o avere în

loc de un glonţ în cap.

Italianul se uită neîncrezător la Fitzpatrick, apoi la ceilalţi; inspecţia se apropia de sfârşit.

— Ca să fac o treabă ca asta am nevoie de mai mult decât de ceea ce mi-ai spus tu.

— Doi dintre paznici sunt trădători, şopti Connal.

— Ce spui?

— Deocamdată doar atât.

Fitzpatrick stătea întins şi asculta zgomotul paşilor; sudoarea îi curgea şiroaie pe faţă şi pe gât. Tovarăşii lui de suferinţă gemeau în somn. Îşi alungă din minte propria durere. Avea alte lucruri la care trebuia să se gândească acum. Dacă ar fi putut ajunge la apă... E adevărat că îi va fi greu să înoate cu cătuşele la mâini, dar nu imposibil. Va înota pe o parte şi, când va ajunge departe de „această parte a insulei" va găsi o plajă sau un debarcader, un loc unde să poată ieşi la mal. N-avea de ales, trebuia să încerce. Şi mai trebuia să se asigure de faptul că paznicul lui italian nu va putea da alarma.

Zăvorul de la uşă începu să alunece încetişor. Cufundat în gânduri, nu auzise paşii. Se ridică încet în picioare şi porni prin intervalul dintre paturi cu mâinile depărtate în aşa fel încât să ţină lanţul întins. Nu-şi putea permite să facă nici cel mai mic zgomot, ca să nu-şi trezească tovarăşii. Ajunse la uşă şi înţelese că trebuie s-o împingă el ca să se deschidă. Paznicul stătea cu pistolul îndreptat spre capul lui.

Italianul îi făcu semn lui Connal să o ia înainte, în timp ce el puse zăvorul la loc. Făcu apoi un gest cu pistolul, ordonându-i lui Connal să-şi continue drumul. Câteva clipe mai târziu, cei doi bărbaţi se aflau în umbra cazărmii, de unde se vedea vechea staţie de alimentare cu combustibil şi se auzea zgomotul valurilor care se loveau de stâlpii din beton.

— Acum putem sta de vorbă, *signore*, spuse paznicul. Cine sunt aceşti trădători şi de ce ar trebui să te cred?

— Vreau să-mi dai cuvântul că ai să le spui superiorilor tăi că eu i-am demascat. Nu scot o vorbă până nu-ţi dai cuvântul.

— Cuvântul meu, americanule? spuse italianul râzând încetişor. Foarte bine, *amico*, ai cuvântul meu.

Râsul înfundat şi cinic al paznicului dură câteva secunde. Connal răsuci rapid lanţul de la mâini, smulgând cu el arma paznicului. Apoi îl lovi cu lanţul peste faţă şi cu genunchiul în

testicule. Omul îşi pierdu cunoştinţa. Fitzpatrick se ghemui, încercând să se orienteze.

În faţă văzu un chei lung pentru submarine, care ajungea până departe, în apă. Se ridică şi o luă la fugă, îmbărbătat de briză răcoroasă, care îi spunea să alerge mai repede, tot mai repede! Libertatea se afla atât de aproape!

Se aruncă în apă, sigur că va găsi puterea de a înota! Era liber!

Dintr-o dată fu orbit de luminile puternice ale reflectoarelor. Urmă o canonadă; gloanţele veneau din toate părţile şi atingeau faţa apei de jur-împrejurul lui. Altele îi trecură pe deasupra capului, dar nici unul nu-l atinse.

— Ai mare noroc, prizonier numărul patruzeci şi trei; s-ar putea să mai avem nevoie de tine, de scrisul tău sau de vocea ta la telefon, altfel ai fi acum hrană pentru peştii din Marea Nordului.

30

Joel intră în uriaşa clădire a Gării Centrale din Amsterdam. Costumul negru şi pălăria i se potriveau, însă gulerul şi pantofii îl cam strângeau. Mică valiză îl incomoda, dar putea scăpa în orice clipă de ea. Converse păşea cu grijă, studiind atent orice mişcare ciudată. Privea şi scrută chipurile. Se aştepta să fie atacat în orice clipă de un individ pus să-l lichideze.

Nu observă nimic deosebit. Îşi aşternuse pe hârtie istoria amănunţită a carierei lui de jurist, cât mai citeţ posibil şi prezentase faptele astfel încât să vină în sprijinul afirmaţiilor şi părerilor lui. Îşi amintise toate frazele cu care începeau respectivele dosare şi asta conferea mai multă credibilitate propriilor concluzii. Trecuse în revistă toate experienţele dureroase pe care le trăise în ultimul timp şi le dăduse la o parte pe cele care puteau să pară prea personale, încercând să reflecte realitatea cât mai obiectiv, aşa cum îi dicta experienţa lui de avocat. Stătuse treaz aproape toată noaptea pentru a-şi organiza gândirea; începuse să scrie dis-de-dimineaţă şi încheiase cu o scrisoare în care respingea orice acuzaţie de nebunie. Fusese un pion manipulat de nişte oameni nevăzuţi, care îi oferiseră instrumentele necesare şi care ştiau exact ce fac. În ciuda tuturor celor întâmplate, Converse înţelegea că, probabil, nu existase altă soluţie. Terminase în urmă cu o oră, pusese paginile într-un plic mare, îl sigilase şi îl rugase pe bătrân să-l pună la poştă după ce el va pleca. Destinatarul era Nathan Simon.

— Părinte Wilcrist! Dumneavoastră sunteţi, nu-i aşa?

Converse se răsuci în loc când se simţi atins pe braţ. Salutul venea din partea unei femei slabe, uşor încovoiate, în vârstă de vreo şaptezeci de ani. Faţa micuţă era dominată de nişte ochi vii; pe cap purta o cunună de călugăriţă.

— Da, spuse el puţin mirat, privind împrejur. Bună ziua, soră!

— Îmi dau seama că nu vă mai amintiţi de mine, părinte, exclamă femeia într-o engleză cu un puternic accent străin. Nu, nu e nevoie să fiţi amabil, ştiu că habar n-aveţi cine sunt.

— Poate că aş reuşi să-mi amintesc, dacă aţi vorbi mai încet, soră. Joel rosti vorbele cu blândeţe şi se înclină puţin, încercând

să zâmbească. O să atrageţi atenţia asupra noastră, doamnă.

— Călugării şi călugăriţele se salută întotdeauna aşa, spuse femeia pe un ton confidenţial, privindu-l drept în ochi..

— Ce-ar fi să mergem undeva unde să discutăm în linişte? Converse o luă pe femeie de braţ şi o conduse spre zona mai aglomerată de la intrare. Aveţi ceva pentru mine?

— De unde sunteţi?

— De unde sunt? Ce vreţi să spuneţi?

— Ştiţi care sunt regulile. Vreau să fiu sigură.

— De ce anume?

— Că sunteţi omul pe care îl caut. Nu putem accepta nici o greşeală. Aşadar, de unde sunteţi?

— Staţi puţin! Vi s-a spus să vă întâlniţi cu mine aici, vi s-au dat semnalmentele mele, ce mai vreţi?

— Să aflu de unde sunteţi?

— Iisuse Hristoase, dar câţi preoţi bronzaţi de soare vă aşteptaţi să întâlniţi la ghişeul de informaţii?

— Nu-i un lucru chiar atât de ieşit din comun. Unii ştiu chiar să înoate, aşa mi s-a spus. Alţii joacă tenis. Chiar şi papa a schiat odată. După cum vedeţi, sunt o bună catolică şi cunosc aceste lucruri.

— Dar vi s-au dat semnalmentele! Nu corespund?

— Arătaţi cu toţii la fel. Părintele care m-a spovedit săptămâna trecută nu era un om bun. Mi-a spus că am prea multe păcate pentru vârsta mea şi că mai aşteaptă şi alţii. Nu avea răbdare şi frică de Dumnezeu.

— Nici eu.

— Toţi sunteţi la fel.

— Vă rog, spuse Joel, privind plicul gros şi îngust din mâna femeii, conştient că dacă i-l va lua cu forţa aceasta va începe să ţipe. Trebuie să ajung la Osnabruck, ştiţi asta!

— Sunteţi din *Osnabruck?* Călugăriţa strânse plicul la piept şi se aplecă în faţă.

— Nu, nu din Osnabruck! Converse încerca să-şi amintească ce spusese Val. Era un preot în pelerinaj… spre Auschwitz şi Bergen-Belsen… de la, de la… Los Angeles! şopti el răguşit.

— Da, bine. Din ce ţară?

— Iisuse Hristoase!

— Poftim?

— Din Statele Unite ale Americii.

— Foarte bine! Poftiţi, *Mijnheer*. Bătrâna îi întinse plicul

zâmbindu-i dulce. Toţi trebuie să ne facem meseria, nu-i aşa? Mergi cu Dumnezeu, slujitor al Domnului… Îmi place costumul ăsta. Ştii, am jucat şi pe scenă. Cred că n-am să-l mai dau înapoi. Toată lumea zâmbeşte şi un domn care a ieşit dintr-una din casele alea murdare s-a oprit şi mi-a dat cincizeci de guldeni.

Bătrâna se îndepărtă, nu înainte de a-i face cu mâna şi scoase de sub fustă o sticlă de whisky pe care i-o arătă fericită.

Poate că era acelaşi peron, nu-şi amintea, dar temerile lui erau identice cu cele trăite în această gară, cu douăzeci şi patru de ore în urmă. Sosise arătând ca un muncitor oarecare, cu barbă şi faţa plină de vânătăi. Acum arăta ca un preot, bărbierit proaspăt, ars de soare, în drum spre locurile de pelerinaj şi căinţă. Dispăruse şi avocatul indignat din Geneva şi insul rugător de la Paris şi fraierul prins la Bonn. Nu mai era decât omul hăituit care, pentru a supravieţui, trebuia să-i descopere pe hăitaşi înainte ca aceştia să-l descopere. Era o lecţie pe care o învăţase cu optsprezece ani în urmă, pe vremea când văzul îi era mai ager şi trupul mai ascultător. Pentru a compensa efectele timpului asupra lui, trebuia să facă recurs la toate celelalte talente pe care şi le dezvoltase de atunci încoace; totul se reducea la concentrare – fără a lăsa impresia că se concentrează.

Stătea în picioare lângă un stâlp de beton de la capătul peronului şi răsfoia mersul trenurilor. Converse îi aruncă o privire – aşa cum proceda cu toţi cei care treceau prin apropierea lui – şi, după câteva secunde, îl privi din nou. Era ceva ciudat, ceva ce nu se potrivea. Existau nenumărate motive pentru care un om preferă unui vagon bine luminat peronul gării pentru a citi literele mici, dar omul ţinea mersul trenurilor în dreptul taliei şi asta fără să se concentreze asupra textului în lumina slabă.

Converse îşi continuă drumul, apropiindu-se de capătul unui vagon. Se opri şi îşi puse servieta pe pervazul îngust al unei ferestre, răsucindu-se în loc şi cerându-şi scuze celor doi pasageri aflaţi în spatele lui. Îi lăsă politicos să treacă şi aceştia zâmbiră amabil, văzând gulerul de preot pe care îl purta. Joel privi discret, în diagonală, spre bărbatul care rămăsese lângă stâlpul de beton. Acesta strângea acum mersul trenurilor în mână – devenise un accesoriu inutil şi privea spre Joel. Era suficient.

Converse intră pe uşă cu o atitudine nepăsătoare şi se grăbi

spre primul rând de locuri. Privi pe fereastră pentru a vedea cum acţionează urmăritorul lui.

Bărbatul aruncase mersul trenurilor şi acum făcea semne cuiva, chemându-l să se apropie. Câteva secunde mai târziu, apăru un individ. Cei doi schimbară rapid câteva cuvinte, după care se despărţiră, îndreptându-se fiecare spre o uşă a vagonului în care intrase Joel.

Îl găsiseră. Era prins la mijloc.

Valerie plăti taximetristului şi coborî din maşină, dând din cap spre portar, în semn de salut. Era a doua rezervare la un hotel pe care o făcea în răstimp de două ore, pentru a-i deruta pe eventualii ei urmăritori. Luase un taxi de la aeroportul Kennedy până la „La Guardia”, îşi cumpărase un bilet pentru Boston la cursa care făcea naveta dimineaţa şi se înregistrase la motelul aeroportului, de fiecare dată sub numele de Charpentier. Plecase de la motel treizeci de minute mai târziu, rugându-l pe şofer să vină s-o la de la o intrare laterală. Dăduse telefon la un hotel din Manhattan ca să se intereseze dacă mai aveau locuri. Aveau. Hotelul St Regis era gata s-o primească pe domna DePinna, care sosise de la Tulsa, Oklahoma.

La magazinul din aeroportul Schipol, Val achiziţionase o valiză pe care o umpluse cu articole de toaletă şi haine cumpărate la întâmplare. Era încă în miezul verii şi, în funcţie de împrejurări, lucrurile acelea uşoare de îmbrăcat ar fi putut să-i fie de folos.

Se înregistră la recepţie, folosind numele unei cunoştinţe din copilărie, care ura tot ceea ce era străin, inclusiv pe părinţii lui Valerie.

Ajunsă în cameră, dădu drumul la radio pe canalul de ştiri, obicei ce dată de pe vremea când era căsătorită şi începu să despacheteze. Se dezbrăcă, făcu un duş, îşi spălă lenjeria şi îşi puse un maiou larg. Era şi acesta unul din obiceiurile deprinse alături de Joel.

Rezistă tentaţiei de a suna la restaurant ca să i se trimită în cameră o cană de ceai; ar fi ajutat-o să se liniştească, dar ar fi atras atenţia deoarece era ora trei dimineaţa. Rămase aşezată pe fotoliu privind absentă pe fereastră şi dorindu-şi să nu se fi lăsat de fumat. Acum ar fi putut face ceva cu mâinile în timp ce se gândea. Simţea nevoia să doarmă, dar mai întâi trebuia să se gândească şi să se organizeze. Privi în jurul ei şi rămase cu ochii aţintiţi asupra poşetei, pe care o pusese pe măsuţa de la capul

patului. Se putea spune că e bogată. Joel insistase să ia cu ea o sumă mai mare de cinci mii de dolari care reprezenta limita admisă. Ascunsese în sutien încă două mii cinci sute de dolari. Joel avea dreptate, nu putea să folosească cărţile de credit sau alte acte cu numele ei adevărat.

Privirea îi poposi pe cele două cărţi de telefon de pe masă. Se ridică de pe fotoliu, se aşeză în pat şi luă volumul cu telefoanele guvernamentale: *Pagini albastre*. De aici trebuia să înceapă. Deschise la Departamentul Forţelor Aeriene... Găsi o adresă în Denver, Colorado. Dacă nu acesta era numărul corect, cel care va răspunde i-l va da imediat pe cel căutat. Scrise numărul pe o foaie de hârtie cu antetul hotelului.

Brusc, atenţia îi fu atrasă de ştirile de la radio:

„... Şi acum ultimele ştiri în legătură cu avocatul american Joel Converse, unul dintre cele mai tragice incidente din acest deceniu. Fostul pilot al Aviaţiei Militare, care s-a bucurat cândva de toate onorurile datorită vitejiei dovedită în războiul din Vietnam, a cărui evadare dramatică a electrizat ţara, ale cărui rapoarte tactice ulterioare au şocat armata, conducând, după cum susţin unele persoane, la schimbări fundamentale în politica Washingtonului în Asia de Sud-Est, continuă să se afle în libertate. Se pare că s-ar afla încă la Paris. Deşi nu s-a anunţat oficial, după unele informaţii provenite din surse demne de încredere de la *Surete*, amprentele găsite în interiorul biroului avocatului francez asasinat, Rene Matillon, îi aparţin lui Converse. Aceasta confirmă bănuiala autorităţilor că Joel Converse este cel care l-a ucis pe francez pentru că acesta a cooperat cu Interpolul şi *Surete*. Converse este dat în urmărire generală şi vă vom..."

Valerie sări din pat şi se repezi spre aparat, apăsând pe butoane până când acesta amuţi. Rămase în picioare câteva clipe tremurând de furie – dar şi de teamă. Şi mai era încă ceva, ceva ce nu putea defini şi nici nu dorea s-o facă: simţea că i se frânge inima.

Se întinse pe pat, cu privirile aţintite în tavan. Ascultă zgomotele străzii, dar nici unul dintre ele nu era reconfortant, nu făceau decât s-o ţină trează. În avion nu dormise; moţăise cu intermitenţe, tresărind speriată la fiecare început de coşmar. Acum ar fi avut nevoie de somn... ar fi avut nevoie de Joel.

Somnul veni; însă Joel era departe, inaccesibil.

Un zgomot disonant o trezi brusc, făcând-o să arunce pătura de pe ea şi să sară în picioare. Era telefonul. Telefonul? Se uită la ceas: şapte şi douăzeci şi cinci de minute. Soarele străbătea prin fereastră, iar soneria telefonului răsună din nou, ascuţit, pătrunzător, alungându-i somnul, fără să-i limpezească gândurile. Telefonul? Cum...? De ce? Întinse mâna şi ridică receptorul, strângându-l cu toată forţa, ca să-şi recapete cumpătul înainte de a vorbi.

— Alo?

— Doamna DePinna? întrebă o voce de bărbat.

— Da.

— Sperăm că totul este în ordine.

— Aveţi obiceiul să vă treziţi oaspeţii la ora şapte dimineaţa ca să-i întrebaţi dacă se simt bine?

— Îmi pare nespus de rău, dar ne-am făcut griji din cauza dumneavoastră. Sunteţi doamna DePinna din Tulsa, Oklahoma, aşa este?

— Da.

— V-am căutat toată noaptea... de când a sosit avionul de la Amsterdam la ora unu şi jumătate.

— Cine sunteţi? întrebă Val înspăimântată.

— Cineva care doreşte să vă ajute, doamnă Converse; vocea devenise caldă, prietenoasă. Ne-aţi dat multă bătaie de cap. Cred că am trezit din somn vreo cincizeci de femei care s-au cazat la hoteluri după ora două. Chestia asta cu „avionul de la Amsterdam" m-a ajutat foarte mult; nu m-aţi întrebat despre ce vorbesc. Vă rog să mă credeţi, doamnă Converse, dorim să vă ajutăm. Amândoi avem acelaşi scop.

— Cine sunteţi?

— Reprezentanţi ai Guvernului Statelor Unite. Rămâneţi acolo unde sunteţi. Vin la dumneavoastră în cincisprezece minute.

La naiba cu guvernul Statelor Unite, îşi spuse Val tremurând de frică în timp ce punea receptorul în furcă. Guvernul Statelor Unite are şi ale modalităţi de a se identifica... Trebuia să plece repede! Ce însemnau aceste cincisprezece minute? Să fi fost o capcană? Oare erau deja jos şi o aşteptau? N-avea de ales.

Alergă în baie, înşfăcă valijoara de pe scaun şi aruncă în ea toate lucrurile de toaletă. Se îmbrăcă rapid, îndesă lucrurile în sacoşă, luă cheia de pe masă şi se repezi spre uşă, dar se opri brusc. O, Dumnezeule, foaia de hârtie cu numărul de telefon!

Alergă la birou, luă foaia şi o înghesui în poşetă. Aruncă o privire de jur-împrejur; mai era ceva? Nu. Părăsi camera şi se îndreptă spre ascensoare.

Spre disperarea ei, ascensorul opri aproape la fiecare etaj. Bărbaţi şi femei de diferite vârste intrau sau ieşeau. Unii dintre ei se pare că se cunoşteau, deoarece se salutau, alţii dădeau din cap absent. Majoritatea aveau cărţi de identitate din plastic atârnate în piept. Probabil că participau la vreun congres sau la o reuniune.

Uşile ascensorului se deschiseră spre holul plin de lume. Se auzeau strigăte, exclamaţii, saluturi, întrebări şi ordine. Val se apropie cu grijă de arcadă aurită care ducea în holul mare privind de jur-împrejur ca să-şi dea seama dacă o urmăreşte cineva. O pancartă mare scrisă cu litere de tipar o lămuri:

Bine aţi venit! Distribuitori Micmac

Urma apoi o listă a întâlnirilor şi a activităţilor.

Mic dejun suedez 7.30 – 8.30
Conferinţe regionale 8.45-10.00
Simpozion de publicitate cu întrebări şi răspunsuri 10.15-11.00 Pauză.
Vă rugăm să vă faceţi rezervări pentru turul oraşului.

— Hei, frumoaso, spuse un bărbat voinic, care stătea lângă Val. Nu ai încotro.

— Poftim?

— Aici suntem toţi însemnaţi, *prinţesă!*

Valerie îşi ţinu răsuflarea, strângând în mână băierile sacoşei, gata să-l izbească peste faţă pe bărbat şi să fugă pe uşile cu geamuri.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Numele, prinţesă! Unde îţi este spiritul de solidaritate Micmac? Cum pot să te invit să iei micul dejun cu mine, dacă nu ştiu cum te cheamă?

— O… numele. Îmi pare rău.

— Care e regiunea ta, frumoasă făptură?

— Regiunea? Valerie înţelese şi zâmbi. De fapt, sunt nouă – m-au angajat abia ieri. Mi-au spus că voi găsi instrucţiunile la recepţie, dar n-am să ajung acolo decât cu ajutorul umerilor

dumneavoastră puternici, atât e de aglomerat.

— Ţine-te bine, prinţesă! Umeri aceştia au jucat fotbal american profesionist.

Bărbatul corpolent se dovedi tare ca o stâncă. Ajunseră la recepţie şi el mormăi, mândru ca un leu care se laudă în faţa noii sale cuceriri:

— Hei, băiete, Doamna încearcă să stea de vorbă cu dumneata. E nevoie să-ţi spun mai multe?

Bărbatul zâmbi larg şi luă poziţia de drepţi.

— Nu, domnule, da, doamnă? spuse el grăbit şi mirat în acelaşi timp. Înghesuiala era în faţa recepţiei, nu la ghişeu.

Valerie se aplecă înainte, chipurile să se facă auzită. Puse cheia pe tejghea şi îşi deschise poşeta din care scoase trei bancnote de cincizeci de dolari.

— Cred că acoperă preţul camerei. Am stat aici doar o noapte şi nu am cheltuit nimic. Păstrează dumneata restul.

— Vă mulţumesc, doamnă.

— Aş dori să-mi faci un serviciu.

— Desigur!

— Numele meu este DePinna – probabil că ştii asta din registru.

— Despre ce e vorba, doamnă?

— Am venit să vizitez o prietenă care a suferit o operaţie. Ai putea să-mi spui unde se află spitalul Lebanon?

— Lebanon? Cred că în Bronx. Undeva pe lângă Grand Concourse. Dar ştiu şoferii de taxi, doamnă.

— DePinna, aşa mă numesc.

— Da, doamnă DePinna. Vă mulţumesc.

Valerie se întoarse către protectorul ei şi îi zâmbi.

— Regret. Se pare că am greşit hotelul şi compania, puteţi să vă închipuiţi aşa ceva? Ar fi fost foarte plăcut. Oricum vă mulţumesc pentru ajutor.

Val se răsuci pe călcâie şi îşi croi drum prin mulţime către uşile turnante.

Strada abia începea să se anime. Valerie, care mergea repede pe trotuar, se opri brusc în faţa intrării unei librării mici şi elegante. Poveştile pe care le auzise se refereau nu numai la situaţii în care era necesar să laşi urme false, ci şi la cele în care trebuia să ştii cum arată duşmanul. Adesea lucrul acestea devenea extrem de important.

În faţa hotelului apăru un taxi şi, înainte ca acesta să se

oprească, uşa din spate se deschise. Valerie îl vedea bine pe pasagerul care îi plătea şoferului. Acesta nu aşteptă să primească restul, ci o porni în fugă spre uşile de sticlă. Nu purta pălărie, avea părul aproape blond, nepieptănat şi era îmbrăcat cu blugi şi cu o jachetă uşoară, de vară. Acesta era duşmanul! Valerie îşi dădu seama imediat. Totuşi, o nedumeri faptul că era atât de tânăr. Nu avea mai mult de douăzeci de ani, dar chipul îi era dur şi privirea rece ca gheaţa. Semăna cu un *Hitlerjugend*, îşi spuse Val şi plecă mai departe.

O maşină trecu scrâşnind din pneuri pe lângă ea, îndreptându-se spre hotel. Se întoarse aşa cum se întoarseră şi alţi pietoni, aşteptându-se probabil să audă zgomotul unei lovituri. La douăzeci de metri o maşină se oprise brusc: pe portierele ei se vedeau însemnele *US Army*. Un ofiţer în uniformă coborî repede din maşină şi privi insistent spre ea.

Valerie ţipă şi o rupse la fugă.

Converse şedea pe o banchetă, aproximativ la mijlocul vagonului. Palmele îi transpirau în timp ce dădea paginile cărţii de rugăciuni. Aceasta fusese în plic, împreună cu paşaportul, scrisoarea de pelerinaj şi instrucţiunile dactilografiate care cuprindeau datele de bază referitoare la părintele William Wilcrist, în caz că ar fi fost nevoie de ele. În josul paginii scria: *învaţă pe dinafară, rupe instrucţiunile şi aruncă-le în WC înainte de a ajunge la punctul de frontieră Oldenzaal.*

Instrucţiunile erau inutile, ba chiar amuzante. Urma să coboare la Osnabruck, să se plimbe prin vagoanele de tren lăsându-şi valiza pe locul pe care stătea, ca şi când ar fi avut intenţia să se întoarcă. Amănuntele în legătură cu schimbarea trenului la Hanovra pentru Celle şi călătoria spre nord, către Bergen-Belsen, ar fi putut fi formulate într-o singură propoziţie, fără atâtea paragrafe complicate, pline de motivaţii şi trimiteri la succese din trecut. Datele referitoare la părintele William Wilcrist erau succinte şi le memoră după a doua lectură. Wilcrist avea treizeci şi opt de ani, absolvise Universitatea Catolică din Fordham şi făcea parte din Ordinul Sf. Iganţiu din New York. Era un „preot activist” şi fusese numit de curând la Biserica Sfântului Sacrament din Los Angeles. După cum spusese Valerie, dacă i s-ar fi cerut să spună ceva în plus, mai mult ca sigur că ar fi fost depistat.

Oricum, tot prins în capcană era, îşi spuse Joel, privind ceafa

unui bărbat care stătea în partea din faţă a vagonului: era cel care venise să se alăture primului pe peronul din Amsterdam. Fără îndoială că acel prim bărbat se uita acum în ceafa lui, ocupând un loc în spatele vagonului, îşi spuse Converse, dând încă o pagină din cartea de rugăciuni. Se părea că şansele lui sunt minime. Totuşi, avea un avantaj: îi cunoştea pe călăii lui, iar ei nu ştiau asta.

Trenul o luă spre est; mai erau două staţii până la Oldenzaal, după care urma să traverseze Rinul şi să intre în Germania Occidentală. Tocmai ieşiseră din gara Deventer; urma Hengelo. Joel se ridică de pe scaun înaintea navetiştilor, se răsuci pe călcâie în intervalul dintre bănci şi porni spre fundul vagonului. Când trecu pe lângă bărbatul care stătuse lângă stâlp, constată că hăitaşul Aquitaniei privea drept înainte, ţeapăn, cu trupul abia mişcându-i-se în ritmul roţilor trenului. Converse mai văzuse asemenea atitudini de nenumărate ori, la procese şi în sălile consiliilor de administraţie; în mod invariabil, acestea aparţineau unor martori nesiguri de ei sau unor negociatori şovăielnici. Omul era încordat, poate şi înspăimântat la gândul că nu va face faţă însărcinării pentru care fusese trimis la Amsterdam. Indiferent de motiv, îngrijorarea lui era evidentă şi Joel se decise să profite de ea.

Toaletă era liberă. Joel intră, scoase hârtia cu instrucţiuni, o făcu bucăţele şi o aruncă în toaletă, apăsând apoi pedala ca să dea drumul la apă. Bucăţelele dispărură. Joel se întoarse către uşă şi aşteptă.

Auzi anunţurile difuzate prin megafoane, în timp ce trenul încetinea; dincolo de uşă răsună un zgomot de paşi. Trenul se opri. Joel simţea vibraţiile trupurilor încinse ale navetiştilor grăbiţi să ajungă acasă şi să dea pe gât echivalentul olandez al unui martini. Vibraţiile încetară, sunetele se estompară. Converse deschise uşa câţiva centimetri. Hăitaşul cel ţeapăn nu se mai afla la locul lui. *Acum.*

Joel se strecură repede în spaţiul dintre cele două vagoane, cerându-şi scuze celor care voiau să coboare. Intră în celălalt vagon şi ochi două locuri goale – amândouă cu faţa spre peron; se aşeză imediat la fereastră.

Hăitaşul Aquitaniei alerga încoace şi încolo şi opri trei bărbaţi pe care îi ajunse din urmă. Le adresă scuzele de rigoare. Hăitaşul se întoarse, căci epuizase toate posibilităţile. Se urcă în vagon, cu chipul încordat, disperat că îi scăpase prada.

Nu e destul, îşi spuse Converse, vreau să suferi mai mult, să fii stresat aşa cum erau patrulele de odinioară. Până când n-ai să mai poţi îndura!

Oldenzaal. Trenul îl lăsă în urmă şi traversă Rinul, într-un zgomot asurzitor datorat podului de metal. Hăitaşul dăduse de perete uşa din faţă, cuprins de panică, aruncase o privire rapidă de jur-împrejur şi se întorsese la tovarăşul lui sau la servieta rămasă singură pe scaun. Capul lui Joel era ascuns de spătarul scaunului din faţă.

Câteva minute mai târziu, apăru poliţia de frontieră care verifica toţi bărbaţii ce semănau cât de cât cu cel urmărit. Erau politicoşi, se înţelege şi totuşi aminteau de vremurile cumplite din trecut. Converse prezentă paşaportul şi scrisoarea în germană. Poliţistul făcu o grimasă, dădu din cap şi trecu mai departe. Trecuse un sfert de oră. Prin geam, Joel urmărea ce se petrece în vagonul din faţă. Cei doi hăitaşi se întâlniseră la câteva rânduri în spatele banchetei pe care stătuse el şi se despărţiră din nou – unul o luase spre pupa, celălalt spre proră.

Joel se ridică de pe locul lui şi păşi pe interval, aplecându-se ca să vadă mai bine pe geam. Intenţiona să stea acolo până când unul dintre cei doi hăitaşi îl va vedea. Nu fu nevoit să aştepte decât zece secunde. Când se aplecă din nou să privească afară, zări o siluetă care se mişca spre uşa din faţă. Joel reveni în poziţia verticală. Omul din uşă dispăru din vedere. Acesta era semnalul pe care îl aştepta, momentul când trebuia să acţioneze rapid.

Se întoarse şi porni către capătul vagonului, traversă puntea de legătură, intră în vagonul următor şi merse clătinându-se pe intervalul dintre bănci, îl străbătu şi când ajunse la capătul acestuia se întoarse. Omul îl urmărea. *Un paznic îşi părăsea poziţia şi ieşea în ploaie. Încă vreo câteva secunde şi va ajunge la sârma ghimpată.*

Alergă prin cel de-al treilea vagon, conştient de faptul că mai mulţi pasageri priveau uimiţi văzând un preot care fuge. Converse ajunse la uşă, o deschise. În faţa lui, în locul altei uşi de vagon se află una din lemn masiv pe care scria FRACHT.

Auzi difuzorul din tren care anunţa că următoarea staţie este Bentheim.

Trenul încetinea. Până la Osnabruck mai erau două staţii. Joel privi prin geamul uşii vagonului pe care îl părăsise şi constată cu mirare că urmăritorul lui se oprise şi luase loc pe una din

banchete. Trenul se opri. Pasagerii care voiau să coboare formară un şir care se îndrepta înainte.

Deasupra ultimei uşi pe care ieşise Converse scria ceva, dar cum el nu înţelesese, nu luase în seamă anunţul. Privi uşile – acestea nu aveau mânere. Fără îndoială că semnul acela de neînţeles pentru el îi informa pe toţi cei care se apropiau de uşă că pe acolo nu se poate ieşi. Dacă ceva mai înainte se temea să nu cadă într-o capcană, acum se afla într-o cuşcă, o cuşcă de oţel care începu să se mişte din nou, din ce în ce mai repede. O închisoare pe roţi din care nu avea scăpare. Converse băgă mâna în buzunarul cămăşii şi scoase o ţigară. *Era aşa de aproape de sârma ghimpată! Trebuia să se gândească!*

Se auzi un zăngănit... O cheie... un zăvor. Uşa din lemn masiv pe care scria FRACHT alunecă într-o parte, lăsând să treacă un bărbat jovial, precedat de burtă sa imensă.

— *Eine Zigarette fur Sie*, spuse feroviarul râzând şi trecu prin coridorul îngust. *Dann ein Whisky, ja?*

Neamţul se ducea să bea ceva şi nu încuiase uşa în urma lui. Joel o împinse şi intră în vagon, conştient de ceea ce va urma în momentul în care paznicul va trece pe lângă urmăritorul lui.

În vagon erau vreo şase lăzi sigilate şi vreo zece cuşti de animale – cele mai multe cu câini şi câteva cu pisici. Singura lumină din interior provenea de la un bec fără abajur care se legăna din tavan deasupra unei cabine separate printr-un gard de sârmă, unde stătea paznicul. Converse se ascunse în spatele unei lăzi de lângă uşă şi scoase pistolul cu amortizor.

Uşa se deschise încet, milimetru cu milimetru – apăru întâi arma, braţul şi în cele din urmă infanteristul Aquitaniei.

Joel trase de două ori, ca să fie mai sigur. Omul se trase brusc înapoi şi pistolul îi căzu din mâna rănită. Converse ţâşni din spatele lăzii – *patrula era a lui, reuşise să treacă şi de gardul de sârmă ghimpată! Acum putea să-l escaladeze şi să scape. Piatra spărsese fereastra cazărmii! Tirul mitralierei ţintea acolo unde el nu mai era de mult! Câteva secunde, numai câteva secunde şi va scăpa.*

Joel îşi ţintui adversarul la podea, apucându-l strâns de gât şi lipi ţeava pistolului de tâmpla acestuia.

— Ştii englezeşte?

— Da! Tuşi omul. *Ich spreche Englisch!*

— Ce?

— Vorbesc engleza.

— Ce ordine ai primit?

— Să te urmăresc. Numai să te urmăresc. Nu trage! Sunt numai *Angestellte!* Nu ştiu nimic!

— Ce eşti?

— Sunt angajat.

— Aquitania!

— Ce…?

Omul nu minţea. În privirea lui se citea doar teama.

— Să-mi spui exact ce eşti şi ce ţi s-a spus să faci! Adevărul. Dacă minţi, îţi împrăştii creierii pe pereţii ăştia. Vorbeşte!

— Să te urmăresc!

— Şi?

— Dacă coborâi din tren trebuia să anunţăm poliţia. Indiferent unde. Apoi… apoi trebuia să te omorâm înainte ca aceasta să sosească. Dar n-aş fi făcut asta! Jur că nu! Jur pe Dumnezeul meu că n-aş fi făcut una ca asta! Sunt un bun creştin, îi iubesc chiar şi pe evrei, Mein *Herr!*

Joel îşi adormi urmăritorul lovindu-l cu patul pistolului în cap. *Patrula fusese înlăturată! Acum putea să se caţăre pe zid*! Îl trase pe neamţ în spatele unei lăzi şi aşteptă. Paznicul de la calea ferată se întoarse, mai mult beat decât treaz şi se refugie în spatele cuştii sale de sârmă.

Animalele simţind mirosul de sânge şi de sudoare începuseră să se agite. În câteva clipe, vagonul cu inscripţia FRACHT deveni un adevărat balamuc: câinii lătrau şi se izbeau de cuşti, pisicile mieunau şi se urcau pe zăbrele, cu spinările arcuite şi blana zbârlită, aţâţate de câini. Paznicul le privea perplex şi, înspăimântat, mai trase vreo câteva înghiţituri din sticla de whisky. Apoi se uită la un mâner aflat deasupra capului lui, într-o carcasă de sticlă. Nu trebuia decât să tragă de el.

Rheine! Nachste Station, Rheine!

Ultima gară înainte de Osnabruck. Neamţul avea să-şi revină şi dacă Joel nu stătea cu ochii pe el, va începe să strige şi să tragă semnalul de alarmă. Şi mai exista încă un duşman ceva mai departe, în alt vagon, care-l urmărea pentru a-l ucide. Trebuia să dispară.

Trenul se opri şi Converse se repezi spre uşă, o deschise şi se năpusti în vagonul din faţă. Îşi ceru scuze de la pasagerii pe care îi îmbrâncea, dar nu se gândea decât cum să scape înainte ca alt neamţ să tragă de semnalul de alarmă. Privi de jur-împrejur şi se adăposti pentru o clipă în umbra gării. Trebuia să fugă mai

departe.

Era liber. Era în viaţă. Dar îl despărţeau zeci de kilometri de bătrâna care îl aştepta.

31

Valerie continuă să alerge. Parcursese o distanţă bună, până când se decisese să privească în urmă. Văzu un ofiţer care discuta ceva cu un şofer de pe o maşină a armatei. Câteva secunde mai târziu, în momentul în care ajunse la colţul cu Madison Avenue, întoarse din nou capul. Ofiţerul alerga în urma ei, scurtând distanţa dintre ei cu fiecare pas. Valerie traversă în goană strada, însoţită de claxoanele furioase ale maşinilor.

La zece metri de ea, opri un taxi şi un bărbat cu părul cărunt coborî alene din el. Val alergă printre maşini, se repezi la portiera taxiului, o deschise şi se aruncă înăuntru exact în momentul în care bărbatul cu părul cărunt primea restul.

— Hei, cucoană, ai înnebunit? urlă şoferul, un om de culoare. Trebuia să te urci dinspre trotuar; te putea face praf autobuzul!

— Scuză-mă! strigă Valerie, prăbuşită pe bancheta din spate. *Ce naiba să inventez?* Soţul meu mă urmăreşte şi nu mai vreau să încasez altă bătaie. Mă doare tot corpul. Este… este ofiţer.

Bărbatul cu păr cărunt ţâşni afară din maşină şi trânti portiera în urma lui. Şoferul de taxi se întoarse şi o privi mirat.

— Nu minţi?

— Toată dimineaţa am vomitat din cauza pumnilor de aseară.

— Un ofiţer?

— Da! Vrei te rog să o ştergem de aici? Val se lăsă mai jos pe banchetă. A dat colţul chiar acum! O să traverseze strada şi o să mă vadă.

— Nu-ţi fie teamă, spuse şoferul, întinzându-se şi apăsând butoanele de blocare ale portierelor. Da, ai dreptate! Uite cum vine, nebunul. Şi ce de panglici şi decoraţii are! Nici nu-ţi vine să crezi că un rahat ca ăsta… vă rog să mă scuzaţi, doamnă. E cam uscăţiv, aşa e? Toţi băieţii răi sunt uscăţivi.

— Hai să plecăm odată.

— Legea este foarte clară, doamnă. Oricare şofer are datoria să protejeze interesele călătorilor săi. Am fost şi eu soldat, doamnă, la infanterie şi de când aştept o ocazie ca asta. Evident, dacă există un motiv întemeiat. Sper că e adevărat ceea ce mi-aţi spus.

Şoferul se dădu jos din maşină. Era o namilă de om. Val îl

urmări cum ocoleşte maşina şi se opreşte pe trotuar:

— Hei, căpitane! Aici, pe trotuar! Cauţi cumva o doamnă foarte frumoasă? Poate pe nevastă-ta?

— Ce? făcu ofiţerul alergând spre şofer.

— Ei bine, băieţaşule, nu pot să te salut regulamentar pentru că uniforma mea e în pod, dar vreau să ştii că acţiunea de percheziţie şi distrugere s-a desfăşurat cu bine. Vreţi să veniţi lângă maşina mea, domnule?

Ofiţerul porni să fugă spre taxi, dar şoferul îl apucă de ceafă şi îl răsuci, îi dădu un pumn în stomac, apoi un genunchi în testicule şi, în cele din urmă, îşi desăvârşi opera cu un pumn drept în bărbie. Căpitanul se prăbuşi pe trotuar. Şoferul alergă spre maşină, se urcă la volan şi demară, încadrându-se rapid în circulaţie.

— Doamne! spuse şoferul. Ce bine m-am simţit. Aveţi vreo adresă, doamnă? Aparatul de taxat merge.

— Păi... nu ştiu sigur.

— Haideţi să începem cu începutul. Unde vreţi să ajungeţi?

— La un telefon... De ce l-ai lovit?

— Asta e treaba mea, nu a dumneavoastră.

— Nu eşti zdravăn! Ai fi putut fi arestat.

— De ce? Pentru că am protejat o femeie împotriva unui agresor? Băiatul cel rău venea în fugă spre maşina mea şi prin preajmă nu era picior de poliţist.

— Presupun că ai fost în Vietnam, spuse Val după o scurtă tăcere, privind capul mare, cu păr negru din faţa ei.

— O, da, am avut acest privilegiu.

— Ce părerea ai despre generalul Delavane? Generalul George Marcus Delavane?

Maşina se smuci brusc, deoarece şoferul apăsase puternic pe frână. Taxiul se opri, iar Val fu aruncată înainte. Capul mare şi negru se întoarse spre ea cu ochii arzând ca doi cărbuni încinşi, plini de furie şi ură, dar şi de teamă, expresie pe care Valerie o văzuse de atâtea ori în ochii lui Joel. Şoferul înghiţi în sec, apoi se întoarse spre volan şi spuse pe un ton calm:

— Nu mă gândesc prea mult la domnul general, doamnă. La ce adresă să vă duc, doamnă? Aparatul înregistrează.

— Nu ştiu... Un telefon. Trebuie să dau un telefon. Vrei să mă aştepţi?

— Aveţi bani? Său căpitanul vi i-a luat pe toţi? Are şi generozitatea mea anumite limite. Nu pot să fac fapte bune pe

gratis.

— Am bani. O să te plătesc.

— Arătaţi-mi o bancnotă.

Valerie băgă mâna în poşetă şi scoase o hârtie de o sută de dolari.

— E bine? întrebă ea.

— E foarte bine, dar să nu mai faceţi asta în orice taxi pe care îl luaţi în grabă. S-ar putea să vă găsească cineva cadavrul sub vreun pod.

— Nu vreau să cred aşa ceva. Du-mă te rog la un telefon.

Taxiul opri la colţul dintre Madison Avenue şi Strada 78.

Valerie coborî, deschise poşeta şi scoase hârtia pe care notase numărul Forţelor Aeriene, găsit în cartea de telefon de la hotelul Regis. Băgă o fisă, apoi îl formă.

— Forţele Aeriene, Comandamentul recrutări, Denver, anunţă vocea operatoarei.

— Doamnă, aş vrea să vă rog să mă ajutaţi, spuse Val, în timp ce urmărea cu privirea maşinile de pe stradă, în căutarea uneia maro, cu însemnele armatei pe ea. Încerc să dau de un ofiţer, de fapt, o rudă de a mea…

— Un moment, am să vă transfer legătura.

— Serviciul personal, Unitatea Denver, se auzi de astă dată o voce masculină. Sergent Porter.

— Domnule sergent, încerc să dau de un ofiţer, repetă Valerie. Este o rudă de-a mea care mi-a lăsat vorbă la o mătuşă că vrea să ia legătura cu mine.

— Dar unde anume, în Colorado, doamnă?

— Nu ştiu foarte sigur.

— La The Springs? La Academie? Poate la Cheyenne?

— Nu ştiu dacă este în Colorado, domnule sergent.

— Atunci de ce aţi telefonat la Denver?

— Am găsit numărul dumneavoastră în cartea de telefon.

— Înţeleg. Omul de la celălalt capăt al firului făcu o pauză, apoi vorbi din nou: Şi acest ofiţer v-a lăsat vorbă să-l căutaţi?

— Da.

— Dar nu v-a dat nici adresă şi nici numărul de telefon.

— Poate că l-a lăsat, dar mătuşa mea nu-l mai are. Este o persoană în vârstă.

— Procedură este următoarea: trebuie să scrieţi o scrisoare la Centrul personalului militar al Forţele Aeriene de la baza Randolph, San Antonio, Texas, în care să spuneţi că doriţi să luaţi

legătura cu ofiţerul cutare, cu gradul cutare şi scrisoarea îi va fi înmânată.

— Nu am timp, domnule sergent. Eu călătoresc foarte mult… De fapt, chiar acum vă telefonez de la un aeroport.

— Îmi pare rău, păpuşico, acestea sunt regulamentele.

— Nu sunt nici un fel de păpuşică, iar vărul meu este general şi doreşte foarte mult să ia legătura cu mine! Vreau numai să ştiu unde este şi dacă puteţi să-i comunicaţi că l-am căutat. Am să vă telefonez din nou şi am să vă dau un număr unde mă poate suna. Vă rog să mă credeţi, este vorba de ceva foarte urgent.

— General, doamnă?

— Da, domnule sergent Potter. Generalul Abbott.

— Sam Abbott? Vreau să spun, domnul general de brigadă Samuel Abbott?

— Da, domnule sergent Potter.

— Sergent Porter, doamnă.

— Am să ţin minte.

— Ei bine, nu cred că voi încălca regulamentul de securitate în acest caz. Toată lumea ştie unde se află generalul Abbott. Este un ofiţer care se bucură de multă popularitate şi numele lui apare mereu în ziare.

— Şi unde se află acum? Am să-i spun personal că m-aţi ajutat – că ne-aţi ajutat.

— La baza aeriană din Nellis, Nevada, chiar lângă Las Vegas. Toţi comandanţii de escadron îşi fac ultima parte a studiilor la Nellis. Este un om… Puteţi să-mi spuneţi cum vă numiţi?

— O, Dumnezeule! E ultimul apel pentru îmbarcarea pasagerilor! Vă mulţumesc! Valerie scrută atentă strada, întrebându-se dacă să-l sune sau să nu pe Sam Abbott acum. Apoi îşi aminti că nu poate să-i telefoneze, deoarece ar fi însemnat să utilizeze o carte de credit şi ar fi fost depistată imediat. Ieşi din cabină şi se întoarse la taxi.

— Doamnă, aş vrea să plecăm cât mai repede de aici, dacă nu vă supăraţi, spuse şoferul, îngrijorat.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Am un aparat de radio care intră pe frecvenţa poliţiei şi tocmai am auzit ultimele rapoarte. Un căpitan a fost molestat pe Bulevardul Cinci de un şofer negru de taxi care se îndrepta spre nord. Din fericire, nu mi-au reţinut numărul şi nici compania, dar descrierea este destul de bună. „O namilă de om de aproape doi metri”, aşa au spus fetiţele alea.

— Să mergem, spuse Val. Îmi pare rău, dar nu mă pot implica în treaba asta. Taxiul porni repede înainte, luând-o la dreapta, pe Strada 81.

— Soţul meu… a făcut plângere?

— Nu, răspunse şoferul. A luat-o la sănătoasa fără să spună nimic. Dumnezeu să-l binecuvânteze. Acum unde mergem?

— Stai să mă gândesc.

— Aparatul înregistrează.

Trebuia să se ducă la Las Vegas, dar ideea de a se întoarce la aeroportul Kennedy sau LaGuardia o înspăimânta. Era o mişcare prea uşor de anticipat. Apoi îşi aminti. În urmă cu cinci sau şase ani, îşi petrecea weekend-ul împreună cu Joel şi nişte prieteni la Short Hills, în New Jersey; Joel fusese chemat la telefon de Nathan Simon care îi spusese să la avionul spre Los Angeles duminică, pentru a ajunge luni de dimineaţă la o întâlnire importantă. Toate documentele aveau să-i fie trimise la hotelul Beverly Hills prin poşta aeriană. Joel luase avionul de la aeroportul Newark.

— Poţi să mă duci la Newark?

— Pot să vă duc şi în Alaska, doamnă, dar unde în Newark?

— La aeroport.

— Asta da. Este unul dintre cele mai bune. Am un frate la Newark şi mai este încă în viaţă. Am s-o iau prin tunelul Lincoln. Vă deranjează dacă dau drumul din nou la radio?

— Nu, chiar te rog.

Şoferul apăsă pe un buton şi din difuzor se auzi: „Incidentul de pe Cincizeci şi cinci cu Madison anulat. Echipajul zece l-a anulat, deoarece victima a refuzat orice ajutor şi nu s-a identificat. Aşadar, patrulaţi înainte. Îi ajutăm pe cei care se lasă ajutaţi. Daţi-i bătaie, fraţilor.”

Valerie se lăsă pe spătarul banchetei.

— Te-am întrebat despre Vietnam… despre generalul Delavane. Nu vrei să-mi vorbeşti despre el?

Trecu aproape un minut până când omul răspunse.

— Doamnă, vă duc la aeroportul Newark – pentru asta plătiţi şi asta veţi primi.

Restul drumului fu parcurs în tăcere. În maşină se instalase o atmosferă apăsătoare.

Când ajunseră la tunel, circulaţia se îngreuie căci era începutul weekend-ului, iar oamenii se îndreptau spre plajele din New Jersey. La aeroport era şi mai rău; maşinile stăteau la cozi de

câte un kilometru în faţa pistelor. În cele din urmă ajunseră la un loc de parcare. Valerie coborî şi îi dădu şoferului o sută de dolari în plus faţă de cât arăta aparatul de taxat.

— M-ai ajutat foarte mult. N-am să ştiu niciodată de ce, dar am să mă gândesc la asta.

— Aşa cum spuneam, asta e treaba mea. Am motivele mele.

— Aş vrea să pot spune ceva, ceva care să te ajute.

— Nu spuneţi nimic, doamnă. Bancnota verde este suficientă.

— Nu, nu este.

— Ba da, dacă nu cumva se întâmplă ceva mai bun, dar mă îndoiesc că eu am să mai apuc... Fiţi atentă, doamnă, cred că aveţi probleme mai mari decât mulţi dintre noi. Aţi vorbit prea mult, dar bineînţeles că eu nu-mi amintesc de nimic.

Valerie intră în clădirea aeroportului. Cozile din faţa ghişeelor erau de-a dreptul demobilizatoare. Douăzeci de minute mai târziu, se afla la coada care trebuia şi după încă o oră era în posesia unui bilet către Las Vegas pentru zborul de la ora douăsprezece şi jumătate. Mai avea o oră până la îmbarcare. Era timpul să-şi adune gândurile, să analizeze dacă avea rost să ia legătura cu Sam Abbott sau se agăţa în disperarea ei de un om care putea să nu mai fie cel de odinioară. Schimbase o bancnotă de douăzeci de dolari în monede. Spera că îi vor ajunge. Urcă cu scara rulantă până la primul etaj şi se duse la un telefon aflat la capătul unui coridor cu magazine de o parte şi de alta. Deja Informaţiile din Nevada obţinu numărul centralei din Nellis. Îl formă şi ceru să i se facă legătura cu generalul de brigadă Samuel Abbott.

— Nu ştiu dacă a sosit, spuse operatoarea.

— O?

Uitase. Era o diferenţă de fus orar de trei ore.

— O clipă, vă rog, tocmai a intrat. E un zbor de dimineaţă.

— Biroul generalului Abbott.

— Aş dori să vorbesc cu domnul general. Numele meu este Parquette. Virgina Parquette.

— Pot să ştiu în ce problemă? întrebă secretara. Generalul este foarte ocupat; tocmai pleacă spre pistă.

— Sunt o verişoară pe care n-a văzut-o de mult timp. Am avut o tragedie în familie.

— O, îmi pare foarte rău.

— Vă rog să-i spuneţi că sunt pe fir. S-ar putea să nu-şi amintească de numele meu, au trecut mulţi ani de atunci, dar

amintiţi-i că pe vremuri am cinat de multe ori la New York. Este vorba de ceva foarte urgent. Aş fi dorit ca altcineva să fi dat acest telefon dar, din păcate, m-au ales pe mine.

— Da… desigur.

Aşteptarea fu un chin. În cele din urmă se auzi un clic, urmat de o voce pe care şi-o amintea.

— Virginia… Parquette?

— Da.

— *Ginny* – de la New York? *Dineul* de la New York?

— Da.

— Eşti soţia, nu sora.

— *Da!*

— Lasă-mi un număr. Te sun peste zece minute.

— Sunt la un telefon automat.

— Stai acolo. Numărul?

Valerie îi dădu numărul şi închise înspăimântată, întrebându-se dacă procedase bine, deşi era conştientă că nu avusese de ales. Se aşeză pe scaunul de lângă telefon, urmărind cu privirile scara rulantă, oamenii care intrau şi ieşeau din magazine, din bar şi din fast-food. Încercă să nu se uite la ceas.

Telefonul sună.

— Da?

— Valerie…

— *Da!*

— Am ieşit din birou; acolo eram întrerupt prea des. Unde eşti? Îmi dau seama că te afli în zona New Jersey după prefix.

— Sunt la aeroportul Newark. iau cursa de douăsprezece şi jumătate spre Las Vegas. Trebuie să te văd.

— Am încercat şi eu să-ţi telefonez. Secretara lui Talbot mi-a dat numărul tău…

— Când?

— Acum două zile. Am fost la Mojave, la manevre, aşa că n-am avut timp să ascult radioul sau să citesc ziarele. A răspuns un bărbat şi când a spus că nu eşti acolo, am închis.

— Era Roger, tatăl lui Joel. E mort.

— Ştiu. Au spus că probabil s-a sinucis.

— Nu!… L-am văzut, Sam. L-am văzut pe Joel! Toate astea sunt minciuni!

— Tocmai despre asta trebuie să discutăm, spuse generalul. Dă-mi telefon când vii. Spune acelaşi nume. Nu vreau să te iau de la aeroport, fiindcă aici mă cunosc prea mulţi. Am să găsesc

un loc unde să ne putem întâlni.

— Mulţumesc, Sam! spuse Valerie. Eşti tot ce ne-a mai rămas.

— *Ne-a* mai rămas?

— Deocamdată, da. iar eu sunt tot ce i-a mai rămas *lui.*

Converse privea dintr-un colţ întunecos al gării în timp ce trenul spre Osnabruck se puse în mişcare, iar roţile lui uriaşe scrâşneau avide de energie. Se aştepta ca în orice clipă fluierele să sfâşie liniştea nopţii şi trenul să se oprească, iar paznicul pe jumătate beat şi înspăimântat de la vagonul de marfa să apară urlând. Dar nu se întâmplă nimic. Oare de ce? Să fi fost omul mai mult decât pe jumătate beat?

Oare răcnetele animalelor furioase îl făcuseră să se afunde şi mai tare în băutura lui, întărindu-l în strategia sa de a rămâne la adăpostul curţii proprii? Nu văzuse decât o imagine ceţoasă prin faţa uşii sau poate chiar nimic şi nu descoperise încă trupul celui rămas leşinat? Apoi Joel văzu că mai exista încă o posibilitate, una mult mai brutală. Zări o siluetă care alerga prin penultimul vagon. De două ori se apropie de fereastră încercând să vadă în întunericul de afară. Câteva clipe mai târziu, omul atârna afară agăţat cu o mână de uşă. În cealaltă ţinea un revolver şi încerca din nou să vadă în întunericul din gară.

Brusc, omul se decise. Sări din tren peste gardul dintre liniile de cale ferată şi se rostogoli pe pietriş, departe de trenul care prindea viteză. Hăitaşul Aquitaniei fusese cuprins de panică. Nu îndrăznea să renunţe la pradă, îi era frică să-şi abandoneze misiunea.

Converse dădu repede colţul şi porni în fugă de-a lungul clădirii, spre spaţiul de parcare. Pasagerii care coborâseră din tren se urcau în maşini. Două perechi stăteau de vorbă în apropiere de peron, aşteptând să vină cineva să-i ia; bărbaţii făcură semn cu mâna şi o maşină o porni imediat spre ei. Toţi patru se urcară râzând şi maşina demară în viteză.

Parcarea rămăsese pustie; gara se închidea pe timpul nopţii. Un singur bec lumina pustietatea. Dincolo de aleea de pietriş se desluşea un şir de copaci înalţi, asemeni unui zid impenetrabil.

Joel stătea ascuns în întuneric, cercetând cu atenţie împrejurimile. Aştepta cu pistolul în mână şi cu spatele lipit de zidul de cărămidă. Se întreba dacă va fi nevoit să tragă. În tren avusese noroc, dar nu putea concura cu nişte ucigaşi de profesie. Şi nu se mai afla în junglă, ca în tinereţe. Totuşi, când

se gândea la vremurile acelea, amintirile îl ajutau. Se aplecă, ţâşni din umbra arcadei unde stătea şi se repezi spre colţ.

Glonţul smulse o parte din zid în stânga capului lui! Se aruncă spre dreapta, rostogolindu-se pe pietriş, cât mai departe de conul de lumină. Alte trei gloanţe smulseră bucăţi de piatră şi de pământ lângă picioarele lui. Ajunse la nişte tufişuri dese şi instinctiv ştiu ce trebuie să facă.

— Au! Auuu!… ţipă el ca un om în agonie.

Apoi se târî afară, pe sub tufişuri, oprindu-se la aproximativ trei metri de locul unde ţipase. Rămase nemişcat, cu faţa spre locul luminat de dincolo de tufişuri.

Şi se întâmplă şi acum ca şi atunci când trei copii în uniformă omorâseră un alt copil în junglă. Oamenii neliniştiţi se simt atraşi spre locul de unde au auzit ultimele zgomote; aşa a procedat şi hăitaşul Aquitaniei. Omul ieşi din întunericul peronului cu pistolul întins în faţă şi porni direct spre tufişurile de unde se auziseră cele două ţipete înăbuşite.

Converse găsi o piatră mai mare decât pumnul lui, o apucă şi continuă să aştepte încordat. Ucigaşul era la doi metri de marginea tufişurilor. Joel aruncă piatra în dreapta lui.

Bufnitura răsună puternic şi soldatul Aquitaniei se lăsă pe vine, trăgând mai multe focuri unul după altul – două, trei, patru! Converse ridică pistolul şi apăsă de două ori pe trăgaci. Bărbatul se prăbuşi spre stânga; ţipătul îi muri în gâtlej.

Joel alergă spre cel care fusese cât pe-aci să devină călăul lui, îl apucă de braţe şi îl târî ascunzându-l în tufişuri. Căută cu palma carotida: omul era mort. Alt cercetaş sacrificat în războiul Aquitaniei moderne, confederaţia militară a lui George Marcus Delavane.

Prin preajmă nu era ţipenie de om. Oare cât de departe era Osnabruck? Studiase mersul trenurilor şi încercase să-şi dea seama după timp, dar totul se petrecuse apoi atât de repede, încât nu-şi mai aducea aminte ce citise. Era mai puţin de o oră – asta îşi amintea. Trebuia să dea cumva de ştire celor care îl aşteptau la gara Osnabruck. Dar cum?

Ieşi pe peron şi privi inscripţia: Rheine. Era un început; numărase numai opririle, nu şi numele. Apoi o văzu – o luminiţă clipind în depărtare. Un turn de control! Văzuse o mulţime de astfel de turnuri în Elveţia şi în Franţa… erau presărate peste tot în Europa. O luă la fugă de-a lungul şinelor, întrebându-se cum mai arăta. Pălăria îi dispăruse de mult, hainele îi erau probabil

mânjite de praf şi de noroi, însă gulerul de preot se afla la locul lui. Aşadar, încă mai era preot, trebuia să fie preot.

Ajunse la baza turnului, îşi scutură hainele şi încercă să-şi aranjeze părul. Reuşi să-şi recapete stăpânirea de sine şi începu să urce scările de metal. Ajuns sus, văzu că uşa de oţel a turnului era zăvorâtă; geamul gros, antiglonţ, îi vorbea de posibilitatea unor atacuri din partea teroriştilor. Trenurile erau ţinte vulnerabile. Se apropie de uşă şi bătu în cadrul de metal. Înăuntru erau trei bărbaţi, aplecaţi deasupra consolelor electronice. Cel mai în vârstă se întoarse cu spatele spre numeroasele console verzi şi se apropie de uşă. Se uită prin geam, îşi făcu cruce, dar spiritul religios nu fu destul de puternic ca să-l determine să deschidă uşa. În schimb, se auzi un clic şi vocea omului răsună prin interfon.

— *Was ist, Hochwurden?*[16]

— Nu vorbesc germana. Ştiţi engleza?

— Englander?

— Da – *ja.*

Bărbatul se întoarse către tovarăşii lui şi le strigă ceva. Unul dintre ei ridică mâna şi se apropie de uşă.

— *Ich spreche*... puţin, domnule englez. Nu intrare aici, vers*tehen?*

— Trebuie să dau un telefon la Osnabruck! Mă aşteaptă o femeie... Frau*!*

— *Ohh! Hochwurden! Eine Frau?*

— Nu, nu! Nu înţelegeţi! Nu ştie nimeni engleză aici?

— *Sprechen sie Deutsch?*

— Nu.

— *Warten Sie*, spuse al treilea bărbat de la console. Între cei doi oameni avu loc un schimb rapid de cuvinte. Apoi cel care vorbea „puţin” se întoarse la uşă.

— Un... o biserică... spuse omul, căutându-şi cu greu cuvintele. Biserică! Acolo preot! Preot vorbeşte englezeşte! Treci... strada, acolo! Neamţul arătă cu mâna spre stânga. Joel privi peste umăr. În depărtare se vedea o stradă. Înţelese. Pe a treia stradă se afla o biserică şi acolo era un preot care ştia engleză şi, probabil, avea un telefon.

— Trenul spre Osnabruck. Când? Când ajunge acolo? Converse arătă spre ceas. Când? *Osnabruck?*

Bărbatul se uită la consolă, văzu ceva, numai el ştia ce şi se

16 Ce s-a întâmplat, Sfinţia ta?

întoarse zâmbind spre Joel. Joel nu înţelegea de ce zâmbeşte.

— *Zwolf Minuten, Hochwurden!*

— Cum? Ce?

— Doisprezece minut.

— Doisprezece?

— *Ja!*

Converse se întoarse şi porni în goană pe scări; ajuns jos, o luă la fugă cât îl ţineau puterile spre luminile din depărare. Continuă să alerge pe mijlocul străzii, ţinându-se cu mâinile de piept şi jurându-şi pentru a cincisuta oară să se lase de fumat. Reuşise s-o convingă pe Val să renunţe la ţigări. De ce nu-şi urmase propriul sfat? Poate că îi păsa mai mult de ea decât de el însuşi? Ajunge! Unde naiba o fi biserica aia?

Era acolo, pe dreapta. O clădire mică cu turnuleţe false. Joel străbătu în fugă poteca scurtă ce ducea la uşă. Bătu în tăblie. Câteva clipe mai târziu, un bărbat gras cu faţa rubicondă, cu păr alb şi rar îi deschise uşa.

— *Ah, Guten Tag, Herr Kollege.*

— Vă rog să mă iertaţi, spuse Converse, gâfâind din greu. Nu vorbesc germană. Mi s-a spus că vorbiţi engleză.

— Desigur, doar mi-am făcut noviciatul în Anglia. Poftiţi vă rog. Vizita unui coleg preot cere un şnaps. Deşi „o picătură de vin” sună mai bine, nu-i aşa? O, dar ce băiat frumos eşti, tinere!

— Nu chiar aşa de tânăr, părinte, spuse Joel, intrând înăuntru.

— Este o chestiune relativă.

Preotul porni cu paşi nesiguri spre o încăpere ai cărei pereţi erau acoperiţi de picturi; feţele sfinţilor erau, fără excepţie, feminine.

— Ce ai dori? Am sherry, muscatel şi un vin roşu pe care îl păstrez pentru vizitatorii mai deosebiţi… Cine te-a trimis? Novicele acela nesuferit de la Lengerich?

— Am nevoie de ajutor, părinte.

— Iisuse Hristoase, cine n-are? Vrei să mergem în confesional? Dacă e vorba de asta, amân-o până mâine dimineaţă. Îl iubesc pe Domnul cel Atotputernic din tot sufletul, iar dacă ai păcătuit cu trupul, păcatele sunt ale lui Satan.

Bătrânul se împiedică de sutană şi căzu. Era beat. Converse alergă spre el şi îl ridică, ajutându-l să se aşeze pe un scaun aflat chiar lângă telefon.

— Vă rog să mă înţelegeţi, părinte. Sau să nu mă înţelegeţi greşit. Trebuie să iau legătura cu o femeie care mă aşteaptă la

Osnabruck. Este foarte important!

— O femeie? Satana! Lucifer cu ochi de foc! Crezi că eşti mai bun decât mine?

— Câtuşi de puţin. Vă rog, am nevoie de ajutor!

Fu nevoie de zece minute de rugăminţi şi predici, dar, în cele din urmă, preotul acceptă. Se prezentă ca omul lui Dumnezeu şi câteva clipe mai târziu Joel auzi cuvintele care îi permiseră să se mai liniştească.

— *Frau Geyner? Es tut mir leid*...[17]

Bătrânul şi femeia vorbiră câteva minute, apoi preotul dădu din cap, închise telefonul şi se întoarse către Converse.

— Te-a aşteptat, spuse el, încruntând mirat din sprâncene. Zicea că a crezut că te-ai pierdut în vagonul de marfă... De ce în vagonul de marfă?

— Înţeleg.

— Eu nu înţeleg. Ştie drumul încoace şi o să vină să te ia cam într-o jumătate de oră... M-am trezit de tot, părinte. M-am purtat urât?

— Nu, deloc, spuse Joel. Aţi ajutat un om aflat la necaz, nu e nimic rău în asta.

— Hai să bem ceva. Lasă-l încolo de şnaps, hai să bem un păhărel de vin. Am nişte whisky american în frigider. Eşti american, nu-i aşa?

— Da şi un pahar de whisky ar fi nemaipomenit.

— Foarte bine! Atunci urmează-mă în umila mea bucătărie. Este pe aici, ai grijă la perdelele de monede, băiete. E cam exagerat, nu-i aşa? Ei bine, totuşi sunt un om de ispravă. Eu aşa cred. Ştiu să aduc alinare oamenilor.

— Sunt sigur.

— Unde ţi-ai făcut studiile, părinte? întrebă preotul.

— La Universitatea Catolică din Washington, răspunse Converse foarte mândru că reuşise să-şi amintească şi să răspundă prompt.

— Dumnezeule, acolo am fost şi eu! exclamă neamţul. Ce mi-au mai făcut... Îţi aminteşti de ăla... cum îi zicea...

O, Dumnezeule! îşi spuse Joel.

Frau Hermione Geyner sosi şi îl preluă pe Converse – mai exact spus, îl rechiziţionă. Era o femeie micuţă, mult mai bătrână decât îşi imaginase Joel, cu faţa smochinită, dominată de doi ochi mari, care aruncau scântei. Se urcară în maşină; Hermione

17 Doamna Geyner? Îmi pare rău...

Geyner blocă încuietoarea, se aşeză la volan şi porni în viteză, ajungând la nouăzeci de kilometri pe oră în câteva secunde.

— Apreciez foarte mult ceea ce faceţi pentru mine, spuse Converse proptindu-se cu tălpile în podea.

— E un fleac! exclamă bătrâna. Am scos cândva aviatori din avioane prăbuşite la Bremenhaven, Stuttgart şi la Mannhein! Am scuipat în ochii soldaţilor, am trecut peste baricade. N-am dat greş niciodată. Porcii ăia n-au putut să-mi facă nimic!

— Voiam să spun că mi-aţi salvat viaţa şi vă sunt recunoscător. Ştiu că Valerie, nepoata dumneavoastră şi… şi fosta mea soţie – v-a spus că n-am făcut eu toate lucrurile acelea oribile care se spun despre mine.

— Ah, Valerie! Ce copil dulce, dar nu prea te poţi bizui pe ea, nu-i aşa? Te-ai descotorosit de ea, nu-i aşa?

— Nu s-a întâmplat chiar aşa.

— Mi se pare normal. E o artistă, continuă Hermione Geyner, ca şi când nu l-ar fi auzit. Şi artiştii sunt schimbători. În plus, tatăl ei a fost francez. Acum vin şi vă întreb, *Mein Herr*, poate exista un ghinion mai mare? *Franzose!* Viermii Europei! La fel de înşelători ca şi vinul lor, care nu le lipseşte nici o clipă din burtă. Sunt nişte beţivi, aşa să ştiţi. Au chestia asta în sânge.

— Dar aţi crezut-o în ceea ce mă priveşte. Mă ajutaţi, îmi salvaţi viaţa.

— Pentru că putem, *Mein Herr!* Ştiam că putem.

Nedumerit, Joel privi la drumul din faţa lor, curbele care se succedau cu viteză şi pe care bătrâna le lua în scrâşnet de pneuri. Hermione Geyner nu corespundea imaginii pe care şi-o făcuse despre ea, dar nimic nu era aşa cum îşi închipuia el că ar trebui să fie. Probabil că oră târzie, cursa pe care o făcea avuseseră efect asupra ei. Vechile prejudecăţi şi frustrări ies la suprafaţă când oamenii sunt foarte bătrâni şi obosiţi. Poate că mâine dimineaţă vor putea discuta cu mintea mai limpede. Era dimineaţa celei de-a două zile şi Valerie îi promisese că va telefon la Osnabruck ca să-i transmită veşti de la Sam Abbott. Trebuia să dea acel telefon! Sam trebuia să afle despre acel limbaj ciudat pe care îl auzise Joel la un bătrân din Amsterdam – asasinat! *Val, dă-mi telefon, pentru numele lui Dumnezeu, dă-mi un telefon!*

Converse privi pe geam. Minutele treceau, peisajul de afară era paşnic, dar liniştea din interior devenise stânjenitoare.

— Am ajuns, *Mein Herr!* strigă Hermione Geyner, luând în

viteză o curbă spre o alee mică ce ducea la o casă veche, cu trei etaje. Din câte îşi dădea seama, casa avusese cândva un aer maiestuos, fie şi numai datorită dimensiunii ei şi nenumăratelor camere mansardate. Dar aerul maiestuos dispăruse. Asemeni proprietarei, casa era foarte bătrână, iar măreţia ei se veştejise.

Urcară pe scările tocite de lemn. *Frau* Geyner bătu insistent la uşă. Câteva secunde mai târziu o bătrână – altă bătrână – deschise şi salută solemn din cap, lăsându-i să intre.

— E foarte drăguţ aici, începu Joel. Aş vrea să vă spun că...

— Şşş! Hermione Geyner îşi lăsă cheile de la maşină într-un bol de lemn lăcuit de pe masa din hol şi ridică mâna. Pe aici!

Converse o urmă şi intră pe o uşă dublă. Se opri brusc, mirat şi nedumerit. În faţa lui se afla o încăpere largă în stil victorian, slab luminată. Pe nouă scaune aşezate în semicerc şedeau nouă babe! Joel le privi stupefiat. Unele încercau să zâmbească timid, altele erau evident senile. Apoi izbucni un ropot de aplauze – mâinile mici, noduroase, cu venele ieşite în evidenţă aplaudau, în faţa celor nouă femei se aflau două scaune. Mătuşa lui Valerie îi arătă lui Joel unul din ele şi amândoi se aşezară. Aplauzele încetară.

— *Meine Schwestern Soldaten*, strigă Hermione Geyner, ridicându-se în picioare. *Heute Nacht*...[18] Bătrâna vorbi timp de vreo zece minute, întreruptă din când în când de aplauze anemice şi exclamaţii de admiraţie şi respect. *Nun*, *Fragen!*[19] spuse ea şi se aşează.

Femeile începură să vorbească una după alta – cu voci tremurătoare, cu poticneli, altele cu emfază, aproape cu ostilitate. Converse remarcă că cele mai multe se uitau la el. Îi puneau întrebări, unele dintre ele chiar îşi făcură cruce ca şi când omul pe care l-ar fi salvat ar fi fost într-adevăr preot.

— Haide, *Mein Herr!* strigă Hermione Geyner. Răspunde-le doamnelor. Merită măcar un răspuns de politeţe.

— Nu pot să răspund din moment ce nu înţeleg, protestă Joel calm.

Din senin, mătuşa lui Valerie se ridică şi îl lovi peste faţă.

— Tactica asta evazivă n-o să-ţi fie de nici un folos aici! răcni ea, pălmuindu-l din nou. Ştim foarte bine că aţi înţeles fiecare cuvinţel care s-a rostit aici. De ce voi cehii şi polonezii credeţi

18 Surori soldaţi,... în noapte aceasta...

19 Acum, întrebări.

întotdeauna că puteţi să ne prostiţi? Sunteţi nişte colaboraţionişti! Avem dovezi!

Bătrâna începu să urle, cu faţa stafidită contorsionată de ură. Converse se ridică în picioare. Hermione Geyner şi toate celelalte femei din încăpere erau fie senile, fie ţicnite, fie şi una şi alta. Trăiau într-o vreme a violenţei care nu mai exista de peste patruzeci de ani.

Şi atunci, ca la semnalul unei minţi demente, o uşă se deschise şi în încăpere intrară doi bărbaţi. Unul într-un trenci, cu o mână în buzunar şi în cealaltă ţinând un pachet. Celălalt purta un sacou pe braţ şi îl ameninţa cu un revolver. Apoi intră încă un bărbat şi Joel închise ochii, simţind o durere acută în piept. Cel de-al treilea bărbat avea un bandaj pe frunte şi o mână prinsă de gât cu o eşarfă. Converse era autorul acestor răni: ultima dată îl văzuse pe acel om într-un vagon de bagaje plin cu cuşti de animale.

Primul bărbat se apropie de el şi îi întinse pachetul. Era plicul gros, fără timbre, pe care voise să-l trimită lui Nathan Simon, la New York.

— Generalul Leifhelm îţi transmite salutări şi tot respectul său, spuse omul, pronunţând cuvântul general cu un g gutural.

32

Peter Stone îl privea pe doctorul adus de CIA care aplica cea de-a treia şi ultima copcă la buza unui ofiţer, care şedea pe un scaun ţinându-se strâns cu mâinile de tăblie.

— Puntea va trebui refăcută, spuse doctorul. Am un om la laborator care poate s-o repare în câteva ore şi cunosc şi un dentist. El o să facă restul. Am să dau telefon mai târziu ca să facă toate aranjamentele.

— Ticălosul! mugi căpitanul cu gura anesteziată de novocainã. Era ca un tanc, un nenorocit de negru cât un tanc! Nu putea lucra pentru ea, nu era decât un amărât de taximetrist. Ce naiba l-o fi apucat?

— Poate că l-ai aţâţat, spuse civilul, depărtându-se şi consultându-şi notiţele. Se mai întâmplă.

— Cum adică? urlă ofiţerul.

— Potoleşte-te, căpitane, o să rupi suturile.

— Foarte bine, foarte bine. Ofiţerul vorbi încet. Ce vrei să spui cu aţâţatul ăsta în limbajul tău?

— Este în cea mai clară limbă engleză. Stone se întoarse către doctor: Ştii că nu mai sunt angajatul companiei, aşa că ai face bine să-mi dai o chitanţă.

— Când mai vii în oraş invită-mă la masă; e suficient. Chestia cu laboratorul şi dentistul e altfel. Ţi-aş sugera să plăteşti cu numerar. Şi să-şi dea jos uniforma.

— Aşa vom face.

— Ce naiba… începu căpitanul apoi se opri brusc, văzându-l pe civil că ridică mâna discret spre piept.

Doctorul îşi puse instrumentele în geanta neagră şi se îndreptă spre uşă.

— Apropo, Stone, spuse el întorcându-se spre fostul agent CIA, îţi mulţumesc pentru albanez. Nevastă-sa cheltuieşte rublele ruseşti pentru orice boală pe care pot să i-o descopăr.

— Adevăratul bolnav e bărbatu-său. Are un apartament în Washington despre care ea n-are habar şi nişte obiceiuri sexuale foarte stranii.

— N-am să spun niciodată.

Doctorul plecă şi Stone se întoarse din nou către căpitan:

— Când eşti cu oameni dintr-ăştia să nu spui niciodată mai mult decât este nevoie. Nu vor să ştie şi să audă nimic.

— Îmi pare rău. Ce ai vrut să spui afirmând că l-am aţâţat pe şoferul ăla?

— Haide, haide. O femeie frumoasă fugărită pe stradă de un ofiţer plin de decoraţii. Câte amintiri – amintiri negre – crezi că i s-au trezit, amintiri în care nu era prea multă tandreţe pentru îngâmfatul alb.

— Îngâmfat alb? Nu m-am considerat niciodată aşa ceva, dar cred că înţeleg ce vrei să spui… Vorbeai la telefon când am ajuns aici şi apoi telefonul a mai sunat de două ori. Ce este? Are vreo legătură cu doamna Converse?

— Nu. Stone îşi privi din nou însemnările, răsfoind paginile. Putem presupune că s-a întors pentru a lua legătura cu cineva – o persoană în care ea şi fostul ei soţ au încredere.

— Converse cunoaşte mulţi oameni acolo, pe colină. Poate că e cineva din administraţie sau de la Externe.

— Nu cred. Dacă ar fi cunoscut o asemenea persoană şi ar fi apreciat că povestea lui ar putea ieşi la iveală înainte de a i se zbura creierii, ar fi ieşit la suprafaţă de mult. Aminteşte-ţi că a fost judecat, acuzat şi condamnat. Cunoşti pe cineva la Washington care să nu-l trateze după litera legii? Este contaminat. Prea multe „surse demne de încredere” au confirmat treaba asta.

— Şi între timp a aflat ceea ce ştim noi de câteva luni. Dar nu ştim cine sunt.

— Nici pe cine au angajat, adăugă Stone. Pe cine au mituit sau şantajat ca să facă ceea ce vor ei. Civilul se aşează în faţa ofiţerului. Totuşi au mai apărut câteva piese de puzzle. Avem un model şi câteva nume. Dacă putem să-l excludem pe Converse şi să combinăm ceea ce a aflat el cu ceea ce avem noi… s-ar putea să fie suficient.

— Ce? Căpitanul se aplecă înainte.

— Ia-o uşurel. Am spus doar că s-ar putea. Am telefonat unor tipi care aveau nişte datorii mai vechi faţă de mine; dacă am putea pune toate elementele astea la un loc, am putea avea încredere, în unul sau doi dintre ei.

— Tocmai de acea te-am chemat pe dumneata, spuse calm ofiţerul. Pentru că ştii ce să faci. Noi nu ştim… Ce ai acolo?

— Ai auzit vreodată de un actor pe nume Caleb Dowling? De fapt, se numeşte Calvin, dar lucrul acesta are importanţă numai

pentru computere.

— Ştiu cine este. Joacă rolul tatălui într-un serial de televiziune care se numeşte *Santa Fe*. Te rog să nu pufneşti indignat, soţia mea şi cu mine ne mai uităm la el din când în când. Ce-i cu el?

Stone se uită la ceas.

— O să fie aici peste câteva minute.

— Nu glumeşti? Sunt impresionat.

— Sper să fii şi mai impresionat după ce vom discuta cu el.

— Dumnezeule, spune-mi odată despre ce e vorba!

— Este una din imaginile acelea pe care le căutăm cu toţii şi care apar atunci când te aştepţi mai puţin, dar care sunt perfect logice. Numai sincronizarea nu este logică… Dowling era la Bonn şi făcea un film; legase un fel de prietenie cu Peregrine. Celebritate americană etc., etc. Îl cunoscuse şi pe Converse în avion şi îl ajutase să obţină o cameră de hotel. Important este că Dowling a fost prima persoană de contact între Peregrine şi Converse – dar întâlnirea nu s-a mai realizat pentru că a intervenit Fitzpatrick.

— Şi?

— Când Peregrine a fost ucis, Dowling a telefonat la ambasadă de mai multe ori şi a încercat să se întâlnească cu ambasadorul ad-interim, dar n-a reuşit. În cele din urmă i-a trimis un bilet secretarei lui Peregrine şi i-a spus că trebuie s-o vadă, că e vorba de o chestiune foarte importantă. S-au întâlnit, iar Dowling i-a lăsat în poală o adevărată bombă. Se pare că el şi Peregrine aveau o înţelegere conform căreia, dacă Converse ar fi telefonat la ambasadă ca să aibă o întâlnire, Dowling ar fi fost cel care ar fi mers cu ambasadorul. Dowling nu crede că Peregrine şi-a încălcat cuvântul. În al doilea rând, Peregrine i-a spus lui Dowling că ceva era putred în ambasadă şi avea de gând să afle ce anume. Dowling a fost el însuşi martor la un incident. A spus că erau prea multe lucruri care nu se potriveau – începând cu faptul că Joel Converse este lucid, sănătos la minte şi terminând cu faptul că el nu fusese interogat de poliţie în mod oficial, ca şi când cineva s-ar fi ferit să discute cu oamenii care îl cunoşteau pe Converse. Caleb Dowling a tras linie şi a spus că el nu crede că Joel este implicat în vreun fel în moartea ambasadorului Peregrine. Secretara a fost cât pe-aci să leşine şi l-a asigurat că va fi contactat de cineva. Îl cunoştea pe şeful CIA din Bonn şi i-a dat telefon… Ca şi mine, acum două zile.

— Şi a confirmat toate astea?

— Da. L-a chemat pe Dowling, l-a ascultat şi a început chiar el să facă anumite săpături. A descoperit nume, pe unele care le ştim, dar şi altele noi. Am discutat cu el la telefon ieri, când ai venit aici. Dowling a luat avionul tot ieri şi va ajunge aici la unsprezece şi jumătate.

— Asta zic şi eu mişcare, spuse căpitanul dând din cap. Altceva?

— Mai sunt încă două lucruri. Îţi aminteşti cât de uimiţi am fost când judecătorul Anstett a preluat cazul şi a întocmai un dosar atât de solid împotriva unui asasinat din mafie. Atunci nici nu ştiam prea bine de ce îl folosise Halliday pe Anstett încă de la început. Ei bine, un băiat de la computerele armatei ne-a dat răspunsul. E vorba de ceva petrecut în octombrie 1944. Anstett era jurisconsult la Armata I, unde Delavane se afla în corpul de comandă. Delavane trimisese un sergent în faţa Curţii Marţiale, sub acuzaţia că dezertase în faţa inamicului. Colonelul Delavane dorea să dea un exemplu, să-i facă să înţeleagă pe toţi, inclusiv pe germani, cu cine aveau de-a face. Verdictul a fost „vinovat” şi sentinţa „execuţie”.

— O, Dumnezeule, exclamă ofiţerul. Mereu aceeaşi poveste.

— Exact. Numai că un locotenent pe nume Anstett a auzit de acest caz şi a venit în goana mare cu toate codurile de legi în braţe. A folosit evaluarea psihiatrică şi a reuşit nu numai să-l trimită pe sergent acasă, pentru tratament, ci chiar să-l acuze pe Delavane. Folosind acelaşi gen de evaluare psihologică – mai ales factorul de stres – a pus sub semnul întrebării capacitatea lui Delavane de a comanda armata. A fost cât pe-aici să-i distrugă strălucita carieră, dar au intervenit prietenii colonelului de la Departamentul de Război şi au îngropat atât de bine raportul încât n-a mai fost găsit decât în anii ’60, când s-au computerizat toate dosarele.

— A naibii explicaţie.

— Şi nu este decât o parte, spuse civilul, dând din cap. Nu ţi-am explicat cum a fost ucis Anstett. Şi, nota bene, era vorba de mafie. Stone făcu o pauză şi dădu pagina. Mi-am zis că trebuie să mai fie şi altceva, vreo legătură mult mai veche. Băieţii de la computere au răscolit mai adânc şi cred că am găsit ce căutam. Ghici cine era principalul aghiotant al lui Delavane în Armata I? Nu, nu te mai osteni, n-ai de unde să ştii. Era căpitanul Parelli, Mario Alberto Parelli.

— Iisuse Hristoase? Senatorul?

— Senatorul cu cinci mandate, treizeci de ani petrecuţi în acest măreţ organism. Cu ajutorul lui Mario şi cu puţin sprijin de la alţi binefăcători, precum şi de la câţiva angrosişti.

— Oho… spuse căpitanul încet, fără entuziasm. E treabă serioasă.

— Asta e. Se potriveşte. Şi trebuie să-ţi spun că prin anii ’60, când treaba cu Fidel Castro era groasă rău, Parelli venea foarte des la Casa Albă, prin amabilitatea ambilor băieţi Kennedy.

— Tocmai la Senat. E unul dintre cei mai mari de pe Colină.

— Şi cât timp stai cu gura căscată de mirare, lasă-mă să-ţi dau şi ultima veste. L-am găsit pe comandorul Fitzpatrick.

— *Ce?*

— Adică cel puţin ştim unde este, completă Stone. Dar dacă putem să-l scoatem de acolo sau măcar să încercăm, asta e altă treabă.

Valerie se urcă într-un taxi la aeroportul McCarran din Las Vegas şi dădu şoferului adresa unui restaurant de pe Şoseaua 93, al cărui nume îi fusese repetat de două ori la telefon de către Sam Abbott. Şoferul se uită la ea prin oglinda retrovizoare şi ridică din sprâncene. Val era obişnuită ca oamenii s-o privească atent; nu se simţea nici flatată, nici enervată. De fapt, era plictisită de infantilismul acestor copii mari.

— Sunteţi sigură, doamnă? întrebă şoferul.

— Poftim?

— Nu e un restaurant – adică nu ceea ce se numeşte un restaurant. E o cârciumă, o berărie pentru camionagii.

— Acolo doresc să merg, preciză Val pe un ton rece.

— Sigur, foarte bine.

Taxiul pătrunse în circulaţia densă.

Şoferul avusese dreptate. O jumătate de hectar de asfalt înconjura cârciumă în formă de L. În parcare se aflau o duzină de camioane uriaşe; automobilele, care păreau nişte jucărioare, erau parcate la distanţă respectabilă de mamuţii fioroşi. Val îi plăti şoferului şi intră în cârciumă. Se uită de jur-împrejur şi trecu pe lângă casieră îndreptându-se spre fundul localului. Sam îi spusese că o va aştepta chiar în fundul sălii.

Îl descoperi imediat, la capătul şirului de mese dinspre perete, în timp ce se apropia, Valerie îl studie pe bărbatul pe care nu-l mai văzuse de peste şapte ani. Nu se schimbase prea mult: părul castaniu încărunţise puţin pe la tâmple, dar chipul lui cu trăsături

energice nu se modificase, exceptând cele câteva riduri în plus şi pometii care ieşeau mai mult în evidenţă. Când privirile li se întâlniră, generalul de brigadă se ridică şi ieşi din nişă. Nu purta uniformă, ci o cămaşă sport descheiată la gât, pantaloni subţiri de vară şi pantofi de sport. Era un om pe care îţi făcea plăcere să-l vezi. În ochii lui cenuşii Val citi că şi el era încântat s-o revadă.

— Val, spuse Abbott şi o îmbrăţişă scurtă, nedorind să atragă atenţia asupra lor.

— Arăţi foarte bine, Sam, spuse ea, aşezându-se la masă în faţa lui.

— Iar tu arăţi de-a dreptul fenomenal. Abbott zâmbi. Să nu ţi se pară ciudat, vin foarte des pe aici, pentru că nimeni nu-mi dă nici o atenţie. Am considerat că acesta e locul cel mai potrivit ca să ne întâlnim.

— Mulţumesc, am mare nevoie de cineva în care să pot avea încredere.

— O să-mi trebuiască un alibi. Dacă mă recunoaşte cineva, se va răspândi vestea că generalul calcă strâmb.

— Eşti căsătorit, Sam?

— M-am căsătorit acum cinci ani. Cam târziu, dar cu tot dichisul. Am o nevastă adorabilă şi două fetiţe superbe.

— Mă bucur pentru tine. Sper să am ocazia să le cunosc, dar nu acum. În nici un caz cu această ocazie.

Abbott făcu o pauză şi privi adânc în ochii ei.

— Îţi mulţumesc pentru înţelegere, spuse el.

— Nu e nimic de înţeles, sau, dimpotrivă, trebuie să înţelegem totul. Faptul că eşti dispus să mă vezi după toate cele ce s-au întâmplat este mai mult decât aveam dreptul să sper. Atât eu, cât şi Joel ştim ce riscuri îţi asumi din punct de vedere legal, ca general – şi dacă ar fi existat altă cale nu te-am fi implicat. Dar n-am găsit alta. După ce ai să auzi ce am să-ţi spun, ai să înţelegi de ce nu mai putem aştepta şi de ce Joel a fost de acord să încerc să te găsesc... Ideea îmi aparţine, Sam, Joel nici n-a vrut să audă până când şi-a dat seama că nu are încotro. N-o face pentru el; nu se aşteaptă să supravieţuiască. Aşa mi-a spus şi eu îl cred.

O chelneriţă aduse cafeaua şi Abbott îi mulţumi.

— O să comandăm de mâncare mai târziu, spuse el, privind-o fix pe Valerie. Va trebui să ai încredere în raţionamentul meu, cred că înţelegi asta?

— Da. Pentru că am încredere în tine.

— Negăsindu-te, am dat câteva telefoane la Washington unor oameni pe care îi cunosc de mai mulţi ani. Aceştia sunt la curent cu astfel de treburi şi au răspunsurile înainte să ne formulăm noi întrebările.

— Sunt oamenii la care vrea să ajungă Joel! îl întrerupse Val. L-ai văzut atunci. Ai petrecut noaptea cu el, la hotel, îţi mai aminteşti? A spus că aţi băut amândoi cam mult.

— Aşa este, fu de acord Sam. Şi am vorbit prea mult.

— Aţi evaluat echipamentul aviatic – aşa spunea Joel – cu specialişti de la diversele unităţi de informaţii.

— Exact.

— Pe ei trebuie să-i contactăm! Trebuie să-i întâlnească, să stea de vorbă cu ei, să le spună tot ce ştie! Joel zice că oamenii ăştia trebuie să intervină imediat. Înţelege de ce a fost ales tocmai el şi, în mod incredibil, nici măcar nu se îndoieşte de justeţea acestei decizii! Susţine doar că ei ar fi trebuit să intervină de la bun început, că ar trebui să se afle acolo.

— Ai luat-o cam repede.

— Îmi revin imediat.

— Dă-mi voie mai întâi să termin ce am de spus. Am vorbit cu ei şi le-am comunicat că nu cred ce se spune şi ce se scrie; nu ăsta este omul pe care îl ştiam eu, omul de care mi se ceruse să nu mă apropii. Nu aveam nici o dovadă şi aş fi putut da de necazuri mari. Nu mai era Converse pe care îl ştiam eu. I-au făcut examenul psihologic. Devenise altă persoană, împotriva căreia se strânseseră dovezi zdrobitoare.

— Dar mi-ai răspuns la telefon. De ce?

— Din două motive. Primul, îl cunoşteam pe Joel; am trecut prin multe împreună şi nu înţeleg nimic din ce se petrece. Al doilea motiv este mult mai puţin subiectiv. Ştiu să recunosc o minciună atunci când mi se serveşte drept adevăr; mi s-a servit şi mie o minciună aşa cum li s-a servit şi altor oameni, care au transmis-o mai departe. Abbott sorbi din cafea; ar fi dorit să se calmeze. Şeful de escadron trebuia să fie stăpân pe situaţie, aşa se cuvenea. Am vorbit cu trei oameni pe care îi cunosc, în care am încredere. Toţi trei m-au căutat după aceea şi fiecare mi-a spus cam acelaşi lucru, cu cuvinte diferite, exprimând puncte de vedere diferite, în funcţie de priorităţile lor. Verdictul a fost: droguri. Narcotice.

— *Joel?*

— S-au exprimat aproape identic. „Dovezile curg din toate direcţiile, de la New York, Geneva, Paris, cum că Joel Converse este un cumpărător serios.” Aceasta a fost una dintre fraze, iar cealaltă suna aşa: „Părerea medicilor este că injecţiile l-au făcut să-şi piardă minţile şi, în cele din urmă, l-au dus înapoi în timp”.

— Asta e o nebunie! O prostie! strigă Valerie. Îmi pare rău, dar este o minciună atât de sfruntată, atât de… şopti ea. Tu nu ştii.

— Ba da, Val, ştiu. Joel a fost injectat de vreo cinci sau şase ori în lagăre cu substanţe trimise de la Hanoi; nimeni nu se lupta mai furios împotriva lor şi nu le ura mai tare decât el. Singurele chimicale pe care le-a acceptat după aceea au fost tutunul şi alcoolul. Am fost amândoi mahmuri de mai multe ori, dar în timp ce eu eram în stare să sparg o farmacie pentru o aspirină sau un bromoval, el nu se atingea de nimic.

— Ori de câte ori trebuia să-şi facă vaccinurile pentru paşaport bea patru pahare de martini înainte de a merge la doctor, spuse Valerie. Dumnezeule mare, cine ar putea răspândi o asemenea minciună?

— Când am încercat să aflu mi s-a spus că nici măcar eu n-aveam voie să primesc această informaţie.

Fosta doamnă Converse îl privi drept în ochi pe generalul de brigadă.

— Trebuie să descoperi, Sam, trebuie, înţelegi?

— Spune-mi de ce, Val. Explică-mi.

— Totul a început la Geneva şi pentru Joel ţinta operativă a fost George Marcus Delavane.

Abbott închise ochii şi strânse tare pleoapele, în timp ce chipul i se crispă.

Mieunatul strident al motanului răsună sfâşietor pe lacul îngheţat şi omul din scaunul cu rotile căzu pe podea, încercând zadarnic cu cele două cioturi ce fuseseră cândva picioare să se ridice împingându-se cu braţele lui puternice.

— Aghiotant! Aghiotant! urlă generalul George Marcus Delavane, în timp ce telefonul roşu continua să sune.

Un bărbat puternic şi musculos, de vârstă mijlocie, îmbrăcat în uniformă, se repezi în încăpere, spre superiorul lui.

— Daţi-mi voie să vă ajut, spuse el, trăgând scaunul cu rotile spre el.

— Lasă-mă pe mine! răcni Delavane. Telefonul! Răspunde la telefon şi spune că vin imediat!

— O clipă, vă rog, spuse aghiotantul la telefon. Generalul soseşte imediat. Locotenent-colonelul puse *receptorul* pe birou şi alergă mai întâi spre scaunul cu rotile, apoi spre Delavane. Vă rog, domnule, daţi-mi voie să vă ajut.

Cu o expresie de ură pe faţă, jumătatea de om îi permise ofiţerului să-l urce înapoi în scaun.

— Dă-mi telefonul! porunci el. Palo Alto Internaţional. Eşti roşu. Care este parola de astăzi?

— Charing Cross, se auzi răspunsul, rostit cu un puternic accent britanic.

— Ce s-a întâmplat, Anglia?

— Un comunicat radio de la Osnabruck. Am pus mâna pe el.

— Omorâţi-l!

Chaim Abrahms şedea în bucătărie şi bătea cu degetele în tăblia mesei, încercând să nu se mai uite la telefon şi la ceasul din perete. Trecuseră deja patru ore şi nu primise nici o veste de la New York. Ordinele fuseseră clare: trebuia să se telefoneze din şase în şase ore într-un interval de treizeci de minute după ora la care se estima că va ajunge cursa de la Amsterdam. Trecuseră douăzeci şi patru de ore şi nimic! Prima omisiune nu-l tulburase – avioanele transoceanice ajung rareori la timp. La a doua se gândise că, dacă femeia era în tranzit, dacă mergea undeva cu maşina sau cu avionul, cei care o supravegheau poate că nu aveau posibilitatea să telefoneze în Israel. A treia omisiune, însă, devenise inacceptabilă, iar a patra intolerabilă! Cele treizeci de minute erau pe sfârşite, când naiba o să sune?

Şi sună.

Abrahms sări de pe scaun şi apucă receptorul.

— Da?

— Am pierdut-o, rosti o voce pe un ton neutru.

— Ce aţi făcut?

— A luat un taxi de la aeroportul LaGuardia şi şi-a cumpărat un bilet pentru mâine dimineaţă la avionul de Boston. Apoi s-a cazat la un motel şi probabil că a plecat câteva minute mai târziu.

— Unde erau oamenii noştri?

— Unul într-o maşină parcată afară, altul într-o cameră de pe acelaşi coridor cu a ei. Nu aveam nici un motiv să ne imaginăm că va pleca din motel. Avea bilet pentru Boston.

— Idioţilor! *Gunoaie nenorocite!*

— Vor fi sancţionaţi disciplinar… Oamenii noştri de la Boston au verificat fiecare avion sosit, fiecare tren. Femeia n-a apărut.

— Şi ce te face să crezi că o să apară?

— Biletul. Atâta tot.

— *Imbecililor!*

Valerie terminase. Nu mai era nimic de spus. Îl privea pe Sam Abbott care părea mult mai bătrân decât cu o oră în urmă.

— Sunt atâtea întrebări de pus, la care aş vrea să-mi răspundă Joel. Partea proastă este că nu sunt calificat pentru aşa ceva, dar ştiu pe cineva cât se poate de potrivit. Am să discut cu el diseară şi mâine vom pleca toţi trei la Washington. Am şi mâine dimineaţă un zbor, dar până la zece termin. Am să-mi iau liber restul zilei – unul dintre copii este bolnav, dar nu e nimic grav, nimic neobişnuit. Alan o să ştie la cine trebuie să mergem, în cine putem avea încredere.

— Dar în *el* ai încredere?

— Garantez cu capul pentru Metcalf.

— Joel zicea că trebuie să fii foarte atent, deoarece oamenii ăştia pot fi acolo unde te aştepţi mai puţin.

— Undeva trebuie să existe o listă. *Undeva.*

— La Delavane? La San Francisco?

— Probabil că nu. E prea simplu şi prea periculos. Ar fi primul loc în care ar căuta cineva. Numărătoarea inversă? Joel crede că este vorba de nişte revolte în mai multe oraşe mari?

— Pe scară foarte mare, mai mari şi mai violente decât ne-am putea imagina. Revolte explozive, destabilizare totală care se întinde ca o molimă, alimentată chiar de oameni chemaţi să reinstaureze ordinea.

Abbott dădu din cap.

— Ar fi prea complicat şi, de altfel, există prea multe posibilităţi de control. Poliţia, trupele gărzilor naţionale, toate au comandă separată. Lanţul se va rupe undeva în mod cert.

— Asta este ceea ce crede el. Spune că nu-i vine în minte nimic altceva şi că oamenii ăştia sunt în stare s-o facă. Este convins că au peste tot depozite cu arme şi explozibili, ba chiar şi vehicule blindate şi avioane la anumite aeroporturi secrete.

— Val, asta e o nebunie, scuză-mă. Logistica ar trebui să fie de-a dreptul copleşitoare.

— Newark, Watts, Miami. Şi ei au fost copleşitori.

— Atunci a fost altceva. Au fost probleme rasiale şi

economice.

— Oraşele au ars, Sam. Oamenii au fost ucişi şi ordinea s-a reinstaurat cu pistolul. Să zicem că ar exista mai multe pistoale decât putem număra noi. De ambele părţi. Aşa cum se întâmplă în Irlanda de Nord chiar în momentul de faţă.

— Irlanda? Măcelul de la Belfast? Este un război căruia nimeni nu-i poate pune capăt.

— Este războiul *lor!* Ei l-au declanşat! Joel a spus că este vorba de o testare, de o manevră de probă!

— E o nebunie! murmură generalul.

— „Acumulare, accelerare rapidă.” Acestea au fost cuvintele pe care le-a rostit Abrahms la Bonn. Joel s-a străduit să-şi dea seama ce vrea să spună. Nu s-a lăsat convins de afirmaţia lui Leifhelm că este vorba de şantaj şi extorcare. A spus că asta n-ar merge.

— Extorcare? Abbott încruntă din sprâncene. Nu mi-ai pomenit nimic despre asta.

— Nu, pentru că Joel nu credea că poate fi vorba de aşa ceva. Leifhelm l-a întrebat ce părere ar avea dacă anumite personalităţi importante din guverne ar fi compromise şi Joel a spus că nici asta nu merge.

— Compromise...? Sam Abbott se aplecă în faţă, peste masă. Comp*romise, aş*a ai spus, Val?

— Da.

— O, Dumnezeule mare!

— Ce vrei să spui?

— Să spun?... Vreau să spun că acest cuvânt „compromis”, probabil că are mai multe sensuri. Ca şi „neutralizare” sau „lichidare” şi probabil multe altele.

— Mă depăşeşte, Sam.

— Există anumite contexte în care cuvântul „compromis” înseamnă „ucidere”. Pur şi simplu crimă. Asasinat.

Valerie se cază la Grand Hotel şi plăti camera în avans, pe trei zile. Achitase suma în numerar ca să nu folosească o carte de credit. Luă liftul până la etajul nouă şi intră în cameră frumoasă şi elegantă. Stătu puţin pe balcon, privind soarele portocaliu care apunea, gândindu-se la cele întâmplate. O să-i dea telefon lui Joel mâine dis-de-dimineaţă, la Osnabruck, în Germania de Vest.

Comandă de mâncare în cameră, se uită cam o oră la televizor şi, în cele din urmă, se întinse pe pat. Avusese dreptate în privinţa lui Sam Abbott. Dragul de Sam, cel drept ca o săgeată,

direct şi fără complicaţii. Dacă era cineva care ştia ce trebuie făcut, atunci acela era Sam, iar dacă nu ştia avea să afle. Pentru prima dată după mai multe zile, Val se simţi puţin uşurată. Somnul veni repede şi de astă dată fu profund şi odihnitor.

Se trezi când primele raze de soare ţâşniră din spatele munţilor ce se profilau în depărtare inundând balconul. Pentru o clipă, până se dezmetici, se crezu la Cape Ann. Acolo soarele pătrundea în dormitorul ei dinspre plajă. Apoi recunoscu draperiile cu model floral şi mirosul specific al covoarelor groase din hoteluri şi îşi dădu seama că se afla în mijlocul coşmarului.

Se ridică din patul uriaş şi se îndreptă împleticindu-se spre baie; în drum deschise aparatul de radio. Ajunse la uşa băii şi se opri brusc, apucându-se de clanţă şi simţind cum capul îi face explozie, iar ochii şi gâtul îi iau foc.

Nu putu decât să urle şi urlă, până căzu pe podea.

Peter Stone deschise radioul în apartamentul de la New York, apoi se îndreptă repede spre masa unde se afla o carte de telefon deschisă la paginile albastre, care fusese luată din camera „doamnei DePinna” de la hotelul St Regis. Stone ascultă ştirile în timp ce se uita la paginile din faţa lui, unde erau numerele de telefon ale serviciilor guvernamentale.

„... Ni s-a confirmat că ştirile anterioare cu privire la prăbuşirea avionului F-18 de la Baza aeriană Nellis din Nevada sunt corecte. Accidentul a avut loc în dimineaţa aceasta la ora şapte şi patruzeci şi două minute, ora Pacificului, în timpul unor manevre deasupra deşertului, la treizeci şi opt de mile nord-vest de aeroportul Nellis. Pilotul, general de brigadă Samuel Abbott, şeful Operaţiunilor tactice, era considerat drept unul dintre cei mai buni piloţi ai Forţelor Aeriene. Responsabilul pentru relaţiile cu presa de la Nellis a spus că se va deschide o anchetă oficială, dar a afirmat că, după părerea celorlalţi piloţi, avionul comandant condus de generalul Abbott s-a prăbuşit după ce a executat o manevră la altitudine relativ joasă. Explozia s-a auzit până în Las Vegas. Moartea generalului Abbott, a spus el, este o pierdere imensă pentru Forţele Aeriene şi pentru ţară. Acum câteva minute, preşedintele...”

— Asta este, spuse Stone, întorcându-se către căpitanul care se afla în celălalt capăt al încăperii. Acolo se ducea femeia...

Închide naibii porcăria aia de radio. L-am cunoscut pe Abbott; am lucrat cu el la Langley acum câţiva ani.

Ofiţerul îl privi fix pe civil, în timp ce închidea radioul.

— Ştii ce spui? întrebă el.

— Asta este, răspunse Stone, cu mâna întinsă şi cu degetul arătând spre colţul unei pagini din cartea de telefon. Serviciile oficiale ale Statelor Unite. Forţele Aeriene, Departamentul…

— Dar sunt o mulţime de alte numere, inclusiv cel al fostului tău patron. Agenţia Centrală de Investigaţii – New York. De ce nu aici? De ce nu cu ăştia? S-ar potrivi mai bine.

— Converse ştie că nu poate pătrunde pe calea asta.

— Nu e vorba să pătrundă el, a trimis-o pe ea, îl corectă căpitanul.

— Tocmai, asta nu se potriveşte cu ceea ce ştim noi despre el. Nu a fost trimisă aici ca să găsească pe cineva anume, un departament sau o agenţie. Trebuia să contacteze o persoană pe care s-o cunoască amândoi şi în care să aibă încredere – Abbott. Femeia l-a găsit, i-a spus tot ce ştia de la Converse, iar omul a vorbit cu cine nu trebuia. Naiba s-o ia de treabă!

— Cum poţi fi aşa de sigur? insistă ofiţerul.

— Iisuse Hristoase, căpitane, dar ce vrei, o diagramă tipărită! Sam Abbott a fost doborât cu avionul pe coasta golfului Tonkin. A fost şi el prizonier de război la fel ca şi Converse. Sunt convins că dacă ne uităm prin computere o să aflăm că cei doi se cunoşteau. Sunt atât de sigur încât nu mai vreau să recurg la un alt datornic de-al meu ca să verific. La naiba!

— Ştii, spuse ofiţerul, nu te-am văzut niciodată ieşindu-ţi din fire. Constat acum că şi cei mai reci oameni se pot aprinde. Te cred, Stone.

Fostul ofiţer de informaţii privi intens în ochii căpitanului când începu să vorbească. Vocea lui era egală şi inexpresivă:

— Abbott a fost un om bun – un om excepţional pentru cineva care poartă uniformă. A fost ucis pentru ceea ce a aflat de la femeia aceea. Ceea ce i-a spus a fost atât de important încât omul a trebuit să fie compromis câteva ore mai târziu.

— Compromis?

— E un fel de a vorbi… Sunt furios din cauza morţii lui Sam, ai dreptate, dar sunt şi mai furios că n-am putut pune mâna pe femeie. Printre altele, mai avea o şansă, fără noi cred că are foarte puţine şi nu vreau s-o am pe conştiinţă – adică pe puţinul de conştiinţă care mi-a mai rămas. Ca să-l scoatem la suprafaţă

pe Converse va trebui să o găsim pe ea, nu există altă cale.

— Dar dacă ai dreptate, înseamnă că se află încă în apropiere de Nellis, probabil în Las Vegas.

— Fără îndoială că în Las Vegas şi până vom găsi noi pe cineva care să o caute, va fi din nou pe drum... Ştii, n-aş vrea deloc să fiu în pielea ei. Singura legătură pe care o avea a fost anihilată. Acum către cine o să se îndrepte? Unde se poate duce? Asta este ceea ce mi-a spus Dowling despre Converse aseară şi ce nu i-a spus secretarei lui Peregrine. Omul nostru a fost izolat sistematic şi se teme de personalul ambasadei mai mult decât de oricine altcineva. Nu ar fi fost niciodată de acord să se întâlnească cu Peregrine, fiind convins că va cădea într-o capcană. Este încolţit şi silit să fugă mereu. Femeia e terminată, căpitane. Se află la capătul unui drum greşit – drumul ales de ei – şi s-ar putea ca asta să fie în avantajul nostru. Dacă intră în panică, o putem găsi. Dar va trebui să ne asumăm anumite riscuri. Cum stai cu testamentul? Ţi l-ai scris?

Valerie plângea încet în faţa uşii cu geamuri care dădea spre Las Vegas. Plângea nu numai pentru Sam Abbott, pentru soţia şi copiii lui, ci şi pentru ea şi Joel. Nu avea nici cea mai mică idee ce ar putea să facă în continuare. Indiferent cui s-ar adresa, răspunsul va fi acelaşi. *Spune-i să iasă la suprafaţă şi o să-l ascultăm.* În clipa în care Joel ar face acest lucru, propria lui profeţie s-ar îndeplini – ar fi ucis. Dacă printr-un miracol ar obţine o întâlnire cu cineva puternic şi influent, cât de veridică va părea povestea ei? Ce cuvinte ar putea să folosească?

„Am fost căsătorită cu bărbatul ăsta timp de patru ani şi am divorţat de el – să spunem că a fost vorba de o incompatibilitate – dar îl cunosc! Ştiu că n-ar fi putut să facă ceea ce se spune că a făcut. Nu i-a omorât el pe oamenii ăia... Ce dovadă am? Doar v-am spus, îl cunosc!... Ce înseamnă incompatibilitate? Nu sunt sigură, nu ne mai înţelegeam bine – era distant. Şi ce contează asta? Ce vreţi să spuneţi? Oh, Dumnezeule! Greşiţi profund! Nu mă mai interesează deloc în sensul ăsta. Da, are succes, dar n-am nevoie de banii lui. Nu-i vreau!... Vezi, el mi-a vorbit despre acest... despre acest incredibil complot menit să aducă armatele Statelor Unite şi cele ale ţărilor vest-europene la putere, prin răscoale, terorism, destabilizare. S-a întâlnit şi a vorbit cu ei; este vorba de un plan aflat în plină desfăşurare! Oamenii ăştia se consideră o organizaţie internaţională, o alternativă puternică a

guvernelor slabe ale Occidentului care nu fac faţă blocului sovietic. Dar nu reprezintă o alternativă rezonabilă, sunt nişte fanatici! Sunt nişte ucigaşi; vor să preia controlul asupra noastră, a tuturor!... Fostul meu soţ a scris toate astea, tot ce a aflat şi mi-a trimis mie materialele, dar mi-au fost furate, iar propriul lui tată a fost ucis pentru că le citise. Nu, n-a fost nici o sinucidere! ... Soţul meu vorbeşte despre o conspiraţie a generalilor concepută de unul etichetat drept nebun – generalul George Delavane – "Marcus Nebunul"... Da, ştiu ce susţine poliţia de la Paris, de la Bruxelles şi de la Bonn, ştiu ce spune Interpolul, ce s-a raportat şi de la ambasada noastră: amprente, raporturi balistice şi faptul că a fost văzut la locul crimei; ştiu de droguri, de faptul că s-a întâlnit cu Peregrine... Trebuie să înţelegeţi, toate sunt doar minciuni!... Da, ştiu ce s-a întâmplat când a fost prizonier de război, prin ce a trecut, lucrurile pe care le-a spus când a fost eliberat din armată. Nimic din toate astea nu are importanţă.

Dar cine o s-o creadă?

Spune-i să vină încoace. O să-l ascultăm.

Dar nu poate! Va fi omorât!... Voi o să-l omorâţi.

Telefonul sună şi pentru o clipă se simţi paralizată. Îl privea îngrozită, străduindu-se să nu-şi piardă controlul. Sam Abbott era mort. Cine altcineva putea s-o caute? Dumnezeule mare, îşi spuse ea, m-au găsit, aşa cum au făcut-o la New York. Dar acum nu vor mai repeta greşelile pe care le-au făcut. Trebuia să rămână calmă şi să se gândească – să gândească mai repede decât ei. Telefonul se opri şi ea se apropie, ridică receptorul şi apăsă pe butonul marcat cu 0.

— Vă rog să trimiteţi oamenii de la securitate în camera nouă unu-patru. E urgent.

Trebuia să se mişte rapid, să fie gata de plecare în clipa în care vor sosi cei de la securitatea hotelului. Trebuia să iasă de aici şi să găsească un telefon care să nu fie... ascultat. Auzise o mulţime de poveşti. Ştia ce trebuie să facă: să-l sune pe Joel, la Osnabruck.

Colonelul Alan Metcalf, ofiţer superior de informaţii la baza Nellis, ieşi din cabina telefonică şi privi împrejur, cu mâna în buzunarul jachetei sale sport, unde avea revolverul. Se uită la ceas; în curând soţia şi copiii lui vor fi la Los Angeles şi după-amiază vor ajunge la Cleveland. Vor sta toţi patru la părinţii ei

până când le va spune să vină înapoi. Era mai bine aşa – din moment ce nu avea idee ce se putea întâmpla.

Ştia că Sam Abbott mai condusese asemenea manevre de nenumărate ori; cunoştea fiecare părticică a aparatului şi nu zbura niciodată cu unul care nu fusese controlat în prealabil. Să atribui prăbuşirea avionului unei greşeli de pilotaj era de-a dreptul ridicol. Probabil că cineva îi sabotase aparatul. Sam fusese ucis pentru că prietenul lui, Metcalf, făcuse o greşeală îngrozitoare. După ce discutase cu Abbott vreo cinci ore, Metcalf dăduse telefon unui om de la Washington căruia îi spusese să convoace o şedinţă cu ofiţerii superior de la NSC, G-2 şi de la Serviciul de informaţii al Marinei. Motivul convocării: generalul de brigadă Samuel Abbott avea informaţii importante şi pertinente despre Joel Converse.

Dacă reuşiseră să-l omoare cu atâta uşurinţă pe omul care deţinea informaţia, puteau la fel de bine să vină şi după mesager, după ofiţerul de informaţii care o adusese. De aceea era mai bine că Doris şi copiii plecaseră în Cleveland. Avea foarte multe de făcut şi trebuia să plătească o datorie cumplită.

Nevasta asta a lui Converse! O, Dumnezeule, de ce plecase atât de repede, de ce fugise de el? Se aşteptase să încerce să fugă, dar sperase că va ajunge la ea la timp. Nu reuşise. Mai întâi se ocupase de Doris şi de copii, de teamă că el va fi următoarea ţintă. Gonise apoi spre bază, cu revolverul pus alături de el în maşină şi scotocise biroul lui Sam – datorie deosebit de neplăcută, dar vitală în cazul de faţă – şi o interogase pe secretara lui Abbott. Reuşise să afle un nume: Parquette.

— Am s-o iau cu maşina, spusese Sam noaptea trecută. Stă la Grand Hotel şi i-am promis că o s-o sun. Este o femeie cu sânge rece, dar a trecut prin nişte peripeţii la New York. Vrea să audă o voce pe care o cunoaşte şi nu pot să i-o iau în nume de rău.

Femeie cu sânge rece, îşi spuse Alan Metcalf, în timp ce se urca în maşină*, ai făcut cea mai mare greşeală din viaţa ta. Cu mine ai fi avut o şansă să supravieţuieşti, dar acum, aşa cum se spune, soarta îţi este potrivnică.*

O voi avea pe conştiinţă, îşi spuse ofiţerul de informaţii, conducând grăbit pe scurtătura care ducea spre Autostrada 15 sud.

Conştiinţă. Se întreba dacă ticăloşii ăia muţi de la Washington îl aveau pe Joel Converse pe conştiinţa lor colectivă. Trimiseseră un om în misiune şi îl abandonaseră, fără să se asigure măcar că

va fi ucis rapid, cu milă. Programatorii soldaţilor kamikaze erau nişte sfinţi în comparaţie cu oamenii ăştia.

Converse. Oare unde era?

33

Joel stătu nemişcat în timp ce omul lui Leifhelm scoase revolverul şi se întoarse să vorbească adunării de femei senile de pe scaunele cu spătare înalte. Vorbi ceva mai puţin de un minut, apoi îl apucă pe Converse de braţ – trofeul lor şi al lui – şi îl obligă să se întoarcă cu faţa spre Hermione Geyner, al cărui prizonier era.

— Tocmai le-am spus acestor brave femei din Rezistenţă, spuse neamţul uitându-se la Converse, că au descoperit un trădător al cauzei noastre. *Frau* Geyner o să confirme acest lucru, *Ja, Meine Dame?*

— *Ja!* se stropşi bătrâna, cu chipul strălucind de aroganţa victoriei. Trădare! urlă ea.

— Am dat telefoane şi am primit instrucţiuni, continuă soldatul lui Leifhelm. Acum o să plecăm, americanule. Nu mai poţi să faci nimic, aşa că hai să mergem liniştiţi.

— Dacă aţi organizat treaba aşa de bine, atunci la ce au mai folosit cei doi oameni din tren, inclusiv ăsta? întrebă Joel, arătând cu capul spre omul cu braţul în eşarfa, încercând în mod instinctiv să tragă de timp, ca un avocat care îi dă răgaz adversarului să se laude cu victoria temporară.

— Trebuia să fim siguri că vei face totul aşa cum ne aşteptam. Toată lumea este de acord cu asta, nu-i aşa, *Frau* Geyner?

— *Ja!* explodă mătuşa lui Valerie.

— Unul e mort, spuse Joel.

— O pierdere în numele cauzei. Haide! Neamţul se înclină în faţa doamnelor, la fel şi cei doi tovarăşi ai lui şi îl conduse pe Converse afară din încăpere. Ajuns pe veranda părăginită, omul lui Leifhelm îi dădu plicul gros celui cu mâna în eşarfă şi rosti câteva ordine. Cei doi dădură din cap şi coborâră repede cele câteva trepte. Când ajunseră pe aleea circulară, o luară spre dreapta. Departe, la ieşirea de pe domeniu, în apropierea drumului de ţară, Joel văzu o maşină. Cei doi se îndreptară în fugă spre ea.

Paznicii îl duceau probabil la un alt lagăr, sau spre locul de execuţie, aflat undeva mai departe, de unde nu se puteau auzi ţipetele. Era Converse, rămăsese doar cu un adversar şi era

conştient că lucrul acesta nu se va repeta. Dacă voia să facă ceva, acum era momentul. Privi în jos către conturul întunecat al pistolului.

Mâna neamţului nu tremura şi arma era îndreptată spre pieptul lui Joel. În casă, bătrânele începuseră să cânte un fel de imn patetic al victoriei. Converse pipăi cu piciorul podeaua putrezită şi găsi o scândură mai slabă decât celelalte. O apăsă cu toată greutatea corpului: rezultatul fu o trosnitură puternică şi bruscă. Uimit, neamţul se întoarse.

Joel apucă ţeava pistolului, răsucind braţul care ţinea arma în sensul acelor de ceasornic, izbindu-l pe om de perete. Apucă mai strâns arma şi răsuci din toate puterile, până când ţeava pistolului se lipi de abdomenul adversarului... Împuşcătura fu parţial amortizată de zgomotul făcut de o locomotivă care se punea în mişcare şi de vocile care răsunau tot mai puternic prin ferestrele deschise. Neamţul se prăbuşi. Converse se ghemui şi privi aleea lungă, în formă de U, aşteptându-se să-i vadă pe ceilalţi doi alergând spre el, dar nu văzu decât farurile maşinii care se apropia.

Smulse pistolul din mâna mortului şi îl trase apoi la adăpost, în dreapta scărilor.

Pune mâna pe jeep. Foloseşte-l! Cel mai apropiat punct de verificare a vehiculelor se afla la şapte kilometri distanţă – îl văzuseră când merseseră la muncă. Pune mâna pe jeep! Jeepul!

Maşina trase în faţa verandei şi omul cu braţul în eşarfa coborî pe portiera din dreapta. Converse îl urmări din spatele stâlpului gros din colţul clădirii. Neamţul se opri.

— Koenig? întrebă el încet. *Wo bist, Koenig?* Neamţul începu să urce treptele, încercând să scoată revolverul cu mâna stângă. Joel făcu un salt şi îl înhăţă pe bărbatul rănit de eşarfă, îndesându-i ţeava pistolului în gât. Apoi îl împinse spre maşină, îl izbi cu capul de portieră, se ghemui şi aruncă pistolul prin fereastra deschisă.

Şoferul reacţionă mai rapid: scoase pistolul dintr-o teacă nevăzută şi trase repede. Converse trase şi el, direct în cap.

Ascunde trupurile în junglă! Nu le lăsa aici. Fiecare secundă contează, fiecare minut!

Joel sări în picioare şi i se adresă neamţului cu mâna în eşarfă:

— O să mă ajuţi, ca un bun creştin ce eşti! zise el, amintindu-şi de rugăminţile acestuia din vagonul de cale ferată. Fă ce-ţi spun, altfel ajungi alături de camarazii tăi. Ai înţeles, *verstehen Sie?* Fă

aşa cum îţi spun, înţelegi? Sunt cuprins de panică, domnule, am ajuns la capătul răbdării şi am să susţin asta şi în faţa Curţii Supreme… Ce naiba spun? Am pistolul în mână şi am ucis din nou. O faci mai uşor atunci când nu vrei să te laşi ucis. Mişcă-te! Adu-l încoace pe împuţitul ăla de gestapovist şi aşază-l în spate. Mişcă-te!

Un minut mai târziu, neamţul rănit se afla la volan, iar cele două cadavre pe locul din spate. Converse simţea că-i vine să vomite, dar îşi învinse greaţa şi urmări marcajele rutiere, ordonându-i şoferului pe unde să o ia. Ajunseră în dreptul unor pajişti şi Converse îi porunci neamţului să iasă de pe şosea. Merseră vreo câteva sute de metri, până ajunseră la o pantă abruptă, mărginită de copaci. Îi ceru şoferului să oprească şi să coboare, oferindu-i o ultimă şansă. Neamţul era un copil într-o uniformă prea mare pentru el şi-l privea cu ochi mari, plini de spaimă.

— Ascultă-mă, spuse Joel. În tren mi-ai mărturisit că ai fost angajat – n-am înţeles cuvântul în germană – dar ai spus că nu vrei să omori pe nimeni.

— Da, *Mein Herr!* Nu omor pe nimeni! Eu numai am privit şi am urmărit!

— Foarte bine. Eu am să plec de aici. Pleacă şi tu, e bine?

— *Ich verstehe!* Da, bineînţeles!

Converse vârî pistolul în curea şi porni să urce panta. Scrâşnetul! Pietrele care se deplasau! Se răsuci pe călcâie şi se ghemui, chiar în momentul în care neamţul apăsă pe trăgaci. Trase şi el în silueta de deasupra lui. Omul urlă, arcuindu-se în aer, apoi se rostogoli pe pantă. *Un fanatic căzuse la examen.*

Joel începu să urce panta. Plicul adresat lui Nathan Simon se afla la el. Ajunse la drum. Cunoştea marcajele; pilotul din el nu va face nici o greşeală. Ştia cum să acţioneze.

Joel se afla la marginea proprietăţii lui Hermione Geyner, la treizeci de metri de casa părăginită şi la douăzeci de aleea în formă de U acoperită cu pietriş, mărginită de tufişuri dese. Trebuia să rămână treaz, pentru că ceea ce avea să se petreacă repede. Firea umană nu acceptă prea mult neliniştea şi nesiguranţa. Uzase de multe ori de aceste adevăruri în cariera lui de avocat. Trebuie să pui întrebări când oamenii sunt neliniştiţi, cuprinşi de panică. Soarele răsărise, păsările începuseră să gângurească, dar casa era cufundată în tăcere; ferestrele mari,

prin care cu câteva ore în urmă răzbătuseră vocile bătrânelor fuseseră închise. Joel purta hainele de preot, cu gulerul clerical şi mai avea paşaportul şi scrisoarea de pelerinaj. În următoarele ore va constata dacă aveau sau nu vreo valoare pentru el.

Mai întâi se auzi zgomotul unui motor, apoi apăru un Mercedes negru care luă curba şi pătrunse pe aleea ce ducea spre casă. Ajuns în faţa verandei, se opri frânând brusc. Din maşină coborâră doi oameni, rămaseră o clipă cu privirile aţintite spre ferestrele casei, pentru ca apoi să se întoarcă şi să cerceteze curtea şi maşina lui Hermione Geyner. Şoferul dădu din cap şi scoase pistolul şi cei doi urcară scările, îndreptându-se spre uşa de la intrare. Negăsind nici o sonerie, cel fără pistol bătu de mai multe ori cu pumnul în uşă.

Din interiorul casei se auziră nişte sunete guturale, uşa se dădu de perete şi *Frau* Geyner ieşi furioasă, îmbrăcată într-un halat înflorat. Ea îi admonestă pe cei doi ca pe nişte copii pe care i-a prins copiind. De fiecare dată când unul dintre cei doi bărbaţi încerca să spună ceva, vocea ei devenea şi mai ascuţită. Omul cu pistolul îşi puse arma la loc. Tovarăşul lui, însă, o apucă brusc pe mătuşa lui Valerie de umeri şi începu să-i vorbească răstit, obligând-o să-l asculte.

Indiferent la ce schimbări se aşteptase omul, acestea fură minore. Hermione Geyner ascultă, ce-i drept, dar când răspunse cuvintele ei erau la fel de dure. Ea arătă spre aleea năpădită de ierburi, descriind probabil ceea ce văzuse cu ochii ei, dimineaţă devreme. Bărbaţii se uitară unul la altul; în ochi li se citea teama, dar nu îndrăzniră să-i pună întrebări bătrânei. Era clar că nu ştia cum se petrecuseră lucrurile. Cei doi alergară la maşina lor. Şoferul porni motorul cu atâta furie încât mecanismul de aprindere cârâi. Mercedesul ţâşni înainte, trecând pe lângă maşina doamnei Geyner şi, încercând să evite o gaură în pavajul năpădit de ierburi, derapă pe frunzele de viţă de vie sălbatică şi se lovi de stâlpul de piatră. Cei doi bărbaţi înjurară, dar maşina se redresă şi porni în viteză pe drumul de ţară. Hermione Geyner trânti în urma ei uşa de la verandă.

Acum nu mai era nici un pericol. Joel ieşi din tufişuri. Aquitania se folosise de doamna Geyner. Oamenii ei nu vor risca să revină, mai ales că nu le putea da nici o informaţie. Cu plicul în mână, Converse traversă aleea, urcă scările şi ajunse pe veranda putredă. Bătu la uşă şi zece secunde mai târziu, Hermione Geyner deschise uşa. Şi atunci Joel făcu ceva de-a dreptul

incredibil, absolut surprinzător şi în neconcordanţă cu firea lui. Îi repezi bătrânei un pumn în maxilarul inferior. Acesta fu începutul celor mai lungi opt ore din viaţa lui.

Bodyguardul de la Hotel Grand refuză uimit oferta lui Valerie de a-i da un bacşiş, mai ales când aceasta ridică suma de la cincizeci la o sută de dolari, zicându-şi că în Las Vegas nu era ceva exagerat. Merseseră cu maşina pe străzile oraşului aproape patruzeci şi cinci de minute, până când cei doi bărbaţi, amândoi profesionişti, o asigurară că nu-i urmărea nimeni. Au asigurat-o că vor pune oameni la hotel că să-l prindă pe individul care va încerca să intre la ea în cameră. Evident că îşi manifestară regretul când Val îşi luă o cameră vizavi, la hotelul Caesar's Palace.

Val îi dădu un bacşiş portarului, îşi luă sacoşa mică şi închise uşa. Apoi alergă la telefonul aflat lângă pat.

— Trebuie să mă duc la toaletă! strigă Hermione Geyner, care îşi ţinea o pungă cu gheaţă sub bărbie.

— Iarăşi? întrebă Converse care abia mai ţinea ochii deschişi, după noaptea nedormită.

— Mă faci să mă simt rău. M-ai lovit.

— Şi dumneata ai procedat la fel, ca să nu mai amintesc de celelalte necazuri pe care mi le-ai făcut seară trecută, spuse Joel, ridicându-se de pe scaun şi punându-şi pistolul în centură.

— Aş vrea să te văd atârnat de o frânghie! Trădătorule! Crezi că oamenii noştri din Rezistenţă n-au să-mi observe lipsa?

— Cred că acum hrănesc porumbeii din parc. Bine, du-te la toaletă, vin după tine.

În clipa aceea sună telefonul şi orele pierdute nu mai avură nici o însemnătate. Converse o apucă pe bătrână de ceafă şi o împinse spre biroul vechi pe care era telefonul.

— Procedezi cum ţi-am spus, şopti el, ţinând-o strâns. Răspunde!

— *Ja?* spuse Hermione Geyner la telefon. Joel stătea cu urechea lipită de receptor.

— *Tante! Ich bin'*, Valerie!

— *Val!* strigă Converse, împingând-o la o parte pe bătrână. Eu sunt! N-am certitudinea că telefonul nu e ascultat; a fost o capcană, am fost atras într-o cursă! Repede! Spune-i lui Sam că am greşit, cred că am greşit! Numărătoarea inversă se poate

referi la asasinate – asasinate peste tot.

— El ştia asta! strigă Valerie. A murit, Joel. A murit. L-au ucis!

— O, Hristoase! Nu avem timp, Val, nu mai avem timp. Telefonul!

— Vino să te întâlneşti cu mine, strigă fosta doamnă Converse.

— Unde?

Urmă o pauză de câteva secunde, o eternitate pentru amândoi.

— Unde a început, dragul meu! strigă Valerie. Unde a început, dar nu unde a început… Aminteşte-ţi norii, dragul meu. Poteca şi norii!

Unde a început. Geneva. Dar nu la Geneva. Nori, o potecă. O potecă!

— Da, ştiu!

— Mâine! Poimâine! Am să fiu acolo!

— Trebuie să plec de aici… Val… te iubesc mult!

— Norii, dragul meu – singurul meu iubit – o, Dumnezeu să te aibă în pază!

Joel smulse firul telefonului, în timp ce Hermione Geyner se îndrepta ca o furie spre el, cu vătraiul în mână. Cârligul de fier trecu la câţiva milimetri de obrazul lui.

— N-am timp pentru tine, babă nebună! Clientul meu nu mai are timp! O răsuci şi o împinse înainte, luând plicul de pe masă. Parcă te duceai la baie, îţi mai aminteşti?

În hol, Converse văzu ceea ce sperase să vadă în bolul de lemn lăcuit de pe măsuţă: cheile de la maşină. Uşa de la baie se deschise. Aceasta era soluţia. După ce femeia închise uşa, Joel luă un scaun greu şi propti clanţa cu spătarul. Mătuşa lui Valerie auzi zgomotul şi încercă să deschidă uşa, dar aceasta rezistă.

— O să le convocăm pe toate în noaptea asta! urlă ea. O să te trimitem la oamenii noştri cei mai buni! Cei mai buni!

— Dumnezeul să-l aibă în paza lui pe Eisenhower când o să vă întâlniţi, murmură Converse uşurat.

Dacă Aquitania nu urmărea telefonul, bătrâna va fi găsită doar peste câteva ore. Joel luă cheile, puse plicul sub braţ şi îşi scoase pistolul de la brâu. Alergă spre uşa din faţă şi o deschise încet, cu grijă. Pe alee nu era nimeni şi nimic, cu excepţia maşinii lui Hermione Geyer. Ieşi, trase uşa după el şi se îndreptă spre automobil. Porni motorul. Rezervorul era pe jumătate plin, deci îi ajungea să iasă din Osnabruck înainte de a fi nevoit să

alimenteze. Până când va face rost de o hartă, se va orienta după soare şi va merge spre sud.

Valerie făcu rezervările necesare la biroul de turism de la Caesar’s Palace; plăti în numerar şi folosi numele de fată al mamei ei. Era un zbor Air France la ora şase după-amiaza, spre Paris, de la Los Angeles. Până acolo va lua un avion charter, pentru a evita terminalul de la aeroportul McCarran. Astfel de aranjamente erau întotdeauna posibile, mai ales pentru celebrităţi şi pentru câştigătorii de la cazino. În ceea ce priveşte numele fals de pe lista de pasageri de la Air France, nu-şi făcea probleme – în cel mai rău caz va fi vorba de o oarecare stânjeneală, uşor de explicat: fostul ei soţ, un străin pentru ea, era căutat de poliţie, aşa că prefera anonimatul. Nu i se va cere să prezinte paşaportul decât la Serviciul de imigrări din Paris. După ce va trece, va putea călători oriunde sub orice nume doreşte, căci nu va mai trece graniţele Franţei. Punctul de întâlnire era Chamonix.

Se aşeză pe scaun, privi afară pe fereastră şi îşi aminti zilele de la Chamonix. Îl însoţise pe Joel la Geneva unde acesta participă la o conferinţă ce dura trei zile. Apoi, urma să profite de cinci zile libere ca să schieze pe Mont Blanc, sejur oferit de John Brooks, strălucitul negociator internaţional de la firma Talbot, Brooks şi Simon. Acesta refuzase să participe personal la ceea ce numise „o întâlnire între nişte idioţi. Băiatul nostru se poate descurca foarte bine. O să-i încânte şi o să-i facă să-şi golească buzunarele.” Pentru prima oară Joel îşi dăduse seama că se află pe drumul cel bun. Era aproape la fel de entuziasmat şi de ideea că va merge la schi. Amândurora le plăcea să schieze.

Dar Joel nu reuşise să se bucure de vacanţa de la Chamonix. A doua zi căzuse şi îşi luxase glezna. Joel era foarte răsfăţat pe atunci. Cerea să i se aducă în fiecare dimineaţă ziarul *Herald Tribune* şi refuza să mănânce înainte de a-l primi. Pentru că făcea pe martirul atunci când ea se ducea să schieze, Val îi propusese să rămână cu el, dar Joel preferă să pozeze în victimă, spunându-i că se va descurca şi singur.

O, ce băieţel năzuros era pe atunci, îşi zise Val. Dar noaptea totul se schimba. Devenea altul. Devenea din nou bărbatul puternic, iubitor şi tandru. Făceau dragoste ore în şir, în lumina lunii reflectată de zăpadă, până când cădeau epuizaţi într-un somn adânc.

În ultima zi, înainte de a pleca la Geneva de unde urmau să la cursa de noapte spre New York, îi făcuse o surpriză. În loc să se ducă să schieze, coborâse şi îi cumpărase un pulover, care avea înscris pe mânecă: Pârtia de coborâre – Chamonix. I-l făcuse cadou în timp ce un curier aştepta în faţa uşii cu un scaun cu rotile. Făcuse toate aranjamentele prin intermediul managerului extrem de influent al hotelului. Fuseseră duşi până în centrul Chamonixului, la cabina care urca până la patru mii de metri, pe vârful muntelui Mont Blanc. Când ajunseseră în punctul cel mai înalt, de unde vederea îţi tăia respiraţia, Joel se întorsese spre ea şi o privise lung; acesta era felul lui de a-i mulţumi.

Băuseră o cafea fierbinte, înconjuraţi de măreţia naturii. Se ţinuseră de mână!

Valerie îşi înăbuşi lacrimile care îi inundaseră ochii şi se ridică de pe scaun spunându-şi că nu era momentul pentru astfel de amintiri. Avea nevoie de o minte limpede. Trebuia să străbată jumătate de lume şi să se ferească de cei care o căutau.

Îi spusese că o iubeşte. Era oare vorba de dragoste sau… de nevoia de sprijin? Ea îi răspunsese numindu-l sing*urul ei iubit. S*-o fi făcut doar sub imperiul fricii?

Converse urmărea indicatoarele rutiere ce apăreau în lumina farurilor. Mergea de aproape şapte ore; luase o hartă la Hagen de la staţia de benzină unde alimentase. Mersese şapte ore şi totuşi era încă departe de punctul de frontieră pe care şi-l alesese. Se întrebă când fusese dată în urmărire maşina lui Hermione Geyner. Era sigur că aşa se întâmplase; în primele ore ar fi putut să realizeze un timp mai bun dacă ar fi mers pe autostrăzi. Nu îndrăznise să le folosească, gândindu-se că poate Aquitania a dat năvală acasă la doamna Geyner după telefonul lui Val. Mersese pe drumuri de ţară ocolitoare, mereu spre sud, până ajunsese la Hagen. Fără îndoială că Hermione Geyner şi banda ei de nebune se duseseră deja la poliţie şi reclamaseră furtul maşinii. Joel nu înţelegea ce ar fi putut să declare poliţiei mătuşa lui Val ca să convingă că ea era parte vătămată, dar o maşină furată e o maşină furată, indiferent că este condusă de Sf. Francisc din Assisi sau de Jack Spintecătorul. Era mai bine să meargă pe drumurile lăturalnice.

Lennestadt către Krentzel, după care va traversa Rinul la Bendorf şi va merge pe malul vestic prin Koblenz, Oberwessel şi Bingen, apoi la sud spre Neustadt şi spre est la Speyer, din nou

pe valea Rinului. Apoi o va lua iarăşi spre sud, spre Alsacia şi Lorena, pentru a ajunge la Kehl, unde va încerca să treacă în Franţa. Luase această hotărâre deoarece, cu câţiva ani în urmă, John Brooks îl trimisese la Strasbourg, oraşul de dincolo de frontieră, la o conferinţă extrem de plictisitoare. Joel se plimbase prin oraş şi mersese cu maşina la ţară, încântat de frumuseţea peisajului. Făcuse atunci câteva excursii cu vaporaşul pe Rin şi îşi amintea de feriboturile care făceau naveta între cheiurile Franţei şi celei ale Germaniei. Strassbourg-ul era un oraş aglomerat şi el tocmai de asta avea nevoie.

Mai avea de mers încă vreo trei sau patru ore, dar era frânt de oboseală. Îi erau necesare câteva ore de somn. Ţintele lui erau Chamonix şi Val. Îi spusese că o iubeşte, reuşise s-o facă după atâţia ani şi fusese fericit când auzise răspunsul ei de-a dreptul incredibil – *iubitul meu, singurul meu iubit.* Oare aşa era, sau îl sprijinea doar, aşa cum o făcuse întotdeauna?

Aquitania! Alungă-ţi orice altceva din minte şi intră în Franţa!

Zborul de la Los Angeles la Paris se desfăşură fără evenimente, peisajele îngheţate luminate de lună din partea nordică a continentului erau feerice, de o frumuseţe care te hipnotiza. Admirându-le, Val simţea că nimic nu mai are importanţă. Pacea şi liniştea luară sfârşit de cum ateriză la Paris.

— Aţi venit în Franţa cu afaceri sau în vacanţă? întrebă ofiţerul de la Imigrări, luându-i paşaportul şi introducându-i numele într-un computer.

— *Les deux.*

— *Vous parlez francois?*

— *Je le prefere. Mes parents etaient de Paris*[20], explică Valerie. Sunt artist plastic şi am de discutat cu mai multe galerii. Fireşte, doresc să şi călătoresc... Se opri când ofiţerul ridică privire şi îi cercetă atent chipul.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

— Nimic rău, *madame*, spuse omul luând receptorul şi vorbind atât de încet încât Valerie nu-l auzea.

— Este cineva care doreşte să stea de vorbă cu dumneavoastră.

— Asta mă îngrijorează, obiectă Valerie, înspăimântată brusc.

20 — În ambele scopuri.

— Vorbiţi franceza?

— O prefer. Părinţii mei erau din Paris.

Nu călătoresc sub propriul meu nume pentru un motiv foarte întemeiat, nu vreau să fiu supusă nici unui fel de interviu sau întrebărilor presei. Am spus tot ce aveam de spus. Vă rog să luaţi legătura cu Ambasada Americană.

— Nu e nevoie, *madame*, spuse omul, închizând telefonul. Nu este vorba de nici un interviu sau interogatoriu, nici un ziarist din Paris nu va afla că sunteţi aici decât dacă îi spuneţi dumneavoastră. Nici în computer nu este nimic; doar numele de pe paşaportul dumneavoastră şi o cerere.

Un al doilea bărbat în uniformă intră în grabă şi se înclină politicos:

— Vă rog să veniţi cu mine, *madame*, spuse el în engleză. Văzând teama din ochii ei se grăbi s-o liniştească: evident, puteţi refuza, căci nu este vorba de nimic oficial, dar sper că n-o veţi face. Fac doar un serviciu unui vechi prieten.

— Cine sunteţi?

— Inspectorul şef de la imigrări, *madame*.

— Şi cine doreşte să vorbească cu mine?

— Vă va spune chiar el – numele nu apare pe cerere. Oricum, eu trebuie să vă dau alt nume – Matillon. A spus că eraţi prietenă cu el şi că îi purtaţi un mare respect.

— Matillon?

— Vă rog să fiţi amabilă să aşteptaţi în biroul meu, am să mă ocup personal de bagajul dumneavoastră.

— Acesta este bagajul meu, spuse Val întrebându-se cine s-ar fi putut folosi de numele lui Rene. Vreau să am alături de mine un ofiţer de poliţie care să mă poată vedea printr-o uşă cu geamuri.

— *Pourquoi, Madame?*

— *Securite*, răspunse Valerie.

— *Oui, bien sur, mais ce n'est pas necessaire.*

— *J'insiste, ou je pars tout de suite.*

— *D'accord*.[21]

I se explică apoi că persoana care dorea să stea de vorbă cu ea urma să vină cu maşina la aeroport, tocmai din centrul oraşului. Asta însemna că va trebui să aştepte vreo treizeci şi cinci de minute, timp în care poate lua o cafea şi un pahar de

21 — De ce, doamnă?
— Securitate.
— Da, desigur, dar nu este necesar. Insist sau plec imediat.
— De acord.

calvados.

Valerie se conformă.

Bărbatul care intră pe uşă era de vârstă mijlocie, cu hainele boţite, de parcă nu l-ar mai fi preocupat felul în care arată. Omul i se adresă cu o voce obosită, dar foarte clară:

— Am să vă reţin doar câteva minute, doamnă. Sunt sigur că trebuie să vă duceţi într-o mulţime de locuri şi să vedeţi diverse persoane.

— Aşa cum am explicat, spuse Val, privindu-l fix pe francez, sunt la Paris ca să contactez mai multe galerii de artă…

— Chestiunea aceasta nu mă priveşte pe mine, o întrerupse bărbatul ridicând mâinile. Vă rog să mă iertaţi. Nu vreau să aud nimic decât dacă *madame* va dori să vorbească după ce am să spun eu ce am de spus.

— De ce aţi folosit numele lui Matillon?

— Ca introducere. Aţi fost prieteni. Pot să depăşesc episodul cu domnul Matillon?

— Chiar vă rog.

— Numele meu este Prudhomme. Lucrez la *Surete*: Un om a murit într-un spital din Paris acum câteva săptămâni. S-a spus că a fost ucis de fostul dumneavoastră soţ, domnul Converse:

— Ştiu acest lucru.

— Absurd, spuse francezul calm aşezându-se pe un scaun şi aprinzându-şi o ţigară. Nu vă temeţi, în biroul ăsta nu sunt microfoane. Inspectorul şef şi cu mine am luptat împreună în Rezistenţă.

— Omul a murit după o luptă cu fostul meu soţ. Am citit acest lucru în ziare şi am auzit şi la radio. Cu toate acestea, dumneavoastră spuneţi că fostul meu soţ nu este răspunzător de moartea acelui om. Ce vă face să credeţi?

— Omul n-a murit în spital, *a fost ucis*, între două şi un sfert şi două patruzeci şi cinci dimineaţa. În acel moment, soţul dumneavoastră se afla în avion spre Copenhaga. Acest lucru a fost stabilit.

— Ştiţi dumneavoastră?

— Nu oficial. Cazul mi-a fost luat. Un subordonat de-al meu, un om cu mai puţină experienţă în poliţie, dar cu multe legături în armată a primit acest caz; mie mi s-au dat altele, „mai importante”. Am pus unele întrebări. N-am să vă plictisesc cu detalii, dar omul a murit sufocat – ceea ce nu avea nici o legătură cu rănile lui. Acest lucru n-a fost menţionat în raport. Intenţionat.

Valerie încercă să se controleze, în ciuda îngrijorării de care se simţea cuprinsă.

— Dar ce legătură are asta cu Matillon? Cu *prietenul meu*, Matillon? întrebă ea.

— Amprentele, răspunse francezul obosit. Au fost descoperite la douăsprezece ore după ce poliţia de arondisment – care are oameni foarte buni – a examinat biroul. Şi apoi a mai fost un asasinat la Wesel, în Germania de Vest, în aceeaşi zi. S-au dat semnalmentele fostului dumneavoastră soţ, iar identitatea lui a fost confirmată. Pe urmă, în trenul de Amsterdam – a fost găsită moartă o femeie cu arma în mână – semnalmentele asasinului erau aceleaşi. Oare acest Converse are aripi? Zboară peste frontiere cum îi convine?

— Ce încercaţi să-mi spuneţi, domnule Prudhomme?

Omul de la *Surete* trase din ţigară, rupse o pagină din agenda lui şi scrise ceva.

— Nu sunt sigur, întrucât nu mă mai ocup oficial de această chestiune. Dar dacă fostul dumneavoastră soţ nu l-a omorât pe omul din Paris şi nici pe prietenul dumneavoastră Matillon... pe câţi alţii nu i-a mai ucis, inclusiv pe ambasadorul Americii de la Bonn şi pe comandantul suprem al NATO? Mă întreb cine sunt aceşti oameni care pot impune surselor guvernamentale să confirme cutare sau cutare lucru, să schimbe misiunile personalului superior din poliţie după bunul lor plac, să modifice rapoartele medicale, să distrugă probele?... Sunt lucruri pe care cu nu le înţeleg, deoarece nu mi se dă voie să le înţeleg. De aceea vă dau acest număr de telefon. Nu este al biroului meu – ci a apartamentului în care locuiesc – soţia mea va şti cum să dea de mine. Reţineţi, în caz de urgenţă spuneţi că faceţi parte din familia Tatianei.

Stone şedea la birou, cu receptorul în mână. Era singur. Fusese singur şi când primise telefonul din Charlotte, Carolina de Nord, de la o femeie pe care o iubise cândva foarte mult. Dar femeia ieşise din „acest joc înspăimântător” cum îi spunea ea; el rămăsese, iar dragostea lor se dovedise a nu fi suficient de puternică.

În clipa aceea avea legătura cu Cuxhaven, Germania Occidentală, printr-un fir care nu putea fi interceptat. Această certitudine era una din plăcerile pe care i le oferea colaborarea cu Johnny Reb.

— Bun, avem informaţii.

— Mi-am imaginat. Aici e Stone.

— Iar am dat peste familia Tatianei. Într-o zi va trebui să-mi spui mai multe despre această fascinantă familie.

— Cândva am să-ţi povestesc.

— Parcă am mai auzit de numele ăsta prin anii ’60, dar nu ştiu ce înseamnă.

— Ai încredere în oricine îl foloseşte.

— Şi de ce aş face asta?

— Pentru că indiferent despre cine ar fi vorba se bucură de încrederea celor mai temuţi judecători din lume.

— Şi cine sunt ăştia?

— Duşmanul, Rebelule.

— Dacă e vorba de o parabolă, yankeule, mă dau bătut.

— Altă dată, Johnny, nu acum. Ce ai de transmis?

— Ei bine, am văzut nenorocita aia de insuliţă. Se află la mai puţin de treizeci de kilometri de gurile Elbei, în golful Heligoland. Aşa i se spune, dar în realitate este o porţiune din Marea Nordului.

— Excelent. Ai găsit-o.

— Nu a fost greu; se pare că toată lumea ştie de ea, dar nimeni nu se apropie de o anumită parte a ţărmului de sud-vest. În timpul celui de-al doilea război mondial acolo a fost o bază de realimentare pentru submarine. Securitatea era atât de strictă încât cea mai mare parte a Comandamentului suprem german nici nu ştia despre ea, iar Aliaţii nu au ajuns niciodată acolo. Vechile structuri din beton şi oţel sunt la locul lor. Se presupune că baza e pustie, cu excepţia câtorva îngrijitori, care, după câte mi s-a spus, nu s-ar osteni să te ajute dacă barca ta s-ar izbi de unul din vechile vinciuri pentru submarine. Johnny Reb făcu o pauză, apoi continuă: Am fost acolo noaptea trecută şi am văzut lumini, prea multe lumini în prea multe locuri. La vechea bază sunt mulţi oameni, yankeule, nu numai o mână de îngrijitori. Şi pot să pariez că şi Fitzpatrick al tău e tot acolo. Pe la ora două noaptea, după ce s-au stins toate luminile, cea mai înaltă antenă din această parte de lume s-a ridicat de pe un acoperiş şi a început să emită semnale regulate. Era un disc de felul celor care se folosesc la transmisiile prin satelit... Vrei să organizez o echipă? Pot s-o fac; în ziua de astăzi, există o mulţime de şomeri. Costurile vor fi minime, deoarece, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât apreciez mai mult faptul că m-ai scos din Dardanele

înainte să ajungă pistolarii ăia acolo. Şi asta a fost chiar mai important decât faptul că m-ai scos din ghearele nepricopsiţilor ălora din Bahrain.

— Mulţumesc, încă nu. Dacă ne năpustim acum, le arătăm ce cărţi avem în mânecă.

— Şi cât crezi că mai putem aştepta? Aminteşte-ţi ce a spus ticălosul ăla de Washburn când l-am înţepat.

— Câte date ai?

— Mai multe decât poate absorbi căpăţâna asta bătrână, dacă vrei să ştii adevărul. Dar nu mai multe decât pot să accept. A trecut ceva timp, aşa e? Vulturii îşi închipuie că până la urmă o să prindă porumbeii. Ăştia o să transforme toată lumea în porumbei… Ştii ceva, Stone, dacă ăştia reuşesc, o mulţime de oameni de pretutindeni vor sta în fotoliile lor sau se vor duce la pescuit spunând: lasă-i pe bunicii ăştia în uniformă să facă treaba. Lasă-i pe ei să îndrepte lucrurile, să le arate rusnacilor şi petroliştilor cu turbane că nu mai înghiţim porcăriile lor. Să le arătăm că noi suntem băieţii cei buni şi cu o grămadă de minte în cap. Soldaţii ăştia au curaj şi arme, corporaţiile şi conglomeratele, aşa că ce mă priveşte pe mine? Ce schimbare poate fi pentru mine, decât în bine?

— Nu în bine, spuse Stone pe un ton de gheaţă. Oamenii de care vorbeşti vor deveni nişte roboţi. Vom deveni cu toţii roboţi, dacă mai rămânem în viaţă. Înţelegi?

— Da, răspunse Johnny Reb, cred că am înţeles de la început, înţeleg, bătrâne. Poate chiar mai bine decât tine… Las-o baltă, sunt înrolat. Dar ce naiba ai de gând să faci în legătură cu Converse ăsta? Nu cred că o să mai iasă la suprafaţă.

— Trebuie. Răspunsurile se află la el – informaţii de la prima mână, cu care vom putea face rost şi de dovezi.

— După părerea mea, omul e mort, spuse sudistul. Poate nu chiar în clipa asta, dar imediat după ce-l vor găsi.

— Trebuie să-l găsim noi înaintea lor. Poţi să ne ajuţi?

— Am început încă din noaptea când l-am înţepat pe maiorul Washburn. Norman Anthony Washburn, al patrulea, al cincilea sau al şaselea – am pierdut şirul numărătorii. Tu ai computerele – cele la care ai acces – iar eu am străzile unde se vând lucrurile pe care tu nu ai voie să le cumperi. Deocamdată, n-am aflat nimic.

— Încearcă să găseşti ceva, pentru că n-ai greşit când ai afirmat că nu mai avem prea mult timp. Şi, Johnny, ai şi tu

aceleaşi gânduri în legătură cu insula Scharhorn?

— Tocmai de aia am să mai stau câteva zile pe aici, în repaus. Suntem aproape de ceva important, îmi dau seama că tâmpiţii nu mai au răbdare. Simt asta.

34

Joel puse plicul şi harta pe iarbă şi începu să adune crengi ca să acopere maşina lui Hermione Geyner. În cele din urmă strânse destule crengi şi le aruncă peste maşină. În lumina lunii, ceea ce se vedea părea o căpiţă de fân sub un copac. Luă harta şi plicul şi porni pe jos spre şoseaua care se afla la o distanţă de două sute de metri. Conform hărţii, se afla la periferia unui oraş numit Appenweier, la cincisprezece kilometri de punctul de frontieră din Kehl, în faţa Strasbourg-ului, aflat pe malul celălalt al Rinului.

Începu să alerge paralel cu şoseaua, ascunzându-se în iarbă de câte ori vedea farurile unei maşini. Parcursese vreo şapte sau opt kilometri şi se simţi epuizat.

În junglă trebuia să se odihnească, deoarece odihna era o armă la fel de eficace ca un pistol; mintea şi ochii odihniţi puteau fi mai eficienţi decât armele.

Găsi o mică râpă de la marginea drumului, se culcă între nişte bolovani şi adormi.

Valerie ieşi din clădirea aeroportului Charles de Gaulle la braţul ofiţerului Prudhomme, după ce acceptase bucăţica de hârtie cu numărul de telefon al acestuia, fără să-i spună nimic. Ajunşi în dreptul unui taxi, Prudhomme opri şi se întoarse spre ea.

— Am să vorbesc clar, doamnă. Puteţi să luaţi un taxi de aici, sau îmi puteţi permite să vă conduc eu unde doriţi, poate la o altă staţie de taxiuri din oraş, oriunde. Aşa îmi voi da seama dacă vă urmăreşte cineva.

— O să vă daţi seama?

— În treizeci şi doi de ani de meserie cel mai prost om învaţă câte ceva.

— Accept invitaţia dumneavoastră, îl întrerupse Val. Sunt foarte obosită. Aş prefera un hotel mic. Pont Royal, îl cunosc.

— O alegere excelentă, dar trebuie să vă spun că soţia mea ar fi încântată să vă aibă ca oaspete.

— Timpul meu trebuie să-mi aparţină numai mie, domnule, spuse Valerie, urcându-se în maşină.

— *D’accord.*

— De ce faceţi asta? întrebă ea, în timp ce Prudhomme se aşeza la volan. Soţul meu era avocat – este avocat. Regulile nu pot diferi prea mult. Nu faceţi parte dintre ei – dacă ştiu ceea ce presupuneţi dumneavoastră?

— Nu doresc decât să-mi daţi telefon şi să-mi spuneţi că sunteţi rudă cu familia Tatianei. Acesta este riscul şi recompensa mea.

Converse se uită la ceas. Era ora şase dimineaţa şi soarele inundase brusc râpa. Jos se auzea susurul unui pârâu. Joel îşi făcu toaleta, afundându-şi faţa în apa curată şi rece. Trebuia să se mişte; mai avea de străbătut încă şapte kilometri până la frontieră.

Ajuns la Kehl, îşi cumpără un aparat de ras, gândindu-se că un preot trebuie să arate civilizat, chiar dacă este nevoit să călătorească în condiţii dificile. Se bărbieri la o toaletă publică, apoi luă feribotul spre Strasbourg. Vameşii dovediseră respect faţă de gulerul lui clerical şi faţă de chipul lui marcat, fără îndoială, de jurământul de sărăcie. Joel se trezi că binecuvântează câţiva bărbaţi şi câteva femei, în timp ce trecea prin clădirea vămii.

Ajuns în strada aglomerată, îşi zise că primul lucru pe care trebuie să-l facă era să se ducă la un hotel, să facă un duş pentru a îndepărta urmele celor două zile de spaimă şi violenţă, să-şi dea hainele la curăţat sau să-şi cumpere altele. Un preot sărac nu avea ce căuta într-o staţiune ca Chamonix. În schimb, unul îmbrăcat corespunzător era chiar dezirabil. Converse de decise să rămână tot preot – decizie bazată tot pe experienţa lui de jurist. Să gândeşti mai repede, să anticipezi ceea ce va face adversarul şi să nu te comporţi cum se aşteaptă el. Hăitaşii Aquitaniei se aşteaptă ca el să-şi schimbe uniforma de preot, care fusese ultima lui deghizare. Va rămâne tot preot. În Franţa erau foarte mulţi preoţi şi această deghizare îl avantaja.

Se înregistră la hotelul Sofitel din Piaţa St Pierre-le-Jeune şi, fără să stea prea mult pe gânduri, îi explică recepţionerului că avusese trei zile grele, în care călătorise tot timpul, rugându-l să aibă amabilitatea de a-i face rost de câteva lucruri absolut necesare. Făcea parte dintr-o parohie foarte înstărită din Los Angeles – bancnota de o sută de dolari îşi făcu efectul. Costumul îi fu curăţat şi călcat într-o oră, i se aduseră două cămăşi noi cu guler clerical de la un magazin „din nefericire foarte departe de

noi”, ceea ce însemna că trebuise să mai plătească ceva în plus. Sumele plătite pentru urgenţe erau o adevărată mană cerească pentru hotelier. Fără îndoială că preotul cel bronzat cu pete pe faţă şi cereri ciudate contra cronometru provenea dintr-o parohie foarte înstărită. Merita să-şi dea osteneala. Sosise la hotel la ora opt şi jumătate dimineaţa şi la zece era gata să pornească la drum spre Chamonix.

Nu putea risca să ia un avion sau un tren, deoarece acestea erau supravegheate. Mai devreme sau mai târziu maşina lui Hermione Geyner va fi găsită, iar direcţia, poate chiar destinaţia lui aveau să fie cunoscute. Alarma Aquitaniei va suna de-a lungul celor trei frontiere – Germania, Elveţia, Italia. Trebuia să se deplaseze cu maşina. Îl chemă din nou pe recepţionerul binevoitor care îi aduse aproape imediat o maşină de închiriat, pentru un drum pe care monseniorul urma să-l facă la Geneva.

Evident, nu avea intenţia să treacă frontiera spre Geneva, ci să ocolească graniţa. Va ajunge la poalele măreţului Mont Blanc la ora patru şi jumătate după-amiaza, cel mult la cinci. La volanul maşinii, Joel ieşi din Strasbourg şi porni pe Autostrada Alpină 83.

Valerie se trezi imediat ce primele raze de lumină răzbătură în camera ei dinspre bulevardul Raspail. Nu dormise. Stătuse întinsă în pat, cântărind în minte cuvintele stranii ale francezului de la *Surete* care nu putea vorbi oficial. Se simţise tentată să-i spună adevărul, dar ştia că nu o poate face până când se convinge că nu e vorba de o capcană. Cuvintele i se păreau sincere – exprimau propriul lui adevăr, nu al altcuiva... *Telefonează şi spune că eşti rudă cu Tatiana. Aceasta este dorinţa şi răsplata mea.*

O să discute întâi cu Joel. Dacă omul nu era o momeală întinsă de Aquitania, însemna că în strategia lor exista o fisură de care generalii nu ştiau nimic. Deocamdată trebuia să manifeste prudenţă.

Se informase asupra zborurilor interne asigurate de Air France încă din avionul cu care venise de la Los Angeles şi ştia cum va ajunge până la Chamonix. Touraine Air avea patru zboruri zilnice spre Annecy, aeroportul cel mai apropiat de Chamonix şi de Mont Blanc. Sperase să poată obţine un bilet la zborul de la ora şapte dimineaţa, dar intervenţia neaşteptată a lui Prudhomme şi faptul că agenţia nu dispunea de locuri o făcuseră să-şi schimbe planul. Era vară şi Mont Blanc reprezenta un punct de atracţie pentru

turişti. Reuşi să obţină un loc pe lista de rezervă a cursei de la ora unsprezece. Era mai bine să se ducă la Orly şi să se amestece în mulţime, aşa cum îi recomandase Joel.

Luă ascensorul şi coborî în holul mare, plăti factura de la hotel în numerar şi ceru un taxi.

— *A quelle heure, Madame?*

— *Maintenant, s'il vous plaît.*

— *Dans quelques minutes.*

— *Merci.*

Taxiul sosi şi Val ieşi din hotel; şoferul, încă somnoros, nu coborî din maşină, mulţumindu-se s-o salute.

— La Orly, vă rog.

Şoferul porni maşina, ajunse la colţ şi răsuci brusc volanul spre stânga, întorcând cu intenţia de a merge în sens invers. Fusese convins că în intersecţie nu e nimeni, dar se înşelase.

Din spate o maşină îi ciocni violent. Şoferul frână, şocat şi înspăimântat şi taxiul vira spre trotuar. Val fu aruncată înainte, spre locul din faţă. Făcea eforturi să se ridice când şoferul coborî trântind portiera şi începu să ţipe la cei din spate.

Dintr-o dată, portiera din spate dreapta se deschise şi faţa trasă a lui Prudhomme apăru deasupra ei; o şuviţă de sânge îi şiroia pe frunte.

— Acum plecaţi, *madame*, oriunde doriţi să vă duceţi. Nimeni n-o să vă mai urmărească.

— Dumneavoastră… Aţi stat aici toată noaptea! M-aţi aşteptat pe mine, m-aţi păzit. Dumneavoastră aţi lovit maşina aceea.

— Nu avem timp. Am să-l trimit înapoi pe şoferul dumneavoastră. Trebuie să-mi fac raportul şi să împrăştii nişte „lucruri" prin maşina omului. Dumneavoastră trebuie să plecaţi. Acum, înainte să-şi dea seama ceilalţi.

— Numele acela! strigă Valerie. Este Tatiana?

— Da.

— Vă mulţumesc.

— La revedere. *Bonne chance!*

Prudhomme se ghemui şi se depărtă de portieră, îndreptându-se înapoi către cei doi francezi care se certau în spatele taxiului.

La ora trei şi douăzeci după-amiaza Converse văzu un indicator: *St Julien en Genevois* – 15 km. Ocolise frontiera cu Elveţia şi autostrada spre Chamonix se afla chiar în faţa lui, la est de Geneva. Va ajunge la Mont Blanc în ceva mai mult de o oră;

reuşise! Condusese aşa cum n-o mai făcuse niciodată în viaţă; puternicul Citroen răspundea comenzilor mâinii lui de pilot, iar mintea lui se concentrase exclusiv asupra fâşiei de asfalt care şerpuia în curbe dificile. Se oprise să realimenteze la Pontarlier, unde băuse un ceai fierbinte de la un automat. Întrucât părăsise autostrada şi o luase pe drumurile de munte, viteza de deplasare depindea de acurateţea şi spontaneitatea reacţiilor lui. *Mai am o oră. Sper să fii acolo, Val. Să fii acolo, iubirea mea!*

Furioasă, Valerie se uită la ceas şi îi veni să ţipe – la fel că dimineaţa în aeroportul Orly. Era ora patru şi zece după-amiaza şi toată ziua avusese parte de necazuri: accidentul de pe bulevardul Raspail, revelaţiile lui Prudhomme conform cărora fusese urmărită şi sosirea la Annecy cu zborul de ora unu de la Paris, întârziat din cauza unei uşi de la compartimentul de bagaje care se stricase. Nervii îi erau întinşi la maximum, dar nu-şi putea permite să-şi piardă controlul. Ar fi atras atenţia asupra ei.

La cursa de la ora şapte nu erau locuri, iar cea de la ora unsprezece era supraaglomerată. Val se înfurie şi ridică tonul, atrăgând atenţia celor din jur. Disperată, recursese la o încercare de mituire şi reuşise să-l enerveze pe funcţionar, care oricum nu-i putea satisface cererea. Pasagerii de la coadă o priveau dezaprobator, cu acel dispreţ sfidător pur galic. Nu va ajunge la Chamonix în viaţă dacă va continua să se poarte aşa, îşi spuse Val şi acceptă un bilet pentru zborul de ora unu.

Avionul aterizase la Annecy cu mai bine de o jumătate de oră întârziere. Îmbulzeala din staţia de taxiuri o determină să se poarte într-un mod care nu-i era caracteristic. Fiind o femeie relativ înaltă, ştia ce efect poate obţine atunci când priveşte de sus la cei din jurul ei: femeile, ca şi bărbaţii, erau intimidate, iar aceştia din urmă excitaţi sexual. Reuşise în felul acesta să ocupe un loc ceva mai în faţă la coadă pentru taxiuri, care era foarte lungă. Apoi privise spre dreapta. La capătul peronului aşteptau limuzinele, ai căror şoferi stăteau rezemaţi de vehiculele lor strălucitoare, discutând între ei. *Ce naiba era cu ea?* Ieşi din rând, îşi deschise poşeta din mers şi o luă la fugă.

La Chamonix exista un loc rezervat vehiculelor oficiale şi minibuzurilor turistice. Coborî din limuzină şi porni grăbită pe bulevardul larg şi aglomerat. Vedea în depărtare terminalul mare şi roşu al cabinei de teleferic. Undeva, deasupra norilor, o aştepta Joel. Joel al ei. Renunţă să se mai controleze şi o luă la

fugă*. Să fii acolo sus, iubitul meu! Să fii în viaţă, iubitul meu, singurul meu iubit.*

Era ora cinci fără zece când Converse intră în parcare. Autostrada fusese foarte aglomerată, din cauza unui pod uriaş aflat în construcţie, care limită viteza de deplasare. Încercase să profite de fiecare breşă ivită pentru a ocoli şi a depăşi maşinile din faţă. În sfârşit ajunsese. Era la Chamonix. Începu să alerge, respirând cu greutate, inhalând lacom aerul curat de munte. Uită de oboseală, căci acolo trebuia să fie ea. *Te rog, Val, să fii acolo! Te rog să reuşeşti! Te iubesc aşa de mult... la naiba, am atât de mare nevoie de tine! Să fii acolo!*

Val stătea în faţa cabinei telefericului şi munţii formau parcă o barieră albă împotriva tuturor grijilor de pe pământ. Tremura din cauza aerului rece, dar continua să aştepte lângă balustrada de piatră, în apropierea unui telescop puternic prin care turiştii puteau să admire minunăţiile lumii alpine. Era îngrozită la gândul că Joel nu va veni, că nu va putea să vină.

Venea ultima cabină. După ce soarele apunea, transportul pe cablu înceta. În afară de barman şi cei câţiva clienţi de la bar, ea era singura care mai rămăsese. *Joel! Ţi-am spus să supravieţuieşti! Te rog să faci cum ţi-am spus, iubitul meu – singurul meu iubit! Singura mea dragoste!*

Cabina se opri scrâşnind. Lui Val i se păru că e goală. Apoi ieşi un bărbat înalt, în haine de preot şi totul căpătă din nou sens. Val fugi în întâmpinarea lui. Se îmbrăţişară strâns, aşa cum nu se îmbrăţişaseră niciodată pe vremea când fuseseră soţ şi soţie.

— Eşti în viaţă, eşti aici! Ai făcut aşa cum te-am rugat eu! şopti Val cu ochii plini de lacrimi.

— Am făcut ceea ce trebuia ca să ajung la tine.

35

Dormiră îmbrăţişaţi, uitând de lumea pe care trebuia s-o înfrunte a doua zi. Acum contau doar ei doi. Aveau câteva ore de stat împreună, în care, printre şoapte şi sărutări, încercau să înţeleagă de ce şi cât au pierdut, fiecare asigurându-l pe celălalt că aşa ceva nu se va repeta.

Când sosi dimineaţa, amândoi îşi amintiră că lumea avea două faţete – una pe care o cunoşteau ei şi o alta pe care o doreau generalii Aquitaniei.

Comandară un mic dejun continental şi multă cafea.

În timp ce Val se pieptăna, Joel se duse la fereastră şi privi oraşul. Străzile erau spălate, pajiştile stropite, iar vitrinele străluceau în soare. Chamonix se pregătea pentru avalanşa de turişti din timpul verii. Converse îşi zise că avuseseră noroc, încercaseră la câteva hoteluri până să găsească o cameră. „Pentru numele lui Dumnezeu, scoate-ţi gulerul ăla de la gât!” îi şoptise Valerie. Nici unul din hoteluri nu avea nimic, dar al patrulea, Croix Blance Inn, tocmai primise o anulare.

Val se apropie şi îşi sprijini capul de umărul lui.

— Am să ies mai târziu să-ţi cumpăr nişte haine.

— Ce dor mi-a fost de asta, spuse el şi se întoarse, îmbrăţişând-o.

— Ne-am regăsit, dragul meu. Asta e tot ce contează. În clipa aceea se auzi o bătaie în uşă. Trebuie să fie chelnerul, zise Val şi deschise.

Se aşezară unul în faţa celuilalt la măsuţa mică de marmură din dreptul ferestrei. Era timpul să acţioneze. Joel puse o foaie de hârtie cu antetul hotelului lângă ceaşca de cafea şi luă un pix cu numele hotelului pe el.

— Tot nu pot înţelege ce s-a întâmplat cu mătuşa mea, spuse Val. Cum de nu mi-am dat seama?

— Mi-am pus şi eu aceeaşi întrebare, zâmbi Converse.

— Mă mir că nu m-ai aruncat din cabina telefericului.

— Mi-a trecut prin minte de vreo două ori, glumi Joel.

— Dumnezeule, ce proastă am fost!

— Nu, ai fost disperată, o corectă Joel. Ca şi ea, de altfel, te-ai agăţat de orice pentru a primi ajutor. Aşa cum ea se agăţa de

orice posibilitate de a se întoarce în timp, la zilele care au însemnat ceva în viaţa ei. O persoană poate fi foarte convingătoare într-o asemenea situaţie. A găsit cuvintele cele mai potrivite, frazele acelea bombastice pe care le-ai auzit toată viaţa. Ai crezut-o. Şi eu aş fi crezut-o.

— Eşti nemaipomenit atunci când încerci să fii drăguţ, dragul meu. ia-o mai uşor, e abia dimineaţă.

— Vorbeşte-mi despre Sam Abbott.

— Da, bineînţeles, dar înainte de asta vreau să ştii că nu suntem singuri. Există un om la Paris, un inspector de la *Surete* care ştie că nu l-ai omorât tu pe Rene şi nici pe aşa-zisul şofer de la hotelul George V.

Uluit, Joel se aplecă în faţă, peste ceaşca de cafea.

— Dar l-am ucis pe omul acela. Dumnezeu mi-e martor că nu am dorit acest lucru; am crezut că vrea să scoată un pistol, nu un aparat de radio mobil. M-am luptat cu el, l-am izbit cu capul de perete şi a murit din cauza traumatismelor craniene.

— Nu, n-a murit din cauza asta. A fost ucis în spital. A fost sufocat. Moartea nu s-a datorat rănilor. Mi-a spus Prudhomme. După cum susţine el, dacă nu l-ai ucis pe şofer şi nici pe Rene, probabil că nici pe alţii nu i-ai ucis. Crede că ţi s-a înscenat ceva; nu ştie în ce scop şi nici nu înţelege de ce au fost distruse probele sau cum de au fost găsite dintr-o dată acolo unde nu fuseseră la început – e vorba de amprentele din biroul lui Matillon. Omul vrea să ne ajute; mi-a dat un număr de telefon la care poate fi găsit.

— Putem avea încredere în el? întrebă Joel, notând ceva pe foaia de hârtie.

— Aşa cred. A făcut ceva cu totul remarcabil în dimineaţa aceasta, dar ajungem şi acolo.

— Omul de la George V, spuse Converse blând. Colaboratorul lui Bertholdier. De acolo a început urmărirea mea. E ca şi când cineva şi-ar fi dat seama de oportunitatea momentului, de o posibilă strategie şi n-ar fi vrut să scape ocazia. „Să-l etichetăm drept ucigaş, poate că o să ne servească la ceva! Nu ne costă altceva decât o viaţă de om.” Iisuse! Joel îşi aprinse o ţigară. Continuă, spuse el. Întoarce-te la Sam. Ce e cu el?

Valerie îi povesti totul, începând cu nebunia de la hotelul St Regis din New York – telefonul pe care îl primise, tânărul care alergase pe scări, ofiţerul care fugise după ea pe stradă.

— Poate că oamenii aceia erau cei pe care îi căutăm noi şi

telefonul era tot de la ei.

— Ce? Cum aşa? Primul arăta ca un Hitlerjugend, iar celălalt era în uniformă!

— Cei mai mulţi dintre oamenii în uniformă doresc să scape de generalii Aquitaniei. Aminteşte-ţi de Fizpatrick şi de cele patru dosare provenite din cercurile înalte ale armatei, judecând după cantitatea şi calitatea informaţiei. Connal considera că e vorba de o contribuţie foarte importantă a serviciilor armatei. Poate că partenerii mei necunoscuţi de la Washington au început să scoată capul din ascunzătoare. Scuză-mă, continuă.

Val îi povesti despre întâlnirea de la cârciumă din Las Vegas, de faptul că Sam se căsătorise şi era tatăl a două fetiţe adorabile. Joel asculta atent, încercând să surprindă o întorsătură de frază, o semnificaţie de care să se poată agăţa, un fir pe care să poată merge. Dintr-o dată ridică mâna şi Val înţelese că trebuie să se oprească.

— Urma să mergeţi la Washington toţi trei?

— Da.

— Tu, Sam şi a treia persoană cu care voia să vorbească, să se vadă, omul despre care a spus că va şti ce trebuie să facă.

— Da. Omul care a pus să fie ucis. A fost singurul cu care a vorbit Sam.

— Dar Abbott avea încredere în el. „Cu viaţa mea”, cred că aşa ai spus.

— Sam a spus aşa, îl corectă Valerie. Dar s-a înşelat.

— Nu neapărat. Sam era amabil, dar greu de păcălit. Îşi alegea prietenii cu mare grijă; nu avea prea mulţi pentru că ştia că gradul lui nu inspiră prea multă încredere.

— Dar n-a vorbit cu nimeni altcineva…

— De asta sunt sigur, însă s-ar putea s-o fi făcut celălalt. Ştiu câte ceva despre vestitele conferinţe de la Washington – şi asta este exact ceea ce voia să spună Sam atunci când ţi-a spus că se duce acolo. Sunt întâlniri la care trebuie să se întâmple ceva, să se folosească cuvinte dure pentru a se croi o breşă în hăţişul birocraţiei. Fără îndoială că numele lui Sam a fost pus în faţă – căci el avea şi statutul şi gradul necesar – după care s-a rostit probabil numele meu, al tău sau al lui Delavane; oricare din ele a fost suficient. Converse luă pixul. Cum îl cheamă?

— Dumnezeule mare, spuse Val închizând ochii şi frecându-se cu degetele pe frunte. Stai să mă gândesc… Alan, primul nume era Alan… Alan Metzger? Metland…?

— Ţi-a spus gradul, sau alt titlu?

— Nu. *Metcalf!* Alan Metcalf, asta e!

Joel scrise numele.

— Foarte bine, haide să trecem la omul de la *Surete*.

Începu să-i relateze comportamentul ciudat al ofiţerului de la Imigrări, care se soldase cu întâlnirea ei cu Prudhomme, cel şifonat şi obosit. Ajunse la sfârşitul revelaţiilor uluitoare ale francezului repetându-se, dar adăugând toate detaliile pe care le omisese la început. Când termină, Converse ridică mâna pentru a doua oară şi rămase cu gura căscată de mirare.

— *Familia Tatianei?* întrebă el parcă nevenindu-i să creadă. Eşti sigură?

— Absolut sigură. L-am întrebat ieri din nou.

— Ieri?

— Da. A stat toată noaptea de veghe în faţa hotelului şi dimineaţă devreme, când am plecat cu un taxi, a ciocnit maşina care ne urmărea. Mi-a spus să plec imediat de acolo. Atunci l-am rugat să repete numele.

— Acelaşi nume pe care mi-a spus şi Rene să-l folosesc cu Cort Thorbecke la Amsterdam. „Spune că faci parte din familia Tatianei.” Aceste au fost instrucţiunile lui.

— Ce înseamnă asta?

— Rene nu mi-a dat prea multe amănunte, dar cred că am prins mesajul. Se pare că e un fel de parolă care îţi conferă acces la un anumit nivel de informaţie, interzisă pentru nouăzeci şi nouă la sută din cei care o doresc.

— De ce?

— Pare o nebunie, dar Matillon mi-a spus că cei care fac parte din familia Tatianei se bucură de încrederea celor mai suspicioşi oameni din lume – oameni care nu-şi pot permite să greşească.

— Cine sunt ăştia, Dumnezeule?

— Ruşii. Comisarii de la Kremlin care au trimis bani brokerilor din Vest ca să-i investească.

— Ai dreptate, spuse Val. E o nebunie.

— Dar după cum vezi, funcţionează. Oameni cumsecade care, dintr-un motiv sau altul, s-au trezit într-o lume pe care probabil că o urăsc, unde nu ştiu niciodată în cine pot avea încredere şi de aceea şi-au elaborat un cod al lor. Dacă eşti membru al familiei Tatianei înseamnă că ai un fel de legitimaţie. Nu este numai un semnal de alarmă, este mai mult decât atât. Înseamnă că oricine emite acest semnal are dreptate, în pofida a ceea ce s-

ar părea să fi făcut. Pun pariu că este vorba de un cerc foarte restrâns. Rene şi Prudhomme fac parte din el. Pentru noi este o cheie. Putem avea încredere în el.

— Te simţi că în faţa Curţii, aşa e? spuse fosta doamnă Converse, luându-l de mână.

— Nu cunosc altă modalitate. Fapte, nume, tactică; undeva trebuie să fie o breşă, o cale pe care să putem pătrunde, pe care trebuie să mergem. Repede.

— Eu aş începe cu Prudhomme, spuse Val.

— O să-l sunăm şi pe el, însă vom lua lucrurile la rând. Există două telefoane în apartamentul ăsta? Fosta mea soţie mi-a dat prea mult de lucru aseară şi n-am observat.

— Probabil că acum este însărcinată.

— Ce grozav ar fi!

— Ia-o uşurel, băiete. Da, mai este încă un aparat în baie.

— Vreau să-i dai telefon acestui Metcalf, Alan Metcalf din Las Vegas. O să obţinem numărul de la informaţii. Eu am să ascult convorbirea la celălalt aparat.

— Şi ce să-i spun?

— Ce nume ai folosit în cazul lui Sam?

— Cel pe care ţi l-am spus. Parquette.

— Suni şi îi spui cine eşti, nimic altceva. Lasă-l pe el să facă prima mişcare. Dacă am greşit, o să-mi dau seama, amândoi o să ne dăm seama şi o să închidem.

— Dar dacă nu este acolo? Dacă dau peste nevastă-sa sau peste o prietenă sau un copil?

— Îţi laşi repede numele şi spui să vei reveni peste o oră.

Civilul şedea pe canapea, cu picioarele sprijinite pe măsuţa de cafea. În faţa lui, în cele două fotolii, şedeau căpitanul din armata terestră şi un tânăr locotenent de la Marină, ambii în haine civile.

— Deci ne-am pus de acord, spuse Stone. Încercăm cu acest Metcalf şi să sperăm că va ieşi bine. Dacă greşesc – dacă greşim – s-ar putea să ne dea de urmă, să nu vă faceţi iluzii, aţi fost văzuţi aici şi puteţi fi identificaţi. Dar, aşa cum v-am spus, există momente în care trebuie să-ţi asumi riscuri pe care altfel nu le-ai accepta. Aţi ieşit din zona de siguranţă şi speraţi să treceţi repede pe aici, dar nu vă pot promite că veţi reuşi. Telefonul acesta este înregistrat la un alt număr, un hotel din partea cealaltă a oraşului, aşa că detectarea va fi întârziată, atât cât va fi necesar pentru a verifica fiecare cameră. După ce vor termina

cu asta, orice telefonist cu experienţă se poate duce în pivniţă ca să găsească aparatul de interceptare.

— Cât timp am avea în acest caz? întrebă ofiţerul.

— Este unul dintre cele mai mari hoteluri din New York, răspunse civilul. Cu oarecare noroc, douăzeci şi patru până la treizeci şi şase de ore.

— Dă-i drumul! porunci marinarul.

— O, pentru Dumnezeu, spuse căpitanul, trecându-şi mâna prin păr. Sigur că da, încearcă cu el. Dar nu înţeleg de ce faci asta.

— Calculul probabilităţilor. A fost o informaţie de rutină uşor de obţinut. Abbott îşi nota programul zilnic foarte meticulos. S-a constatat că lua foarte des masa de prânz cu Metcalf şi cele două familii cinau adesea împreună, fie la Abbott, fie la Metcalf acasă. Cred că avea încredere în omul ăsta; pe de altă parte, Metcalf lucra în serviciul de informaţii şi era logic să i se adreseze. Ar mai fi ceva. Ca şi Converse, au fost prizonieri de război în Vietnam.

— Atunci dă-i drumul! strigă locotenentul de marină.

— Iisuse Hristoase, dar mai găseşte şi alte cuvinte! spuse căpitanul.

— Este un robot! strigă Val, acoperind microfonul.

Joel ieşi din baie.

— O oră, şopti el.

— Peste o oră, spuse ea. Domnişoara Parquette va reveni peste o oră.

— Şi din oră în oră după aceea, adăugă Converse, privind telefonul. Nu-mi place treaba asta. Acolo e ora unu noaptea şi dacă are o soţie şi copii ar trebuie să fie cineva prin preajmă.

— Sam n-a vorbit de nici un fel de soţie sau copii, cu excepţia alor săi.

— Nu avea nici un motiv s-o facă.

— Pot fi multe explicaţii.

— Sper că nu este cea la care mă gândesc eu, spuse Joel.

— Lasă-mă să-i telefonez lui Prudhomme.

— Încă nu.

— De ce nu?

— Avem nevoie de altceva, *el* are nevoie de altceva.

Privirea lui Converse căzu pe plicul gros adresat lui Nathan Simon, aflat pe birou, alături de paşaportul lui fals.

— Dumnezeule, s-ar putea să avem ce ne trebuie, spuse el

calm. A fost aici tot timpul şi nu l-am văzut.

Val îi urmări privirea.

— Analiza pe care ai făcut-o pentru Nathan?

— Este cel mai bun material pe care l-am redactat vreodată, dar nu are caracter juridic. Nu se referă la temeiuri legale decât foarte pe larg, în sens abstract, fără nici un fel de probe care să sprijine acuzaţiile. Se ocupă însă de ambiţiile perverse ale unor oameni puternici care doresc să schimbe legile, să înlocuiască guvernele, să pună în locul lor o dictatură militară şi toate acestea în numele menţinerii păcii şi ordinii pe care tot ei vor fi chemaţi s-o păstreze. iar dacă „a compromite” înseamnă a ucide, dacă intenţionează să lanseze o serie de asasinate o vor face.

— Ce vrei să spui, Joel?

— Dacă e vorba să elaborez un dosar, atunci e bine s-o fac aşa cum mă pricep eu – de la premise la concluzii bazate pe declaraţii sub prestare de jurământ – depoziţii – începând cu a mea şi terminând cu cele din perioada de audiere premergătoare.

— Ce naiba spui?

— Vorbesc despre lege, doamnă Converse, spuse Joel, luând plicul. Şi despre ceea ce trebuie să însemne ea. Pot să folosesc aproape tot ce este aici – evident, într-o altă formă. Bineînţeles că am nevoie şi de alte depoziţii pe care să le coroborez cu a mea; cu cât mai multe, cu atât mai bine. Abia atunci îl vom chema pe acest Prudhomme şi vom intra în familia Tatianei. Apoi să sperăm că vom da şi de prietenul lui Sam, Metcalf, care sper să ne ofere ceva. Şi, în sfârşit, am să vreau să examinez cel puţin pe doi dintre presupuşii acuzaţi – probabil pe Leifhelm şi Abrahms, poate chiar şi pe Delavane.

— Ai înnebunit! strigă Valerie.

— Nu, n-am înnebunit, declară Converse calm. Am nevoie de ajutor, sunt conştient de acest lucru. Posed însă suficienţi bani ca să angajez o armată întreagă de ticăloşi, iar după ce Prudhomme va înţelege acest lucru, va fi în stare să ne arate unde se află sala de şedinţe. Avem multe de făcut, Val. Tribunalelor le plac actele întocmite impecabil.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Joel, vorbeşte englezeşte.

— Eşti o romantică, doamnă Converse, spuse Joel apropiindu-se de ea. Astea sunt piesele şi şuruburile unei maşinării pe care n-o găseşti în peisajele marine.

— Care şi ele trebuie mai întâi schiţate, iubitule. iar culorile trebuie potrivite, asamblate, echilibrate… Ce tot vrei să spui?

— O stenografă – o secretară autorizată; poţi să găseşti aşa ceva? O persoană care să fie dispusă să stea aici toată ziua şi jumătate din noapte dacă e nevoie. Oferă-i de trei ori preţul obişnuit.

— Dacă găsesc aşa ceva pe aici. Ce naiba vrei să-i povesteşti?

Joel ridică din sprâncene şi se îndreptă spre fereastră. Apoi se întoarse spre ea:

— O să scriem un roman. Primele douăzeci sau treizeci de pagini trebuie să fie citite ca un viitor dosar juridic, pentru un viitor proces.

— Bazat pe fapte reale, pe oameni reali despre care citeşte toată lumea?

— Este un nou gen de literatură, dar nimic altceva decât un roman. Asta e tot ce trebuie să ştie secretara.

La New York, Stone era din nou singur. Locotenentul de Marină şi căpitanul plecaseră la birourile lor din Washington. Era mai bine aşa; nu-l puteau ajuta şi cu cât erau mai puţin văzuţi în preajma apartamentului, cu atât aveau mai multe şanse să scape nedepistaţi, dacă se întâmpla ceva. Şi putea să se întâmple oricând, asta îi era lui Stone la fel de limpede ca şi faptul că Alan Metcalf reprezenta arcuşul fără de care nu puteau începe concertul.

— Fără el, aşa cum ar fi spus cândva Johnny Reb, nu iese nici un sunet din vioară.

Dar cum să ajungă la el? se întreba fostul ofiţer de informaţii de la CIA. Omul dispăruse de la Nellis. Asta i se spusese şi pe un ton foarte iritat.

Stone înţelesese. Metcalf ştia acum ce ştiau ei şi nu era dispus să joace ca la carte, după regulamente. Asta dacă mai era în viaţă. Stone înţelese, de asemenea, ce se întâmplase când începuse să dea peste roboţi care răspundeau la telefon. Echipamentul era adaptabil şi sofisticat, prin amabilitatea contribuabilului american şi una dintre cele mai bune investiţii. Metcalf va juca bine – dacă mai trăia şi era priceput în meserie. Va recurge la o telecomandă şi va programa şi reprograma, ascultând ceea ce doreşte să asculte, ştergând ceea ce doreşte să şteargă şi lăsând anumite informaţii, care să inducă în eroare. Va trebui să existe şi un cod, schimbat probabil zilnic, care dacă

nu este inserat corect produce topirea benzii în zece secunde – aparatură standard. Asta dacă era priceput în meserie şi dacă mai trăia.

Stone conta pe faptul că era bun în meserie şi că trăia. Nu avea nici un motiv să se îndoiască. Tocmai de aceea Stone îi lăsase un mesaj pe robot la ora şase şi jumătate, adică acum o oră. Alesese un nume pe care soţia lui Converse – fosta lui soţie – trebuia să-l fi transmis lui Samuel Abbott. *Marcus Aurelius reapare. Răspunde şi şterge, te rog.* Apoi Stone dăduse numărul de telefon de la apartamentul care, dacă era depistat, ar fi condus la Hotel Hilton de pe Strada 52.

Mai exista încă un om la care ar fi dorit Stone să ajungă, dar acesta se afla „în concediu, nu avem nici o posibilitate de a lua legătura cu el”. Era clar că minţeau, dar pentru a demonta această minciună ar fi trebuit să spună mai mult decât dorea. Omul era Derek Belamy, şeful Operaţiunilor secrete de la MI6, din Anglia, unul dintre puţinii prieteni adevăraţi pe care îi avusese Stone cât lucrase la CIA. Belamy îi fusese prieten, încât pe vremea când Stone era şeful agenţiei CIA de la Londra. Englezul îi spusese pe şleau să-şi ia un concediu înainte de a fi declarat drept alcoolic irecuperabil.

Cunosc un doctor care o să afirme că ai avut o cădere nervoasă, Peter. Am o vilă pentru oaspeţi în Kent. Stai acolo şi fă-te bine, bătrâne.

Stone refuzase şi aceasta fusese decizia cea mai distructivă din viaţa lui. Urmase coşmarul alcoolismului pe care i-l prezisese Belamy.

Stone nu-l căuta acum pentru a-i mulţumi, ci pentru mintea lui strălucită, pentru ideile admirabile care se ascundeau în spatele unei înfăţişări plăcute, dar prozaice. Derek Belamy avea în cap pulsul Europei şi putea să miroase o operaţie ca cea a lui Delavane dacă îi oferea elementele de bază. Să sperăm că le simte deja în Irlanda unde probabil că se afla acum. Mai devreme sau mai târziu – preferabil mai devreme – Derek Belamy o să-i răspundă la mesaj. Când o va face, îi va descrie un transport de arme de la Beloit, Wisconsin. Derek Belamy nu putea să-i sufere pe cei de teapa lui Delavane. Vechiul lui prieten va deveni un aliat în lupta împotriva generalilor.

Telefonul sună. Stone îl lăsă să sune încă o dată. Întinse mâna şi ridică receptorul.

— Da?

— *Aurelius?*

— Am ştiut eu că până la urmă o să te aud, colonele.

— Cine naiba eşti?

— Numele meu e Stone şi suntem de aceeaşi parte, cel puţin aşa cred. Eu nu port uniformă însă dumneata porţi, aşa că am nevoie de încrederea dumitale. Înţelegi ce vreau să spun?

— Eşti unul dintre ticăloşii de la Washington care l-au trimis.

— Te-ai încălzit, colonele. Eu am venit ceva mai târziu, dar, da, sunt şi eu unul dintre cei care l-au trimis. Ce s-a întâmplat cu generalul Abbott?

— A fost ucis, ticălosule!… Presupun că acest telefon nu este ascultat.

— Cel puţin încă douăzeci şi patru de ore de acum înainte. Apoi vom dispărea cu toţii, aşa cum ai dispărut şi dumneata.

— Fără remuşcări? Fără conştiinţă? Ştiţi ce aţi făcut?

— N-avem timp pentru asta, colonele. Poate mai târziu, dacă o să mai existe un mai târziu pentru noi… La treabă, soldat! Eu am trecut prin asta. *Acum.* Unde ne întâlnim? Unde eşti?

— Bine, bine, făcu ofiţerul evident obosit. Am luat mai multe avioane. Acum sunt în – unde naiba sunt? – da, în Knoxville, Tennessee. Peste douăzeci de minute iau avionul spre Washington.

— De ce?

— Ca să arunc în aer toată porcăria asta, de ce altceva?

— Las-o baltă, eşti deja un om mort. Credeam că ţi-ai dat seama de asta până acum. Ai aranjat ceva cu informaţiile pe care ţi le-a dat Abbott, aşa e?

— Da.

— Şi asta a aruncat totul în aer, aşa e?

— Naiba să te ia, taci din gură!

— Ar fi trebuit să ştii acest lucru. Sunt peste tot şi nu poţi să-i vezi şi nici să-i găseşti. Un singur cuvânt spus cui nu trebuie şi ei te pot găsi.

— Ştiu asta! strigă Metcalf. Dar sunt în meseria asta de douăzeci de ani. Trebuie să existe cineva în care să pot avea încredere.

— Hai să stăm de vorbă despre asta, colonele. Anulează Washingtonul şi vino la New York. Am să rezerv o cameră la Algonquin – de fapt, am şi rezervat-o.

— Pe ce nume?

— Cum pe ce nume? Marcus.

— Dacă tot eşti şi tu băgat în chestia asta trebuie să-ţi spun că femeia a încercat să ia legătura cu mine de la ora unu noaptea.

— Soţia lui Converse?

— Da.

— Avem nevoie de ea. Avem nevoie de el!

— Am să reprogramez maşina. Algonquin ai spus?

— Da.

— Omul e new yorkez, aşa e? Adică este din New York?

— Indiferent ce vrei să spui cu asta, răspunsul e da. Locuieşte aici de ani de zile.

— Sper că este inteligent, că sunt amândoi inteligenţi.

— Nici unul dintre ei n-ar mai fi fost în viaţă până acum dacă n-ar fi fost inteligenţi, colonele.

— Ne vedem peste câteva ore, Stone.

Civilul puse receptorul în furcă, cu mâinile tremurând şi cu ochii la sticla de whisky aflată în partea cealaltă a camerei. Nu! Nici un fel de băutură, îşi promisese lui însuşi! Se ridică de pe scaun şi se duse spre pat, pe care zăcea servieta lui deschisă. Luă numai un gât de whisky, lăsă sticla pe masă, ieşi şi o porni spre ascensoarele din hol.

Eu, Joel Harrison Converse, avocat acceptat de baroul statului New York, angajat la firma Talbot, Brooks şi Simon, din 5th Avenue, 999, New York, am sosit la Geneva, Elveţia, în ziua de 9 august pentru a participa la o şedinţă în numele clientului nostru Comm Tech Corporation, pentru a finaliza o afacere de asociere, numită fuziunea Comm Tech-Berna. În dimineaţa zilei de 10 august, în jurul orei opt, am fost contactat de negociatorul şef care reprezenta Grupul Berna, domnul Avery Preston Halliday din San Francisco, California. Întrucât era american şi agreat de curând de companiile elveţiene, am fost de acord să mă întâlnesc cu el ca să clarificăm anumite puncte litigioase. Când am sosit la cafeneaua de pe Quai du Mont Blanc, l-am recunoscut pe domnul Halliday care îmi fusese coleg şi prieten cu ani în urmă la Colegiul Taft din Watertown, Connecticut. Pe atunci se numea Avery P. Fowler. Domnul Halliday a confirmat acest lucru, explicând că numele i-a fost schimbat la moartea tatălui, ca urmare a căsătoriei mamei sale cu un anume John Halliday din San Francisco. Explicaţia era acceptabilă, împrejurările însă nu. Domnul Halliday ar fi avut suficient timp să mă informeze cu privire la noua sa identitate, dar n-a făcut acest lucru deoarece

avea un motiv serios. În dimineaţa de 10 august, domnul Halliday şi-a manifestat dorinţa de a avea o convorbire confidenţială cu subsemnatul în legătură cu o chestiune care nu era legată de fuziunea Comm Tech-Berna. Această întâlnire reprezenta adevăratul motiv al prezenţei lui la Geneva. A fost prima dintr-o serie de dezvăluiri tulburătoare…

Dacă stenografa englezoaică, înţepată şi distantă, nutrea cel mai mic interes pentru materialul care i se dicta, acest lucru nu era vizibil. Cu buzele subţiri făcute pungă, cu părul cărunt strâns într-un coc în vârful capului, lucra mecanic, fără să se gândească la nimic. Explicaţia oarecum vagă dată de Valerie conform căreia soţul ei era un romancier american inspirat de evenimentele recente petrecute în Europa fu primită cu o privire rece şi cu informaţia reconfortantă că secretara autorizată nu se uită niciodată la televizor şi nu citea ziarele. Era membră a Societăţii alpine franco-italiene şi îşi petrecea timpul luptând pentru apărarea frumuseţilor naturii împotriva ravagiilor pe care le provoca omul. Era un automat băgat în priză.

Trecuseră deja şapte ore şi nu primiseră nici un răspuns de la Alan Metcalf. Era momentul să dea al optulea telefon.

— Dacă nu răspunde nici acum, spuse Converse posomorât, încearcă să dai de Prudhomme. Aş fi vrut să vorbesc mai întâi cu acest Metcalf, dar se pare că nu e posibil.

— Ce importanţă are cu care din ei vorbeşti mai întâi? Avem nevoie stringentă de ajutor şi Prudhomme este dispus să ne ajute.

— Are, pentru că ştiu de unde vine Prudhomme, am o idee despre ceea ce poate şi ceea ce nu poate să facă, în schimb despre Metcalf nu ştiu nimic – cu excepţia faptului că Abbott avea o părere foarte bună despre el. Indiferent cu care vorbesc mai întâi, va trebui să fac anumite declaraţii, să formulez acuzaţii şi observaţii care o să-i facă să-şi piardă minţile. E vorba de angajamente, Val şi trebuie să fiu alături de cel mai puternic… Mai încearcă o dată la Metcalf.

Joel se îndreptă spre baie, în timp ce Valerie forma prefixul internaţional pentru Las Vegas.

— Apel C, mesajul a fost primit. Vă rog să vă identificaţi de două ori şi să număraţi rar până la zece. Rămâneţi pe fir.

Joel puse receptorul pe marginea chiuvetei, fugi în living, luă un pix şi scrise repede pe o bucată de hârtie:

Continuă. Rămâi calmă. ESP.

— Aici domnişoara Parquette, spuse Valerie, ridicând din sprâncene uimită. Aici domnişoara Parquette. Unu, doi, trei, patru…

Converse se întoarse în baie, apucă receptorul şi ascultă.

— … opt, nouă, zece.

Tăcere. Apoi, se auzi un clic ascuţit şi o voce metalică răsună pe fir:

— Confirmat, mulţumesc. Este a doua înregistrare şi va fi distrusă după procesare. Ascultă cu atenţie. Există un loc pe o insulă foarte cunoscută pentru nopţile ei tribale. Regele va fi pe scaunul său. Asta este. Incendiul a izbucnit.

Joel puse receptorul în furcă şi studie cuvintele zmângălite în grabă cu o bucată de săpun pe oglinda de deasupra chiuvetei. Uşa se deschise şi Valerie intră cu o foaie de hârtie în mână.

— L-am notat, spuse ea, întinzându-i hârtia.

— Îl notasem şi eu. Dumnezeule, ce şaradă!

— Nu mai grea decât cea pe care mi-ai dat-o tu mie. Ce naiba înseamnă ESP?

— Evaluator de stres psihologic, răspunse Converse, rezemându-se de perete şi citind mesajul lui Metcalf. Este un scaner de voce care se ataşează la un telefon sau la un magnetofon şi care, chipurile, îţi spune dacă persoana care vorbeşte minte sau nu. Larry Talbot s-a jucat un timp cu o drăcovenie dintr-asta, dar după ce n-a găsit pe nimeni care să spună adevărul, a aruncat-o.

— Dar funcţionează?

— Se spune că este mult mai precisă decât un detector de minciuni, dacă ştii cum să-l citeşti sau să-l foloseşti. În cazul tău a funcţionat. Vocea ta a fost comparată cu celelalte apeluri telefonice, ceea ce înseamnă că Metcalf este dotat cu aparatură de înaltă tehnicitate. Scanerul a analizat cea de-a doua înregistrare şi totul s-a făcut prin telecomandă, de la un alt telefon, altfel ar fi răspuns chiar el după ce ai trecut examenul.

— Dacă l-am trecut, de ce ne-a mai dat ghicitoarea asta? Ce e cu insula şi cu nopţile tribale?

— Orice maşină de genul ăsta poate fi păcălită. Tocmai de aceea nu sunt admise în tribunale. Metcalf era dispus să-şi asume un anumit risc, dar nu în totalitate. E şi el urmărit.

Converse privi foaia de hârtie.

— O insulă, spuse Valerie încet, citind cuvintele scrise cu

săpun pe oglindă. Triburi... triburile din Caraibe. Toate sunt în Antile. Sau Jamaica – nopţi tribale, ritualuri obeah, rituri voodoo în Haiti. Chiar şi în Bahamas, indienii lucayan au ritualuri legate de pubertate, toţi au aşa ceva.

— Mă impresionezi, spuse Joel, privind-o. Cum se face că ştii toate astea?

— Cursurile de istoria artei, răspunse ea. Cuiele şi şuruburile noastre, cele care reprezintă baza culturii vizuale... Dar nu se potrivesc. Sunt prea vagi.

— De ce? Ar putea fi un loc în zona Caraibelor, o staţiune balneară căreia i se face multă reclamă. Regele este un conducător şi probabil că ăsta vrea să fie Delavane – Marcus cel Nebun, ca Marc Aureliu... Toate reclamele astea de televiziune – anunţurile din ziare – imagini ale oamenilor care fac tot felul de aiureli la lumina torţelor şi în acelaşi timp îşi numără dolarii. Care dintre ele?

— E prea vag, spuse Val din nou. Prea abstract.

— Acum ce naiba vrei să spui?

— Cercul este prea larg, Joel, sunt prea multe locurile din care trebuie să alegem, locuri despre care s-ar putea să nu ştii nimic. Trebuie să fie ceva mai apropiat de noi, mai familiar pentru tine sau pentru mine, ceva ce putem recunoaşte. Asemeni lui Like Bruegel sau Vermeer se adâncesc prea mult în detalii.

— Parcă ar fi nişte dentişti.

Valerie luă hârtia.

— Şi Manhattanul este o insulă, spuse ea încet şi se încruntă.

— Dacă sunt pe undeva torţe şi ritualuri legate de pubertate, astea nu se practică în partea unde locuiesc eu.

— Nu e vorba de rituri tribale, ci de nopţi tribale, îl corectă Val. Tribale, nu negre, poate roşii? Regele va fi pe scaun – scaun – masă. Masa lui. Nopţi... tribale. *Nopţi!* Aici am greşit. *Nopţi!*

— Cum poţi să citeşti altfel?

— Nu e vorba de nopţi, ci de cavaleri[22].

— Şi o masă, interveni Converse. Cavaleri ai Mesei Rotunde.

— Dar nu e vorba de legenda Regelui Arthur, nu de Camelot. E mult mai aproape, mult mai cunoscut. Tribali – adică băştinaşii. Indienii americani.

— Algonquin! Masa rotundă!

— Hotel Algonquin, strigă Valerie. Asta este, asta vrea să

22 Joc de cuvinte intraductibil în limba română: night (pronunţat: nait) înseamnă “noapte”, iar knight (pronunţat la fel) “cavaler”.

însemne.

— O să aflăm peste câteva minute. Du-te şi dă un telefon.

Aşteptarea era şi insuportabilă şi interminabilă. Converse îşi privi chipul în oglindă; sudoarea începuse să-i curgă şiroaie pe faţă şi zgârieturile îl usturau. Dar şi mai supărător era că mâinile îi tremurau şi începuse să gâfâie. Centrala de la Algonquin răspunse şi Val ceru să vorbească cu domnul Marcus. Urmă o scurtă pauză, după care operatoarea reveni pe fir.

— Avem doi Marcus înregistraţi aici, doamnă. Cu care doriţi să vorbiţi?

— Ziua asta e plină de ghinioane! izbucni Val la telefon, luându-l prin surprindere pe Converse. Şeful meu, caraghiosul ăla, mi-a zis să-i dau telefon domnului Marcus de la Algonquin şi să-i spun la ce oră şi în ce loc se întâlnesc ca să ia dejunul. iar acum caraghiosul a plecat la o întâlnire undeva în afara clădirii şi eu n-am pe cine să întreb. Scuză-mă, draga mea, n-am vrut să mă răstesc la tine.

— Nu face nimic, iubito, caraghioşi dintr-ăştia avem cu nemiluita aici.

— Poate mă poţi totuşi ajuta. Poate că am să recunosc numele mic sau compania.

— Sigur că da. Stai să văd. Uite, Marcus, Myron, Sugarman Replicas, din Los Angeles şi Marcus, Peter... nu ne e de prea mare ajutor, draga mea. Scrie numai Georgetown, Washington DC.

— Ăsta e, Peter. Sunt sigură. Mulţumesc, draga mea.

— Mă bucur că te-am putut ajuta.

Cu ziarul New York Times împăturit pe genunchi, Stone completă ultimele două litere din careul de cuvinte încrucişate şi se uită la ceas. Îi luase nouă minute, nouă minute de relaxare. Ar fi dorit să fi durat mai mult. Una dintre plăcerile pe care şi le permisese în calitate de şef al agenţiei CIA la Londra fuseseră cuvintele încrucişate. Pentru el însemna o relaxare.

Telefonul sună. Stone îl privi, simţind cum i se accelerează pulsul şi i se usucă gura. Nimeni nu ştia că s-a cazat la hotel Algonquin sub numele de Marcus. Nimeni!... Ba da, era cineva, dar acela se afla în aer, în avionul ce venea de la Knoxville, din Tennessee. Ce se întâmplase? Să se fi înşelat în privinţa lui Metcalf? Oare ofiţerul acela furios făcea parte tot dintre *ei?* Oare să-l fi părăsit faimosul lui instinct? Se ridică de pe scaun, se duse

la noptieră şi ridică receptorul.

— Da?

— Alan Metcalf? spuse o voce blândă, dar fermă, de femeie.

— Cine? Stone era atât de uluit încât abia reuşea să se concentreze, să se gândească!

— Mă scuzaţi, probabil că am greşit camera.

— Stai! Nu închide. Metcalf vine încoace.

— Îmi pare rău.

— Te rog, pentru Dumnezeu, te rog, nu închide. Eram obosit, eram adormit. N-am dormit de douăzeci şi patru de ore. Metcalf? Am vorbit cu el acum două ore – a spus că o să-şi reprogrameze robotul, pentru că cineva încearcă să ia legătura cu el de la ora unu noaptea. Trebuia să plece de acolo. A fost ucis un om, un pilot. N-a fost un accident! Înţelegi ce vreau să spun?

— Dar de ce aş sta de vorbă cu tine? întrebă femeia. Ca să afli de unde îţi telefonez?

— Ascultă-mă, spuse Stone, acum stăpân pe sine. Chiar dacă aş vrea n-aş putea s-o fac; aici e un hotel, nu o linie particulară. Pentru a face ceea ce sugerezi, ar trebui să am cel puţin trei oameni în ture şi încă unul care să controleze centrala. Chiar şi cu o asemenea echipă ar fi nevoie de peste patru minute pentru a localiza firul şi a stabili de unde vine semnalul. Aş afla zona, dar nu un telefon anume. iar dacă telefonezi din Europa, ar trebui să avem încă un om, specializat în acest gen de localizări, pentru a reduce zonă la o rază de aproximativ treizeci de kilometri, cu condiţia să rămâi la telefon cel puţin opt minute... Acum, pentru numele lui Dumnezeu, acordă-mi cel puţin două!

— Dă-i drumul. Repede!

— Am să fac o presupunere. Poate că n-ar trebui, dar eşti o femeie inteligentă, doamnă DePinna...

— DePinna?

— Da. Ai lăsat o carte de telefon deschisă la numerele guvernamentale. Când s-a produs accidentul din Nevada, am făcut o legătură simplă; acum două ore presupunerea mea s-a confirmat. Metcalf mi-a dat telefon de la o cabină din aeroport. Un pilot, un general l-a pus la curent cu totul. Este alături de noi... Ai fugit de cine nu trebuia, doamnă DePinna. Dar cred că omul pe care dorim să-l contactăm noi ascultă în clipa aceasta la telefon.

— Nu mai e nimeni aici!

— Te rog, nu mă întrerupe, trebuie să profit de fiecare

secundă. Vocea lui Stone deveni dintr-o dată mai puternică. *Leifhelm, Bertholdier, van Headmer, Abrahms!* Şi un al cincilea om pe care nu-l putem identifica, un englez cu o acoperire atât de bună încât cei mai faimoşi spioni ar trebui să-l invidieze. Nu ştim cine este, dar am aflat că foloseşte depozitele din Irlanda, vasele de transport şi aeroporturi de mult uitate ca să transporte materiale care n-ar trebui scoase din ţară. Dosarele acelea sunt de la noi, Converse! Noi ţi le-am trimis! Eşti avocat şi ştii că folosind numele tău mă incriminez şi pe mine; este sinucidere curată dacă cineva înregistrează convorbirea asta. Am să merg mai departe. Noi te-am trimis în misiune prin intermediul lui Preston Halliday. Te-am trimis să elaborezi un dosar la faţa locului, ca să putem pune capăt acestei poveşti cu minimum de pierderi, să-i aducem din nou pe toţi idioţii ăştia cu picioarele pe pământ. Dar am greşit. Erau infiltraţi mult mai adânc decât bănuiam – decât am bănuit vreodată – spre deosebire de Beale de pe Mykonos. Avea perfectă dreptate şi tocmai de aceea a murit. Apropo, el era „omul din San Francisco”. Cei cinci sute de mii de dolari îi aparţineau; provenea dintr-o familie bogată care, printre altele, i-a lăsat moştenire şi o conştiinţă. Gândeşte-te la Mykonos! La ceea ce ţi-a spus despre viaţa lui. Din militar celebru a devenit savant – şi apoi a fost silit să ucidă… A spus că l-ai făcut să mărturisească câteva lucruri pe care n-ar fi dorit să ţi le comunice. Mi-a confirmat că am făcut o alegere bună, că eşti un avocat excelent. Preston Halliday a fost studentul lui la Berkeley şi când a ieşit la iveală povestea asta şi Halliday şi-a dat seama ce făcea Delavane şi cum profita de el, s-a dus la Beale care tocmai se pregătea să iasă la pensie. Restul poţi să ţi-l imaginezi.

Vocea de femeie îl întrerupse:

— Spune ceea ce vreau eu să aud. Spune!

— Bineînţeles că am să spun. Converse nu l-a ucis pe Peregrine şi nici pe comandantul NATO. Amândoi au fost condamnaţi de Delavane – George Marcus Delavane – pentru că erau în stare să dea de pământ cu el şi cu oamenii lui. Erau nişte ţinte foarte convenabile, foarte, foarte potrivite. Nu ştiu nimic despre ceilalţi – nu ştiu nici prin ce ai trecut – dar am reuşit să scoatem adevărul de la un mincinos la Bad Godesberg, maiorul de la ambasadă care ţi-a pus în cârcă chestia de pe Podul Adenauer! El nu ştie, dar l-am înţepat şi l-am făcut să spună adevărul. Ştim unde se află Connal Fitzpatrick.

— Ticăloşilor, interveni Joel Converse.

— Slavă Domnului! spuse civilul, aşezându-se pe patul de hotel. Acum putem sta de vorbă. Spune-mi tot ce poţi. Telefonul este sigur!

Douăzeci de minute mai târziu, cu mâinile tremurând, Peter Stone puse receptorul în furcă.

36

Generalul Jacques Louis Bertholdier îşi întrerupse mişcările ritmice ale şoldurilor, se retrase din femeia brunetă şi păroasă care gâfâia şi se rostogoli pe pat spre telefon.

— Da? strigă el furios. Ascultă tăcut, în timp ce faţa i se colora în roşu. Unde s-a întâmplat? rosti el în şoaptă, cuprins subit de frică. În Boulevard Raspail? Sub ce acuzaţie?... Narcotice! Imposibil.

Ţinând receptorul în mână, generalul se ridică în şezut pe marginea patului. Femeia goală se ridică în genunchi şi se lipi de el, împungându-l cu sânii în spate şi muşcându-l uşurel de lobul urechii.

Bertholdier o lovi cu receptorul peste faţă. Femeia se rostogoli în partea cealaltă a patului, iar din buza ruptă îi ţâşni sângele.

— Repetă, te rog, spuse el. Este evident, nu? Omul nu mai poate fi interogat? Trebuie întotdeauna să ţinem seama de strategia de ansamblu, astfel de pierderi minore sunt de anticipat, nu? Mi-e teamă că va trebui să fie din nou ca la spital. Ai grijă de treaba asta; eşti un ofiţer destoinic. Pierderea legiunii a fost marele nostru câştig... O? Ce este? Ofiţerul care l-a arestat se numeşte Prud*homme? Ber*tholdier făcu o pauză; respiraţia abia dacă i se mai auzea. Un birocrat încăpăţânat de la *Surete, co*ntinuă el, care nu vrea să se lase, aşa e?... Aceasta este a doua ta misiune, s-o aduci chiar azi la îndeplinire, cu îndemânarea obişnuită înainte. Dă-mi telefon după ce termini şi consideră-te aghiotantul generalului Jacques Bertholdier.

Generalul puse receptorul în furcă şi se întoarse către femeia brunetă care îşi tampona buza cu cearşaful; în ochii ei se citea un amestec de furie, stânjeneală şi teamă.

— Scuză-mă, draga mea, spuse el curtenitor. Dar acum trebuie să pleci. Trebuie să mai dau nişte telefoane.

— N-am să mai vin niciodată! strigă femeia sfidătoare.

— Ba ai să vii, spuse legendarul general ridicându-se în picioare, în toată goliciunea sa. Dacă te voi chema.

Erich Leifhelm intră grăbit în birou şi se repezi direct la telefon, concediindu-l pe servitor cu un gest. În clipa în care uşa

se închise în urma acestuia, vorbi:

— Ce s-a întâmplat?

— A fost găsită maşina doamnei Geyner, *Herr General*.

— Unde?

— La Appenweier.

— Ce e asta?

— O localitate la cincisprezece sau optsprezece kilometri de Kehl. În Alsacia.

— Strasbourg! A trecut în Franţa! El era preotul.

— Nu înţeleg, *Mein Herr*...

— Nu contează! Nu ne-am gândit...! Pe cine ai în sector?

— Numai un om, *Mein Herr*. Omul de la poliţie.

— Spune-i să mai angajeze câţiva. Trimite-i la Strasbourg! Căutaţi un preot!

— Pleacă de aici! mugi Chaim Abrahms, în momentul în care soţia lui intră în bucătărie. Acum n-ai ce căuta aici.

— Vechiul testament spune altceva, zise femeia fragilă îmbrăcată în negru, cu trăsături delicate şi ochii căprui. Eşti gata să renegi Biblia atunci când îţi convine? Nu scrie numai de tunete şi răzbunare. Trebuie să ţi-o citesc?

— Nu-mi citi nimic! Nu mai spune nimic! Astea sunt treburi pentru bărbaţi.

— Bărbaţi care omoară? Bărbaţi care profită de sălbăticia primitivă a Scripturilor ca să justifice vărsarea sângelui copiilor? Sângele fiului meu? Mă întreb ce ar fi spus mamele din Masada dacă li s-ar fi permis să vorbească... ei bine, vorbeşte acum, generale. N-o să mai omori pe nimeni. N-o să mai foloseşti această casă ca să-ţi pui în mişcare armatele morţii, ca să pui la cale tactica morţii – tactica ta sfântă, Chaim, sfânta ta răzbunare.

Abrahms se ridică încet de pe scaun.

— Ce tot spui?

— Crezi că nu te-am auzit? Telefoane în mijlocul nopţii, de la oameni care vorbesc de omor cu aceeaşi uşurinţă ca tine.

— Ai ascultat!

— De mai multe ori. Respirai atât de zgomotos încât nu auzeai nimic altceva decât propria ta voce, propriile ordine. Indiferent la ce ai participat, de acum înainte n-o să mai faci nimic rău. Pentru tine, omorurile au luat sfârşit. Şi-au pierdut sensul cu ani în urmă, dar n-ai fost în stare să te opreşti. Ai inventat mereu alte motive până când ţi-ai pierdut ultimul strop de raţiune.

Soţia lui Abrahms scoase mâna dreaptă dintre faldurile rochiei şi îndreptă pistolul spre el. Generalul îşi pipăi tocul gol, nevenindu-i să creadă. Se răsuci spre dreapta, apoi se năpusti spre femeia cu care trăise treizeci şi opt de ani. O înşfăcă de încheietura mâinii şi i-o răsuci în loc. Femeia nu dădu drumul armei şi îl zgârie pe faţă când o izbi de perete, încercând s-o dezarmeze.

Zgomotul exploziei umplu bucătăria şi femeia care îi născuse patru copii căzu pe podea la picioarele lui. Îngrozit, Chaim Abrahms privea ochii căprui larg deschişi, rochia neagră, plină de sânge şi rana mare din piept.

Sună telefonul. Abrahms alergă spre perete şi smulse receptorul, urlând.

— Copiii lui Abraham nu vor fi respinşi! Va urma o baie de sânge. Dumnezeu ne va da pământul nostru. Iudeea, Samaria – toate sunt ale noastre.

— Încetează! mugi o voce în receptor. Încetează, evreule!

— Cine îmi spune evreu îmi spune *cel drept!* urlă Chaim Abrahms cu lacrimile şiroindu-i pe faţă şi cu ochii aţintiţi la femeia moartă. Am făcut sacrificiul lui Abraham! Nimeni nu-mi poate cere mai mult.

— Eu îţi cer mai mult! Eu cer întotdeauna mai mult.

— Marcus? şopti evreul, închizând ochii şi rezemându-se de perete. Tu eşti… conducătorul meu, conştiinţa mea? Tu eşti?

— Eu sunt, Chaim, prietene. Trebuie să ne mişcăm repede. Unităţile sunt pe poziţii?

— Da. Scharhorn. Douăsprezece unităţi gata de luptă, pregătite, instruite. Moartea nu contează.

— Asta voiam să ştiu, spuse Delavane.

— Aşteaptă ordinele dumneavoastră, domnule general. Abrahms inspiră adânc, apoi începu să plângă.

— Ce este, Chaim? Vino-ţi în fire!

— A murit. Soţia mea zace moartă la picioarele mele.

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

— A ascultat, a auzit… a încercat să mă omoare, ne-am luptat şi acum e moartă.

— O pierdere teribilă, cumplită, prietene. Ai toată afecţiunea mea. Condoleanţele mele cele mai sincere.

— Îţi mulţumesc, Marcus.

— Ştii ce trebuie să faci, nu-i aşa, Chaim?

— Da, Marcus. Ştiu.

Se auzi o bătaie în uşă. Stone se ridică de pe scaun şi apucă cu oarecare stângăcie pistolul aflat pe masă. În anii aceia când sortase gunoaiele, trăsese o singură dată cu o armă de foc. Îi zburase piciorul unui informator KGB din Istanbul pentru simplul motiv că omul fusese demascat când era beat şi se repezise la Stone cu cuţitul. Lui Stone nu-i plăceau armele de foc.

— Da? făcu el, cu arma pregătită.

— Aurelius, răspunse vocea din spatele uşii.

Stone deschise şi îl salută pe vizitator.

— Metcalf?

— Da. Stone?

— Intră. Şi cred că ar fi bine să schimbăm parola.

— Presupun că am putea folosi chiar „Aquitania”, spuse ofiţerul de informaţii, intrând în încăpere.

— Parcă aş prefera să n-o facem.

— Nici n-aş putea s-o folosesc. Ai cafea?

— O să fac rost. Pari epuizat.

— M-aş simţi mai bine pe o plajă din Hawaii, spuse aviatorul de vârstă mijlocie şi cu trup musculos. Purta pantaloni de vară şi o jachetă uşoară, iar chipul i se potrivea perfect cu părul tuns scurt şi cu ochii vii înconjuraţi de cearcăne pronunţate.

— Ieri-dimineaţă la ora nouă am plecat cu maşina din Las Vegas la Halloran, iar de acolo am început o serie de zboruri de-a lungul şi de-a latul ţării, pe care nici un computer nu le-ar putea urmări. Am sărit dintr-un aeroport în altul sub atât de multe nume încât nici nu le mai ţin minte.

— Eşti speriat, observă civilul.

— Dacă tu nu eşti, înseamnă că nu m-am adresat cui trebuie.

— Nu sunt numai înspăimântat, colonele, sunt înmărmurit. Stone se duse la telefon, comandă cafea şi înainte să închidă se întoarse spre Metcalf. Vrei ceva de băut? întrebă el.

— Da. Whisky canadian cu gheaţă, te rog.

— Te invidiez.

Civilul dădu comanda şi cei doi bărbaţi se aşezară. Pentru câteva clipe, zgomotul străzii fu singurul sunet care se auzi în cameră. Se priviră unul pe altul fără a disimula faptul că se studiau reciproc.

— Ştii cine sunt eu, spuse colonelul, rupând tăcerea. Dar tu cine eşti? Ce eşti?

— CIA. Douăzeci şi nouă de ani. Şeful agenţiei din Londra,

Atena, Istanbul şi alte părţi mai la nord sau mai la sud. Discipol al lui Angleton şi coordonator al operaţiunilor secrete până când am fost dat afară. Altceva?

— Nimic.

— Indiferent ce ai făcut cu robotul ăla telefonic, vreau să spun că a mers. Doamna Converse a telefonat.

Metcalf sări de pe scaun.

— Şi?

— A fost cam speriată la început, dar în cele din urmă a apărut şi el la telefon sau, mai bine a zis, a vorbit, căci s-a aflat acolo, tot timpul.

— Înseamnă că a doua oară ţi-ai dat mai multă osteneală.

— Nu voia decât să audă adevărul. N-a fost greu.

— Unde este? Unde sunt?

— În Alpi, nu mi-a precizat unde anume.

— La naiba.

— Deocamdată, completă civilul. Vrea mai întâi ceva de la mine.

— Ce anume?

— Declaraţii sub prestare de jurământ. Am putea să le spunem şi depoziţii.

— *Ce?*

— Aşa cum ai auzit. Depoziţii de la mine şi de la oamenii cu care lucrez – de fapt, pentru care lucrez, în care să spunem ce ştim şi ce am făcut.

— Vrea să te vadă spânzurat şi nu-l învinovăţesc pentru asta.

— Nici eu nu-l condamn, dar spune că această chestiune este secundară. Vrea Aquitania. Îl vrea pe Delavane şi hoarda lui de maniaci ca să-i pună la zid înainte să erupă toată porcăria, înainte să înceapă asasinatele.

— Aşa spunea şi Sam Abbott. Asasinate – asasinate multiple, aici şi în toată Europa, calea cea mai sigură şi mai rapidă spre haosul internaţional.

— I-a spus femeia.

— Nu, a pus singur totul cap la cap. L-a ajutat şi ea. Converse nu înţelegea ce înseamnă unele cuvinte.

— Acum ştie, spuse Stone. Am spus că sunt înmărmurit? Ce altă expresie mai tare ştii?

— Indiferent care ar fi, este valabilă şi în cazul meu, pentru că amândoi ne dăm seama cât de simplu ar putea să fie. Nu avem de-a face cu nişte nebuni cu minţi de găină şi nici măcar cu

teroriştii tăi sălbatici; avem treizeci de ani de experienţă şi nouăzeci la sută dintre ei în computerele noastre. Când apar semnalele, ştim unde sunt şi de regulă putem să-i oprim. Dar aici avem de-a face cu cei mai duri profesionişti din rândurile noastre şi ale Aliaţilor, care au şi ei o mulţime de ani de experienţă. Se învârt în jurul Pentagonului, în bazele armatei şi marinei şi în baza aeriană din Nevada. Iisuse, unde sunt? Deschizi gura şi nu ştii cu cine vorbeşti, cine te va doborî sau va programa un avion să se dezmembreze în aer. Cum putem opri ceea ce nu vedem?

— Poate aşa cum intenţionează Converse.

— Cu depoziţii sub prestare de jurământ?

— Poate că da. Apropo, vrea una şi de la tine. Despre întâlnirea cu Abbott, despre ceea ce aţi discutat, precum şi o evaluare a capacităţii şi a stabilităţii lui mintale. Asta înseamnă că va trebui să stai astăzi aici. Am rezervat în urmă cu o oră încă trei camere, fără să precizez pe ce nume.

— Vrei să fii amabil şi să-mi răspunzi la o întrebare? Ce naiba vrea să facă cu depoziţiile? Aici e vorba de o armată întreagă – nu ştim cât de mare – dar este o armată în toată regula! Minimum două batalioane, unul aici şi unul în Europa. Ofiţeri de carieră pregătiţi să execute ordine în care cred, ca şi în generalii care le dau. Declaraţii legalizate, depoziţii, pentru numele lui Dumnezeu! Ce naiba poate să facă cu nişte amărâte de dosare juridice? Crezi că avem timp pentru aşa ceva?

— M-am gândit şi eu la toate astea, colonele. Dar noi nu suntem avocaţi, spre deosebire de Converse. Am discutat foarte mult cu el. Porneşte pe singura cale pe care o cunoaşte. Calea legală şi, culmea, acesta a fost motivul pentru care l-am trimis acolo.

— Dă-mi un răspuns, Stone, spuse Metcalf pe un ton rece.

— Protecţie, răspunse Stone. Ceea ce doreşte Converse este protecţie imediată şi să fim luaţi în serios. Să nu fim consideraţi nişte psihopaţi, oameni cu tulburări mintale şi capacitate redusă de discernământ – cred că astea au fost cuvintele lui.

— Nu-i aşa că sunt frumoase? La naiba, dar ce vor să însemne? Cum o să acţionăm?

— Cu documente juridice. Apelând la oameni responsabili care declară ceea ce ştiu şi în faţa instanţei. Prin tribunale, colonele. Un tribunal – este nevoie de un singur tribunal şi de un judecător. Pe baza declaraţiilor depuse sub prestare de jurământ se înaintează o petiţie tribunalului – unui tribunal, unui judecător –

cerându-se să se acorde protecţie sub sigiliu.

— Ce fel de protecţie?

— Sub sigiliu. Aşa se numeşte – adică strict secretă, fără intervenţia presei, fără divulgarea informaţiilor, pur şi simplu un ordin al tribunalului transmis autorităţilor celor mai potrivite cu obligaţia de a-l executa. În acest caz, toate filialele serviciilor secrete vor primi instrucţiuni din partea tribunalului pentru a presta un serviciu extraordinar.

— Extraordinar…? Pentru cine?

— Pentru preşedintele Statelor Unite, pentru vicepreşedinte, pentru preşedintele Parlamentului, secretarul cu Apărarea, secretarul de stat – şi tot aşa, mai jos, pe toată linia. Legea, colonele. Asta este ceea ce poate să facă legea. Sunt tot cuvintele lui Converse, aşa cred.

— Iisuse!

Se auzi o bătaie uşoară în uşă; Stone acoperi arma cu ziarul *New York Times* împăturit. Se ridică în picioare, traversă camera spre uşă şi îi dădu drumul înăuntru chelnerului care împingea o măsuţă pe rotile cu o cană de cafea, două ceşti, o sticlă de whisky canadian, pahare şi gheaţă. Stone semnă notă şi omul plecă.

— Ce vrei mai întâi, cafea sau o băutură? întrebă Stone.

— La naiba, un whisky. Te rog.

— Te invidiez.

— Nu bei şi tu cu mine?

— Regret, dar nu pot. Îmi permit unul singur, seara. Locuieşti la Las Vegas, aşa că o să înţelegi. Încerc să-mi învingsoarta, colonele. Am fost concediat, îţi aminteşti?

Stone îi aduse aviatorului un pahar şi se aşeză.

— Nu poţi să-ţi învingi soarta, nu ştiai?

— Am învins-o de câteva ori şi iată că mai sunt aici.

— Tribunalele, spuse Metcalf, scuturând din cap. Un tribunal! E o fundătură, o cale închisă. Foloseşte legea pentru a ocoli oamenii din guvern la care ar trebui să ajungă, dar în care nu poate avea încredere. Oare o să meargă?

— Câştigăm timp, probabil câteva zile, greu de spus. Protecţia „sub sigiliu” nu poate fi menţinută mai mult de atât. Legea cere, de asemenea, dezvăluirea publică a faptelor. Dar şi mai important este faptul că se întăreşte securitatea eventualelor ţinte. Să sperăm că generalii Aquitaniei vor fi siliţi să-şi schimbe tactica, să se regrupeze. Şi iarăşi e vorba de timp.

— Dar acest lucru este valabil numai aici, în Statele Unite.

— Da. Tocmai de aceea Converse doreşte să câştige timp.

— Pentru ce?

— N-a vrut să-mi spună şi nu pot să-i cer s-o facă.

— Înţeleg, zise colonelul. Spuneai că ai rezervat trei camere. Cine sunt ceilalţi?

— Ai să-i cunoşti şi n-or să-ţi placă. Sunt doi copii care au dat peste chestia asta întâmplător, împreună cu alţii pe care nu-i cunosc; nu vor să spună cine sunt. După ce Halliday a ajuns la ei – sau la unul din ei – au întocmit dosarele pentru Converse. Sunt tineri, dar de ispravă. Dacă aş fi avut un fiu, mi-ar fi plăcut să fie ca ei.

— Eu am un fiu şi sper să fie aşa, spuse Metcalf. Care este procedura?

Stone se aşează pe scaun şi vorbi rar, cu voce monotonă. Repeta nişte instrucţiuni care nu erau gândite de el şi, fără îndoială, nici nu-i plăceau.

— La ora trei în după-amiaza asta trebuie să-i dau telefon lui Nathan Simon, unul dintre partenerii lui Converse de la firmă din New York. Se presupune că până atunci soţia lui Converse va lua legătura cu el şi îi va spune să aştepte telefonul meu şi să facă ceea ce îl voi ruga eu – se pare că aşa va fi. Pe scurt, Simon va veni aici însoţit de o stenografă şi ne va lua declaraţiile, precizând titlurile, gradele şi funcţiile actuale. O să stea până va termina toată treaba.

— Aveai dreptate la telefon, îl întrerupse ofiţerul. Suntem nişte oameni morţi.

— Asta i-am spus şi eu lui Converse şi m-a întrebat cum mă simt. El simţise asta pe pielea lui.

— Vă vrea pe toţi.

— Dar pe tine nu, spuse Stone. Ar dori mărturia ta şi, prin extensie, a lui Abbott, dar nu va insista asupra ei. Ştie că nu-ţi poate cere să mergi pe calea lui.

— Am pornit pe ea în momentul în care s-a prăbuşit acel avion. Şi mai este ceva. Dacă nu putem să-l oprim pe Delavane şi pe generalii lui, ce naiba ne mai rămâne? Converse nu vrea să spună ce are de gând să facă?

— Nu în ceea ce numeşte el numărătoarea inversă. Da, în ce priveşte ziua de mâine. Ne trimite propria lui declaraţie şi cea a unui tip de la *Surete* din care reiese că cea mai mare parte a rapoartelor oficiale de la Paris sunt minciuni… Şi… Încă n-am

murit, colonele. Converse ne-a spus foarte clar că Nathan Simon este cel mai bun avocat pe care l-am putea găsi, asta dacă îl convingem să ne creadă.

— Ce poate face un avocat?

— L-am întrebat pe Converse acelaşi lucru şi mi-a dat un răspuns straniu. A spus „poate să folosească legea, pentru că legea nu înseamnă oameni, legea e lege”.

— Chestia asta mă depăşeşte, spuse Metcalf iritat. Nu în context filosofic, ci în sensul în care se aplică acum, adică în momentul de faţă, naiba să-l ia!... Nu mai contează nimic, nici noi nu contăm! O dată ce pistoalele alea or să iasă la suprafaţă şi capetele vor începe să cadă la Washington şi la Londra, Paris sau Bonn – indiferent unde – or să preia controlul şi n-o să-i mai putem opri. Afirm asta pentru că ştiu de cât timp doresc unii dintre ei să preia controlul. Vor opri măcelurile, ca să ne facă să ne simţim în siguranţă şi să-i umilească pe sovietici. Au fost momente în care şi eu gândeam aşa!

— Mie îmi spui?

— Am greşit amândoi.

— Ştiu. De asta sunt acum aici.

Metcalf bău, apoi îşi lipi paharul rece de obrazul fierbinte.

— Mă tot gândesc la vorbele lui Sam. Trebuie să existe undeva o listă, aşa mi-a spus. Lista membrilor Aquitaniei. A exclus locurile obişnuite. Nu se află nici într-un seif, nici pe hârtie – probabil că este programată electronic, protejată de coduri, undeva unde nimănui nici nu-i trece prin gând să caute, fără legătură cu lumea militară. O listă! Trebuie să existe o listă! repetă el. Ca pilot, avea o imaginaţie extraordinară, probabil că tocmai de asta era aşa de bun la treburile alea de tactică la zece mii de metri înălţime. Să iasă dintr-o dată cu soarele în spate acolo unde nimeni nu îl aşteaptă, sau din spatele unui orizont întunecos unde radarul nu-l poate depista. Ştia toate astea. Era un geniu al tacticii.

În timp ce Metcalf vorbea, Stone se aplecă în faţă şi îşi aţinti privirile pe chipul aviatorului, sorbind fiecare cuvânt pe care acesta îl rostea.

— Scharhorn, spuse el, aproape în şoaptă. Este *Scharhorn!*

Bimotorul Riems 406 se roti deasupra aeroportului de la St Gervais, aflat la douăzeci de kilometri de Chamonix; luminile gălbui ale celor două piste aruncau raze de culoarea

chihlimbarului în noaptea clară. Prudhomme îşi verifică centura de siguranţă, în timp ce pilotul din stânga lui începea manevrele de aterizare.

Mon Dieu, ce zi incredibilă avusese! îşi spuse el, privind în jos, spre dreapta, la grupul de luminiţe. Vânătăile întunecate de pe mâna lui erau acum mai puţin vizibile. *Formidable!* Călăul lui nici măcar nu se obosise să-şi disimuleze intenţiile, atât era de arogant. Fusese crescut, fără îndoială, ca un *Legionnaire!* Sentinţa de condamnare la moarte o primise probabil în timp ce se afla în maşină, la capătul parcării din Bois de Boulogne! Ucigaşul îi telefonase la birou. Lui Prudhomme îi trecuse prin cap că s-ar putea să fie o cursă aşa încât se dusese pregătit la întâlnire. Omul îl rugase pe recentul lui superior să se întâlnească cu el în Boulogne, în parcare; avea nişte noutăţi uluitoare. O să vină cu maşina lui de serviciu şi, pentru că nu putea să plece de lângă staţia radio, îl rugă pe inspector să urce în automobilul lui.

Nu auzise, însă, nici un fel de veşti uluitoare, ci mai degrabă nişte dezvăluiri zguduitoare. Omul îi pusese o mulţime de întrebări, pe un ton foarte arogant.

Ce ai făcut în dimineaţa aceasta?

Vrei să spui dacă m-am bărbierit? Dacă am fost la toaletă? Dacă mi-am sărutat nevasta la plecare? La ce te referi?

Ştii foarte bine la ce mă refer! Mai devreme. Omul acela de pe bulevardul Raspail! Ai intrat cu maşina în maşina lui şi l-ai oprit. Pe urmă cineva a aruncat narcotice înăuntru. L-ai arestat pe nedrept!

N-am fost de acord cu ceea ce făcea. Şi nu sunt de acord nici cu această conversaţie.

Prudhomme se întinsese să deschidă portiera cu mâna stânga, deoarece cu dreapta avea altă treabă.

Stop! strigase subordonatul său, înhăţându-l de umăr. *O apărai pe femeia aia!*

Citeşte raportul meu! Dă-mi drumul!

Am să-ţi dau drumul în iad! Am să te ucid, băgăreţule!

Fostul subordonat scosese un pistol de sub sacou, dar nu suficient de rapid. Prudhomme trăsese de două ori. Din păcate, era o armă de calibru mic. Fostul colonel al Legiunii, un tip masiv, se repezise asupra lui Prudhomme într-un asalt final, însă veteranul Rezistenţei recursese la un vechi truc. De-a lungul reverelor îşi ascunsese o sârmă subţire cu câte un laţ la fiecare

capăt. O scosese repede şi o trecuse peste capul subordonatului său, încrucişându-şi apoi mâinile. Trase violent, până când sârma pătrunse în carnea adversarului.

— Am primit aprobarea de aterizare, domnule inspector, spuse pilotul zâmbind. Jur pe toţi Dumnezeii că nimeni n-o să mă creadă! Bineînţeles că n-am să suflu o vorbă, jur pe mormântul mamei mele!

— Probabil că tocmai trage un gât de tărie în Montmartre, spuse Prudhomme sec. Taci din gură şi poate că o să mai ai ocazia să aduci tutun dubios din Malta.

— Nici un cuvinţel. N-o să rostesc nici o vorbuliţă, domnule inspector. Sunt şi eu tată!

— Bravo ţie! Şase luni şi după aia dispari, s-a înţeles?

— Jur pe mormântul tatălui meu!

— Este cât se poate de viu şi la închisoare – o să iasă peste două luni. Spune-i să se potolească.

Joel şi Valerie ascultaseră în tăcere povestea omului de la *Surete*. Interpolul era compromis, poliţia de arondisment manipulată, chiar şi *Surete* era coruptă, iar comunicatele oficiale conţineau minciuni. De ce?

— Am să vă spun de ce, pentru că am nevoie de ajutorul dumneavoastră – foarte mare nevoie, spuse Converse, ridicându-se de pe scaun şi ducându-se spre birou, unde se aflau paginile dactilografiate ale declaraţiei lui. Puteţi citi totul, dar mi-e teamă că va trebui s-o faceţi aici. Mâine dimineaţă voi face copii, dar până atunci nu vreau ca materialul să iasă din camera asta. Apropo. Val v-a făcut o rezervare – o cameră single – nu mă întrebaţi cum, dar funcţionarul de jos o să aibă probabil o garderobă nouă, dacă nu chiar o casă.

— *Merci, madame*.

— Pe numele de French, adăugă Joel.

— Da?

— Nu, vreau să spun că numele este French.

— *Oui.*

— Nu, ceea ce vreau să spun este că…

— *Pardon, mon viuex,* interveni Valerie. *Le nom sur le registre est „Monsieur French”, c’est un nom anglais, pas francois. French. Arthur French.*

— Dar va trebui să semnez, să vorbesc. O să-şi dea seama.

— Nu semnezi nimic şi nici nu vorbeşti, spuse Val, luând o

cheie de pe noptieră şi întinzându-i-o lui Prudhomme. Camera este plătită – pe trei zile. După aceea – poate chiar mai curând dacă veţi fi de acord să ne ajutaţi – toţi trei vom fi în altă parte.

— *Formidable.* Trebuie să citesc.

— *Mon ami – mon epoux – est un avoue briliant.*

— *Je comprends.*

— Sunt vreo patruzeci de pagini aici, spuse Converse, dându-i hârtiile lui Prudhomme. Veţi avea nevoie de cel puţin o oră. Noi vom merge jos să mâncăm ceva şi ca să vă lăsăm să citiţi.

— De acord. Am multe lucruri de aflat.

— Dumneata ce vei face? întrebă Joel. Adică, ce o să se întâmple cu dumneata? Au să găsească cadavrul în maşină.

— Mai mult ca sigur, spuse Prudhomme. L-am lăsat acolo unde era. Dar poliţia nu va face nici o legătură cu mine.

— Amprente? Faptul că aţi lipsit de la birou?

— Un alt obicei din timpul războiului, spuse omul băgând mâna în buzunar, de unde scoase o pereche de mănuşi de cauciuc. Forţele de ocupaţie germane aveau amprentele noastre. Cât despre absenţa mea, este foarte simplu. I-am spus unui asistent că voi pleca la Calais câteva zile. La vârsta mea mă bucur de o oarecare independenţă.

— Asta va fi pentru poliţie, dar eu mă referam la ceilalţi. La cei de care fusese trimis legionarul.

— Sunt conştient de asta. Trebuie să fiu prudent. Nu mi se întâmplă pentru prima dată.

— Atunci, lectură plăcută, spuse Converse, făcându-i semn lui Val să vină cu el. Dacă aveţi nevoie de ceva, sunaţi la serviciul de cameră.

— *Bon appetit*, spuse Prudhomme.

Chaim Abrahms ridică mâna moartei, care strângea încă arma cu degetele albite şi o îndreptă spre pieptul acesteia.

Ochii ăştia mari, căprui, care nu vor să se închidă! Îl priveau fix, acuzator.

— Ce mai vrei de la mine?! gemu el. Am văzut morţii. Am trăit cu morţii! Lasă-mă în pace, femeie! Nu poţi să înţelegi!

Dar ea înţelesese, înţelesese atâţi ani la rând. Gătise miel şi pui în deşert şi hrănise unităţile de la Irgun şi Haganah, fără să pună întrebări despre moarte. Luptase pentru o speranţă, o simplă speranţă care era începutul unui vis. Pământul le aparţinea, de drept, prin Biblie. Luptaseră şi câştigaseră! Două

mii de ani fuseseră proscrişi – dispreţuiţi, hăituiţi, scuipaţi de atotputernicele triburi străine. Tribul lor fusese ars şi gazat pentru a fi şters de pe faţa pământului. Şi, totuşi, supravieţuiseră. Acum triburile deveniseră puternice! Erau învingătorii, nu învinşii!

— Tocmai de asta am luptat! Pentru asta ne-am rugat! De ce mă condamni? Chaim Abrahms gemu şi îşi apăsă fruntea pe faţa soţiei sale.

Hitabdut era una dintre cele mai cumplite păcate enumerate în Talmud. Era *Ebude Atzmo*, suprimarea propriei vieţi împotriva voinţei lui Dumnezeu cel Atotputernic după chipul şi asemănarea căruia fusese creat omul. Un evreu care comite *Hitabdut* nu are dreptul să fie înmormântat în cimitirul evreiesc. Asta se va întâmpla şi cu soţia lui Chaim Abrahms, cea mai devotată fiinţă pe care o cunoscuse.

— Trebuie s-o fac! gemu el. E pentru binele ei.

Prudhomme îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se întoarse la scaunul lui. Valerie şedea în faţa lui, iar Converse rămăsese în picioare lângă fereastră, privindu-l pe omul de la *Surete* şi ascultându-l atent.

— Nu-mi mai vin în minte alte întrebări, spuse francezul, privind îngrijorat ceaşca de cafea din mâna lui. Faţa lui ridată exprima şi mai multă îngrijorare decât la început. S-ar putea să fiu încă prea şocat că să mă pot gândi la ceva. A spune că este incredibil nu serveşte la nimic; şi nici n-ar fi adevărat. Totul mi se pare cât se poate de credibil. Lumea este atât de înspăimântată încât ţipă după stabilitate, după un loc în care să se ascundă, să caute adăpost împotriva cerului, a străzilor, a semenilor. Cred că acum se va pune problema puterii absolute, indiferent de costurile acesteia.

— Cuvântul cel mai potrivit este într-adevăr absolută, spuse Joel. O confederaţie de guverne militare care o alimentează pe alta, poliţii interdependente, legi modificate – totul în numele stabilităţii – până când toţi cei care nu sunt de acord cu ei vor fi declaraţi instabili şi vor fi reduşi la tăcere. iar dacă nu vor tăcea cei care nu sunt de acord cu ei şi haosul va izbucni din nou, stabilitatea va avea câştig de cauză, Aquitania va câştiga. Nu au nevoie decât de acest val iniţial de teroare, un val tsunami de omoruri şi confuzie. Au folosit cuvintele „personaje-cheie, acumulare… accelerare rapidă… haos”. Oameni puternici

doborâţi în timp ce revoltele izbucnesc în zeci de capitale şi generalii intră victorioşi în fruntea armatelor lor. Acesta este scenariul, sunt cuvintele lor.

— Tocmai aceasta este problema, domnule. Sunt numai cuvinte, cuvinte pe care poţi să le transmiţi unui număr mic de oameni, pentru că s-ar putea să dai tocmai peste cei care nu trebuie să le audă. Şi atunci ai accelera chiar dumneata această numărătoare inversă, declanşând holocaustul.

— Numărătoarea inversă a început deja, reţineţi, interveni Converse. Dar există o şansă. „Acumularea" şi „accelerarea rapidă" pot fi folosite în alt fel. Ai dreptate, nu sunt decât cuvinte – cuvinte acumulate, cuvinte accelerate. Eu nu pot ieşi la iveală, cel puţin deocamdată. Nimeni nu-mi poate asigura protecţia, nici o agenţie sau poliţie din lume, nimeni şi nimic nu-i va împiedica să mă ucidă. Şi, după ce mă vor omorî, vor spune că toate afirmaţiile mele au fost doar elucubraţiile unui psihopat. Să nu mă înţelegi greşit. Nu am nici un chef să mor, moartea mea este lipsită de importanţă. Important este că adevărul va muri o dată cu mine, pentru că eu sunt singurul care a discutat direct cu cei patru Cezari ai lui Delavane şi probabil şi cu al cincilea, un englez.

— Crezi că aceste declaraţii, aceste depoziţii sub prestare de jurământ pot modifica ceva?

— Pot să valoreze foarte mult.

— Cum aşa?

— Da, pentru că aici este o lume reală, o lume foarte complicată la care trebuie să ajungem cât mai curând – trebuie să ajungem la oamenii în care putem avea încredere, care sunt capabili să facă ceva. Şi repede. Este ceea ce am vrut să fac acum câteva săptămâni, dar am pornit pe o cale greşită. Am vrut să transmit tot ceea ce ştiu unui om pe care îl cunosc. Lui Nathan Simon, cel mai bun avocat din câţi ştiu eu. Am scris totul – de două ori – fără să-mi dau seama că nu făceam decât să-i leg şi lui mâinile, poate chiar să-l condamn la moarte. Joel se depărtă de fereastră, ca un avocat care se apropie de evidenţierea concluziilor. La cine s-ar fi putut duce fără să fie însoţit de un om sănătos la minte şi nu cu unul etichetat drept „ucigaş psihopat"? Şi dacă aş fi ieşit la suprafaţă, aşa cum pe bună dreptate ar fi insistat el, am fi fost amândoi lichidaţi. Apoi Val mi-a vorbit despre omul din New York care i-a dat telefon şi despre celălalt care a fugit după ea pe stradă. Am făcut atunci o presupunere

corectă. Nu procedează aşa nişte oameni care vor să te ucidă; aceştia nu se anunţă în prealabil. Însemna că erau oamenii de la Washington, cei care mă trimiseseră pe mine aici şi încercau acum să la legătura cu mine. Apoi mi-a descris întâlnirea cu Sam Abbott şi faptul că a menţionat numele acestui Metcalf, un om în care avea încredere şi pe care îl consideră o persoană suficient de importantă pentru a-i împărtăşi ceea ce aflase… Şi în sfârşit, ai mai apărut şi dumneata la Paris – mi-a povestit ce ai făcut şi ce ai spus, că te-ai oferit să ne ajuţi şi ai recurs la aceeaşi parolă pe care a folosit-o şi Rene Matillon – familia Tatianei. Tatiana, un nume sau un cuvânt care cred că înseamnă încredere, chiar şi atunci când eşti înconjurat de rechini.

— Aveţi dreptate, *monsieur.*

— Şi atunci totul a devenit clar pentru mine. Dacă aş fi putut să stabilesc nişte linii de comunicaţie şi să ajung la voi ar fi existat o cale. Voi eraţi cei care ştiau adevărul; unii dintre voi ştiau tot adevărul, alţii, asemeni dumitale, numai fragmente; dar, indiferent se asta, înţelegeaţi uriaşul pericol reprezentat de generali şi de Aquitania, ce puteau să facă şi ce făcuseră deja. Chiar şi dumneata, Prudhomme. Cum spuneai? Interpolul este compromis, poliţia manipulată, *Surete* coruptă – rapoartele oficiale numai minciuni? Şi să-i adăugăm la toate acestea pe Anstett de la New York, pe Peregrine, pe comandantul forţelor armate ale NATO, pe Matillon, Beale, Sam Abbott… Connal Fitzpatrick – cu semn de întrebare – şi Dumnezeu ştie câţi alţii încă. Toţi morţi. Generalii au început marşul – dă-le încolo de teorii, au început să ucidă!… Dacă aş putea să-i conving pe toţi să scrie declaraţii sub prestare de jurământ – sau să fie de acord să li se ia depoziţii – şi apoi să le trimit pe toate lui Nathan Simon, acesta ar avea muniţia necesară. I-am împuiat capul lui Stone de la New York cu aspectele astea legale şi a înţeles. Îşi va face tema lui şi îi va pune şi pe ceilalţi să şi-o facă – nu are de ales. Important este ca toate aceste materiale să ajungă la Simon. După ce va avea documentele, depoziţiile referitoare la evenimente văzute de oameni respectabili şi cu experienţă, va putea întocmi un dosar. Te rog să mă crezi, pentru el vor fi ca nişte planuri ale unei bombe cu neutroni. Mâine va intra în posesia lor şi se va duce la oamenii cu care trebuia să ia legătura, chiar dacă va fi nevoit să intre şi în Biroul Oval. Joel făcu o pauză şi se uită la omul din faţa lui, arătând cu capul la paginile care conţineau propria lui declaraţie. Am aranjat că

documentele acestea să plece cu avionul mâine dimineaţă spre New York. Aş vrea şi o declaraţie din partea dumitale.

— Am să ţi-o dau. Dar ai încredere în curier?

— Ar putea să se prăbuşească întreaga lume şi femeia asta ar continua să stea liniştită în casa ei de la munte fără să afle, sau să-i pese. Cum stai cu engleza?

— Binişor, aşa cred. Stăm de vorbă de câteva ore.

— Vreau să spun, cu ortografia. Am face economie de timp dacă ai scrie declaraţia în noaptea asta.

— Ortografia mea în engleză este probabil la fel de proastă ca a dumitale în franceză.

— Scrie în engleză, interveni Valerie. Am să fac corecturile necesare. Dacă nu eşti sigur de ceva, scrie în franceză.

— *Merci.* În seara asta?

— Secretara va fi aici mâine dimineaţă la prima oră, îi explică Joel. Tot ea va pleca cu materialul la New York mâine după-amiază.

— Şi e de acord să facă asta?

— A fost de acord să accepte o donaţie importantă în favoarea unei organizaţii pentru protecţia naturii, care se pare că este cel mai important lucru din viaţa ei.

— Foarte convenabil.

— Şi mai e ceva, spuse Joel, aşezându-se pe braţul fotoliului în care şedea Valerie. Acum ştii şi dumneata adevărul şi, în afară de acest material care trebuie să ajungă la Simon, mai trebuie să fac ceva. Posed o mulţime de bani şi un bancher din Mykonos gata să confirme că am acces la încă şi mai mulţi – ceea ce ştii deja. Dacă aş dispune de timp, aş putea găsi personalul şi echipamentul de care am nevoie. Din păcate nu am şi sunt nevoit să apelez la dumneata.

— Pentru ce anume?

— Pentru declaraţiile finale. Ultima parte a mărturiilor. Vreau să răpesc trei oameni.

37

Subsemnatul Peter Charles Stone, în vârstă de cincizeci şi opt de ani, cu domiciliul la Washington, DC, am fost angajatul Agenţiei Centrale de Informaţii timp de douăzeci şi nouă de ani, pe parcursul cărora am deţinut funcţia de şef de misiune în diverse ţări din Europa; în ultima perioadă am fost director adjunct al secţiei Operaţiuni secrete, Langley, Virginia. Dosarul meu personal se află la Agenţia Centrală de Informaţii şi poate fi obţinut spre consultare conform regulilor care guvernează aceste proceduri. După ce am plecat de la CIA am lucrat în calitate de consultant şi analist la numeroase departamente de informaţii.

În ajunul datei de 15 martie anul acesta am fost contactat de căpitanul Howard Packard, din Armata Statelor Unite care m-a întrebat dacă poate să mă viziteze pentru a discuta o problemă confidenţială. Mi-a declarat de la bun început că vorbea în numele unui grup restrâns de oameni atât din cadrul serviciilor Armatei cât şi al Departamentului de Stat, ale căror numere de identitate nu intenţionează însă să le divulge. Apoi mi-a spus că au nevoie de consultanţă de specialitate din partea unui ofiţer de informaţii cu experienţă care nu mai este legat (în mod permanent) de nici o ramură a serviciilor de informaţii. Mi-a precizat că dispune de anumite fonduri pe care le-aş putea utiliza dacă ceea ce îmi va spune mă va interesa. De notat că numitul căpitan Packard şi asociaţii acestuia au efectuat o analiză temeinică a dosarului meu personal – având cunoştinţă de toate deficienţele, inclusiv de problema cu alcoolul şi…

Subsemnatul căpitan Howard N.M.I. Packard, din Armata SUA, 507538, în vârstă de treizeci şi unu de ani, actualmente domiciliat în Oxon Hill, Maryland, făcând parte din Secţia 27, Departamentul de Control al Tehnologiei, Pentagon, Arlington, Virginia, declar următoarele: în luna decembrie a anului trecut, domnul A. Preston Halliday, avocat din San Francisco cu care mă împrietenisem ca

urmare a numeroaselor petiţii înaintate de acesta secţiei noastre în numele clienţilor lui (toate încununate de succes şi absolut ireproşabile), m-a rugat să iau masa cu el la un mic restaurant din Clinton, la aproximativ cincisprezece kilometri de casa mea. Şi-a cerut scuze că nu o invită şi pe soţia mea, explicându-mi că ceea ce doreşte să-mi comunice ar putea s-o tulbure cum, de altfel, mă va tulbura şi pe mine. A mai adăugat că nu este vorba de nici un fel de conflict de interese în cazul întâlnirii noastre, deoarece nu există nici o acţiune în curs de desfăşurare, ci una care ar trebui cercetată şi oprită…

Subsemnatul locotenent (J.G.) William Michael Landis, Marina SUA, necăsătorit, douăzeci şi opt de ani, domiciliat în The Somerset Garden Apartments, Virginia, programator de calculatoare pentru Departamentul marinei, Divizia de aprovizionare cu armament maritim, staţionat la Pentagon, Arlington, Virginia, în momentul de faţă, fără a fi numit oficial responsabil de întreaga activitate de programare pentru Marină din cadrul Pentagonului… Cred că nu mă exprim cum trebuie, domnule.

[Dă-i drumul mai departe].

Spun toate acestea, deoarece cu ajutorul echipamentului sofisticat pe care îl am la dispoziţie, precum şi al codurilor secrete de microconversie, pot să intru în multe computere restricţionate care deţin informaţii deosebit de delicate şi de maximă confidenţialitate. În februarie anul acesta, căpitanul Howard Packard, din Armata SUA şi alţi trei bărbaţi – doi de la Departamentul de Stat, Oficiul pentru controlul muniţiilor şi al treilea de la Corpul de marină, un ofiţer pe care îl cunoşteam de la secţia de Aprovizionarea armatei – au venit să mă vadă într-o duminică dimineaţă. Mi-au spus că sunt îngrijoraţi din cauza unei serii de transferuri de arme şi tehnologie de vârf care încalcă regulamentele Departamentului Apărării şi ale Departamentului de Stat. Am primit de la ei date în legătură cu nouă astfel de incidente şi mi-au cerut să păstrez confidenţialitatea cercetării.

În după-amiaza următoare am accesat calculatoarele de maximă securitate şi cu ajutorul codurilor de conversie am înserat datele celor două transferuri. Datele iniţiale au fost

confirmate – numerele acestea nu se schimbă niciodată dar în fiecare caz, după confirmare, informaţiile rămase au fost şterse şi scoase din calculatoare. Şase din aceste nouă transferuri au putut fi depistate datorită datelor iniţiale de introducere şi au condus la o firmă numită Palo Alto International, aparţinând unui general în retragere, pe nume Delavane. Aceasta a fost prima mea implicare în această acţiune.

[Cine erau ceilalţi trei bărbaţi, domnule locotenent?]

Nu ar servi la nimic să le rostesc numele, domnule. Nu aş face decât să le provoc neplăceri familiilor lor.

[Nu înţeleg, la ce vă referiţi?]

Sunt morţi. S-au întors la locurile lor de muncă, au pus anumite întrebări şi au murit. Doi într-un presupus accident rutier prin coliziune cu un camion, iar al treilea ucis de un trăgător de elită deranjat mintal în timp ce alerga prin parcul Rock Creek. Erau mulţi oameni care făceau jogging acolo, însă pe el l-a nimerit glonţul…

În calitate de căpitan în armata americană, cu acces la informaţii confidenţiale, am folosit foarte des proceduri strict secrete. Am reuşit să asigur o linie telefonică sterilă (adică scanată în permanenţă pentru depistarea unei eventuale ascultări sau înregistrări), astfel încât domnul Halliday să poată lua legătura cu mine la orice oră din zi sau din noapte fără a fi spionaţi. De comun acord cu domnul Stone şi cu locotenentul Landis, am examinat sursele şi am obţinut dosarele secrete ale unor persoane pe care Halliday le-a găsit menţionate printre hârtiile generalului Delavane. Este vorba de generalii Bertholdier, Leifhelm, Abrahms şi van Headmer. Folosind fondurile oferite de domnul Edward Beale, am angajat firme particulare din Paris, Bonn, Tel Aviv şi Johannesburg pentru a aduce dosarele la zi cu toate informaţiile curente referitoare la subiecţii în cauză.

Între timp, descoperiserăm alte douăzeci şi şapte de ştersături în calculatoare, legate direct de licenţele de export şi transferurile de armament în valoare estimativă de patruzeci şi cinci de milioane de dolari. O mare parte dintre acestea au fost iniţiate de Palo Alto Internaţional, după care li se pierdea urma…

Experienţa pe care am acumulat-o în cadrul secţiei de Operaţiuni Secrete a CIA m-a ajutat să-mi dau seama că este vorba de o operaţiune de anvergură, de mare importanţă. Întrucât la Washington se dădeau aprobări pentru exporturi ilegale care se cifrau la sume de multe milioane de dolari, era limpede că trebuia să existe şi o mulţime de măsuri de prevedere, o reţea de informatori în slujba lui Delavane, unii avizaţi, alţii nu. Fără a mai intra în detalii, căpitanul Packard mi-a confirmat acest raţionament, relatându-mi un incident recent care-i costase viaţa pe cei trei oameni care încercaseră să depisteze mai multe ştersături de pe calculator. Ne-am mutat din domeniul extremiştilor în cel al fanaticilor şi ucigaşilor. De aceea am considerat – şi îmi asum toată responsabilitatea pentru respectiva decizie – că am putea avansa mult mai repede dacă am trimite un om în sectoarele periferice ale operaţiunii Delavane, cu suficiente informaţii că să se poată face legătură cu Palo Alto. Prin însăşi natura comerţului ilegal cu arme, la locul unde acestea sunt livrate există mai multă libertate de mişcare. Trebuia să începem de la cei patru generali, ale căror nume fuseseră menţionate în însemnările lui Delavane. Din păcate nu aveam nici un om cu experienţa care o solicita această misiune…

În prejma zilei de 10 iulie, domnul Halliday m-a sunat pe telefonul steril şi mi-a comunicat că a găsit un candidat potrivit pentru misiunea avută în vedere de domnul Stone. Era vorba de un avocat specializat în dreptul internaţional, un om pe care îl cunoscuse cu ani în urmă, care fusese prizonier de război în Vietnam şi avea şi o motivaţie personală pentru a se angaja în lupta împotriva lui Delavane. Numele lui era Joel Converse…

Subsemnatul Alan Bruce Metcalf, în vârstă de patruzeci şi opt de ani, ofiţer în Forţele aeriene ale SUA, cu gradul de colonel, staţionat la baza aeriană Nellis, Clark County, Nevada, îndeplinesc funcţia de ofiţer şef de informaţii. Acum treizeci şi şase de ore, de la momentul în care dictez această declaraţie, în ziua de 25 august, ora patru după-amiaza, am primit un telefon de la generalul de brigadă Samuel Abbott, comandantul operaţiunilor tactice de la

baza aeriană Nellis. Generalul mi-a cerut să ne întâlnim, de preferinţă în afara bazei, cât mai curând cu putinţă. Avea informaţii noi şi deosebit de importante în legătură cu recenta asasinare a comandantului suprem al NATO şi a ambasadorului american de la Bonn. A insistat să ne îmbrăcăm în haine civile şi a propus să ne întâlnim la biblioteca Universităţii Nevada, în campusul din Las Vegas. Ne-am întâlnit în jurul orei şaptesprezece treizeci şi am discutat timp de cinci ore. Voi încerca să fiu cât mai exact, lucru relativ uşor, întrucât conversaţia mi-e proaspătă în minte, deoarece a fost urmată de tragică moarte a generalului Abbott, prietenul meu apropiat pentru care am nutrit întotdeauna o profundă admiraţie…

Ceea ce am relatat mai sus sunt aşadar informaţiile pe care mi le-a transmis generalul Abbott şi primite de la fosta doamnă Converse. Am acţionat imediat în vederea convocării unei întâlniri de urgenţă la cel mai înalt nivel a personalului din serviciile de informaţii de la Washington. Generalul Abbott credea tot ceea ce aflase. Era un om deosebit de echilibrat, niciodată înclinat spre decizii sau aprecieri pripite. După părere mea, a fost asasinat deoarece avea „informaţii noi şi deosebit de importante” despre un coleg prizonier de război, un anume Joel Converse.

Nathan Simon, înalt şi masiv, se rezemă de spătarul scaunului, îşi scoase ochelarii cu ramă de baga şi trase de bărbuţa mică ce îi acoperea cicatricele căpătate cu mulţi ani în urmă. Sprâncenele groase şi cărunte erau arcuite accentuat deasupra ochilor căprui. În cameră nu mai era nimeni în afară de el şi Peter Stone. Stenografa plecase, iar Metcalf, extenuat, se dusese la el în cameră; ceilalţi doi ofiţeri, Packard şi Landis, preferaseră să se întoarcă la Washington – cu avioane separate. Simon puse cu grijă declaraţiile dactilografiate pe masă.

— N-a mai fost nimeni altcineva, domnule Stone? întrebă el, cu o voce blândă, mult mai blândă decât privirea.

— Nu ştiu pe nimeni altcineva, domnule Simon, răspunse fostul ofiţer de informaţii. Toţi cei la care am apelat după aceea au fost oameni de la niveluri inferioare, cu acces la echipament, nu şi la decizie. Reţineţi vă rog, trei oameni au fost ucişi imediat ce a început totul.

— Da, ştiu.

— Puteţi face ceea ce a spus Converse? Puteţi obţine ceva, „sub sigiliu” şi să mişcaţi nişte munţi pe care noi nu-i putem clinti din loc?

— Aşa v-a spus?

— Da. De aceea am fost de acord să fac ceea ce fac.

— A avut motivele lui. În ce mă priveşte, trebuie să mă mai gândesc.

— Nu avem răgaz de gândire. Trebuie să acţionăm, trebuie să facem ceva! Timpul ne presează!

— E adevărat, dar nu ne putem permite să greşim, nu-i aşa?

— Converse a spus că aveţi acces la nişte oameni puternici de la Washington. Că pot avea încredere în dumneavoastră.

— Dar tot dumneavoastră mi-aţi spus că n-am cum să ştiu în cine pot avea încredere.

— O, Iisuse Hristoase!

— Un profet blând şi inspirat, spuse Simon şi se uită la ceas în timp ce îşi strângea hârtiile. Acum este ora două şi jumătate, domnule Stone, iar trupul meu a ajuns la capătul puterilor. Am să iau legătura cu dumneavoastră ceva mai târziu, pe parcursul zilei. Nu încercaţi să mă căutaţi. Am să menţin legătura cu dumneavoastră.

— Legătura? Pachetul de la Converse e pe drum şi va sosi curând. Trebuie să-l iau de la aeroportul Kennedy, de la cursa de Geneva care aterizează la ora două şi patruzeci şi cinci după-amiază. Vrea să-l primiţi de îndată.

— Veţi fi la aeroport? întrebă avocatul.

— Da, urmează să-l întâlnesc pe curier. Mă întorc aici pe la trei şi jumătate-patru, în funcţie de sosirea avionului şi de circulaţie, fireşte.

— Nu, domnule Stone, rămâneţi la aeroport. Vreau ca tot ce a pregătit Joel pentru mine să-mi parvină cât mai curând cu putinţă. Aşa cum există un curier de la Geneva la New York, puteţi face şi dumneavoastră pe curierul.

— Unde plecaţi acum? La Washington?

— Poate că da, poate că nu. Deocamdată mă duc direct acasă să pot gândi în linişte. Sper să şi dorm puţin. Daţi-mi un nume pe care să-l pot folosi ca să vă caut la aeroport pe pager.

Johnny Reb se ascunse pe fundul bărcii lui micuţe; motorul mergea încet, iar valurile plescăiau încetişor lovindu-se de marginile copastiei. Era îmbrăcat cu pantaloni negri, un pulover

negru cu guler răsfrânt şi pe cap purta o căciuliţă de aceeaşi culoare. Era foarte aproape de coasta de sud-vest a insulei Scharhorn. Zărise luminile mai multor geamanduri care săltau pe apă; erau lumini de avertizare, care semnalau apropierea de fosta bază de submarine şi formau un fel de zid nevăzut şi de netrecut. Alarma s-ar fi declanşat imediat ce ar fi trecut de ele. Era cea de-a treia noapte şi începea să se simtă răzbunat.

Trebuia să dea curs instinctelor lui. Avea o datorie de plătit unora ca Delavane şi Washburn, a ticăloşilor ăia trei, neamţul, francezul şi evreul care intenţionau să le facă imposibilă viaţa unor domni respectabili asemeni lui. Nu ştia prea mult despre sud-african, cu excepţia faptului că asemenea indivizi care urăsc negrii ar trebui să-şi bage odată şi odată minţile în cap. Negrii se descurcau foarte bine şi asta îi dădea lui Johnny Reb o satisfacţie teribilă. Actuala lui prietenă era o cântăreaţă de culoare din Tallahassee, care se afla în Elveţia din motive stupide care includeau cocaina şi un cont frumuşel la o bancă din Berna.

Johnny Reb era decis să termine cu ei.

Îşi focaliză binoclul cu infraroşii pe vechile cheiuri de beton ale bazei de submarine. Era o adevărată nebunie! Vasul se oprise la unul din docuri şi acum pe chei înainta un grup numeros de oameni, gata să se îmbarce. Straniu i se păru felul în care erau îmbrăcaţi: costume de culoare închisă, cu cravate; unii dintre ei purtau chiar pălării. Toţi aveau bagaje şi câte o servietă. Arătau ca nişte participanţi la un congres al bancherilor sau al corpului diplomatic. Examinând atent şirul de pasageri, Reb îşi zise că puteau fi luaţi drept oameni de afaceri obişnuiţi, care străbăteau zilnic peroanele gărilor, coborau din taxiuri sau se urcau în avioane. Tocmai aspectul foarte obişnuit al vestimentaţiei lor în contrast cu atmosfera sinistră a staţiei de alimentare a submarinelor era ceea ce îi stimula imaginaţia lui Johnny Reb. Oamenii aceştia puteau să treacă neobservaţi aproape oriunde, însă nu veneau de oriunde. Veneau de la Scharhorn; proveneau fără îndoială din ceea ce era o unitate extrem de sofisticată a acestor nenorociţi de generali. Erau travestiţi în oameni obişnuiţi şi li se dăduse ordin să se poarte ca atare, să-şi deschidă servietele în avion şi în trenuri ca să studieze rapoartele firmelor, să soarbă câte puţin dintr-un pahar, să citească eventual vreun roman uşor care să le permită să se relaxeze după tensiunea zilei – *şi să se ducă acolo unde primiseră ordin să ajungă.*

Asta este, îşi spuse Johnny, lăsând binoclul în jos. *Echipele de*

atac! Instinctele lui nu dădeau niciodată greş; Johnny se întoarse şi pipăi motorul, apoi răsuci cârma spre dreapta, pornind încet înainte. Fostul ofiţer de informaţii se întoarse şi porni spre debarcaderul lui din Cuxhaven.

Douăzeci şi cinci de minute mai târziu, ajunse. Opri barca, trase la mal, îşi luă servieta, apoi urcă malul abrupt. Trebuia să se mişte repede, dar cu foarte mare grijă. Cunoştea destul de vag ţărmul de la Cuxhaven, de unde plecase şalupa; urmărise luminile care săltau pe apă. Dacă se va apropia suficient de mult, va putea identifica docul. Va dispune însă doar de puţin timp pentru a scruta zona şi a identifica cu precizie cheiul. Îşi luă servieta etanşă şi porni repede spre capătul docului, apoi o coti spre stânga în direcţia locului de unde credea că plecase vasul. Trecu pe lângă un depozit mare şi ajunse într-o zonă deschisă. Erau cinci cheiuri scurte, unul după altul, care nu înaintau mai mult de şaptezeci de metri în apă: un doc pentru vase de tonaj mediu şi mic. La toate cheiurile, cu excepţia unuia, erau legate câteva traulere şi nişte bărci de agrement străvechi. Johnny îşi dădu seama că de acolo plecase şalupa. Încercă să traverseze cheiul ca să-şi găsească o ascunzătoare.

— *Halt – Stehenbleiben!* răsună o comandă guturală şi un bărbat ieşi din umbra unui şlep ancorat la cheiul patru. *Was machen Sie hier? Wer sind Sie?*

Johnny Reb ştia când să profite de vârsta lui; îşi încovoie umerii, întinse capul puţin înainte şi vorbi cu o voce gâjâită:

— *Passen Sie auf diese alten Kasten auf?* întrebă el continuând apoi tot în germană. Sunt pescar pe una din relicvele astea şi mi-am pierdut portofelul în după-amiaza asta. N-am voie să-l caut?

— Vino mai târziu, bătrâne. Nu poţi să-l cauţi acum.

— Ce spuneţi? Johnny îşi duse mâna la urechea dreaptă, răsucindu-şi repede inelul de pe degetul mijlociu şi apăsând pe un buton al acestuia. Nu mai aud ca în tinereţe. Ce ai spus?

Bărbatul se apropie şi privi spre larg de unde se auzea zgomotul unui motor puternic:

— Pleacă de aici! strigă el apropiindu-şi gura de urechea lui Johnny. Acum!

— O, dar tu eşti Hans!

— Cine?

— Hans! Mă bucur să te văd! Johnny îşi repezi braţele în jurul gâtului pazniculuiui ca într-o îmbrăţişare afectuoasă şi înfipse acul ieşit din inel în carnea omului.

— Ia mâinile de pe mine, bătrân împuţit ce eşti! Nu mă cheamă Hans şi nu te-am văzut în viaţa mea. Cară-te de aici sau am să-ţi... trag un... glonţ... în căpăţâna aia! Mâna neamţului se îndreptă spre buzunarul vestonului, dar nu mai ajunse. Omul se prăbuşi la pământ.

— Voi ăştia mai tinerei ar trebui să aveţi mai mult respect pentru cei în vârstă, mormăi Johnny în timp ce trăgea trupul celui leşinat la umbra traulerului de la cheiul trei. Habar n-aveţi ce şmecherii ştim noi. Babacii voştri aflaseră, dar voi, mucoşilor, nu mai ştiţi nimic! iar eu am treabă tocmai cu babacii voştri, nătărăilor!

Johnny Rebelul se urcă pe trauler şi străbătu în goană puntea. Şalupa venea direct spre cheiul patru. Deschise servietă în care îşi pusese binoclul şi începu să studieze atent instrumentele pe care le avea la dispoziţie pentru a-şi exercita meseria. Scoase un aparat telescopic de luat vederi, fabricat de nişte nemţi conştiincioşi în timpul celui de-al doilea război mondial pentru a fotografia instalaţiile Aliaţilor pe timp de noapte, îl fixă bine şi constată cu satisfacţie că bateriile erau pline. Făcea de prea multă vreme meseria asta ca să-şi permită să comită greşeli de amator.

Şalupa alunecă spre chei, ca un uriaş elefant negru, ca o balenă ucigaşă. În timp ce pasagerii coborau, Johnny Reb începu să facă fotografii.

— Iubito, aici este Tatiana. Trebuie să vorbesc cu băiatul meu.

— Aici hotelul Algonquin din New York, spuse o voce calmă de femeie. Prefix doi-unu-doi-opt-patru-zero, şase-opt-zero-zero. Întrebaţi de Peter Marcus.

— Subtil, ticălosul, n-am ce zice, spuse Johnny Rebb. Mă scuzaţi pentru limbaj, doamnă!

— Am mai auzit dintr-astea şi altă dată. Numele meu e Ann.

— La naiba, domnişoară, de ce nu mi-ai spus de la început! Ce mai faci, fetiţo?

— Mă descurc, Johnny, am ieşit din sistem, ştii asta, dar fac un serviciu unui vechi prieten.

— Un vechi prieten? Ce fată drăguţă, dacă n-ar fi fost vorba de Petey, m-aş fi dat puţin la tine.

— Păcat că n-ai făcut-o, Rebelule. Eu nu intrăm în planurile lui, în planurile alea al naibii de importante, iar tu erai unul dintre cei mai drăgălaşi – cum îţi ziceau? Gentlemanul?

— M-am străduit întotdeauna să salvez aparenţele, Annie. Îmi dai voi să-ţi mai telefonez dacă scăpăm din încurcătura asta?

— Nu ştiu despre ce încurcătură e vorba, dar constat că ai deja numărul meu de telefon.

— Îmi frângi inima, fată blondă!

— Acum suntem bătrâni, dragă Johnny, dar presupun că tu n-o să accepţi asta.

— Niciodată, fetiţo, niciodată.

— Ai grijă de tine. Ar fi păcat să te pierdem, eşti un băiat tare bun.

Operatoarea de la hotel Algonquin era foarte fermă:

— Îmi pare rău, domnul Marcus nu este în cameră şi nu răspunde pe pager.

— Am să revin, spuse Rebelul.

— Îmi pare rău, tot nu am nici un răspuns. Domnul Marcus nu este în cameră şi nu răspunde pe pager.

— Cred că am mai vorbit şi acum câteva ore. Nu răspunde în cameră şi mi-am permis să întreb la recepţie. Nu a eliberat camera şi nici nu a dat alt număr de telefon. Nu doriţi să lăsaţi un mesaj?

— Cred că da. Să-i transmiteţi aşa. „Stai liniştit până te găsesc eu. Sau caută-mă tu pe mine. Absolut urgent. Semnat Z. Tatiana.” Asta e tot.

— Mulţumesc, domnule. Z aţi spus?

— Da, de la „zero”. Johnny Reb închise telefonul din apartamentul lui din Cuxhaven. Cu un gust amar.

Erich Leifhelm îşi întreţinea oaspeţii la masa lui preferată de la restaurantul Ambasador, aflat la etajul al optsprezecelea al hotelului Steigenberger din Bonn. Salonul mare, elegant avea o vedere admirabilă spre oraş şi spre fluviu, iar masa era aşezată în aşa fel încât mesenii să profite din plin de panoramă. Era o după-amiază senină şi Valea Rinului se lăsa admirată în toată splendoarea ei.

— Niciodată nu mă plictiseşte, spuse fostul feldmareşal, adresându-se celor trei bărbaţi de la masă. Am vrut să vedeţi şi voi priveliştea asta înainte să vă întoarceţi la Buenos Aires.

Şeful de sală interveni, se înclină politicos adresându-se în şoaptă lui Leifhelm:

— *Herr General,* vă caută cineva la telefon.

— Un aghiotant al meu se află la masa cincizeci şi cinci, spuse Leifhelm nepăsător, deşi pulsul i se accelerase simţitor. Poate că este un mesaj de la preotul din Strasbourg.

— Domnul de la telefon insistă să vorbiţi dumneavoastră cu el. Mi-a spus să vă transmit că sună din California.

— Înţeleg, foarte bine. Leifhelm se ridică de pe scaun şi îşi ceru scuze oaspeţilor: nu putem scăpa nici o clipă de sâcâiala afacerilor; vă rog să mă iertaţi, lipsesc numai o clipă.

Şeful de sală dădu politicos din cap şi adăugă:

— Am spus să vă dea legătura în biroul meu, *Herr General*. Este chiar în hol.

— Bine ai făcut. Mulţumesc.

Erich Leifhelm dădu din cap cu înţeles când trecu pe lângă masa cincizeci şi cinci. Omul înţelese că i se dăduse liber. În întreaga sa carieră de strateg şi tactician, feldmareşalul nu comisese o eroare mai mare.

În hol se aflau doi oameni, unul se uita la ceas, celălalt arbora o mutră plictisită. Judecând după hainele scumpe, se vedea că sunt clienţi obişnuiţi ai restaurantului care aşteptau fie nişte colegi, fie soţiile, căci altfel s-ar fi aşezat la masă. Un al treilea bărbat aflat dincolo de uşa de sticlă, îmbrăcat în uniforma personalului de întreţinere al restaurantului, îi supraveghea atent pe cei doi dinăuntru.

Leifhelm îi mulţumi şefului de sală, care îi deschise uşa pentru a-l lăsa să intre în biroul lui modest. După ce generalul intră, acesta se întoarse în restaurant. Cei doi bărbaţi pătrunseră în birou în timp ce bătrânul soldat ridica receptorul.

— *Was geht hier vor? Wer ist...!*

Unul dintre bărbaţi îl apucă pe general cu amândouă mâinile, acoperindu-i gura cu palma. Cel de-al doilea scoase o seringă, deschise gulerul generalului şi înfipse acul la baza gâtului. După ce apăsă pe piston, scoase acul, masă locul şi închise gulerul cămăşii.

— Se va putea mişca încă vreo cinci minute, spuse doctorul în germană, dar nu va putea vorbi şi nici nu va raţiona. Mişcările lui sunt acum mecanice şi va trebui ghidat.

— Şi peste cinci minute? întreb primul bărbat.

— O să se prăbuşească şi, probabil, o să vomite.

— Hai, repede! Ridică-l în picioare, *ghidează-l,* pentru numele lui Dumnezeu! Mă duc să văd ce e afară şi am să bat o dată în

uşă.

Câteva secunde mai târziu, auzind ciocănitul, doctorul îl scoase pe Leifhelm din birou şi se îndreptă cu el spre uşa de sticlă.

— Pe aici! porunci cel de-al treilea bărbat, îmbrăcat în uniforma personalului de întreţinere, arătând spre dreapta.

— Repede! adăugă doctorul.

Dintre cei care se aflau în hol, câţiva îl recunoscură pe general şi priviră nedumeriţi faţa lividă şi buzele care tremurau încercând să spună ceva.

— Marele om a primit o veste îngrozitoare, îi lămuri doctorul. Este cumplit, cumplit!

Ajunseră la ascensorul de serviciu şi pătrunseră înăuntru. Lipită de peretele ascensorului se afla o targă pe rotile. Al treilea bărbat scoase o cheie din buzunar, deblocă liftul şi apăsă pe butonul de la subsol. Ceilalţi doi îl urcară pe Leifhelm pe targă şi îl acoperiră complet cu un cearşaf.

— O să înceapă să vorbească acolo sus, spuse primul bărbat. O să apară imediat şi buldogii lui. Sunt totdeauna prin preajmă, spuse bărbatul în uniforma hotelului. Avionul ne aşteaptă la aeroport.

Fostul mare feldmareşal al celui de-al treilea Reich vomită sub cearşaf.

Jacques Louis Bertholdier intră în apartamentul său de pe bulevardul Montaigne, îşi scoase haina de mătase şi şi-o aruncă pe un scaun. Apoi se duse la bar, îşi turnă votcă într-un pahar în care pusese două cuburi de gheaţă şi se îndreptă spre canapeaua aflată sub fereastră. Bulevardul mărginit de copaci era puţin circulat în după-amiaza aceea liniştită. Uneori îşi spunea că asta este inima Parisului pe care îl iubea atât de mult, Parisul celor influenţi şi bogaţi, al celor care nu trebuia să se murdărească niciodată pe mâini. Tocmai de aceea cumpărase acel apartament extravagant în care îşi instalase cea mai aţâţătoare metresă. Acum avea mare nevoie de ea. Dumnezeule, câtă nevoie avea să se relaxeze!

Legionarul împuşcat chiar în maşina lui! În parcarea de la Bois de Boulogne! Şi Prudhomme, nenorocitul ăla de birocrat, care chipurile era la Calais! Nici un fel de amprente! Nimic! Fostul mare general al Franţei avea nevoie de o oră de linişte, de relaxare.

— Elise! Unde eşti? Haide, vino încoace, egipteanco! Sper că te-ai îmbrăcat aşa cum ţi-am spus, cu combinezonul acela negru şi scurt de la Givenchy, fără nimic pe dedesubt!

— Bineînţeles, *mon general!* se auzi răspunsul ciudat de şovăielnic din spatele uşilor dormitorului.

Bertholdier se amuză în sinea lui şi se întoarse spre canapea. *Marele Timon* era o persoană de care trebuia să ţină seama chiar şi tinerele vânzătoare de plăceri, care iubeau banii, apartamentele luxoase şi automobilele elegante. Ei bine, nu trebuia să se mai gândească la nimic altceva, ci să se relaxeze.

Zgomotul clanţei îl făcu să tresară. Uşa se deschise şi apăru o fată cu părul negru, cu faţa ovală, cu ochii mari căprui uşor miraţi. Poate că filmase marijuana, îşi zise Bertholdier. Era îmbrăcată într-un neglijeu de dantelă neagră, care i se mula pe sâni. Se apropie de canapea mişcându-şi unduitor şoldurile.

— Minunat, eşti minunată, târfă de pe Nil. Stai jos. A fost o zi oribilă, o zi îngrozitoare, care din păcate nu s-a terminat încă. Şoferul meu se va întoarce peste două ore, dar până atunci am nevoie de odihnă şi de relaxare. Dăruieşte-mi-le, egipteanco.

Bertholdier îşi deschise fermoarul de la şliţ şi întinse mâna după fată.

— Giugiuleşte-l, aşa cum o să te giugiulească şi el pe tine şi după aceea fă tot ce poţi face. O apucă de umeri şi îi apăsă capul în jos, spre organul lui. Acum, acum, fă-o!

O lumină orbitoare inundă camera şi doi oameni ieşiră din dormitor. Fata sări înapoi, iar Bertholdier ridică privirile surprins. Omul din faţa lui scoase din buzunar un aparat de fotografiat, iar tovarăşul lui, un tip scund şi spătos, cu un revolver în mână, se îndreptă încet spre „legenda Franţei”.

— Vă admir gusturile, domnule general, spuse el răguşit. V-am admirat întotdeauna, chiar şi atunci când n-am fost de acord cu dumneavoastră. Nu vă mai amintiţi de mine, dar m-aţi trimis în faţa Curţii Marţiale din Algeria şi m-aţi băgat la închisoare treizeci şi şase de luni pentru că am lovit un ofiţer; era sergent-major şi abuzase de oamenii mei aplicându-le pedepse exagerate pentru delicte minore. Trei ani pentru că am pălmuit un porc îmbrăcat elegant. Trei ani în barăcile alea împuţite pentru că am avut grijă de oamenii mei.

— Sergent-major LeFevre, spuse Bertholdier pe un ton autoritar, încheindu-se calm la şliţ. Îmi amintesc. Eu nu uit niciodată nimic. Te-ai făcut vinovat de trădare; ai atacat un

ofiţer. Ar fi trebuit să-i pun să te împuşte.

— În acei trei ani au fost momente când aş fi preferat să fi fost executat, domnule. Dar nu mă aflu aici ca să discutăm despre trecut. Mi-am dat seama atunci că sunteţi nebuni cu toţii. Am venit aici să vă spun că va trebui să mergeţi cu mine. Vă veţi întoarce teafăr la Paris peste câteva zile.

— Nătărăule! se stropşi generalul. Îţi închipui că mă sperii cu pistolul ăla?

— Nu, l-am luat pentru protecţia mea şi pentru a vă împiedica să faceţi ceea ce vă închipuiţi că vă cere onoarea de militar. Vă cunosc prea bine ca să-mi închipui că v-aţi putea lăsa impresionat de o ameninţare, dar mai am şi o altă metodă de convingere. Fostul sergent-major scoase din buzunar un alt fel de pistol, de o formă mai ciudată. Pistolul acesta nu conţine gloanţe, ci nişte săgeţi impregnate cu o substanţă chimică specială care poate provoca un stop cardiac. Intenţionam să vă ameninţ că voi publica fotografiile după moartea dumneavoastră şi să demonstrez lumii întregi că măreţul general a decedat în timp ce presta activitatea la care se pricepea cel mai bine. Acum m-am răzgândit. Unghiul din care s-au făcut fotografiile permite anumite retuşuri; evident, nu vom altera cu nimic expresia de pe chipul dumneavoastră, numai că tovarăşa dumneavoastră de plăceri poate deveni foarte uşor un „el”, un tânăr băiat. Au existat nişte zvonuri cu privire la unele excese, mai ales în legătură cu o căsătorie aranjată în pripă pe care nimeni n-a înţeles-o. În ce consta secretul pe care marele general l-a ţinut ascuns cu străşnicie toată viaţa? Să fi fost sabia lui Damocles pe care generalul de Gaulle a ţinut-o întotdeauna deasupra capului colonelului său ambiţios şi rebel? Apetitul exagerat al candidatului la succesiunea lui care era atât de hrăpăreţ încât înhăţa tot ce putea, făcând abstracţie de sex. Şoaptele despre tinerii locotenenţi corupţi, despre violuri, despre interogatoriile care se desfăşurau la dumneavoastră acasă…

— Destul! strigă Bertholdier, sărind în picioare. Continuarea acestei conversaţii este inutilă. Indiferent cât de absurde şi nefondate sunt acuzaţiile dumneavoastră, nu voi permite ca numele meu să fie atins de această infamie! Vreau să-mi daţi filmul!

— Dumnezeule, aşadar e adevărat, spuse fostul sergent.

— Filmul! urlă din nou generalul. Dă-mi-l!

— O să-l primiţi, răspunse LeFevre. În avion.

Chaim Yakov Abrahms ieşi cu capul plecat din sinagogă Ihud Shivat Zion din Tel Aviv. Mulţimea de afară se aşezase pe două rânduri făcându-i loc să treacă. Bărbaţi şi femei cu chipuri grave, adepţii lui, deplângeau în tăcere teribilă suferinţă a marelui om, a acestui soldat al Israelului, care primise o lovitură atât de grea din partea soţiei sale. *Hitabdut,* şopteau ei. *Ebude Atzmo*, îşi rosteau încetişor unul altuia la ureche, ca să nu-i audă Chaim. Rabinul fusese neînduplecat. Păcatele acestei femei demne de dispreţ se abăteau asupra capului acestui vajnic luptător biblic, care iubea cu aceeaşi fervoare pământul ţării ca şi Talmudul. Femeia nu va fi înmormântată în locul sfânt, ci va rămâne pentru totdeauna în afara porţilor cimitirului *beht Hakvahroht*, iar sufletul ei va lupta mereu cu această povară uriaşă.

Se spunea că încercase să se răzbune şi că nu mai era întreagă la minte. Ea îşi avea fiicele. Fiul tatălui fusese cel care căzuse măcelărit pe câmpul de luptă. Cine altul ar fi putut să-l plângă mai tare decât el, decât tatăl? Şi acum nenorocirea asta. Femeia căreia îi dăruise toată viaţa lui încălcase în modul cel mai cumplit preceptele sacre ale Talmudului. Ce ruşine, o, Doamne, ce ruşine! Oh, Chaim, fratele, tatăl, fiul şi conducătorul nostru, plângem alături de tine. Pentru tine. Spune-ne ce să facem şi vom face. Eşti regele nostru! Regele Israelului, al Iudeii şi al Samariei şi al tuturor teritoriilor pe care le ceri pentru noi! Arată-ne calea şi noi te vom urma, o, Rege!

— A făcut mai mult pentru el moartă decât ar fi putut să facă în viaţă, spuse un bărbat care se ţinea oarecum departe de ceilalţi.

— Ce crezi că s-a întâmplat în realitate? întrebă tovarăşul lui.

— Un accident. Sau poate ceva mai rău, mult mai rău. Venea des la templu. Nu s-ar fi gândit niciodată să-şi ia viaţa... Trebuie să fim cu ochii pe el că nu cumva nebunii ăştia şi alte câteva mii ca el să-l încoroneze împărat al Mediteranei.

Un automobil al Armatei cu steguleţe pe capotă înaintă pe stradă şi se apropie de trotuar, oprind în faţa sinagogii. Abrahms, purtându-şi suferinţa ca pe o mantie a tristeţii pe care numai marea lui putere sufletească putea s-o îndure, lăsă capul în jos, închise şi deschise ochii de câteva ori şi întinse mâna către cei care doreau să-l atingă, să-i asculte cuvintele.

— Maşina dumneavoastră, domnule general, spuse un tânăr soldat aflat lângă el.

— Mulţumesc, fiule, zise legenda Israelului şi se urcă în automobil, lăsându-se pe bancheta din spate, copleşit de durere. Feţele înlăcrimate se apropiaseră de geamurile automobilului.

Când vorbi, vocea generalului exprima orice altceva, dar nu durere:

— Scoate-mă de aici! Du-mă la vila mea de la ţară. O să bem câte un whisky şi o să uităm de toată porcăria asta. Rabini ticăloşi! Au avut obrăznicia să-mi ţină prelegeri! Când o să izbucnească războiul am să-i adun pe toţi şi am să-i împuşc din prima zi! Să-i văd cum mai ţin predici când o să le şuiere gloanţele pe la urechi!

Maşina luă viteză. Câteva clipe mai târziu, Chaim deschise ochii, îşi îndreptă spatele şi îşi întinse picioarele aşezându-se într-o poziţie confortabilă. Apoi, ca şi când s-ar fi trezit din somn, se uită la soldaţii de lângă el, examinându-le atent chipurile.

— Cine sunteţi? urlă el. Nu sunteţi oamenii mei, nu sunteţi aghiotanţii mei!

— Ăia or să se trezească peste vreo oră, spuse omul din dreapta şoferului, întorcându-se şi privindu-l fix pe Chaim. Bună ziua, domnule general.

— Tu!

— Da, eu. Acoliţii tăi n-au reuşit să mă împiedice să depun mărturie în faţa tribunalului din Liban şi nimic pe lumea asta nu m-ar fi putut opri să fac ceea ce fac astăzi. Am povestit acolo despre măcelărirea femeilor, copiilor şi a bătrânilor care tremurau de frică şi te implorau să le cruţi vieţile în timp ce tu râdeai. Te numeşti evreu? Nu eşti decât un om copleşit de ură. Eşti un nimic, Abrahms, dar ai să te întorci la Tel Aviv peste şapte zile.

Avioanele aterizară unul după altul; cele de la Bonn şi de la Paris zburaseră la altitudine mai joasă, iar avionul cu reacţie de la Tel Aviv cobora şi el, încet, pe aeroportul particular de la St Gervais. După ce aparatele se opriseră la capătul pistei, aceeaşi maşină albastră îi luă pe rând pe câte unul dintre „oaspeţi” şi îi duse la un castel din Alpi, aflat la cincisprezece kilometri depărtare. Fusese închiriat pentru două săptămâni de la o agenţie din Chamonix.

Sosirile fuseseră programate cu grijă, pentru că nici unul dintre cei trei vizitatori nu trebuia să ştie că ceilalţi se află acolo. Fiecărui oaspete uluit, Converse îi spusese aceleaşi cuvinte:

— Aşa după cum mie mi s-a oferit ospitalitate la Bonn, tot aşa vă ofer şi eu acum ospitalitate aici. Cazarea dumneavoastră va fi mai bună decât cea de care m-am bucurat eu, dar de mâncare nu garantez. Oricum, un lucru e sigur – plecarea dumneavoastră de aici va fi incomparabil mai puţin dramatică decât a mea.

Nu însă şi şederea dumneavoastră, îşi spunea în gând Converse. *Nu şi sejurul aici.* Asta făcea parte din plan.

38

Primele raze de lumină se arătau deasupra copacilor din Central Park. În biroul lui, Nathan Simon şedea în fotoliul confortabil de piele, cu faţa spre fereastră şi privea cum se naşte o nouă zi. Acesta era locul în care îi plăcea să gândească. În ultima vreme îl folosise la fel de mult ca să mai moţăie. În noaptea ce trecuse, somnul nu se apropiase nici o clipă de el. Mintea parcă îi luase foc. Trebuia să examineze şi să reexamineze opţiunile, să analizeze pericolele pe care le prezenţa fiecare. Dacă făcea o alegere greşită, putea declanşa alarma care i-ar fi obligat pe generali să acţioneze imediat şi, o dată declanşate, evenimentele puteau scăpa foarte repede de sub control. Evident, puteau să declanşeze acţiunea peste câteva ore, dar Nathan nu credea că se va întâmpla aşa. Generalii nu erau nişte proşti. Haosul trebuia să fie precedat de turbulenţe iniţiale care să justifice izbucnirea violenţei. Era necesar să se instaleze o stare de confuzie pentru că actorii implicaţi să poată ieşi în evidenţă. Ideile erau vechi de când lumea. Controlul militar asupra guvernelor se practica încă de pe vremea faraonilor, dăduse roade în Pelopones şi în politica Spartei care cucerise Atena, iar mai apoi în cazul cezarilor; mai târziu fusese folosit de împăraţii Sfântului Imperiu Roman, de prinţi în vremea Renaşterii ca, în cele din urmă, să atingă culmea perfecţiunii în imperiul sovietic, dar şi în cel german în secolul al XX-lea. Tulburările precedau violenţa şi violenţa preceda preluarea puterii, indiferent că era vorba de o revoluţie care antrena sute de mii de ruşi asupriţi sau de inegalităţile strigătoare la cer ale Tratatului de la Versailles.

Aici era, însă, punctul slab al strategiei generalilor: Violenţa trebuia să existe înainte să izbucnească violenţa. Oamenii – hoardele de oameni obişnuiţi – trebuia să fie mânate spre furie, dar ca să se întâmple astfel, gloatele trebuia în primul rând să se constituie, să existe. Acesta va fi semnalul, preludiul, dar când, unde? Dar ce putea să facă el, cum să procedeze pentru a scăpa atenţiei informatorilor lui Delavane? Era patronul şi prietenul lui Joel Converse, „asasinul psihopat” pe care îl creaseră generalii. Probabil că era urmărit – şi dacă va acţiona pe faţă va fi ucis

imediat. Viaţa lui nu conta. Într-un fel, era prins într-o capcană. Spre deosebire de ceea ce îi spusese lui Peter Stone, Nathan ştia exact pe cine trebuie să abordeze – nu un om, ci trei. Pe preşedinte, pe preşedintele Parlamentului şi pe procurorul general. Vârful executivului, şeful legislativului şi şeful celor care se ocupau de aplicarea legii. Trebuia să-i vadă pe toţi împreună, nu pe fiecare în parte. Tocmai în aceasta constă dilema; era prins în capcană. Nu putea pur şi simplu să pună mâna pe telefon şi să-şi fixezi o întâlnire cu astfel de oameni. Existau anumite proceduri, formalităţi, un proces de triere menit să asigure validitatea cererii; oamenii cu astfel de responsabilităţi nu-şi permit să-şi irosească timpul. Asta era capcana. Imediat ce numele lui va fi menţionat, toată lumea va afla. Delavane va fi informat în câteva ore, dacă nu chiar minute.

În ciuda afirmaţiilor măgulitoare ale lui Joel la adresa lui în faţa lui Stone, nu-i era uşor să ajungă la persoanele importante din guvern şi nici să găsească un judecător care să dea un ordin de „punere sub sigiliu” a informaţiilor pentru a garanta securitatea cuiva. Asemenea ordine se justificau atunci când era vorba de martori intimidaţi în cazul unui proces penal, dar nu şi în cazul Casei Albe, al Congresului, al Departamentului Justiţiei. Joel se agăţase de o manevră juridică şi o lansase pe orbită ca pe un balon – evident cu un anumit temei. Stone şi colegii lui îi dăduseră declaraţii.

Cu toate acestea, îşi spuse Simon, exista o logică aparte în exagerările lui Joel. Vorbise de un singur judecător, de un singur tribunal. Aceasta era logică. Curtea Supremă reprezenta instanţa potrivită. Nu o cerere din partea unui anume Nathan Simon, care va trebui analizată, examinată, ci un mesaj urgent către preşedinte de la un respectabil membru al Curţii Supreme! Nimeni nu va îndrăzni să pună sub semnul îndoielii cuvântul unui asemenea om, dacă va susţine că este vorba de o chestiune personală între el şi preşedinte. Preşedinţii erau mult mai receptivi faţă de Curte decât faţă de Congres şi pe bună dreptate. Congresul reprezenta un câmp de luptă, în timp ce Curtea era o arenă a raţionamentelor morale. Nathan Simon îl cunoştea pe omul de care avea nevoie – un judecător în vârstă de peste şaptezeci de ani. Curtea nu se afla în sesiune; aceasta urma să înceapă peste o lună, în octombrie. Omul se află undeva prin New England, dar îi putea găsi numărul de telefon la serviciu.

Nathan clipi, apoi îşi puse mâna pavăză în dreptul ochilor. Globul de foc al soarelui trimisese o rază orbitoare peste formele geometrice de dincolo de parc şi aceasta pătrunsese prin fereastra lui. Şi în clipa aceea, primi răspunsul la întrebările – unde şi când – trebuia să fie turbulenţele, preludiul erupţiei violenţei. Acestea erau programate în întreaga Europă, Marea Britanie, Canada şi Statele Unite. O serie uriaşă şi bine coordonată de proteste antinucleare. Milioane de oameni înspăimântaţi ţinându-se de mâini în principale oraşe ale lumii, făcându-şi auzite vocile în detrimentul liniştii şi al ordinii. În parcuri şi în scuaruri se vor ţine reuniuni şi se vor organiza pichetări ale guvernelor. Politicienii şi oamenii de stat care îşi băduseră seama de această ameninţare promiseseră să se adreseze gloatelor uriaşe de pretutindeni – de la Paris şi Bonn, de la Roma şi Madrid, de la Bruxelles şi Londra, Toronto, Ottawa, New York şi Washington. Aceste demonstraţii urmau să înceapă peste trei zile.

Peter Stone coborî pe potecă spre lacul din spatele casei aflată undeva în ţinutul New Hampshire. Ştia doar că se află undeva, la douăzeci de minute distanţă de aeroport. Era sfârşitul unei zile plină de surprize. Acum zece ore telefonase, din camera lui de la Algonquin, la Swissair ca să se intereseze dacă zborul de la Geneva sosea la timp. I se răspunse că va ateriza cu treizeci şi patru de minute mai devreme. Aceasta fusese prima surpriză, lipsită de consecinţe, spre deosebire de cea de-a doua. Ajunsese la aeroportul Kennedy cu puţin înainte de ora două şi, după câteva minute, auzi că domnul Lackland, numele pe care i-l băduse lui Nathan Simon, este chemat la telefon.

— Ia avionul companiei Pilgrim Airlines până la Manchester, New Hampshire, spuse avocatul. Există o rezervare pe numele de Lackland la cursa de trei şi un sfert. Crezi că vei reuşi?

— Nimic mai simplu. Cursa de la Geneva ajunge mai devreme. Presupun că e vorba de LaGuardia?

— Da. La Manchester o să te întâmpine un băiat cu părul roşu. I-am dat semnalmentele dumitale. Ne vedem, aşadar, pe la cinci şi jumătate.

Manchester, New Hampshire? Stone fusese sigur că Simon o să-i ceară să se ducă la Washington şi nu-şi luase nici măcar o periuţă de dinţi în buzunar. Surpriza numărul doi.

Surpriza numărul trei fusese curierul de la Geneva. O

englezoaică ursuză, posacă, cu faţa de culoarea granitului şi cu cea mai neprietenoasă privire pe care o văzuse vreodată. Aşa cum se înţeleseseră, se întâlniră în faţa salonului Swissair. După ce studiase cartea lui de identitate de mult expirată, femeia îi înmânase servieta şi îi spusese într-o engleză piţigăiată:

— Nu-mi place New York-ul şi nu mi-a plăcut niciodată. Nu-mi place nici să zbor cu avionul, dar toţi au fost foarte drăguţi şi este mai bine să scapi de toată tevatură. Au aranjat să mă întorc cu prima cursă spre Geneva. Mi-e dor de munţii mei. Le duc dorul şi încerc să le ofer tot ce am mai bun, am dreptate?

Apoi se întoarse, oarecum nesigură pe picioare şi porni înapoi spre scara rulantă. Abia atunci Stone îşi dădu seama că femeia era beată sau poate numai ameţită: îşi învinsese teama de zbor cu ajutorul alcoolului. Converse avea idei ciudate despre curieri, îşi spuse Stone, dar îşi schimbă părerea imediat. Cine ar fi putut trezi mai puţine suspiciuni?

A patra surpriză apăru la aeroportul din Manchester. Un bărbat de vârstă mijlocie, cu părul roşu, îl întâmpină de parcă s-ar fi cunoscut de când lumea, de parcă ar fi fost membri ai vreunei frăţii studenţeşti şi s-ar fi regăsit după treizeci de ani de despărţire. Stone fu nu numai stânjenit de efuziunea sentimentelor, ci şi uşor îngrijorat, căci ar fi putut atrage atenţia celor din jur. O dată ajunşi în parcare, omul cu păr roşu îl împinse într-o maşină, îi puse un pistol în gât şi îl percheziţiona cu cealaltă mână ca să se convingă că nu are arme.

— Doar nu era să trec cu un pistol asupra mea prin detectorul de metale! protestă fostul agent CIA.

— Vreau doar să mă asigur, copoiule. Am avut de-a face cu ticăloşi ca voi. Eu am fost la FBI.

— Ceea ce explică foarte multe, spuse Stone pe un ton serios.

— Tu conduci.

— E o întrebare sau un ordin?

— Ordin. Toţi spionii conduc maşina, răspunse roşcatul.

Surpriza numărul cinci o avu în maşină, când Stone luă un viraj brusc la comanda roşcatului, care îşi puse nepăsător pistolul în tocul de sub veston.

— Scuză-mă pentru porcăria asta, spuse el cu o voce mult mai puţin ostilă. Trebuia să fiu prudent, să te enervez, să văd cum reacţionezi, înţelegi ce vreau să spun? N-am fost niciodată în FBI, nu pot să-i sufăr pe curcanii ăia. Totdeauna încercau să te convingă că sunt mai buni decât tine numai pentru că veneau de

la Washington. Am fost poliţist în Cleveland, numele meu este Gary Frazier. Cum te simţi?

— Ceva mai bine, spuse Stone. Unde mergem?

— Îmi pare rău; o să-ţi spună dacă o să vrea.

Surpriza numărul şase se produse când Stone porni să urce dealurile din New Hampshire, spre o casă izolată, construită din lemn şi sticlă, în formă de V întors, înconjurată de pădure. Nathan Simon coborâse treptele de la intrare ca să iasă în întâmpinarea lui.

— Ai adus?

— Aici este, spuse Stone, dându-i servieta prin geamul deschis. Unde suntem? Cu cine te întâlneşti?

— Este o reşedinţă secretă, dar dacă totul este în ordine, o să te chemăm. Ceva mai jos, pe malul lacului, avem o casă pentru oaspeţi. Te rog să te odihneşti. Şoferul o să te conducă. Dacă avem nevoie de dumneata, te chemăm la telefon. Casa are un număr separat, este suficient să ridici receptorul.

Peter Stone cobora acum pe cărarea care ducea spre casa de pe malul lacului, conştient că privirile celor doi îl urmăreau. Surpriza numărul şapte: habar n-avea unde se afla şi Simon nu intenţiona să-i spună decât în cazul că totul era în odine, indiferent ce înţelegea prin asta.

Casa de oaspeţi despre care vorbise avocatul, o vilă cu trei etaje, se afla pe malul lacului şi avea acces la un debarcader, la care era ancorată o mică barcă cu motor. Stone încercă să descopere ceva care să-l ajute să-şi dea seama de identitatea proprietarului, dar nu găsi. Nici numele de pe barcă nu-i spunea nimic.

Fostul agent se aşeză pe trepte şi privi apă liniştită a lacului şi, mai departe, dealurile ţinutului New Hampshire. Totul era cufundat în linişte şi pace, cu excepţia inimii lui Stone. Simţea un gol în stomac şi îşi aminti de ceea ce spunea Johnny Reb – „ai încredere în ceea ce îţi comunică stomacul tău. Ăsta nu te înşeală niciodată.” Se întreba ce o mai fi făcut Johnny, ce o mai fi aflat.

Telefonul sună strident. Stone sări ca muşcat de şarpe, dădu uşa de perete şi se repezi la telefon.

— Vino te rog sus, spuse Nathan Simon.

— Vin imediat.

În timp ce urca panta spre vilă, Stone îl văzu pe avocat în cadrul uşii care dădea spre lac. Îşi continuă urcuşul, pregătindu-

se pentru surpriza numărul opt.

Surpriza o reprezenta prezenţa judecătorului Andrew Wellfleet, de la Curtea Supremă. Judecătorul stătea la un birou mare. Declaraţia lui Converse se afla chiar în faţa lui. Trecură câteva momente până să ridice privirile şi se uită la Stone, prin ochelarii cu rame metalice. Privirea lui rece, chiar ostilă, se potrivea perfect cu porecla care i se dăduse cu douăzeci de ani în urmă, când fusese numit la Curtea Supremă: „Andy cel Irascibil”. Lăsând la o parte temperamentul, nimeni nu-i pusese vreodată la îndoială inteligenţa deosebită, cinstea sau devotamentul faţă de litera legii.

— Ai citit astea? întrebă Wellfleet, fără să-i întindă mâna şi fără să-i ofere un scaun.

— Da, domnule, răspunse Stone. În avion. În esenţă, este ceea ce mi-a spus şi la telefon, dar evident, mai detaliat. Declaraţia francezului, a lui Prudhomme, a fost o adevărată revelaţie – ne arată cum operează oamenii, ce sunt în stare să facă.

— Şi ce naiba crezi că se poate face cu toate astea? Judecătorul indică cu un gest hârtiile împrăştiate pe birou. Să rogi toate tribunalele de aici şi din Europa să fie atât de amabile şi să emită ordine de restricţie care să interzică activitatea personalului militar de la un anumit grad în sus, pentru că ar putea fi implicaţi în chestia asta?

— Eu nu sunt jurist, domnule, tribunalele nu m-au preocupat niciodată. Am apreciat doar că având cuvântul lui Converse şi tot ceea ce ştie el, vom putea ajunge la oamenii care pot întreprinde ceva. Probabil că şi Converse a gândit la fel când l-a sunat pe domnul Simon şi, dacă îmi permiteţi, domnule, este ceea ce citiţi dumneavoastră acum.

— Nu-i suficient, spuse judecătorul. Şi la naiba cu tribunalele, domnule fost agent CIA. N-ar fi cazul să vă spun că e nevoie de nume, de mult mai multe nume, nu numai de cinci generali, dintre care trei sunt la pensie iar unul, aşa-numitul instigator, a suferit acum câteva luni o operaţie care l-a lăsat fără picioare.

— Delavane? întrebă Simon întorcându-se de la fereastră.

— Exact, spuse Wellfleet. E cam jalnic, nu vi se pare? Nu redă imaginea unui pericol iminent.

— Dar se poate transforma într-un pericol extraordinar.

— Nu neg acest lucru, Nate. Mă uit însă la ce aţi strâns voi aici. Abrahms? Aşa cum o să vă spună orice concetăţean al lui, e un fanfaron, un militar de excepţie, dar cu mai multe rotiţe

defecte la cap. Şi apoi, pe el nu-l preocupă decât Israelul. Van Headmer? O relicvă din secolul al XIX-lea; părerea lui nu face doi bani dincolo de graniţele Africii de Sud.

— Domnule judecător, spuse Stone, vorbind pe un ton mai ferm decât înainte, vreţi să sugeraţi că ne înşelăm? Dacă asta vreţi să spuneţi, vă asigur că mai sunt şi alte nume – şi nu este vorba doar de ataşaţii de la ambasada din Bonn care au fost ucişi pentru că au încercat să afle nişte răspunsuri.

— Nu m-ai ascultat! se răsti Wellfleet. Tocmai i-am spus lui Nate că nu neg nimic. Cum naiba aş putea face asta? Exporturi ilegale, imposibil de depistat, în valoare de patruzeci şi cinci de milioane! Un aparat care poate mânui presa cum doreşte, care poate corupe agenţiile guvernamentale şi aşa cum spune Nate „poate crea un asasin psihopat” ca să te determine să te retragi. Nu, domnule, nu spun că greşiţi. Spun că ar trebui să faceţi ceea ce mi s-a spus că ştiţi să faceţi cel mai bine şi asta cât mai repede. Puneţi mâna pe Washburn ăsta şi pe cine mai puteţi găsi la Bonn; înhăţaţi câţiva de la Departamentul de Stat şi de la Pentagon pe care îi bănuiţi, băgaţi-le nişte chimicale în ei şi stoarceţi-le creierii să vă dea *nume!* Iar dacă o să spuneţi vreodată că eu v-am sugerat aceste metode care încalcă cele mai sacre drepturi ale omului, am să susţin că vorbiţi aiurea. Stai de vorbă cu Nate. N-avem timp pentru politeţuri.

— Nu avem nici resurse, spuse Stone. Aşa cum i-am explicat domnului Simon, am câţiva prieteni pe care pot conta ca să obţin informaţii, dar nu pentru ceea ce propuneţi dumneavoastră. Nu am pârghiile necesare, nu am nici oameni, nici echipamente. Nici măcar nu mai sunt angajatul guvernului.

— Aici pot să vă ajut, spuse Wellfeet şi notă ceva. O să ajungi unde doreşti.

— Şi mai este încă o problemă, continuă Stone. Indiferent cu câtă grijă am acţiona, tot vom declanşa nişte alarme. Oamenii aceştia sunt nişte fanatici, nu nişte extremişti fără minte. Sunt organizaţi; ştiu exact ce fac. Acţionează sistematic coroborând mai multe secvenţe până când toţi vom fi obligaţi să le acceptăm, adică să acceptăm ceea ce este inacceptabil, continuarea violenţei, a revoltelor, a crimelor.

— Foarte drăguţ, domnule. Şi ce aveţi de gând să faceţi? Nimic?

— Bineînţeles că vom face ceva. S-ar putea să greşesc, dar eu l-am crezut pe Converse când mi-a spus că, cu declaraţiile

noastre, cu toate dovezile pe care i le-am dat, domnul Simon va putea ajunge la anumite persoane. Şi de ce să nu-l fi crezut? Afirmaţiile lui veneau în întâmpinarea raţionamentelor mele, fără a-l include şi pe Nathan Simon. Numai că aşa cum gândeam eu presupunea mai mult. Va trebui să ne luăm toate măsurile de precauţie, ca să reuşim. O să ajungem la oamenii la care trebuie să ajungem şi să începem contraatacul.

— La cine te gândeşti? întrebă brusc Wellfleet.

— La preşedinte, în primul rând. Şi apoi, pentru că avem de-a face cu vreo şase ţări, la secretarul de stat. Vom da curs unui proces rapid şi strict de triere – fără îndoială cu ajutorul acelor chimicale despre care dumneavoastră n-aţi pomenit nimic – pentru a stabili care sunt oamenii neimplicaţi în afacerea Aquitania. O să creăm celule, posturi de comandă aici şi în străinătate. Întâmplător, există un om care ne poate ajuta foarte mult în această chestiune, un anume Belamy de la MI6. Am lucrat cu el şi este cel mai bun; a mai făcut chestii de astea şi altă dată. O dată ce vom amplasa celulele noastre şi agenţii sub acoperire, putem pune mâna pe Washburn şi pe alţi câţiva pe care îi cunoaştem. Prudhomme ne poate furniza numele celor de la *Surete* care aprobă transferurile şi au furnizat informaţii împotriva lui Converse. Aşa cum ştiţi din propria mea declaraţie, ţinem sub supraveghere insula Scharhorn; credem că este un centru de comandă sau un releu de comunicaţii. Cu un echipament potrivit am putea să-i interceptăm. Important este să avem mai multe informaţii. Când le vom cunoaşte strategia, vom putea elabora măsuri de contracarare fără să declanşăm alarmele. Stone făcu o pauză şi îi privi pe cei doi bărbaţi. Domnule judecător, domnule Simon, am fost şef în cinci posturi vitale din Marea Britanie şi din Europa. Ştiu că se poate face.

— Nu mă îndoiesc, spuse Nathan Simon. Cât va dura?

— Dacă domnul judecător îmi asigură cooperarea şi echipamentul de care am nevoie, cu oamenii pe care am să-i aleg, aici şi în străinătate, Derek Belamy şi cu mine vom reuşi să organizăm un program de subminare. Putem fi operaţionali în opt-zece zile începând de acum.

Simon se uită la judecătorul de la Curtea Supremă de justiţie, apoi din nou la Stone.

— Nu ne putem permite opt sau zece zile, spuse el. Nu avem decât trei – chiar mai puţin de trei.

Peter Stone îl privi pe avocatul înalt şi masiv, simţind cum

sângele îi îngheaţă în vine.

Generalul Marcus George Delavane puse încet receptorul în furcă. Jumătatea de om se afla în scaunul cu rotile, curelele îl ţineau legat de suporturile de oţel, braţele îi atârnau grele şi respira sacadat. Venele de la gât îi zvâcneau. Strânse pumnii până când încheieturile degetelor se albiră. Apoi ridică fruntea şi privi furios la aghiotantul în uniformă care stătea în faţa biroului.

— Au dispărut, spuse el cu vocea piţigăiată şi rece ca gheaţa. Leifhelm a fost răpit de la un restaurant din Bonn. Au spus că l-a luat o ambulanţă care a plecat în grabă într-o direcţie necunoscută. Paznicii lui Abrahms au fost drogaţi şi alţii le-au luat locul. L-au răpit cu maşina personală din faţa sinagogii. Bertholdier n-a mai coborât din apartamentul de pe Montaigne şi când şoferul a urcat ca să-i amintească cât e ceasul, a găsit-o pe femeie legată în pat; era goală şi pe piept îi scriseseră "târfă "cu ruj. Le-a spus că l-au luat doi oameni înarmaţi care vorbeau ceva de un avion.

— Dar van Headmer? întrebă aghiotantul.

— Fermecătorul nostru *afrikaaner* cinează la Clubul militar din Johannesburg şi spune că o să-şi întărească paza. Oricum nu face parte din cerc şi e prea departe ca să mai conteze.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule general? Ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat? *Converse!* Asta s-a întâmplat! Ne-am creat singuri cel mai înverşunat duşman, colonele, deşi am fost avertizaţi. Chaim a spus-o, omul nostru din Mossad ne-a spus foarte clar. Vietnamul de Nord a făcut din el un buldog al iadului – astea au fost cuvintele omului din Mossad – iar noi am creat un monstru. Ar fi trebuit ucis la Paris sau la Bonn.

— Atunci nu puteaţi lua măsura asta, spuse aghiotantul dând din cap. Trebuia să aflaţi de unde vine, sau măcar să-l izolaţi, să faceţi din el – cum spuneaţi – un paria de care să nu se sinchisească nimeni. A fost o strategie foarte corectă, domnule general. Şi mai este încă. Nimeni n-a venit să-l caute.

Ochii lui Delavane se deschiseră larg.

— Ai fost întotdeauna cel mai bun aghiotant al meu, Paul. Îi aminteşti plin de tact superiorului că, indiferent de eşecurile imediate, deciziile sale s-au bazat pe un raţionament serios.

— N-am fost de acord atunci când am considerat că e cazul, domnule general, pentru că tot ceea ce ştiu de la dumneavoastră am învăţat. Chiar şi acum, în clipa de faţă. Aţi avut dreptate.

— Da, am avut – am. Dar acum nu mai contează. Totul este pus în mişcare şi nimic nu ne mai poate opri. Acest Converse a fost ţinut în şah şi silit să fugă tot timpul. Oricum, oamenii pe care i-a luat ostatici nu erau decât nişte simboluri, menite să-i atragă pe alţii. În asta constă frumuseţea unei strategii corecte, colonele. Puterea este nevăzută, dar ne propulsează mereu înainte. Evenimentele vor dicta singura soluţie acceptabilă. Aceasta este moştenirea pe care o las, colonele.

Nathan Simon terminase aproape tot ce avea de spus. Nu-i trebuiseră mai mult de trei minute, timp în care Peter Stone rămăsese nemişcat, cu ochii aţintiţi asupra bărbatului mai în vârstă, având un gust insuportabil de amar în gură.

— Vezi care e tipicul, aşa e? conchise avocatul. Protestele vor începe în Orientul Mijlociu şi vor continua peste Atlantic, culminând în Canada şi în Statele Unite. Vor debuta cu mişcarea „Pace în Ierusalim”; vor urma Beirut, Roma, Paris, Bonn, Londra, Toronto, Washington, New York, Chicago etc. Acţiuni gigantice în cele mai mari oraşe ale lumii, peste tot unde s-au infiltrat Delavane şi oamenii lui. Se vor produce confruntări – tulburările iniţiale – care vor creşte devenind conflicte grave cu infiltrări de unităţi teroriste. Bombe aruncate în maşini sau în canalizare, sau pur şi simplu în mulţime – al doilea val cu o violenţă încă şi mai mare – toate acestea producând o confuzie generală şi dezordine care vor impune ca factorii de conducere să fie puşi la locul lor. Mai precis, după ce vor fi în posturi, să înceapă să-şi exercite atribuţiile.

— Asaltul final, interveni Stone calm. Asasinări selective.

— Haosul, fu de acord Nathan. Oameni cu responsabilităţi uriaşe morţi subit, mii de protestatari, luptându-se unul cu altul, pretinzând că ei sunt conducătorii. Haosul total.

— *Scharhorn!* spuse fostul ofiţer de informaţii. N-avem încotro. Trebuie să mergem acolo. Pot să folosesc telefonul dumneavoastră, domnule judecător?

Fără să mai aştepte răspunsul, Stone se apropie de biroul lui Wellfleet, îşi scoase portofelul şi extrase din el o hârtiuţă cu un număr din Cuxhaven, Germania de Vest. Ridică receptorul urmărit de privirea dură a judecătorului de la Curtea Supremă şi formă numărul. Încetineala cu care se stabilea legătura peste Atlantic era exasperantă. În sfârşit se auzi apelul.

— Rebelule? Invective explozive răsunară atât de puternic în

receptor încât se auzeau în toată încăperea. Stone i-o tăie scurt: încetează, Johnny! N-am mai fost de nu ştiu când pe la hotel şi nu am timp de aşa ceva acum!... Ce spui că ai făcut? Fostul ofiţer CIA ascultă şi ochii i se măreau. Acoperi microfonul cu mâna şi se întoarse către Nahan Simon: Dumnezeule! Au pornit, şopti el. Fotografii cu infraroşu, luate noaptea trecută şi developate în dimineaţa asta – totul e clar. Nouăzeci şi şapte de oameni de la Scharhorn s-au urcat într-o şalupă şi s-au îndreptat spre staţii de cale ferată şi aeroporturi. Omul crede că sunt echipele de şoc.

— Trimite fotografiile alea la Bruxelles şi la Washington cu cel mai rapid mijloc de transport, ordonă venerabilul judecător de la Curtea Supremă.

39

— Absurd! urlă generalul Jacques Louis Bertholdier din fotoliul tapiţat cu brocart aflat în biroul spaţios de la castel. Nu cred o iotă!

— Ăsta e cuvântul dumneavoastră preferat, nu-i aşa? spuse Converse, care stătea în picioare în dreptul ferestrei larg deschise de unde se puteau desluşi munţii. Era îmbrăcat cu un costum negru, cămaşă albă şi cravată, toate cumpărate la Chamonix. Cuvântul „absurd”, la el mă refer, continuă el. L-aţi folosit cel puţin de două ori când am stat de vorbă la Paris. Orice informaţie care nu vă convine o calificaţi imediat drept absurdă – la fel şi pe cel care v-o aduce. Aşa vă purtaţi cu oamenii care nu vă sunt pe plac?

— Evident că nu! Aşa mă port cu mincinoşii. Legendarul general dădu să se ridice. Şi nu văd nici un motiv…

— Staţi jos! Vocea lui Joel avea acum un ton aspru, de comandă. Staţi jos, sau la Paris se va întoarce numai cadavrul dumneavoastră, adăugă el fără ostilitate, dar convingător. După cum v-am spus, doream doar să discut cu dumneavoastră. Nu va dura mult şi după aceea veţi fi liber să plecaţi. Oricum sunt mult mai amabil decât aţi fost dumneavoastră faţă de mine.

— De dumneata ne puteam dispensa. Îmi pare rău că sunt atât de brutal, dar acesta este adevărul.

— Dacă vă puteaţi dispensa de mine atât de uşor, de ce nu m-aţi ucis pur şi simplu? De ce toată această construcţie elaborată, toată osteneala pe care v-aţi dat-o să mă prezentaţi ca pe un asasin, urmărit prin toată Europa?

— Evreul ne-a îndemnat.

— Evreul? Chaim Abrahms?

— Acum nu mai contează, spuse Bertholdier. Omul nostru din Mossad – întâmplător, un analist de excepţie – ne-a convins că dacă nu te putem determina să spui cine te-a trimis, poate pentru că nici nu ştii, trebuie să te punem într-un „teritoriu interzis”, cred că aşa s-a exprimat. Şi a avut dreptate. Nimeni nu te-a revendicat. Nimeni nu te-a căutat. Erai şi eşti, în afara jocului.

— Şi de ce spuneţi că acum nu mai contează – faptul că mi-aţi

spus ceea ce presupuneaţi că ştiu deja?

— Ai pierdut, domnule Converse.

— Serios?

— Iar dacă îţi închipui că mă poţi droga – aşa cum te-am drogat noi – dă-mi voie să te scutesc de osteneala unei asemenea proceduri. Nu am nici un fel de informaţii. De fapt, nimeni nu le are. Doar o maşină care este pusă în mişcare şi emite ordine.

— Către alte maşini?

— Bineînţeles că nu. Către oameni – oameni care vor face ceea ce au fost pregătiţi să facă. Care cred în ceea ce fac. Dar n-am nici cea mai mică idee cine sunt aceştia.

— Te referi la crime, nu-i aşa? Ei sunt ucigaşii.

— Toate războaiele se reduc la crime, tinere. Şi să-ţi fie clar: acesta este un război. Lumea a răbdat destul. O să îndreptăm lucrurile, o să vezi, nimeni nu ni se va opune. Nu numai că este nevoie de noi, dar suntem chiar doriţi.

— Acumulare... accelerare rapidă, acestea au fost cuvintele, nu-i aşa?

— Evreul s-a cam pripit. L-a luat gura pe dinainte.

— A spus că eşti un ticălos fanfaron, că are de gând, împreună cu van Headmer, să vă pună într-o cuşcă de sticlă cu fetiţe şi băieţi şi să privească cum faceţi sex cu ei până vă daţi duhul.

— Această conversaţie este de prost gust... Oricum, nu te cred.

— Aşadar, ne întoarcem la declaraţia mea iniţială. Joel se depărtă de fereastră şi se aşeză pe un fotoliu aflat în diagonală faţă de Bertholdier. De ce vă vine aşa de greu să credeţi? Pentru că nu v-aţi gândit dumneavoastră la asta?

— Nu, *monsieur*. Dar este de neconceput.

Converse arătă spre telefonul de pe masă.

— Ştiţi numerele lor de telefon, spuse el. Sunaţi-i. Telefonaţi-i lui Leifhelm la Bonn şi lui Abrahms la Tel Aviv. Telefonaţi-i şi lui van Headmer dacă doriţi, deşi mi s-a spus că este în Statele Unite, probabil în California.

— California?

— Întrebaţi-i dacă au venit să stăm de vorbă în căsuţa de piatră de pe moşia lui Leifhelm. Întrebaţi-i despre ce am discutat. Haideţi, daţi-le telefon.

Bertholdier privi aparatul; Joel îşi ţinu respiraţia. Apoi generalul se întoarse din nou către Converse, plin de indignare.

— Ce încerci să faci? Ce şmecherie mai e şi asta?

— Şmecherie? Aveţi telefonul acolo. Nu pot să vă păcălesc, nu pot să formez eu în locul dumneavoastră sau să angajez oameni la sute de kilometri distanţă că să vă răspundă.

Francezul se uită din nou la telefon.

— Ce să spun? rosti el, mai mult pentru sine.

— Adevărul. Ţineţi foarte mult la adevăr, dar acesta este un concept care poate fi ocolit printr-o serie de mici omisiuni. Au omis să vă spună că fiecare dintre ei a venit separat să mă vadă.

— Şi de unde să ştiu eu că spui adevărul?

— Nu m-aţi ascultat. V-am cerut să le spuneţi adevărul. Că v-am răpit. Am făcut acest lucru pentru că nu înţeleg nişte lucruri şi vreau să-mi salvez viaţa dacă se întâmplă ceva. Lumea e mare, domnule general. Pot să mă retrag undeva departe şi să trăiesc fericit până la adânci bătrâneţi fără să-mi fie teamă că va veni cineva să-mi zboare creierii.

— Nu eşti omul care am crezut noi că eşti.

— Suntem cu toţii ceea ce fac împrejurările din noi. Am transpirat şi eu din belşug. Mă retrag din această afacere în fierbere, sau gata să dea în foc, cum vreţi să-i spuneţi. Vreţi să ştiţi de ce?

— Chiar foarte mult, spuse Bertholdier şi în ochi i se putea citi curiozitatea.

— Pentru că am ascultat ce aţi spus la Bonn. Poate că aveţi dreptate sau poate că mie nu-mi mai pasă, pentru că am fost lăsat aici cu coada prinsă în gheaţă. Poate că lumea are într-adevăr nevoie de ticăloşi ca voi în momentul de faţă.

— Să ştii că are! Nu există altă cale!

— Aşadar, este anul generalilor?

— Nu, nu pur şi simplu al generalilor! Noi suntem baza, simbolul forţei şi al disciplinei. Ceea ce va urma în acest agregat, pieţele internaţionale, politicile externe comune şi, da, chiar procesele legale ca atare, vor purta amprenta noastră şi se vor solda ca lucrul cel mai necesar în lume – *stabilitatea.* S-a terminat cu senili precum Khomeini sau ţicniţi asemeni lui Gaddafi, ori cu nebunii ăia de palestinieni. Asemenea indivizi şi aşa-zisele ţări vor fi zdrobite de adevăratele forţe internaţionale, de puterea copleşitoare a guvernelor care gândesc ca noi. Represaliile vor fi rapide şi totale. Eu am o oarecare reputaţie de strateg militar şi pot să vă asigur că ruşii n-or să se amestece; vor fi înspăimântaţi şi nu vor îndrăzni să intervină ştiind că, de

acum înainte, nu ne mai pot dezbina. Nu mai pot să-şi zăngăne săbiile, să-i înspăimânte pe unii şi să-i consoleze pe alţii, pentru că noi vom fi toţi ca unul.

— Aquitania, spuse Joel încet.

— Un nume conspirativ foarte potrivit, fu de acord Bertholdier.

— Sunteţi la fel de convingător ca la Bonn, adăugă Converse. Şi poate că ar fi mers, dar nu în felul acesta, nu cu oamenii dumneavoastră.

— Poftim?

— Nu trebuie să vă dezbine nimeni – sunteţi deja dezbinaţi.

— Nu înţeleg.

— Daţi telefoanele acelea, domnule general. Uşuraţi-vă situaţia. Sunaţi întâi la Leifhelm. Spuneţi-i ce aţi aflat de la Abrahms din Tel Aviv şi mărturisiţi-i că sunteţi uluit. Spuneţi-i că Abrahms vrea să se întâlnească cu mine pentru că are anumite informaţii ce mă privesc, că a recunoscut faptul că împreună cu Headmer m-au vizitat la Bonn. Mai puteţi adăuga că l-am convins pe Abrahms că el şi prietenul lui african nu au fost primii, că au fost devansaţi de Leifhelm.

— De ce să-i spun asta?

— Pentru că sunteţi furios. Nimeni nu v-a spus nimic despre aceste întâlniri separate cu mine şi consideraţi că au procedat cât se poate de incorect. Acum câteva clipe aţi spus că vă puteţi dispensa de mine. Ei bine, veţi avea un şoc, domnule general.

— Explică-te.

— N-ar rost. Folosiţi telefonul. Ascultaţi ce vă spune el, cum reacţionează, cum vor reacţiona cu toţii. O să vă daţi seama imediat. O să constataţi dacă vă spun sau nu adevărul.

Bertholdier îşi puse mâinile pe braţele fotoliului şi dădu să se ridice. Converse şedea nemişcat, urmărindu-l atent pe francez; cu respiraţia tăiată. Brusc, generalul se lăsă din nou în fotoliu, lipindu-şi coloana vertebrală de spătarul acestuia şi strângând cu puterea braţele.

— Foarte bine! răcni el. Ce au spus?

— Cred că ar trebui mai întâi să daţi telefon.

— N-are rosti, se stropşi Bertholdier. Aşa cum ai spus, nu poţi face telefonul să formeze alt număr – adică, să zicem că ai putea, dar la ce bun? E ridicol! Sunt o sută de întrebări pe care le-aş putea pune şi mi-aş da imediat seama că nu sunt decât nişte actori.

— Cu atât mai mult e cazul să le telefonaţi, spuse Joel calm. În

felul acesta vă veţi convinge că vă spun adevărul.

— Şi să-ţi ofer un avantaj, deşi dumneata nu mi-ai oferit nici unul.

Converse respira din nou normal.

— De dumneavoastră depinde, domnule general. Încerc numai să găsesc o ieşire din situaţie.

— Atunci spune-mi ce au zis.

— Fiecare dintre ei m-a întrebat un lucru evident – ca şi când n-ar fi avut încredere în droguri sau în cei care le-au administrat. Pe cine anume reprezint? Joel făcu o pauză; era pe punctul de a pescui un martor, dar ştia că trebuie să se retragă imediat dacă apele se tulburau. Cred că am pomenit despre Beale de pe insula Mykonos, continuă el şovăielnic.

— Aşa este, confirmă generalul. Am luat legătura cu el acum câteva luni, dar omul nostru nu s-a mai întors. Ne-ai explicat şi asta.

— Aţi crezut că poate fi unul dintre dumneavoastră, aşa e?

— Am crezut că a renunţat la cariera militară pentru că era dezgustat. De fapt, era un alt fel de dezgust, exact slăbiciunea aceea de care nouă ne e scârbă. Dar nu asta mă preocupă. Ai amintit de existenţa unei modalităţi de a ne dispensa de dumneata. Asta este ceea ce doresc să aflu. *Acum.*

— Vreţi adevărul gol goluţ? Fără înfloriturі?

— Fără înfloriturі, domnule.

— Leifhelm a afirmat că veţi ajunge pe tuşă în câteva luni, poate chiar mai devreme. Daţi prea multe ordine şi ceilalţi s-au săturat de ele – şi doriţi prea mult pentru Franţa.

— Leifhelm? Ipocritul ăsta care e în stare ca să nege tot ceea ce a afirmat? Care şi-a trădat liderii la Nurenberg şi le-a furnizat Aliaţilor o mulţime de probe numai pentru a li se strecura sub piele? A adus prejudicii celei mai onorabile dintre profesiile acestei lumi. Dă-mi voie să-ţi spun, *monsieur*, nu eu sunt cel care va ajunge pe tuşă, ci el!

— Abrahms a spus că sunteţi o aberaţie sexuală, continuă Converse, ca şi când spusele lui Bertholdier ar fi fost lipsite de însemnătate. Asta este expresia pe care a folosit-o „o aberaţie sexuală”. A menţionat faptul că există chiar un dosar – unul pe care l-a obţinut – în care sunt înşiruite o mulţime de violuri, de bărbaţi şi femei – muşamalizate de armata franceză pentru că eraţi un foarte bun militar. Dar după aceea şi-a pus o întrebare: Cum ar putea un bisexual oportunist, un individ care a siluit

atâtea femei şi a sodomizat atâţia tineri, care a distorsionat sensul cuvântului „interogatoriu” să fie considerat lider al acţiunii cu nume conspirativ Aquitania? A mai spus că vreţi prea multă putere pentru propriul dumneavoastră guvern. Dar până să se ajungă acolo, dumneavoastră veţi fi dispărut de mult.

— Dispărut? strigă francezul cu ochii în flăcări, la fel ca la Paris, cu trei săptămâni în urmă. Tremura de furie. Condamnat de un barbar, de un evreu împuţit?

— Van Headmer n-a mers chiar atât de departe. A spus că sunteţi… prea vulnerabil.

— Lasă-l naibii pe Headmer! urlă Bertholdier. E o fosilă. I-am făcut curte numai pentru că putea să ne aprovizioneze cu materii prime. Nu prezintă importanţă.

— Sunt de acord, spuse Joel.

— Dar israelianul ăsta încrezut şi spurcat îşi închipuie că se poate pune cu mine? Am să-ţi spun ceva, domnule, am mai fost ameninţat şi altă dată, dar nimic nu s-a ales de aceste ameninţări, pentru că, aşa cum ai spus chiar dumneata, am fost „al naibii de priceput” în ceea ce făceam. Şi încă mai sunt! Mai există şi un alt dosar, un dosar care vorbeşte despre strălucitele fapte de arme şi care pune complet în umbră compilaţia aceea de zvonuri murdare şi bârfe de cazarmă. Cu dosarul meu nu poate rivaliza nici unul, nici cel al ologului de la San Francisco. Îşi închipuie că a fost ideea lui! Absurd! Eu am cizelat-o! El n-a făcut decât să-i dea un nume cules din lecturile lui cu subiecte istorice.

— Dar tot el a dat semnalul de începere a balului, căci a exportat o cantitate uriaşă de echipament militar, îl întrerupse Converse.

— Pentru că era acolo! Şi putea să obţină profit! Generalul făcu o pauză, înainte de a continua. Am să fiu sincer cu dumneata. La fel ca în orice alt corp de elită al conducerii, unii se ridică deasupra altora prin forţa lor de caracter şi prin strălucirea minţii. Alături de mine toţi ceilalţi se pierd în mediocritate. Delavane este o caricatură, Leifhelm un nazist, iar Abrahms un sionist maniac; el singur poate genera valuri întregi de antisemitism, cel mai prost simbol al conducerii. Când tribunalele îşi vor reveni din confuzie şi stupoare, mă vor vedea pe mine. Eu voi fi adevăratul lider al operaţiei cu nume conspirativ Aquitania.

Joel se ridică de pe scaun şi se duse din nou la fereastra imensă, care dădea spre munţi, lăsând briza să-i răcorească faţa.

— Interogatoriul a luat sfârşit, domnule general, spuse el.

Ca la o comandă, uşa se deschise şi un fost sergent-major din armata franceză din Algeria apăru în cadrul ei, gata să-l escorteze pe generalul uluit afară din încăpere.

Chaim Abrahms sări din fotoliul tapiţat cu brocart. Pieptul i se bombase, gata să rupă cusăturile jachetei lui negre.

— A spus el aşa ceva despre mine? Despre el însuşi?

— V-am sugerat înainte să începem discuţia să folosiţi telefonul, interveni Converse, care şedea vizavi de israelian, cu pistolul pus pe măsuţa de lângă fotoliu. Nu trebuie să mă credeţi pe cuvânt. Am auzit că sunteţi renumit pentru instinctele dumneavoastră. Telefonaţi-i lui Bertholdier. Nu trebuie să-i spuneţi unde vă aflaţi – de altfel, dacă încercaţi s-o faceţi vă trimit un glonţ între ochi. Spuneţi-i numai că unul din oamenii lui Leifhelm pe care l-aţi cumpărat pentru că nu aveţi încredere în nemţi v-a spus că el, Bertholdier, a venit să mă vadă în două rânduri. Întrucât eu n-am fost găsit, vreţi să ştiţi de ce. O să auziţi destule ca să vă daţi seama dacă spun sau nu adevărul.

Abrahms îl privi pe Joel.

— Dar de ce îmi împărtăşeşti acest adevăr? Dacă este adevăr! De ce îmi ceri să spun lucrurile astea? De ce?

— Am crezut că m-am făcut înţeles. Banii mei sunt pe terminate şi aş prefera să locuiesc în Israel sub acoperire decât să fiu fugărit prin toată Europa şi în ultimă instanţă, ucis. Dumneavoastră puteţi face acest lucru pentru mine, dar ştiu că mai întâi trebuie să vă ofer ceva. Şi, iată că am o informaţie. Bertholdier intenţionează să ia conducerea operaţiunii pe care o numeşte Aquitania. A spus că sunteţi un jidan spurcat la gură, un element destructiv, că trebuie să dispăreţi. Acelaşi lucru l-a spus şi despre Leifhelm – o fantomă a nazismului; cât despre van Headmer, l-a numit fosilă, exact acesta este cuvântul pe care l-a folosit, fosilă.

— Parcă îl aud, spuse Abrahms încet, plimbându-se cu mâinile la spate. Eşti sigur că marele erou bulevardier cu cocoşelul de oţel n-a spus „evreu împuţit”? L-am auzit adesea pe eroul nostru francez utilizând astfel de cuvinte, după care se scuza întotdeauna faţă de mine, spunând că eu fac excepţie.

— Le-a folosit şi pe acestea.

— Dar de ce? De ce să-ţi spună dumitale asemenea lucruri? Nu neg că în parte are dreptate. Leifhelm va fi împuşcat imediat ce vom prelua controlul. Un nazist în fruntea nenorocitului ăla de

guvern german? Absurd! Cât despre sărmanul Headmer, ăsta e o piesă de muzeu, dar în Africa de Sud mai există aur şi ar putea să ni-l livreze. Ceea ce nu înţeleg este de ce a venit Bertholdier la dumneata?

— Întrebaţi-l chiar dumneavoastră. iată telefonul. Folosiţi-l.

Israelianul rămase nemişcat, privindu-l atent pe Converse.

— Aşa am să fac, spuse el, cu emfază. Eşti mult prea inteligent, domnule avocat. Ai spus că ai fost manipulat? Dumneata eşti cel care manipulează.

Abrahms se întoarse şi porni spre telefon. Apoi se opri, miji ochii, pentru a-şi reaminti numărul, luă telefonul şi începu să-l formeze.

Joel rămase pe scaun, încordat, cu gâtlejul uscat şi cu tâmplele zvâcnind. Întinse încet mâna spre pistol. Peste câteva secunde s-ar fi putut să fie nevoie să-l folosească; strategia lui, unica lui strategie, risca să fie pulverizată de un simplu telefon pe care încă spera că Abrahms nu-l va da. *Dar ce se întâmpla cu el? Unde era vestita lui capacitate de a analiză tactică? Uitase cu cine are de-a face?*

— Cod Isaia, spuse Abrahms la telefon, privind furios spre Converse. Fă-mi legătura cu Verdun-sur-Meuse. Repede! Israelianul respira rapid şi sacadat. Da, cod Isaia! N-am timp de pierdut! Fă-mi legătura cu Verdun-sur-Meuse, strigă el furios. Ochii cenuşii ai lui Abrahms se măreau pe măsură ce asculta; întoarse capul şi îi aruncă lui Joel o privire încărcată de furie şi de ură. Repetă! urlă el. Apoi ascultă şi trânti receptorul în furcă. Mincinos! răcni el.

— Cine? Eu? întrebă Joel gata să pună mâna pe armă.

— Au spus că a dispărut! Nu-l pot găsi!

— Şi?

Joel simţi că se sufocă. Dăduse greş.

— Minte! Cocoş de oţel nu e decât un laş ordinar! Se ascunde, mă evită! Nu vrea să dea ochii cu mine!

Joel înghiţi de mai multe ori în sec şi îşi retrase mâna de lângă armă.

— Forţaţi nota, spuse el, reuşind să-şi stăpânească tremurai vocii. Căutaţi-l. Telefonaţi-i lui Leifhelm, lui van Headmer. Spuneţi-le că este imperios necesar să vorbiţi cu Bertholdier.

— Încetează! Vrei să le confirm că ştiu? Ce-a spus? De ce a venit să te vadă pe dumneata?

— Intenţionam să nu vă spun până vorbiţi cu el, zise Converse

luând pachetul de ţigări de lângă pistol. Ar fi putut să vă comunice chiar el. Crede că am fost trimis de Delavane ca să vă pun la încercare. Vrea să vadă cine ar putea să-l trădeze.

— Cum? De ce? Şi dacă păunul nostru francez a crezut asta, de ce să-ţi spună dumitale aşa ceva?

— Sunt avocat. Eu l-am provocat. Când a înţeles ce sentimente am faţă de Delavane, după tot ce mi-a făcut mie ticălosul ăla şi-a dat seama că nu pot avea nimic comun cu el. Atunci a lăsat garda jos; restul a fost uşor. Pe măsură ce vorbea, am descoperit o modalitate de a-mi salva viaţa. Joel scăpără un chibrit şi îşi aprinse ţigara. Ajungând la dumneavoastră, adăugă el.

— Aşadar, te-ai bizuit pe moralitatea unui evreu? Pe faptul că o să recunoască că îţi este dator?

— Parţial, da, domnule general. Ştiu şi eu câte ceva despre Leifhelm, despre modul în care a manevrat lucrurile de-a lungul anilor. M-ar fi împuşcat mai întâi pe mine, apoi şi-ar fi trimis oamenii după dumneavoastră şi după ceilalţi, ca să rămână el vioara întâi.

— Ai dreptate! Aşa ar fi procedat.

— Şi nu cred că van Headmer are vreo autoritate reală la nord de Pretoria.

— Corect, spuse Abrahms, întorcându-se spre Converse. Aşadar, câinele iadului creat în Asia de Sud-Est este un supravieţuitor.

— Să fim mai concreţi, contră Joel. Am fost trimis aici de oameni pe care nu-i cunosc şi care m-au abandonat fără să-şi pună măcar întrebarea dacă sunt vinovat sau nu. Din câte ştiu, mă fugăresc şi ei ca să-şi apere propriile vieţi. În ce mă priveşte, am intenţia să supravieţuiesc.

— Dar cum rămâne cu femeia? Cu femeia dumitale?

— Vine cu mine. Converse puse ţigara jos şi apucă revolverul. Care e răspunsul dumneavoastră? Pot să vă omor acum sau să las asta în sarcina lui Bertholdier ori a lui Leifhelm, în caz că-l omoară mai întâi pe francez… Tot atât de bine pot să mă bizui pe moralitatea dumneavoastră, pe recunoaşterea faptului că îmi sunteţi dator. Ce preferaţi?

— Lasă pistolul la o parte, spuse Abrahms. Ai cuvântul unui membru al Sabrei.

— Şi ce o să faceţi? întrebă Joel, aşezând pistolul pe masă.

— Ce o să fac? urlă israelianul într-o izbucnire bruscă de furie.

Ceea ce am intenţionat întotdeauna! Crezi că am dat vreun ban pe aiureala asta abstractă, pe Aquitania cu infrastructura ei? Crezi că m-au impresionat etichetele şi lanţurile de comandă? N-au decât să şi le păstreze! Nu-mi pasă decât de faptul că funcţionează şi pentru ca să funcţioneze respectabilitatea trebuie să iasă din haos împreună cu puterea. Bertholdier avea dreptate. Sunt un personaj prea controversat – şi pe deasupra evreu – ca să mă expun pe scena europeană. Aşadar, am să rămân invizibil, cu excepţia Israelului, unde cuvântul meu va fi legea noii ordini, îl voi ajuta personal pe taurul francez să obţină oricâte medalii doreşte. N-am să mă lupt cu el, am să-l controlez.

— Cum?

— Amintindu-i că pot să-i distrug respectabilitatea.

Converse se aplecă înainte pe scaun, ascunzându-şi uimirea.

— Vă gândiţi la viaţa lui intimă? La scandalurile acelea îngropate?

— O, Doamne, nu, prostule! Dacă loveşti un om sub centură în public nu-ţi atragi decât necazuri. Jumătate din oameni o să strige după tine „nebunule” pentru că se vor gândi că li se poate întâmpla şi lor, iar cealaltă jumătate va aplauda curajul celui care s-a lăsat lovit.

— Atunci cum, domnule general? Cum puteţi să-i distrugeţi respectabilitatea?

Abrahms se reaşeză în fotoliul tapiţat cu brocart.

— Voi da în vileag rolul pe care l-a jucat în operaţiunea cu numele conspirativ Aquitania. Rolurile pe care le-am jucat toţi în această aventură extraordinară şi care au silit lumea civilizată să recurgă la noi şi la forţa conducerii noastre profesioniste. S-ar putea ca toată Europa să se întoarcă spre Bertholdier, aşa cum Franţa se întorsese spre el după de Gaulle. Dar pe un om ca Bertholdier trebuie să-l înţelegi. El nu caută numai puterea, caută şi gloria puterii – adularea, laudele, misticismul puterii. Ar prefera să renunţe la o parte din autoritatea intrinsecă decât la cea mai mică fărâmă de glorie. Mie, însă, puţin îmi pasă de glorie. Tot ce doresc este puterea de a avea ceea ce îmi trebuie, pentru regatul Israelului şi teritoriile lui din Orientul Mijlociu.

— Dacă îl daţi în vileag pe el, vă daţi în vileag şi pe dumneavoastră. Cum puteţi câştiga în felul acesta?

— Pentru că o să fie fericit. O să se gândească la glorie şi o să se supună, o să facă aşa cum spun eu, o să-mi dea ce-i cer.

— Eu cred că o să vă împuşte.

— N-o va face. Voi avea grijă să-i spun că în cazul în care mor, sute de documente vor ieşi la iveală; în ele sunt descrise toate întâlnirile la care am participat, toate deciziile pe care le-am luat. Totul este consemnat în detaliu, te asigur.

— Aşa intenţionaţi să procedaţi încă de la început?

— Da, din prima clipă.

— Jucaţi dur.

— Sunt un Sabra. Nu joc decât în avantaj; dacă n-am fi fost aşa, seminţia noastră ar fi pierit de mult.

— Şi printre aceste documente există şi lista persoanelor implicate în Aquitania?

— Nu. N-am avut niciodată intenţia să pun în pericol mişcarea. Indiferent ce gândeşti, cred cu sinceritate în acest concept. Trebuie să existe un complex militar unificat, internaţional. Fără el, lumea nu va fi în siguranţă.

— Dar trebuie să existe o asemenea listă.

— Da, într-o maşină, într-un computer, care necesită o programare corectă şi cunoaşterea codurilor.

— Şi aţi putea face acest lucru?

— Nu fără ajutor.

— Dar Delavane?

— Ai şi dumneata anumite cunoştinţe, spuse israelianul. Ce e cu el?

Joel fu nevoit din nou să-şi ascundă uimirea. Codurile de computer cu care se putea accesa lista principală se aflau la Delavane. Cel puţin simbolurile-cheie. Restul era asigurat de spioni şi de cei patru lideri de dincolo de Atlantic. Converse ridică din umeri.

— Nu aţi vorbit deloc despre el. Aţi vorbit numai despre Bertholdier, despre eliminarea lui Leifhelm, despre neputinţa lui van Headmer – care ar putea face rost de materii prime...

— Am spus aur, îl corectă Abrahms.

— Bertholdier a spus materii prime... Dar ce se întâmplă cu George Marcus Delavane?

— Marcus e un om terminat, spuse israelianul pe un ton ferm. L-am răsfăţat – l-am răsfăţat cu toţii – pentru că el a venit cu ideea şi şi-a făcut treaba acolo, în Statele Unite. Avem echipament şi material în toată Europa, ca să nu mai vorbim de transporturile de contrabandă pe care le trimitem insurgenţilor, ca să le găsim o ocupaţie.

— O clarificare, vă rog, îl întrerupse Joel. Ocupaţie înseamnă

ucidere?

— Într-un fel totul este o crimă. Lăsându-i deoparte pe toţi filosofii, scopul realmente scuză mijloacele. Întrebaţi un om care fuge de nişte ucigaşi dacă e dispus să se arunce într-o haznă cu excremente omeneşti ca să se ascundă.

— L-am întrebat, spuse Converse. Vă amintiţi, eu sunt acel om. Ce e cu Delavane?

— E un nebun, un maniac. I-ai auzi vreodată vocea? Vorbeşte de parcă testiculele i-ar fi prinse într-o menghină. I-au amputat picioarele, acum câteva luni, din cauza diabetului. Marele general învins de excesul de zahăr! A încercat să ţină totul secret. Nu mai primeşte pe nimeni şi nu mai merge la biroul lui, plin cu fotografii, steguleţe şi sute de decoraţii. Conduce de la el de acasă. Servitorii îl văd doar în dormitor, cufundat în întuneric. Şi-ar fi dorit să fie ologit de o mortieră sau un şrapnel, nu de zahăr. Acum e şi mai rău, a înnebunit de tot, dar chiar şi nebunii au câte o scânteiere de inteligenţă. A avut şi el una.

— Şi ce se va întâmpla cu el?

— Avem acolo un om, un aghiotant cu rangul de colonel. După ce va începe acţiunea şi vom prelua comenzile, colonelul va face ceea ce a fost instruit să facă. Marcus va fi împuşcat spre binele ideii lui.

Era rândul lui Joel să se ridice de pe scaun. Se duse încă o dată spre fereastra mare din partea cealaltă a camerei şi lăsă briza să-i răcorească obrajii.

— Interogatoriul a luat sfârşit, domnule general, spuse el.

— Ce? răcni Abrahms. Dumneata vrei să-ţi salvezi viaţa, eu vreau garanţii.

— S-a terminat, repetă Converse în timp ce uşa se deschise. Un căpitan din armata israeliană intră cu arma îndreptată spre Abrahms.

— Nu avem ce discuta, domnule Converse, spuse Erich Leifhelm, rămânând în picioare lângă uşa biroului, după ce doctorul de la Bonn plecase şi închisese uşa în urma lui. Sunt prizonierul dumitale. Execută-mă. Am aşteptat momentul acesta. Sunt pregătit.

— Vreţi să-mi spuneţi că doriţi să muriţi? întrebă Joel.

— Nimeni nu vrea să moară şi cu atât mai puţin un soldat în asemenea condiţii. Sunt preferabile tobele şi şuieratul gloanţelor, unui pluton de execuţie; moartea ar avea o anumită semnificaţie.

Am văzut de multe ori moarte ca să mă mai impresioneze. Ia pistolul şi fă-ţi treaba. Eu aşa aş proceda în locul dumitale.

Converse îl privi pe neamţ, ai cărui ochi stranii nu exprimau decât un profund dispreţ.

— Vorbiţi serios, nu-i aşa?

— Să dau eu însumi ordinul? Cu câţiva ani în urmă am văzut un jurnal cinematografic. Un negru a făcut acest lucru pe fundalul unui zid însângerat din Cuba lui Castro. Leifhelm strigă: *„Achtung! Soldaten! Daw Gewehr prasentieren! Vorbereiten... “*

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce să nu stăm de vorbă? urlă Joel, acoperind vocea fanaticului.

— Pentru că nu am nimic de spus. Acţiunile mele vorbesc în locul meu, toată viaţa mea vorbeşte! Ce s-a întâmplat, *Herr* Converse? Eşti prea sensibil şi nu suporţi execuţiile? Micuţa şi insignifiantă conştiinţă nu-ţi permite să ucizi? Mai mare râsul!

— Vă reamintesc, domnule general, că am ucis destui oameni în ultimele săptămâni. Şi asta cu mai puţine regrete decât am crezut vreodată.

— Orice laş care fuge ca să-şi salveze pielea ucide când e cuprins de panică. Aici nu e vorba de caracter, ci de supravieţuire. Nu, *Herr* Converse, eşti un tip insignifiant, un impediment de care nici măcar propriilor dumitale forţe nu le pasă. De fapt, eşti un om de rahat, *Herr* Converse.

— Ce aţi spus? Cum mi-aţi spus?

— Ai auzit bine: un om de rahat. Un omuleţ care scurmă prin gunoaie.

Furios, Converse luă pistolul de pe masă şi îl îndreptă spre Leifhelm, apăsând foarte încet pe trăgaci. Nu-şi duse gestul până la capăt. *Ce naiba făcea? Avea nevoie de toţi cei trei oameni ai Aquitaniei. Nu de unul, nu de doi, ci de toţi trei! Ei reprezentau coloana vertebrală a ceea ce trebuia să facă. Şi mai era ceva. Trebuia să-l nimicească pe acest virus care se uita fix la el. O, Dumnezeule, oare să aibă Aquitania câştig de cauză? Devenise şi el unul dintre ei? Dacă da, înseamnă că pierduse.*

— Curajul dumneavoastră, domnule general Leifhelm, este ieftin, spuse Joel calm, lăsând arma în jos. Preferaţi o moarte rapidă altor alternative.

— Trăiesc după codul meu şi mor cu plăcere tot după el.

— Adică vreţi să spuneţi curat. Repede. Nu ca la Dachau sau la Auschwitz.

— Dumneata ai arma.

— Şi eu credeam că aveţi atât de mult de făcut.

— Succesorul meu a fost ales cu grijă. Va continua respectând fiecare amănunt notat în agenda mea de lucru.

Asta era, deci, îşi zise Joel şi apăsă imediat pe buton.

— Succesorul dumneavoastră?

— Da.

— Nu aveţi nici un succesor, domnule feldmareşal.

— Ce?

— Şi nu aveţi nici agendă de lucru. Nu aveţi nimic fără mine. De aceea v-am adus aici. Numai pe dumneavoastră.

— Ce vrei să spui?

— Staţi jos, domnule generale. Am multe să vă spun şi este spre binele dumneavoastră să staţi jos.

— Mincinosule! urlă Erich Leifhelm patru minute mai târziu, strângând puternic braţele scaunului. Mincinosule, mincinosule, mincinosule! mugi el cu ochii ieşiţi din orbite.

— Nu mă aşteptam să mă credeţi, spuse Joel calm, stând în picioare cu spatele spre rafturile pline de cărţi. Daţi-i telefon lui Bertholdier la Paris şi spuneţi-i că tocmai aţi auzit nişte ştiri tulburătoare şi aţi dori o clarificare. Spuneţi-i că aţi aflat că în timp ce eraţi la Essen, Bertholdier şi Abrahms au venit să mă vadă la dumneavoastră acasă, la Bonn.

— De unde să fi aflat eu asta?

— Ăsta e adevărul. Au plătit un paznic care le-a descuiat uşa – nu ştiu care, nu l-am văzut – dar le-a dat drumul înăuntru.

— Au crezut că eşti un informator, trimis de Delavane?

— Aşa mi-au spus.

— Ai fost drogat! N-ai vorbit despre asta.

— Erau bănuitori. Nu-l cunoşteau pe doctor şi nu aveau încredere nici în englez. Cred că nu mai e cazul să vă spun că nu au încredere nici în dumneavoastră. Au crezut că totul poate fi o înscenare. Au vrut să fie acoperiţi.

— Incredibil!

— Nu, dacă vă gândiţi mai bine, spuse Converse, aşezându-se în faţa neamţului.

— Cum credeţi că am obţinut informaţiile pe care le aveam? Cum am ştiut exact la cine trebuie să mă duc, dacă nu de la Delavane? Aşa au gândit ei.

— Că Delavane ar fi putut face... că a făcut asta? rosti Leifhelm perplex.

— Acum ştiu cum stau lucrurile, îl întrerupse Joel grăbit, concentrându-se pe nouă pistă care i se deschidea. Delavane e terminat, amândoi au recunoscut acest lucru când şi-au dat seama că este ultimul om pentru care aş fi acceptat să lucrez. Poate că îmi aruncau câteva firimituri ca să mă pregătească pentru execuţie.

— Asta ar fi trebuit să facă! exclamă Leifhelm, cândva cel mai tânăr feldmareşal al celui de-al treilea Reich. Fără îndoială că înţelegi de ce. Cine erai dumneata? De unde ai apărut? Ai pomenit tot felul de nume fără importanţă şi ai vorbit despre o mulţime de bani, însă nimic coerent. Cine se infiltrase între noi? Şi, pentru că nu puteam să aflăm, am fost nevoiţi să te transformăm într-un *fauliger Abfall*.

— Poftim?

— Ceva putred. Un lucru urât mirositor de care să se ferească toţi, ca de un lepros.

— Aţi reuşit cu brio.

— A fost meritul meu, spuse Leifhelm dând din cap. Am folosit organizaţia mea.

— Nu v-am adus aici ca să discutăm despre realizările dumneavoastră, ci ca să-mi salvez propria viaţă. Dumneavoastră puteţi să faceţi acest lucru; cei care m-au trimis nu pot sau nu vor s-o facă. Nu trebuie decât să vă ofer un motiv.

— Susţinând că Abrahms şi Bertholdier conspiră împotriva mea?

— Nu susţin nimic. Am să vă redau exact cuvintele lor. Reţineţi, nici unul dintre ei nu a crezut că voi părăsi moşia dumneavoastră altfel decât sub formă de cadavru. Converse se ridică brusc de pe scaun şi scuturã din cap. Nu! Mai bine telefonaţi-le aliaţilor dumneavoastră de încredere din Israel şi din Franţa, camarazilor din Aquitania. Nu-i nevoie să spuneţi nimic, ascultaţi-le doar vocile şi o să vă daţi seama dacă mint. Trebuie să fii un mincinos perfect ca să-ţi dai seama când cineva minte, iar dumneavoastră sunteţi unul dintre cei mai buni.

— Consider vorbele astea drept o insultă.

— Oricât ar părea de ciudat, eu am vrut să vă fac un compliment. De aceea am venit la dumneavoastră. Consider că veţi câştiga şi, după toate câte le-am îndurat, vreau să fiu de partea învingătorului.

— Ce te face să crezi?

— Ei, haideţi să fim cinstiţi. Abrahms este detestat; în Europa,

în Marea Britanie, în SUA nimeni nu e de acord cu politica lui expansionistă. Nici chiar concetăţenii lui nu pot să-l facă să tacă. Reuşesc doar să-l cenzureze, dar el continuă să urle. Nu va fi tolerat în nici un fel de federaţia internaţională.

— Niciodată! aprobă nazistul. Este cel mai dezagreabil şi mai detestabil om din Orientul Mijlociu. Şi, în plus, este jidan. Dar cum rămâne cu Bertholdier?

Joel făcu o pauză înainte să răspundă.

— E vorba de manierele lui, spuse el gânditor. Nu vreau să fac pe deşteptul, dar cred că nu greşesc. E arogant, poruncitor. Se consideră nu numai o mare personalitate militară şi un făuritor al istoriei, ci un fel de Dumnezeu. În Olimpul lui nu este loc pentru muritori. Şi apoi este francez. Englezii şi americanii nu-l agreează; un de Gaulle într-un secol le e de ajuns.

— Ai dreptate. Este tipul de om egoist pe care numai francezii îl pot suporta. De fapt, reflectă mentalitatea naţiunii din care face parte.

— Van Headmer nu contează decât în măsura în care poate asigura unele materii prime din Africa de Sud.

— De acord, spuse neamţul.

— Dar dumneavoastră, continuă Converse repede, aşezându-se din nou, aţi lucrat cu englezii şi americanii şi la Berlin şi la Viena. Aţi ajutat la implementarea politicii de ocupaţie şi aţi oferit probe echipelor de anchetatori de la Nurenberg. Apoi aţi fost purtătorul de cuvânt al NATO. Joel mai făcu o pauză, după care continuă cu o anumită deferenţă în voce: De aceea, domnule general, dumneavoastră sunteţi câştigătorul, dumneavoastră sunteţi cel care îmi poate salva viaţa. Aveţi nevoie doar de un motiv.

— Dă-mi-l.

— Mai întâi telefonaţi.

— Nu mă considera prost! N-ai insista atâta dacă n-ai fi sigur de dumneata. iar dacă porcii ăia au conspirat împotriva mea, n-am de gând să-i informez că am aflat. Ce au spus?

— Că trebuie să fiţi lichidat. Nu pot risca să preia controlul în Germania un fost membru al partidului nazist. Chiar şi în cadrul Aquitaniei s-ar ridica prea multe voci împotrivă. Se gândesc la un om mai tânăr, care le împărtăşeşte ideile, dar nu unul recomandat de dumneavoastră.

Leifhelm deveni rigid. Trupul lui încă puternic, în ciuda anilor, se crispă, iar pe faţa palidă ochii albaştri căpătară o strălucire

intensă.

— Au luat această decizie? spuse el pe un ton rece ca gheaţa. Evreul acela vulgar şi francezul depravat au gândit o asemenea mişcare împotriva mea?

— Nu că ar avea vreo importanţă, dar Delavane este şi el de acord.

— Delavane! Un olog cu minte de copil! Omul pe care l-am cunoscut în urmă cu doi ani a devenit senil! Nu-şi dă seama că noi suntem cei care îi dăm lui ordine, deghizate evident sub formă de sugestii. Nu are mai multă capacitate de analiză decât Adolf Hitler în ultimii ani de nebunie.

— Asta nu ştiu, spuse Converse. Abrahms şi Bertholdier au afirmat doar că este terminat. Au vorbit şi despre dumneavoastră.

— Chiar aşa? Păi să vorbesc eu despre mine! Cine crezi că a pus pe picioare Aquitania în întreaga Europă şi zona mediteraneană? Cine i-a alimentat pe terorişti cu arme şi cu de tone de explozivi? Cine? Eu, eu am fost acela, *Mein Herr!* De ce se ţin conferinţele noastre întotdeauna la Bonn? De ce sunt canalizate toate directivele spre mine? Am să-ţi explic. Eu sunt cel care a creat organizaţia! Eu am mâna de lucru – oameni devotaţi gata să facă orice la un simplu ordin. Eu am banii! Am creat un centru sofisticat de comunicaţii din ruine. Nimeni altcineva din Europa n-ar fi putut să facă asta. Bertholdier n-are nici un cuvânt de spus în Paris în afară de aura pe care şi-o afişează pretutindeni. Evreul şi sud-africanul sunt departe. Când va izbucni haosul, eu voi fi vocea Aquitaniei în Europa! Oamenii mei îi vor doborî pe Bertholdier şi pe Abrahms.

— Scharhorn este centrul de comunicaţii, nu-i aşa? întrebă Joel în treacăt.

— Ţi-au spus şi asta?

— S-a pomenit şi numele acesta şi faptul că lista membrilor Aquitaniei este tot acolo, într-un computer.

— Au spus şi asta?

— Nu contează. Nu mă mai interesează. Am fost abandonat, ţineţi minte? Probabil că tot dumneavoastră aţi inventat şi treaba cu computerul.

— O realizare remarcabilă, recunoscu Leifhelm cu falsă modestie. Am luat în considerare chiar şi eventualitatea unei catastrofe. Sunt douăzeci şi patru de litere; fiecare din noi are un set de patru, iar ologul maniac restul de douăsprezece. Îşi

închipuie că nimeni nu poate să activeze codurile fără impulsul primar pornit de la el, dar în realitate o combinaţie precodificată din două secvenţe poate realiza acest lucru.

— Foarte ingenios, spuse Converse. Ceilalţi ştiu?

— Numai „camaradul” meu francez, răspunse regele trădătorilor, Bertholdier. Fireşte, nu i-am dat combinaţia exactă şi dacă se inserează un cod greşit se şterge totul.

— Aşa gândeşte un câştigător, exclamă Joel laudativ, apoi se încruntă îngrijorat. Dar ce se întâmplă dacă centrul este luat cu asalt?

— Ca şi în cazul buncărului lui Hitler, totul va lua foc. Totul este minat.

— Înţeleg.

— Dacă tot vorbeşti de învingători, continuă Leifhelm, aplecându-se în faţă cu ochii măriţi de entuziasm, am să-ţi povestesc despre insula Scharhorn. Cu ani în urmă, în 1945, ar fi trebuit să devină creaţia unor oameni devotaţi; din păcate, a fost părăsită de nişte trădători laşi. Era vorba de *Operaţiunea Sonnenkinder* – copiii soarelui – copii selectaţi din punct de vedere biologic din întreaga lume, care urmau să fie pregătiţi pentru a ocupa în viitor funcţii de conducere. Copiii soarelui ar fi avut o singură misiune: construirea celui de-al patrulea Reich! Acum înţelegi de ce am ales Scharhorn. Din acest complex intern al Aquitaniei va renaşte noua ordine! Noi o vom institui!

— Încetează, spuse Converse ridicându-se de pe scaun şi îndepărtându-se de Erich Leifhelm. Interogatoriul s-a încheiat.

— *Was?*

— Aşa cum ai auzit, pleacă de aici. Îmi vine să vomit.

Uşa se deschise şi tânărul doctor de la Bonn intră în încăpere, îndreptându-se spre fostul feldmareşal.

— Dezbracă-l, spuse Converse. Percheziţionează-l.

Joel intră în cameră slab luminată în care Valerie şi Prudhomme stăteau de o parte şi de alta a unui bărbat aşezat în faţa unei camere de luat vederi. La trei metri de ei se afla un monitor de televiziune pe care acum nu se vedeau decât biroul pustiu şi scaunul de brocart din centrul ecranului.

— Cum a mers? întrebă el.

— Foarte bine, spuse Valerie. Operatorul n-a înţeles nici o iotă, dar a afirmat că lumina este excelentă. Poate să facă oricâte copii doreşti. Pentru fiecare are nevoie de vreo treizeci şi cinci de

minute.

— Zece copii plus originalul vor fi suficiente, spuse Converse, uitându-se la ceas, în timp ce Valerie vorbea cu cameramanul.

— Poţi lua prima copie astfel încât să ajungi la zborul de la ora cinci spre Washington?

— Cu cea mai mare plăcere, prietene. Presupun că una din aceste copii va fi pentru Paris.

— Pentru fiecare şef de stat sau guvern, împreună cu declaraţiile noastre oficiale.

— Mă duc să fac aranjamentele de rigoare, spuse francezul. Este mai bine ca numele meu să nu apară pe lista de pasageri.

Prudhomme se întoarse şi ieşi din cameră, urmat de cameraman.

Valerie se apropie de Joel, întinse mâinile şi îi cuprinse faţa în palme.

— Au fost câteva clipe când inima mi s-a făcut cât un purice. Nu credeam că vei reuşi.

— Nici eu.

— Dar ai reuşit. A fost o adevărată desfăşurare de forţe. Sunt foarte mândră de tine, dragul meu.

— O mulţime de tertipuri avocăţeşti. Am scos declaraţii pe baza unor afirmaţii false, care la rândul lor mi-au permis să întind alte capcane.

— Las-o moartă, Converse. Hai să ne plimbăm puţin. Cândva ne plăcea s-o facem şi aş vrea să ne reluăm obiceiul.

Joel o cuprinse în braţe. Se sărutară, la început cu blândeţe, dăruindu-şi căldura şi relaxarea de care aveau nevoie: Apoi mâinile lui Joel alunecară pe umerii ei.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine, doamnă Converse? întrebă el privind-o drept în ochi.

— Dumnezeule mare, iarăşi? Ei bine, de ce nu? Aşa cum ai mai spus nici nu va fi nevoie să-mi schimb iniţialele de pe lenjerie.

— Niciodată n-ai avut iniţiale pe lenjerie.

— Ai aflat asta cu mult înainte să faci această remarcă.

— Dar n-am vrut să-ţi spun că să nu crezi că m-am uitat intenţionat.

— Da, iubitul meu, mă căsătoresc cu tine. Dar mai întâi avem de rezolvat alte lucruri. Chiar înainte să mergem la plimbare.

— Îl cunosc pe Peter Stone numai prin intermediul familiei Tatianei din Charlotte, Carolina de Nord. Mi-a făcut mult rău, dar cu toate acestea îmi place.

— Mie nu, spuse Valerie fermă. Îmi vine să-l ucid.

40

Era sfârşitul celei de-a două zile din cele trei fatidice. Demonstraţiile împotriva războiului nuclear urmau să se declanşeze în întreaga lume peste zece ore. Seria de crime trebuia să declanşeze haosul.

Optsprezece bărbaţi şi cincisprezece femei se aflau în sala de proiecţie a complexului de strategii de la subsolul Casei Albe. Fiecare avea o măsuţă mică de scris ataşată de scaun şi un bloc cu foi detaşabile, luminat de o mică lampă de pupitru Tensor. Pe ecran erau proiectate la intervale de treizeci de secunde diverse chipuri, fiecare cu un număr în colţul din dreapta sus. Instrucţiunile fuseseră scurte, în limbajul pe care aceşti oameni îl înţelegeau cel mai bine. Le dăduse chiar Peter Stone, cel care îi selectase.

— Studiaţi chipurile, nu faceţi nici un fel de comentarii cu voce tare, notaţi numărul pe care l-aţi recunoscut şi identitatea individului. Când se va aprinde lumina, vom discuta. Dacă este nevoie, putem relua proiecţia. Ţineţi minte – noi considerăm că aceşti oameni sunt nişte ucigaşi. Concentraţi-vă asupra acestui lucru.

Nu li se mai spusese nimic altceva. Derek Belamy de la MI6 sosise la o jumătate de oră după începerea şedinţei; arăta foarte obosit după călătoria extenuantă. Peter îl luă deoparte şi cei doi se îmbrăţişară călduros. Stone nu mai simţise niciodată o asemenea uşurare la vederea unui om. Orice i-ar scăpa lui, Belamy va sesiza. Agentul britanic avea un simţ special pentru astfel de acţiuni, deşi nega acest lucru din modestie.

— Am nevoie de tine, bătrâne, spuse Peter, în timp ce se îmbrăţişau. Am mare nevoie de tine.

— De aceea sunt aici, prietene, răspunse Belamy, privindu-l cu căldură. Poţi să-mi spui ceva?

— Nu mai avem timp pentru asta, dar pot să-ţi dau un nume. Delavane.

— Marcus Nebunul?

— El însuşi.

— Ticălosul! şopti englezul. Mi-ar face plăcere să-l văd atârnând la capătul unei funii. Vorbim mai târziu, Peter. Te las

să-ţi faci treaba. Apropo, din câte văd, ai aici toată floarea agenţilor noştri.

— Cei mai buni, Derek. Nu ne putem permite să ratăm.

În afară de membrii personalului militar american, care îl abordaseră iniţial pe Stone, de colonelul Alan Metcalf, Nathan Simon, judecătorul Andrew Wellfleet şi secretarul de stat, se aflau acolo cei mai buni şi mai devotaţi ofiţeri de informaţii pe care Stone îi cunoştea de ani de zile. Fuseseră aduşi cu avioane militare din Franţa, Marea Britanie, Germania Occidentală, Israel, Spania şi Olanda. Dintre ei nu puteau lipsi: Derek Belamy, Francois Villar, şeful organizaţiei franceze conspirative Organisation Etrangere; Yosef Behrens, o incontestabilă autoritate în materie de terorism din cadrul Mossadului; Pablo Amandariaz, specialistul madrilen în operaţiile de infiltrare ale KGB-ului în zona Mării Mediterane şi Hans Vonmeer de la Poliţia secretă de stat din Olanda. Ceilalţi, inclusiv femeile, se bucurau de acelaşi profund respect în comunitatea restrânsă a agenţilor care lucrau sub acoperire. Cunoşteau după nume, chip sau reputaţie zeci şi zeci de ucigaşi de profesie, ucigaşi care acţionau la ordin sau mânaţi de credinţa într-o anumită ideologie. Dar era vorba mai ales de oameni în care se putea avea încredere, de bărbaţi şi femei cu care Stone lucrase personal. Într-un cuvânt, era prezentă elita lumii din umbră.

Un chip! Îl ştia pe omul ăsta! Rămase cu ochii pe ecran şi îşi notă numărul – *27 Cecil sau Cyril Dobbins. Armata britanică. Transferat la Serviciile de Informaţii... Aghiotantul personal al lui... Derek Belamy!*

Stone se uită repede la prietenul lui care şedea de cealaltă parte a intervalului dintre rândurile de scaune, aşteptându-se să-l vadă notând de zor, dar acesta ridicase doar din sprâncene. Pe ecran apăru alt chip. Apoi altul şi altul, până când seria se termină. Luminile se aprinseră şi primul care vorbi fu Yosef Behrens de la Mossad.

— Numărul şaptesprezece este ofiţer de artilerie transferat recent la Secţia de securitate, Ierusalim. Numele lui este Arnold.

— Numărul treizeci şi opt, spuse Francois Villard, este colonel în armata franceză, staţionat la *Les Invalides*. Îmi amintesc numai chipul, nu ştiu cum îl cheamă.

— Numărul douăzeci şi şase, interveni omul de la Bonn, este *Oberleutnant* Ernst Muller din forţele aeriene ale Republicii Federale, un pilot excelent. Pilotează avioanele care transportă

şefi de stat atât în interiorul Republicii Federale cât şi în străinătate.

— Numărul patruzeci şi patru, spuse o creolă cu un accent hispanic pronunţat; nu are un dosar la fel de impresionant ca oamenii dumneavoastră. Este un traficant de droguri, suspectat de mai multe omucideri şi operează la Ibiza. Cândva a fost paraşutist. Se numeşte Orejo.

— Ticălosul ăsta, nici nu-mi vine să cred! exclamă tânărul locotenent, expert în calculatoare, William Landis. Îl ştiu pe numărul cincizeci şi unu. Este unul din aghiotanţii de la Secţia de achiziţii pentru Orientul Mijlociu. L-am văzut foarte des, dar nu-mi amintesc numele.

Încă şase bărbaţi şi două femei reuşiseră să identifice douăsprezece persoane; asistenţa privea în tăcere la ceea ce se contura. Era vorba, în esenţă, de personal militar, dar nu în exclusivitate. Statutul unora era de-a dreptul surprinzător. Erau foşti soldaţi combatanţi care ajunseseră criminali – adepţi ai crimei violente, oameni pe care generalii Aquitaniei îi considerau nişte rebuturi umane.

În cele din urmă vorbi şi Derek Belamy:

— Există patru sau cinci chipuri pe care le asociez cu nişte dosare, dar nu pot face o legătură clară. Putem să le mai vedem o dată?

— Bineînţeles, Derek, răspunse fostul şef de agenţie de la Londra, ridicându-se de pe scaun şi adresându-se celor aflaţi în sală: Tot ceea ce ne-aţi spus va fi introdus imediat în calculatoare şi vom vedea la ce rezultate ajungem. Vreau să vă mulţumesc tuturor şi să-mi cer scuze că nu vă dau explicaţiile pe care le meritaţi, nu numai pentru ajutorul pe care ni l-aţi acordat, ci şi pentru efortul pe care l-aţi făcut venind aici; sunt convins că mă înţelegeţi. Urmează o pauză de cincisprezece minute, după care vom relua seria de proiecţii. În camera de alături găsiţi cafea şi sandviciuri.

Stone mai dădu încă o dată din cap în semn de mulţumire, apoi se îndreptă spre uşă. Derek Belamy îl interceptă pe intervalul dintre scaune:

— Peter, îmi pare nespus de rău că a durat aşa de mult până am venit. Adevărul este că cei de la birou m-au găsit greu. Eram în vizită la nişte prieteni, în Scoţia.

— Eu credeam că eşti în Irlanda Nord, e un adevărat iad acolo, nu-i aşa?

— Ai fost întotdeauna mai bun decât mi-am închipuit eu. Sigur că am fost la Belfast. Îţi promit că de data asta o să mă descurc mai bine; adevărul este că mor de oboseală, nici nu mai ştiu de când n-am dormit ca lumea. Toate chipurile alea au început să semene unul cu altul. Ori aveam impresia că îi cunosc pe toţi, ori pe nici unul!

— O să le proiectăm din nou şi o asta o să te ajute, spuse Stonev.

— În mod sigur, fu de acord Belamy. Şi, Peter, indiferent despre ce e vorba în legătură cu maniacul ăla, Delavane, sunt încântat că tu conduci operaţiunea. Toţi ştiam că ai părăsit definitiv instituţia.

— M-am întors. Definitiv.

— Se vede, bătrâne. Acolo în spate e chiar secretarul vostru de stat, aşa e?

— Da.

— Felicitări, bătrâne. Ei bine, mă duc să beau o cafea. Neagră şi fierbinte. Ne vedem mai târziu.

— În sală, bătrâne.

Stone ieşi în coridor şi o luă la dreapta. Simţea cum inima îi bate din ce în ce mai repede. Un sentiment înrudit cu golul pe care îl simţea Johnny Reb în stomac în ocazii similare. Trebuia să dea repede un telefon. Curierul lui Converse, Prudhomme, trebuia să sosească peste o oră; escorta de la Serviciile secrete îl aştepta la aeroportul Dulles şi avea instrucţiuni să-l ducă direct la Casa Albă. Dar nu francezul era cel care îl preocupa pe Stone în momentul de faţă, ci Converse. Trebuia să vorbească cu el înainte să reînceapă şedinţa! Neapărat!

Când Converse luase legătura cu el prin intermediul familiei Tatianei, Peter fusese de-a dreptul uluit de îndrăzneala acestuia. Să-i răpească pe cei trei generali – să înregistreze pe bandă video interogatoriile sau „examinările orale” sau cum naiba le mai zicea în terminologia aia legală! O nebunie! Şi această acţiune îi reuşise – evident datorită resurselor unui om extrem de furios de la *Surete*. Computerul se afla la Scharhorn, iar lista principală şi completă a membrilor Aquitaniei era îngropată undeva în memoria acestuia. Putea fi ştearsă oricând dacă se introducea un cod greşit. În plus, tot complexul era minat. Dumnezeule mare!

Şi acum, ultima mare nebunie. Omul pe care nu-l putuse depista nimeni, acea sursă atât de bine ascunsă încât de multe

ori se îndoiseră chiar de existenţa lui. Trebuia să existe un om al Aquitaniei şi în Anglia, căci fără britanici Aquitania nu era de conceput. Mai mult chiar, Stone ştia că acesta era omul de legătură, persoana de contact între Palo Alto şi generalii aflaţi de cealaltă parte a oceanului; verificarea apelurilor telefonice ale generalului Delavane scosese la iveală convorbiri repetate cu un număr din Hebride, iar acest serviciu de relee telefonice îi era cât se poate de cunoscut fostului agent CIA. Apelurile dispăreau apoi la un număr din insulele scoţiene.

Belamy! Omul al cărui chip nu apărea niciodată în nici un fel de publicaţii – filmele erau distruse imediat de aghiotanţii lui, chiar dacă apărea numai în fundalul vreunei imagini. Ofiţerul cel mai bine păzit din Anglia, cu acces la toate secretele din MI6 şi dispozitivele create de cele mai strălucite minţi ale serviciului. Şi totuşi, nu-i venea să creadă. Derek Belamy, prietenul şi partenerul lui de şah, cel care îl servea cu un whisky bun pe amicul lui american; prietenul credincios care stăruise să nu mai bea, să-şi ia un concediu prelungit şi să ajungă la un aranjament cu organizaţia din care făcea parte. Să fie într-adevăr el?

Stone ajunsese la uşa cu numărul paisprezece pe care scria „Ocupat”. Intră în încăperea mică şi se duse la pupitrul pe care se afla telefonul. Rămase în picioare şi formă numărul centralei de la Casa Albă. Apoi scoase o hârtiuţă cu numărul de telefon al lui Converse, de undeva din Franţa, îl comunică operatoarei şi adăugă simplu:

— Este extrem de urgent. Vorbesc de la Strategii paisprezece. Confirmaţi linia.

— Linia este confirmată, domnule. Scanerul va intra în funcţiune. Să vă sun eu?

— Nu, rămân pe fir.

Stone auzi ecoul numerelor formate şi fâşâitul înfundat al dispozitivului de scanare. Apoi percepu un alt sunet, sunetul unei uşii care se deschidea. Se întoarse.

— Lasă receptorul jos, Peter, spuse Derek Belamy calm şi închise uşa. Nu are nici un rost.

— Tu eşti, aşa e? Stone puse receptorul în furcă cu un gest stângaci.

— Da, eu sunt. Ne cunoaştem prea bine ca să încercăm să ne păcălim. Eu am afirmat că am fost în vizită în Scoţia, iar tu mi-ai spus că eram în Belfast. Ne cunoaştem foarte bine, aşa e? Ochii nu pot minţi. Scoţia – apelurile în Hebride; ţi s-a ridicat un văl de

pe ochi. Şi, când a apărut pe ecran chipul ăla te-ai uitat plin cu înţeles la mine. Aşa cred.

— Dobbins. A lucrat pentru tine.

— Ai scris într-o frenezie pe notes, dar n-ai scos o vorbă.

— Am aşteptat să vorbeşti tu.

— Da, bineînţeles, dar nu puteam.

— De ce, Derek? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

— Pentru că aşa e corect şi ştii şi tu asta.

— Nu, nu ştiu. Tu eşti sănătos la cap, dar ei nu sunt!

— Vor fi înlocuiţi, fireşte. De câte ori am profitat noi de diverşi caraghioşi pe care nu puteam să-i suferim, dar a căror participare ne era necesară pentru atingerea obiectivului?

— Care obiectiv? O alianţă internaţională totalitară? Un stat militar fără frontiere? Şi noi toţi nişte roboţi mărşăluind în ritmul tobelor unor fanatici?

— O, Peter, las-o-ncolo! Scuteşte-mă de chestiile astea! Ai părăsit cândva sistemul şi ţi-ai înecat amarul în băutură tocmai pentru că ţi-ai dat seama de inutilitatea şi netemeinicia activaţii noastre! Câţi oameni am ucis ca să menţinem ceea ce numeam în batjocură *status-quo*. Ce *status-quo*, bătrâne? Să fim în permanenţă hărţuiţi de inferiorii noştri din toată lumea? Să fim ţinuţi ostatici de nişte *mullahi* care răcnesc la mulţimi isterice care trăiesc şi acum în evul mediu şi sunt gata să ne taie beregata cu preţurile lor la barilul de petrol? Să fim manipulaţi de ticăloşii de sovietici? Nu, Peter, există o cale infinit mai bună. Mijloacele poate că sunt neplăcute, dar scopul final este onorabil.

— După definiţia cui? A lui George Marcus Delavane? A lui Erich Leifhelm? A lui Chaim…

— Aceştia vor fi înlocuiţi! interveni enervat Belamy.

— Nu pot fi înlocuiţi! strigă Stone. În momentul în care maşinăria a pornit, nu mai poţi s-o opreşti. Toată lumea va cere continuarea acţiunilor; dacă te-ai opune, ai fi ostracizat! Este un drum fără întoarcere şi tu ştii asta la naibii de bine!

Telefonul sună.

— Lasă-l să sune! porunci omul de MI6.

— Acum nu mai contează. Tu erai englezul de la reşedinţa lui Leifhelm din Bonn. O mică descriere a semnalmentelor mi-ar fi putut confirma acest lucru.

— Tot Converse ăla?

Telefonul sună din nou.

— Vrei să vorbeşti cu el? Am înţeles că este un avocat

nemaipomenit, deşi a încălcat o regulă fundamentală – s-a considerat propriul lui client. Acum iese la iveală, Derek şi te urmăreşte pe tine, pe voi toţi. De fapt, toţi suntem pe urmele voastre.

— N-ai să faci asta! strigă Belamy. Nu se poate! Aşa cum ai spus chiar tu, maşinăria o dată pornită nu mai poate fi oprită!

Brusc, Belamy se repezi la Stone, cu trei degete de la mâna dreaptă întinse înainte, ca nişte proiectile de oţel, spre gâtlejul omului de la CIA. Stone încasă din plin lovitura. Gâfâia disperat în căutare de aer şi auzi cum se deschide şi se închide uşa în timp ce telefonul continua să sune. Peter, însă, nu-l mai vedea; luminiţele albe se transformaseră într-un întuneric deplin. Telefonul tăcu în timp ce Stone, orbit, încerca să ajungă la el. Minutele treceau rapid şi în cele din urmă se lovi de perete şi se prăbuşi peste birou. În clipa aceea uşa se dădu de perete şi colonelul Alan Metcalf strigă:

— Stone? Ce s-a întâmplat? Ofiţerul de aviaţie se repezi la Stone şi recunoscu imediat efectele loviturii de judo. Începu să-l maseze, împingând cu genunchiul în stomac, pentru a forţa aerul să iasă.

— Centrala ne-a sunat pe noi şi a spus că s-a cerut o legătură de la camera paisprezece, dar nimeni nu ridică receptorul. Iisuse Hristoase, cine a fost?

Nişte imagini vagi începură să se formeze în mintea încă înceţoşată a lui Stone, dar tot nu reuşea să respire. Arătă cu greu spre un bloc cu foi detaşabile care se afla pe masă. Colonelul înţelese: aduse blocul şi scoase un pix din buzunar. Îl întoarse pe Stone prin rostogolire şi îi puse pixul în mână, deasupra foii de hârtie.

Cu un efort uriaş, Peter scrise:

BELMY. OPRIT. AQUI…

— O, Dumnezeule mare! exclamă Metcalf, punând mâna pe telefon şi formând zero. Alo, e un caz de maximă urgenţă. Daţi-mi securitatea… Securitatea? Aici colonelul Alan Metcalf, vorbesc de la Strategii paisprezece. Urge*nţă maximă!* Există un englez pe nume Belamy care s-ar putea să mai fie în incinta clădirii. Opriţi-l! Reţineţi-l! Este periculos. Transmiteţi la infirmerie să vină imediat un doctor, la Strategii paisprezece! Repe*de!*

Doctorul scoase masca de pe faţa lui Stone şi o puse alături de tubul de oxigen. Apoi aşeză încet capul lui Stone înapoi, pe

spătarul scaunului. Luă o linguriţă, îi apăsă limba şi se uită în gât cu o mică lanternă.

— A fost o lovitură urâtă, spuse el, dar în câteva ore o să te simţi mai bine. Am să-ţi dau nişte pastile împotriva durerii.

— Cu ce sunt? întrebă Stone răguşit.

— Un analgezic uşor, cu puţină codeină.

— Nu, mulţumesc, doctore, spuse Stone uitându-se la Metcalf. Cred că nu-mi place ce văd pe chipul tău.

— Nici mie. Belamy a scăpat. Avea legitimaţie de prioritate numărul unu şi a spus la poarta de est că trebuie să ajungă de urgenţă la Ambasada Britanică.

— La naiba!

— Încearcă să nu-ţi forţezi vocea, spuse doctorul.

— Da, bine, zise Stone. Mulţumesc foarte mult, dar acum vă rog să ne scuzaţi. Doctorul dădu din cap, îşi închise trusa medicală şi se îndreptă spre uşă. Doctore, îţi mulţumesc din toată inima.

— Cu plăcere. Am să trimit pe cineva după tubul de oxigen.

Telefonul sună imediat ce se închise uşa. Metcalf ridică receptorul.

— Da? Da, este; e chiar aici. Colonelul mai ascultă câteva minute, apoi se întoarse către Stone: S-a executat străpungerea. Toţi ofiţerii care au fost identificaţi au cel puţin două lucruri în comun: sunt într-un concediu de vară de cel puţin treizeci de zile şi au depus cererile cu cinci luni în urmă, aproape în aceeaşi zi.

— Aceştia urmau să intre în linia întâi, adăugă cu dificultate Stone, iar planurile demonstraţiilor antinucleare au fost anunţate acum şase luni.

— Perfect, spuse Metcalf. Pentru a-i neutraliza vom cere armatelor din cele şase ţări ca orice ofiţer care se întoarce din concediu să fie reţinut imediat în unitate, sub supraveghere. O să facem şi greşeli, dar este inevitabil. Putem trimite după aceea fotografiile pentru a corecta eroarea.

— E timpul să ne ocupăm de Scharhorn. Stone se ridică de pe scaun masându-şi gâtul. Mărturisesc că gândul acesta mă sperie de moarte. Orice simbol inserat greşit poate şterge definitiv lista principalilor membrii ai Aquitaniei. Omul de la CIA se îndreptă spre telefon.

— Vrei să-l suni pe Rebel? întrebă colonelul.

— Mai întâi pe Converse. El se ocupă de coduri.

Cei trei generali ai Aquitaniei stătea uluiţi în fotoliile lor, cu privirile fixe, refuzând să se uite unul la altul. Luminile se stinseseră şi ecranul mare al televizorului se aprinsese. În spatele fiecărui general era un om cu un pistol în mână şi cu instrucţiunea precisă: *dacă se ridică, ucide-l.*

— Ştiţi ce doresc, spuse Converse, păşind în faţa generalilor. Şi, după cum aţi văzut adineauri, nu există nici un motiv să nu-mi daţi ceea ce v-am cerut. Patru numere sau litere pe care le-aţi memorat într-o anumită succesiune. Evident, dacă refuzaţi, există aici un doctor despre care am aflat că are o baghetă magică – asemănătoare cu cea pe care aţi folosit-o dumneavoastră la Bonn. Aşadar, ce decideţi, domnilor?

Tăcere.

— Patru, trei, L, unu, spuse Chaim Abrahms, privind în podea. Sunt nişte gunoaie, adăugă el calm.

— Vă mulţumesc, domnule general, zise Converse scriind cifrele pe coală de hârtie. Acum sunteţi liber. Puteţi pleca.

— Să plec? făcu israelianul. Unde?

— Oriunde doriţi, spuse Converse. Sunt sigur că nu veţi avea nici un fel de dificultăţi la aeroportul din Annecy. Veţi fi recunoscut.

Generalul Chaim Abrahms părăsi încăperea însoţit de căpitanul din armata israeliană.

— Doi, M, zero, şase, spuse Erich Leifhelm. Dacă doriţi, mă supun şi testului cu chimicale pentru verificare. Nu vreau să am nimic comun cu aceşti porci trădători.

— Eu vreau combinaţia, spuse Joel şi nu voi ezita să vă trimit în cosmos ca s-o obţin.

— Invers, spuse neamţul. Inversaţi ordinea simbolurilor din a doua secvenţă.

— Doctore, e al dumitale. Converse îi făcu un semn omului din spatele fotoliului lui Leifhelm. Nu ne putem asuma riscul să aruncăm totul în aer.

Generalul Erich Leifhelm, cândva cel mai tânăr feldmareşal al celui de-al treilea Reich, se ridică şi ieşi încet din cameră, urmat de doctorul de la Bonn.

— Sunteţi nişte nemernici, spuse generalul Jacques Louis Bertholdier cât se poate de calm. Prefer să fiu împuşcat.

— Sunt sigur că aţi prefera, dar nu veţi avea acest noroc, răspunse Joel. N-am nevoie de dumneavoastră acum şi vreau să ştiu că v-aţi întors la Paris, pentru ca toată lumea să vă poată

vedea. Duceţi-l la el în cameră.

— În cameră? Credeam că sunt liber să plec, sau şi asta a fost tot o minciună?

— Câtuşi de puţin. E doar o chestiune de logistică – doar ştiţi ce este logistica. Ducem o oarecare lipsă de şoferi şi de mijloace de transport, aşadar, după ce doctorul îşi va termina treaba, am să vă îmbarc pe toţi trei într-o maşină. Puteţi trage la sorţi care dintre dumneavoastră să şofeze.

— Ce?

— Luaţi-l de aici, spuse Converse întorcându-se spre fostul sergent-major din armata franceză, staţionată cândva în Alger.

— Mişcă-te, vită încălţată!

Uşa se deschise şi Valerie spuse fără să intre:

— Stone la telefon. A zis că e urgent.

Era ora două şi cinci dimineaţa când aeronava ateriză pe o pistă aflată la zece kilometri de Cuxhaven, Germania de Vest. Avionul rulă până la capătul pistei, unde se vedea silueta impunătoare a lui Johnny Reb, care aştepta lângă un Mercedes negru.

Uşile avionului se deschiseră, scara cu trepte mici coborî imediat şi Converse ieşi din avion, ajutând-o apoi pe Valerie să coboare. După ei îşi făcură apariţia fostul sergent-major din Alger şi încă un pasager, un tânăr blond, înalt, de vreo patruzeci şi cinci de ani, cu ochelari cu ramă de baga. Se îndepărtară toţi de avion; pilotul trase scara, închise uşile automate şi acceleră; avionul o luă înapoi, îndreptându-se spre hangarul de întreţinere. Rebelul se depărtă de maşină şi le ieşi în întâmpinare, întinzându-i mâna lui Joel.

— V-am văzut în câteva fotografii, domnule. Îmi face plăcere să vă cunosc. Sincer să fiu, n-am crezut că o să vă întâlnesc vreodată, oricum nu pe lumea aceasta.

— Şi eu am avut serioase îndoieli şi nu numai o dată. Aceasta este soţia mea, Valerie.

— Sunt încântat, doamnă, spuse sudistul, ducând mâna lui Valerie la buze şi sărutând-o galant. Realizările dumneavoastră au uimit câteva din minţile cele mai strălucite din fosta mea profesiune.

— Sper că nu este „fostă” pentru totdeauna, interveni Converse.

— Deocamdată, fiule.

— Dânşii sunt domnul LeFevre şi dr. Geoffrey Larson. Stone mi-a spus că te-a informat.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule, exclamă Rebelul strângând mâna francezului. Îmi scot pălăria în faţa dumneavoastră, a tuturor, pentru ceea ce le-aţi făcut celor trei generali. Absolut remarcabil!

— Asemenea oameni au destui duşmani şi inspectorului Prudhomme nu i-a fost greu să-i găsească. Avem multe amintiri comune. Să sperăm că în noaptea aceasta le vom da satisfacţie.

— Aşa sper şi eu, spuse Johnny, întorcându-se către cel de-al patrulea pasager. Domnule doctor Larson, mă bucur să vă cunosc. Înţeleg că ştiţi tot ce se poate şti despre computere.

— E o exagerare, fără îndoială, spuse englezul, dar mă pricep cât de cât. De fapt, eram în concediu, la Geneva.

Johnny Reb se simţi descumpănit de acest răspuns şi nu reuşi decât să îngaime:

— Îmi pare rău, domnule.

Aceasta fusese decizia cea mai dificilă pentru Peter Stone. Dacă ar fi dat ordin să se pătrundă în complexul de la Scharhorn ar fi distrus totul, căci minele ar fi ras clădirea de pe faţa pământului. Din vechea bază de submarine n-ar mai fi rămas decât grămezi de moloz şi ciment. Stone se lăsase condus de experienţa acumulată în anii de muncă sub acoperire. Nu putea lucra cu unităţi de comando de elită, sau cu alte forţe oficiale, pentru că nu avea de unde să ştie dacă nu sunt infiltrate de Aquitania. Presupunând că ar fi existat un membru al acesteia, complexul Scharhorn ar fi fost aruncat imediat în aer. În consecinţă, luă hotărârea să angajeze oameni din afara legii, care nu ascultau de nimeni decât de patronii lor. Existenţa listei principale a membrilor Aquitaniei nu mai era un secret.

Preşedintele Statelor Unite îi dăduse lui Stone douăsprezece ore pentru a rezolva problema după care spusese că va convoca o sesiune de urgenţă a Consiliului Naţiunilor Unite. Lui Stone nu-i venea să creadă că fusese în stare să-i răspundă celui mai puternic om din lumea liberă:

— N-ar avea nici un rost. Ar fi prea târziu.

Rebelul îşi încheie explicaţiile, folosindu-se de o hartă desfăşurată pe capota maşinii.

— Aşa cum v-am spus, acesta este planul construcţiei; l-am

găsit la Comisia de Cadastru de la Cuxhaven. Naziştii erau foarte ordonaţi şi meticuloşi – presupun că fiecare din ei îşi justifica salariul şi gradul. Am folosit radarul şi ne-am poziţionat spre vechiul debarcader utilizat cândva pentru alimentarea submarinelor. Erau şi o mulţime de oameni acolo, dar mult mai puţini decât acum două zile. Există şi nişte ziduri, dar am adus câteva frânghii cu cârlig şi nişte băieţi care ştiu cum să le folosească.

— Cine sunt? întrebă Converse.

— Nişte indivizi pe care nu-ţi recomand să-i inviţi în salonul mamei tale, prietene, cinci dintre cei mai mari ticăloşi pe care i-ai întâlnit vreodată, dar cât se poate de potriviţi pentru treaba asta.

— Şi avionul?

— Cel mai bun Petey pe care l-am putut obţine. Are nouă locuri.

— Cu un regim de croazieră de nouă la unu la înălţimea de trei mii de metri. Eu îl pilotez.

41

Converse opri motoarele şi viră spre stânga pistei aflată la mai puţin de opt sute de metri, care abia se vedea printre norii ce pluteau deasupra Mării Nordului. Joel spera că ea va fi perfect vizibilă de la trei sute de metri, când va începe manevra finală pentru aterizare, încercând să se depărteze cât mai mult de fosta bază de submarine, pentru a reduce la minimum zgomotul făcut de roţi la contactul cu solul. Manevra în sine era deosebit de pretenţioasă şi observă cu satisfacţie că mâinile şi privirea îi erau la fel de sigure ca înainte. Anxietatea de care se temuse nu exista. Furia însă, da, dar asta era cu totul altceva.

Valerie şi LeFevre rămăseseră pe un debarcader pustiu din Cuxhaven, unde Johnny Reb reuşise să instaleze o staţie de releu primitivă, dar eficace. Val urma să menţină în permanenţă legătura radio cu echipa, iar Rebelul sau Converse să manevreze puternicul echipament portativ de la Scharhorn. Cei cinci „recruţi” pe care îi angajase Johnny Reb contra unei sume substanţiale erau greu de evaluat – vorbeau foarte puţin şi purtau nişte căciuli negre, tricotate, trase până deasupra sprâncenelor şi pulovere cu guler răsfrânt, care le acopereau partea de jos a feţei. La fel erau îmbrăcaţi şi Joel, expertul englez în computere şi Geoffrey Larson. Cu excepţia lui Larson, toţi aveau un pistol cu amortizor într-un toc legat în jurul taliei. Pe partea stângă a curelei care ţinea tocul se afla un cuţit de vânătoare cu lamă lungă şi alături de el un colac de sârmă foarte subţire. Erau dotaţi şi cu măşti împotriva gazelor, pentru eventualitatea că le vor folosi.

Avionul viră lent, pregătindu-se pentru manevra finală de aterizare. Joel privea pe rând la aparatură de control şi pistă. Ridică flapsurile şi lăsă în jos trenul de aterizare; cauciucurile absorbiră o mare parte din şocul contactului cu solul.

— Am ajuns, spuse Johnny Reb în aparatul de radio. Şi cu puţin noroc o să şi reuşim să ne oprim, ce zici, fiule?

— O să oprim, spuse Converse. Şi oprise la doar zece metri de capătul pistei. Joel îşi scoase căciula tricotată; părul şi fruntea îi erau ude de transpiraţie.

— Hai să coborâm, spuse Rebelul şi îşi băgă radioul în sân. Văzând că Joel îl priveşte surprins, Johnny îi zâmbi: Am uitat să-ţi spun, puloverul are o mulţime de ascunzători.

— Eşti plin de surprize.

— Nici tu nu te-ai descurcat prea rău la capitolul ăsta în ultimele câteva săptămâni. Hai să mergem la vânătoare, băiete.

Johnny Reb deschise uşa cabinei din dreptul lui; Joel procedă la fel şi coborâră urmaţi de Larson şi cei cinci bărbaţi, dintre care trei duceau nişte cârlige învelite în cauciuc, legate de colaci de frânghie. Al doilea bărbat, care nu scosese nici un cuvânt cât timp discutaseră planul de atac, i se adresă lui Joel uimindu-l cu accentul lui american:

— Eu sunt pilot, domnule. Rolul meu era să pilotez avionul, dar îmi pare bine că n-am făcut-o. Sunteţi foarte priceput, domnule.

— Unde ai zburat? Cu cine?

— Să zicem – pe o linie peruviană particulară. Pe ruta Florida!

— Haideţi, porunci Rebelul! îndreptându-se spre marginea năpădită de iarbă a pistei.

Se apropiară de zidurile înalte ale bazei de submarine mergând ghemuiţi, la adăpostul tufelor. Converse fu uimit de dimensiunea zidului de beton care părea fără sfârşit. Era ca o fortăreaţă inabordabilă şi impenetrabilă. Singura breşă se afla în partea din stânga, vizavi de pistă – o poartă dublă de oţel cu nituri uriaşe de fier.

— Locul acesta are o anumită istorie, îi şopti Johnny Reb lui Joel. Jumătate din înaltul Comandament German habar n-avea ce se petrece aici; nici Aliaţii nu i-au dat de urmă. Era baza privată a amiralului Doenitz. Unii spun că avea de gând s-o folosească în cazul în care Hitler s-ar fi întors împotriva lui.

— Dar mai avea şi o altă destinaţie, spuse Converse, amintindu-şi incredibila poveste relatată de Leifhelm cu privire la înălţarea celui de-al patrulea Reich cu ajutorul unei noi generaţii postbelice. *Operaţiunea Sonnenkinder.*

Unul dintre oameni începu să se caţăre şi îi spuse ceva lui Johnny în germană. Sudistul îi răspunse furios, dar până la urmă încuviinţă din cap.

— Un ticălos împuţit! exclamă el încet. Mi-a spus că va executa primul asalt pe flancul de est – pe care ştii că nu l-am studiat – dacă îi mai dau încă cinci mii de dolari!

— Şi o să-i dai.

— Bineînţeles. Sunt oameni de cuvânt. Dacă este ucis, plătim

până la ultimul peni neveste-sii şi copilului. Îl cunosc pe băiat. Am luat împreună cu asalt o clădire din Meinhof. A urcat pe dinafară până la etajul opt, a intrat prin puţul ascensorului, a dat uşa de perete şi i-a ucis pe ticăloşi cât ai clipi din ochi.

— Nu pot să cred aşa ceva, şopti Converse.

— Ba să crezi, spuse Rebelul pe un ton blând, uitându-se la Joel. I-am angajat pentru treaba asta pentru că nimeni altcineva n-o poate face. Suntem noi nişte ticăloşi, dar uneori luptăm de partea îngerilor – depinde de preţ.

Fâşâitul discret al frânghiei rupse liniştea şi cârligul se agăţă de coama zidului. Câteva secunde mai târziu, omul îmbrăcat în negru începu să urce repede ajutându-se de mâini şi de picioare. Ajunse pe coama zidului şi se întinse pe burtă. Apoi ridică brusc braţul stâng, legănându-l înainte şi înapoi de două ori, semnalizând, după care scoase arma din toc. Se auzi un pocnet discret şi din nou totul se cufundă în tăcere. Omul ridică din nou mâna stângă. Al doilea semnal. Ceilalţi doi oameni ancorară frânghiile de o parte şi de cealaltă a tovarăşului lor şi câteva secunde mai târziu ajunseră sus pe zid. Joel ştia că acum e rândul lui: făcea parte din plan, cu condiţia să fie în stare să se caţere. Se ridică şi se apropie de cei doi oameni angajaţi de Rebel. Aceştia îi arătară frânghia din mijloc. Joel se agăţă de ea şi îşi începu ascensiunea spre coama zidului.

Bătrânul Johnny Reb şi Geoffrey Larson urmau să utilizeze frânghiile doar în caz extrem. După cum recunoştea chiar Johnny, s-ar putea să nu fie în stare să urce şi nici să nu-şi poată asuma riscul ca specialistul în computere să păţească ceva.

Cu picioarele şi braţele aproape amorţite de efort, Converse fu tras pe coama zidului de partenerii lui germani.

— Trageţi frânghiile sus, ordonă omul în şoaptă, lăsaţi-le să atârne pe partea cealaltă a zidului şi inversaţi priza cârligelor.

Joel făcu ce i se spusese. La baza zidului văzu un om în uniformă întins jos împuşcat drept în frunte. În lumina palidă a lunii distinse în depărtare sclipirea apei, întreruptă la intervale regulate de cheiurile de beton. Aşezate în semicerc, cu faţa spre docurile de submarine şi spre mare erau cinci clădiri cu un singur etaj, cu ferestre mici. Între ele se vedeau poteci de beton, iar în faţa clădirii centrale, ceva mai ridicată de la sol, erau câteva trepte de acces. Fără îndoială că acolo fusese cândva sediul conducerii, aici se reuneau comandanţii acelor uriaşe balene ucigaşe care străbăteau adâncurile Oceanului Atlantic.

Chiar sub zidul pe care atârnau acum cele trei frânghii se aflau nişte trepte ceva mai largi, care duceau spre ambele părţi ale unei platforme; zona din faţă era un fel de curte interioară de vreo treizeci de metri lăţime. Probabil că fusese un teren de paradă, îşi spuse Converse, imaginându-şi echipajele submarinelor în poziţie de drepţi, primind ordine şi ascultând elucubraţiile comandanţilor lor, în timp ce se pregăteau să înceapă un nou măcel.

— După mine! spuse neamţul, bătându-l pe Joel pe umăr şi, apucând frânghia, se lăsă să alunece până la platforma de beton de dedesubt. Îl urmară şi ceilalţi unul după altul; Converse, mai puţin agil decât profesioniştii, apucă strâns frânghia şi se lăsă greoi până jos.

Cei doi bărbaţi din stânga lui Joel străbătură în fugă platforma şi urcară treptele ce duceau spre uşile mari de oţel. Cei doi din dreapta, mânaţi parcă de instinct, se ghemuiră în faţa platformei, cu armele pregătite de tras. Converse, urmându-l pe neamţ, se alătură perechii aflate la uşă. Cei doi studiau zăvoarele şi încuietorile complicate cu ajutorul unei lanterne puternice.

— Aruncă-le în aer, spuse americanul. Nu e nici o alarmă.

— Eşti sigur? întrebă Joel. Din câte am înţeles, locul ăsta e plin de fire.

— Farurile de căutare sunt de partea cealaltă, explică pilotul, arătând spre un zid înalt de un metru aflat de ambele părţi ale terenului de paradă.

Cel de-al patrulea bărbat îndesa tampoane îmbibate într-o pastă moale, asemănătoare cu chitul, în mecanismul de închidere. Luă apoi un dispozitiv circular nu mai mare decât o monedă de cincizeci de cenţi, mai puse un strat de pastă pe încuietoare şi introduse monedă în ea.

— Daţi-vă la o parte, porunci el.

Converse privea mirat. Nu se auzi nici o explozie, dar se simţi o căldură foarte puternică şi apăru o flăcăruie alb-albăstruie care topi literalmente oţelul. Americanul trase repede cele trei zăvoare, deschise poarta din dreapta şi semnaliză scurt cu lanterna. Câteva clipe mai târziu, Johnny Reb şi Geoffrey Larson intrară pe poarta ciudatului complex.

— Celule foto, îi spuse americanul lui Johnny. Sunt plasate de-a lungul peretelui, le vezi?

— Da, le văd, răspunse sudistul. Asta înseamnă că declanşează automat tragerea; va trebui să ne târâm, băieţi.

Burta la pământ şi începeţi înaintarea.

Johnny şopti ceva în germană, apoi se întoarse spre Larson:

— Dragă prietene englez, vreau să stai exact aici până când unul dintre noi îţi face semn să te apropii. Apoi se uită la Joel: Eşti sigur că vrei să vii cu noi?

— Să mergem, zise Joel.

Unul câte unul, în frunte cu neamţul mai bogat acum cu cinci mii de dolari, cei şapte bărbaţi începură să se târască. Neamţul îi conduse spre breşa dintre clădirile doi şi trei, numărând de la dreapta. O potecă asfaltată, în trepte, se înălţa în partea stângă. Când ajunse la spaţiul deschis se ridică în picioare.

În clipa următoare pocni din degete – nu foarte tare, dar suficient ca să fie auzit. Ceilalţi încremeniră în locul unde se găseau, sub nivelul celulelor fotoelectrice care declanşau alarma. Converse întoarse puţin capul ca să vadă ce se întâmpla. Neamţul rămăsese ghemuit în umbră în timp ce o siluetă îşi făcu apariţia – un paznic cu arma atârnată la brâu. Neamţul făcu un salt cu cuţitul în mână. Joel închise ochii, ca să nu mai vadă ceea ce ar fi dorit să nu ştie.

Grupul se puse din nou în mişcare. Când ajunseră pe potecă, Converse, lac de transpiraţie, privi şirul de cheiuri şi simţi nevoia să se arunce în apă. Scurta visare îi fu întreruptă de Johnny, care îi atinse cotul făcându-i semn să-şi scoată pistolul. Johnny Reb preluă comanda şi se târî afară, în faţa clădirii numărul doi şi o luă la dreapta, îndreptându-se spre ferestrele luminate. O pocnitură din degete şi orice mişcare încetă; trupurile erau lipite de pământ, cu faţa în jos. În diagonală spre dreapta, la marginea unui chei mai lung, sclipeau în noapte vârfurile unor ţigări; trei paznici înarmaţi cu puşti, discutau în şoaptă.

Ca la un semnal misterios, trei dintre angajaţii lui Reb – Converse nu-şi putu da seama care anume – se desprinseră din formaţie şi începură să se târască în arc de cerc, fără să facă zgomot, spre partea opusă a vechiului doc. După mai puţin de două minute nişte strigăte înăbuşite parcă înainte de a începe răsunară în liniştea nopţii. Oamenii reveniră şi Johnny Reb le făcu semn să meargă înainte. Când ajunseră la singura fereastră luminată a clădirii numărul doi, Reb se ridică în picioare şi privi prin fereastră. Apoi se întoarse, dădu din cap şi echipa porni înainte.

Traversară în fugă spaţiul deschis dintre clădirile unu şi doi ghemuindu-se imediat ce ajungeau în partea opusă. Veni şi

rândul lui Joel; se ridică în genunchi, apoi în picioare.

— *Horst? Bist das du?* Un bărbat ieşi pe uşă, intenţionând să pornească pe poteca asfaltată.

Converse rămase nemişcat. Restul unităţii trecuse deja de marginea clădirii numărul unu, iar zgomotul făcut de valurile Mării Nordului care se izbeau de stânci acoperea vocea intrusului. Joel încercă să nu intre în panică. Era singur şi putea să rateze toată operaţiunea, să distrugă complexul Scharhorn, omorându-i pe toţi cei de acolo, inclusiv pe Fitzpatrick, în cazul în care tânărul comandor mai era în viaţă.

— *Ja,* se auzi el răspunzând şi făcu un pas înapoi, în umbră.

Duse instinctiv mâna dreaptă la brâu şi scoase cuţitul de vânătoare. În întunericul acela nu avea încredere în pistol.

— *Warten Sie einen Augenblick! Sie sind nicht Horst!*[23]

Omul se apropie şi îl apucă de umăr. Joel se răsuci pe călcâie, îl apucă pe neamţ de păr şi trecu lama ascuţită ca briciul peste gâtul acestuia.

Simţi că-i vine să vomite, dar se stăpâni, îl trase pe neamţ la întuneric şi o luă la fugă prin spaţiul deschis pentru a-i ajunge pe ceilalţi. Nimeni nu-i remarcase absenţa, deoarece priveau pe rând ferestrele luminate. Johnny Reb dădea ordine, organizând atacul pentru etapa imediat următoare. Converse se ridică şi el până la marginea ultimei ferestre şi privi înăuntru. Înţelese imediat de ce Reb trebuia să acţioneze rapid. Înăuntru se aflau zece paznici în uniforme imposibil de identificat. Unii îşi puneau pistoalele la brâu şi se uitau la ceas, alţii îşi striveau ţigările şi îşi verificau muniţia. Discuţiile se purtau pe un ton vesel şi destul de ridicat, dar Joel nu înţelegea ce spuneau. Se ghemui şi se îndepărtă de fereastră apropiindu-se de Johnny Reb.

— E o patrulă care iese în misiune, nu-i aşa?

— Nu, fiule, răspunse sudistul. Este un pluton de execuţie. Tocmai au primit ordinele.

— Dumnezeule mare!

— Îi vom urmări. Poate că până la urmă o să-l găsim pe vechiul tău prieten Fitzpatrick.

Următoarele minute i se părură lui Joel desprinse dintr-un roman. Cei zece oameni se aliniară şi ieşiră pe uşă, îndreptându-se spre clădirea numărul doi. Brusc, luminile se aprinseră inundând terenul de paradă; celulele infraroşii fuseseră scoase din funcţiune în timp ce plutonul înainta pe platforma de beton.

23 Staţi puţin! Nu sunteţi Horst!

Doi oameni cu automatele în mână alergară spre clădirea numărul patru; deschiseră uşa grea şi pătrunseră înăuntru strigând ordine:

— *Aufwachen! Aufstehen! Raus antreten! Macht schnell! Eilt Euch!*[24]

Câteva secunde mai târziu, nişte oameni, cu lanţuri şi cătuşe, ieşiră afară, clipind din cauza luminii puternice. Unii abia mai puteau să meargă şi erau sprijiniţi de colegii lor de suferinţă. Zece, douăzeci, douăzeci şi cinci, treizeci şi doi, patruzeci…

Patruzeci şi trei. Patruzeci şi trei de prizonieri ai Aquitaniei erau mânaţi spre platforma de beton de la malul mării, pentru a fi executaţi.

Brusc, prizonierii o luară la fugă, iar cei aflaţi în apropierea paznicilor îi loviră pe aceştia cu lanţurile peste faţă. Se auziră împuşcături şi trei prizonieri se prăbuşiră. Plutonul de execuţie ridică armele.

— Acum, ticăloşilor! urlă Johnny Reb şi echipa de la Scharhorn intră în acţiune, sunetele înăbuşite se amestecau cu pocniturile asurzitoare ale armelor fără amortizor.

Totul se termină în mai puţin de douăzeci de secunde. Cei zece oameni ai Aquitaniei zăceau pe jos. Şase erau morţi, trei răniţi, iar unul stătea în genunchi, tremurând de frică. Trupa lui Reb nu suferise pierderi; doar doi oameni erau răniţi uşor.

— Connal! strigă Joel, alergând spre prizonierii care se împrăştiaseră. Fitzpatrick! Unde naiba eşti?

— Aici, locotenente, se auzi o voce slabă în dreapta lui Joel. Ţi-a trebuit ceva timp să ajungi până aici.

— Ce se întâmplă? Ar fi putut să vă ucidă pe toţi!

— Întocmai! Ni s-a dat destul de clar de înţeles chestia asta ieri-seară, aşa că ne-am organizat.

— Dar de ce voi? De ce toţi?

— Am stat de vorbă şi n-am reuşit să ne dăm seama de ce. Toţi suntem ofiţeri superiori aflaţi în concedii de treizeci-patruzeci de zile, cei mai mulţi în vacanţa de vară. Ce să însemne asta?

— Trebuia să inducă oamenii în eroare dacă începeau să-şi dea seama de caracterul acţiunii lor. Au trimis nouăzeci şi şapte de oameni afară – echipe de şoc – toţi în vacanţa de vară. Din punct de vedere numeric, reprezentaţi aproximativ cincizeci la sută din acest număr, oameni în afara oricăror suspiciuni. Eraţi

24 Deşteptarea! În picioare! Ieşiţi afară! Repede! Grăbiţi-vă!

un fel de garanţie şi asta v-a salvat vieţile.

Un bărbat alerga spre clădirea numărul cinci.

— Ăsta e şeful paznicilor! urlă Fitzpatrick. Opriţi-l! Dacă ajunge la blocul doi aruncă totul în aer!

Joel porni în goană după omul care alerga din toate puterile. Paznicul ajunsese în dreptul clădirii cu numărul trei; şi mai avea de parcurs treizeci de metri până la uşa celei cu numărul doi; Converse trase, dar glonţul lovi pervazul unei ferestre. Omul ajunse la uşă, intră şi apoi o trânti cu putere în urma lui. Joel se aruncă cu toată forţa în uşa de lemn, care cedă, izbindu-se de perete. Neamţul alerga spre un panou de metal; Converse trase foc după foc. Omul se clătină, dar încercă să ajungă la nişte întrerupătoare. Joel făcu un salt, se aruncă peste el şi îl izbi cu capul de pardoseală de beton.

Gâfâind din greu, Converse se ridică cu mâinile pline de sânge. Unul din băieţii echipei lui Johnny îşi făcu apariţia.

— Ai păţit ceva?

— E în ordine, spuse Converse, simţind că-i vine să vomite.

Omul păşi pe lângă Joel, se uită la cel căzut şi se duse la panoul de comandă. Îl studie o clipă, apoi băgă mâna în buzunar şi scoase un fel de instrument mic cu mai multe faţete. Câteva secunde mai târziu, desfăcea şuruburile şi scotea placa de metal din interior. Apoi, cu o altă parte a instrumentului, tăie firele care făceau legăturile, lăsând tuburile goale.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. Sunt cel mai bun specialist în demolări din Norvegia. Nu mai există nici un nenorocit de fir care să ne facă necazuri. Haide, mai avem încă multe de făcut.

Membrul echipei se opri şi se aplecă deasupra lui Joel care continua să stea pe pardoseală.

— Îţi datorăm viaţa. Ne vom achita de datorie.

— Nu e nevoie, spuse Joel, ridicându-se în picioare.

— E un obicei, spuse omul, îndreptându-se spre uşă.

Prizonierii Aquitaniei se aşezară pe jos, de-a lungul peretelui..

Trupurile celor cinci care pieriseră în luptă erau acoperite cu cearşafuri. Converse se apropie de Fitzpatrick.

— I-am pierdut, spuse acesta cu voce stinsă.

— Gândeşte-te la lucrurile în care crezi, Connal, spuse Joel. S-ar putea să ţi se pară banal, dar este singurul lucru care îmi vine în minte acum.

— E bun şi ăsta, zise Fitzpatrick ridicând privirile şi schiţând un zâmbet. Mulţumesc că mi-ai amintit. Du-te, au nevoie de tine

acolo.

— Larson! strigă Johnny Reb, stând lângă gardianul care rămăsese în genunchi, tremurând de frică. Vino încoace.

Englezul cu chip de profesor păşi şovăielnic pe poartă de oţel de la capătul pistei intrând în curtea iluminată puternic. Se apropie de Reb, în timp ce privea în jur consternat.

— Dumnezeule mare! şopti el.

— Cred că asta spune tot, zise sudistul, în timp ce doi membri ai echipei veneau în fugă dinspre clădirea numărul cinci.

— Ce aţi descoperit? întrebă Johnny Reb.

— Încă şapte! strigă unul din apropiere. Sunt într-o toaletă.

— Nu cumva este printre ei şi omul de la computere? Geoffrey Larson ridică vocea.

— N-am întrebat, *Mein Herr!*

— Du-te şi întreabă, porunci Reb. Timpul fuge! Apoi se întoarse spre Converse: Am luat legătura cu soţia ta. Veştile din Israel şi de la Roma sunt îngrozitoare. Câteva din echipele de şoc au reuşit să treacă peste oamenii lui Stone. Demonstraţiile au început acum o oră şi au fost ucişi deja doisprezece reprezentanţi guvernamentali. La Ierusalim şi Tel Aviv mulţimile îl cheamă deja pe Abrahms să preia puterea. La Roma poliţia nu mai poate ţine în frâu revoltele şi panica; a intervenit armata.

Joel simţi un gol în stomac văzând o geană de lumină dinspre răsărit. Venise ziua a treia, aşadar omorurile fuseseră declanşate.

— O, Dumnezeule, zise el, simţindu-se neputincios.

— Computerul, băiete! urlă Johnny Reb, cu pistolul la tâmpla paznicului aflat la picioarele lui. N-ai încotro.

— *Baracke vier!*

— *Danke!* Este în clădirea numărul patru. Haide, englezule, să mergem!

Maşina uriaşă şi strălucitoare se afla în camera cu aer condiţionat, de-a lungul peretelui lung de cinci metri. Larson o studie timp de nouă minute, lungi cât nouă ani, apăsă pe butoane, acţionă tastele şi mută întrerupătoarele de pe consolă, ţinând hârtia scrisă de Converse în mână. În cele din urmă anunţă:

— Există un blocaj la circuitele interioare. Nu pot fi eliberate fără un cod de acces.

— Ce dracu’ spui acolo? urlă Reb.

— Există nişte simboluri prestabilite care trebuie inserate

pentru a permite arcurilor să elibereze şi să activeze bobinele. De aceea v-am întrebat dacă este aici cineva de la computere.

Radioul lui Johnny Reb începu să hârâie. Converse puse mâna pe el, smulgându-l din vesta lui Johnny.

— Val?

— Dragul meu, ai păţit ceva?

— Nu. Ce se întâmplă?

— Radio France. Au pus bombe în Palatul Elysee. Doi deputaţi au fost împuşcaţi în timp ce se îndreptau spre birourile lor. Guvernul a făcut apel la armată.

— Dumnezeule mare!

În încăpere intrară doi membri ai echipei lui Johnny târând după ei un al treilea.

— N-a vrut să recunoască ce funcţie are, dar când i-am pus la zid, ceilalţi n-au mai fost aşa de secretoşi.

Reb se îndreptă spre neamţ şi îl apucă de gât; Joel se repezi şi-l dădu la o parte, ţinând cuţitul de vânătoare în mână.

— Am trecut printr-o groază de nenorociri din cauza voastră, ticăloşilor, spuse el, ducând lama la nasul neamţului. Acum s-a terminat! strigă el. Vârî vârful cuţitului într-o nară a omului care începu să urle, în timp ce sângele i se prelingea din nas. Converse ridică din nou cuţitul, îndreptându-l de astă dată spre colţul ochiului drept. Codurile, sau ţi-l bag până la plăsele!

— *Zwei, eins, null, funf.*

— Procesează-le, urlă Joel.

— E liber! spuse englezul.

— Acum simbolurile! strigă Converse aruncându-l pe tehnician în mâinile oamenilor lui Johnny.

Toţi priveau uimiţi la literele verzi de pe ecranul negru al monitorului. Nume după nume, grad după grad, funcţie după funcţie. Larson porni imprimanta şi sute de nume şi numere de identificare apărură pe hârtia ce se prelingea pe jos.

— Nu mai serveşte la nimic! strigă Joel. Nu mai putem să le scoatem!

— Nu te pripi, bătrâne, spuse englezul arătând spre un telefon ciudat încastrat în consolă. Este un echipament admirabil. Există nişte sateliţi simpatici pe cer care pot trimite lista oriunde cu un dispozitiv adecvat. Suntem în epoca tehnologiei.

— Dă-i drumul, spuse Converse, lăsându-se să alunece pe lângă perete, epuizat de oboseală.

Lumea asista uluită la valul de asasinate şi violenţe. Pretutindeni oamenii ţipau şi cereau protecţie, o conducere mai eficientă care să pună capăt sălbăticiei. Populaţia cuprinsă de panică se împărţise în diferite grupări. Nimeni nu putea să spună cine e duşmanul, drept pentru care orice intervenţie era considerată un atentat, în vreme ce adevăraţii atentatori acţionau la ordinele primite de la posturi de comandă invizibile. Poliţia era neputincioasă, miliţiile şi trupele militare se dovedeau ineficiente, iar conducătorii lor depăşiţi. Situaţia scăpase de sub control; trebuia să se ia măsuri mai severe. După ce se institui legea marţială, comandanţii militari se pregăteau să preia controlul.

La Palo Alto, California, fostul general George Marcus Delavane şedea în scaunul lui cu rotile şi urmărea isteria care izbucnise. Avea trei televizoare. Ecranul celui din stânga îşi pierdu imaginea deoarece echipa de reporteri fu atacată în faţă. Pe ecranul din mijloc, o femeie reporter plângea, abia reuşind să-şi controleze vocea în timp ce citea rapoartele referitoare la distrugerile şi omorurile în masă. Pe ecranul din dreapta, un colonel de marină era intervievat pe o stradă baricadată din cartierul financiar al New York-ului. Pe ecranul din stânga imaginea se schimbă. Un om de stat, foarte cunoscut, rămase câteva secunde privind cu ochi sticloşi în obiectiv. Dădu să vorbească, dar nu reuşi; camera se mută repede spre un redactor de televiziune care ţipa într-un telefon:

— Ce naiba se întâmplă? Ticăloşi nenorociţi! Şi acesta plângea, la fel ca şi femeia reporter de pe ecranul din mijloc. Omul izbi cu pumnul în masă şi se prăbuşi pe birou cu capul în mâini; ecranul se întunecă.

Pe buzele lui Delavane apăru un zâmbet răutăcios. Puse mâna pe două telecomenzi, închise televizoarele din stânga şi din dreapta şi se concentră asupra celui din centru. Un general din armata terestră, cu cascheta pe cap, fu surprins în momentul în care intră într-un birou de presă de undeva din Washington. Omul îşi scoase casca, se apropie de o tribună şi vorbi răguşit în microfon:

— Am blocat toate căile de acces spre Washington. Cuvintele mele trebuie să servească drept avertisment pentru orice persoană neautorizată. Orice încercare de a trece de punctele de control va fi reprimată imediat. Ordinele mele sunt clare. Trageţi

şi ucideţi. Autoritatea mi-a fost conferită de preşedintele Parlamentului în absenţa preşedintelui şi a vicepreşedintelui care au fost evacuaţi din capitală din motive de securitate. Armata răspunde acum de tot. Se instituie legea marţială care va rămâne în vigoare până la noi ordine.

Delavane închise televizorul cu un gest triumfător.

— Am reuşit, Paul! spuse el întorcându-se spre aghiotantul care stătea în picioare lângă harta de pe perete. Nici măcar pacifiştii cei mai înverşunaţi nu mai pot obiecta! Şi dacă o vor face...

Generalul Aquitaniei ridică mâna dreaptă cu arătătorul întins înainte şi degetul mare în sus, mimând focurile de pistol.

— Da, s-a făcut, fu de acord aghiotantul aplecându-se spre biroul lui Delavane şi deschizând un sertar.

— Ce faci?

— Regret, domnule general, dar trebuie să facem şi asta.

Aghiotantul scoase un revolver Magnum 357.

Înainte să apuce să-l ridice, mâna stângă a lui Delavane ţâşni înainte înarmată cu un automat cu ţeava retezată. Invalidul trase de patru ori la rând.

— Credeai că nu sunt pregătit şi pentru asta? Că nu mă aşteptam la aşa ceva? Ticălosule! Laşule! Trădătorule! Cum te mai uitai la mine! Cum şopteai pe coridor! N-aţi putut suporta ideea că şi fără picioare, tot sunt mai bun decât oricare dintre voi! Ei bine, acum te-ai convins, tâmpitule! Curând se vor convinge şi ceilalţi pentru că şi ei vor fi împuşcaţi! Executaţi pentru trădarea întemeietorului Aquitaniei!...

Aghiotantul în uniformă fusese ţintuit de perete. Gâfâia şi sângele îi şiroia din gât. Cu ultimele puteri, ridică puternicul revolver Magnum şi trase înainte de a se prăbuşi.

George Marcus Delavane fu aruncat cu tot cu scaun în partea cealaltă a camerei, cu o gaură uriaşă în piept.

Nimeni nu ştia ce se întâmplă, dar treptat, treptat împuşcăturile scăzură în intensitate. Apărură şi formaţiuni de oameni în uniformă; multe se rupseseră de comandanţii lor şi porniseră pe străzi şi prin clădiri înfruntându-i pe terorişti. Acum soldaţii luptau împotriva soldaţilor. Comandanţii Aquitaniei erau neclintiţi. Cum de nu puteau înţelege subordonaţii lor? Mulţi dintre terorişti refuzau să se predea şi preferau capsula de cianură.

La Palo Alto, un om devenit legendar, George Marcus Delavane, fusese împuşcat, după ce înainte reuşise să-l ucidă pe atacatorul său, un obscur colonel din armata terestră. Nimeni nu ştia ce se întâmplase cu adevărat. În sudul Franţei fuseseră găsite cadavrele altor doi eroi legendari. Când plecaseră de la un castel din Alpi, fiecare primise câte o armă. Generalii Bertholdier şi Leifhelm pierduseră. Generalul Chaim Abrahms dispăruse. La bazele militare din întregul Orient Mijlociu, din Europa, Marea Britanie, Canada şi Statele Unite, ofiţeri cu diferite grade şi funcţii erau ţinuţi la respect cu armele ridicate în poziţie de tragere de subordonaţii lor care îi întrebau: sunteţi membri a Aquitaniei? Numele voastre erau pe listă! Răspundeţi!

În Norfolk, Virginia, un amiral pe nume Scanlon se aruncă pe fereastră de la etajul al şaselea, iar în San Diego, un alt amiral, Hickman, primi ordin să aresteze un căpitan cu patru petliţe care locuia în La Jolla sub acuzaţia de asasinarea unui ofiţer jurist la periferia elegantei aşezări. Colonelul Alan Metcalf îi telefonă personal şefului de operaţiuni de la Baza aeriană Nellis ordonându-i să-l aresteze şi să-l încarcereze într-o celulă de maximă securitate pe maiorul care răspundea de întreţinerea avioanelor. La Washington, un venerabil senator de origine italiană a fost invitat într-o cameră separată de către căpitanul Guardino din Armata G-2 care l-a arestat. La Departamentul de Stat şi la Pentagon unsprezece bărbaţi care se ocupau de controlul armamentelor şi de achiziţiile armatei au fost puşi sub pază.

La Tel Aviv, serviciile de informaţii ale armatei israeliene au arestat douăzeci şi unu de colaboratori ai generalului Chaim Abrahms, precum şi pe unul dintre cei mai străluciţi analişti ai Mossadului. La Paris, treizeci şi unu de colaboratori, militari şi civili, ai generalului Jacques Louis Bertholdier, precum şi câţiva directori adjuncţi de la *Surete* şi de la Interpol erau ţinuţi în regim de izolare, în timp ce la Bonn, nu mai puţin de cincizeci şi şapte de colegi ai generalului Erich Leifhelm, printre care patru camarazi din *Wehrmacht* şi ofiţeri ai actualei armate a Republicii Federale Germane fuseseră arestaţi. Tot la Bonn, reprezentantul naval al Ambasadei SUA a arestat la ordinul Departamentului de Stat patru ataşaţi, inclusiv pe ataşatul militar, maiorul Norman Anthony Washburn IV.

Noaptea, mitralierele tăceau şi oamenii începeau să iasă din spatele baricadelor – din pivniţe, guri de metrou, clădiri minate,

depozite de căi ferate, unde îşi găsiseră adăpost. Porneau în neştire pe străzi, năuciţi, întrebându-se ce s-a întâmplat, în timp ce automobile dotate cu megafoane străbăteau străzile oraşelor încercând să convingă cetăţenii că totul se terminase.

La Tel Aviv, Roma, Paris, Bonn, Londra şi dincolo de Atlantic, la Toronto, New York, Washington şi mai departe, în vest, luminile se reaprinseseră, dar lumea nu-şi revenise încă. Un uragan acoperise strigătul universal de pace. Oare ce se întâmplase?

Totul avea să se clarifice în ziua următoare. Automobilele cu megafoane îi rugau pe cetăţeni să aibă răbdare. Ora aleasă pentru anunţurile ce urmau să se facă era 15.00 GMT (ora 10.00 la Washington, 7.00 la Los Angeles). Pe parcursul nopţii şi al dimineţii, şefii de state discutaseră la telefon, până când îşi armonizaseră textele declaraţiilor. La ora 10.30 dimineaţa, preşedintele Statelor Unite se adresă naţiunii prin radio şi televiziune.

> “Ieri un val de violenţă fără precedent a străbătut întreaga lume liberă, distrugând vieţi omeneşti, paralizând activitatea guvernelor, creând un climat de teroare menit să le răpească statelor libere însăşi libertatea şi să le conducă la soluţii care nu pot fi acceptate într-o societate democratică, adică să le transforme în state poliţieneşti, sub conducerea unor dictatori fără scrupule. A fost o conspiraţie organizată şi condusă de nişte dementi avizi de putere, dispuşi să-şi sacrifice propriii tovarăşi pentru a o obţine şi să înşele populaţia determinând-o să creadă că ei deţin răspunsul la bolile serioase ale societăţii.
>
> Pe măsură ce vor trece zilele şi săptămânile – şi aceste lucruri teribile vor rămâne în urmă – veţi fi informaţi cu tot ce s-a întâmplat. Acesta a fost un semnal de alarmă, tributul plătit pentru încredere zdruncinată în instituţiile noastre. Vă reamintesc, totuşi, că instituţiile au fost cele care au câştigat.
>
> Peste o oră vor avea loc o serie de întâlniri la Casa Albă, Departamentul de Stat şi cel al Apărării, cu participarea liderilor majorităţii şi ai minorităţii Parlamentului şi Senatului şi ai Consiliului Securităţii Naţionale. Începând de mâine, împreună cu celelalte guverne, se vor elabora rapoarte zilnice până când vă vor fi prezentate toate faptele.

Coşmarul s-a încheiat. Fie ca lumina adevărului să ne îndrume şi să îndepărteze întunericul.”

În ziua următoare, directorul adjunct al CIA, Peter Stone, însoţit de căpitanul Howard Packard şi locotenentul William Landis, au fost invitaţi în Biroul Oval pentru o întâlnire particulară. Onorurile acordate nu au fost niciodată date publicităţii, deoarece toţi trei, cu profund respect şi recunoştinţă, au refuzat să le accepte, spunând că indiferent despre ce era vorba, aceste onoruri trebuia acordate unui om care nu locuia în momentul acela în Statele Unite.

O săptămână mai târziu, la Los Angeles, un actor pe nume Caleb Dowling îi lăsă cu gura căscată pe producătorii unui spectacol de televiziune intitulat *Santa Fe*, dându-şi demisia. El refuză toate ofertele susţinând că voia să-şi dedice timpul soţiei sale.

Epilog

La Geneva, Joel şi Valerie Converse şedeau la masa de unde începuse totul, lângă balustrada de alamă strălucitoare de la cafeneaua *Chat Botte*. Pe măsură ce pietonii treceau pe lângă ei, amândoi deveniseră conştienţi că îi priveau cu curiozitate. *Uite, el este*, spuneau privirile. *El e... omul. Se* spune că locuieşte la Geneva, cel puţin o vreme.

Cel de-al doilea raport prezentat lumii libere făcea o referire directă – dar la insistenţele lui Converse, foarte scurtă – la rolul jucat de el în afacerea Aquitania. Fusese exonerat de toate acuzaţiile. Se aruncaseră la coş toate etichetările şi i se recunoscuseră meritele. Refuză să dea interviuri, deşi presa scosese la iveală şi experienţa lui din Asia de Sud-Est, făcând legături cu drama generalilor. Se consolă cu faptul că aşa cum interesul pentru persoana lui se stinsese cu ani în urmă, tot astfel se va întâmpla şi acum.

Închiriaseră o casă pe malul lacului, care avea un studio luminat de soare de dimineaţa până seara. Renunţaseră la casa de pe plajă de la Cape Ann. Prietena şi vecina lui Valerie împachetase hainele, tablourile, pensulele şi şevaletul ei favorit şi expediase totul la Geneva. Valerie lucra în fiecare dimineaţă câteva ore, fericită cum nu mai fusese vreodată în viaţă. După părerea lui, Joel făcea progrese remarcabile.

Joel nu şoma. Reprezenta de unul singur filiala europeană a firmei Talbot, Brooks şi Simon. Retribuţia nu prezenta prea multă importanţă acum deoarece avea suficiente rezerve. Atunci când se făcea apel la talentele sale de jurist pentru rezolvarea unor cazuri de importanţă majoră, el le cerea guvernelor un preţ rezonabil de patru sute de mii de dolari pentru fiecare dosar şi nimeni nu protesta. Suma totală a economiilor sale se ridica la vreo două milioane şi jumătate de dolari şi se afla în siguranţă la o bancă elveţiană care dădea dobânzi bune.

— La ce te gândeşti? întrebă Valerie, apucându-l de mână.

— La Chaim Abrahms şi Derek Belamy. Nu au fost găsiţi şi mă îndoiesc că vor mai fi găsiţi vreodată. Cel puţin aşa sper, pentru că jocul nu s-a încheiat.

— Ba s-a terminat, Joel, trebuie să crezi asta. Spune-mi cum te

simţi?

— Nu-mi dau seama exact. Trebuia să mă întorc aici ca să mă împac cu mine însumi.

— Nu eşti furios? Nu ai resentimente?

— Nu împotriva lui Avery, a lui Stone sau a celorlalţi. E de domeniul trecutului. Au făcut ceea ce trebuia făcut. Nu exista altă cale.

— Eşti mult mai generos decât mine, dragul meu.

— Sunt mai realist, asta e tot. Trebuia să obţinem dovezi pătrunzând din afară – trebuia să fie un om din afară care să pătrundă în interior. Miezul era foarte dur, mortal.

— Eu cred că au fost nişte laşi.

— Eu nu. Cred că ar trebui să li se ridice statui, să li se închine poeme.

— Asta e o prostie! Cum poţi să gândeşti în felul ăsta?

Joel se uită în ochii soţiei lui.

— Pentru că eşti aici. Pentru că eu sunt aici. Pentru că pictezi peisaje lacustre, nu marine. iar eu nu sunt la New York şi tu nu eşti la Cape Ann. Şi nu trebuie să-mi fac griji pentru tine şi nici pentru mine.

— Dacă ar fi fost vorba de un alt bărbat sau de o altă femeie totul ar fi fost mult mai uşor, mult mai logic, dragul meu.

— Dar n-ai fost decât tu întotdeauna, draga mea.

— Nu te sfătuiesc să mai pleci de lângă mine, domnule Converse.

— Nici nu mă gândesc, doamnă Converse.

Îşi strânseră mâinile, fără să se ruşineze de lacrimile care le scăldau ochii. Coşmarul se încheiase.

Cuprins

1.....4
2.....36
3.....68
4.....95
5.....120
6.....140
7.....157
8.....169
9.....186
10.....196
11.....210
12.....232
13.....245
14.....257
15.....269
16.....288
17.....307
18.....320
19.....340
20.....351
21.....363

22.....383
23.....399
24.....413
25.....429
26.....441
27.....451
28.....466
29.....489
30.....496
31.....509
32.....524
33.....540
34.....554
35.....560
36.....577
37.....593
38.....609
39.....620
40.....639
41.....651
Epilog.....666
Cuprins.....668

Robert Ludlum

AUTORUL NUMĂRUL 1 MONDIAL AL ROMANULUI DE ACȚIUNE

Imaginația lui Ludlum a creat ceea ce mulți critici consideră a fi secvențe extraordinare din lumea spionajului.

THE TIMES

Un scriitor ce aduce romanul de acțiune pe cele mai înalte culmi.

DAILY TELEGRAPH

COMPLOTUL GENERALILOR

O POVESTE DESPRE TRĂDĂRI ŞI ÎNTÎMPLĂRI TRAGICE

Aquitania este simbolul înspăimîntător al unei noi puteri devastatoare. O putere exercitată de şase generali din timpul celui de-al Doilea Război Mondial care vor cu orice preț să domine lumea.

La început, atras fără voie în mijlocul evenimentelor, avocatul *Joel Converse* devine adversarul lor cel mai de temut, fiind hotărît să-şi ducă misiunea la bun sfîrşit şi să se răzbune fără milă.

În acelaşi timp vînător şi vînat, va ajunge în curînd cel mai urmărit om din Europa, fiind nevoit să evite atît forțele binelui, cît şi pe cele ale răului. Unicul său scop, de care depinde supraviețuirea lui, este zădărnicirea conspirației înainte de a fi prea tîrziu.

Va reuşi, oare, această performanță extraordinară?

EDITURA LIDER

ESOTER
Le 110.000
8 37.00